

HIERARCHY, BOOK I

THE
WILL OF
THE
MANY

JAMES ISLINGTON

JAMES ISLINGTON

İRÄDE
OF
B4AHY

SAGA PRESS
LONDON SYDNEY NEW YORK TORONTO NEW DELHI

Yayıncı Bildirimi

Yayıncı, kişisel cihazlarınızda okumanın keyfini çıkarabilmeniz için bu e-kitabı Dijital Haklar Yönetimi (DRM) yazılımı uygulanmadan size sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen
bildirmek ve Yayıncı
adresinde:

simonandschuster.biz/online_piracy_report.

CATENAN SIRALAMALARI

SIRA	VASIYETNAMEYİ ALIR:
1. İLKELER	40.320 KİŞİ
2. DIMIDIUS	20,160 KİŞİ
3. TERTIUS	6,720 KİŞİ
4. QUARTUS	1,680 KİŞİ
5. QUINTUS	336 KİŞİ
6. SEXTUS	56 KİŞİ
7. SEPTİMUS	8 KİŞİ
8. OCTAVUS	HİÇBİRİ

BÖLÜM

I

DÜŞÜYORUM ve düşmemi engelleyen tek şey babamın bileğimi kanla kaplı bir şekilde kavraması.

Kayalık çıkıntının üzerine uzanmış, yüzüstü yatıyor. Kasları kasılmış. Yapışkan kırmızı yüzünü, kollarını, giysilerini, görebildiğim her şeyi kaplıyor. Yine de beni yukarı çekebileceğini biliyorum. Mücadele etmemek için elimden geleni yapıyorum. Beni kurtaracağına güveniyorum.

Omzumun üzerinden bakıyor. Mürekkep karasına. Gelecek olan karanlığa.

"Cesaret," diye fısıldıyor. Kelimenin içine kalp kırıklığını ve umudu döküyor. Bırakıyor.

"HER ZAMAN HAREKETE GEÇMEDEN ÖNCE DÜŞÜNMENİZ GEREKTİĞİNİ SÖYLEDİĞİMİ BİLİYORUM," diyor karşımda kambur kambur duran asık suratlı adam, "ama oyunun ilerleyebilmesi için Vis, gerçekten de lanet olası bir taşı yerinden oynatman gerekiyor."

Dalgın bakışlarımı nöbetçi odasındaki tek parmaklıklı pencereden içeri süzülen soğuk gümüşten ayırıyorum. Hafızamdaki hastalıklı kabarmayı örtmek için rakibime elimden gelen en sinirli bakışımı attıktan sonra odağımı tekrar aramızdaki cilalı beyaz ve kırmızı üçgenlere yöneltiyorum. Parçalar, rafta duran az yanan fenerin ışığında donuk bir şekilde parlıyor, yarışmamızı dışarıdan gelen erken akşam ışığından daha iyi aydınlatıyor.

"İyi misin?"

"Peki." Görüş alanımın bir köşesinde Hrolf'un gür gri kaşlarının seğirdiğini görüyorum. "Ben *iyiyim*, ihtiyar. Sadece düşünüyordum. Safirler henüz beni yakalayamadı." Isı yok

kelimeler. Soluk kahverengi gözlerinin endişeyle kırıışmasının gerçek olduğunu biliyorum. Ve sorması gerektiğini de biliyorum.

Burada ondan neredeyse bir yıl daha uzun süredir çalışıyorum, bu yüzden yine aklımın sınırlarını yitirip yitirmediğini merak ediyor. Tıpkı onunkinin bir süredir olduğu gibi.

Endişesini görmezden geliyorum ve Vakıf tahtasını değerlendirerek uzak taraftaki yeni kırmızı oluşumun ne anlama geldiğini hesaplıyorum. Bir hile, hemen fark ediyorum. Görmezden geliyorum. Beyaz taşlarımdan üçünü arka arkaya hızlıca kaydırıp kazanmayı garantiliyorum. Hrolf bir Magnus Quartus'u nasıl yendiğiyle övünmeyi sever ama bana karşı asla adil bir maç olmaz. Hiyerarşı -ya da Catenan Cumhuriyeti, onlara yüksek sesle seslenmek için hâlâ kendime hatırlatmak zorunda olduğum gibi- dünyayı yönetmeden önce bile Vakıf, soyut stratejik düşünceyi öğretmek için mükemmel bir araç olarak görülüyordu. Babam bu oyuna genç yaşta, sık sık ve en iyi oyunculara karşı maruz kalmamı sağladı.

Hrolf önce tahtaya, sonra bana, sonra tekrar tahtaya bakıyor.

"Konsantrasyonunu kaybettin. Çok uzun sürdü. Kısaca hile yaptın," diye mırıldanıyor, oyunu kabul ederken iğreniyor. "Bir keresinde Magnus Quartus'u yendiğimi biliyor musun?"

Cevabım kalın taş girişe vurulan bir çekiç sesiyle kesildi. Hrolf ve ben ayaktaydık, oyunu unutmuştuk. Vardiyamızın değişmesine daha saatler var.

"Kendini tanıt," diye sesleniyor Hrolf sertçe, ben pencereye doğru adım atarken. Parmaklıkların ardından görünen adam iyi giyimli, uzun boylu ve geniş omuzlu. Sanırım yirmili yaşlarının sonlarında. Ay ışığı yakın traşlı kafa derisinin koyu teninde parlıyor.

"Sextus Hospius," diye cevap geldi. "Erişim mührüm var." Hospius pencereye bakıyor ve onu gözlemlediğimi fark ediyor. Sakalı siyah, kısa kesilmiş ve ciddi, koyu kahverengi gözleri ona yakışıklı bir yoğunluk katıyor. Eğiliyor ve Özel Hiyerarşı belgelerine benzeyen bir şeyi cama bastırıyor.

"Bize sizi beklememiz söylenmedi," diyor Hrolf.

"Otuz dakika öncesine kadar beni beklediğini bilmiyordum. Acil bir durum."

"İşler böyle yürümüyor."

"Bu gece, Septimus." İfadede bir değişiklik yok ama Hrolf'un daha düşük statüsüne yapılan sabırsız vurgu açıkça görülüyor.

Hrolf gözlerini kısarak kapıya bakıyor, sonra yanındaki duvara yerleştirilmiş ince deliğe doğru yürüyor ve taş Will anahtarını sinirli, keskin bir tıkırtıyla kapıya vuruyor. Bizim tarafımızdaki delik kapanıyor. Dışarıda, Hospius önündeki yeni açıklığı not ediyor ve belgelerini bırakıyor. Başka bir şey eklemediğinden emin olmak için yakından izliyorum.

Hrolf başımı sallamamı bekliyor, sonra Hospius'un sayfalarını çıkarmak için bizimkini tekrar açıp karıştırıyor. Onları bana uzatırken ağzı buruştu. Tek söylediği "Prokonsül'ün mührü".

Yazıyı dikkatle inceliyorum; Hrolf işini biliyor, ama burada Safirler arasında her şeyi iki kez kontrol etmek gerekiyor. Yine de, Proconsul Manius'un kendisinden giriş için tam yetki var, imzalı ve mühürlü. Görünüşe göre Hospius rütbesinin de ötesinde önemli bir adam: Geçen yılki nüfus sayımındaki bir usulsüzlüğü araştırmak üzere doğrudan Senato tarafından görevlendirilmiş özel bir ajan. Yönetimin senato piramitleri arasındaki işbirliği -Hospius'un işverenleri, Cumhuriyet genelindeki hapisanelerden sorumlu olan Sayım ve Askeriye'yi denetleyenler, Hospius'un sorgulama için buradaki mahkumlardan birine erişmesine izin veriyor.

Hrolf'un hoşnutsuzluğunu anlayarak, "Geçerli görünüyor," diyorum. Bu evraklar ziyaretçimizin en alt kata erişimine izin veriyor. Aşağıdaki kadın ve erkekleri cümlelerin ortasında uyandırmak çok zalimce.

Hrolf, üzerinde Manius'un mührü olan sayfayı benden geri alıyor ve dış kapının ince açma yuvasına kaydırıyor. Prokonsül'ün iradeyle aşılannmış mührü güvenlik devresini Hrolf'un anahtarı kadar etkili bir şekilde kırıyor ve taş kapı duvara yumuşak bir şekilde sürtünüyor, Letens'in acı gece havası Hospius'un heybetli formunu müjdelemek için açıklıktan içeri süzölüyor. Adam içeride mavi pelerinini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin arkalığına gelişigüzel atıyor ve muhtemelen ikimize karşı büyüleyici bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir şey fırlatıyor. Hrolf adamın kendi alanıyla oynadığını görüyor ve kaşlarını çatarak Hospius'un mührünü gereğinden fazla bir kuvvetle kırıyor, İradesini serbest bırakıyor ve kapının tekrar kayarak kapanmasına izin veriyor.

Rahat görünmek için çok çaba sarf eden bir adam görüyorum ve tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Muhtemelen hiçbir şey. Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, üç yılın ardından diğer oyuncularını tanımakta ustalaştım.

Ziyaretçimiz bir konuda gergin.

"Teşekkür ederim, Septimus." Hospius'un bakışları üzerimde geziniyor, gençliğimi fark ediyor ve varlığımı görmezden gelerek Hrolf'a odaklanıyor. "Bunun kural dışı olduğunu biliyorum ama birinden bilgi almam gerekiyor. Nateo adında bir adam."

Hrolf köşedeki rafın üstünden hapisane defterini çeker ve yırtarak açar. Birkaç saniye boyunca parmağıyla kâğıdın üzerinde gezinir. "Nateo, Nateo... işte burada. Derin hücreler, doğu kırk bir. Vis, sen burada bekle."

Kancadan bir anahtar alır ve hapisanenin iç kapısına doğru üç adım atar. -Ama dördüncüsünde tökezledi. Kendini toparladığında, bana ve Hospius'a kayıp bir belirsizlikle bakıyor. Yüz ifadesi bir anda kayboldu ama ne anlama geldiğini biliyorum.

"Özür dilerim, Septimus. Dizinin kötü durumda olduğunu unutmuşum," diye yalan söyledim ve o itiraz edemeden anahtarı elinden kaptığım gibi yanına gittim. "Sextus'a eşlik edersem daha hızlı olur. Derin hücreler, doğu kırk bir mi demiştin?"

Hrolf bana ters ters bakıyor ama bakışlarında minnettarlığını görüyorum. Ne olduğunu biliyor ama muhtemelen Hospius'un kim olduğunu bile hatırlamıyor.

"Dizimin dinlenmeye ihtiyacı var," diye devam ediyor. "Eğer Sextus'un bir itirazı yoksa."

"Yok." Hospius sabırsızca bana el sallıyor. Yanlış bir şey gördüğünü sanmıyorum.

Hapishaneye giriyoruz ve kapıyı arkamızdan tekrar kilitliyorum, belli belirsiz bir şekilde dehşete düşmüş görünen Hrolf'u gözden saklıyorum. Vardiyamızın başında yaktığımız ve artık sönmeye yüz tutmuş bir mumu tutan fener duvarda yanıyor. Fenerin kancasını çıkarıp yukarı kaldırıyorum ve aşağıdaki dar merdiven boşluğunu aydınlatıyorum. Temiz kesilmiş taş ıslak ıslak parlıyor.

"Adımına dikkat et," diye uyarıyorum Hospius'u. "Burası kayganlaşıyor."

Sextus'un önünde yürüyorum, inerken etrafımızda çok loş bir ışık birikiyor. Ona bakarken sırtım kaşınıyor. Onun ilk etkilenme anını aklımdan çıkaramıyorum. Ama belgesi -ya da en azından üzerine basılmış mühür- Prokonsül Manius tarafından aşılanmıştı, sahtesini yapmak imkânsızdı. Ve

ben daha iyi biliyorum ki

Basın. Bu nedenle, sinirlerinin ve onları gizleme çabasının istenmeyen bir şeyden kaynaklanmadığını ummak zorundayım.

Daha da önemlisi, buradaki amacı her ne olursa olsun, dikkatleri üzerime çekmeyeceğini ummak zorundayım.

"Septimus'unuz ne zamandır böyle?"

Vek. Hâlâ atalarımın dilinde küfretmeye meyilliyim, bunu sadece kafamda riske atabilsem bile. Şaşkın bir ifade takınıyorum ve arkama bir bakış atıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada çok uzun süredir çalışıyor." Hospius'un yoğun kahverengi gözleri ben tekrar öne dönüp basamaklara odaklanana kadar gözlerimi tarıyor. "Endişelenmene gerek yok. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Zorla kıkırdıyorum. "Ne gördüğünü sandığından emin değilim ama yanılıyorsun." Eğer Prokonsül Manius dışarı çıkarsa, Hrolf buradaki pozisyonunu kaybedecek. Bir emeklilik piramidine yerleştirilecek kadar yaşlı ve şüpheli bir zihne sahip olduğundan, neredeyse kesinlikle Octavus'a indirilecek. Yavaş yavaş tükenirken sürekli yorgunluk içinde yaşamaya zorlanan Hiyerarşi, tıpkı derin hücrelerdeki kadın ve erkeklere yaptıkları gibi onun hayatından da yıllar ve kalite alıyor.

Ve tabii ki yeni bir Septimus'u daha yönlendirmem gerekecekti. Başladığımdan beri Letens Hapishanesi'ni yöneten üç kişi arasında Hrolf, başa çıkması en kolay olanıydı.

Hospius cevap olarak sadece homurdanıyor. İkna olmuş gibi görünmüyor ama baskı da yapmıyor.

Merdivenlerin sonuna ulaşıyoruz, fenerim sağa sola uzanan nemden kayganlaşmış pürüzsüz duvarları ortaya çıkarıyor. Düşük bir uğultu kulaklarıma dokunuyor, neredeyse algılanamaz. Burada bir yıldan fazla zaman geçirmiş olmama rağmen, bu beni rahatsız ediyor.

Arkamdan yarı öksürük, yarı öğürme sesi geliyor. "Bu koku da ne?"

"Mahkûmlar." İdrarla karışan ter kokusunu artık zar zor fark ediyorum. Bu seviyede o kadar da kötü değil.

"Neden onları temiz tutmuyorsun?" Hospius öfkелendi.

"Yıkıyoruz. Elimizden geldiğince günde iki kez yıkıyoruz. Ama Sappers'da bağırsaklarını kontrol edemiyorlar." Sesimdeki öfkeyi yumuşatıyorum ama eklemeyen de edemiyorum: "Katalan kurallarına göre haftada iki kez yıkanmaları gerekiyor."

Hospius buna bir şey demez.

Birkaç köşeyi dönüyoruz ve üst Roor'u karanlıkta bırakarak başka bir Sağ merdivenden inmeye başlıyoruz. Bunlar uzun süreli mahkumların tutulduğu en derin kata çıkıyor. İki yıldan uzun süreli mahkumlar: çoğunlukla katiller ve sözde Anguis işbirlikçileri. Son zamanlarda buraya daha fazla insan gönderiyormuşuz gibi geliyor.

"Yolunu biliyorsun." Hospius'un derin sesi, sesini sessiz çevreye uydurmaya çalışmasına rağmen, sade duvarlarda gürlüyor.

Sohbet etmek istemiyorum ama kaba davranmak çok daha riskli. "Birkaç gecede bir buraya gelmek zorundayım."

"Yani siz ve Septimus bu mahkûmlara dönüşümlü olarak mı bakıyorsunuz?" "Bu doğru."

"Kötü dizine rağmen."

Vek. Hospius'un ısrarı karşısında duyduğum endişeyi gizlemek için omuz silkiyorum. "Ağrıyor, sakat bırakmıyor. Ve sorumluluklarını çok ciddiye alıyor."

"Eminim öyledir." Hospius şimdi yanımda yürüyor, merdivenler öncekinden daha geniş. Benden bir kafa kadar uzun. Bana baktığını görüyorum, ilgisini çekmiş gibi görünüyor. Elde etmeye çalıştığım şeyin tam tersi. "Adın ne senin?"

"Vis."

"Peki ne zamandır Septimus'a burada yardım ediyorsun Vis?"

"Birkaç ay." Hospius'un gerçekte sorduğu bu olmasa da yalan değil. Safirlere ne kadar süredir maruz kaldığımı söylemeyeceğim.

"Bu iş için gençsin."

"Vis Solum." İsmimi açıklama yoluyla genişletiyorum.

"Ah." Parçalar Hospius'un kafasında yerine oturdu. Ben bir yetimim. Yaşım göz önüne alındığında, bir yuva bulmakta zorlanan biri olduğum açık. Bu yüzden Din -Hiyerarşi'deki yetimhaneleri yöneten üçüncü senatoryal piramit- ve Askeriye benim için burada bir kullanım alanı buldu.

Merdiven boşluğunun sonuna ulaştık; iki zifiri karanlık geçit bizden dik açılarla ayrılıyor ve bir diğeri dümdüz ilerliyor. Sola, doğudaki geçide doğru ilerliyorum. "Neredeyse geldik," diyorum, sessizliği bozmaktan çok daha fazla soru gelmesini önlemek için.

Koku daha da kötöleşiyor, yoğunlaşıyor ve biz yürürken Hospius burnuna ve ağzına bir mendil tutuyor. Onu suçlamıyorum. Buraya ilk geldiğimde kusmuştum. Artık buna alışmış olsam da, fenerim ışığını numaralı hücrelerin ilkinde tuttuğunda gözlerim hâlâ sulanıyor.

Hospius ölü gibi durur, elleri iki yanına düşer, koku geçici olarak unutulur.

"Daha önce hiç Sapper görmedin mi?" Bu kule gibi adamın dehşeti karşısında memnuniyetimi göstermemek için kendimi zor tutuyorum.

Letens Hapishanesi'ndeki hücreler taş duvarlarla sınırlandırılmıştır, ancak kapıları ve ön kısımları yoktur, bu da içindekilerin kolayca görülebilmesini sağlar. Sadece altı fit genişliğinde ve fazla derin olmayan her ışıksız oyukta sadece iki şey bulunur.

Bir mahkum. Ve bağlandıkları Sapper.

Birinci doğu hücresindeki adam Hospius'un yaşlarında ama benzerlikler burada bitiyor. Açık teni çıplaklığında ölümcül derecede solgun, neredeyse gri. Vücudu ince ve zayıf, yanakları çukur, sarı saçları uzun ve keçeleşmiş. Nefes alışında hırıltılı bir hırıltı var. Çelik kelepçeler bileklerini ve ayak bileklerini sarmış, sarkan zincirlerle üzerinde duran bir vince bağlanmış. Mavi gözleri açık ama donuk, odaklanmamış bir şekilde, neredeyse yatay olan ama bize doğru hafifçe eğilen ayna parlaklığındaki beyaz levhanın üzerinde yatıyor. Tüm hücrelerin önü boyunca uzanan ince oluğa doğru, mahkumların en kötü atıklarının kolayca yıkanabileceği yere doğru.

Bana kalırsa Hiyerarşi gerçeği burada tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor. "Hayır." Hospius'un soruma cevabı yumuşaktı. "Ben... hayır.

Ne kadar zamandır

Burada mıydın?"

Sekiz ay. "Deftere bakmam gerek." Onu bağladığımı hatırlıyorum. "Ne yaptı?"

Fark eder mi? "Defterlere bakmam gerek." Ses tonumu sıkıcı tutuyorum. Nötr. Bunun burada her gün olan bir şey olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Devam etmeliyiz, Sextus."

Hospius başını sallıyor, ancak fenerimiz onu karanlığa götürene kadar gözleri mahkûmun cılız bedeninden ayrılmıyor.

Yürüyoruz ve sağımızda ve solumuzda, küçük ışık çemberimiz biz geçerken ilk hücrenin kopyalarını yansıtıyor. Erkekler ve kadınlar, kelepçeli, güçsüz ve çıplak, hepsi

Soğuk beyaza karşı yatıyorlar. Zayıflamaları bence besin eksikliğinden ziyade bağlı oldukları cihazların bir sonucu. Onları yemek saatlerinde benim yiyebileceğimden çok daha fazla besliyorum ve hiç egzersiz yapmıyorlar.

Hospius yanımda sessiz, çevremizdeki sefilliğin onu etkileyip etkilemediğine dair bir belirti yok. Onu daha yakından izlemek istiyorum - burada bulunuşunda, bütün bu gece boyunca bir şeyler hâlâ tam olarak doğru değilmiş gibi geliyor- ama fark edilmeme arzum daha güçlü. İddia ettiği gibi biri olup olmadığından bağımsız olarak, eğer şüphelerimi fark ederse, bu sadece dikkat çekecektir.

"Doğu kırk bir," diyorum Rickering ışığımız taş girintinin arka duvarına büyükçe kazınmış sayıyı ortaya çıkarırken. Buradaki adam, Nateo, bir aydan daha kısa bir süredir bizimle birlikte: Buraya gelişini hatırlıyorum çünkü çoğu mahkûmun aksine, belli ki başka bir Sapper tesisinden transfer edilmişti. O da herkes gibi çelimsiz, yanakları çukur, çengel burnuyla birleşince belirgin bir şekilde şahine benzeyen bir görüntüsü var. Tel tel siyah saçları beyaza karşı omuzlarından aşağı dökülüyor. Mahkûmların yaşlarını söylemek zor ama bunun otuz yaşından büyük olduğunu sanmıyorum.

Anonsuma yanıt gelmedi. Hospius'a bakıyorum ve onun Nateo'ya baktığını görüyorum; dudaklarına küçük, esrarengiz bir kaş değişiyor. Sapper'ın üzerindeki adam cam gibi bakıyor. Tanınmıyor, ışığa ya da varlığımıza tepki vermiyor.

"Onunla konuşmam gerek." Hospius öne çıkar.

"*Dur.*" Kelimeyi panikle söyledim, sonra Hospius donup kalınca hemen pişmanlık duyan bir el kaldırdım. "Özür dilerim Sextus, saygısızlık etmek istemedim. Sadece çok yaklaşmak tehlikeli. Bir esiri bir Sapper için hazırlamak günler sürer. Ona dokunmak seni öldürebilir. *Ve sana boyun eğen herkesi.*"

"Ah." Hospius uyarıya kulak verdi, yaklaşmaya cesaret edemedi. "Ama onu kapatabilirsin? Geçici olarak?"

"Onu vinçle yukarı çekebilirim. Bağlantıyı kes." Olacakları düşünürken mide bulantısı tehdit ediyor. "Yine de hoş olmayacak. Özellikle de onun için."

Hospius tıraş olmuş kasıklarının koyu yüzeyini ovuşturuyor. Bir an şüpheye düşüyor -hareketinden anladığıma eminim- ama bana baktığında yüzü sertleşiyor. "Buraya cevaplar için geldim. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Beyaz levhanın etrafında, kırk bir numaralı hücrenin derinliklerine doğru ilerlemeye başladım. Şimdiye kadar Safirlerden etkilenmedim -sadece yakınlık bile çoğu insanı aylar içinde etkiler ve ben neredeyse on bir yıldır burada çalışıyorum- ama yine de dikkatle hareket ediyor, herhangi bir şeye sürtünmekten titizlikle kaçınıyorum. Bağışıklığı olsun ya da olmasın, bu şeyler temas halinde iradeyi anında tüketmek üzere tasarlanmış. Sadece Hiyerarşi'nin genellikle temelini oluşturan milyonlarca Octavii'den aldığı kısmı da değil. *Tüm* dürtünüz, odağınız, zihinsel ve fiziksel enerjiniz, bu soluk taş yataklar tarafından uzakta, özellikle tercih edilen bir Septimus tarafından alınmak üzere akıtılır.

Benim gözümde ölüm daha iyi bir kader olurdu.

İşin en kötü yanı da buradaki pek çok kadın ve erkeğin de aynı fikirde olduğunu biliyorum.

Hücrenin en uzak bölümüne ulaşip çömelıyorum ve çivili çarkın yanına gelene kadar feneri ilerletiyorum. Çevirmeye başlıyorum, kaslarım çalışıyor. Zincirler sallanıp gerildikçe yukarıdan bir şangırtı ve gıcırta geliyor. Sapper'ın üzerindeki adam, hantal bir şekilde yukarı doğru çekilirken belinden sarkıyor, beyaz taştan sıyrılıyor, sallanıyor. Adam birkaç santim uzaklaşana kadar birkaç tur daha attıktan sonra tekerleği yerine kilitliyorum.

Doğruluyorum, gözlerim önümdeki levhanın üzerinde asılı duran Raccid, kemikli adama takılıyor. Mahkûmların serbest bırakıldığını sadece birkaç kez gördüm; yönetici Septimus her zaman ceza sonu prosedürlerinden sorumludur ve bir esiri uyandırmak için başka nedenler nadirdir.

Tuniğiyle rahatsız bir şekilde uğraşırken Hospius'a oyuğun ağzında tekrar katılıyorum. Yönetim üniforması, kalbin üzerine dikilmiş koyu mavi bir piramit. Gıcır gıcır, tertemiz, doğru yerlerinden katlanmış. Solmamış.

Aslında tertemiz. Sanki daha önce hiç giyilmemiş gibi.

"Neden uyanmıyor?" Hospius incelememi fark etmedi, tüm dikkati önümüzde duran adamdaydı.

"Bir dakika sürer." Bunu söylerken bile bir şeyler değişiyor. Mahkûmun nefesinin sabit, soluk soluğa ritminde bir kırılma. Dudaklarından daha az umutsuz bir iç çekiş kaçıyor. Zincirleri seğiriyor, sonra göz kapakları titriyor ve ilk kez en azından kısmen burada bizimle birlikte olduğu için bakışlarına idrak geri sızıyor.

Hospius bana bakıyor ve beni göndermeyi deneyip denemeyeceğini tartıştığını görebiliyorum. Yine de gitmeyeceğim; onu kızdırma riskine rağmen, onu burada yalnız bırakmak için çok fazla kuralı çiğnemiş olurum.

Benzer bir sonuca vardığı belli olan adam hiçbir şey söylemez ve Sapper'a yaklaşıp mahkûmun görüş alanına girer. Yanına çömelir, böylece yüzleri aynı seviyeye gelir.

"Nateo. Beni duyabiliyor musun? Benim adım Sextus Hospius. *Nonagere*."

Her şeyi dikkatle, telaffuz ederek söylüyor ama son kelimeyi yerleştirmem bir saniyemi alıyor. Vetusian.

Tepki verme.

Hospius tekrar bana bakıyor ve ben de Nateo'ya verdiği uyarıyı uygulamak için elimden geleni yapıyorum. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmemem gerekiyor. Neden bileyim ki? Vetusian ölü bir dil. Akademik bir tuhaflık. Halihazırda Common'a entegre edilmiş tek tük kelime dışında, Hiyerarşi tarafından yüz yıldan daha uzun bir süre önce çıkarıldı. Tek gerçek amacı, çok geçmiş bir döneme ait orijinal metinlerin okunmasına izin vermektir.

Ancak babam, Hiyerarşi çevirmenleri tarafından renklendirilmemiş bir tarihin önemine olan inancında tutkuluydu. Annem üç dilde Ruentçe bilen bir akademisyendi. Hem onlar hem de hocalarım tarafından on dört yıl boyunca diplomat olmak, diğer uluslara seyahat ederek kız kardeşimi nihai yönetiminde desteklemek üzere yetiştirildim.

Nateo, Hospius'a gözlerini kırpıştırarak bakarken başı dönüyor. Dilini dudaklarında gezdiriyor. Sonra yavaşça, acı içinde başını sallar.

O anlıyor. Bu iki adam birbirini tanıyor.

Kulaklarıma kan hücum ediyor. Hospius, Nateo'yu kaçırmak için mi burada? Buna izin veremem; bu tür bir inceleme benim sonum olur. Ama önleyici olarak da hareket edemem. Şimdiye kadar yanlış bir şey yapmadı. Belgeleri gerçek görünüyordu. Gerçekti.

Hiçbir şey söylemiyorum, hiçbir şey yapmıyorum. Beklemek zorundayım.

"Konuşuyor musun?" Yine Vetus dilinde. Hospius'un konuşma şekli yapmacık, sanki kelimeleri uzun zaman önce aldığı bir eğitimden sürüklüyormuş gibi. İki adam da bana bakmıyor, ama her ihtimale karşı şaşkın bir ilgisizlik taklidi yapıyorum.

"Yapabilirim. Birazcık." Nateo'nun sesi taş üzerinde zayıfça kazınan çiviler gibi. O da ölü bir dil kullanıyor ama onu görmeye gelen adamdan çok daha rahat. "Ne kadar süre?" Sanki cevabı Hospius'tan başka bir yerde arıyormuş gibi bakışlarını gezdiriyor.

"Beş yıl."

Nateo'nun gözlerinde bir Ricker ve tekrar Hospius'a odaklanıyor. Bu sefer daha keskin. "Beni serbest bırakmak için mi buradasın?"

"Umarım. Önce bilgi." Hospius tutsak adamda yükselen paniği görür ve uzanıp omzunu kavrayarak zincirler titremeye başladığında onu sabitler. "Biliyorum... sen masumsun. Neden burada olduğunu anlamam gerek. Veridius?" İsim bir sorudur, sessiz bir yoğunlukla sorulur.

"Olabilirdi." Nateo sakinleşir ama yanıtında şüphe vardır.

Feneri yere bırakırken esniyormuş gibi yapıyorum ve sanki beklerken yakındaki hücreleri inceliyormuşum gibi gözden uzakta dolaşıyorum. Hospius uzakta olmadığını bilecektir ama tepkilerimi göremezlerse çeviriye odaklanmak daha kolay olur.

"Sana ihtiyacım var... düşün. Caeror hakkında. Daha önce söylediği herhangi bir şey..." Yüzünü göremesem de, bu kez dille mücadele ettiği için böyle davrandığını sanmıyorum.

"Uzun zaman önce." Nateo'dan acı, boğucu bir kahkaha.

"Olay olmadan önce bir mesaj gönderdi. Bilmediğim isimler. Obiteum. Luceum. Bir geçitten bahsetti. Cataclysm'den önceki garip güçten. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sessizlik. Hafif bir tıkırtı. Sonra, "İlk önce benim çıkmam lazım. Başka yok."

Gözlerimi kapatıp karanlığa bir küfür savurduktan sonra sıkıntımı duruşuma yansıtıyorum, botlarımı yere vuruyorum ve sanki önemli bir şey olmuyormuş gibi görüş alanıma geri dönüyorum. Hospius'a orada olduğumu hatırlatıyorum. Artık bir kaçış planladığını sanmıyorum. Ama fikrini değiştirmesini istemiyorum.

Hospius geldiğimi duyunca başını kaldırıp sorgulayan bakışlarını karşılıyor. Başını sallayarak fazla uzun kalmayacağını söylüyor. Rahatladığımı gizliyorum. Nateo bu değişimi fark ediyor, nefesi hızlanıyor. Zincirler yeniden sallanmaya başlıyor, Nateo'nun korkusu karanlığa karışıyor.

"Elimden geleni yapacağım. Yemin ederim." Hospius, Nateo'nun dikkatini benden uzaklaştırdı. "Ama sen... onun arkadaşısın. Lütfen. Eğer biliyorsan..."

Nateo taş gibi bakıyor. Bu onun tek kartı.

Hospius doğrulurken ve geri adım atarken hayal kırıklığı içindeydi.

"Lütfen." Nateo bu kez Vetuşça değil, Ortak dilde konuşuyor. Yalvarıyor. "*Lütfen*. Başka yok. Beni geri koymayın. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Kelimeler saf sefalet. Başı beni de bakışlarına dahil edecek kadar dönüyor. "Sen. Sen diğerlerinden daha iyisin. Daha nazıksın. Biliyorum. Biliyorum, çünkü bu döşemede olmak uyumak gibi değil. Daha kötü. *Neredeyse* uyuyorsun. *Her zaman*. Ama bir şeyler olduğunu fark edecek kadar da uyanıksın. Zihninizin daha hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyorsunuz. Dünyanın yanından geçip gittiğini biliyorsun." Şimdi gözyaşları var. Çaresizlik. Hüngür hüngür ağlıyor. "Beş yıl. Beş yıl. Şu halime bak! Ben bile -"

"Nateo." Hospius, adamı sakinleştirmeye çalışıyordu. Endişeli. Hiç şüphesiz sırlarının tehlikede olmasından endişeleniyor. Yarım adım daha yaklaşıyor.

Sonra Nateo, bu durumdaki bir adamın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde dönmeye başlıyor. Kükrüyor, kükrüyor, sağa sola savruluyor, hayvani çaresizlik cılız uzuvlarına güç veriyor. Metaller kulakları sağır edencesine takırdıyor. Sallanan formunun momentumunu bükülmek, hamle yapmak ve Hospius'un çok yeni tünüğünü kapmak için kullanıyor.

"*Çürüyen tanrılar*." Doğru düzgün değerlendirme fırsatı bulamadan küfrediyor ve hareket ediyorum. Beyaz taşın etrafında kayıyor, Nateo'nun koluna sertçe çarpıyor, Sextus cihaza sürüklenmeden önce kendimi iki adamın arasına sıkıştırıyorum. Nateo'nun tutuşu kırıldı. Eli omzumu sıyrıyor. Çoktan dengemi kaybettim.

Geriye doğru düşüyorum, zincire dolanıyorum, Sapper'ın kaygan yüzeyi ellerime değiyor.

Avuçlarımın üzerinde sinsi, iğrenç bir ürperti dolaşüyor. Asidik, soğuk ve yakıcı, keskin ve ıslak. Dehşet içimde yuvarlanıyor. Kendimi metal bağlantıların karmaşasından kurtararak fırlatıyorum ve vinci kilitleyen kolu umutsuzca tekmeliyorum. Nateo'nun beni tekrar yakalayabileceği yerden uzaklaşmak için geri çekilirken jantsız, dişli tekerlek çılginca dönüyor.

Çözülen zincirin şangırtılı sesi ve sonra sadece ağır nefesler.

"Tanrıların mezarları," diye mırıldanıyor sarsılmış görünen Hospius hücre duvarına yaslandığı yerden. Sanki adamın sıçrayıp tekrar saldırmasını bekliyormuş gibi Nateo'nun metal kaplı 1gure'unu izliyor. Ama uzuvlar ve bağlantılar yumağı Sapper'a doğru aceleyle yayılıyor. Nateo'nun gözleri benimkilere bakarken boş. Suçlamalarını hâlâ hissediyorum.

"İyi misin?" Ayağa kalktım, dengesizdim. Kalbim güm güm atıyor. Sırtımdaki eski yara izleri gergin ve gerginlikten ağrıyor. Sapper'a dokundum. Tenim taşa dönüştü. Ellerime riskli bir bakış attım. Görebildiğim kadarıyla tektiller. Hâlâ karıncalanıyor ama bir.

"Evet." Hospius, Nateo'nun pençelediği tuniğini çekiştiriyor. Kendini hatırlamadan önce bakışları çıplak bir melankoliklikle adamın üzerinde kalıyor. "Senin sayende."

Doğruldu, tekrar bana odaklandı. Bakışında bir sorgulama var.

"Zararı yok." Sorduğunu umduğum soruya cevap veriyorum. Eğer gerçekten ne olduğunu gördüyse, başım belada demektir. "Yine de şanslıydım. Neredeyse lanet olası Sapper'ın üzerine düşüyordum." Sesimdeki titreme sahte değil. Hâlâ başıma korkunç bir şey gelmesini bekliyorum.

"Ama sen yapmadın?"

Bir kahkaha attım. "Aksi takdirde bu konuşmayı yapıyor olur muyduk sanıyorsun?"

Hospius öne çıkıyor ve omzuma vuruyor. "Yeterince doğru. İyi iş, Vis Solum. İyi işti. Burada olduğun için şanslıydım." Bir Sextus'tan gelen yüksek bir övgü. Başka bir adam muhtemelen Rattered olurdu.

Vinci yeniden ayarlamaya koyuldum, sonra Nateo'nun Sapper'daki konumunu neredeyse sallanan zincirleri kullanarak biraz geçici olarak ayarladım ve tekrar mümkün olduğunca rahat bir şekilde yatmasını sağladım. Yaptıkları için onu suçlamıyorum.

Bu, her zaman olduğu gibi, onu buraya koyanlar için saklı.

Dönüş yolunda fenerdeki mum sönük yanıyor. İkinci sağ merdivenin dibinde, yakındaki raftan bir tane daha yakıp Hospius'a uzatıyorum. "Hazır aşağıdayken depodan bir şeyler almalıyım." Bu doğru, ama daha da önemlisi, ellerimi düzgünce incelemek ve her nefeste serbest kalmakla tehdit eden korkunç gerginliği atmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. "Nöbetçi odası ileride. Sadece kapıyı çal. Septimus Hrolf sizi içeri alacak." Pek protokol sayılmaz ama Hrolf'un umurunda olmaz.

Hospius merdivenlerden çıkarken duraksıyor ve geri dönüyor. "Vis. Az önce olanlardan bahsetmemek en iyisi olabilir." Sesi sessizliğe karşı anı. "Septimus'la ya da prokonsülle başının derde girmesini istemem."

"Elbette, Sextus. Teşekkür ederim." Tehdit mi? Bilemiyorum. Ne söylenirse söylensin, olaydan benim sorumlu tutulacağım yeterince doğru. Ama görünüşe göre ikimiz de dikkat çekmek istemiyoruz. Bu bana uyar.

O delici gözleri beni inceliyor. Sonra bir cebini karıştırıyor ve bana parıldayan bir şey uzatıyor; elimde gümüş, üçgen bir para görünce şaşırarak düzgünce yakalıyorum. Bu geceki vardiyamdan kazanacağımdan daha değerli.

"Zahmetiniz için. Ve sağduyunuz için."

Tırmanışına devam ediyor. Mumunun ışığı uzaklaşıyor.

Ancak çizmelerinin yankısı tamamen kaybolduğunda parayı cebime atıyorum ve ellerimin titremesine izin veriyorum.

Fenerimi rafa koyup, avuç içlerimi yukarı kaldırarak loş ışıkta her çizgiye, her gözeneğe bakıyorum. Parmaklarımı sinirli bir şekilde ovuşturduğum için cildim biraz kızarmış ama herhangi bir hasar görmüyorum. Emin olmak için kollarımı sıvıyorum ama kollarımda da bir sorun yok. Ve kollarımdaki rahatsızlık hissi tamamen kayboldu.

Ben iyiyim.

Titreyerek nefes veriyorum ve sırtımı duvara yaslayarak Roor'a çöküyorum, korkunun beni terk etmesi için kendime bir dakika veriyorum. Sık sık bir Sapper'la temastan sağ çıkıp çıkamayacağımı merak etmişimdir. Daha önce hiç teslim olmadım - bir kez bile İrademin Cumhuriyet'in dört bir yanına dağılmış Aurora Kolezyumlarından birinde alınmasına izin vermedim. Neredeyse tüm çocuklar on iki yaşına geldiklerinde kadim sütunlardan birine getirilirler ve bundan sonra Katakлизм öncesi devasa eserlerin varlığına ihtiyaç duymadan istedikleri zaman istedikleri kişiye vasiyet edebilirler. En iyi teorim, ritüelden geçmeyi reddetmemin, bunca zamandır burada çalışarak etkilenmeden kalmayı başarmamın nedeni olduğu.

Ama bu her zaman sadece bir varsayımdı, yarı eğitimli bir tahmindir. Bunu asla test etmek istemedim.

Mumum sönmek üzereydi ve Hospius tek yedeği aldı, ben de aceleyle depoya gidip yiyecekleri ve temizlik malzemelerini topladım.

Bir sonraki vardiyada onları yukarı taşıyacağım. Sürpriz bir şekilde, sesler nöbetçi odasının kapısının altından sızıyor.

"... benim için her neyse. Bilmek isterim." Hospius hâlâ burada. Adamı ilk etapta neden hücrelere götürdüğümü hatırlayınca kendime lanet okuyorum, sonra da Hrolf'un o aptal çenesini kapalı tutması için kapıya doğru öfkeyle söyleniyorum. Yaşlı adama karşı bir sevgim yok -Hiyerarşi'deki hiç kimse bunu benden hak etmedi- ama Hospius artık görevlerini yerine getiremeyeceğine karar verirse onu bekleyen kaderi hak ettiğini de düşünmüyorum.

Bir kağıt hışırtısı duyulur. "Üç yıl yedi ay kaldı," diyor Hrolf. "Başka bir şey var mı Sextus?" Kaba değil, ama Hospius'un gitmekte özgür olduğunun açık bir göstergesi.

Sessizlik var ve keşke Hospius'un yüz ifadesini görebilseydim.

"Genç asistanınız işini biliyor gibi görünüyor." Sıradan. Sohbet eder gibi. Kalbim hala sıkışıyor.

"Öyle olmalı. Benden daha uzun süredir burada."

"Ne kadar uzun süredir?"

"Aylar," diyor Hrolf belli belirsiz. Omuz silkişini neredeyse duyabiliyorum. "Onu iyi tanıyor musun?"

"Sessizdir. Biraz soğuk, gerçekten. Kendisi hakkında konuşmayı sevmez. Neden?" Şüphe yok, sadece merak var.

"Beni etkiledi. Burada harcanıyor mu diye merak ediyorum."

Hrolf kıkırdar. "Oh, buna hiç şüphe yok. Çocuk Foundation'da şeytan gibi oynuyor. Ve görüldüğünden daha zeki. Geçen gün bana lanet olası *Fulguris*'ten alıntı yaptı, daha sonra okumamış gibi davransa da."

Bu tembel kibir için kendimi tekrar azarlıyorum, sonra Hrolf daha fazla karışıklık çıkarmadan önce araya girmeyi tartışıyorum - Sextus'a liyakatimi süsleyerek bana yardım ettiğini düşünüyor, ilginin beni öldürebileceğini asla hayal etmiyor - ama Hospius bilgi peşindeyse, varlığım hiçbir şeyi değiştirmeyecek. En iyisi bekleyip neyin peşinde olduğunu öğrenmek.

"Hm." Neyse ki Hospius, Hrolf'un olması gerektiğini düşündüğü kadar etkilenmiş görünmüyor. "Eğer Letens'te onun yaşındaki biri için daha uygun bir pozisyon ortaya çıkarsa, ondan bahsederim." Belli belirsiz, tarafsız bir

Konuşmanın bittiğini gösteren bir not. Sessiz bir rahatlamayla yanaklarımı şişirdim.

Bir çizme sesi, ardından önümdeki kapı, dış kapı bir hava üflemesiyle tıkrıyor.

"Teşekkür ederim Septimus. Birlikte daha güçlüyüz," diyor Hospius, sesi şimdi daha mu ed.

"Birlikte daha güçlüyüz, Sextus," diye cevaplıyor Hrolf resmi bir şekilde. Önümdeki kapının rüzgârdan kaynaklanan titremesi duruyor.

Kapıyı çalmadan önce iki dakika bekliyorum, bu süreyi Hrolf'a ne söyleyeceğime karar vermek için kullanıyorum. Neler olduğunu merak edecektir.

Kendimi tekrar nöbetçi odasına bıraktığımda beni "Ee, bütün bunlar da neydi?" diye selamladı.

"Emin değilim. Başka bir dilde konuşuyorlardı." Getirdiğim malzemeleri raflarına bıraktıktan sonra yerime geçiyorum.

Hrolf ilgiyle homurdanır ama bu bilgiden çıkarılacak başka bir sonuç olmadığını fark eder. "Bir sorun mu var?"

"Tam da beklediğiniz gibi. Mahkum zamanının dolmadığını anladığında pek mutlu olmadı. Biraz tekmeleme ve çılgılık atma." Nateo'nun dehşetini, yalvarışlarını düşündükçe boğazımın arkasında bir safra yanması hissediyorum. Onun mücadelesi. Ama belli etmiyorum.

Hrolf yine de erkekçe bir sempatiyle sırtımı sıvazlıyor, ne kadar olmasa da azımsadığımı biliyor.

"Teşekkürler," diye ekliyor.

Sonraki çeyrek saati hiçbir şey konuşmadan, ben normalde ayrılana kadar vakit geçirerek geçiriyoruz. Hrolf bütün gece tek başına kalacak, ben ayrıldıktan sonra şafak sökene kadar.

-Gerçi mahkumlar zaten gün boyunca beslenip yıkandıkları için bu süre zarfındaki sorumlulukları çok azdır. Çoğunda uyuyacaktır.

Letens'in dışında bir yerde, şehrin ortak saati tek bir notayla hafifçe titriyor. Akşamın sonu ve gerçek gecenin başlangıcı. Şafağa kadar bir daha çalmayacak. Ayağa kalkıyorum.

"Oler hâlâ orada, Vis," diyor Hrolf, beni izleyerek. Saklamaya çalışsa da gözleri aniden hüznüldü. "Kalmak, bir süre daha yardım etmek istiyorsan şartlarımızı değiştirmenin bir sakıncası yok."

"Bana burada ihtiyacın yok." Yırtık pırtık pelerinimi toplayıp omuz silkiyorum.

"Prokonsül bunu bilmiyor. Başhemşireniz bunu bilmiyor. Ve sanki para zaten ödenmemiş gibi."

"Teşekkürler, ama hayır. Bu senin." En azından onunki başhemşireninkinden daha iyi. Septimus'u değerlendiriyorum, anlaşmamızdan caymayı düşündüğüne dair bir işaret arıyorum. Ama mesele bu değil. Hrolf'un gözlerindeki endişeli kırılganlık onu ele veriyor.

"Burada kalırsan daha az çürük olur," diye onaylıyor.

"Sohbet de daha iyi olur." Elim uzatıyorum, avuç içim yukarı bakacak şekilde.

Hrolf iç geçiriyor ama uzak duvardaki Will'in emniyete aldığı kutudan paramı alırken yıpranmış yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yok. Bakır üçgenler, her biri sekiz paralel çizgiyle kazınmış. Bugünkü işim için altı tane alıyorum. Hrolf'un bir kenara koyduğu diğer dokuz tanesi ise bu gece harcadığım zamanın karşılığı olacaktı ama onun yerine yokluğumu hoş görmesi içindi.

Ağır taş kapıya doğru ilerlerken cebimde rahatlatıcı bir ağırlık olan metal şingirdiyor. İlgisi için teşekkür etmiyorum. Bir yanım bunu istiyor.

Ama sonra hatırlıyorum ki, eğer gerçek adımlı bilseydi, bu insancıl görünen gri saçlı adam da herkes gibi benim öldüğümü görürdü.

"Yarın görüşürüz," diyor Hrolf anahtarını yuvasına yerleştirirken. Kapı gıcırdayarak açılır.

"Yarın görüşürüz." Letens'in sert soğuşuna doğru yürüyorum ve tiyatroya gidiyorum.

II

LETENS GARIP BİR ŞEHİR.

Burada, medeniyetin güney ucunda, Hiyerarşi'ye katıldıktan on beş yıldan fazla bir süre sonra, Katalan nüfuzu hala eski dünya ile huzursuz bir şekilde karışıyor. Işıklı sokaklar kıvrımlı, çamurlu ve dardır; İrade ile çalışan arabalar ve ara sıra sıkışan at arabaları için uygun değildir. Binalar, zar zor işleyen ahşap kutulardan vatandaşların yüksek, duvarlarla çevrili taş konaklarına kadar keskin bir şekilde değişiyor. Çok kemerli Jovan Tapınağı, Tensian Forumu'nu taçlandırarak uzakta her şeyin üzerinde yükseliyor. Bir zamanlar şehrin kalbini oluşturan kutsal druidik koruluğun son kalıntılarıyla çevrili. Artık hiç druid yok.

Letens Hapishanesi tam olarak dış mahallelerde olmasa da, şehir çok büyük ve on dakikadan fazla bir süre sonra hala merkezine doğru ilerliyorum. Bu saatte, etrafta herkesten çok kırmızı pelerinli asker var, ancak birkaç kişi hala güneyden esen buz gibi rüzgara göğüs geriyor. Çoğunlukla Octavii'ler. Ana dilleri Tensian'da birbirlerine yorgun bir şekilde mırıldanırken göz temasından kaçınarak yürüdüklerinden anlayabilirsiniz. Kadınlardan birkaçı, Hiyerarşi'ye katkılarını gururla ilan eden, sol göğüslerinin üstündeki kumaşa çocuklarının isimlerinin dikili olduğu stolalar giyiyor. Bunun dışında giysileri yırtık pırtık ve lekeli.

Öyle olsa bile, bu kadar güneyde Hiyerarşi dünyanın neredeyse her yerinden daha az var. Bazen kendime bu yüzden koşmayı bıraktığımı söylüyorum.

Tabii dürüst olmak gerekirse, açlık ve yalnızlık da buna katkıda bulundu. En azından açlık artık bir sorun değil.

Sessiz sokaklar sonunda beni, yanındaki uzun, eğimli binanın çirkin eğriliğinin yanında neredeyse görünmez olan bir ara sokağın ışıksız derinliğine götürüyor. Botlarımın altından çamur akıyor. Bunun gibi ara sokaklar tehlikeli olabilirdi.

Bir zamanlar; Letens'te suç hâlâ var, ancak artık ihtiyacın şiddetinden çok yasak olanın heyecanına hitap ediyor. Katalanlar, görünüşte insan hayatını korumayı amaçlayan bir dizi yasaları olan Birthright konusunda ciddi değillerse hiçbir şey değildir. Buna meydan okuyacak kadar umutsuz olan herkes kaçınılmaz olarak kendini bir Sapper'ın içinde bulur. Tam arkadaki ana yoldan gelen ışık çok loş olma tehdidiyle karşı karşıyayken, caddenin altına gömülmüş bir kapıya inen kısa bir merdiven var. Kendimi belli etmeden kapıyı iterek açıyorum. İçeride, üç adam ve bir kadın köşedeki masada sohbetlerine ara verdiler.

Küçük, stüdyo gibi bir oda, beni tanıdıkça gerginliğim dağılıyor.

"Vis, oğlum!" Septimus Ellanher zengin, aristokrat sesiyle bu sözleri söylerken ayağa kalkıyor, köşeli yüzünde şahin bir gülümseme beliriyor. Güçlü bir yapısı var, benden bir baş daha uzun, dalgalı kuzguni siyah saçları beline kadar serbestçe dökülüyor. Kolları çıplak, mum ışığında terden ya da başka bir efordan dolayı parlıyor, hem kasları hem de yara izlerini vurguluyor. "Tam da görmeyi umduğum kişi!"

Kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum ve durup ona Sıçan bakışları atıyorum. Ellanher için fazla sıcak bir karşılama.

Kehribar rengi kahverengi gözlerini deviriyor, neşesi benim cevabımla biraz azalıyor. "Hadi ama. Bir hanımefendi en sevdiği gencin gelişi konusunda hevesli olamaz mı?"

"Eminim bir hanımefendi yapabilir." Masadaki üç adama kibarca başımı sallıyorum. Hepsi de Ellanher'den bile daha iri yarı ve kaslı. İkisini, Caren ve Othmar'ı önceki gecelerden tanıyorum. Başlarını salladıklarında gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Ne istiyorsunuz?"

Ellanher gırtlakını yırtarcasına kıkırdıyor. Kısmen şaka yaptığımı biliyor ve diğer kısmını da iltifat olarak kabul ediyor. "Sen bir serserisin. Ama sanırım bu gece senin için özel bir maçım var."

O konuşurken üç adamın beni izlemesi hoşuma gitmiyor. Bir şey bekliyorlar. Çoğu insan gibi onlar da Octavii, normalde iradelerinin yarısını bir Septimus'un emrine verirler. Bunu düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Elbette bu gece farklı. Genellikle İrade ebediyen devredilir; Hiyerarşi tüm bu tür düzenlemeleri titizlikle organize eder ve izler ve yalnızca birinin İradesini kontrol eden kişi onu iade edebilir. Ama bu adamların Septimii'si

Muhtemelen kazançtan pay karşılığında akşam için tam olarak bunu yapmak için 1t görmüşler. Yasa dışı elbette. Ama fark edilirse sadece küçük bir cezaya çarptırılacak türden bir şey.

Üçünden herhangi biri bir kucaklamayla belimi kırabilir. Ancak her gün ve her gün boyun eğmek zekalarını, tepki sürelerini yavaşlattı, geçici olarak yeniden bütün olsalar da. Onlardan bir şey alınmış. Anlamadıkları bir şekilde kırıldılar ve bu onları bir savaşta yem yapıyor.

Onlardan daha küçük ve genç olan benim öyle olmamamdan hiç hoşlanmadılar. "Özel bir maç," diye tekrarlıyorum, dikkatim Ellanher'e dönüyor.

"Evet, sevgili oğlum! Birkaç gün önce yaşlı bir beyefendi bana yaklaştı. Size adını söylemeyeceğim ama kuzey Tensia'da oldukça tanınmış biri. İnanır mısınız, bir şövalye. Zaman zaman misafirperverliğimizden yararlanan bir tanıdığından buradaki küçük gösterilerimizi duymuş. Bu adamın çok ilginç bir teklifi vardı. Oğlunun bazı talihsiz borçları varmış.

-" Abartılı bir şekilde esnediğimi görüyor ve kaşlarını çatıyor. "O bir Sextus," diye biraz huysuzca cevap veriyor, kurgusunu mahvettiğim için hayal kırıklığına uğramış. "Bu gece bir Sextus'la dövüşeceksin."

İlk başta onu doğru duyduğumu sanmıyorum ama Octavi'i'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeler bana aksini söylüyor. Öğütücü için et olacağım. Sanki odanın havası çekilmiş gibi hissediyorum.

"Kurallar nedir?" Sesimin ne öfke ne de korku belli etmeyecek şekilde düzgün olduğunu görünce rahatlardım. Ellanher bunu günlerdir planlıyordu. Bunu benim üzerime yıktı çünkü çekilmeyeceğimi biliyordu, hele de hava kararmışken ve kalabalık beklerken. Buranın içini bir daha görmeme asla izin verilmeyecekti.

"Silah yok. Öldürmek yok."

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyorum, ama bu kabadayılık kulaklarımda çınlamıyor. Olacakları kavrayabilmek için yere bakıyorum, sonra doğruluyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. "Üç katı ödeme."

"Çift." "Dört kat."

"Pazarlık yaparken ortada buluşman gerekiyor, sevgilim." Hiçbir şey söylemiyorum ama bakışlarımı da ayırmıyorum.

Bir sessizlik olur ve sonra Ellanher küçük, uyumlu bir kahkaha atar. Narin ve gerçekçi, yine de o güçlü bedeninden yükselen sesi duymak çok garip. "Üç katı o zaman. Ama bir şifacı için ekstra yok, o yakışıklı yüzünün buna ihtiyacı olsa bile."

Muhtemelen de öyle olacak ama bulabileceğim en iyi anlaşma bu. İçeriye doğru ilerleyen dar koridoru işaret ederek hem kabul ettiğimi hem de yolu onun göstermesi gerektiğini belirtiyorum. Ellanher sakın bir şekilde gülümseyerek arkadaşlarına veda ediyor. Biz ayrılırken üç adam yine ters ters bakıyor. Benden daha iyi bir tepki almayı umuyorlardı.

İçten içe hala sersemlemiş durumdayım.

Ellanher'in "o ce "sine -gündüz ve akşamın erken saatlerinde kullandığı soyunma odası- yaptığımız kısa yolculuğu hiç konuşmadan tamamlıyoruz.

İçeri girdiğimde, mekanın uyumsuzluğu beni bir kez daha çarpıyor. İyi aydınlatılmış bir ayna, makyaj şişeleriyle dolu bir şifonyer. Tüylü şapkalar, yumuşak kürklü pelerinler ve çılgınca farklı elbiselerle dolu bir raf.

Ellanher'in beni kafamı oydurmaya göndermek üzere olduğu sahnede şarkı söylemeye, dans etmeye ve repliklerini cesurca canlandırmaya hazırlandığını hayal etmek gerçeküstü. Septimus adımlarını duvardaki kasaya doğru atıyor, boynundaki Will anahtarını çıkarıp yuvasına yerleştiriyor. Granit mandal kenara çekilerek dikkatle istiflenmiş sikke sıralarını ortaya çıkarıyor. İrade kilitli kasalar, bunun gibi küçük olanlar bile, mekanik olan her şeyden yüz kat daha güvenlidir. Fiyat

Buna göre de. Ellanher'in gece geç saatlere kadar süren yan işi iyi para kazandırıyor.

Tazminatımı sayıyor -altmış bakır değerinde altı gümüş üçgen- ve avucuma sıkıştırıyor.

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim Vis," diyor kasayı tekrar kilitlerken, artık yalnız olduğumuz için görkemli davranışlarının bir kısmı kayboldu. Bunun beni diğerleri kadar etkilemediğini biliyor. "Burada kazandığın şey... zenginlik sayılmaz ama bir yetim için çok fazla. Ve daha fazlasını elde etmek için çok acı çekmeye hazırsın. Peki tüm bunlar ne için? Borçlar mı? Bir kadın için mi? Vazgeçemediğin bir ahlaksızlık mı?" Sesi benimle her zaman olduğu gibi hafif, ama şaka yapmaktan çok uzak. Bilmemesi onu rahatsız ediyor.

"Bu Sextus'la dövüşeceğim. Sanırım çekilecek?"

"Elbette." Ellanher soruyu görmezden gelmemden rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. "Ölmeni istemiyorum oğlum."

"Sadece kötü dövülmüş."

Beni ölçüp biçiyor, bir karara varıyor. "Evet." Ne özür diliyor ne de pişmanlık duyuyor. "Mazlumun birazcık mücadelesi eğlenceli olabilir Vis, ama çok fazlası bir bildiriye dönüşür. Catenan'ın dikkatini çekecek türden bir açıklama."

Birincimi elimdeki sikkelerin etrafına kapatıyorum, sivri uçları yaralanma tehdidi oluşturan kadar derime batıyor. Burada dövüştüğüm aylar boyunca Septimus rakiplerimi giderek daha fazla test ettim. Son birkaç yıldır kaybettiğimden daha fazlasını kazandım. Aslında bu konuda kendimi iyi hissediyordum. Bunun fark edileceğini anlamalıydım. Yorumlandı. Bazı çevrelerce onaylanmadı.

"Sahne görüşürüz," diye homurdanıyorum ve durumumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemeden önce dönüp gidiyorum.

Buradaki loş ışıklı geçitler her zamankinden daha dar görünüyor. Letens'in en büyük oditoryumunun iç kısımları özel odalar ve hazırlık alanlarından oluşuyor ve bunların çoğu son oyuncu da iki saatten fazla bir süre önce ayrıldığından beri kapalı. Yine de dallanan yolların hiçbirinde duraklamıyorum, neredeyse dikkatsizce oturma alanının en tepesine çıkan merdivenlere yöneliyorum. Altı aydan fazla bir süredir haftada üç kez buraya geliyorum. Yolumu biliyorum.

Neredeyse merdivenlerin en tepesine varana kadar sadece olacaklardan duyduğum endişe bana eşlik ediyor, ta ki seslerin mırıltısı bilincime ulaşana kadar. Gecenin ilk gelenleri içeri süzüldüler. Yaklaşık otuz dakika içinde bu mırıltı, koltukların dolmasıyla birlikte gürleyen, beklenti dolu bir vızıltıya dönüşecek. Sonra ilk gece başlarken ilkel bir kükreme.

Yarım daire şeklindeki beyaz taş amfi tiyatronun en üst sırasına çıkıyorum, halihazırda orada bulunan az sayıdaki insan tarafından fark edilmeden giriş yapıyorum. Aşağıdaki sahne uzakta; burası kapasite olarak birkaç yüz seyirci alabilir. Bir zamanlar havaya açık olan tiyatronun tepesinde şimdi belli belirsiz ürkütücü, ses geçirmeyen bir kubbe duruyor. Üç kat kalınlığındaki bu kubbe, birkaç yıl önce Caten'den göç eden bazı varlıklı vatandaşlar tarafından görevlendirilen Catenan mimarları tarafından özel olarak tasarlanmış. Görünüşe göre, gürültülü Tensian oyunlarının akşamlarına verdiği rahatsızlık artık dayanılmaz hale gelmişti.

Kavisli taş kütlesi Tensialılar arasında pek popüler değildi - estetik açıdan pek hoş değil ve yerel halkın ona verdiği kaba lakap çok

Ama çok etkili. En gürültülü ses bile buradan kaçamaz.

Etraftaki kalabalığı tarıyorum ve aradığım adamı çabucak buluyorum; tanıdık siyah defteri elinde, biriyle hararetli bir şekilde konuşuyor. Gaufrid bir Octavii'ye göre enerjik, her ne kadar on yılı aşkın bir süre boyun eğmenin etkileri onu otuzlu yaşlarının sonundan çok kırklı yaşlarına yaklaştırmış olsa da. Gerileyen saç çizgisi olarak adlandırmaktan hoşlandığı şey kelleşme sınırına dayanmış olsa da, en azından kalan kum rengi saç tellerini düzgün ve sık kırılmış tutuyor. Nedense bu gece tamamen yeşilin göz alıcı bir tonunu giymiş.

Çıkışa yakın bir yerde, toplanan kalabalığın görüş alanından uzakta, gözüne çarpana kadar sabırla bekliyorum. Beni fark ettiğinde, özür dileyip aceleyle yanıma geliyor.

"Vis!"

"Gaufrid." Kıyafetine bakıyorum. "Bahis mi kaybettin?"

"Ha. Ha. Bilmen gerekiyorsa, karımın seçimi."

"Sadık olduğundan emin olmanın bir yolu sanırım."

"Sen bir pisliksin." Gaufrid'in sırtışı, onun da bu çıkış hakkında pek bir şey düşünmediğini gösteriyor. Kolumdan tutup beni gizlice gölgelerin içine çekti. "Hayranın geri döndü."

Başını sallayarak seyrek kalabalığa doğru ilerliyorum ve kızı çok geçmeden fark ediyorum. Kalın, koyu renkli bir pelerin, içerideki görece sıcaklığa rağmen onu hâlâ örtüyor. Tahminen benim yaşımda, belki birkaç yaş daha büyük. Koyu tenli ve uzun, kıvrıkcık kahverengi saçlı. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, etrafındakileri görmezden gelerek bakışlarını aşağıdaki boş sahneye dikmiş olmasında tedirgin edici bir şeyler var. Biz izlerken konsantrasyonu bozuluyor ve aniden kapüşonunu yukarı çekip yüzünü gizlemeden önce kaşlarını çatıyor. Sanki bir şekilde incelememizi hissedebiliyormuş gibi.

"Ne şanslıyım." Onunla hiç konuşmadım ama son iki haftadır her gece buradaydı. Sessizce benim hakkımda sorular soruyor. Gaufrid bunun romantik olduğunu düşünüyor. Benimle ilgili bir şeylerin farkına varmış olmasından endişeleniyorum. "Hâlâ ilgilenmiyorum."

"Ve iyi bir dost olduğum için ona yakışıklı olduğun kadar esrarengiz olduğun da söylemeye devam ediyorum." Her zamanki gibi Gaufrid belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ee, erkenden bahse girmeye ne

dersin?"

Cebimdeki bozuk paraların ağırlığını hissediyorum. Hesapla. Gaufrid bu akşamların tek muhasebecisidir: kazandığınızda gerçekten ödeyecek bir bahis yapmak istiyorsanız ona gidersiniz. "Gecenin son gecesi."

"Octavus mu Septimus mu?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Özel durumlar. Bu seferki bir Sextus'a karşı."

Bir şaşkınlık ifadesi, ardından Gaufrid'in yüzündeki kan çekiliyor. Kolumdan tutup beni koridorun derinliklerine, seyircilerin görüş alanının tamamen dışına çekiyor.

"*Delirdin mi* sen?"

"On beş dakika öncesine kadar fark etmemiştim. Yapabileceğim pek bir şey yok."

Gaufrid'in zihninin çalıştığını görüyorum, bunun bir ceza olduğunu anladığı anı görüyorum.

"Ellanher'e git. Ona önümüzdeki bir ay boyunca karşına çıkacak her Septimus'a kaybedeceğini söyle. Uzlaşmayı kabul edecektir." Gaufrid gerçekten sıkıntılı görünüyor. "Bir Sextus'un yanlış bir darbesi kafatasını parçalayabilir, Vis. Muhtemelen kasıtlı bile değildir. O olsa bile mi?" Başımı sallıyorum. "Pes ediyor olsa bile, her yumruğunun arkasında on kişinin gücü olacak! Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Aslında dokuz buçuk kişi," diye düzeltiyorum onu kızgınlıkla. "Ve burada para kazanmak zorundaysa Will konusunda pek de yetenekli olamaz. Zayıf Septimii'ler de ona boyun eğdiğine göre, sadece üç ya da dört kişi kadar kendi kendini aşılayabilir." Gaufrid'in önerisine benzer bir şey çoktan aklımdan geçmişti. İster gurur deyin, ister inatçılık, ama bunu yapmayacağım. Çok fazla çalıştım, çok fazla yaralanmaya ve sürekli yenilgiye dönmek için çok fazla alay edilmeye katlandım.

Ayrıca, buraya sadece para için gelmedim. Cumhuriyet'ten intikam alma hayallerimden uzun zaman önce vazgeçtim ama bu onlara asla karşı gelmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Bu pratik.

Gaufrid nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor. Benim için mi endişeleniyor, yoksa aramızdaki bu karşılıklı fayda sağlayan anlaşmanın faydalarını kaybetmek üzere olduğu için mi endişeleniyor emin değilim. Kazanma garantisi veremem ve kaybetme garantisi de vermeyeceğim, ama burada dövüşen Septimii'lerin çoğu düzenli olarak karşılaştıklarım: daha önce karşılaşmadıklarım

çalıştıım. Bu da çoğu zaman şansımı bildiğim anlamına geliyor. Ve daha da önemliisi, sonuç istediğim gibi olmasa bile genellikle bir maçı istediğim uzunlukta uzatabilirim.

Bu yüzden büyük ölçüde ne kadar dayanacağımı düşündüğüm üzerine bahse giriyorum ve Gaufrid bu bilgiyi... diğer herkese verdiği oranları *ayarlamak* için kullanıyor.

"Üç dakika içinde bana ne vereceksin?" Bunu sorarken bile kulağa gülünç geliyor ama şu anda buradayım. Bu karmaşanın içinde. Bunu iyi yönde kullanmayı deneyebilirim.

Gaufrid inanmaz bir kahkaha atar. "Vis, bu açıklandığında, senin üç saniyeden fazla dayanacağına dair bahis satamayacağım." Geri adım atmayınca iç geçiriyor. "Yirmiye bir."

"Üç dakika mı?"

"Sana verebileceğim en iyi rakamlar bunlar," diye beni temin ediyor. "Tek bildiğim, Sextus ile kazancı bölüşmek için bir anlaşma yapmış olabileceğiniz."

"Ben sana bunu yapmazdım," diyorum

kırgın bir şekilde. "Sana inanıyorum. Bu riski değiştirmez." "Peki ya iki dakika?"

"Aynı oranlar." Gaufrid bana ciddi bir bakış attı. "Bir dakika için yine aynı."

Kaşlarımı çatıyorum, ama Gaufrid'i yerinden kıpırdamayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Bana yardım ettiğini sanıyor, büyük bir talih kuşunu hedeflemek yerine beni 1ght'ı kısaltmaya zorluyor. Cebimden dört gümüş üçgen çıkarıp uzatıyorum. "Bir dakikadan daha uzun o zaman. Bir buçuk dakikadan az."

Gaufrid onları alırken dişlerinin arasından ısıık çalıyor. "Bugün aptal ve zengin. Pekâlâ." Paraları belindeki bir keseye sokuyor. Küçük siyah defterinde bana verdiği paraların miktarını ya da oranlarını gösteren bir kayıt yok ama bu normal. Adamın olağanüstü bir hafızası var ve bu konuda iyi olduğunu biliyorum. Ellanher'in anlaşmamızdan haberdar olması ve payına düşeni almasına rağmen, müşterilerinden birini aldattığını düşünürse onu lime lime eder -belki de kelimenin tam anlamıyla-.

Gitmek için döndüm, işim bitmişti ama Gaufrid omzumu tuttu.

"İlk kanda aramakta utanılacak bir şey yok." Bu tavsiyeyi verdiği için hayal kırıklığına uğramış, neredeyse kızgın görünüyor. İnsanların nasıl bahis

oynadıkları düşünöldüğünde, bu şaşkırtıcı değil.

"Bunun senin doğanda olmadığını biliyorum, ama Vis-eğer gururunu bir kenara bırakacaksan, o gece bu gecedir."

Tutuşunu bırakır ve amfi tiyatroya doğru geri adım atar, hala yeşiller içinde belli belirsiz gülünç görünmektedir.

Merdivenlerden tekrar inip bu kez sahnenin hemen dışındaki bekleme alanına yöneldiğinde Gaufrid'in uyarısı rahatsız edici bir şekilde yankılanıyor. Haklı olabilir. Bir kez kan akmaya başladı mı, iki taraf da maçı bırakabilir ve ben ne kadar hızlı hareket edersem edeyim, ilk dakika bitmeden kan akmaya başlayacağı kesin.

Ama sadece bir dakika. *Sekiz altın* için bir dakika. Buraya başladığımdan beri biriktirdiklerimin neredeyse iki katı.

Mesele sadece eldeki para miktarı da değil. Son zamanlarda zamanın amansız baskısını omuzlarımda hissediyorum. Hiyerarşinin Vis Solum kayıtları bu dönüm noktasının on hafta daha süreceğini söylese de, iki ay önce gerçekte on yedi yaşındaydım. Bir yanım yetimhaneye ilk geldiğimde yalanı daha fazla uzatmadığım için pişmanlık duyuyor ama iddianın fark edilme riski çok büyüktü.

Bunun bir hata olup olmadığından bağımsız olarak, yasaların vasiyetimi talep etmesine bir yıldan biraz daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyor. Ya Aurora Columnae'ye bir yolculuktan sonra teslim edildi ya da bir Sapper tarafından alındı.

Ve bundan kaçınmak için aklıma gelen tüm yollar *önemli* masraflar içeriyor.

Arka koridorlarda gezinip Octavii'nin hazırlanması için verilen odaya varıyorum, içeri girerken hâlâ derin düşüncelere dalmış durumdayım. Ana sahnenin sağında, içindeki bir düzine adamı rahatça barındıracak kadar büyük, sade bir taş kutu. Kapının yanına her zamanki gibi Mira için küçük, geçici bir tapınak dikilmiş. Onu görmezden geliyorum. Salon şimdiden bayat ter ve hayvansal yağ kokuyor, çünkü erkekler kollarını yağlayıp koşuyor, tekrar tekrar zıplıyor ya da kaslarındaki soğuğu atmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Hiçbiri egzersizlerine ara vermiyor, ama ısınmak için açık bir alan bulduğumda gözler gizlice üzerimde. O zaman duydular.

Daha önceki Othmar ve Caren gibi, bakışların hiçbiri özellikle sempatik değil. Sanırım kazanmaya başlamadan önce bile burada hep tuhaf biri idim. En az iki yaş farkla en genciyim ve fiziksel olarak en az heybetli olanıyım. Zayıf olduğumdan değil - Tiyatro, daha önce katıldığım yarışmalardan

bahsetmiyorum bile.

Victorum'un gladyatör yarışması beni bir zamanlar mümkün olduğunu düşündüğümünden daha zayıf ve güçlü yaptı - ama bu adamlar fizikleriyle seçildiler. İstisnasız hepsi kas yığını.

Ve şimdi bir Sextus ile dövüşeceğim. Bazıları için bu bir hakaret olacak; bunu Ellanher'in beni aşağılamasından ziyade başarılarımın kabulü olarak görecekler. Diğerleri ise muhtemelen bir süre daha buralarda olmayacağım için sevinecekler.

Onların sürekli yan bakışlarına maruz kalırken zaman bitmek bilmeyen bir sürünmeyle geçiyor ve her biri endişemi daha da artırıyor. Amfitiyatrodan gelen heyecanlı mırıltıların uğultusu, burada olmasına rağmen, Ellanher'in sesiyle kesilene kadar giderek artıyor. Kalabalığı ısıtıyor. Kahkahalar, tezahüratlar. Orada çok seviliyor.

On dakika geçiyor, duyurulduktan sonraki ilk gece için bahse girmek için yeterli zaman var. Derken sahne kapısı açılıyor ve Idonia -sözde Ellanher'in küçük kuzeni ama kısa kesilmiş sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle fiziksel olarak hiçbir benzerlikleri yok- içeri giriyor. "Pabul." Uzun kıvılcıkkahverengi saçlı ve bir ön dişi eksik olan bir dev, onun ardından kapıdan içeri giriyor.

İsimleri söylenen ve ardından ayrılan adamlardan oluşan bir geçit töreni. Aynı şekilde geri dönmezler; gecenin sonuna kadar herhangi bir maçın nasıl geçtiğini asla bilemeyiz. Yine de genellikle tahmin edebilirsiniz. Bir maç yakın olduğunda kalabalığın gürültüsünde belirli bir his vardır. Ya da bir sakatlık özellikle kötü olduğunda.

Bu gece her şeyi bir kenara bırakıp bir strateji oluşturun. En soyut terimlerle de olsa bunu daha önce birçok kez düşünmüştüm. Silahsız olmak iyi bir başlangıç. Yine de çoğu Sextii bir şeyler aşılayabilir - basit bir dokunuşla gömleğimin beni boğmaya başlamasını sağlayabilir ya da hile yapıyor gibi görünmek istemiyorsa, yanlış bir anda beni dengemden çekebilir. Hoş olmasa da, bundan kaçınmanın tek bir yolu var.

Elbette güçlü olacak. Bir şeyler aşılmasına *izin* verme taktiğini biraz düşündüm; İrade İnite bir kaynak ve başka bir yere ne kadar aşılsa kendini güçlendirmek için o kadar azı kalacaktı. Ama bu fikri hemen reddediyorum. Bu senaryoda, kafaya indirilen hatalı bir yumruk öldürmek yerine sakat bırakabilir. Pek bir avantajı yok.

Bir de hızı meselesi var. Bunu tahmin etmek daha zor ve bana umut veren tek alan bu. İrade'nin ona devredilmesi tepki sürelerini iyileştiriyor, ancak bu bir Septimus'a göre marjinal bir gelişme. Eğitim ve deneyim burada daha büyük bir rol oynuyor. Ve eğer bu Sextus bu gece sadece para kazanmanın kolay bir yolu olduğunu düşündüğü için dövüşüyorsa, o zaman daha önce karşılaştığım diğerlerinin disiplinine sahip olmayabilir.

Mantığımı değerlendirirken ve yeniden değerlendirirken, etrafımdaki oda yavaş yavaş boşalıyor. Sessizleşiyor. Ağır koku devam ediyor. Ön taraftaki seyircilerin kükremeleri alçalıp yükseliyor.

Sonunda, aniden, geriye bir tek ben kaldım.

Dikkatli ve düzenli bir şekilde soyunuyorum. Pelerin, tunik, iç çamaşırları. Düzgünce katlanır ve bir yığın haline getirilir. Onlara tekrar ihtiyacım olacağına inanmak zorundayım. Sonra tüm vücudumu yağlamak için bir kap hayvansal yağ kullanıyorum. İğrenç bir şey ama Sextus beni iyice kavrarsa kemiklerimi kırabilir ya da ezebilir. Ve madde formunu korumayacak, bu yüzden aşılamaz.

Tam bitirdiğimde kapı açıldı.

"Vis, sen..." Idonia beni görünce kekeliyor. Ağzı açık kaldı, sonra bakışlarını kaçırdı. Kuzeninden daha utangaç. "Uyanmışsın. Yani, hazırsın. Senin sıran. Dövüşmek için." Kızardı. Neredeyse Rees sahneye geri dönüyordu.

Onun peşinden giderken kendi kendime kıkırdıyorum, ama çoğunlukla kendi rahatsızlığımı düşünmekten kaçınmak için. Kaçak yaşamak, ilk bir buçuk yıl boyunca nezaket ve avantajın nadiren birlikte olduğu anlamına geliyordu ve bir zamanlar sahip olabileceğim çekinceler uzun zaman önce içimden atılmıştı. Yine de çıplak olmanın doğasında tedirgin edici bir şey var. Bir yanımdan utanmaya engel olamıyor, akıllıca bir şey olup olmadığına bakmaksızın, fiziksel olmaktan çok daha fazlasına maruz kalmış hissediyor.

Koridordan sahneye doğru kısa bir yürüyüş var. Ellanher Sextus'la ilgili büyük duyuruyu yapıyor. Havada yeni bir heyecan, soluklar ve heyecanlı konuşmalar var. İleride Idonia'nın sahneye fırladığını görebiliyorum, yanakları hâlâ kızarmış, Ellanher'in kulağına fısıldıyor.

İri yarı kadının koyu renk saçları sallanırken bakışları bana kayıyor. Sahneye adım atışımı izlerken kahverengi gözleri anlamsız, kalabalığın ilki kıyafetsizliği fark edip ıslık çalmaya başladığında ifadesi değişmiyor

ve gülüyorum. Onun yanından geçip sahnenin ötesindeki loşlukta oturan izleyicilere doğru yürüyorum, yanan yüzümde geniş bir sırıtış, sanki beni alkışlıyorlarmış gibi kollarımı kaldırıyorum. Kahkahalar artıyor ama çoğunlukla onaylıyorlar, alay etmiyorlar. Gerçek ya da algılanan güvenin insanlar üzerinde tuhaf bir gücü vardır.

Omzumun üzerinden Ellanher'e bakıyorum. Gözleri bana dikilmiş ama bir şeyler değişmiş. Şaşkınlar. Bir parça şok. Sırtımı ilk kez gördüğünü fark ediyorum. Yara üstüne yara izlerinin korkunç kütlesini. Önemli değil. Ne anlama geldiklerini bildiğinden şüpheliyim ve paylaşmaya da niyetim yok.

Sahnenin diğer tarafındaki hareketi yakaladığımda nefesim daralıyor.

Sextus... heybetli. Belki benden on yaş büyük. Uzun boylu. Atletik-Octavii gibi kaslı değil, daha çok zarif bir güce sahip, sahneye çıkarken hafifçe gülümsüyor ve şimdi ciddi bir şekilde tezahürat yapan kalabalığa el sallıyor. Kahverengi saçları modaya uygun şekilde kısa kesilmiş, kare çenesi koyu kirli sakalla kaplı, yakışıklı biri. Otomatik bir favori.

Renkli gözlüklerini çıkarıyor - bir Sextus olduğunu kanıtlıyor; daha düşük rütbeli hiç kimsenin bunları takmasına izin verilmiyor - ve Ellanher'e uzatıyor. Beni fark ettiğinde kendinden eminliği bir anlığına azalıyor. Sonra gülümsemesi geri geliyor. Ama bu sefer daha sert. Memnun değil.

Ben de gülümsüyorum.

Idonia çoktan uzaklaştı. Ellanher sahnenin önüne doğru süzülür, ellerini kaldırır ve sanki gölgelerde oturan herkesi görebiliyormuş gibi amfi tiyatronun arka sıralarına bakar. Bu duruşunu koruyor. Fısıltılar kesilir, mırıltılar kaybolur. Sanki tüm bina nefesini tutmuş gibidir. Herkes ona odaklanmıştır.

Dönüp Sextus'a bakarken kulaklarımda kan çınlıyor, ayaklarımda topraklara doğru hareket ederek kendimi hazırlıyorum. Tanışma olmayacak, isimler olmayacak. Burada olmayacak. Sonunda gerilimin zirveye ulaştığından emin olan Ellanher kollarını tekrar indiriyor. Sesi çınlarken sahneden hafifçe adım atıyor, hevesli sessizliğe bir hançer gibi saplanıyor. "Başlayın."

III

Kalabalığın serbest bırakılan çınlaması, sahneye vuran ve etrafı saran karanlıktan aşağıya inen bir dalgadır.

Bu sesle içimde bir coşku oluşuyor. Eşsizdirler, bir maç gerçekten başlamadan önceki bu sonsuz anlar. Kan çarpıyor. Nefesimi sabit tutmak için savaşıyorum. Heyecan mı yoksa korku mu tüm duyularımı harekete geçiriyor, tenimi karıncalandırıyor ve ellerim beklentiyle seğiriyor, emin değilim. Her saniye uzuyor, sahnenin ve rakibimin her küçük detayı daha parlak, daha *net* görünüyor. Ayağımın altındaki soluk beyaz taşta cılız çatlaklar var, birkaç boşluk taze kırmızı sıçramalarla kaplanmış. Bir araya toplanmış bedenlerle dolu bir gecenin havasının ılık ağırlığı. Sextus'un ileri doğru yürürken dudağının neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıvrılması, yeşil gözlerinin siyaha doğru kanaması ve sahnenin etrafına dizilmiş meşalelerin ışığında parlaması.

Ellanher bana tüm bunların ne için olduğunu sordu. Kendime bunun para için, pratik yapmak için olduğunu söyledim. Hayatta kalmak için. Bunların hiçbirisi yalan değil, ama zihnimdeki prangalar çözüldükçe, tüm bunların altında başka bir gerçek olduğunu kabul ediyorum.

Burası dünyada arkadaş canlısı gibi davranmak zorunda olmadığım tek yer. Ya da sıkıcı. Ya da köle. Ya da yorgun.

Burası kendimi tutmak zorunda olmadığım tek yer.

Zihinsel saatimi başlatıyorum. *Beş saniye.*

Sahne büyük, yarım daire şeklinde, yarıçapı belki bir buçuk metre. Yarışmanın sınırları çevredeki meşaleler tarafından belirleniyor; eğer birimiz bunları geçerse, yarışma sona eriyor. Elbette bunu çok erken yapmak sadece buradaki bir kariyeri yok etmekle kalmıyor. Ellanher daha ilk maçımdan önce, bir dövüşçünün bunu yaparken kaçınabileceği her türlü yaralanmanın, gecenin sonunda iki katına çıkacağını açıkça belirtti.

Sextus'un yoluna eğik bir açıyla sahnenin ortasına doğru ilerliyorum. Kararlı bir şekilde hareket ediyor ama acele etmiyor. Bana öyle geliyor ki, muhtemelen bunun zahmetsiz görünmesi konusunda son derece bilinçli; başka türlü onun için utanç verici olurdu. Bu iyi bir şey. Yani bu hayatı ilk dakika içinde beni kovalamaya çalışmak yerine sıkılmış gibi davranması daha olası.

Yaklaştığında geri çekiliyorum ve menzilden uzak durarak daireler çizmeye başlıyorum. O da beni takip ediyor, hala aynı kasıtlı hızda. *On beş saniye.*

Kalabalıktan gelen ilk alaycı çağrı diğerleri tarafından hızla benimsendi. Beni yemliyorlar. Ona yem atıyor. Sextus'un hızı belli belirsiz artıyor. Ben de ona uyuyorum, daha fazla küçümseniyorum. Umurumda değil. Nasıl görüldüğüme bakmaksızın, sadece akıllıca olduğunda yumruk atacağım ve vuruş riskini göze alacağım.

Yirmi beş saniye. Sextus'un kovalamacadan çok zevk aldığına dair bir sürü müstehcen şaka. Kahkahalar. Diğer adamın yüz ifadesinde, gözlerindeki gecenin ötesinde karanlık bir şeyler var. Onu etkiliyorlar. Normalde bu hoşuma giderdi ama daha fazla öfke daha az merhamet demek. Saldıracakmış gibi öne doğru hamle yapıyorum. Bu atletik adamın duraklamasına neden oluyor. Daireler çizmeye devam ediyorum. *Otuz saniye.* Şu ana kadar şansına inanamıyorum. Gerçek bir dövüş yok.

Sextus sahnenin ortasında bıkkın bir şekilde durdu. Ben de gözlerimi ondan ayırmadan duruyorum.

"Octavus!" Sesi gür, zengin ve olması gerekenden daha yüksek, alayları kolayca kesiyor. Teknik olarak bir Octavus değilim, daha önce hiç devretmedim ama ne o ne de buradaki başka biri bunu biliyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Herkesin önünde mi?" Sorumluluğu tekrar gururuma yüklemeye çalışıyorum. Zekice ama yine de rakibini tamamen yanlış anlıyor.

Cevap vermiyorum. Kımıldama. *Otuz beş saniye.*

O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Bu sefer açıkça kaşlarını çatıyor. "Rakibimin bu kadar korkak olduğunu bilseydim buraya gelirken iki kere düşünürdüm!"

"Diyor Octavus'la dövüşen büyük cesur Sextus," diye sesleniyorum, karanlıktan gelen onaylayıcı kahkahalara.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dilimi ısıtıyor. Cevap vermek için sokuldum.

Belki de Sextus tarafından *tamamen* yanlış anlaşılmamıştır.
O da bunu görüyor.

"Ellanher bana senden bahsetti." Sesi hâlâ yüksek ama öncekinden daha sessiz ve sözlerinin sahnenin dışına taştığından şüpheliyim. "Senin bir yetim olduğunu söyledi." Kelimelerin düşüşünde bir çirkinlik var ve göğsümün derinliklerinde bir şey değişiyor, tepki olarak geriliyor. Farklı türde bir saldırıya hazırlık.

O ilerliyor, ben geri çekiliyorum. *Kırk beş saniye.*

"Ama bir yetime göre yaşlısın, değil mi? Bir sebepten dolayı kimse seni istemiyor." İlerleyin, geri çekilin. Bana mükemmel dişlerini gösteriyor. Gözleri ölü ve soğuk. "Sanırım ailenle başlıyorsun. Onları hiç tanıdın mı? Seni ne zaman terk ettiklerini hatırlıyor musun Solum, yoksa bunu neden yaptıklarını hep merak ettin mi?" İlerleyin, geri çekilin. "Seni kırbaçlayanlar onlar mıydı? Yoksa seni kırbaçlayanlara mı bıraktılar?"

Sözlerini duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum ama hem ona odaklanmak hem de görmezden gelmek çok zor. Elbette yanılıyor. Tahminlerinde çılgınca yanılıyor. Ama nedense nefesim çok sığ. Daha çok hırıltı gibi. Ve saymayı unuttum. Bir dakika oldu mu? Sırtımda bir sıcaklık var. Bir meşale. Kenara çok yakıным. Etrafım sarıldı.

Sextus yaklaşırken, "Bahse girerim zaten değersizlerdi," diye bağırdı.

Her şey soğuyor. Keskin. Burada değil. Burada değil, onları düşünmek zorunda olmadığım tek yerde.

İlerliyorum.

Uzaktan, kalabalık kükrüyor.

Karşılaştığımızda Sextus kendini beğenmiş bir haldeydi. İlk yumruğu o atıyor ama bu bariz bir yumruk ve sol omzumun üzerinden süzülmesine izin veriyorum, yaklaşıyorum ve tekrar uzaklaşmadan önce kaburgalarına hızlı bir darbe indiriyorum. Artık koşmuyorum ama öfkenin kırmızı örtüsüyle bile yakalanacak kadar yaklaşmamam gerektiğini biliyorum.

Sert bir vuruştı -burada dövüşen Octavii'ler kadar ağır *değilim* ama hızlıyım- ve Sextus geriye doğru bir adım attı, sırtış yerini yüz buruşturmaya bıraktı. Yine de kısa sürüyor. Acıdan ziyade şaşkınlık. Böyle bir darbe alsaydım kaburgam kırılabilirdi. Bir Septimus'un en azından bir çürüğü olurdu. Ama Sextus? Onun iradesi muhtemelen daha çok onu sert bir şekilde itmişim gibi hissettiriyor.

"Biraz hassas mısın, Solum?" diye alay ederek tekrar üzerime geliyor.

Bu sefer hırlayıp ilk darbeyi vuruyorum ama o buna hazır, tahmin edebileceğimden daha hızlı ve yumuşak bir şekilde kaçıyor. Umduğum

kadar vasıfsız değilmiş. I

aşırı uzanıyor, görüş alanımın köşesinden geldiğini gördüğüm dirsekten uzaklaşmaya çalışıyorum.

Sonunda, dirsekten çok kola gelen bir darbe oldu. Sol omzuma zar zor temas etti.

Soğuk taşın üzerinde kayarken yüzüm yanıyor. Kör oldum. Nefes nefese kaldım. Alkışlar kulaklarımda çınlıyor. Nefesim kesiliyor, görüşüm ve farkındalığım geri geliyor ve üzerimde yükselen Sextus'tan uzaklaşıyorum. Bana bakmadığını bile fark ettim. Sırtı bana dönüktü. Karanlığın hayranlığına neredeyse ilgisizce el sallıyordu.

Beni sıyırdı. Sanki bina kafama düşmüş gibi hissediyorum.

Sol omzum acı içinde, bu yüzden sağ elimi yanağıma koyuyorum. Yapış yapış, kıpkırmızı oldu. Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum, kafam dağılırken Sextus'un küstahlığı için acı bir şekilde minnettarım. Bir dakikadan fazla sürmüş olmalı. Hayatta kalmaktan bahsetmiyorum bile, ödülüm beni bekliyor. Tek yapmam gereken o dönmeden sahneye adım atmak.

Ama bir şey hala kaynıyor ve olasılıklarımı hesaplıyor.

Hem akademik olarak hem de Septimii ile dövüştüğüm için biliyorum ki, hiçbir şey yapmıyor gibi görünen bir vuruş bile yine de bir vuruştur. Bir Septimii için, bir darbenin tam etkisini göstermeye başlaması için aynı yere en az iki kez inmesi gerekir. Bir Sextus için bu muhtemelen en az yedi ya da sekiz kez anlamına gelir.

Yani, korkunç ihtimaller. Ama aptalın sırtı bana dönük.

Zihnimin bir köşesinden gelen bir ses bana akıllı olmam için bağırıyor. Yine de çok uzak.

İleri atılıyorum.

Belki de Sextus benim düştüğümü düşünüyordur. Tamamdır. Ya da onurlu bir şekilde dövüleceğimi, saldırmadan önce benimle tekrar yüzleşmesini bekleyeceğimi düşünüyor. Ya da, belki de, sadece tecrübesizliktir. Sebep ne olursa olsun, kalabalığın yükselen uyarısına yeterince hızlı cevap vermiyor.

Tüm öfke ve momentumumu çenesinin yan tarafına, normal bir insanı nakavt edeceğini bildiğim noktaya nişan alarak koşan bir yumruk atarken çığlık atıyorum. Son saniyede bir şeylerin ters gittiğini fark ediyor ama yine de neredeyse mükemmel bir temas sağlıyorum.

Çarpmanın etkisiyle kolumdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve Sextus sendelerken inliyor.

Seyircilerden gelen coşkulu haykırışlar kesildi, yerini yüzlerce insanın hep bir ağızdan nefes alışının sesi aldı. Hiç dikkat etmedim. Gerçek gücünün çok az bir kısmıyla bile, bu vuruşun konumu ve gücü bir fark yarattı. Sextus sersemledi. Tökezliyor.

Üstündeyim, sağ 1. darbeyi tekrar indiriyorum, çenesindeki aynı noktayı ısıkalıyorum ama yanağına saplıyorum. Düşünecek zaman yok. Tekrar savurdum, bu sefer zar zor engelledi. Sersemledi. Bana öfkeyle vuracak kadar toparlanıyor; yaralı omzuma bir sıcaklık yayılıyor ama bu panikle yapılmış bir vuruş, arkasında zehir yok ve bu sefer kendimi toparladım. Zaten acıyı umursamayacak kadar bitmiş durumdayım.

Şimdi beni yönlendiren soğuk, bağlantısız bir öfke, kafamı temizleyen, zamanı yavaşlatan ve odaklanan bir öfke. Çalım atıyorum ve Sextus'un köprücük kemiğine sert bir darbe indiriyorum, sonra bir tane daha. Üçüncüsünde yol verdiğini hissediyorum. Hırıltılı nefes alıyor. Gözleri siyah ve geniş. Anlamak için çabalıyor. Yaklaşıp kasıklarına vahşi bir diz indirerek onu şaşırtıyorum - Will darbeyi ne kadar yumuşatırsa yumuşatsın, etkili bir strateji olduğunu keşfettim - ve sonra geri çekilip, iki büküm olurken çenesine sert bir aparkat indiriyorum.

Yere düştü.

Durmuyorum, ona bir şans vermiyorum. Koruyucu kolunu bir kenara itip üzerine düşüyorum ve birincimi yüzüne indiriyorum. Kan var ve benim değil. "Ailemi mi öğrenmek istiyorsun, Sextus?" Hırlıyorum. Ne dediğimi zar zor anlıyorum. Ona sarılıyorum ve aynı yerden tekrar saldırıyorum. "Ailemi mi öğrenmek istiyorsun?" Tekrar. "Sırtımda neden bu lanet olası yara izleri var bilmek ister misin?" Kelimeler düzensiz çıkıyor. Bir yabancının sesi.

Cevap vermiyor. Artık geri dönmüyor.

Koltuk altlarımda dolanan güçlü eller beni ona doğru çekiyor. Direnmenin faydasız olduğunu anlayana kadar çırpınıyorum; sonra öfkem aniden boşalıyor, bana acı ve yorgunluktan başka bir şey bırakmıyor. Görüşüm bulanıklaştı. Başıma aldığım darbe mi? Gözyaşı mı? Kan mı? Bilmiyorum. Sextus yerde hareketsiz yatıyor. Başının yanındaki taş kıpkırmızı.

Ellanher bir şeyler söylüyor, ama kelimeler sadece garip bir vızıltı. Artık öfkem dindi, sanırım Sextus'un darbeleri etkisini gösteriyor. Bir pelerin var.

Omuzlarımdan sarkıyor. Ellanher'in ses tonu endişeyle sakinliğı örtüşürüyor. Bir çocukla konuşur gibi yavaş konuşuyor. Onu hâlâ anlayamıyorum.

Beni yarı yarıya sahneye taşımasına izin verdim. Alkış yok, tezahürat yok. Sadece etrafımdaki karanlıktan şaşkın mırıltılar geliyordu.

Uzaklaşırken, bir şeyin farkına vardığımda acı ve yorgun bir kahkaha attım. 1. maçı ben kazandım. Bu da bahsi kaybettiğim anlamına geliyor.

Bu geceden neredeyse hiçbir şey kazanamayacağım.

IV

ÖFKENİZİ KARANLIKTA ZİNCİRLEYİN, derdi annem bana, o zaman sadece gelişir.

Büyürken ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Neden anlayayım ki? Ben bir Suus prensiydim. Rahatım, güvenliğim, öğretmenlerim, hizmetçilerim ve ailem vardı. Seviliyordum. Öfkem sıkıcı derslere katılmaya zorlanmaktan, hayali hakaretlerden ve tamamen adil ebeveyn kısıtlamalarının adaletsizliklerinden kaynaklanıyordu. Küçük bir öfke, neredeyse ifade edildiği anda yok oldu.

Hiyerarşi geldiğinde, gerçi. Her şeyi elimden aldıklarında. Her gün onların arasında saklanmayı öğrenmek zorunda kaldığımda. Zayıflıkları Katalanların güçlü olmasını sağlayan insanlarla gülümsemek, başımı sallamak ve sohbet etmek zorunda kaldığımda. Hayatta kalabilmek için her cevabımda öfkemi yutmak ve onların köleliklerine, *benim* köleliğime dair bahanelerine katılıyormuş gibi yapmak zorunda kaldığımda.

O zaman anladım.

Gerçi bu geceye kadar zincirlerimin önemli olmayacak kadar güçlü olduğunu düşünüyordum.

Bundan nefret ediyorum ama annemin şu anda benim hakkımda ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kan sıçramış sahnenin ortasında tek başıma dururken yuhalamalar birleşiyor, yağmur gibi yağıyor. Gözlerimi yerden ayırmıyorum, kimsenin benim bu tavrımı görmesine izin vermiyorum. Ellanher az önce hepsine hile yaptığımı söyledi. Bu akşam için bir Totius Septimus'un, başkasına devretmeyen bir Septimus'un Vasiyetini satın aldığımı itiraf ettiğimi. Aceleyle hazırlanmış bu yalanı mükemmel bir şekilde oynadı, müşterilerine hitap ederken içten bir ölüm duası etti. Hatta Katalan geleneklerine göre, üç kez özür diledi.

kabul etti. Kalabalık onun ilk bağışlanma çağrısına suratını asmıştı. Üçüncü ateşli yalvarışında onları kazanmıştı.

Tabii ki, sürgün edildiğimin duyurulması da yardımcı oldu. Bu geceki 1. geceme yapılan başarılı bahislerin kabul edileceği ve diğer tüm bahislerin de tam olarak geri ödeneceği gibi.

Kaynayan hayal kırıklığıma rağmen, Gaufrid'in bu son kısımdan ne kadar *nefret* edeceğini düşünmeden edemiyorum.

Kalabalığın öfkesine karşı 1'lerim sıkıştı. Dişler gıcırıyor. Nefesim kesiliyor. Bu maskaralığa uydum çünkü Ellanher aksi takdirde beni ağrıyan bir omuz ve zedelenmiş bir egodan çok daha kötüsünün beklediğini söyledi. Bu şekilde, onun deyimiyle "dostça" ayrılabiliriz. Eğer burada doğal düzende bir bozulma olmadıysa, Hiyerarşi'den ekstra bir inceleme de gelmeyecektir. İkimiz de bu konuda yetkililere gidemeyeceğimi biliyoruz.

Söylenmeler kısa sürede kesiliyor. Homurdanmalar yerini gevezeliğe bırakıyor. Buradaki herkes hile yoluyla da olsa bir Sextus'un yenildiğini gördü. Haftalarca konuşulacak bir skandal ve bundan dolayı kaybedilen para yok. İyi bir gece geçirdiler, hepsi bu.

"Bu iş görür, oğlum." Ellanher sahnenin kenarında, yürümeye başlamamı bekliyor. Ayrılmakta olan kalabalığın zaten dedikoduya dönüşmüş gürültüsünü arkamızda bırakıyoruz.

Onun evine dönüş yolculuğu çok uzun görünüyor. Ayak seslerimiz yankılanıyor. "Sırtın hakkında-"

"Hayır." Kelimeyi hırıldayarak söyledim. İlk gecedan beri bu soruyu bekliyordum, oraya geri dönmeden önce omzumu sararken Ellanher'in bakışlarını gördüm.

Ellanher pazarlık edecek fazla bir şeyi kalmadığını biliyor. "Elbette sevgilim," diyor usulca.

Boş koridorlarda ilerlerken bir sessizlik daha. Sonunda iç çekti. İçinde öfkeden çok pişmanlık var. "Victorum'a her zaman bir dönüş vardır. Orada seni özlediklerini duydum."

Homurdanıyorum. Letens'in Victorum ligi Ellanher'in beni bulduğu, bu gecelere katılmam için bana ilk yaklaştığı yer. Caten'in büyük gladyatör dövüşlerinin daha az önem taşıyan kuzeni: gönüllü ve daha da önemlisi, üç mağlubiyete ulaşırsanız bir Sapper'a gönderilme gölgesi olmadan.

Kullandığımız körelmiş çeliğe rağmen hala tehlikeli bir iş ve daha da kötüsü, nispeten anlamsız. Hiyerarşi destekli bir faaliyet. Başhemşirenin benim katılımımı tekrar onaylaması gerekecekti, yani kazandığım parayı bile alamayacaktım.

"İyiydın oğlum," diye bastırıyor Ellanher odasına vardığımızda. Ayrılacağım için gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor. İçtenlikle beni cesaretlendirmeye çalışıyor. Gerçi o da bir aktör. "Ve orada rakiplerini öldürmeye çalışmak için daha az cazip olabilirsin."

"Onu öldürmeye çalışmıyordum." Yaraları şüphesiz yakınlarda bir yerde tedavi edilmekte olan Sextus'u o geceden beri görmedim. Kanlı ve kırık bir burun. Çürükler. Baş ağrısı. Öfkeme rağmen, bundan daha kötü bir şey olmayacak. Orada söylenenleri ikinci elden duyacak ve kendine bu yüzden kaybettiğini söyleyecek. Kaybetmesinin *tek* yolunun bu olduğunu.

Kapıyı açar. "Burada bekleyebilirsiniz... daha az memnun olanlarımız müşteriler gitti. Nasıl isterseniz."

Reddetmek istiyorum ama hoşnutsuz seyircilerle karşı karşıya gelmeyi kaldıracak durumda değilim. İçeri girip kendimi sandalyelerden birine bırakıyorum.

Ellanher koridorda kalır, eli kapının üzerindedir. "Ya Vis? Ben de oradaydım. Ona vururken yüzünü gördüm, sevgilim."

Hüzünle gülümsüyor ve beni yalnız bırakıyor.

Bir süre oturup, içimdeki hayal kırıklıklarını kontrol altına almaya çalışıyorum. Omzum kayışlarının altında zonkluyor. Berbat bir gece geçirdim.

Belki de kırk dakika sonra kapı kısa bir süre çalınıyor. Gelen her kimse Ellanher'i aradığını düşünerek sessizliğimi koruyorum.

"Vis? Orada olduğunu biliyorum."

Bu Gaufrid. Kapıya bakıyorum, adamın bana kas getirecek kadar kızgın olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Muhtemelen değil mi?

Kilidi açıyorum, hafifçe aralıyorum. Gaufrid duyuyor ve çoktan uzaklaşmaya başladığı yerden dönüyor, yeşil takım elbisesi sıkıcı koridorda daha da cıvıltı görünüyor. Öfkeli olmaktan ziyade yorgun görünüyor. Yalnızdı.

"İçeri gel." Yolu biraz daha açıyorum. "Ama yakında gidiyorum."

"Biliyorum. Uzun sürmeyecek." Gaufrid bana Ellanher'in odasında katılıyor ama kapının yanında garip bir şekilde duruyor, kapıyı kapatmıyor, bir sandalye işaret ettiğimde başını sallıyor. Onun yerine bir cebini karıştırıyor ve aniden öne doğru eğilip bir eliyle bileğimi kavırıyor, diğer eliyle de avucuma soğuk ve keskin bir şey bastırıyor.

Dört gümüş üçgen.

"Sadece bahsinizi iade ediyorum," diyor. Ben şaşkınlıkla elimdeki metali incelerken, o ayrılmak için hareket ediyor.

"Neden?" Kafam karıştı. Minnettarım ama aynı zamanda şüphelenmeden de edemiyorum. Gaufrid beni bir daha asla göremeyeceğini biliyor olmalı. Ve bu gece çok para kaybetmesinden ben sorumluyum.

Saçsız adam duraklar. "İki dakika otuz yedi saniye." Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Savaşınız bu kadar uzun sürdü. Ve sonra sen *kazandın*. Bir Octavus'un bir Sextus'u yendiğini görmek? Bu lanet olası bir şeydi. *Lanet olası* bir şey." Sesini alçak tutuyor. Duyulmaktan korkuyor ama yine de kelimeleri söylemeye kararlı. "Ve Ellanher'in ne dediği umurumda değil. Sen hile yapmadın."

Gidiyor, kapıyı tekrar kapatıyor. Vedalaşmak yok. Başını bile sallamıyor.

Ama biraz daha dik duruyorum. Elimdeki dört bozuk paranın şingirdamasına ve sonra cebimdeki kardeşlerine katılmasına izin verirken kendime rağmen gülümsüyorum.

Ayrılmamanın güvenli olduğunu düşünene kadar bir yarım saat daha geçiyor. Sabahın erken saatlerinde Letens'in karanlığına karışırken kimse beni rahatsız etmiyor. Rüzgâr dinmiş olsa da, soğuk beni uyku tehdidinden uzaklaştırmaya yetiyor da artıyor bile.

Orada uzun bir süre duruyorum, kendime rağmen melankolik bir halde. Geçtiğimiz altı ay bana garip bir istikrar sağlamıştı. Sonuncusu da neredeyse bitti.

Bu gece yapmam gereken bir şey daha var.

%% %

Birkaç saat sonra, bulutsuz gökyüzü keskin maviliği ortaya çıkarmaya başladığında YETİMHANEYE DÖNÜYÖRÜM.

Hâlâ ağrım olsa da yaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyorum. Letens'in Bibliotheca'sına yaptığım dolambaçlı yolculuk başarılı oldu, çaldığım seyahatname sırtımın altına bağlandı

yeniden kullanılmış bandajlar. Doğuda yaklaşık üç haftalık bir yolculukla ulaşılabilir ıssız adalar takımadalarının haritaları ve açıklamalarıyla dolu. Kötü bir seçenek, umutsuz bir seçenek. Ama bu geceden sonra daha iyisini bulma şansım olmayabilir.

Anahtarımın kapının kilidini açıp içeri giriyorum. Gizleyici bandajları tekrar sıktım ve bu gece Tiyatro'dan kazandığının kalanını botlarımın içine sıkıştırdım, bu yüzden odama giden merdivenlere doğru ilerlemeye başlamadan önce hareket beni karşıladığında hazırım.

"Vis." Başhemşire Atrox sandalyesinden usulca kalkıyor. Yetimhaneden sorumlu Septimus ince yapılı bir kadın, sarı saçları omuz hizasında ve minyon yüz hatlarına sahip. Anladığım kadarıyla kırklı yaşlarında, ancak daha genç görünebilir. Muhtemelen oldukça çekici, eğer onu tanıma dezavantajına sahip değilseniz.

Cebimden tek gümüş ve on beş bakır üçgeni çıkarıp ona uzatırken isteksiz bir tavır sergiledim. "Tüm sıkı çalışmanız için, Matron."

Başhemşirenin gülümsemesi soğuk ve sert bir şeye dönüşüyor ve bana çok daha tanıdık geliyor. "Dikkatli ol. Hapishanede çalışan benim takdirime bağlı. Senin gibi bir çocuğun hayatını kazanması için her zaman... *başka* yollar da vardır." Şehvetle söylediğine bakılırsa, ne demek istediğinden şüphe yok.

Tehdidi görmezden geliyorum; defalarca kullanılmaktan acısını yitireli çok oldu. Nefret dolu kadın cevap vermeyişime kaşlarını çatıyor, sonra metali elimden sıyrılıyor. "Bugün sabah zili çalar çalmaz yardımına ihtiyacım var," diyor bana miktarı kontrol ederken. Letens Hapishanesi'ndeki işim için sözleşmeyi imzalamıştı. Bana ne kadar ödeme yapılması gerektiğini kuruşuna kadar biliyor.

Bu basit ifadesinin bana ne kadar acı verdiğini göstermemeye çalışıyorum. Sabahın ortasına sadece birkaç saat var ve zonklayan omzum dinlenme ihtiyacımı on kat artırıyor. "Neden?"

"Sizden kısa bir süre önce bir haberci geldi. Bugün öğlen potansiyel bir evlat edinen gelecek. Çocuklar heyecanlanacak ve onları hazırlamak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Bu çok kısa bir süre. Ve haberdar edilmek için garip bir zaman." Başhemşire Atrox'tan garip bir coşku hissediyorum. Genelde evlat edinme işlemlerini halledilmesi gereken işler olarak görür.

"Tavsiye bizzat Prokonsül Manius'tan geldi. Evlat edinen de bir Quintus."

Bekliyor, tepkimi görünce başını sallıyor. Önemli adamlar

Hiyerarşi, normalde eğlenebileceğimizden çok daha fazla. Aslında, bir buçuk yıldır buradayım ve bir *keresinde bir* Sextus birini evlat edinmişti. "Bugün her şeyin yolunda gitmesi hayati önem taşıyor, Vis."

Bu hem bir açıklama hem de bir tehdit. İfade çünkü bir Quintus kendi sorumluluğundaki birini evlat edinirse, bu Matron Atrox'un itibarını önemli ölçüde artırır. Din'den daha fazla fon almasını sağlayabilir, hatta belki de ileride Sextus'luğa terfi edebilir.

Ve bir tehdit, çünkü varlığım ona kötü yansıyacak. Hâlâ Aurora Columnae'yi ziyaret etmeyi reddeden 17 yaşında bir çocuk mu?

Sırtımdaki derin, katmanlı yara izleri, bunun onun için ne kadar utanç verici olduğunu tam olarak yansıtıyor.

"Uzak duracağım." Zaten aylardır mülakata girmedim - başhemşire benden kurtulmaktan ya da Vasiyetim için beni çiftlikte çalıştırmaktan vazgeçip beni başka şekillerde çalıştırmaya karar verdiğinden beri. Bu da gün boyunca işinin çoğunu yapmamı gerektiriyor.

Artık beni kıramamanın verdiği hayal kırıklığını geride bıraktı, sanırım yeni düzenlemeyi daha çok seviyor.

"Aferin oğlum." Başhemşire ayağa kalkarken beyaz eteğini düzeltiyor. Sabah kaçta kalktığından emin değilim ama her zaman kusursuz giyinir ve makyaj yapar. Saçının bir teli bile yerinde değildir. "Vermes'i seni uyandırması için göndereceğim."

Bana bir kez daha bakmadan mutfağa doğru uzaklaşıyor.

Hareket etmeden önce onun gitmesini bekliyorum. Beklendiği gibi, yüzümdeki taze sıyrık bir yoruma yol açmadı -o hapishanede bana kötü davranıldığını varsayıyor, ben de sık sık bunu ima ediyorum- ama omzumu fark ederse, işe hazır olup olmadığımdan emin olmak isteyecektir. Ve şu anda, bir inceleme seyahatnamenin ortaya çıkmasına neden olabilir.

Ortadan kaybolduğundan emin olduğumda, merdivenleri tırmanıp odama giden uzun koridoru takip ederken tüm kaslarım inliyor. En uçta. Küçük. Roor'un üzerinde tek kişilik bir yatak için yer var, başka da bir şey yok.

Gerçi hepsi benim. Buradaki yirmi kadar çocuğun daha fazla yeri var ama bir odada iki ya da üç kişi kalıyorlar. Yetimhane dışında çalışmaya başladığımda, alışılmadık programımla kimseyi rahatsız etmemek için buraya taşındım.

Bana uygun. Duvarda, daha önce görünür bir hasar vermeden gevşetmeyi başardığım bir panel var ve arkasında kazandığım fazla paraları saklamak için yeterince büyük bir boşluk var. Bu gecedan kalan birkaç tanesini yatırıyorum, sonra yavaşça bandajımı açıyorum ve kitabı ekliyorum. Kuytu çok geniş olmadığı için biraz zor oluyor ama dikkatli bir manevradan sonra kitabı içeri sokuyorum ve paneli ikna edici bir şekilde yerine yerleştiriyorum.

Yorgunluğuma rağmen omzumu elimden geldiğince yeniden sarmak için zaman ayırıyorum. Beceriksizce bir işlem. Acı verici. Kesinlikle Ellanher'in yaptığı kadar etkili değil. Sabah olduğunda yaramı saklayamayacağım, onun yerine Matron Atrox'u, varlığını nasıl mazur göstereceğimi bulduğumda daha iyi bir iş çıkarması için ikna etmem gerekecek.

Şimdilik sadece uyumam gerekiyor.

V

"Uyan, REX, seni tembel eşek."

Kabaca dürtüldüğümde omzumdan acı sekiyor. Gözlerimi açtığımda homurdanıyorum ve yatağımın üzerinde beliren kendini beğenmiş görünümlü on bir yaşındaki çocuğa ters ters bakıyorum.

"Vermes." Adını bıkkınlıkla söylenmiş bir küfür gibi söylüyorum, ki tam da öyle demek istiyorum. "Uyandım."

"Pek öyle görünmüyor." Sarı saçlı çocuk botuyla beni tekrar dürtüyor, öfkem kabarıp ayağa kalktığımda sırtarak geri dönüyor. Kalın cüssesi çoğunlukla kaslardan oluşuyor ve yaşına göre uzun. Hâlâ benden küçük ama buradaki konumumun şiddetle karşılık veremeyeceğim kadar zayıf olduğunu biliyor. "Başhemşire bugün bir evlat edinme töreni olduğunu ve herkesi hazırlaman gerektiğini söylüyor."

Gözlerimi kapatıyorum. Başhemşire Atrox'la sabahın erken saatlerinde yaptığım konuşma aklıma geldikçe sinirlerimin yatışmasına izin veriyorum. Kuzeye bakan pencerenin perdeleri çoktan çekilmiş ve güneş ayaklarıma değecek kadar içeri girmiş. "Zaman?"

"Zil on dakika önce çaldı."

Omzuma masaj yapıyorum. Gece boyunca sertleşmiş ama ağrısı azalmış. "Uyandım," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha hızlı bir şekilde. İyi bir uykudan çok uzağım ama işimi görecektim kadar. "Ona hemen geleceğimi söyle."

"Ona kendin söyle. Hazırlanmak istiyorum." Vermes ben cevap vermeden ayrılıyor.

Kendimi sürükleyerek lavaboya gidiyorum, yüzüme su çarpıyorum ve giderek uzayan kahverengi saçlarımı düzeltmek için aynayı kullanıyorum. Yetimhaneye gidene kadar saçlarımı Aquirian tarzında tıraş ediyordum - görünüşümü hikâyeme uygun hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum- ama burada izin verilen tek tıraş bıçağı Başhemşire Atrox'unki.

Ve o kadının saçına dokunmasına izin vermeyeceğim.

Muhtemelen fark etmez. Kalın, dalgalı saç telleri tekrar uzadığında bile, artık onların altındaki sert ve çukur yüzü zar zor tanıyorum.

Alt kata iniyorum, önce mutfığa uğrayıp biraz yemek artığı aşırıyorum. Ben yarısı yenmiş bir somundan ekmek parçaları koparıırken yan odadaki kızlardan heyecanlı konuşmalar geliyor. Potansiyel bir evlat edinme her zaman heyecan yaratır - tavsiye mektupları çoğu insan için zor bulunur - ama bugün, havadaki beklentiye neredeyse tadabiliyorum. Bir Quintus. Eğer buradan biri seçilecek kadar şanslıysa, ömür boyu rahat edeceği bir yere doğru yola çıkacak.

Yemek için birkaç dakika ayırıyorum ve sonra ana salona çıkıyorum. Burası evin en büyük odası ve küçük çocukların çoğu zaten orada oynuyor olacak.

Daha yaşlı olanlardan bazıları geçtiğimi fark ediyor ve neden orada olduğumu bildikleri için arkamdan geliyorlar. Onlara hazırlanma zamanının geldiğini iletmelerini söylüyorum; bana Rex diye seslenirken bile itaat ediyorlar. "Kral" demek. Cumhuriyet'te bir lanet ve Aurora Columnae'ye katılmayı reddetmemle alay etmek, buradaki Rimsy otorite görüntümden bahsetmiyorum bile.

İsmi görmezden geliyorum. İşarete rahatsız edici derecede yakın, ama onlar çocuk ve tepki vermek durumu daha da kötüleştiriyor. Onlarla ne dostluk ne de mantık fazla uzağa gitmiyor. Bu yüzden çoğu gün bunu bir onur olarak görmek için elimden geleni yapıyorum. Çok az kişi dayanabiliyorken benim dayanmış olduğumu hatırlatan bir şey.

Her zaman işe yaramıyor.

Çok geçmeden herkes ana salonda toplanır. Süssüz taş duvarları steril ve karakersizdir. Çocukların çoğu ortadaki uzun yemek masalarında yerlerini almış. Her zaman olduğu gibi, şu anda sırası Başhemşire Atrox'a geçmiş olanları tespit etmek kolay. Sessizler, daha az hevesli oldukları belli. Ciltleri biraz solgun. Özellikle genç olanlar beklerken mesafeli bakışlar ve yavaşça göz kırpmalar. En azından bugün, başhemşire geçici olarak İrade'lerini onlara geri verdiğinde kısa bir rahatlama yaşayacaklar, böylece bunun yerine mülakatlarında devredebilecekler.

Odada bulunan yirmi küsur kişinin yarısından fazlası yedi ile on yaş arasında. Benim dışında, Vermes on bir yaşında en büyükleri, onu on dört yaşında Brixia ve Jejun takip ediyor ve hepsi on iki yaşlarında olan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir on bir grubu var.

Büyüklerin varlığı genellikle bana yönelik alaylar, şakalar ve arkadan konuşmalar anlamına gelir, ancak bugün bunlar minimumda tutuldu. Herkes hazırlanmaya odaklandı.

"Neden zahmet ettiğinizi anlamıyorum." Çocukları sıraya dizip saçlarını düzeltmeye ve kıyafetlerini düzeltmeye başladığımda Vermes sırtıyor. "Bir Quintus burada en çok kimden vazgeçebilirse onu isteyecektir, o da benim."

"Umalım da kişilikleri umurlarında olmasın," diye mırıldanıyorum, durmadan.

Diğerlerinden bir kıkırdama duyulur ama Vermes'in odaya dik dik bakışı her türlü neşeyi susturur. "Ne istedikleri konusunda endişelenmene gerek yok, *Rex*." Ben etrafta yokken çoğuna zorbalık ettiğinden eminim. Keşke bunu benim için onaylasalar da bir şeyler yapılabilse ama ben onların güvenini kazanamayacak kadar dışlanmış biriyim.

Verebileceğim herhangi bir tepki, odaya dalıp çocuklara güzel bir gülümsemeyle yaklaşan Başhemşire Atrox'un ortaya çıkmasıyla bastırıldı. Vermes de dahil olmak üzere neredeyse hepsi aynı şekilde karşılık veriyor. Başhemşireye bayılıyorlar. Neden sevmesinler ki? Onlara sabır ve saygıyla davranıyor. Onları besliyor, giydiriyor ve onlara bir aile umudu veriyor. Ve tek yapmaları gereken düzenli olarak ona, sonra da ara sıra bir iki günlüğüne yabancılara teslim olmak.

Onlara gerçeği söylemeyi düşündüm. Bu yabancıların çoğunun potansiyel evlat edinenlerden ziyade Octavii olduğunu, şu ya da bu konuda geçici bir avantaj elde etmek için Matron Atrox'a ekstra İrade için cömertçe ödeme yaptıklarını. Eğer bir çocuk evlatlık vermeyi reddederse, onları canları çıkana kadar dövermiş. Ama ben bilmiyorum. Onları ikna edebilsem bile, bunun ne işe yarayacağından emin değilim.

"Kızlarım ve oğlanlarım! Hepiniz harika görünüyorsunuz." Başhemşire Atrox'un gözleri parlıyor, bana verdiği hafif onay yeterli bir iş çıkardığımı gösteriyor. "Heyecanlı mısınız?"

Hepsi de coşkulu bir "evet "in varyasyonları olan yüksek sesli, karışık yanıtlardan oluşan bir koro var.

"Daha fazla beklemenize gerek yok. Misafirimiz az önce geldi!" Gözleri yine bana kaydı.

İşareti alıyorum ve gidiyorum.

Bugünkü işlerim çoğunlukla bahçe işleri, ancak görüşmeler tüm öğleden sonrayı alabilir, bu yüzden salondan mutfığa çıkıyorum. Devasa kiler her zaman iyi stoklanmış ve bir dakikamı burada ne var ne yok karıştırarak geçiriyorum.

Selamlaşmak için yükselen hevesli genç sesler çok geçmeden salondan içeri giriyor. Elimde bir elma ve birkaç hamur işi, duraklıyorum. Diğerleri gibi dehşete kapılmadım ama bir Quintus'u da hiç bu kadar yakından görmemiştim.

Yemeğimi bankın üzerine koyuyorum ve salonun kapısını tekrar açıyorum.

Herkes benden uzağa bakıyor, yeni gelenin etrafında çember oluşturmuşlar, böylece ona iyice bakamıyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde durarak yer değiştiriyorum.

Dondur.

Sadece bir anlık bir yüz izlenimi ama eminim. Dün gece hapishaneden gelen adam. Hospius.

Kapıyı elimden geldiğince nazikçe kapatıp bahçeye çıkıyorum, yemeği unutmuşum. O neden burada? Tesadüf olamaz. Beni Sapper'a dokunurken gördü. Bu olmalı.

Ancak yüzüme güneş ışığı vurduğunda ve yetimhanenin geniş bahçelerinin yeşilliklerine gizlendiğimde yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum, Sağım görünmüyor. Endişeliyim ama paniği nasıl uzak tutacağımı biliyorum. Çok uzun yıllar yalan söyledim, kıl payı kurtuldum. Bu da farklı değil. Sakin ol. Sorunu iyice düşün. Acelecilik kötü bir durumu daha da kötüleştirebilir.

Önceki geceki konuşmamızı, olayların zaman çizelgesini tekrar gözden geçiriyorum. Ona yetim olduğumu söyledim ama Letens'te bir düzine yetimhane var. Hepsine haberciler göndermiş ve burası da onun ilk ya da belki ikinci durağı olmuş olabilir mi? Bu muhtemel görünüyor. Beni bulma konusunda ince davranmaya çalışıyor, yoksa içeri girip beni ismimle sorardı. Ve Matron Atrox ben yetimhaneye dönmeden önce onun geleceğini biliyordu. Beni buraya kadar takip etmedi.

Başhemşire varlığımdan bahsetmeyecek. Çocuklardan herhangi birinin bahsedeceğinden şüpheliyim. Eğer burada kalıp sessiz kalırsam, o da yoluna devam edecektir.

Evin yönünden gelen her cılız seste seğirerek budamaya ve yabani otları temizlemeye koyuldum. Meditatif bir çalışma olsa da pek bir şey

yapamıyorum. Düşündükçe durum daha da garipleşiyor. Dün gece elinde Sextus olduğunu gösteren belgeler vardı. Burada Quintus'a eşlik mi ediyor, yoksa

Birini mi taklit ediyordu? Yoksa dün gece taklit miydi? Ve eğer beni Sapper'a dokunurken gördüyse, o zaman neden beni o anda tutuklamadı? Neden gitti, sonra beni aradı?

Bir şeyler doğru değil ama ne olduğunu göremiyorum. Ve bu beni geriyor.

Sadece yarım saat sonra ayakların altındaki dalların çatırdaması bu hissi daha da şiddetlendiriyor.

"Sana ihtiyaç var, Rex." Arayan Brixia'ydı, gözleri parlıyordu ve aramaktan nefes nefese kalmıştı. "Ne için?"

"Bilmiyorum." Tombul yüzüne göre çok küçük olan gözleri parlayarak bana bakıyor. "Ama Matron mutlu görünmüyordu."

Düşünüyorum. Eğer hemen şimdi kaçarsam - Brixia'yı hızlı ve sessizce bastırabilirsem, odamdaki gizli zulamı toplayabilirsem ve kimse aramaya gelmeden Ree'ye dönersem - o zaman uzun zaman önce yapmadığım tüm nedenler devreye girer. Hiyerarşinin nüfus sayımında kayıtlıyım; bir buçuk yıl önce yetimhaneye yarı aç yarı tok düşmemin bedeli bu. Yaşım, ismim, eşkalim ellerinde. Bu şeylerden ikisi uydurma olsa bile, sorun olan listenin kendisi.

Çünkü sistemdeki yerim olarak görülen şeyden geri dönmeye çalıştığım anda, yasaklanacağım. Beni yakalayıp teslim edecek kişi için alenen bir ödül haline getirilirim. Hiyerarşi bu listeleri dehşet verici bir titizlikle dolaştırıyor. Bir gün içinde benim için tehlikeli olmayan hiçbir yer kalmayacak.

Peki ya Matron Atrox, açgözlülüğü artık bir motivasyon kaynağı olmaktan çıkmışken, Will'i bırakmayı reddettiğimi de açıklarsa? Ya da daha kötüsü, Hospius gördüklerinden bahsederse? Ödülüm artar ve yakalanırsam, on sekiz yaşıma kadar mahkûm olma ihtimalim yüksek. Aurora Columnae'ye karşı direnişimden vazgeçmezsem, kaderim bir Sapper olacak.

Ellerimi 1'e sıkıyorum, sonra tekrar gevşetiyorum. Hazır değilim. Yeterli param yok, sağlam bir planım yok, bir yönüm yok.

"Geliyorum."

Eve geri dönüyoruz, Brixia suratsız görünüyor. Salona girdiğimizde alçak sesle, şaşkın bir şekilde konuşmalar kesiliyor ve yerini bana yönelen öfkeli bakışlar alıyor. Hepsi bir şekilde onları sabote ettiğimi düşünüyor.

Başhemşire Atrox, görüşmesi pek de iyi geçmediği belli olan genç çocuklardan Lacrimo'yu teselli ederken doğruldu. Gözlerini bana dikti.

"Vis." Yanıma geliyor. Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Kulağını nasıl ele geçirdin bilmiyorum ama sana yemin ederim, çocuklar ya da benim için bu işi berbat edersen sonuçları olur."

Neredeyse gülecektim. Tıpkı diğerleri gibi o da istediğimin bu olduğunu düşünüyor.

Bana dik dik bakarak kütüphanenin kapısına kadar götürüyor, boğazını temizliyor ve kapıyı çalıyor. "Onu buldum Quintus. İyileşmiş görünüyor." Bana anlamlı bir bakış fırlattı. Belli ki hastalık, yokluğum için bir mazeret olarak sunulmuştu.

"İçeri gönderin."

Başhemşire Atrox son bir bakışla kapıyı açtı ve beni içeri itti.

Yetimhanenin kütüphanesi büyük bir odadan çok daha büyük değil. Yıpranmış kanepeler iki uzun pencerenin altında oturuyor, ancak pencerelerden görünen sadece yandaki binanın gri taşı. Hiyerarşi tarafından sağlanan kitaplarla dolu raflar her yerde.

Hospitus -ya da gerçek adı her neyse- odanın ortasına hakim olan masanın karşı tarafındaki sandalyeye uzanıyor. Karşısındaki koltuğu işaret ediyor.

"Vis."

"Sextus." Oturuyorum. Daha fazlasını söyleme dürtüsüne direniyorum, sessizliği henüz bilmediği şeylerle doldurma riskini alıyorum.

"Quintus, aslında. Quintus Ulciscor Telimus. Dün akşam için özür dilerim. Bu gerekli bir aldatmacaydı ve ordu tarafından tamamen onaylanmıştı." Ulciscor -şimdilik bu ismin de sahte olmadığını varsayıyorum- gömleğinin kolunu karıştırıyor. "Beni gördüğüne şaşırmadın değil mi?"

"İçeri girdiğini gördüm." Az önce bana söylediklerini düşündüm. Eğer Askeri onu gerçekten hapishaneye gönderdiyse, bu onun sahte kimlik bilgilerinin niteliğini açıklar.

Yani onun üzerinde hiçbir hakimiyetim yok.

"Hm." Oturduğu yerde bile karşımdaki adam beni incelerken heybetli görünüyor, çenesindeki koyu renkli kirli sakalı ovuşturuyor. Bu şekilde davranmadığı izlenimine kapıldım.

giriş yapmasını bekliyordu. "Ve başhemşireye benimle daha önce tanıştığınızı söylemeyi düşünmediniz mi? Farklı bir isim kullandığımı?"

"Pek bir anlamı yok gibi görünüyordu." "Sana inanılmayacağı için mi?"

"Çünkü yakından incelemeden geçemeyeceğinizi düşünseydiniz buraya gelmezsiniz."

Ulciscor, beni şaşırtarak, neredeyse memnun bir tavırla başını sallıyor. Neden burada olduğunu sormamı bekliyor. Ben sormayınca bakışlarını etrafımızı saran kitaplara çeviriyor. "Bunlardan kaç tanesini okudun?"

Yön değiştirince duraksadım. "Birkaç tane." Bu kütüphanenin büyük bir kısmı geldiğim günden beri benim için alakasızdı - materyal daha küçük çocuklara ya da daha az özel ders ağırlıklı geçmişe sahip olanlara yönelikti. Geri kalanını ise buradaki ilk birkaç ayımda alternatifsizlikten ezberlemiştim.

"Sanırım Bibliotheca kadar iyi bir menzile sahip değil."

Kelimeler beni kesiyor. Çok rahat bir şekilde söylendi, ama masanın karşısındaki o koyu kahverengi gözler her gergin seğirmemi takip ediyor.

"Yakın bile değil. Başhemşire Atrox buradaki pek çok şey için çok yaşlı olduğumu fark ettiğinde beni bazen oraya gönderirdi." Mükemmel bir iyileşme değil ama fena da değil.

"Eskiden mi?"

"Büyüdüğümde, zamanımı başka bir yerde geçirmemin daha iyi olacağına karar verdi." Aslında evlat edinilme şansımın olmadığını anladığı anda. Bu yüzden her bir geceden sonra kazandığım paranın bir kısmını Bibliotheca'nın gece bekçisine rüşvet vererek içeri girmek için kullanıyorum. Buraya dönmeden önceki son boş saatlerimde çalışabildiğim her konuyu çalışıyorum. İlk başta, ceding'den kaçınmanın bir yolunu bulmaktı - belki de bunun bir zorunluluk olmadığı uzak bir Catenan eyaleti. Ya da az bilinen bir yasal boşluk. Tarihi bir emsal. *Herhangi bir şey*. Seyahatnameden takımadalar gibi sadece kötü seçenekleri ortaya çıkardıktan sonra, yine de oraya gitmeye devam ettim çünkü bilgi her zaman faydalıdır ve Will ve Katalan toplumunun nasıl işlediği hakkında sadece gözlem yaparak öğrenebileceğimden daha fazlasını öğreniyordum. Daha fazla bilgi, saklanmak için daha fazla yol demektir. Hayatta kalmak için daha fazla yol.

Ama aynı zamanda orada, o kitapların içinde kaybolduğum zaman... bana Suus'u hatırlattı. Derslerim, bir zamanlar nefret ettiğim bir şeydi. Bir zamanlar kaçtığım bir şeydi.

Sadece birkaç saatliğine eski hayatımın bir parçasını tekrar yaşayabileceğimi hissettim. Elbette, fazladan para kazanmanın bir yolu olmadığından, artık hepsi bitti.

Gittikçe gerginleşiyorum - ki bence asıl mesele de bu. Ulciscor dürtüyor, dürtüyor. Beni tedirgin etmeye çalışıyor. Bir şekilde dün gece nerede olduğumu biliyor ya da en azından şüpheleniyor.

Omuzlarımın çökmesine izin verdim, sesime bir titreme girdi.

"Ve... bazı geceler oraya gizlice giriyorum. Belli ki biliyorsun. Özür dilerim. Sadece... Artık onu görmek için başka bir yolum yok."

Ulciscor ilk kez gözle görülür bir şekilde savrulur. "Kim?"

"Sana onun adını söylemeyeceğim." Sesime biraz delance sızmasına izin verdim. Aşık bir çocuk, sevgilisinin başını belaya sokmak istemez. Başhemşire Atrox için düşünülmüş bir olasılık ama burada bir işe yarayacaktır. "Ve eğer beni cezalandırmanız gerekiyorsa, anlarım. Ama ondan vazgeçmeyeceğim."

İyi bir hikaye. Yaptığım şeyin pervasızlığını gösteriyor. çoğu eylemim için motivasyon. İşin içine Will'i devretmeyi reddetmem bile girebilirdi.

Ulciscor kollarını tekrar düzeltiyor; düşünürken bu onun alışkanlığı gibi görünüyor. Kararlı ve kırılgan bir karışım gibi görünmeye çalışarak masaya bakıyorum. Suus'tan ayrıldığımda berbat bir oyuncuydum. Şimdi çok çok daha iyiyim.

Bitmek bilmeyen uzun bir sessizliğin ardından, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş. "Başın belada değil, Vis."

Yüzümü umutla sıvıyorum ve tekrar yukarı bakıyorum. Ulciscor bana yorgunca el sallıyor. "Görünüşe göre bir hata yapmışım. Gidebilirsin."

Bibliotheca'yı nereden bildiğini hâlâ merak ediyorum ama sormaya niyetim yok. Muhtemelen böyle bir erteleme için beklediği türden bir gerginlikle ona teşekkür ediyorum ve kapıya doğru acele ediyorum.

"Bir adım daha atarsan seni öldürürüm." Bunu açık, sessiz bir Vetuşça ile söylüyor.

Hızlı hareket ettiğime inanmayı severim ama biri bilmediğiniz bir dilde ölüm tehdidinde bulunduğunda, zihniniz ve bedeniniz kendisiyle savaşı.

I Rinch. Tökezle. Dur.

Kendimi ele verdiğimi biliyorum ama yine de kurtarmaya çalışıyorum.

"Dün gece konuştuğun dil bu muydu?" Hâlâ kapıya bakıyorum.

"Otur yerine, Vis." Bu sefer bir öneri değil.

Donup kaldım. Kaçmak yok, Quintus'tan kaçmak yok. Onu yenmenin bir yolu da yok.

Ciğerlerime tekrar hava girmesi için

zorluyorum. "Bozuk param var."

"İlgilenmiyorum."

Şaşırtıcı değil. Panik, bedenimin tekrar kontrolüm altına girmesine yetecek kadar azalıyor ve Ulciscor'un beni izlediğini görmek için dönüyorum. Kızgın değil, temkinli değil, sert değil. Sadece düşünceli.

Ama gözlerinden siyah bir ton kayboluyor.

Titrememeye çalışarak yerime dönüyorum.

"Bu iyi bir denemeydi." Ulciscor isteksizce etkilenmiş görünüyor. "Kanıtlamak imkânsız ama akla yatkın. Vücudunda romantik bir kemik olan herhangi birinin sana çok sert davranmayacağı kadar ilişkilendirilebilir. Dün geceki konuşmamı anlamayı bir kenara bırakırsak, buna inanabilirdim."

Övgüden hoşlanmaya meyilli değilim. "Nereden biliyorsun?"

"Bir adamın yüzü duyduğunda ve dinlediğinde farklıdır. Gözlerle ilgili bir şey." Ulciscor omuz silkiyor. "Eğer rahatlatıcaksa, neredeyse kaçırıyordum."

Öyle değil.

Durumla mücadele ederken bir sessizlik oldu. Belki de tüm bunlar sadece kulak misafiri olduğum şeylerle ilgilidir.

"Mahkuma söylediklerinizin çoğunu anlamadım. Ne yaptığımı da zar zor anladım."

"Herhangi biri çok fazla." Ulciscor'un nazik gülümsemesinde ima edilen bir tehdit var. "Ama bence bu işi ikimizin de yararına olacak şekilde çözmenin bir yolu olabilir. Öyleyse yeniden başlayalım. Bu sefer yalanlar olmadan."

"Tamam," diye yalan söyledim.

"Güzel. Şimdi. Sapper ile başlayalım. Dün gece ona dokunduğunu gördüm. Bunu inkâr etme," diye uyarıyor Ulciscor, yapabileceğim her türlü itirazı bastırarak. "Neden etkilenmediğini biliyor musun?"

Masanın karşısında inkar edilemeyecek kadar çok güven var. "Hayır."

Ulciscor başını sallıyor ve gizlemediğimi onaylıyor. "Bir teorim var ama önce bana biraz İrade devretmeni istiyorum. Sadece birazcık."

Göğsümde ani, tanıdık bir ağırlık var. Bu geleneksel olarak bir evlat edinme görüşmesinde sorulan ilk sorudur, çünkü birinin iradesini değerlendirmenin en kolay yolu budur. Aynı zamanda benim için görüşmenin geleneksel olarak bittiği yerdir. Genellikle öfke eşliğinde. Bağırma. Cezalandırma.

"Hayır."

Ulciscor kıpırdamıyor bile. "Sadece bir dakika sürecek. Ama aramızdaki bu küçük sorunu çözebilmemiz için bunu yapman gerekiyor."

"Hâlâ hayır." Bir kez daha söylüyorum. Sanki reddettiğim için hatalıymışım gibi kaçamak cevaplar veriyor, özür diliyor ve bahaneler uyduruyordum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

Ulciscor öne doğru eğilir. "Vis, teorimi kanıtlamama izin ver, ben de dün geceyi unutayım. Sana ihtiyacın olan kadar para vereceğim. Seni bu yetimhaneden çıkaracağım, istediğin pozisyon için sıraya girmeni sağlayacağım. Tek bir sözümle, seçeceğin kariyer ne olursa olsun, buradan sonraki hayatına bir Sextus olarak başlayacaksın. Gerekirse tüm bunları sana yazılı olarak garanti ederim. Vasiyetimle mühürlenmiş olarak. Tek yapman gereken bir dakikalığına teslim olmak."

Bu şimdiye kadar aldığım en yüksek teklifti, açık ara farkla. Ne yazık ki Ulciscor için havucu reddetmek de sopayı almak kadar rahat. "Teşekkür ederim Quintus, çok cömertsin ama cevabım değişmedi. *Değişmeyecek de.*"

Midemin çukurunda bir yerlerde sert ve ağır bir şekilde duran erimiş öfkeyi ima bile etmediğimden emin oluyorum. Bu bir ayrım çizgisi: bir tarafta ben, diğer tarafta ailemi öldüren insanlar. Onu geçme fikri beni tiksindiriyor. Aklımdan bile geçmiyor.

Ulciscor'un ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor.

Başka bir şey yapamayacak kadar kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak ona bakarken, kendimden emin gücüm azalıyor. Acaba ifadeyi bir şekilde yanlış mı yorumluyorum? *Memnun* görünüyor.

"Aurora Columnae ritüellerinden geçmemişsiniz," diyor karşısındaki adam memnuniyetle.

Boş bakışım sürüyor ve sonra anladığım için nefes veriyorum. Tabii ya. Savunmacı olmaya o kadar alışmışım, bu gerçeküstü konuşmadan o kadar etkilenmişim ki bunu fark edememişim. "Sapper'ın bende bu yüzden işe yaramadığını düşünüyorsun." Benim teorim de bu - benimle Hiyerarşi'deki diğer herkes arasında bariz tek bir fark var - ama Ulciscor'un vardığı sonuç bir tahminden daha fazlası gibi geliyor.

"Yıllar önce duyduğum bir şey. Sadece boş bir spekülasyon..." İzini kaybettiriyor. Bir melankoli döküntüsü. "Dün geceye kadar unutmuştum."

"Demek sessiz kalmamı sağlamak için buradasın." Acı çektiğimi saklamıyorum. Safirlere karşı potansiyel bir bağışıklık ya da sadece direnç bile Hiyerarşi'nin ortaya çıkmasını istemeyeceği bir şey.

"Kısmen." Ulciscor bana çözmesi gereken bir bulmaca gibi bakıyor. "Neden vazgeçmek istemiyorsun?"

"Yani dışarıdaki çocuklar gibi bütün gün yorgun argın dolaşabilir miyim? Sonunda bir Octavii olacak ve hayatımın on, on beş yılını mı kaybedeceğim?"

Hiyerarşi bunu resmen kabul etmese de son kısmı görmezden geliyor. "Dışarıdaki patronunuza boyun eğmeyi reddetmekten ya da çıkmaz bir piramide yerleştirilmeyi reddetmekten bahsetmiyorum. Bunu anlıyorum. Ama bir Aurora Columnae'ye hiç boyun eğmemek? En azından daha önce bir tanesine götürüldüğünüzü varsayıyorum." Suratımı asarak onayladım. "Sadece evlat edinme mülakatlarında yetenek sahibi olmak için bile olsa, buna değeceği kesin."

"Beni zorlayamazlar."

"Denediklerini tahmin ediyorum." Bakışları bilinçsizce omzuma yöneliyor. Yara izlerimi biliyor, kökenlerini tahmin etmiş. Demek ki o da 1. Dünya Savaşı'ndaydı ya da en azından bu konuda bir rapor duymuştu. Bunu tahmin etmiştim -Bibliotheca'yı bilip de bunu bilmemesi garip olurdu- ama yine de beni köşeye sıkışmış bir av haline getiriyor.

"Yeterince sert değil." Bakışını gördüğümü ve ne anlama geldiğini anladığımı ona bildirdim. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü bu, size sunacaklarımın özellikle ilginizi çekeceği anlamına geliyor. En az bir yıl daha Will'i devretmenizin istenmeyeceğini garanti edebilirim. Ondan sonra da belki hiç devretmeni gerektirmeyecek bir yere gitme şansını bile kazanabilirsin."

"Öyle bir yer yok."

Ulciscor masanın altından bir kitap çıkarıyor. Seyahatnameyi tanımam bir anımı alıyor. Dün gece aldığım, odamda güvenli bir şekilde saklanmış olması gereken.

"Nasıl..."

"Tesisleri kullandıktan sonra üst kata  ıktım. Merak etmeyin, kimse görmedi. Küçük stokunuzun geri kalanı hâlâ orada."

Kaşlarımı  attım. "Nasıl *buldun* onu?"

"Bunu anlayan için sana konuşmamızın sonuna kadar süre veriyorum." Bir parmak sallıyor. "Ama dikkatimiz dağılıyor. Ben sana yardım edebilecek durumdayım. Sen de bana yardım edebilecek bir konumda olabilirsin.  nemli olan da bu."

Kitaba bakıyorum. Sözlü olsun ya da olmasın, Ulciscor vaatlerin arasındaki uyarıyı yeterince açığa çıkarmış. Ne de olsa Hiyerarşi böyle işliyor:  nde ödül potansiyeli, arkada ceza tehdidi. Bunlardan yalnızca biri genellikle gerçek olsa bile.

"Pekala. Dinliyorum." Kelimeleri biraz kaderci bir şekilde nefesimle söylüyorum. Karar verildi. Burada başka her ne oluyorsa olsun, hâlâ konuşuyoruz, bu da Ulciscor'un istediği bir şeye sahip olduğum anlamına geliyor. Bununla  alışabilirim.

Ve Tanrı biliyor ya, eğer gerçeğin yarısını bile söylüyorsa, bu fırsatı kaçırmayı göze alamam.

Ulciscor ışınları.

Sorular başlıyor.

Başlangıçta yavaş. Tartışma başka bir bağlamda olsaydı sıkıcı olurdu. Ulciscor eğitimimin temellerini, etrafımızdaki kitaplarda iyi bir şekilde ele alınan türden şeyleri kurcalıyor. Hiyerarşi, yapısı, yasaları ve gelenekleri hakkındaki anlayışım. Coğrafya, hangi bölgelerin eyalet olarak kabul edildiği ve hangilerinin sadece "Caten'in dostları" olduğu. Caten'in kendi tarihi, ki ben de onların anlattıklarına göre itaatk r bir şekilde ezberden okuyorum. İkincisinin  zellikleri bir yana, Suus'tan ayrılmadan önce tüm bu soruların cevaplarını biliyordum.

Ama sonra ton değişiyor. Hiyerarşinin diğer hükümet sistemlerine yayılmasına ilişkin ekonomik değerlendirmeleri ele almaya başlıyoruz. İrade'nin ahlakı, katlanarak büyümesi ve uygulanması üzerine felsefi yaklaşımlar. Dağıtımının matematiği ve bunun gözetim ve kontrol ihtiya ına karşı nasıl dikkatlice dengelendiği. İradenin diğer sistemlere

üç yüz yıl önceki felakete katkıda bulundu, hatta sebep oldu. İlk başta şaşırdım. Bazı sorular, yıllar önce okuduğum belirsiz kitapları hafızamda canlandırmamı gerektiriyor. Bazılarını ise hiç bilmiyorum. Birçoğunu da Bibliotheca'da geçirdiğim zaman sayesinde cevaplayabiliyorum. Ve neredeyse hepsi benden gerçek tahminler, sadece gerçekleri ezberlemek yerine gerçek düşünce gerektiriyor.

Zaman zaman Ulciscor belirttiğim bir noktayı tartışıyor ya da cevaplarımdan biri karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Ancak göreve ısınıyorum ve çoğu zaman devam ettiğimizde tatmin olmuş görünüyor. Eskiden en sevdiğim öğretmenim Iniguez ile yaptığım münazara konuşmaları gibi hissetmeye başlıyorum. Kır saçları olan bu yıpranmış yaşlı adam, benimle asla aşağılayıcı konuşmayan ya da beni küçümsemeyen, bana asla çocuk ya da prens gibi davranmayan tek kişiydi. Başkalarının potansiyelini aşmak yerine kendi potansiyelimi kullanıp kullanmadığımla ilgilenen tek kişiydi.

Ulciscor ve ben iki saat boyunca konuştuk. Başhemşire Atrox içecek ikram etme bahanesiyle bizi on beş kez kontrol etti. Ulciscor dördüncü kez araya girdiğinde kabul etti. Kapıyı son kez açtığında beni Quintus için hazırladığı içkiyle boğazımı ıslatırken görüyor. Pek memnun görünmüyor.

Kendi adıma, durumu hatırlamaya ve sohbetten çok fazla keyif almamaya çalışıyorum. Ulciscor zeki, iyi eğitilmiş bir adam - yıllardır konuşmadığım türden - ama güdüler, hatta kişiliği bile anlaşılmaz kalıyor. Belirli konular hakkında konuştuğumuzda ya da söylediğim bir şeye şiddetle karşı çıktığında tutkulu bir şekilde öfkeleniyor. Ve kesinlikle söyleyeceklerimle ilgileniyor. Ama önemli hiçbir şeyi ağzından kaçırmıyor.

Sorular bittiğinde bardağım boş ve boğazım ağrıyor. Uzun zamandır bir oturuşta bu kadar çok konuşmamıştım.

"Sanırım bu yeterli," diyor Ulciscor. Sesi düşünceli geliyor. "Bibliotheca'da geçirdiğin zamanı iyi değerlendirmişsin. Eksiklikler var ama 1 katını tamamlayamayız."

Yüz ifadesini inceliyorum. "Başka endişeleriniz var." Sesimin endişeli değil analitik çıktığından emin oluyorum. Ulciscor kararını vermemiş olabilir ama ben verdim.

Bu fırsatın nereye varacağını görmek istiyorum.

"Evet." Bakışlarını benimkilere kilitleyip araştırırken dalgınca bir kolunu çekiştiriyor. "Birincisi, mizacınız."

Tabii ki. Dün geceki 1ght. Henüz dokunulmamış bir konu. "Öfkemi kontrol altında tutabilirim."

"Söylemesi kolay, ama bu kendini nasıl taşıdığıyla ilgili, Vis. Konuşma tarzında. Bence direnmeye o kadar alışmışsın ki, nasıl direnmeyeceğini bilmiyorsun."

Bu sözler karşısında biraz sinirlendiğimi hissediyorum ama şu an bunu göstermenin zamanı değil. "Bu konuda seni ikna edebileceğimden emin değilim."

"Hm." Memnuniyetsiz. "Söyle bana. Dün gece neden çıplak yattın?"

"Sextus'un kıyafetlerime bulaşacağından endişelendim. Kaçmamı engeller diye."

"Bunu yapamazdı. Yenilenmiş, yeniden kullanılabilir malzemeler ve sınırlı zaman, onun seviyesinde... imkansız. Ama sanırım bunu bilemezsiniz," diye izin veriyor Ulciscor. "Tek sebep bu muydu?"

"Başka neden yapayım ki?"

"Onu utandırmak için yapmış olabileceğini düşündüm."

"Sanırım ona haddini bildirmek istedim. Ama oraya onu küçük düşürmek için gitmedim, eğer sorduğunuz buysa."

"Pekala." Ulciscor bana inanıyor. "Daha önce baskı altında soğukkanlılığını gösterdin. Bu şekilde ayaklarının üzerinde düşünebilme becerisi faydalıdır. Mizacın, diğer pürüzler... muhtemelen onları düzeltebiliriz." Benimle yarı yarıya konuşuyor. Sanki beni belirli bir durumda hayal etmeye çalışıyor.

Yine de hala tereddüt ediyor.

"Bana verdiğin para. Onu Will ile doldurdun."

Ulciscor göz kırpmıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Beni fark ettirmeden boş sokaklardan geçerek gece yarısına ve Bibliotheca'ya kadar takip ettiniz ve yalnız çalışıyorsunuz, yoksa neden buraya kendiniz gelip sahte kimliğin başınıza açabileceği belaları göze alarsınız ki?" Mülakatın ilk yarısında, sorular üzerinde neredeyse hiç düşünmeme gerek kalmadan, sorun üzerinde kafa yordum. Aklıma gelen tek açıklama buydu. "Ayrıca, dün gece tüm yetimhanelere haberciler göndermiş olmalısınız, ama siz

bu sabah burada olduğumu biliyordu. Duvardaki gevşek paneli aramak için zamanınız olmasını bir kenara bırakın, başhemşireye odamın yerini sorduğunuzdan bile şüpheliyim."

Sahte *olduğu* için bir madeni paranın aşılmasının imkansız olması gerekirdi ama o bir Quintus.

Ulciscor cebine uzanır. Gümüş bir üçgen gösteriyor. Kararını başıyla onayladığında göğsümdeki gerginlik hafifliyor.

"Pekâlâ," diyor sessizce. "Başhemşireye iyi haberi verelim."

VI

BİZ KÜTÜPHANEDEN ÇIKARKEN SALON DURUYOR.

Başhemşire Atrox Vermes'le konuşmasına ara verip bize doğru ilerliyor ve bunu yaparken bana ters ters bakıyor. Bütün çocuklar hâlâ burada. Uzun zaman sonra anlaşılır bir şekilde huzursuzlar.

"Quintus! Umarım Vis kendini sıkıntıya sokmuyordur." Bana bir kez daha karanlık bir bakış attı. Ulciscor'a benim güvenilmez biri olduğumu birkaç kez ima etmişti zaten. Onun hakkında söylediğimi hayal ettiği şeyleri hafifletmeye çalıştığına şüphe yok.

"Hiç de değil. Keyifli bir sohbet gerçekleştirdik." Ulciscor odadaki herkesin duyabileceği şekilde konuşur. "Aslında ben kararımı verdim, Başhemşire. Evrakları getirebilerseniz, evlat edinme işlemini resmileştirmek istiyorum."

Başhemşire Atrox ona boş boş bakıyor. Biraz eğlenerek fark ettiğim bu ifade, onun arkasına da yansıyor.

"Rex için mi?" Şok olmuş sessizliğin içinde konuşan Vermes. Aniden gülüyor, bu kavram onun için o kadar imkansız ki bunun bir şaka olduğunu düşünüyor. Yine de çoğunlukla bir alay olarak çıkmayı başarıyor. "Quintus, gerçekten kimi seçtin?"

Vermes'in mırıldanan grubundan birkaç titreme daha yankılanıyor. Ulciscor'un ifadesi sertleşince bu sesler hemen kesiliyor. Başhemşire Atrox ağzını açıyor ama Ulciscor'un yüzünü görünce soluklaşıyor ve gerekli belgeleri toplamak için koşturuyor.

"Onu gerçekten alıyorsun. *Hepimizden* üstün." Vermes durumları okuma konusunda her zaman berbat olmuştur. Ne zaman geri adım atacağını bilecek kadar da kendini kontrol edemiyor. "Onu Columnae'ye götürdüklerinde bile teslim olmadığını biliyorsun, değil mi? Kimseye faydası yok. O bir şaka." Kelimeleri tükürüyor.

Arka planda kalsalar da, diğerk bazı büyük çocuklardan alçak sesle onay mırıltıları geliyor. En azından Vermes'ten kıl payı daha zeki.

"Vermes, değil mi?" Ulciscor iri yarı çocuğa bakar. "Neden evlat edinilmediğini bilmek ister misin?"

Vermes göz kırpmıyor. Soruya şaşırılmış görünüyor.

"Çünkü sen son derece sevimsiz bir çocuksun," diye devam ediyor Ulciscor sakince. "Olgunlaşmamış. Kindar. Ve dürüst olmak gerekirse, pek zeki değilsin. Bu yüzden iradenin ne kadar güçlü olduğu önemli değil. Kimse senin gibi biriyle yaşamak istemez. Değişmen gerek Vermes. Kendini geliştir, yoksa hayatının sonuna kadar bir Solum olarak kalırsın."

Bakışları odanın geri kalanını tarıyor. Diğer çocuklar onun altında eziliyor. Vermes'in dudağı kıvrılır. Kıp kırmızı oldu.

Dönüyor ve uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum, tuhaf bir şekilde arkasından seslenmek istiyorum. Ulciscor'un konuşmasındaki asidi dengelemek için onu biraz rahatlatmak. Çocuktan uzun zamandır nefret ediyorum ama ona acımadan da edemiyorum.

"Sence de biraz sert değil mi?" Ulciscor'un kararını verdiğini gören diğer çocuklar salondan çıkmaya başladığında mırıldanıyorum. Acı bir hayal kırıklığına uğradılar. Küçük olanlardan birkaçı gözyaşlarının eşiğinde görünüyor.

"Belki onunla daha fazla zaman geçirseydim, ona ihtiyacı olan şefkati gösterebilirdim. Ama laf arasında söylediğim nazik sözlerin hiçbir etkisi olmayacak. Bazen zorbalar, ne kadar nahoş olursa olsun, gerçekte daha iyi baş ederler." Bana baktı. "Katılmıyor musun?"

"Hayır."

Başhemşire Atrox elinde kâğıtlarla yeniden ortaya çıkar. Onları masanın üzerine koymaya başlar.

"Quintus," diyor dikkatle, belgeleri titizlikle düzenlerken ikimize de bakmıyor. "Bu kararı kesinleştirmeden önce özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Ulciscor bu istek karşısında gözünü kırpmıyor. "Vis, belki de odanızdan eşyalarınızı toplamanın zamanı gelmiştir."

"Buna gerek yok. Vis'in-"

"İşte." Ulciscor omzundan bir çanta çıkarırken onun sözünü kesti. "Bu yeterince büyük olacak mı?"

Çantayı alıp içine baktım. İçinde sadece seyahatname var. Sakladığım paralar için fazlasıyla yer var.

"Teşekkürler." Önce bana şiddet vaat eden bir bakış atan Başrahibe Atrox'a, sonra da Ulciscor'a bakıyorum. Sırtı hâlâ başhemşireye dönük olan Ulciscor bana neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyor.

Aceleyle üst kata çıkmam, zulamı duvardaki delikten çantaya taşımam ve sonra geri dönmem sadece birkaç dakika sürüyor. Koridorlarda birkaç çocuğun yanından geçiyorum. Bana kıskançlıkla bakıyorlar. Hiçbiri bir şey söylemiyor.

Salona geri döndüğümde Başhemşire Atrox, Ulciscor belgeleri imzalarken masada oturuyordu. Bembeyazdı. Titriyor.

Ulciscor yazmaya ara verip ona bakar. Kadın ayağa fırlar.

"Vis." Sesi gergin ama artık öfke dolu değil. Küçük deri bir çanta uzatırken *uysal*. "Bunlar Victorium'dan ve hapishaneden aldığın ücretler. Senin için saklıyordum." Kelimelerin üzerinde tökezliyor. Çantayı uzatırken elleri titriyor.

Kaşlarımı çatarak alıyorum, ağırlığına şaşıyorum. İçine baktığımda altın parıltılar bana geri dönüyor. Kazandığım miktar olup olmadığını söylemenin bir yolu yok, ama doğru görünüyor.

Ben cevap veremedim Ulciscor son sayfayı bir Rourish ile imzalıyor ve doğrulup sırtımı sıvazlıyor. "Hazır mısın?"

"Sanırım öyle." Her şey çok hızlı oldu. Burada özellikle veda etmek istediğim kimse yok, veda etmesem de umursayacak kimse yok. Ne kadar gerçeküstü olsa da, gitmemi engelleyen hiçbir şey yok.

Kapıya doğru ilerliyoruz ama bir şey beni durduruyor. Başhemşireye doğru yürüdüm. Onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar yaşlı, küçük ve yorgun görünüyor. Sırtındaki yaraları düşündüğümde bunun bir önemi kalmıyor.

Fısıltım kulağına ulaşsın diye öne doğru eğildim. "Bir gün geri geleceğim." Sesimde öfkeden eser yok.

Sadece söz ver.

Koruduğu tüm maskeler düşüyor ve yeşil gözlerindeki dehşeti görüyorum. Bakışlarını kendime kilitleyerek bir süre daha ona bakıyorum. Emin olmak için

O anlıyor.

Sonra uzaklaşıyorum, kapıdan çıkıyorum.

Dışarı çıktığımızda Ulciscor önden gidiyor, ben de hayatımdaki sismik değişime alışmaya çalışarak onu takip etmekle yetiniyorum. Hava beklediğimden daha soğuk. Bu sabahki güneş kayboldu ve batıdaki yoğun bulutlar yağmur tehdidinde bulunuyor.

"Ona ne söyledin?" Sonunda sordum.

"Söylenmesi gerekmeyen hiçbir şey yok." Kayıtsız, ama kelimelerin altında bir yerde bir kenar var. "Sen mi?"

"Aynı."

Öğleden sonra ve Letens sokakları kalabalık, ancak pazar bölgesinde olacağını bildiğim kadar kalabalık değil. Ulciscor tüm bu hareketliliği - İrade ile çalışan arabalar, Septimii'leri için çalışan solgun Octavii yığınları, tahta kılıçlarla Victorium oynayan bir grup genç Tensialı çocuk - etkilenmemiş olsa da hafif bir merakla izliyor. Belli ki uzun süredir burada değil.

"Sanırım bana biraz daha bilgi borçlusun." Ulciscor'un beni bir yere götürdüğünü nihayet anladım ama bunun ötesinde bir şey bilmiyorum. Şehrin dışına doğru gidiyoruz. Muhtemelen Letens'i tamamen terk ediyoruz.

"Yolda her şeyi açıklayacağım."

"Nereye?"

"Deditia."

Arkamızda bir yerde, çocuklardan birinden zafer çılgılığı geliyor ve kendinden daha iri olan rakibini yere yıkıp üzerine biniyor. İrkildim. Sese tam olarak değil. Caten dünyanın başkenti olmadan önce, Deditia'nın başkentiydi.

Ama üç yıl oldu ve asıl hikaye benim öldüğüm. Artık kimse beni aramıyor, eğer arıyorlarsa bile. Burada ya da Cumhuriyet'in atan kalbini koza gibi saran ülkede olmamın muhtemelen bir önemi yok.

Ayrıca. Artık geri dönüş yok.

///

YİRMİ DAKİKALIK YÜRÜYÜŞ -çoğunlukla sessizlik içinde, çünkü Ulciscor kalabalıklar arasındayken daha fazla bir şey tartışmak istemiyor gibi görünüyor- bizi Letens'in kenarına getiriyor.

On sekiz ay önce şehre ilk geldiğimden beri hiç böyle olmamıştım. Her şey değişmiş. Octavii ve ailelerini barındıran derme çatma ahşap binalar yok olmuş, yerlerini ya taştan yüksek cepheler ya da yarı yıkık iskeletler almış. Sokaklar genişletildi. Düzleştirildi. Asfaltlandı. Octavii'ler hala buralarda dolaşıyor, ancak güçlerinden arta kalanları duvar veya kereste taşımak için kullanarak sıkı bir şekilde çalışıyorlar. Burası bir inşaat kovanı, Septimii emir yağdırıyor ve hatta bir Sextus olmalı, devasa bir levhayı üç kat yukarı kaldırırken gözleri bulutlanmış, mücadele eden birkaç Octavii'nin havalanan taşı sabitlemesine izin veriyor.

Ulciscor da Sextus'u fark etti. "Uygunsuz," diye mırıldandı onaylamayarak.

Bu benim için yeterli bir konuşma başlangıcı. "Depo mu inşa ediyorlar?" Aklıma gelen tek şey bu. Burası Letens'in gelişmek için garip bir bölgesi. Ve bu binaların çoğunun konut olarak kullanılacağını sanmıyorum. Kapılar çok uzun ve geniş, yeterince pencere de yok.

"Tensia'nın bizimle yaptığı anlaşmanın bir parçası da topraklarından topladığımız kaynakların paylaşılmasıydı. Çoğunlukla tahıl ve taş. Kendileri hiçbir zaman verimli bir şekilde çıkaramadılar. Gerçi işler sadece altı ay önce düzgün bir şekilde başladı."

"Yani bunların hepsi depolamak için mi?"

"Bu Tensian payını depolamak için. Gerçi eninde sonunda bunu iyi kullanamayacaklarını anlayacaklar ve dağıtmak için bizden yardım isteyecekler. Ya da bunların hepsi bitecek ve bize maliyetine satmaya başlayacaklar." Dalgın dalgın konuşuyor, ne övünüyor ne de üzülüyor. Sadece olayların nasıl gelişeceğini değerlendiriyor.

"O zaman Catenan payına ne oluyor?"

"Caten'e gönderiliyor."

Ben scol. "O zaman pek de bölünmüş sayılmayız." Başkentten neredeyse üç bin mil uzaktayız ve arada Quus Denizi var. Lojistik tam bir kabus olurdu.

Ulciscor sadece gülümser.

Çok geçmeden yükselen binaları ve yıpranmış işçileri geride bırakıp, bir zamanlar şehri koruyan büyük bir taş duvarın bulunduğu hattı geçiyoruz - Hiyerarşi'nin Tensia ile yaptığı ve korunmak için yalnızca İrade'ye güvenmelerini sağlayan anlaşma uyarınca yıkıldı - ve uzun, çimenli bir düzlüğe çıkıyoruz. Ne olduğunu tahmin etmek zor değil

doğru ilerliyoruz. Yetimhaneden ayrılmamızdan kısa bir süre sonra, üç taraflı ve inanılmaz uzunluktaki beyaz monolit, ufuk çizgisini gölgeledi. Onu gördüğümünden beri amacını merak ettim ama Ulciscor'un örneğini takip edip sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Artık iyice görebilecek kadar yakınız. Granit sanırım, siyah çizgilerle beneklenmiş beyaz. Belki de her iki tarafı 30 feet genişliğinde. En az iki yüz metre yüksekliğinde. Daha uzun mu? Sütunun hemen arkasında tek bir bina da ovayı aydınlatıyor. O da devasa, hatta kıyaslandığında bile, alışılmadık derecede uzun bir ahşap, çelik, taş ve hatta cam kütlesi manzaraya hakim. İşçiler, karınca misali, monolitin etrafını saran ve çimenleri tırpanlayarak yapıyı şehre bağlayan asfalt yol boyunca ilerliyor. İradeyle sürülen arabalar yol boyunca takırdıyor.

Ve binanın altında, bazı noktalarda.

Son kısmı tam olarak anlayamadığım için tökezliyorum. Görünürde hiçbir destek yok ve yine de buradan bile her şeyin *havada* asılı durduğu aniden anlaşıyor.

"Tanrılar aşkına, bu da ne?" Fısıltıyla çıkıyor, istemsiz. Gözlerimi kısıyorum ama hâlâ anlamlandıramayacağım kadar uzaktayız. Sorun uzaklıksa tabii ki.

"Bu bir Transvect." Tepkimi anlayan Ulciscor'un dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Hiç görmedin mi?"

Başımı sallıyorum, bakışlarımı manzaradan ayıramıyorum.

"Demirleme noktası altı ay önce tamamlandı." Belli belirsiz ama bir gurur notası var. "Yüklendi ve yola çıkmaya hazır. Aslında sadece bizi bekliyor. Sabaha Deditia'da oluruz."

"Sabaha kadar," diye tekrarlıyorum belli belirsiz. Transvect'leri daha önce de duymuştum elbette, hatta yıllar önce Suus'ta bu konsepti incelemiştim. En hızlı atın birkaç katı hızla hareket eden, dünyanın en uzak köşelerine devasa yükte asker ya da erzak taşıyan, irade gücüyle çalışan devler. Ya da bu durumda, sanırım merkezine. Varlıklarından şüphe ettiğimden değil, ama her zaman çok fazla propaganda gibi göründüler. Hiyerarşinin yarattığı bir abartı, güçleriyle övünmek için dolaşıma soktukları bir hikaye. Bu yüzden bir Transvect'in gerçekte neye benzeyebileceğini hayal etmeye hiç çalışmadım. Kesinlikle o şeyin büyüklüğünü hiç hayal etmedim.

Gerçekliğine bakarken bile, bu devasa, havada asılı yarattığın hızlı hareket ettiğini hayal etmeye kendimi ikna edemiyorum. Ya da hiç.

Soğuk bir rüzgâr yağmurun ilk kırıntılarını taşıyor ve pelerinimi daha sıkı çekerek titriyorum.

Transvect'e doğru yürüyüş bitmek bilmiyor; tam da devasa boyutunu kavradığımı düşündüğüm anda yaklaşıyoruz. Çoğunlukla ahşap, ancak göbeği boyunca uzanan bir çekirdek oluşturan devasa granit şeritlere benzeyen bir şey var. Orada burada pencereler var. Yükleme için devasa kapılar. Şehre en yakın kenarı birkaç metre boyunca keskin bir şekilde sivriliyor, çömelmiş, yana doğru piramit şeklinde bir taş burun.

En son ne zaman bu kadar küçük hissettiğimi hatırlamıyorum.

Transvect'in gölgesinden geçerken selamlanıyoruz ve ileride yüz fit uzunluğundaki platforma çıkan merdivenlerin yakınında, dindar görünümlü bir kadın tarafından yolumuz kesiliyor.

"Sadece çalışanlar," diye sesleniyor biz duyar duymaz. Bu bir uyarı.

"Ve yolcular," diye düzeltiyor Ulciscor onu. İmzalı belgeler çıkarıyor -bunları elde etmekte çok başarılı görünüyor- ve bunları neşeli bir Rourish ile sunuyor.

Kadın -bir Septimus; hareketleri bir Octavus için fazla enerjiktir- kâğıtları inanmayarak karıştırır. Onları tarar. Durdu. Yüzü soluklaşarak tekrar okumaya başlar.

Geri verirken eli titriyor.

"Magnus Quintus Telimus. Hoş geldiniz. Hoş geldiniz. Bana söylenmedi..." O Rustered.

Ulciscor'un unvanını yanlış kullandığı için onu düzeltmesini bekliyorum ama düzeltmiyor.

Daha fazla sahte kimlik mi? "Ben Bir. Devam edebilir miyiz?"

"Tabii ki. Tabii ki yapabilirsin." Bana baktı. Reddens. "Hiçbir şey yoktu-"

"Ben Vis Telimus. Bir aile üyesinin bana eşlik etmesinin sorun olmayacağına inanıyorum." Öfkeyle pelerininin altını karıştırmaya başladı. "O belgeleri de sağlayabilirim, eğer-"

"Hayır. Hayır. Gerekli değil. Elbette, lütfen devam et Magnus. Efendi Telimus." Yemin ederim neredeyse eğiliyordu.

Vis Telimus. Tabii ki. Yeni ismimin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Diğer her şeyin yanı sıra, artık bir Solum olmadığım aklıma bile gelmedi. Bu bir fark yaratmamalı; Vis benim gerçek adım değil ve bir yetimin isimlendirilmesi hiçbir zaman bir onur nişanı olmadı.

Yine de, Solum her zaman daha ayrı hissettirdi. Hiyerarşi ile olan ilişkiye uygun. Bu adım sadece sembol olarak daha yakın ve yine de bir parçam bunun ne kadar kişisel hissettirdiğinden rahatsız olmaktan kendini alamıyor.

Bu düşünceyle oyalanacak zamanımız yok. Kadının yanından geçip yükseltilmiş taş platforma tırmanıyoruz. Transvect görüş alanımı genişletiyor. En ucundan yaklaşık bir buçuk metre uzaktayız ve önünden çıkıntı yapan piramit şeklinde bir burun daha görebiliyorum.

Merdivenlerin başında bilinçsizce durakladım ama Ulciscor beni ileri doğru itti. "Biz şuradayız."

İsteksizce tek bir kapının göze çarptığı yere doğru ilerliyorum. İçeride zengin halılarla kaplı bir oda var. Birkaç rahat sandalye duvarlara 1x olarak yerleştirilmiş. Arkada bir dolap ve üzerlerinde yiyecek olan küçük masalar. İçeride kimse yok.

Transvect havada asılı dururken hareketsiz, Will'in onu tek başına havada tuttuğunu gösteren bir sarsıntı bile yok. Hâlâ tereddüt ediyorum.

Ulciscor beni geçip içeri girdi. Arkasını dönüyor, kollarını açıyor, sonra ne demek istediğini kanıtlamak için birkaç kez yukarı aşağı zıplıyor.

Ona ters ters baktım ve adımımı attım.

Ağırlığım platformun güvenliğini terk ederken hiçbir şey vermiyor. Sanki yerde yürüyormuşum gibi sağlam.

Ulciscor benim ürkek ilk adımımı eğlenerek izliyor, sonra kapıyı arkamdan kapatıyor ve kendini bir sandalyeye atıyor, tamamen evindeymiş gibi görünüyor.

"Sadece biz mi varız?" Bu bölüm çok büyük değil ama yine de şaşırdım. Görebildiğim diğerlerinin hiçbirisi insan taşımak için uygun görünmüyordu.

"Başka yolcu yok ve tamamen insansız. Önümüzdeki on beş saat boyunca her şey bize ait." Ulciscor koltuğunda rahatlar. "Umarım sorularınızı yanıtlamak için yeterli zamanımız olur."

"Umarım." On beş saat. Yaklaşık üç bin mil yolculuk için on beş saat. Orada durup etrafa bakıyorum, biraz dehşete kapılıyorum. Aslında korkmuştum.

Hiyerarşiden Nefret Et

Yine de başardıkları bazı şeyler gerçekten inanılmaz. Burada, sadece en mütevazı ilerlemelerinin görüldüğü kıtanın kenarında unutmak kolay oldu. "Bu şey ne kadar Will kullanıyor?" En acil endişem bu değil ama hâlâ dengem yerinde değil, kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Ulciscor beni karşısındaki koltuğa oturtuyor. "Sence ne kadar?"

Gözlerinden bunun hazırlıksız da olsa başka bir sınav olduğunu anlayabiliyorum. Yıllardır oturduğum her şeyden daha rahat, pelüş bir sandalyeye yerleşmek için zaman ayırıyorum ve şaşkınlığımın değerlendirmeye dönüşmesine izin veriyorum.

İrade kullanımının temelleri -Katalanlar buna *peliphagy* diyor, ancak bu terim halk diline nadiren giriyor- nispeten iyi biliniyor. Yetimhanedeki çocuklardan herhangi biri, bir Septimus'un sekiz Octavii'ye iradesinin yarısını devrettiğini, bir Sextus'un yedi Septimii'ye *topladığı iradenin* yarısını devrettiğini ve böylece piramidin Quintus, Quartus, Tertius, Dimidius ve nihayet Princeps'e kadar yükseldiğini açıklayabilirdi. Her seviye yükseldikçe daha da güçleniyordu. Ve daha büyük çocuklar da ortaya çıkan matematiği yapabiliyorlardı. Bir Septimus, on bir kişinin İradesine eşdeğer bir güce sahiptir: birleşik Octavii'lerinden dört, artı kendi iradesi. Bir Sextus'a devrederken bu yarıya düşer. Dolayısıyla bir Sextus, on sekizden fazla kişinin İradesi ile başlar. Ve böyle devam eder.

Ancak hesaplamaların hoş, teorik basitliği burada sona erer: birinin *fiziksel* gücünü anlamak için faydalıdırlar, ancak bu sadece İradenin en temel kullanımudur. Nesneleri aşmak - onları zihinsel yönlendirmeye *kontrol etmek* - Hiyerarşinin gerçek gücünün yattığı yerdir ve bunu yapabilen herkes için bu gücün etkinliğini katlanarak artırır. Yine de ne kadar olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Suus'taki çalışmalarım sadece söylenti ve gözlemlere dayanan tahminlere dayanıyordu. Ve Hiyerarşi, üst düzey İrade kullanımının sırlarını kitlelere tam olarak haykırmıyor. Yıllar içinde kullandıkları yöntemlerden bazılarını anlamaya çalıştım, ancak tüm bunları çevreleyen kesin maliyetler ve olasılıklar benim için en iyi ihtimalle bulanık kalıyor.

Ulciscor bunu benden daha iyi biliyor elbette; soruları bugün bu alandaki eksikliğimi zaten ortaya çıkardı. Bu da benden kesin bir cevap vermeme beklemediği anlamına geliyor. Yine de, onu etkilemek için elimden gelen her şeyi yaptığım saatlerden sonra, kendimi biraz gösterme dürtüsüne karşı koymanın zor olduğunu fark ediyorum.

"Sanırım tek bir Quintus ona güç verebilir," diyorum ve bunu fark ettiğimde içimdeki ürpertiye bastırıyorum. Kırk-on beş adamın gücü, ama doğru uygulandığında çok daha değerli.

"Gerçekten mi?" Ulciscor'un gözlerinde mizah var, ama aynı zamanda bir şaşkınlık kıvılcımı. "Bunu tek başıma yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Eğer vazgeçmiyorsan." Yani o gerçekten bir Quintus. Muhtemelen. "Altındaki ayrı taş şeritler aşılmalı, bu yüzden Will ile birbirine kilitlendiklerini varsayıyorum. Bu da her şeyi kaldırmak zorunda kalmayacağın, sadece en ağır bölümü kaldıracağın anlamına geliyor." Bibliotheca'da okuduğum bir yöntem. Konuşurken Roor'a bakıyorum, kaşlarım çatık. Ağırlık taşıyan taş levhalardan en az yarım düzine vardı. "Kaldırmak için hâlâ güce ihtiyacınız var. Ama bu yapıldıktan sonra, her şeyi oldukça kolay bir şekilde itmek veya çekmek için daha fazla aşılama kullanabilirsiniz. Sanırım şuradaki dev taş sütun da bunun için. Demirleme noktası mı dediniz?" Geldiğimiz yolu işaret ediyorum, bulmacayla ilgilenirken sesim ısınıyor. "Yani, evet. Gemiye kendin binemezsin - Will ile kendi kendine hareket etmenin mümkün olmadığını biliyorum - ve altyapıya ihtiyacın var, ama bunun dışında sanırım tüm şeyi hareket ettirebilirsin."

Kiminle konuştuğumu hatırlayınca midemin bulanmaya başladığını gizleyerek başımı kaldırıyorum. Ulciscor beni izliyor. Dışarıda yağmur hızlanmaya başlıyor, camları tıkırdatıyor.

"Harmonik ve Reaktif," diye mırıldanıyor sonunda. "Nesneler birbirine kilitlendiğinde, bu bir Armonik ilişkidir. İttiklerinde ya da çektiklerinde ise Reaktif bir ilişkidir." Arkasına yaslanıp aniden gülümsüyor ve bu bilginin şu anda önemli olmadığını belirtmek için elini sallıyor. "Çoğu insan bunlardan birini hareket ettirmek için en az bir Quartus gerektiğini varsayar."

"Çoğu insan aptaldır." Bu, ben durduramadan ağzımdan çıkan, anlık bir yanıt.

Neyse ki Ulciscor'dan sadece bir gulaw geliyor. "Haksız değilsin." Eğlenmesine rağmen analizimden etkilenmiş görünüyor. "Ve bu kötü bir tahmin de değil. Güçlü bir Totius Quintus teorik olarak bir Transvect'i çalıştıran tüm mekanizmalara güç sağlayabilir. Elbette onlara bir şey olursa, her şey yerle bir olur, yani..."

"Bu nedenle, hiç değilse güvenlik için aşlamayı birden fazla kişi arasında dağıtmanız gerekir."

"Aynen öyle."

Pencerenin dışında bir hareket var, bir işçi platformun ilerisinde bir şeyleri kontrol ediyor, pelerinini kaldırarak kendini sert havadan koruyor. Geri çekilip yere doğru bir işaret sallıyor.

Ufacık bir sarsıntı oluyor ve yükselmeye başlıyoruz.

Platform geri çekilirken kendimi sandalyemin kenarlarına tutunurken buluyorum, ancak hareketin kendisi yumuşak ve oldukça nazik. Pencerele olmasa bunu fark edeceğimden bile emin değilim. "Neden daha *yükseğe* çıkıyoruz?" Suyun çizgileri arasından platforma bakıyorum, sesimde endişeli bir gerginlik var. Üç metre yukarıdayız, hâlâ tırmanıyoruz. Yerden elli metre.

"Engellerden kaçınmanın en kolay yolu. Kaya düşmeleri, heyelanlar. Gemiler. İnsanlar. Bu tür şeyler."

"Ah." İstikrarlı yükselişimiz nihayet durdu ve koltuğuma daha sıkı yapıştım. Yerden 70 feet yükseklikte.

"Yükseklik korkusu mu?"

Değilim - Suus'un uçurumları bundan daha uzundu ve onlara her zaman tırmandım - ama bunu ona söylemeyeceğim. Gözlerim hâlâ giderek uzaklaşan güvenlik yanılmasına takılı. Ulciscor'un sırtışını duyabiliyorum.

Transvect tekrar hareket etmeye başlar. Bu sefer ileriye doğru.

Çok aşağıdaki platform gözden kaybolmaya başladığında büyüleniyorum. İlk başta yavaş hareket ediyoruz ama giderek ivme kazanıyoruz; daha uzağı görebilmek için yüzümü cama bastırıyorum, hem Tensia'nın inişli çıkışlı ovaları ve uçsuz bucaksız ormanları boyunca uzanan hem de başkentinin giderek uzaklaşan, asık suratlı yapıları üzerindeki manzarayı hayranlıkla izliyorum.

"Oldukça güzel bir manzara, değil mi?" Ulciscor'un sesinde bu kez alay yok.

Cevap vermiyorum. Hızımız o kadar arttı ki artık platformu zar zor görebiliyorum. Üzerinde hâlâ sadece bir kişi görünüyor, bu açıdan bakıldığında saçma bir şekilde küçük. Sanırım bizi durduran kadın.

"Sana Magnus Quintus dedi." Mide bulantım geri döndü. Ulciscor'un bu konuyu kendi başına açmasını umuyordum ama bundan bahsetmek zorundayım. Her şeyden önce benim bilmem gerekiyor.

"Bu benim tam unvanım."

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Ona bakarsam dehşetimi göreceğinden korkuyorum. "Neden bana söylemedin? Ya da başhemşireye?" Bilmesine imkân yok.

"O, çünkü evlat edinilmenizi siyasi bir avantaj olarak kullanabileceğini düşünmesine ihtiyacım yoktu. Bu yüzden Prokonsül bunu evrak işlerinin dışında bırakmayı kabul etti. Taşrada işlerimiz olduğunda oldukça standart bir durum." Sesindeki omuz silkmeyi duyabiliyorum. "Ve sen, çünkü bu konu henüz gündeme gelmemiştir. Konuyla ilgisi var mı?"

Neredeyse gülecektim.

"Quintus"-*beşinci*- Hiyerarşi içinde son derece güçlü bir konumdur; Cumhuriyet'te yirmi dört milyon insan vardır, ancak piramitlerin çoğu hala Sextus'ta zirve yapar. Önemli ve saygın bir adam olan Letens Belediye Başkanı da bir Sextus'tur - her ne kadar piramidinin en tepesindeki Totius Sextus olsa da. Şu anda tüm Tensia'nın valisi olan ve dolayısıyla tüm bir Catenan eyaletinden sorumlu olan Proconsul Manius bir Totius Quintus'tur.

Yine de Quartus'tan daha yükseğe uzanan sadece üç piramit vardır: herkesin kısaca Askeri, Yönetim ve Din olarak adlandırdığı üç senatoryal piramit. Bunlar için sadece en güçlüler, en yetenekliler işe alınır. Standart piramitlerden Quintii'ler senatoryal piramitte Septimus olmak için yarışır.

Ve sadece senato piramitlerinde bulunanların "Magnus" unvanını kullanmasına izin verilir.

Bu da Ulciscor'u tüm Hiyerarşi'deki en güçlü adamlardan biri yapıyor.

"Bu kesinlikle bir sürpriz." Transvect hâlâ hız kazanıyor.

Letens'in arkamızda ne kadar hızlı kaybolduğuna bakılırsa, hızla ilerliyoruz. "Senatör müsün?"

"Öyleyim. Aslında Senato'nun evlat edinilmenizi onaylaması gerekecek, bu gerçekleşene kadar bir şey ifade etmeyecek," diye ekliyor Ulciscor dalgınca. "Bir noktada kendinizi Caten'de onlara sunmanız gerekecek."

"Bu gerekli mi?"

"Bu sadece bir formalite." Ses tonundaki dikkati dağılmış sitem, evet, gerekli olduğu anlamına geliyor. "Telimus ismi bir Valerius ya da Valerius gibi evrensel olarak sevilmebilir.

Tulius, ama tarihi hala gurur verici. Senato, hak etmeyen birine kapı açmadığımdan emin olmak isteyecektir."

Başka nasıl tepki vereceğimi bilemeden başımı sallıyorum ve dışarıdaki camdan yana doğru kayan su damlalarına odaklanıyorum. Kapana kısılmış olmanın ani, batan dehşeti var. Aceleci davranıp davranmadığımı merak ediyorum.

Ama artık yapacak bir şey yok. Kendimi çelikleştiriyorum, bakışlarımı pencereden ayırıyorum. Zaten eğilmediğim sürece yeri göremeyeceğim kadar yüksekteyiz. "Peki, ben neden buradayım baba?"

Ulciscor bunun üzerine bir sırtışa izin verir. "Güzel soru, evlat. Catenan Akademisi'ni duydun mu?"

"Elbette." Hiyerarşideki herkes Akademi'yi bilir. Senatörlerin ve şövalyelerin çocukları genellikle özel ders alır, ancak çok azı çocukluklarının son on sekiz ayını Caten'in en prestijli enstitüsünde geçirebilir. Liderlik, siyaset ve Senato için yetiştirilirler. Catenan asaleti ve ihtişamı.

Ulciscor bana sabit bir şekilde bakıyor, bekliyor.

"Oh. Oh. Ben mi?" Bir kahkaha attım. Bu kavram o kadar saçma ki şaka yaptığından eminim. "Benim de Magnus olmamı mı istiyorsun?"

"Tam olarak değil." Ulciscor da gülümsüyor ama benim esprilerimin hiçbiri gözlerine yansımıyor.

Kendi gülümsemem daha hastalıklı bir şeye dönüşüyor. "Vazgeçmek zorunda kalmayacağımı söylemiştin."

"Alamayacaksın. Akademi, tüm Cumhuriyet'te İrade'yi devretmenin ya da almanın yasak olduğu tek yerdir. Her öğrenci için eşit bir alan olmasını istiyorlar. 'Bir merdivene başkalarının omuzlarından tırmanılmamalı' gibi şeyler." Sonuncusu açıkça bir alıntı, ama ben tanımıyorum. "Şu anda oraya gidiyoruz, aslında Transvect'in yeniden hizalanmasını ayarladım. Başvurunuzu geçerli kılmak için sizi şahsen takdim etmemiz gerekecek."

Sessizim, boş yere bunun büyüklüğünü kavramaya çalışıyorum. Bir yerlerde Will kullanımının Akademi'de yasaklandığını duyduğumu hatırlıyorum. Bu ikna olduğum anlamına gelmiyor. "Yine de her zaman bir şeyler olacaktır. Acil bir durum. Benden vazgeçmemi istemeleriyle sonuçlanan, senin bilmediğin bir test."

"Ben de orada öğrenciydim. Bu kuralı çiğnediği tespit edilen herkesi okuldan atıyorlar, üç aylık tatilde bile olsa. Hiçbir istisna yok. Hiçbir zaman da olmadı." Ulciscor'un koyu kahverengi gözleri ciddiydi. Heyecanlı. Kazanan bir argümanı olduğunu düşünüyor.

"Bunun bir fırsat olduğunu söylemiştin." Ulciscor'un beni Akademi'de istemesinin açıkça bir nedeni var, ama bunu konuşmadan önce, neden orada olmak *istediğimi* düşündüğünü anlamak istiyorum. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. "Nankör görünmek istemem ama... bunun tek yapacağı hayatımı bir süreliğine kolaylaştırmak olur. Gittiğimde daha iyi olmayacağım."

"Akademi'den mezun olan hiç kimse Sextus'tan daha düşük bir pozisyona atanmamıştır. Ve orada ne kadar iyi olursanız, o kadar çok seçeneğiniz olur. Yeterince yükseğe çıkarsan Totius olabilirsin. Will'i asla devretmek zorunda kalmazsın."

Anladığım kadarıyla onun yersiz coşkusuna içimden lanet okuyorum. Ulciscor, şu ana kadar söylediklerim göz önüne alındığında makul bir varsayımda bulunarak, yalnızca herhangi bir İrade'yi *devretmekten* kaçınmaya niyetli olduğumu düşündü. Hoşnutsuzluğumun sistemin bir parçası olmaya kadar uzanabileceği ihtimalini düşünmemiş bile.

"Ya ben de Will'i kabul etmek istemiyorsam?" Bunu görmezden gelebilirdim ama Ulciscor bana gerçekte neden burada olduğumu söylemek üzere - Nateo'ya yaptığı gizli ziyaret göz önüne alındığında, bunun herkes tarafından bilinmesini istemiyor. Vazgeçme noktasını geçtim ama bu bilgiyi bana emanet ettikten sonra seçeneklerim daha da kısıtlı olacak.

Ulciscor göz kırpmıyor. Fırlatıldı.

"Bunun gibi bazı pozisyonlar var," diyor yavaşça. "Caten'deki Ebedi Alevin Koruyucuları. Sansüre bağlı özel denetçiler, en ufak bir etki altında kalmadan faaliyet göstermeleri gerekiyor. Elbette birincisi için bakire bir kadın, ikincisi için de emekli bir senatör olmanız gerekiyor. Bunlar sizin ulaşamayacağınız şeyler olabilir." Düşünüyor. İsteksiz. "Jatiere'deki büyükelçiye atanmayı isteyebilirsin sanırım. Onlarla yaptığımız anlaşmaya göre elçilikten kimsenin Will'i kullanmasına izin verilmiyor. Ama bu prestijli olmaktan çok uzak. Ve çok sıra dışı. Senato'nun böyle bir görevi seçmenize izin vermesi için en üst sınıf olan Üçüncü Sınıfı bitirmeniz gerekir. Ve bundan emin olabilmeniz tek yolu da tüm Akademi'nin Domitor'u olmanızdır." İşte

Sesinde şüphe var. Benden ne kadar etkilendiyse de, benim o seviyede olduğumu düşünmüyor.

Duraklıyor. Beni inceliyor. "Çok az insanın iradesi Sapper'lerden gelir. Ve sizinkilerin hiçbirinin gelmemesini sağlamanın yolları var," diye ekliyor sempatik bir şekilde.

Ona sessizce minnettar bir ifade gösterdim. İsteksizliğimin sadece Letens Hapishanesi'nde gördüklerimden kaynaklandığını düşünsün.

Yine de gizliden gizliye, az önce açıkladığı şey beni heyecanlandırıyor. Uzun vadede Hiyerarşi içinde *herhangi bir* özel pozisyonda kalmak gibi bir arzum yok, ama bu bir süreliğine yaşayabileceğim bir seçenek gibi görünüyor. Bu süreçte kendime tamamen ihanet etmek zorunda kalmadan hayatta kalmak, gerçek bir çıkış yolu aramaya devam etmek için bir şans.

Gerekirse *yıllarca* satın alabilirim.

"Pekâlâ." Sesimin bu kadar sakin çıkmasından memnunum. Ulciscor'un bunu ne kadar çok istediğimi bilmesine gerek yok. "Peki neden Akademi'ye gidiyorum?"

"Çünkü bizim, ordunun, orada gözlere ve kulaklara ihtiyacımız var." "Sizin bir casusa ihtiyacınız var."

Kendime rağmen sırtıyorum. "Bir okulda."

"Cumhuriyet'in en prestijli ailelerinin çocuklarına ev sahipliği yapan, öğrenci sıralamalarının Caten'in gelecekteki liderliğini belirleyebileceği bir okul." Ulciscor neşemi paylaşmıyor. "Dinin güvenliği herhangi bir kale kadar iyidir. Hatta daha da iyi. Praeceptor'ları, muhafızları, hatta yemek ve temizlik yapan Octavii'leri bile onlar sağlıyor. Burası bir kale, Vis. Kendi başına küçük bir ulus."

"Senato'nun geri kalanına bile mi?"

"Özellikle de Senato'nun geri kalanına." Ulciscor'un ses tonundaki kesinlik tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor. "Din'in yetkisi açıkça eğitimi kapsıyor ve Akademi onların baş tacı. Ordunun erişim talep etmesi, Din'in Yedinci Lejyon'un kontrolünü talep etmesi gibi bir şey olur. Bu basitçe yapılmaz."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Bir tür suç işlediğine dair kanıt olmadan olmaz." Elbette. Cumhuriyet'te Ordu, Din ve Yönetim'in her birinin kendi yetki alanları var; bunların üç senato piramidi arasında sürekli bir gerilim ve çekişme kaynağı olduğunu duymuştum ama Akademi'nin sorumluluğu net görünüyor. Bu sınıra meydan okumak - başka bir piramidin Senato içindeki yetkisine yönelik herhangi bir hamle yapmak - çirkin bir emsal olacaktır.

Başka bir şey söylemiyorum, son ifademi bir soruya dönüştürüyorum.

"Evet. Şey. Sanırım işin *ilginç* kısmı da bu." Ulciscor alaycı, neredeyse utanmış. "Orada ne sakladıklarından tam olarak emin değiliz. Önemli bir şey olduğundan eminiz ama henüz ne olabileceği konusunda tahminde bulunmak için yeterli bilgiye sahip değiliz."

"Oh. Güzel. Yani... benden bir *şeyin* kanıtını aramamı istiyorsunuz." Geniş bir şekilde hareket ediyorum, görevin belirsizliğini deadpan yaparken bunun kapsadığı her şeyi vurguluyorum. "Kolay."

"Kolay olsaydı, size ihtiyacımız olmazdı."

Ben de homurdanarak buna katılıyorum. "En azından ne aramam gerektiğine dair bir öneriniz var mı?"

Ulciscor bir kolunu çekiştiriyor. "Şu ana kadarki en iyi tahminimiz, bunun Solivagus'un kendisiyle, yani Akademi'nin bulunduğu adayla ilgili olduğu. Din burayı özel olarak kullanıyor." Tereddüt ediyor. "Orada bir sürü eski kalıntı var."

"Kaç yaşında?" Söyleme şeklinden ve daha önce Nateo ile yaptığı konuşmadan cevabı zaten biliyorum.

"Kataklizm Öncesi."

"Yani sence kayıp bir teknolojiyi mi arıyorlar?" Bugünlerde bunlar nadiren oluyor.

"Ya da bir silah."

Huzursuzca yer değiştiriyorum. Üç yüzyıl önce dünyayı saran ve her yüz kişiden on beşinden azını hayatta bırakan Felaket'e neyin sebep olduğunu kimse bilmiyor. Hayatta kalanların çoğu da sadece çocuktı; takip eden kaotik on yıllardan ortaya çıkan kayıtlar çok azdı ve olanlar da ölümlerle dolu kasabaları hatırlıyordu. Yanan şehirler. Bütün uluslar bir anda silindi.

Ama ondan önceki zamanlara dair neredeyse hiçbir şey yok.

O zamandan beri ortaya çıkarılanlardan, Kataklizma öncesi uygarlığın İrade'yi Hiyerarşi'nin hâlâ anlamakta zorlandığı şekillerde kullandığı açıkça görülüyor. İrade'nin devredilebilmesinin tek nedeni olan Aurora Columnae'nin amacı ancak bir buçuk yüzyıl önce Katalan Cumhuriyeti tarafından fark edildi. Safirler de icattan ziyade keşifti. Ve Hiyerarşi'nin diğer ilerlemelerinin çoğu, herhangi bir özel Katalan yaratıcılığından ziyade, eski kalıntılardan çıkarılan cihazların yapı bozumuna uğratılmasıyla elde edilmiştir.

Bu da o dönemden kalma gerçek bir silahın çok ama çok tehlikeli olma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyor.

"Din neden böyle bir şey arasın ki?" Açık bir sonuç olsa da, şaşkınlığının kelimelerime yansımaya izin veriyorum. "Ve bunu Ordu'dan gizli tutuyor?"

Ulciscor'un bana bakışında kızgınlıktan daha fazlası var. Şaşkın rolünü yutmuyor. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Belki de. Şu an için bilmen gereken tek şey bunun bir olasılık olduğu."

İlginç. Suus'taki hocalarımdan biri olan Matias, fethedecek kimse kalmadığında senato piramitleri arasındaki güç dinamiklerinin büyük ölçüde değişeceği teorisini ortaya atardı. Hatta belki de düşmanca bir hal alacaktı. Ben bunu hep hüsnükuruntu olarak görüp reddettim.

"Pekâlâ." Şimdilik daha fazla yorum yapmadan bilgiyi bir kenara koyuyorum. "En azından aramayı yapabileceğini düşündüğünüz belirli kişiler olduğunu varsayıyorum?"

"Akademi'nin Principalis'i. Quintus Veridius Julii." Belli belirsiz ama Ulciscor'un bu ismi söylerken değişmesinde bir şey var. Gözlerinin etrafında neredeyse fark edilmeyen bir sertleşme. Bu adamdan hoşlanmıyor.

"Veridius. Hapishanede bu ismi kullandığını duymuştum."

"Bence Nateo'yu oraya o koydu. Özürlü olması için organize etti. Nedenini bulmayı umuyordum." Ulciscor'un itirafı acımasız. "Nateo altı yıl önce Veridius ile aynı sınıftan mezun oldu. Veridius o yılın Domitor'uydu ve sahip olduğu her bağ - Iudicium'u kazandığı ana kadar söylediği her şey, yaptığı her eylem - bize katılacağını gösteriyordu. Diğer Julii'ler gibi orduya katılacaktı. Ama bunun yerine Akademi'de bir pozisyon istedi. Dinin altında."

"Ve bu... garipti," diye çıkarım yapıyorum.

"Hem de çok. Tartışmalı da. Sadakatini değiştirmesi değil ama çok az prestiji olan bir rolü istemesi. Hepimiz ona şantaj yapıldığını, bir şekilde karar vermesi için baskı yapıldığını düşündük. Ve Akademi'nin son sınavı olan Iudicium'u kazanma şekli... şey. Diğer iki öğrenci öldürüldü. Güya kazaymış." Ulciscor'un sesinde bir gerginlik var ve devam etmeden önce duraksıyor.

"Olayın yarattığı öfke sonunda söndü ama o zamandan beri gözümüz onun üzerindeydi ve gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Selefi öldüğünde bir yıl içinde Akademi'nin müdürü oldu. Söyleyebildiğimiz kadarıyla doğal sebeplerden." İfadede yoğun bir şüphe var. "Ama Veridius başa geçer geçmez bir şeyleri değiştirmeye başladı. Akademi'nin ana kampüsü eskiden Caten'deydi, ancak Veridius'un sınıfı 297'deki tahıl isyanları nedeniyle Solivagus'a taşındı ve Veridius görevi devraldığında kalıcı olarak oraya yerleştirilmesinde ısrar etti. Kopya çekmenin yaygın olması nedeniyle, öğrencileri düzgün bir şekilde izole etmenin tek yolunun ada olduğunu söyledi. Din de onu destekledi. Ve o zamandan beri, Nateo gibi onun sınıfından diğerleri sessizce ortadan kayboluyor. Daha çok "kazalar", hapisler ya da Cumhuriyet'in uzak köşelerine ani atamalar. Kesin bir şey yok. Harekete geçirilebilir bir şey yok. Ama bir düzen var." Öne doğru eğiliyor. Yoğun. "Peki. Neden şüphelendiğimizi anlıyor musun?"

Düşünceli bir şekilde kabul ediyorum; Ulciscor sessizliğe gömülüyor ve ben de bir süre hiçbir şey söylemeden düşünüyorum. Dışarıda hâlâ öğleden sonra, ama bulutlar gökyüzünü tehditkâr bir siyaha çevirmiş, yağmur Transvect'e yüksek sesle ve sürekli saldırıyor. Altımızda orman var, yakınlardaki ağaç tepeleri suyla kaplı pencereden görüş alanımın alt kısmında bulanıklaşıyor. Ne kadar hızlı ilerlediğimiz düşünüldüğünde, vagonun içi başladığımızdan çok farklı hissettirmiyor. Tam olarak *rahat* olmasam da en azından bu yolculuk tarzına bu kadar çabuk alışmış olmam beni şaşırtıyor.

"Neden sizin için casusluk yapması için başka bir askeri öğrenci bulmuyorsunuz? Zaten katılması gereken birini?" Daha çok sorum var ama bariz olanla başlayacağım.

"Veridius'un elinde öylece duran kanıtlar olmayacak, bu da yakalanırsanız okuldan atılmanıza neden olabilecek yerlere bakmanız gerekeceği anlamına geliyor. Belki de daha kötüsü, ne yaptığınıza bağlı olarak. Pek çok ebeveyn ya da öğrenci bu riski göze almaz. Sadece okula gitmek bile onlar için bu kadar önemliyken." Sesi belli belirsiz acılı geliyor. "Ayrıca, onlara güvenemeyiz. Yarısı doğrudan Veridius'a gider, oraya varır varmaz bildiklerini daha iyi bir sıralama için kullanmaya çalışır. Diğer yarısı ise bu çabayı göstermez."

Mantığı takip ederek homurdandım. "Ama *bana* güvenebilirsin, çünkü mezun olmadan önce bir şey bulamazsam, sen... ne? Beni Aurora'yı kullanmaya zorlayacaksın.

Columnae, o zaman Vasiyetimi satar mısın? Safirler üzerinde deney yapabilmeleri için beni orduya mı verecekler?" Ulciscor için her ikisi de yasal olarak mümkün seçenekler, artık beni evlat edindi.

"Onun gibi bir şey." Adamdan ne bir espri ne de bir özür fısıltısı geliyor. Her şey olduğu gibi.

"Ya hiçbir şey bulamazsam? Ya da yakalanırsam?"

"Daha dikkatli bak ve bakma." Gerçekçi tavrı, empatiye yaklaşan bir şeye dönüşüyor. "Ama umalım ki iş o noktaya gelmesin."

"Hadi." Daha iyisini beklemiyordum ama bunu bu kadar açık bir şekilde duymak rahatsız ediciydi. Ona sırt çevirmemden endişelenmiyor; sırtındaki yaralar ona tehdidinin benim için ne kadar önemli olduğunu göstermiş. Riske girmek istesem bile, kim bana daha iyi bir anlaşma sunabilir ki? Askeri'nin şüpheleri hakkında bilgi sahibiyim, ki Religion'ın da bundan haberdar olacağından şüphem yok. Belki çifte ajan olarak sınırlı bir faydam olabilir. Beni Din için özellikle değerli kılacak bir şey yok. Beni kaçınmaya çalıştığım kaderden koruyacak hiçbir şey yok. "Beni oraya neden gönderdiğin belli olmayacak mı?"

"Kendinizi farklılaştırırsanız olmaz. Senatörlerin başarılı olacağına inandıkları birini evlat edinmeleri alışılmadık bir durum değil. Kendilerini bir gün nüfuzlu bir konuma getirebileceklerini düşündükleri birini." Sandalyesine bir parmak vuruyor. "Öte yandan, Veridius'un kendisi neden orada olduğunu *kesinlikle* bilecektir. Bunu bilmeyecek kadar zeki ve güvensizdir. Sizi sebepsiz yere kovmayacaktır - bu sadece bir soruşturmayı tetikleme riskini doğurur - ama onun yanında dikkatli olmanız gerekecek."

"Yani ikimiz de diğerinin bir şeylerin peşinde olduğunu bileceğiz ama bilmiyormuş gibi yapacağız. Harika." Boynumun arkasını ovarak oradaki gerginliği hafifletmeye çalışıyorum. "Yeni tanıştığın birinin yeteneklerine çok fazla güveniyorsun."

"Şey. Görünüşe göre yeterince zekisin, kendini nasıl eğittiğine bakılırsa." Biraz alaycı bir ifade. Suus'tan bu yana herkes gibi ben de Ulciscor'a orta sınıf bir Aquirian ailesinden geldiğimi, ailemin bu ülkenin Hiyerarşi anlaşmasını imzalamasından kısa bir süre önce bir kazada öldüğünü ve ölümünün ardından tüm mülklerimize soylular tarafından el konulduğunu anlattım. Zaman çizelgesi Suus'un istilasıyla yakından eşleşiyor ve dilimiz ve kültürümüz biraz benzerdi. Ayrıca yeterince yaygın bir hikaye

Belge eksikliği ile ünlü bir bölgeden. Bu da onu tamamen kanıtlanamaz kılıyor.

Ulciscor şüpheleniyor - sonuçta bugünün yarısını ona hayatımın ilk on dört yılını kapsayan bir kraliyet eğitiminin meyvelerini göstererek geçirdim - ama şimdilik konuyu kendi haline bırakacak kadar memnun görünüyor.

"Beni seçmenin tek nedeni bu olamaz," diye bastırıyorum, sözlerim uzaklardan gelen bir gök gürültüsüyle noktalanıyor. Dışarıda düzgün bir fırtına başlıyor. "Sen bir Magnus Quintus'sun; Octavii, hatta Septimii arasından bir dahiyi kullanman senin için *hiçbir şey* olmazdı. Onlardan herhangi biri Telimus olma ve Akademi'ye katılma şansına balıklama atlar. Ve hepsi de *bu fırsatı kaçırmak* istemeyecektir." Bu son kısma dikkat çekiyorum. Nedenini anlayamasam da tüm bu olanlarda bunun da bir etkisi olmalı.

"Bu da onlar üzerinde hiçbir etkim olmadığı anlamına gelir." Ulciscor bana sinirli bir bakış attı ama sonunda başını salladı. "Ve 1ne. Evet. Diğer öğrencilerden birkaçı da henüz Aurora Columnae'ye gitmemiş olacak. Veridius başa geçtiğinden beri, daha önce hiç devretmemiş adayları tercih ediyor gibi görünüyor. Açıkça değil elbette, ama bakan herkesin görebileceği bir model var. Bu sizin yaşınızdaki birinde *çok* nadir görülen bir özellik." Duraklıyor, koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda hiç dalgalanmıyor. "Aslında benim de bir sorum var."

"Pekala."

"Bir Octavii olmak istemediğin için Aurora Columnae'de teslim olmadığını söylüyorsun. Bunu anlıyorum ama... Yara izlerini gördüm. Ne kadar çok olduğunu gördüm." Sessiz ama ifadesinde bir yoğunluk var. Sanki benim adıma öfkelenmiş gibi.

"Bu gerçekten bir soru değil." Bana bakmaya devam edince iç geçiriyorum. "Direndim çünkü alternatifin daha kötü olacağına ikna oldum. Bu kadar basit."

"Hayır, öyle değil. İnanç takdire şayandır ama bir insanı ancak bir yere kadar götürebilir." Öne doğru eğildi. "Bilmek istediğim şey, Vis, kendini ne için cezalandırdığın?"

Ona bakıyorum, göğsümün altında hastalıklı, rahatsız edici bir duygu sarsıntısı, nasıl cevap vereceğimi şaşırdım.

Transvect titriyor.

Dikkatimin dağılmasından neredeyse rahatlamış bir halde sandalyemin kollarını kavıyorum, sonra Ulciscor'un da aynı şeyi yaptığını görünce elimi sıkıyorum. "Bunun olması gerek-"

"Hayır." Ulciscor camdan dışarı bakıyor, sorusunu unutmuş. Hâlâ hızlı ilerliyoruz ama Transvect'te artık gerçek bir sarsıntı var, dişlerimi takırdatan kalın, kararsız bir titreşim.

Ve sanki aşağıdaki orman giderek yaklaşıyor gibi görünüyor.

"Acil durdurma, sanırım. Bir miktar hasar olmalı. Bir süre gecikebiliriz." Ulciscor ayağa kalkıyor, sandalyesinin tepesine yaslanıp kendini sabitliyor, sonra sendeleyerek diğer taraftaki pencereye gidiyor ve yavaşlayan devin ön tarafına doğru gözlerini kısarak bakıyor. Benim aksime, o fazla endişeli değil.

Bizimkinin önündeki bölüm patladığında bu değişiyor.

VII

ULCISCOR BİR LANET OKUR VE önündeki yağmur damlalarıyla kaplı cam kırılınca sendeleyerek geri çekilir. İçeride yanan, turuncu bir sıcaklık kükrüyor. Titreyen inişimize karşı sarsılarak ayağa kalkıyorum ama ne yapabileceğimden emin değilim. Transvect hala o kadar hızlı hareket ediyor ki, Rames'ler sanki keresteden dökülüyorlarmış gibi görünüyorlar, momentumla sarsılıyorlar. Bize doğru akıyor.

"Belki de bir süreden daha fazla!" diye bağıyor Ulciscor, yağmurun gürültülü tıslaması ve rüzgârın arabaya çarparken çıkardığı çığlıklar arasında. Bu kez çok daha yumuşak bir şekilde Rames'ten uzaklaşıp ilerideki büyük bir pencereye doğru ilerlerken gözleri tamamen kararmıştır. Pencereden fırtınayla örtülü ormanın hızla geçip gitmesine bakıyor.

"Saldırı altında mıyız?" Ben de sesimi yükseltiyorum, bir kolumu ısı ve ışıktan korumak için kaldırıp ona doğru ilerliyorum. Bu bir patlamaydı. Artık basit bir hatadan söz edilemez.

Transvect yeterince yavaşladı, aşağıdaki ağaçlar daha az baş döndürücü bir hızla geçiyor, ancak yine de istediğimden çok daha hızlı. En uzunları yaklaşıyor. Önümüzdeki yangının gölgeleri, biz hızla geçerken en yakındaki yapraklarda dengesiz, raşit turuncu-siyah hareketler yaratıyor.

Panik sınırındayım ama son birkaç yıldır o noktaya çok geldim. Kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyorum.

"Fark eder mi?" Ulciscor ne kakofoniden ne de bize doğru yaklaşan kavurucu sıcaktan rahatsız edici bir şekilde etkilenmedi. Adımlarını -benim yanımdaki koltuğa umutsuzca yapışmama kıyasla inanılmaz derecede dengeli bir şekilde- bizim bölümün en arkasına doğru atıyor, sonra çömelip kalın halılardan birini kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşım Transvect'leri aşıldı. Her bölümde olmalı... *ah!*" Halının altındaki bir şeyi kavrayıp bükerken zafer kazanmış gibi. Çığlık çığlığa esen rüzgârın saldırısından bile duyulabilen gıcırdama, birdenbire Roor'da yaklaşık üç metre çapında bir karenin kaybolmasına neden oldu.

Ulciscor doğrulurken sakince, "Erişim kapağı," diye açıklıyor. "*Nereye?*"

Ulciscor iki uzun adım atarak cevap veriyor ve beni kötü omzumdan tutup kabaca döndürüyor. Ulciscor beni vücuduyla korurken, solumdaki pencere paramparça olmadan önce acıya tepki verecek zamanım olmuyor ve parıldayan, turuncu boyunlu kıymıklar ok gibi yanımdan geçiyor. Taze, buz gibi rüzgâr bizi kırbaçlıyor, yaklaşan cehenneme bir kontrpuan oluşturuyor.

Ulciscor yaralanmış gibi görünmüyor, beni bir bebek gibi zahmetsizce yerinde tutuyor. "Altında bir platform var. Üstü ve altı taş. Diri diri yanmadan orada barınabiliriz." Gece yarısı gözleri dehşete düşmüş yüzümü bana geri yansıtıyor.

Dişlerimin bu fikre karşı direnç gösterdiğini hissediyorum ama sırtıma bastıran sıcaklık çok zorlayıcı bir argüman. İlk önce Ulciscor gidiyor, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi kolayca ve hafifçe açıklıktan aşağı iniyor, başı hâlâ Roor'un üzerinde görünecek şekilde yere iniyor. Beni takip etmemi işaret ediyor, sonra da eğilip gözden kayboluyor.

Kapağın kenarına doğru yalpalıyorum, içinden feryat eden buz gibi hava dengemi neredeyse Transvect'in kendisinin titremesi kadar tehdit ediyor.

Aşağıya baktığımda gördüğüm şey beni heyecanlandırmadı. Ulciscor'un aşağıdaki bölümü tarif ederken abarttığı ortaya çıktı. Yaklaşık iki metre genişliğinde bir taş sütun ve bulunduğum yerden her iki tarafındaki Rame ışıklı ağaç tepelerini görebiliyorum. Bu bir platform değil.

"Burası bir platform değil!" Hafif histerik bir notu tutamayarak bağıryorum.

Yanıt gelmiyor ve arkamdan daha fazla camın çarpması bana çok az seçenek bırakıyor. Beceriksizce kaymadan önce kenara tünüyorum, yaralı omzum gıcırıyor, taş tuniğimin içinden derime sürtünüyor. Ayaklarım sanki çok aşağıdaymışım gibi sarktığında bir panik dalgası yaşıyorum ama sonra Ulciscor o inanılmaz demir tutuşuyla beni sabitliyor, sanki çok ağırmışım gibi yolun geri kalanında beni kaldırıyor.

Hiçbir şey. Ondan daha kısıyım, kabinin arkasını zar zor görebiliyorum. Görebildiğim kadarıyla çoktan 1re ile yıkanmış.

"Ördek."

Emre itaat ediyorum; bir an sonra taş kapak yerine kayarak cehennemi kapatıyor. Ulciscor hâlâ tek eliyle beni tutuyor ama ben yine de manik bir kararlılıkla yağmurdan kayganlaşmış bir kirişi kavriyorum. Ağaç tepeleri artık yirmi metreden daha az altımızda, Rickering geçiyor, hala çok hızlı bir şekilde karanlığın içinde kayboluyor. Rüzgâr uğulduyor, beni tünediğim yerden koparmaya çalışıyor. Başboş yağmur damlacıkları bir şekilde Transvect'in altına sızıyor ve açıkta kalan tenime batıyor. Üstümüzde, tahta çatırtıları arasında kongre gürlemeye devam ediyor.

Patlamanın üzerinden 30 saniye bile geçmedi.

Ulciscor kolumdaki tutuşunu sıkılaştırarak dikkatimi ona çekiyor. "Transvect ağaçlara çarpmak üzereyken," diye bağılıyor sakince, "atlıyoruz."

"Ne?" Başarısız bir şekilde geri çekilmeye çalışıyorum, mengeneye benzeyen eli tarafından durduruluyorum.

Ulciscor'un dikkati aşağıda fırtınada kırbaçlanan bulanık ağaç tepelerine döndü. Burası yaşlı bir orman; bu ağaçların boyu yüz bir buçuk metre, belki de daha fazla. "Hazır olun."

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Hiç sanmıyorum." Bu bir mırıltı olarak çıkıyor. Hâlâ kendimi Quintus'un elinden kurtaramıyorum.

Ulciscor duyduysa bile cevap verme zahmetine girmiyor. Onun yerine dönüp beni karşı koyamayacağım bir şekilde kucaklıyor. Beni ayaklarımdan kaldırdı.

"İşte başlıyoruz," diye kulağıma bağılıyor.

Sırtını savrulduğumuz yöne dönerek sıçırıyor ve dönüyor.

Midem bulanıyor. Sanırım bağıriyorum ya da bağırmaya çalışıyorum ama arkamızdan bir çığlık geliyor, geceyi yaran ve çıkarabileceğim tüm sesleri örten bir yırtılma. Raming Transvect'in biz olmadan ilerlediği izlenimine kapılıyorum, gök gürültülü bulutlara karşı bir ateş. Sonra dallar yukarı fırlıyor, kırılıyor ve yırtılıyor. Bir ağaç gövdesinin yanına baktığımızda mide bulandırıcı bir yalpalama oluyor. Ulciscor'un kavrayışı hiç sarsılmıyor.

Yere düştük.

Sıçrayıp, yuvarlanıp, kayarak nemli zeminde durduğumuzda ciğerlerimdeki hava patlıyor; soluk soluğa kalıyorum, öksürüyorum, Ulciscor'un tutuşuna karşı güçsüzce raylar çiziyorum. Bu içgüdü, panik. I

Darbenin en ağır kısmını onun aldığını biliyorum. Hayatımı kurtardı. Önümüzde bir yerde bir ses patlaması oldu, üzerimize ve ötemizdeki ağaçlara çarpan gök gürültülü bir yankılanma. Ulciscor'un kucaklaması nihayet gevşiyor ve ben de tam zamanında, cehennemi bir parıltının kalın yapraklar ve karla karışık yağmurun ardında kaybolduğunu görmek için yuvarlanıyorum.

"Ulciscor." Ona döndüğümde hâlâ yerdeydim. Henüz ses çıkarmadığını fark ettiğimde en kötüsünden korkuyorum.

Ani bir hareket ve acı dolu bir hırıltı beni harekete geçirdi. Sürünerek yaklaştım ve bir elimi yüzüstü yatan adamın omzuna koydum. "İyi misin?"

"Ne düşünüyorsun?" Ulciscor inliyor ve bana dik dik bakarak yuvarlanıyor. Gözleri hâlâ karanlıkla dolu. Homurdanmasına rağmen, herhangi bir yarayı tercih ediyor gibi görünmüyor.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Kötü yaralanmış, sarsılmış, hala nefes nefese. Ama her şeyi hareket ettirebiliyorum. Rüzgâr ve yağmur burada o kadar kötü değil, yapraklı gölgelik biraz koruma sağlıyor. Ulciscor'a sağ elimi uzatıyorum ve o da bir başka iniltiyle kendini yukarı çekiyor, ben de bu zorlanmayı yankılıyorum. "O da neydi öyle?"

"Kabuk olacak, sanırım. Yapması kolay. Önümüzdeki bölümde saklanmış olmalı." Bir bacağına masaj yapıyor, yüzünü buruşturuyor.

Bu terimi hatırlıyorum. Catenan lejyonları bunları onlarca yıl önce, Doğum Hakkı yabancı savaşçılara genişletilmeden önce kullanıyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

İri adam her bir uzvunu nazikçe test ediyor. "Transvect'e geri döneceğiz." "Bunun bir anlamı var mı?"

"Çekirdek kaldırma ve itme mekanizmaları hasar görmediyse, ön kabinde bazı basit geçersiz kılma kolları var. Bizi tekrar harekete geçirmek için bunları kullanabilirim."

"Peki ya hasar görürlerse?"

"O zaman biraz daha yürüyeceğiz."

Homurdanıyorum. Quintus için söylemesi kolay. Yiyeceğimiz ya da suyumuz yok. Ve en az yarım saattir Tensia'nın uçsuz bucaksız kuzey vahşi topraklarında inanılmaz bir hızla ilerliyoruz. Medeniyete dönüş kısa bir yürüyüş olmayacak.

Ulciscor hevesizliğimi görmezden gelip omzumu kavırıyor. Yarısı beni sabitlemek için, yarısı da kendisi için. Sanırım söylediğinden daha çok canı yanıyor. "Haydi. Ve sessiz ol. O patlama Transvect'i sadece düşürmeye yetti,

yok etmeye değil."

"Sence biri onu sağlam mı istedi?" Şüpheliyim.

"Şey. *Sağlam* değil sanırım. Ama burada Anguileri açlıktan öldürmeye çok yaklaştığımız ve gemide kesinlikle bol miktarda tahıl vardı. Öte yandan, Will kabuğunu nasıl etkili bir şekilde kullanacaklarını bilmeyen Tensialı muhaliflerin sabotajı da olabilir. Sanırım ikincisi için umutluyum ama birincisi için plan yapıyorum." Eğilip çimenleri karıştırıyor ve bir şeyi cebine atıyor, sonra da neşeyle Transvect'in kaybolduğu yönü işaret ediyor.

Tekrar hareket etme kolaylığını izliyorum, sonra düştüğümüz yöne bakıyorum, gözlerimi kısıyorum ve yukarıdaki gölgelikten geçen ağır damlacıklara karşı gözlerimi koruyorum. Kara kara düşünen bulutlar, yeşillikler arasında neredeyse mükemmel bir yıkım tüneli çizen yolumuzun yarattığı tahribatı gizlemeye yetmiyor. Birkaç ağır dal kırık uzuvlar gibi sarkıyor; özellikle bir ağacın gövdesi kırılmış, üst yarısı neredeyse dik açıyla komşusuna garip bir şekilde yaslanmış.

Küçük bir ağaç da değil.

Titriyorum, sonra yetişmek için acele ediyorum.

Bir süre nemli, tırmıklı çalılardan oluşan yoğun duvarların arasından ilerliyoruz. Ulciscor'un önümüzü açması ve ormanın asık suratlı cıvıltısı, rüzgâr ve yağmurla yarışan tek sesler. Dakikalar içinde sıırılsıklam oluyorum, tuniğim yapıyor, yırtık pelerinim soğuğa karşı pek bir şey yapmıyor. Sonunda ilerideki ağaçların tepesinden yükselen dumanı fark ediyor ve rotamızı değiştiriyoruz.

Ondan sonra ne kadar devam edeceğimizden emin değilim. On dakika mı? Yirmi dakika mı? İkimiz de konuşmuyoruz, tüm enerjimizi ilerlemeye harcıyoruz. Yavaş hareket ediyoruz. Her şey ağrıyor. İlk görüşe rağmen, Ulciscor'un da yorgun olduğunu söyleyebilirim. Gözleri hâlâ siyahla yıkanıyor. Devam edebilmek için Will'i kullanıyor.

Sonunda Transvect'in yoluna rastlıyoruz; hem devasa, yok olmuş orman koridorundan hem de ardında hala yanan Raming enkazından tanınabilir. Yanmakta olan Transvect'in tıslaması ve çıtırtısı biz ona ulaşmadan önce bir dakikadan fazla bir süre boyunca havayı kaplıyor.

Ahşap ve taştan dev, çamurun içinde can çekişen bir hayvan. Bazı bölümleri hâlâ cayır cayır yanıyor, bazıları ise parlayan közlerden başka bir şey değil. Diğerleri ise hala bütün parçalarını kaybetmiş durumda, çarpmanın etkisiyle kopan parçalar. Görünüşe göre yağmur

Çevredeki ormanın çoğunun yakalanmasını engelledi. Sadece yakındaki birkaç ağaç şiddetli, parlak ölüm sancılarını kükrüyor.

Ulciscor yüz metre kadar ötede duruyor, kolumdaki uyarıcı eli beni de aynı şeyi yapmaya teşvik ediyor. "Etrafından dolaşacağız," diye mırıldanıyor, yağmurun içinden kaynakayan enkaza bakarak.

Görünürde kimse yok ve ben bitkin, yara bere içindeyim ve sırlısıklamım ama onu takip ediyorum. Transvect'in etrafından dolanıyoruz ve yanlarında hala duran çalıların arasından ön tarafa doğru sürünmeye başlıyoruz.

"İşte." Kelimeyi aceleyle mırıldanıyorum, eğilip elimle işaret ediyorum. Figürler en ön tarafa yakın bir bölüm boyunca ilerliyorlar. Aç Rames'e karşı siluetten biraz daha fazlası olan dört kişi.

Ulciscor aynı şeyi yapmıyor, bir süre izledikten sonra cebini karıştırıyor ve bir şeyi yana doğru fırlatıyor. Küçük bir şey, her neyse. "Burada kal." Gergin. Gergin. *Kızgın*. Bu gece yaptığı her şeyin fiziksel şokundan kurtulmaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ama işe yaramıyor. Kendini yaşlı bir ağacın kalın, budaklı gövdesine yaslamayı başaramadan önce sallanıyor, sonra açık alana doğru adım atıyor.

Önerdiği gibi yapıyorum ve alçakta kalıyorum.

"Burada ne arıyorsun?" Ne kadar yorgun olduğunu bilsem de, Ulciscor soruyu buyurgan bir şekilde sorarken bunu hiç belli etmiyor.

Öndeki insanlar irkilir ve tökezleyerek dururlar.

"Ah. Transvect düştüğünde biz de gemideydik. Benim adım Sacro." Şimdi onları daha net görebiliyorum. Hepsi erkek. Ulciscor'un görünüşünden ürkmüşler. Konuşanın ince burnuna ve dudaklarına kir ve kan bulaşmış. Kirli sarı saçları dağılmış.

"Ne yapıyorsun?"

"Bakım çalışması. Will direklerinden birkaçı hizadan çıkıyordu. Biz de 1 ay boyunca-"

Islak, gümbür gümbür bir ses geliyor. Sacro'nun kafası patlar.

Herkesin tepki vermesi bir saniye sürer. Herkes donup kalır. Anlayışsız. Diğer üç adam bağırıp sendeleyerek geri çekildiğinde Sacro'nun bedeni yere yığılmış, yarı eğilmiş, çılgınca etrafına bakınıp

arkadaşlarını gönderdi. Transvect'in dış cephesini boyayan şiddetli kırmızı iç organlar var. Kendimi ıslak zemine sertçe vuruyorum, her kasım kaçmam için çığlık atıyor.

Ulciscor sadece izliyor. Onun sakinliğini ancak diğerlerinden önce anlayabiliyorum. "Onu sen öldürdün." Sağ taraftaki tombul, zeytin tenli adamdan dehşet.

Şok. Benim hissettiklerimden farklı değil. Son birkaç yıldır çok kötü şeyler yaşadım ama Birthright uzun zamandır ölü bir beden görmediğim anlamına geliyor. O zamandan beri.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

"Bana yalan söyledi. Ve *hiç* iyi bir ruh halinde değilim." Ulciscor bir adım öne çıkar. Diğer adamlar buna bir adım geri çekilerek karşılık verir. "Tekrar başlayalım. Kim..."

Çatırdayan Transvect'in ve esen rüzgârın üzerinde zar zor duyulabilen hafif bir vızıltı sesi var. Ulciscor iz sürüyor. Yalpalıyor. Sol bacağıının arkasından bir ok fırladı. Yarı döner, aşağıya bakar, şaşkındır.

Sonra yüzü öne doğru, çalkalanmış çamurun içine yığılır.

Hareket etmesini, ayağa kalkmasını ve içinden çıkan mile rağmen misilleme yapmasını bekliyorum. Ulciscor bir Magnus Quintus. Zayıflamış olsa da, ne kadar acı verici olursa olsun, böyle bir yaralanma onu düşürmek için gerekli olan tek şey olmamalı.

Kalan üç adam kaçışarak kazadan geriye kalan çeşitli enkaz parçalarının arkasına saklandılar, bakışları Ulciscor'un yüzükoyun yatan halinden çevredeki ormana kaydı, görünüşe göre benim kadar ürkmüşlerdi.

Sonunda, siyah örgülü saçları olan kişi donmuş tabloyu kırıyor. "Kim var orada?"

Bağırışını sadece bardaktan boşanırcasına yağın yağmur ve yaprakların sürekli hışırtısı karşılıyor. Okun geldiği yöne dikkatle bakıyorum ama kimse görünmüyor.

Gergin bir sessizlik var, adamlar siperlerinin arkasına sığınmış, kıpırdamadan duruyorlar. Ulciscor'un hareketsiz formuna bakıyorum, ayağa kalkmasını istiyorum. Eğer ona yardım etmeye çalışırsam, kendimi sadece bu yabancılara değil, onu vuran kişiye de ifşa etmiş olacağım.

"Buradan gitmeliyiz." Sessizliği nihayet bozan, devrilmiş bir ağacın arkasına saklandığı yerden arkadaşlarına seslenen iri yarı adam

Sandık. Gözleri fal taşı gibi açılmış, etrafındaki çalılıklardan gelen her seste seğirmeye devam ediyor.

Yaklaşık bir metre ötede çömelmiş olan kızıl sakallı, sıırım gibi arkadaşı hararetle onaylıyor, ama sonuncusunun sert bakışları Ulciscor'u terk etmiyor. "Henüz değil. Sacro'yu o öldürdü." Eli yanına doğru kayıyor ve kemerinde bir kılıf görüyorum.

"Yapma Helmfrid. O en azından bir Sextus. Bizi dünyanın öbür ucuna kadar avlayacaklar."

Helmfrid uyarıyı dikkate almaz. Ayağa kalkıyor, oklar Ry'a saplanmayınca nefesini tutuyor. Bir duraksama olur, sonra diğer ikisi de isteksizce ayağa kalkar. Hâlâ bir şey yok.

Helmfrid Ulciscor'a doğru bir adım atar, elinde çelik parlamaktadır.

Ah, *vek*.

VIII

HAREKET EDİYORUM, çamurda hızla koşuyorum ve çalıkların arasından yaprak ve dal patlamasıyla fırlıyorum, bir okun sırtıma saplanmasını bekliyorum. Sadece bir buçuk metre kadar ilerlemem gerekiyor ama üç adam da tetikte, dikkatleri hemen üzerimde, Helmfrid'in elindeki kısa kılıç bana doğru şaklıyor. Yine de kılıcı güvenle tutmuyor ya da benim hücumumu karşılarken belirli bir duruş benimsemiyor. Silahı nasıl kullanacağını bilmiyor.

Hala onunla uğraşmak zorundayım.

Helmfrid'e olan mesafeyi kat etmek muhtemelen on beş saniyeden az sürüyor. Sonsuzluk gibi geliyor. Kendini hazırlayan siyah örgülü adam söz konusu olduğunda bu bir sonsuzluk *olmalı*. Yine de garip bir şekilde pasif ve halsiz; kaçmak zorunda kalmayı bekliyorum ama ben ona doğru hamle yaptığımda o hâlâ geri hamlesini yapıyor, 1. hedef çenesi.

Özledim.

Her şeyden çok çamur yüzünden, Transvect'in sert inişinden dolayı ağır bir şekilde çalkalanmış ve düzgün bir ayak için çok kaygan. Sağlam omzum temiz bir darbe yerine Helmfrid'in göğsüne çarpıyor ve ikimiz de çılgınca çırpınarak bir uzuvlar karmaşası içinde yere düşüyoruz. Sağ tarafımda keskin, sıcak ve dehşet verici bir acı var ama hırlayarak ve dönerek ondan uzaklaşıyorum. Alnım duyulabilir bir çıtırtıyla burnuna çarpmadan önce Helmfrid'in paniğini yakından görmek için bir saniyem var. Gözleri kafasının arkasına doğru kaydı.

Bir elimi yan tarafımdaki yanan, yapışkan ıslaklığa koyuyorum ama yarayı kontrol etmek için durmuyorum, sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve geri geri giden ve çalkalanmış çamurda kayan tıknaz adama doğru acımasızca koşuyorum.

Silahlı yoldaşım yerde. Bu kez yumruğum yere iniyor; dişleri kırılıyor ve çenesine ikinci bir darbe indirmeden önce gargara yapar gibi bir çığlık atıyor. Yere düştü.

Kırmızı sakallı adam henüz hareket etmedi. Şok oldu. Sonra yüz ifadesi kararlı bir hal alıyor ve hücum ediyor, sanırım güvenden çok çaresizlikten. Birincisi, hedefleyebileceği her şeyin çok uzağına düşüyor; geçişini izlerken neredeyse şaşkırım. Sonra yaklaşıyorum, zonklayan tarafım sayesinde beceriksizce ama yine de onun için çok hızlıyım. Omzuna hafif bir darbe indirdikten sonra momentumumu kullanarak onu yakalıyor ve kalın, devrilmiş bir kütüğe çarptırıyorum. Hâlâ bağlı olan dallar hışırıyor ve titriyor.

"Kimsin sen?" Hırlıyorum, ön kolumu boğazına dayayarak onu kısıtırırken yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

Adamın yüzü çoğunlukla gölgede. Tel tel kızıl saçları gözlerinin üzerine düşüyor. "Anguis." Nefes almakta zorlanarak boğuk bir sesle söylüyor. "Sadece yemek istiyoruz."

İddiamı hafifletmeliyim ya da belki de tereddüt ettiğini hissediyordur. Yarama sert bir yumruk indirmeye çalışarak dönüyor.

Ona fırsat vermedim, şakağına dirsek attım.

"Bu ne sürpriz," diye mırıldanıyorum, gevşek formunun ıslak ağaca doğru kaymasına izin verirken, ama bu gerçek bir tiksintiden çok hayal kırıklığından kaynaklanıyor. Anguis. Bildiğim kadarıyla hâlâ Cumhuriyet'e karşı savaşan bir tek onlar var. Yıllar önce, Suus'tan sonraki o korkunç aylarda, bu insanlarla temas kurmak için bir uzvumu verebilirdim.

Elbette bu, direnişlerinin sonuçlarını ilk elden görmeden önceydi. Bir keresinde babamın Anguileri öfke nöbeti geçiren çocuklar olarak tanımladığını duymuştum ama kuzeydeki küçük bir Tensia köyüne yaptıkları saldırının sonuçlarına tanık olana kadar buna hiç inanmamıştım. Octavii sakatlanmış ve çalışamaz haldeydi, ölü bir Septimus ve ağlayan bir aile. Evler yakılmış, değerli eşyalar yağmalanmış ve kış için depolar çalınmıştı.

Orada hiç kimse fatihlerini sevmiyordu ve yine de yanından geçtiğim her köylünün dudakları Hiyerarşiyi değil, Anguileri lanetliyordu. Haklı olarak da.

Dövüşün heyecanı beni terk ederken ürperiyorum ve kalçamın hemen üstündeki acıya odaklanıyorum. Hâlâ dizlerimin üzerinde, sol elimi dikkatlice yaraya götürüyorum. Kırmızı çıkıyor. Tuniğim ve pelerinim kesilmiş ve kan akıyor.

boşluktan sızıyor. Elimi hızlıca geri bastırıyorum. Bir çizik değil, ama ölümcül de değil. Düşünüyorum.

"Peki. En azından gerekirse eğitimsiz Octavii'leri dövebileceğinizi biliyoruz."

Kadının sesiyle irkildim. Raming'in enkazına döndüğümde gözlerimin alışması bir saniye sürüyor; ilk gördüğüm şey, yirmi adım ötede, tam kalbime doğrultulmuş bir ok. Serbest elimi kaldırdığımda, çekilmiş yayın arkasındaki yüz çözülüyor. Onu tanımaya çalışırken boş bir kafa karışıklığı her şeyi bastırıyor. Kahverengi gözler, koyu ten. Kıvrıcık kahverengi saçları yanaklarına dökülmüş. Belki benden birkaç yaş büyük.

"Sen." Sonunda kibriti buldum. Tiyatrodan. Gaufrid'e sürekli tanışma teklif eden kişi.

"Ben." Yay bir milim bile kıpırdamıyor. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Diago."

Üç yıldır duymadığım bir isim aklıma geldiğinde zihinsel bir uyumsuzluk yaşıyorum. Sonsuzluk gibi bir saniye boyunca yanlış duyduğuma ikna olmaktan, korkunç bir hissizliğe doğru amansızca ilerliyorum. Kazadan kaynaklanan tehlike, Ulciscor'un hareketlerinin şoku, yaralanmam - hepsi kendimi ne kadar çıplak hissettiğimin yanında çok uzak kalıyor. Ne kadar çıplak.

Tepkimi gizleyemeyecek kadar dengesizim, en azından tam olarak, ve onun gözlerindeki memnuniyet parıltısını gördüğümde sessizce lanetliyorum.

Bakışlarım sadece birkaç adım ötede, Helmfrid'in yanında yatan çıplak çeliğe yöneliyor.

"Uh-uh." Yayıyla beni diğer yöne doğru yönlendiriyor. Rahat bir hareket, ama ciddi olduğunu anlayabiliyorum. İtaat ediyorum, ayağa kalkıyorum ve birkaç adım sağa doğru ilerliyorum. "Daha iyi."

"Kimsin sen?" Ulciscor'un yüzükoyun yatan halini göz ucuyla izliyorum, bacağından ok sapı çıkıyor. En azından nefes alıyor ama uyanacağına ve yardım edeceğine dair bir işaret yok.

"Benim adım... Sedotia." Bunu bilinçli bir şekilde söylemesi, gerçek adının bu olmadığını anlamamı sağlıyor. "Ve sadece konuşmak istiyorum."

"Bunu görebiliyorum." Hâlâ bana doğrultulmuş olan oku gösterirken acının sesime sızmasına izin vermemeye çalışıyorum. Başım dönmeye başlıyor.

"Bu üçünü oldukça hızlı bir şekilde hallettiniz. Sizin adınıza herhangi bir

yanlış anlamayı önlemenin en iyisi olacağını düşünüm." Sedotia yüzümü izliyor, sonra

telaşsızca yayını indiriyor. Ok yine de yuvasında duruyor. "Ve daha fazlası gelmeden önce fazla vaktimiz yok."

"Onlar mı?"

"Biz," diye düzeltiyor kendini, biraz da huysuzca. "Anguis. Yolda yaklaşık yirmi adam var, yakında çuval çuval tahılı serbest bırakmayı bekliyorlar. Onlar gelmeden gitmiş olmamız gerek."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Olanları anlamaya çalışıyorum, baygın üç adama, sonra da Sacro'ya bakıyorum. Yüzüstü yatıyor. Kafasının arkasında benim 1'im büyüklüğünde kırmızı bir delik var. "Madem hepiniz Anguis'siniz, neden birlikte çalışmıyorsunuz?"

"Çürüyen aptalların henüz burada olmaması gerekiyordu. Sanırım kendileri için biraz daha fazla almaya çalışıyorlardı." Bakışlarımı takip ediyor. "Seçimler ve sonuçları, Diago. Neden diğer gelenlerle birlikte olmadığımıza gelince, şu anda Anguis'te senin gerçekte kim olduğunu bilen sadece üç kişi var. Bunun böyle kalmasını istiyorum ve sanırım sen de istiyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yani bu baskın bugün mü gerçekleşti?"

"Bu baskının başka bir ay içinde, çok daha değerli bir yük taşıyan bir Transvect'e yapılması gerekiyordu. Dün gecenin çoğunu planı öne almakla geçirdim." Son ifade sabırsızlıktan diken diken.

"Gemide olacağımı nereden biliyordun?"

"Dün gece Tiyatro'da olduğunu fark eder etmez" -başını Ulciscor'a doğru salladı- "bugün Solivagus'a gideceğini biliyordum."

"O zaman mı bizi kaza yaptırmaya karar verdin?"

"İlk tercihim değil." Sedotia bana azarlayıcı bir bakış attı. "Benimle herhangi bir konuda konuşmuş olsaydın çok daha az öfke, şiddet, ölüm ve benzeri şeyler olurdu..." Parmaklarını işaretliyor. "Dört mü? Tiyatro'da seninle dört farklı kez iletişim kurmaya çalıştım. Hâlâ haftalarım var sanıyordum ama *biri*" - Ulciscor'a çoğunlukla kızgın görünen bir bakış fırlatıyor- "Letens Hapishanesi'ne beklediğimden *çok daha* hızlı ulaştı."

Duraklıyor, beklentiyle bana bakıyor ve anladığımda nefesim kesiliyor.

"Quintus'un benimle buluşmasını planlamışsın."

"Belirli bir mahkumun yaklaşık bir ay içinde nakledileceğini duymasını ve ardından geldiğinde dikkatini çekmenizi planladık. Kasıtlı olarak,

Sana verdiğimiz talimatları takip et." Başını iki yana sallıyor. "Yıllardır Akademi'de birini istiyordu ama yine de. Seni fark ettiği için şanslıyız."

Son kısmı bir soru olarak bırakıyor. Görmezden geliyorum. Konsantre olmakta zorlanıyorum. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem. "O zaman Anguiler beni Akademi'de istiyor. İyi o zaman. Elbette bu Ulciscor'u kurtarmam ve bu şeyi tekrar havaya kaldırmam gerektiği anlamına geliyor, seninle birlikte gitmem değil."

"Hazır değilsin." Sesindeki sarsılmaz kesinlik tüyler ürpertici. "Akademi için hazır değilsin ve Magnus Quintus ile başa çıkmaya hazır değilsin. O... zorlu biri. Geçmişin ve eğitiminle ilgili bir şeyler olduğunu çoktan fark etmiş olacak. Deditia'ya varışınızdan birkaç saat sonra geçmişinizi her yönüyle araştıran ajanları olacak. Onunla, arkadaşlarıyla, hizmetçileriyle yaptığınız her konuşma birer test, tuzak olacak. Her biri. Her biri. Her biri." Hâlâ sessiz olan ormana bakarken bir parça çaresizlikle yumuşuyor. "Bak, belli ki yaralanmışsın. Yardıma ihtiyacın var. Seni hazırlamak için bize üç hafta ver, en fazla bir ay. Zaten ikinci üç aylık dönem başlamadan seni Akademi'ye göndermeyecektir."

Yağmur hafifliyor, dalgınlıkla fark ediyorum. Arkamda, yanan odunların patlaması ve kırılması azalıyor. Ürkütücü bir sessizlik var.

"Peki Ulciscor'a nasıl döneceğim?" Kelimelerimin gevelemeye başladığını hissediyorum ama Sedotia fark etmemiş gibi görünüyor.

"Sakin ol. Senden fidye alırız. Ya da fidye almaya *çalışırız* ama Quintus ödeme yapmadan önce kahramanca kendini kurtarırsın. Senato iyi bir hikâyeyi sever." Tekrar etrafına bakınıyor. Gergin.

"Tabii diğer adamlarınızın onu bugün öldürmediğini varsayarsak." "O kadar aptal değiller. O bir olacak."

Kendime sakinleşmek için birkaç saniye verirken düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Cevabım hayır."

"*Hayır mı?*" Sedotia'nın ses tonu tehlikeli. Yayı bir dokunuşla yukarı doğru seğiriyor.

"Anguis'in benden ne istediğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum." Akademi'de başarılı ol. Hiyerarşinin herhangi bir yerinde, benden en iyi şekilde yararlanabilecekleri, kendi seçtikleri güçlü bir pozisyona yükselmek. Vazgeçmek zorunda kalacağım bir yer. "İlgilenmiyorum. Ve Ulciscor zaten Solivagus'a gitmeden önce beni eğitmeyi planlıyor."

"Ulciscor bilmek istediklerini öğrenmen için seni istiyor. *Biz* senin Domitor olmanı istiyoruz. İnanın bana, arada fark var." Sedotia'nın her satırında hayal kırıklığı var. "Tanrıların mezarları. Aileni öldürdüler. Evini çaldılar. Bu konuda bir şey *yapmak* istemiyor musun?"

Fiziksel acıma rağmen hatırlatma bir hançer gibi, suçlamayla daha da keskinleşti.

"Tabii ki biliyorum," diyorum usulca. Alaycı bir şekilde. "Ama bu *mümkün değil*. Ben seçimimi üç yıl önce yaptım. Kaçtım." Bunu ne gururla ne de utançla söylüyorum. Tamamen rol yapmıyorum, ama kendi planlarım olduğunu ya da Anguis'i gerçek olmayan haydutlardan biraz daha fazlası olarak gördüğümü de eklemiyorum. "Bu benim normal bir hayata yaklaşmak için en iyi şansım."

Sedotia'nın dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. "Aldığım riskleri bilseydin..." Arkasını dönüp gidiyor ve yayı tekrar çekilip bana doğrultuluyor. "Bunun bir önemi yok. Bu şansa sadece benim sayemde sahipsin ve bunun bir çeşit ödül olduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmış gibisin. O yüzden seni taşımak zorunda kalmadan gidelim."

Kalbim güm güm atıyor. Parmaklarımın arasından sızan kanı hâlâ hissedebiliyorum. "Beni vurarak hiçbir şey kazanamazsın."

Sedotia oku aşağı nişan alır. "Daha iyi hissedeceğim."

Elimi kaldırıp nefes verdikten sonra Ulciscor'a doğru bir adım atıyorum. "Onu almaya gidiyorum. Sonra tekrar gemiye binip gideceğiz."

Transvect'in arka tarafında, ağaçların arasından zar zor duyulabilen uzak bir bağırış duyulur. Sedotia da duyuyor ve küfrediyor. "Hata yapıyorsunuz."

"Belki." Bir adım daha atıyorum.

Sedotia gözlerini kapatıyor, yayını indirirken omuzları çöküyor. "Velet. Aptal.

Nankör küçük..." diye mırıldanıyor, açıkça duyabileceğim kadar yüksek sesle. Sonra, ben Ulciscor'a doğru acele ederken daha yüksek sesle, "Tekrar düşünmen için sana bir ay vereceğim. Jovan Festivali sırasında Caten'de bir naumachia düzenleniyor. Orada ol."

Ulciscor'un kolunu boynuma doladım, onu kaldırmak için zorlanıyorum. Yanımda ateş yanıyor ve yaralı omzum durmam için bağırıyor. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa herkes kim olduğunu öğrenir. Senato seni idam eder. Belki de şehit olursun. Belki de bir düşmanın bu kadar derine inmesi siyasi kaosa neden olur, yeni

yararlanabileceğimiz şüpheler var." Sedotia'nın sesi vaatlerle dolu. "Sizi buraya getirmek için bir yatırım yaptık. Öyle ya da böyle hakkımızı alacağız."

Bağırışlar daha yüksek. Ulciscor'u da yanımda sürükleyerek Transvect'in ön tarafına doğru tökezlemeye başladım bile. Ona inanıyorum. "Oraya nasıl gideceğim?" Nefes nefese kaldım.

"Bu benim sorunum değil." Transvect'in uzunluğu boyunca göz gezdiriyor, sonra bana doğru adım atıyor. Yaklaşması karşısındaki tereddütüm, onun uzanıp Ulciscor'un kalçasındaki oku koparmasına yetecek kadar uzun sürüyor.

Yaradan kan fışkırmasını bekleyerek geri çekiliyorum, ama garip bir şekilde çok az kan var. Belki de kendi kendini aşılmasıyla ilgili bir şeydir? Sedotia taştan bir ok ucuna benzeyen bir şeyden kıpkırmızı oklar çıkarıyor, sonra dönüp ormana doğru ilerliyor.

"Bir ay, Diago," diye sesleniyor kaybolurken.

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, yanımdaki acıya küfrediyorum, bilinçsiz adama yeme alışkanlıkları hakkında hakaretler yağıdırıyorum ve kalın çamurda ilerlemeye devam etmek için bedenimi zorluyorum. Sadece artan endişe, ağrıyan, sersemletici yorgunluğumun üstesinden geliyor; bağırışlar tek tek sesleri seçebilecek, neredeyse kelimelerin kendilerini duyabilecek kadar yaklaştı.

Sonunda ön kabine ulaşıyorum, Transvect'in sivri burnundaki kapıyı açıyorum ve Ulciscor'u içeri sürüklüyorum. Küçük bir yer, yüksekliği bir metreden biraz fazla ve uzunluğu da bunun iki katından az. Kapıda tek ve dar bir pencere var. Mekânın odak noktası olduğu belli olan taş bir panelin karşısında bir bank oturuyor.

Ulciscor'u koltuğa bırakıp paneli inceliyorum, ama artık hareket etmek bile bir çaba gerektiriyor ve son birkaç dakikadır beni çekiştiren baş dönmesi daha da kötüleşiyor. Renklerle kodlanmış dört kol var. Yazı yok.

Harika.

Birileri yerdeki cesetleri fark edince dışarıdan acil çağrılar geliyor. Kapıyı elimden geldiğince sessizce kapattıktan sonra kaşlarımı çatarak kumandalara bakıyorum ve yorgunluğumun sisi arasından düzenlerinin ardındaki mantığı görebilmek için elimden geleni yapıyorum. Üçü yukarıda ve biri - kırmızı kol, gruptaki en sağdaki - aşağıda. Sanırım bu acil durdurma olabilir.

Kendi kendime omuz silkiyorum. Kırmızı kolu at.

Endişe verici bir sarsıntı oluyor ve tökezleyerek soğuk taş duvara yaslanıyorum. Dışarıdaki bağırışlar öfke ve paniğe dönüştü.

Transvect yükselmeye başlar.

Tekrar ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Kendimden son derece memnunken, yer kaydıkça endişeleniyor ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Ama Transvect, tek bir kişinin buradan ne kadar zarar verebileceğine dair sınırlamalarla inşa edilmiş olmalı. Öyle değil mi?

Ellerimi diğer üç kolun üzerinde gezdiriyorum. Mavi, sarı, beyaz. Mavi kolu atıyorum, çünkü kırmızı olanın yanında.

Garip bir tıkırtıdan başka bir şey yok ve bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Sonra korkunç bir çarpma sesi beni tek pencereye çekiyor; Transvect'in büyük bir kısmının çok aşağıdaki ormanda yuvarlanmasını, çarpmasını ve parçalanmasını izlediğimi fark etmeden önce şaşkınlıkla aşağıya bakıyorum.

"Doğru olan değil," diye mırıldanıyorum belli belirsiz, başımı kendi kendime uyarıcı bir şekilde sallayarak. Sonra bunun Hiyerarşi'ye ait olduğunu hatırlayınca aydınlanıyorum. "Yanlış olan da değil." Kelimelerim bulanık çıkıyor. Umarım orada kimseyi  ld rmemişimdir. İzleyenlere ne kadar tuhaf g r neceğimi fark ettiğimde kendi kendime kıs kıs gülüyorum. Zihnimin bir kısmı bana söyleniyor, yarama ve olan biten her şeyin şokuna yenik düştüğüm konusunda beni uyarıyor. Bizi ileriye götürmem gerektiğini söylüyor.

 ki kol kaldı. Sırada sarı var.

Y kselmeyi bırakır ve ilerlemeye başlarız.

Taş Roor'a çöküyorum; oturacak başka yer yok. Ulciscor tek koltuğa yayılmış. Hâlâ baygın, hâlâ nefes alıyor. Ona dik dik bakıyorum.

"Bunun kıymetini bilsen iyi olur," diye mırıldanıyorum uykulu uykulu.

Transvect hızlanıyor. Onu sınırlamak için son kolu mu kullanmalı yoksa fırlatmak bizi gökten mi düşürecek emin değilim. Bunu anlayamayacak kadar yorgunum. Dalgınlıkla fark ediyorum ki, tuniğimin altından hâlâ kan akıyor. Ulciscor'u buraya sürüklemek yaramı iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Belki, diyorum kendi kendime bulanık bir şekilde, uyumak yardımcı olur.

IX

Dalgaların yükseliş ve alçalışı, duvarlarla susturulmuş ama belirgin ve çok, çok tanıdık. En puslu, en harika an için, yıllar önceydi ve ben Suus'a geri döndüm. Kendi odamdayım. Güvende.

Gerçeklik kendini çirkin ve keskin bir şekilde yeniden ortaya koyar.

Bir yatakta yatıyorum. Yan tarafımda donuk, zonklayıcı bir ağrı var. İnsanlar kısık sesle konuşuyor. Tüm bunları sindirmem, son hatırladığımda Transvect'in kontrol kabini, dinmekte olan fırtınanın karanlığında ilerlerken Roor'da olduğumu hatırlamam birkaç nefes almamı gerektiriyor.

Bir gayretle kıpırdamadan duruyorum, gözlerim kapalı. Seslere odaklanıyorum. Boğazımda rahatsız edici bir gıdıklanma var ama onu bastırıyorum.

"Başımız belaya girecek." Erkek. Fısıldadı. Endişeli olmaktan çok sinirli.

"Sıkılmaktan iyidir." Bu sefer kadınsı bir ses. Yumuşak ama neşeli bir şekilde hırıltılı. "Merak etmiyor musun? Tensia'dan gelen Transvect taştan çok kül gibi görünüyordu. Çoğu kayıptı! Ve ne olduğunu bilen tek kişi Quintus ve o." Söyleyiş tarzından beni işaret ettiği anlaşılıyor. "Hadi ama. Bu konuda kurnaz olabiliriz."

"Tabii ki merak ediyorum. Ben sadece-"

Boğazımdaki tüyler çok fazla geliyor ve elimden geldiğince hafifçe öksürüyorum ama konuşmanın kesilme şekli artık bilincimin yerinde olduğunu bildiklerini gösteriyor. Uyanmış gibi yapıyorum -özellikle aydınlatıcı bir şey söylemediler- ve sonra bir göz kapağımı kırıyorum.

"Selam mı?" Kelimeyi tavana doğru törpüledim.

"Uyandı." Bir hareketlenme, erkekten bir protesto mırıltısı. Sonra elime bir fincan tutuşturuluyor ve benimle aynı yaşlarda bir kızın yüzü

Yaşı ortaya çıkıyor ve bana bakıyor. Pürüzsüz, açık zeytin rengi bir teni ve parlak yeşil gözleri var. Düz kahverengi saçları yüzüne doğru dökülürken, saç tellerinin arasından bana güneşli bir şekilde sırtıyor. "Hoş geldiniz."

Bardağı kavrayıp bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum, vücudum bu hareketten hemen pişmanlık duyuyor. Tedavi edildim, bandajlandım ve yıkandım ama hala her yerim ağrıyor, özellikle de yan tarafım. Kazanın ve ardından gelen 1 saatin dehşetinin artık içimde zonklamamasıyla, gerçekten ne kadar kötü yaralandığımı fark etmeye başlıyorum.

"Kimsin sen?" Soruyu sorduktan sonra suyu minnetle yudumluyorum, zamanı değerlendirmek için kullanıyorum. Yine benim yaşlarımda bir çocuk yatağımın biraz gerisinde duruyor ve hoşnutsuz görünüyor. Kalın, modaaya uygun şekilde taranmış siyah saçları ve çıkık çenesiyle yakışıklı bir Katalan imajı çiziyor. Zeki kahverengi gözleri merakla beni inceliyor ama cevap vermiyor.

Onun ötesinde, içinde bulunduğumuz oda uzun bir oda. On beş ayrı tek kişilik yataktan birindeyim. Diğerleri boş. Duvarlar kalın, kesintisiz taştan yapılmış ve üzerlerinde çeşitli zevkli tablolar asılı; çoğunlukla huzurlu manzaralar, arada bir de portreler. Tasvir edilen insanların hiçbirini tanımıyorum.

Ancak kısa duvar boyunca, tek girişin karşısında, taşa büyük bir sembol kazınmıştır: ortak bir hedefe doğru yukarı doğru uzanan ve bir piramit oluşturan üç ayrı çizgi. Altında ise BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜ kelimeleri yazılı.

Sanırım kimin yetkili olduğunu unutan olursa diye.

"Benim adım Emissa. Çatık kaşlı olan da Indol. Kendini boğma," diye ekliyor Emissa, giderek boşalan fincanımdan damlayan bir damlaya bakarak.

Arkasında Indol kaşlarını çatıyor. "Ben..." Emissa'yı haklı çıkardığını fark etmiş gibi görünüyor ve başını iki yana sallayarak gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Neredeyim ben?" Yaşları ve Transvect'in asıl varış noktası, cevaptan zaten oldukça emin olduğum anlamına geliyor. Yine de bilmek daha iyi.

"Catenan Akademisi. Özellikle Catenan Akademisi'nin anaokulu. Dün gece bir Transvect ile geldiniz. Şey. Yarı Transvect. *İyi pişmiş* bir parça-

Transvect." Emissa, bunun açıklama gerektiren bir konu olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Indol onun arkasından özür dilercesine gözlerini deviriyor. "Belki de önce ona adını sormalıyız?"

Uzuvlarımın her birini test ediyorum ve hepsinin yeterli şekilde çalıştığını görünce rahatlıyorum. "Vis." Yırtık ve kanlı tuniğimin yerini basit, iyi yırtılmış beyaz bir tunik aldı ama ayakkabım ya da pelerinim yok. "Benimle birlikte olan Quintus'a ne oldu?" Burada başımın belada olduğunu gösteren hiçbir şey yok -bir muhafızın izi yok ve bağlı da değilim- ama yine de kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Ulciscor'u ne kadar çabuk bulursam o kadar iyi.

"Bazı Praeceptor'larla konuşuyorum." Emissa küçümseyici bir hareket yapar. "O bir Quintus. O 1ne."

"Eminim yakında gelir," diye ekliyor Indol, bana hitap ediyor ama Emissa için söylediği belli.

"Ne zamandır buradayım?"

"Gecenin yarısı. Şafak sökmek üzere." Emissa beni inceliyor. Yoğun ve meraklı. "Ne oldu sana böyle?"

"Kurnazlık cisimleşmiş," diye mırıldanıyor Indol, tam olarak nefesinin altında değil, onun arkasında. "Transvect'imiz saldırıya uğradı." Ben de yeni doğmuş gibi öfkeyle düşünüyordum. bilinçsiz zihin izin verir. Ulciscor bayılmadan önce ne kadarını gördü? Ona ne söylemeliyim?

"Kim tarafından?"

"İsim almadım. Tüm o 1re, çarpma ve koşma yüzünden," diye açıklıyorum.

"Bahaneler." Emissa'nın ağzının kenarları yukarı doğru kalktı. "Yani Quintus seni kurtardı mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Garip. Çünkü Belli -kendisi bizim sınıfta- sen ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra onunla Praeceptor Nequias'ın konuşmalarını duymuş ve *yemin* ediyor, sanki sen..."

Kapının açılma sesiyle arkasını dönüyor. Üçümüz de döndüğümüzde endişeyle eğilmiş, zor nefes alan bir kız görüyoruz. Neredeyse beline kadar sarkan kıvrık kumral saçlarının altında solgun bir teni var.

"Biri geliyor," diye tıslıyor, aceleyle işaret ediyor, gözleriyle varlığını onaylıyor ama hareketini diğer ikisine yöneltiyor.

"Çürüyen tanrılar. Sana söylemiştim." Indol kapıya doğru koşar.

Emissa aynı anda hem eğlenmiş, hem paniklemiş, hem de özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor. "Geçmiş olsun. Ve eğer sakıncası yoksa, eğer biri sorarsa..."

"Sen hiç burada değildin."

Bir kez daha gülümsedi ve Indol'ün ardından Rees'e döndü.

Onlar gittikten sonra yatağa uzandım. Yani Ulciscor saldırıyı buradaki diğerleriyle çoktan tartışmış. Anguis'lerle yüzleştğini hatırlıyor ama onların Anguis olduğunu *bilmesi* gerekmiyordu ve muhtemelen uyandığı zamana kadar hiçbir şey hatırlamıyordu. Muhtemelen Tensian vahşi toprakları ile burası arasında bir yerde, Transvect'te.

Bir adamı öldürdüğünden bahsetmekten kaçınmalıyım. Bir Magnus Quintus için sonuçlarının çok ağır olacağından emin değilim, Birthright olsun ya da olmasın ama bunu kesinlikle sadakatsizlik olarak görecektir.

Bir dakika kadar düşündükten sonra kapının tekrar açılmasıyla bölünüyorum. İçeri süzülen tek adam beni görünce parlıyor.

"Uyanmışsın." Yirmili yaşlarının ortalarında. Yakışıklı, kısa, kirli sarı saçları ve düşünceli mavi gözleri var. Bir doktorun beyaz pelerini omuzlarına dökülmüş. "Nasıl hissediyorsun?"

Duruma rağmen, onun gerçekten endişeli ses tonuyla gerginliğim biraz azalıyor. "İyiyim." Yer değiştirirken yüzümü buruşturuyorum, keskin bir ağrı yan tarafımı çekiştiriyor. "Neredeyim ben?" Muhtemelen sadece sağlığımı kontrol etmek için burada ama başka biriyle konuştuğumu bilmesine gerek yok.

"Akademi. Sen güvendesin. Bana Magnus Quintus Telimus'un da öyle olduğu söylendi." Giysilerimi kontrol ederken hızlı bir şekilde ekledi. "Ve korkarım ki 'İne' değilsin. Quintus elinden geldiğince seni sardı ama merhemler ve dinlenmeyle bile bu yaranın iyileşmesi bir ya da iki hafta sürecek."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Sırayla her bir uzvu kavrayıp bastırmaya, çekmeye, döndürmeye ve genel olarak sistematik bir şekilde incelemeye başladığında dişlerim sıkılıyor. Her dokunuşta yeni bir çürük oluşuyor. "Bu gerekli mi?"

"Kırılan bir şey olup olmadığını kontrol etmeliyim." Kötü durumdaki

omzuma yaklaşıp direncini ve yüzümdeki acıyı fark ettiğinde belli belirsiz bir dehşetle başını sallıyor. "Ne oldu?"

Burada ne oldu?"

"Transvect'ten atladığımızda bir darbe aldı." Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Hâlâ havadayken," diye açıklıyorum.

Doktor duraksıyor, sadece şaşkın bir şekilde eğlendiğini gösterecek kadar. "Ah. Şey. Bu işe yarayabilir," diyerek abartılı bir yumuşaklıkla izin verir. "Sanırım tıbbi tavsiye bir dahaki sefere bu şekilde karaya çıkmamanız yönünde olacaktır."

Bir sırtış paylaşıyoruz.

"Letens'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra bir patlama oldu ve bizim bölümümüz yanıyordu. Ayrıca her şey çökecekmiş gibi görünüyordu. Ki öyle de oldu." Nispeten nazik olsalar da, onun bakımları altında seğiriyorum. "Düşüşün yükünü Magnus Telimus çekti." Senatörlük onayına ihtiyacım olduğu için ona henüz babam demeli miyim emin değilim, o yüzden demiyorum.

"Yan tarafınızdaki kesik düşme sonucu oluşmamış."

"Hayır. Saldırıya uğradık. Bir kılıç yakaladım." İnkar etmenin bir yolu yok.

Doktor omzumdan uzaklaştı. "Quintus oradayken bile mi?" "Bayıldı. Nasıl olduğundan emin değilim." Hâlâ biraz sersemim. odaklanmak zor. Bu muhtemelen konuşmayı yönlendirmem gereken bir zemin.

Adamın değerlendirici bakışlarında bu kez saygı var. "Yani onlarla tek başınıza mı savaştınız? Kaç kişilerdi?"

Kesinlikle tehlikeli bir bölge ama suskun kalırsam tuhaf görünürüm. "Magnus Telimus vurulduğunda üç kişi kaldı. O sırada ben hala saklanıyordum. Onları gafil avlamayı başardım ve sadece bir tanesi silahlıydı. Dürüst olmak gerekirse her şey biraz bulanıktı. Şanslıydım." Sanırım bu Ulciscor'un görmüş olabileceği her şeyi kapsıyor.

"Kulağa kötü bir iş gibi geliyor." "Öyleydi."

Doktor sempatik bir ses çıkarıyor ve yaramın etrafındaki bandajı dikkatlice açmaya devam ediyor. Bir çeşit kalın yeşil merhem bulaşmış ve koyu kırmızı Ruid hala dikişli yaradan sızıyor, ama beklediğim kadar kötü değil.

"Sadece birinin silahlı olduğunu söylemiştin," diyor sarı saçlı adam dalgın dalgın çalışırken, yarayı nemli bir bezle temizledikten sonra

merhem. "Quintus nasıl oldu da ok yarası aldı?"

Vek.

"Ormanda başka bir yerden geldi. Onu kimin vurduğunu hiç görmedim." Bu kadar kolay toparlandığım için gurur duyuyorum, cevapta hiç tereddüt etmedim. "Ben de vurulmayı bekliyordum ama..." Omuz silkiyorum, acı gövdeyi yıkarken bu hareketten hemen pişman oluyorum.

"Garip." Şükürler olsun ki, en ufak bir kuşkuyla bile söylenmedi. Daha çok dikkati dağılmış bir gözlem. "Okta olağandışı bir şey var mıydı?"

"Bilmiyorum. Magnus Telimus'u beklediğimden daha fazla incitti. Yine de özel bir şey yok," diye çitliyorum. Zihnimi kaplayan puslu havada bile huzursuzluğumun arttığını hissediyorum. Çok fazla soru var.

"Bacağından çıkardığında bile mi?"

Dışarıdaki kargaşa ve yükselen sesler beni bir başka yalan söylemekten kurtardı.

Tartışma muamma, ama yine de Ulciscor'un emredici tonunu tanıyorum.

Kapı açılır ve başka bir adam kafasını içeri uzatır. Esmer ve ince yapılı, boynuz çerçeveli, şeffaf camlı bir gözlük takıyor. Yaralarım ile ilgilenen adama sorgulayıcı bir bakış atarken gözlerinin etrafındaki koyu renkli torbaları fark etmekten kendimi alamıyorum.

Doktor iç çeker, sinirlenmekten çok boyun eğmiştir. "Onu içeri al, Marcus. Ne de olsa o artık Vis'in babası."

Kapıdaki baş kaybolur ve bir an sonra Ulciscor adımlarını atarak içeri girer. Siyah pelerini gitmiş, yerine tertemiz beyaz bir tunik ve senatörlük statüsünü gösteren tek bir mor şeritli toga gelmiştir. Belli ki banyo yapmış ama onun dışında dünkü gibi görünüyor. Bacağında belirgin bir bandaj yok. Bacağını destekliyor gibi bile görünmüyor.

Gözleri -her zamankinden daha koyu bir ton- yanıma gelirken beni bırakmıyor. Kasvetli bir sessizliği var. Yatağımın hemen yanında durdu, sonra doktora döndü.

"Selam, Veridius."

X

"ULCISCOR." Beyaz pelerinli adam yaklaşır ve Ulciscor'u sarıp sarmalar. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun." Ulciscor'un dalgın tavrı Veridius'un sırtına birkaç kez vurduktan sonra tekrar uzaklaşırken eriyip gidiyor. Başını kapıya doğru salladı. "Muhafız biraz fazla oldu."

"Özür dilerim. Asistanım. Son zamanlarda daha çok güvenlik odaklı çalışıyor. Vis'le ya da sizinle bir ilgisi yok." Neşesi daha özür dileyici bir hal aldı. "Uzun hikâye."

Değiş tokuşu izliyorum. Gerçekten kafam karıştı. *Veridius*. Casusluk yapmam gereken adam. Burada yetkili olan adam.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Cevabı belli olan bir soru soruyorum, çoğunlukla şaşkınlığımı gizlemek için. Az önce açıkladığım şeyi tekrarlarlarken dehşete düşmüş gibi değil de meraklı görünmeye çalışıyorum. Dikkatli davranıyordum. Gerçi olabileceğim kadar dikkatli değildim.

"Var. Veridius aslında Akademi'nin başıdır," diyor Ulciscor, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. Sanki olağanüstü bir gerçeği açıklıyormuş gibi davranıyor.

"Ne?" Şok içinde Veridius'a bakarak rol yapıyorum. "Çok özür dilerim, Principalis. Sizin..." Gergin ve pişman bir yarım kahkaha atarak pelerinini gösteriyorum.

Veridius kibarca güler. "Özür dilemene gerek yok Vis. Kendimi tanıtmalıydım, ancak aday öğrenciler için varlığımın bazen rahatlıktan çok strese neden olabileceğini biliyorum. Bu koşullar altında sadece yarana odaklanmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Bu konuda eğitimliyim," diyerek beni temin etti. "Ulnius genellikle buradaki inlrmay'nin başındadır, ancak gerektiğinde ben devreye girerim. Kendisi başka biriyle ilgilenirken benden sana göz kulak olmamı istedi."

"Bu mantıklı. Teşekkür ederim." Zihnim hâlâ acele ediyor. Veridius her şeyi çok yumuşak, cana yakın, sıcak ve zahmetsizce söylüyor. Etkileyici bir çekicilik yayıyor. Yine de konuşmamızı tekrar dinlediğimde, bilgi almak için dürttüğüne hiç şüphe yok.

İyi de yapıyorum. Bir dakika daha geçerse kendime çok derin bir çukur kazmış olabilirim.

Ulciscor bocalıyor, sonra bana bakıyor. "Başvuracağınızı söylemiştiniz o zaman?"

Boşluğa düşünüyorum, sonra fark ettiğimde içimden lanet okuyorum. "Hayır." Bir hata daha. Dengem bozuldu.

"Manifestoyu Letens'ten getirttik. Onu evlat edindiğinizi görünce öyle sandım," diyor Veridius Ulciscor'a. Beni nazikçe sırtımdan alkışlıyor. "Ulciscor'un herhangi birini seçmeyeceğini biliyorum - ailesinin burada sahip olduğu tüm geçmişle birlikte değil. Başvuru her zaman sadece bir formaliteydi ve kabul ettiğim için memnunum. O saldırıdan sonra gösterdiğin cesarete bakılırsa, nasıl bir yol izleyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim, Principalis." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ulciscor'un halletmesi gereken bazı evrak işleri olacak, eğer yeterince iyiyseniz, belki de o tesislerde bir tur atmak istersiniz-"

"Keşke kalabilseydik Veridius, ama Caten'e gitmemiz gerekiyor," diye araya giriyor Ulciscor. "Quartus Redivius ve diğerleri olanları çoktan duymuş olacaklar ve... şey. Tahmin edersiniz. Onu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Formları elimden geldiğince çabuk göndereceğim." Çok hızlı, sanki harekete geçmemiz önemliymiş gibi davranıyor. "Seyahat edebilir mi?"

Veridius tereddüt ediyor, o kadar kibarca ki bunun benim hayal gücüm olmadığından emin olamıyorum. "Bir olacak." Bana döndü. "Mümkün olduğunca dinlen ve önümüzdeki bir hafta boyunca bandajlarınızı değiştirmek için düzenli olarak bir doktora görün." Aynı nazik, gerçekten endişeli tavır. Eğer bu bir rolse, mükemmele yakın.

"Yapacağım."

Ulciscor, Veridius daha fazlasını söyleyemeden öne çıkar. "O zaman gitmeliyiz." "Buna kapıda ihtiyacın olacak." Veridius Ulciscor'a ince, üçgen bir taş uzatır

karo, bir Temel parçasından çok daha büyük değil.

Ulciscor bunu kabul eder ve sonra iki adam tekrar kucaklaşır, sanki eski arkadaşlarmış gibi görünürler. "Seni görmek güzeldi, her ne kadar

kısa."

"Vis buraya geliyorsa, yollarımızın yakında tekrar kesişeceğinden hiç şüphem yok."

"Umarım öyledir." Ulciscor bunu içtenlikle söylüyor ve sonra çıkışa yöneliyor. Veridius'a veda ediyorum ve Magnus Quintus'un peşinden gidiyorum.

"Ulciscor."

Kapının hemen önünde duruyoruz ve Ulciscor dönüyor. Tamamen rahat, ama gözlerinin bir ton daha karardığına yemin edebilirim.

"Bu ilk gelişin mi?"

"Evet." Sessiz ol. Gözlerindeki karanlık benim hayal gücüm değil. Yine de pencereden uzaktayız, bu yüzden Veridius'un loşta onu görebileceğini sanmıyorum.

"Anıtı quadrumun ötesinde, hemen batıda. Gün batımına bakıyor." Veridius'un gülümsemesi kayboldu ve yerini beklenmedik bir hüzne bıraktı. "Eğer ilgileniyorsanız."

Ulciscor bakar ve bir an için maske kayacakmış gibi görünür. Boğazı sıkışıyor. Nefesi kısılr. Başını sallayarak cevap veriyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Yine de karanlığın gözlerini tamamen kapladığını görmeden önce değil.

AYAK İZLERİMİZ boş koridorun yontulmuş granit duvarlarında yankılanıyor. Sabah ışığı uzun kemerlerden taşların üzerine dökülüyor. Yürüdüğümüz koridor bir uçurumun kenarına yerleştirilmiş; manzara kuzeyde geniş, ormanlık bir ada ve diğer her yerde kabaran su.

İkincisini görünce tökezliyorum, içim burkuluyor. Dalgaların tepeleri parıldıyor. Parıldıyor. Tuzun kokusunu alabiliyorum. Kıyıda belki bir mil uzakta, mavilikten fırlayan bir dizi devasa beyaz taş monolit manzarayı bozuyor. Ama bunun dışında, aşağıda her şey aydınlık, temiz renkler ve açık ufuklar.

Neredeyse iki yıldır denizi görmedim.

"Uzaklaştığımızda konuşuruz." Ulciscor'un gözleri tekrar berraklaştı, düşünceli koyu kahverengisine geri döndü. Sanki o bastırılmış, içten içe yanan öfke hiç orada olmamış gibi.

Sarmal merdivenleri tırmanıp devasa bir salona çıkmadan önce sadece

birkaç tur atıyoruz, büyük mermer sütunlar kıvrımlı bir çatıyı destekliyor

Yukarıda. Bir taraftaki tavandan tabana kemerler, uçurumun en tepesinde olduğumuzu gösteriyor. Karşıımızdaki birkaç kapı ayrı odalara açılıyor ve bunların hemen dışında küçük gruplar halinde bir araya gelen öğrenciler sohbet ediyor.

Ulciscor durmuyor, ana girişe doğru ilerliyor. Geçerken birkaç bakış yakalıyoruz, özellikle de benim ağır yürüyüşümle. Sessiz, meraklı mırıltılardan oluşan bir iz bizi takip ediyor.

"Demek Akademi burası?" Soruyu daha çok herkesin gözlerinin baskısından kendimi uzaklaştırmak için soruyorum.

"Burası Curia Doctrina. Ana toplantı salonu." Binadan çıkıyoruz ve Ulciscor arkamızda, az önce içinden geçtiğimiz esneyen kemeri işaret ediyor.

Döndüğümde üzerinde cömertçe işlenmiş frizleri görüyorum. Ünlü kanat kılıcıyla Etrius; Orun Tel kalesinin ele geçirilişi; 1. Üçlü Hükümdarlığın kuruluşu. Katalan tarihinin hemen tanınan diğer zaferleri.

Biraz zamanımı alıyor ama tüm resimlerin birbiri içine geçtiğini, olağanüstü bir sanatla birleşerek kelimeleri hecelediğini fark ediyorum. **BIRLIKTE DAHA GÜÇLÜ.**

"*Mawraur, bacpidyn,*" diye mırıldanıyorum kendi kendime, gerçekten düşünmeden. Ulciscor bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Cymrian?"

Dili tanımasına şaşırarak başımı sallıyorum: Bu dil sadece nadir değil, aynı zamanda Hiyerarşi tarafından ölü kabul ediliyor. Bu dili bilmemin tek nedeni annemin babasının buzlu Cymrian topraklarından olması ve ulusun Suus'tan yirmi yıl önce çökmüş olmasına rağmen bana bu dilde eğitim verilmesi konusunda ısrar etmesiydi. Bu iş için seçtiği adam Cullen, genç bir prence ana dilinin en iğrenç deyimlerini öğretmekten zevk alırdı. İsteksiz bir öğrenci olduğumdan değil.

"Bu ne anlama geliyor?"

Öksürüyorum. "Bu, ah... savurganlığı... diğer eksiklikleri telafi etmek için kullanmakla ilgili bir şey."

"Ah." Ulciscor frize bakıyor. "Evet. *Mawraur, bacpidyn,*" diye kabul ediyor sırtarak.

Curia Doctrina'nın önünde daha fazla öğrenci var, ancak geniş beyaz merdivenlerden inerken daha azı bizi fark ediyor. Hem uzunluğu hem de genişliği üç yüz metreden fazla olan devasa bir açık meydana giriyoruz. Her kenarda binalar yükseliyor -tapınaklar, eğitim için bir spor salonu, bir Bibliotheca, hatta bir dizi hamam gibi görünen bir şey- ve neredeyse hepsinden insanlar gelip geçiyor. Güneş ufuk çizgisini ancak aşmış olmasına rağmen, alan hareketlilikle dolup taşıyor.

"Hm." Ulciscor başını yana eğiyor. "*Vek* kullandığını duydum. Bir Aquirian laneti mi?"

"Bu doğru." Suus ve Aquiria çoğunlukla aynı dili paylaşıyordu; lehçeleri farklıydı ama aradaki farkı sadece anadili İngilizce olanlar bilirdi.

"Peki ya *guiro thanat*?"

Kaşlarım çatıldı. Bunu bir noktada onun önünde söylemiş olmalıyım. "Sytrecian. Daha çok bir hakaret. Kabaca çevirirsek, 'bir odayı yokluğuyla aydınlatan ya da cesediyle göz kamaştıran' biri." Hafifçe gülümsedim. Bunu her zaman sevmişimdir.

"Tüm bunlar iki kelimeyle mi?"

"Görünüşe göre öyle."

"Biraz Sytrecian ve Cymrian okudum ve bu ifadelerin ikisini de hiç duymadım."

"Sanırım yeterince sıkı çalışmadın." Onun delici bakışlarına el salladım. "Aquiria'dayken Cymrian bir öğretmenim vardı. Bana biraz Vetusça da öğreten oydu - her zaman diller konusunda yetenekli olduğumu söylerdi. Ve beni Tensia'ya götüren geminin mürettebatından Sytrecian dilini öğrendim, sonra..."

İz sürüyorum. Kasıtlı olarak, dikkatlice gerçek ailemin anılarının aklıma gelmesine izin verdim. Kederin içeri girmesine izin ver, sadece birazcık.

Ulciscor beni izliyor, sonra başını sallayıp konuyu kapatıyor. Bizi sola, meydanın parlak beyazlığından uzağa ve dar, bahçeyle kaplı bir patikaya yönlendiriyor. Okyanustan soğuk bir esinti geliyor. Tuzlu havayı ve acıyan nostaljiyi içime çekiyorum.

"Pekâlâ." Ulciscor arkamıza bakıyor. "Uyandığınızı duyar duymaz geldim. Veridius senden ne kadar aldı?" Konuşmamızın güvenli olduğunu düşünse bile ses tonunda hâlâ tedirgin bir tını var.

Bilincim yerine geldiğinden beri olanları anlatıyorum, söylediklerimi mümkün olduğunca doğru bir şekilde aktarıyorum. Ulciscor, bina halkasından çıkıp uçurumun çizgisini takip eden bir patika boyunca ilerlerken dikkatle dinliyor, kısa bir taş duvar manzarayı engellemeden güvenlik sağlıyor. Görünüşe göre Akademi'nin tamamı bu yüksek platonun üzerine inşa edilmiş.

Ben konuşurken gözlerim ilerideki manzaraya takılıyor. Buradan görebildiğim kadarıyla ada uçsuz bucaksız. Yemyeşil ormanlarla kaplı; çoğu da dağlık, sarp kayalıklar uzaktaki alçak bulutların içinde kayboluyor. Arada derin vadiler oluşuyor. Sanırım bunlardan birinde yeşilliklerin arasından bir nehrin dolambaçlı parıltısını görebiliyorum.

Batıda deniz çalkalanıyor, beyaz uçlu dalgalar adanın kumsalsız kıyı şeridinin tamamını oluşturuyor gibi görünen maviliklere çarpıyor. İlk duygusal tepkimin ötesinde, buranın Suus'un altın güzelliğinden hiçbirine sahip olmadığını şimdi görebiliyorum. Sade bir yer. Kasvetli. Dalgalar kucaklamak yerine çarpıyor; gökyüzü gri; hava, daha kuzeydeki topraklarda neredeyse hiç yapmadığı bir şekilde tene değdiği yeri ısıyor.

"O zaman saldırıya odaklanıyordu. Özellikle sana değil." Açıklamamı bitirdiğimde Ulciscor rahatladı. "Muhtemelen kendimi nasıl yaraladığımı öğrenmek istiyordu. Çok az insanın bildiği bir rotada Transvect'in çoğunu kaybetmekten bahsetmiyorum bile."

Taş duvarın çok daha uzun bir bölümüne yaklaşıyoruz, bu bölüm yirmi ayak uzunluğunda granit levhalardan yapılmış ve tepesi çivili, girişe karşı açık bir uyarı. Ya da çıkışa, sanırım. Uçurumun kenarından kıvrılarak Akademi'yi adanın vahşi doğasından ayırıyor. "Nasıl bayıldığınızla ilgilendiği kesin."

"Orada yalnız değil." Ulciscor bacağının arkasını ovmak için yarı eğilir. "Ne oldu ki? Transvect'le kaza yapmış gibi davranan adamları hatırlıyorum. Ve sonra... hiçbir şey olmadı."

Dudaklarımı yalıyorum, Anguis 1ghter'ın patlayan kafası silinmez bir görüntü.

"Ormanda saklanan yaylı bir kadın vardı, seni vurdu ve kafana isabet etmiş gibi yere düştün. Sen baygınken dışarı çıktı, okunu bacağından çıkardı, adamlara bir şeyler söyledi ve gitti. Ondan sonrası Veridius'a anlattığım gibiydi. Seni öldürecekmiş gibi görünüyorlardı."

Bu yüzden şansımı denedim." Rahatsızca omuz silkiyorum. "Onları hazırlıksız yakaladım ve sanırım sadece Octavii'lerdi. Tiyatro'ya kıyasla zor değildi."

Duvarın ilerisinde, taştan çıkıntı yapan yaklaşık otuz fit uzunluğunda ve yarısı kadar genişliğinde kemerli, üstü kapalı bir geçit görüyorum. Sonuna yerleştirilmiş uzun çift kapılar var, insanlı ve kapalı. Sanırım Akademi'nin girişi.

Ulciscor bana bakıyor. "Neden tüm bunları Veridius'a anlatmıyorsun?"

"O okla ilgili özel bir şey olduğunu varsayıyorum. Bir Quintus'un bu şekilde öldüğünü hiç duymadım - belki de duymuşsunuzdur, ama her iki durumda da, herhangi birine anlatmamı isteyeceğiniz türden bir şey gibi görünmüyordu."

Bir sanat eseri sayılmaz, ama cevabı bulmak için ne kadar az zamanım olduğunu düşünürsek, fena değil. Ulciscor başıyla onaylıyor. "Etrafa sormam gerekecek. Sessizce. Böyle bir silahı duymak pek çok insanı tedirgin edecektir. Kim olduklarına dair herhangi bir ipucu vermediklerinden emin misin?"

"Yok."

Ulciscor daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama kapıya ulaştığımızda sessiz kalıyor.

Tonozlu geçidin iki yanında muhafızlar duruyor, bileklerine kadar uzanan tunikler ve keskin Katalan kırmızısı stolalar giymiş kadınlar. Kısa kesilmiş siyah saçlı, yaşlı olanı, yeterince makul olsa da yolumuzu kesmek için hareket ediyor.

"İsimler?"

"Magnus Quintus Ulciscor Telimus. Ve Vis Telimus." Ulciscor, Veridius'tan aldığı karoyu ona uzatır.

Güneşte kızarmış kadın üçgen şeklindeki taşı duvardaki ince bir yuvaya yerleştiriyor. Granit kapılar gıcırdayarak kenara çekiliyor, ses geçitte yankılanıyor ve diğer uçtan gelen benzer bir gümbürtüye çarpıyor, burada aynı setin ötesindeki ormana açılırken gün ışığının bir yarığının büyüdüğünü görebiliyorum.

Diğer muhafıza işaret ediyor, o da balmumu tablete bir not düşüyor. "Çok iyi, Magnus Quintus. Bir Transvect'in yolda olduğu haberini aldık. Yakında burada olur." Taş karoyu geri vermiyor.

Kısa tünele doğru yürüyoruz. İçeri girerken omuzlarımı yuvarlıyorum; bu alanda farklı bir şey var. Anlaşılmaz bir baskıcılık. Adımlarımı hızlandırıyorum.

Ulciscor rahatsızlığını fark ederek, "Kafes olacak," diye açıklıyor. Sözleri taşta yankılanıyor.

"Hangisi?"

"Akademi'ye aşılanmış hiçbir şeyin girmemesini sağlamanın bir yolu. Kapılar kapatıldığında, geçit tamamen İrade tarafından kuşatılır - mükemmel bir mühür. Bir nesneyle olan tüm dış İrade bağlantılarını keser. Hissettiğiniz şey, etrafınızdaki başka birinin İradesi." Etrafını çevreleyen granite kızgınlıkla bakıyor ve muhafızların duymaması için sesini alçaltıyor. "Bu aşırı. Yapımı ve bakımı çok pahalı."

Yüz ifademden tenimin sürünme şeklini uzak tutmaya çalışıyorum. Kısa süre sonra tekrar çıkıyoruz ve ben ortaya çıkmanın tadını çıkararak nefes veriyorum. Arkamızda, Akademi'nin kapıları gümbürdeyerek kapanıyor, mühürlerinin gümbürtüsünde bir kalıcılık var.

Bizi hemen sık bir orman karşılıyor, tek patika tam önümüzde aşağıya doğru şiddetle eğimli. Aksi takdirde, yaklaşan ormanlık alan her iki tarafta duvarlar ve yukarıda kalın bir çatı oluşturarak başka bir tünele iniyormuşuz hissi yaratıyor.

Ulciscor biraz da gereksiz bir şekilde, "Transvect bu tarafta," diyor.

Cevap veremeden, uyandığımdan beri birkaç kez hissettiğim bir başka sersemlik dalgasıyla sarsılıyorum ve sendeliyorum. Ulciscor fark etti. Elini koluma koyarak beni sabitledi ve sonra durup gözlerimin içine bakmak için eğildi.

"Veridius sana bir şey verdi mi? İlaç?"

"Sadece yarama merhem sürdü."

"Çok riskli; kendi doktorumuzun yakında buna bakacağını biliyor. Başka bir şey var mı? Yiyecek ya da içecek bir şey?"

"Hayır." Ne demek istediğini anladım. "Elbette yapmazdı."

"Güçlü bir şey yok. Kanıtlanabilir bir şey değil. Ama bir tutam karabaş otu, belki biraz öğütülmüş kurtboğan, sizi dengede tutmak için yeterli olacaktır. Etkisini fark etmenize gerek kalmadan bir konuşmada hata yapmanızı teşvik edebilir."

Tedirgin bir şekilde düşünüyorum. "Bir bardak su içmiştim. Sanırım yatağımın yanına bırakılmıştı. Gerçi o zaman öğrenciler oradaydı, Veridius değil."

"Hiç öğrenciden bahsetmediniz."

Dürüst olmak gerekirse onları unutmuştum. "Üç kişilerdi. Transvect'e ne olduğunu öğrenmek için gizlice içeri girdiler ama onlara söylemedim.

Herhangi bir şey. Sanırım sadece sıkılmışlardı. Zaten çok az konuşma fırsatımız oldu." Ulciscor onun kolunu çekiştiriyor. "İsimleri hatırlıyor musun?"

Beynimi zorluyorum. "Emissa, Indol ve Belli."

"Hm. Indol Quiscil'in oğlu olmalı. Magnus Dimidius Quiscil. O bir asker," diye tahmin yürütüyor Ulciscor benim iyiliğim için. "Sana bir şey yaptığını sanmıyorum. Diğer iki isim de tanıdık; sanırım onlar da asker ailelerinden. Sana suyu kim verdi?"

"Emissa."

"Onu araştıracağım." Yüz ifademi gördü. "Veridius okul müdürü, Vis. Öğrenciler üzerinde çok etkisi olacaktır." Tekrar ayaklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin olduktan sonra elini bırakıyor. "Tanıştıklarının bir şey yaptığını söylemiyorum; bu muhtemelen vücudunun yetismeye çalışması. Mesele şu ki, bunu göz ardı edemezsin. Onları bu açıdan düşünmek zorundasın. Tanıştığın herkesi."

"Dört gözle beklenecek bir şey var." Bu olasılığın Ulciscor'un aklına gelmiş olması bile tedirgin edici.

İri adam önündeki dik yokuşa bakarak kaşlarını çatıyor. "Bunu başarabilecek misin?"

"Beni taşırsan daha kolay olur."

Ulciscor tereddüt eder, sonra homurdanır. "Hadi ama. Eğer bu Transvect'i kaçırsak, bir başkasını planlamamız saatler sürer."

Ulciscor'un endişesiyle nazıkçe alay etmeme rağmen, aşağı doğru inen patikadan geçerken yanım ağrıyor. Etraftaki çalılıklar yeşil ve sık, dikenli çalılar ve mevsimi geçmiş yaban mersini kesilmiş. Yol boyunca birkaç patika daha karanlığa dalıyor. Nereye gittiklerini merak edemeyecek kadar ayaklarıma odaklanmış durumdayım.

Çok geçmeden zemin düzleşiyor ve bir uçurumun kenarından çıkan tamamen boş bir platforma çıkıyoruz. Az önce geldiğimiz yoldan başka bir yol yok, ağaçlarla çevrili olmayan üç tarafta kendini gösteren bir buçuk metrelik bir düşüş var.

Magnus Quintus'un yanına, iki yüz ayak uzunluğundaki taş parçasını çevreleyen banklardan birine tünüyorum. Son dakikayı iniş yaparak geçirmiş olsak bile, buradan adanın neredeyse tüm genişliğini görebiliyoruz; en az yirmi mil genişliğinde, belki de iki katı uzunluğunda olmalı. Bazı kısımları hâlâ

Karanlık, ama giriş noktası gibi görünen bir yer göremiyorum. Bana Suus'un güneydoğu kıyısını hatırlatıyor: ne kumsal var, ne de adanın kendisine çıkan yumuşak yamaçlar. Uçurum ve maviden başka bir şey yok.

"Din bu hale getirdi." Ulciscor bakışlarımı takip ediyor ve düşüncelerimi okuyor. "Başlangıçta çoğunlukla erişilemezdi ama üç yıl önce kalan plajları kaldırdılar. Deniz Duvarı'nı da aktif hale getirdiler."

"Deniz Duvarı mı?"

"Curia Doctrina'daki bir grup demirleme noktasını gördünüz mü? Onlar adayı çevreleyen bir güvenlik önleminin parçası. Sadece Transvect'lerin geçişine izin veriyor ve sadece belirli bir erişim noktasında." Başını sallıyor. "Kataklizm öncesi olduğunu düşünüyoruz. Bir şekilde Veridius tarafından uyarlanmış. Ama Din detayları öğrenmemize izin vermekle pek ilgilenmiyor."

"Çürüyen tanrılar." Bunun işe yaraması için ne kadar Will gerektiğini hayal bile edemiyorum. Ya da *nasıl* işe yarayacağını. "Sadece Akademi için mi?"

"Öyle diyorlar." Ulciscor gözlerini ufka diker.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Kuş sesleri bize doğru geliyor. Uzaktan, kayalıklara çarpan dalgaların sesi geliyor.

"Küçük kardeşim orada öldü."

Ulciscor kelimeleri o kadar yumuşak söylüyor ki, doğru duyduğumdan emin değilim. Gözlerimi manzaradan ayırmıyorum, sonra sorgulayarak ona bakıyorum.

Solivagus'un derin ormanlarına dönüp bakmıyor. "Adı Caeror'du. Veridius ile aynı sınıftaydı. Sakladıkları şeyi örtbas etmek için öldürüldüğünü düşünüyoruz." Tehlikeli bir nefes alıyor, sonra nihayet bakışlarımla buluşuyor. Hüzünlü ve ciddi. İfadesinde bir şey yok. "Burası kötü bir yer Vis. Tehlikeli bir yer. Hâlâ geri çekilebilirsin, ama bu bunu yapmak için son şansın. Bu fırsat buna değer mi? Hayatına değer mi?"

Öne doğru eğilip tekrar sivri adaya bakarken onu inceliyorum. Hafif bir ter tabakası, güneşte parıldayan koyu renkli poposunu kaplıyor. Adamla ilgili birkaç şey daha yerli yerine oturuyor.

"Söylediğini duymam gerek," diye sessizce ekliyor.

Bu ya da en iyi ihtimalle sonsuza kadar kaçmak. "Evet. Buna değer."

Belli belirsiz kederli bir gülümsemeyle uzaklara bakmaya devam ediyor. "Genç adamların öleceklerini bildiklerini söylerler, ama buna sadece yaşlı

adamlar inanır. Bazıları için

Çünkü bunun senin için doğru olduğunu sanmıyorum Vis. Umarım değildir." İç çekiyor. "Pekâlâ. Buradayken incelemeniz gereken iki bölge var, yıllarca süren araştırmalarımız sonucunda önemli olduğuna inandığımız yerler. İlki Akademi'nin yaklaşık bir mil doğusunda. Din'in aktif olarak üzerinde çalıştığı kalıntılar, ancak bundan daha fazlasını bilmiyoruz."

"Neden şimdi gidip bakmıyoruz?"

"Burada yalnız olduğumuz için bizi izlemediklerini bir an bile düşünmeyin. Ayrıca, eğer aktif olarak korunmuyorsa alarmlar olacaktır. Ve tam yerini bilmiyorum."

Gözlerin üzerimizde olduğunu düşününce ensemden bir karıncalanma hissediyorum ve başımı sallıyorum.

Ulciscor hafifçe kuzeye ve hafifçe batıya doğru hareket eder. "Şuradaki büyük doğal kemeri görüyor musun? Uçurumun yanından geliyor."

Neden bahsettiğini adanın en az yarısında fark ettim.

"Yaklaşık bir mil ileride, dağın diğer tarafında önemli kalıntılar var. Bu ikinci bölge. Son üç yıldır Solivagus'un o bölümü tamamen yasak bölge olarak tutuluyor. Din orada bir şeyler saklıyor."

Kayalık çıkıntı kilometrelerce uzakta, geçilmesi imkânsız gibi görünen bir arazide. Vahşi doğada hayatta kalabilecek durumdayım - gerekli eğitimi aldım ve Suus ormanlarında bolca deneyimim var - ama oraya gidip gelmek en az birkaç gün sürer. "Bu yerlere gerçekten gitmemi istiyorsun."

"Tabii başka bir şekilde araştırabileceğinizi düşünmüyorsanız."

Akademi'de daha önce gördüklerimi göz önünde bulunduruyorum. Ulciscor'un tarif ettiği güvenlik. "Ama nasıl?"

Ulciscor omuz silkiyor. "Sorun çözme yeteneğin için buradasın Vis."

Aşağıda uzanan ağaç tepeleri denizi, ada boyunca uzanan rüzgârlarla dalgalanıyor; kemerle aramızda dalgalı yeşil bir okyanus var.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum sonunda.

Ulciscor bu açıklamayı tam da beklediği yanıtmış gibi kabul eder. Belki de öyleydi.

Aramıza tekrar sessizlik çöküyor, ilk başta rahat, ama sonra Ulciscor'dan gelen bir beklenti duygusuyla ağırlaşıyor. Konuşmamı bekliyor. Açmak için

onunla başka bir şey.

Orman halısının üzerinden dışarı bakıyorum. Kardeşi hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum; vahiyde çok fazla acı vardı, konuşmayı devam ettirmek için belirgin bir çaba vardı. Bu konuda endişelerim var -liscor'un kazığı ilk bakışta görüldüğünden çok daha kişisel- ama bunları dile getirmenin zamanı değil.

Üzerimizde beliren tek bir şey daha var.

"Onu sen öldürdün." Sessizce söylüyorum ama etrafımızda sadece doğanın sesi var. Ulciscor'un duyabileceğine şüphe yok.

Ulciscor'un manzaraya doğru düşünceli bakışları birkaç saniye boyunca değişmiyor.

Sonra iç çekiyor. Görebildiğim kadarıyla pişmanlık duymasa da bu hareketinden pişmanlık duyuyor. "Ben yaptım." "Peki ya Birthright?"

Sonunda bana baktı. Merakla. "Sence yanlış bir şey mi yaptım?"

Dürüst olma dürtüsüne direniyorum. Ona Doğum Hakkı'nın her zaman ahlaki bir nedenle değil, Hiyerarşi'nin gücünü en üst düzeye çıkarmanın bir yolu olarak var olduğunu söylemek için. Sadece onların uygun gördüğü zamanlarda uygulanmak üzere. Düşerken babamın kanlı halini, kız kardeşimin sudaki hayalet saçlarını gördüğüm bir kalp atışı var. Eski öfke kıpırdanıyor.

"Sanırım yasaları çiğnemeniz gerekmiyordu." Tam olarak bir cevap olmasa da duymak istediği buydu. "Yok etmeye niyetli bir adamı öldürmenin yaşam için net bir kazanç olduğunu iddia edebilirsiniz. Yaşamasına izin vermek kolaylıkla daha fazla ölümle sonuçlanabilirdi." Boşluk. Bunu düşünmek bile ciğerlerimi sıkıyor.

"Yapabilirim. Yapardım." Onun için bu kadar basit. "Bu bir sorun mu?" "Öyle olsaydı Veridius'a bahsederdim."

Ulciscor duraksar, sonra onaylar gibi homurdanır. Demek istediğim anlaşıldı. Konunun üzerine gitmeyeceğim ama başkaları bilseydi bunun göz ardı edileceğine bir an bile inanmıyorum.

Ve sadece insanları öldürmesi konusunda da iyi değilim.

Yine bir sessizlik oluyor ve ben bunu belli etmemeye özen göstersem de hayıflanıyorum. Doğuştan gelen hak. Her insan hayatının korunması. Hiyerarşinin tek ikiyüzlülüğü değil ama en büyük ikiyüzlülüklerinden biri. Ve Ulciscor bunu herhangi bir vatandaşı gibi umursamazca ele alıyor.

Sedotia'yı dinlemem gerekip gerekmediğini tekrar merak ediyorum.

Acaba boyumdan büyük işlere mi kalkıştım?

Artık çok geç.

Uzaktaki kemerin kayalık eğriliğini inceliyor ve Transvect'in beni Deditia'nın kalbine götürmesini bekliyorum.

XI

ÇOCUKKEN Caten hakkında binlerce farklı hikâye duymuştum. Deditia'nın büyük liman başkenti. Yeniliğin, sanatın ve güzelliğin parlayan kalesi. Dünyanın atan kalbi.

İlk görüşümde hâlâ hazırlıksızdım.

Quus Denizi boyunca neredeyse iki saattir seyahat ediyoruz, Transvect en yüksek dalgaların bile yüzlerce metre üzerinde hızlanıyor. Güneş bir saat önce doğdu ve su göz alabildiğine parıldıyor, ama şimdi ince, puslu bir kara çizgisi ufku karartıyor. İleride çıkıntılı bir yarımada şekillenmeye başlarken pencereye yaslanıyorum.

Transvect birkaç dakika içinde en az on mil genişliğinde olması gereken bir körfezin ağzını kesiyor. Gemiler aşağıdaki pırıl pırıl yüzeyi süslüyor: Balıkçı gemileri, yelkenliler, hatta uzakta bir tireme benzeyen bir şey. Daha da uzakta, hareketlilikle dolup taşan bir yığın taş iskele var.

Ve ötesinde, Caten.

Güneş ışığı, iradenin üstünlüğünü haykıran cilalı taşlardan oluşan bir okyanusta parıldıyor. Yayılan konaklar, zafer kemerleri, inanılmaz yükseklikte uzanan kulelerle dolu tapınaklar, her biri farklı, kıvrımlı, kıvrımlı ve hiçbir standart inşaat yönteminin başaramayacağı şekilde açılı. Bunların bazılarının arasında yürüyüş yolları, altlarındaki sokaklara buyurgan bir şekilde bakan uzun kemerli geçitler vardır.

Tüm bunların arasında ve çevresinde... daha fazlası var. Daha küçük ahşap yapılar, taş olanların on katı. Asfalt yollar var. Hareketli meydanlar. Geniş hamamlar. Heykeller. Buradan bile her şeyin sürekli hareket halinde olduğunu görebiliyorum; sadece insanlar değil, daha büyük nesneler de hareket halinde.

sokaklar boyunca. Muhtemelen hakkında çok şey duyduğum Will'in sürdüğü büyük makineler. Tam olarak seçilemeyecek kadar uzakta.

"Oldukça güzel bir manzara, değil mi?" Ulciscor beklentiyle beni izliyor.

Dehşet verici. *Dehşet verici*. Bu benim düşmanım. Bunlar benim ölmemi isteyen insanlar. Hiyerarşinin gölgesi her şeyin üzerinde ve ben kendimi hiçbir zaman onların gücüne karşı kör olarak görmedim ama bu başka bir şey. Şehrin büyüklüğünü hesaplayamıyorum; sonunu göremiyorum. Hem gösterişli hem de salaş binalar körfezin kıyılarını kaplıyor ve sonra her yönde ufku tamamlayana kadar hafifçe yükselen zeminin ötesine yayılıyor. Muazzamlığını kavramanın bir yolu yok, ilham verdiği dehşeti azaltabileceğim hiçbir zihinsel karşılaştırma yok.

Bazen direncimin bir anlamı olduğuna inanıyorum. Bazen öfkem beni sıcak tutuyor ve kendime bir gün bir şekilde Caten'e borçlu olduğum acıyı ve kaybı geri ödemenin bir yolunu bulabileceğimi söylüyorum.

Uyumanızı sağlayan yalanlar acımasızca ortaya döküldüğünde bu çok zor.

"Fena değil." Ses tonumu hafif tutuyorum. Ulciscor'a doğru sırtarak evet, etkilendiğimi gösteriyorum. İçimdeki melankoliyi bastırıp derinlere gömüyorum.

Ulciscor dikkatimin dağıldığını görerek gözlemine sürdürmüyor. Son iki saat içinde bundan çok oldu. Konuşmak istiyor - Akademi'ye katılmadan önce öğrenmem gereken sayısız şeyi bana anlatmaya başlamak istiyor - ama bana sakinleşmem için zaman veriyor. Son iki günün olaylarını nihai olarak değerlendirmem için.

Onun düşündüğü sebeplerden olmasa da buna ihtiyacım vardı. Yolculuğun ilk yarısını Transvect'e yapılan saldırının her anını, Veridius'a ve ardından Ulciscor'a söylediğim her şeyi gözden geçirerek geçirdim. Herhangi bir şeyi ele verip vermediğime karar vermeye çalıştım ve sonra tutarsızlıklar, garip davranışlar, daha sonra sorgulanabilecek her şey için makul açıklamalarım olduğundan emin oldum.

İkinci yarı için endişelerim tamamen Sedotia'ya odaklanmış durumda.

Transvect'in kamarasının ılık çalan sessizliğinde, onun görmezden gelemeyeceğim bir sorun olduğunu kabul etmek zorunda kaldım: kadın kim olduğumu biliyor ve ayrılık tehdidini ne kadar çok tekrarlırsam, bunu ng olmadığına o kadar ikna oluyorum. Bir Anguis casusu olmaya niyetim yok ama öylece çekip gidemem de.

Bu da demek oluyor ki, bir şekilde bu naumachia'da olmak için bir neden bulmam gerekecek. Bu tür etkinlikleri daha önce de duymuştum: gladyatör dövüşü, ama savaş arabaları ve kum yerine gemi ve su. Catenan halkının zevki için olağanüstü masraf ve çabayla sahnelenen devasa bir deniz savaşı.

Ulciscor'un öylece dolaşıp görmeme izin vereceği türden bir şey değil.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" Sesimi huşu ile tonluyorum, bunun ne olduğunu biliyorum

herhangi bir Catenan'ın bu deneyimden beklentisi.

"Son nüfus sayımına göre bir milyondan biraz fazla. Dış bölgeleri de sayarsanız daha fazla."

"Tanrıların mezarları." Mırıldanıyorum, neredeyse kendi kendime konuşuyorum. "Victorum'u yöneten yaşlı gladyatörler buradaki büyük arenalardan, ne kadar çok insanın geleceğinden bahsederlerdi ama ben onlara hiç inanmadım." Sonunda Ulciscor'a bakıyorum. "Catenan Arenası'nın kırk binden fazla kişi alabildiği doğru mu?" Nasıl tepki vereceğini tahmin ederek sayıyı az söylüyorum.

"Yüz binden fazla." Bu sefer şüphe götürmez bir gurur.

Sanki hala kabullenmeye hazır değilmişim gibi başımı sallıyorum. Etkilenmekle inanmamak arasında bir yerdeyim. "Hayal bile edemiyorum."

"Yine de," diye ısrar ediyor Ulciscor, sesinde en ufak bir rahatsızlık belirtisi var. "Onu gördün mü? Dolu olduğunda orada bulundun mu?"

"Bir ya da iki kez. Oyunlar senatörlerden çok mafya için bir eğlence ama zaman zaman gerekli oluyor. Ve muhteşemler," diye kabul ediyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. Hayranlığımı, bu düşünceyle ne kadar meşgul olduğumu görünce gülümsüyor. "Belki bir gün onları kendi gözlerinizle görme şansınız olur."

Şehri gözlemlemeye devam ediyorum, bu şekilde bırakmaktan memnunum: Ulciscor daha fazla ısrar edersem şüphelenecektir ama tohum ekilmiştir. Jovan Festivali sırasında düzenlenen oyunları görme isteğimi dile getirdiğimde, bu konuşmayı hatırlayacak ve ilgimi çektiği için bunu yaptığını düşünecek.

Ulciscor sonunda özür dileyerek, "Bugün şehrin kendisini pek göremeyeceğiz," diyor. "Transvect Praedium Bölgesi'nde duruyor. Çoğunlukla depolar var. Oradan Sarcinia'ya giden bir arabaya bineceğiz."

Bu mantıklı. Bu Transvect bizi almak için doğu eyaletlerinden yönlendirilmiş; gördüğüm kadarıyla yükü büyük ölçüde tahıl. Bir Magnus

için bile

Quintus, kimsenin bütün bir ikmal sevkiyatını gereğinden fazla uzağa yönlendirmek isteyeceğini sanmıyorum.

"Malikaneniz orada mı?"

Başını salladı. "Yaklaşık bir saatlik yol."

Önümüzdeki iki ayı geçireceğim Ulciscor'un aile malikanesine doğru yola çıktık. Akademi'nin şu anki bir buçuk yıllık kursu dört ay önce başladı; Jovan Festivali için verilen bir aylık tatile sadece birkaç hafta kaldı, bu yüzden Quintus tatil bitene kadar bana özel ders verilmesine karar verdi. Beni hemen kurtların önüne atmaktansa, kendi deyimiyle "pürüzlerimi düzeltmenin" daha iyi olacağını söyledi.

Ayrıca birkaç gün içinde Caten'deki ikametgahına gitmek üzere yola çıkacağı ve beni eğitimim için başkalarına emanet edeceği konusunda beni uyardı. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden hâlâ emin değilim. Bir yandan mantıklı: Senatörlük görevleri var ve ben eğitim alırken beni başkentten politik olaylarından uzak tutmak istediğini zaten açıkça belirtti. Öte yandan, beni kişisel gözetimden yoksun bırakmaya bu kadar istekli olması garip geliyor.

"Acaba..."-adını hatırlamaya çalışıyorum-"Lanistia bizimle orada buluşacak mı?" Görünüşe göre derslerimden sorumlu olacak Sextus.

"Çoktan orada olmalıydı."

Sesindeki şüphe imasına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Geleceğimizi biliyor mu?"

"Geleceğimi biliyor." Ulciscor belli belirsiz utanıyor. "Halka açık bir iletişimde senin hakkında çok fazla şey söylemek istemedim. Bu yüzden... sürpriz olacaksın." Bunu söyleme şekline bakılırsa, Lanistia'nın hoşlanacağı türden bir sürpriz olacağımdan emin değilim.

"Ah. Veridius'u biliyor, değil mi? Ne yaptığımızı?" Bakışlarım tekrar şehre kaydı; limandan karaya geçmek üzere şehre doğru eğik bir şekilde ilerliyoruz. Görüş alanımdan bir yelkenli geçiyor ve yelkenlerini açmamış olmasına rağmen dalgalar arasında süzülürken pruvasının hızla yükselip alçaldığını fark edene kadar ona neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Altımızdan geçip gözden kayboluyor.

"Öyle ve bu konuda yalnız. Bu da demek oluyor ki, o konuştuğunda benim sesimle konuşuyor ve sizden de ona gereken saygıyı göstermenizi bekliyorum.

Seni ne kadar zorlarsa zorlasın, istediği her şeyi yap. Ve eğer bana söylemen gereken bir şey varsa, ona da söyleyebilirsin. Ona tamamen güveniyorum."

Transvect yavaşlamaya başladığında demirleme noktasının giderek tanıdıklaşan şekli beliriyor. Rıhtımlar şimdi altımızda, öğle güneşinin altında bir endüstri kovani, yüzlerce karınca benzeri 1güre devasa gemileri ve uzun, atsız arabalar gibi görünen şeyleri yüklüyor ve boşaltıyor. Octavii'ler tarafından yönlendirilen ama Will tarafından çalıştırıldıkları belli olan bu arabalardan bazılarının rıhtımdan düzgün bir şekilde uzaklaştığını görüyorum. Çuvallarla yüklüler ve bizimle aynı yöne doğru gidiyorlar.

Bakışlarımı pencereden ayırıyorum. Caten uçsuz bucaksız ve yabancı; bunu zaten biliyordum. Dikkatimi dağıtamam.

Bir durakta, büyük, yavan, benzer görünümlü ahşap depolar denizinin ortasında dinlenene kadar on beş dakika geçti. Karşımda Ulciscor elini cebine atıyor ve bir çift renkli gözlük takıyor - Sextii ve üstü için ayrılmış, sözde Nyripk'in uzak çöllerinde özel bir işlem kullanılarak yapılmış - ayağa kalkmadan önce. "Gel bakalım."

Magnus Quintus'un gözlüklerinden mi, togasındaki mor şeritten mi, yoksa her ikisinden de mi emin değilim ama Transvect'i boşaltmak için acele eden işçi sürüsü onun önünde bir dalga gibi dağılıyor. Yüzlerce meraklı gözün baskısını hissederek onun peşinden gidiyorum.

Sokak seviyesindeki hava yoğun, kokuşmuş, terle karışık toz ve Octavii'lerin yakındaki sokaklarda rahatladıkları 1sh ve insan dışkısı. Kuşkulanmadan ilk ciğerime çektiğimde öğürüyorum. İşçiler birbirleriyle iletişim kurmak için yarışırken, asfalt yollarda bir yaygara, bir bağırma saldırısı var. Kaotik bir durum. Nahoş.

"Bu tarafa." Ulciscor beni sokağın diğer tarafında bekleyen bir arabaya işaret ediyor.

Şoför bizi fark edince koltuğundan kalktı. "Sextus Tohrius selamlarını yolladı, Magnus Quintus." Kumral saçlı, çürük yüzlü adam kapıyı açarken küçük bir selam veriyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Marius. Lütfen ona yardımları için minnettar olduğumu ve iki gün içinde tekrar Caten'de olacağımı söyle."

"Yapacağım." Şoför, Ulciscor'un arkasında durarak binmemi bekliyor, arabayı kapatıp yoluna devam etmeden önce bana saygılı bir şekilde teşekkür ediyor.

Otur. Birkaç dakika içinde yola koyuluyoruz ve Marius'un çakıllı sesinin yolu açmak için diğerleriyle yarıştığını duyabiliyorum.

"Tohrius benim müşterim," diye açıklıyor Ulciscor perdeyi yanına çekip bizi gözden gizlerken, "ve Marius'a çenesini kapalı tutması konusunda güvenilebilir. Sarcinia, Caten'den o kadar uzak ki, kimse orada olduğunuzdan emin olmadığı sürece, kimse yolculuk yapma zahmetine girmeyecektir." Perdeyi kendi tarafıma çekmem için bana da işaret ediyor.

Ben de öyle yapıyorum. "Gerçekten birilerinin bu kadar ilgileneceğini düşünüyor musun?"

"Birdenbire Telimus olan ve Caten'deki en eski soylu ailelerden birine evlatlık verilen bir yetimde mi? Evet, Vis. İlgileneceklerdir." Kuru bir yetersizlik. Dikkatini yanındaki koltukta bekleyen bir yığın belgeye çeviriyor. "Burada yetişmem gereken birkaç şey var. Mümkünse uyumalısın. Yararı biraz daha iyileştirmeye çalış. Bu bir süre için son şansın olabilir." Bir dişini yalıyor ve tamamen içeriğine odaklanarak sayfaları karıştırmaya başlıyor.

İsteksizce onu onaylıyorum, sonra koltuğuma geri yerleşiyorum ve araba kaldırım taşları üzerinde takırdayarak Caten'den çıkmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum.

❖ ❖ ❖

"BURADAYIZ."

Ulciscor'un sözleri beni güneşin neden olduğu uyuşukluktan uyandırıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, arabanın sürekli sallanmasına dayanmaya çalışmaktan kaslarım geriliyor. Ne zaman uykuya daldığımdan emin değilim ama bir noktada Ulciscor perdeleri tekrar açtı. Öğleden sonraydı.

Önüme bakmak için boynumu eğiyorum. Az önce bir tepeye tırmandık ve kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Her yer yemyeşil. Ara sıra bulutlarla kaplı güneş, zeytin tarlalarına, özenle ekilmiş meyve bahçelerine ve uzaktaki altın renkli buğdaylara vuruyor. Octavii'ler -sanırım- Will ile çalışan makinelerle toprağı işliyor, topluyor ya da bazı durumlarda hayvanlara bakıyor. Onlardan yüzlerce var.

"Sarcinian mülklerimiz." Ulciscor, sergilenen güzelliğe rağmen bunu gururlu bir tavır takınmadan söylüyor. Hemen ilerideki konağı işaret ediyor.

ağaçlarla çevrili çakıllı yol kıvrılıyor. "Önümüzdeki iki ay boyunca eviniz."

"İşe yarayacak gibi görünüyor."

Bana baktı, sonra kıkırdadı. "Kadmos'un böyle bir şey söylediğini duymasına izin verme." Yanındaki kâğıtları toplamaya başladı.

Ben daha kim olduğunu sormadan araba durdu ve Marius ön taraftaki yerinden sıçrayarak Ulciscor'a kapıyı açtı. "Zorlu yolculuk için özür dilerim, Magnus."

"Senin suçun değil, Marius. Buradaki yolların bakıma ihtiyacı var ama son zamanlarda haydutlarla ilgili sorunlarımız var." Ulciscor atına bindi, ben de onu takip ettim. "Dönüş yolculuğunda dikkatli olmalısın."

"Yapacağım, Magnus."

"Gitmeden önce dinlenebilir ve yemek yiyebilirsiniz."

"Minnettarım ama Sextus Tohrius gece olmadan Caten'e dönmemi istiyor." Çopur adam saygılı bir selam veriyor ve sonra Ulciscor'un tanıdığını görünce kendini tekrar sürücü koltuğuna atıyor. Taştan bir kadranı ustalıkla ayarlamasını, sonra da arabayı ileriye doğru götürmek için dişli ahşap tekerleği kullanmasını izliyorum.

"Ulciscor."

Fare kadının sesi hem Quintus'u hem de beni döndürüyor. Genç bir kadın villanın revakında kollarını kavuşturmuş duruyor. Dalgalı siyah saçları yüzüne dökülüyor ve bir Will kullanıcısının yansıtıcı koyu renk gözlüklerini takıyor.

Hiçbiri kaşlarını çatmasını örtmüyor. Belli ki bana yönelik değil, ama bu bir adım geri çekilmemi engellemiyor.

"Lanistia!" Ulciscor elini tıraş olmuş poposunda gezdiriyor, yüzünde yarı gerçek bir zevk, yarı koyunsu bir ifade belirliyor. Lanistia'nın görüşünü engellemek istercesine önümde duruyor. "Olacağını düşünmüştüm-"

"Bu kim?"

"Bu Vis. Vis... Telimus," diye ekliyor öksürerek.

Lanistia'nın gözleri gözlüklerin altında saklı ve yüzünün geri kalanı hareket etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Onaylamaması hâlâ fiziksel bir sıcaklık gibi yayılıyor.

Sessiz kalmaya karar verdim.

"Üzgünüm geciktim. Tensia'dan gelen Transvect saldırıya uğradı," diye devam ediyor Ulciscor garip bir duraklamanın ardından.

"Duydum. İyi misin?" Son kısma isteksiz bir özen. Sanırım ona kızmak istiyor ama sormayacak kadar da endişeli.

"Vis'e teşekkürler." Ulciscor ona hafifçe başını sallıyor. Gerçekten iyi olduğuna dair bir güvence.

Lanistia'nın yüzünde bir şey yumuşar. "Güzel." İleri doğru adım atıyor. Hareketlerinde doğal bir atletizm var, Tiyatro'da dövüştüğüm daha yetenekli Octavii'leri anımsatıyor. Şimdi daha yakın, benden en fazla on beş ya da altı yaş büyük olabileceğine karar veriyorum. "Ben Lanistia," diyor bana.

"Vis."

Tanışma faslı bitince Ulciscor'a geri döner. "Ev hazır değil."

"Kadmos idare eder." Ona sırtıyor. Onu ilk kez gözleriyle gülümserken görüyorum.

Homurdanıyor ama ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıp ona bakıyor. O zaman ilk görüldüğü kadar sade değil. "İyi. Gel hadi." Malikaneye doğru geri dönüyor.

Ulciscor bana alaycı bir bakış attıktan sonra beni takip etmemi işaret ediyor. "Villa Telimus'a hoş geldiniz," diye mırıldanıyor.

XII

Özel bir şey konuşmak isteyen iki insanın **BEDEN DİLİNDE BİR ŞEYLER VAR**. Gizli bir gerilim, etkileşimlerinde bilinçsiz bir sertlik. Son birkaç aydır annemle babam arasında bunu sık sık gördüğümü hatırlıyorum ama nedenini merak edemeyecek kadar genç ve naftim.

Ve bunu şimdi Ulciscor ve Lanistia'nın konuşma tarzında görebiliyorum, ne kadar iyi saklamaya çalışsalar da.

Çiftin peşinden gidiyorum. Ayaklarımızın altındaki çakıllar, kırların sessizliğinde gürültüyle çatırdıyor. Ev üç katlı ve alacalı kumtaşından yapılmış, Will'in inşaatlarda kullanılmasından önceki bir döneme aitmiş gibi görünüyor.

"Demek bir oğul getirdin." Lanistia omzunun üzerinden bana bakıyor; ben gülümsüyorum ama o karşılık vermiyor. "Bu çok ani oldu."

"Ne kadar sıkıldığını biliyorum. Şimdi önümüzdeki iki ay boyunca yapacak bir şeyin var."

Lanistia hiç eğlenmiyor.

Üç uzun kemerden geçiyoruz, Lanistia bizi içeri götürüyor. Villa zengin bir şekilde döşenmiş, geniş odalar kalın perdeler ve dekoratif kafeslerle alt bölümlere ayrılmış, her şey Katalan seçkinleri arasında popüler olduğunu bildiğim tarzda. Odalar havadar, doğal ışık yüksek pencerelerden içeri süzülüyor. Mozaikler birkaç bölme duvarını kaplıyor. Bir tarafta, büyük bir özel banyo setinin girişi gibi görünen bir şey görüyorum.

"Relucia ne dedi?" "Henüz hiçbir şey."

Lanistia durdu. "Ona söylemedin mi?"

Ulciscor sadece yüzünü buruşturur.

Öksürüyorum. "Relucia kim?"

"Çürüyen *tanrılar*. *Ona* söylemedin mi?" Lanistia'nın koyu renk gözlüklerinin arkasından onaylamayan bir ifade belirliyor.

Ulciscor iç çekerek bana döndü. "Relucia, Sextus Relucia Telimus'tur. Benim karım. Muhtemelen Akademi'nin ikinci üç aylık dönemi başlayana kadar Sytrece'ten dönmeyecek," diye vurgulayarak ekliyor, açıkça Lanistia'nın iyiliği için.

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. O kadın yasal olarak benim annem o zaman. Bundan bahsetmesi gerekirmiş gibi görünüyor. "Tüm bunlara rağmen iyi olacak mı?"

"Akademiye sokmak için birini bulmayı umduğumu biliyor." Dikkatli bir şekilde ifade etmesine bakılırsa nedenini bilmiyor. Gözlerini çevredeki duvarlara çevirmesi, bu konuda burada bir şey söylememem gerektiğini gösteriyor. "Kısa bir süre önce evlat edinmemizi bile önerdi. Bir tane olacak. Gelecek yıl için Sansür'e yardım etmek üzere seçildi -sık sık yurtdışına çıkıyor- anlayışla karşılayacaktır. Mezun olana kadar onunla tanışma şansınız bile olmayabilir." Sanırım buna şaşırmamalıyım. Ulciscor yirmi üç yaşını çoktan geçti, bekârlar için vergi yükünün ağırlaştığı bir dönem. Ve Cumhuriyet'te çocuk sahibi olmanın pek çok parasal ve sosyal getirisi var; hiç değilse Relucia muhtemelen evlat edinmemi ihtiyatlı bir finansal hamle olarak değerlendirecektir.

Tabii halihazırda kendi çocukları olmadığını varsayarsak.

"Yine de bu gecedен önce haber göndereceksiniz." Lanistia'nın 1rm'si. Onunla konuşma şekli, varır varmaz doğal bir şekilde adım atmaları, aşinalığı haykırıyor. Kaba tavrı ne olursa olsun, sadece dostlukla gelen bir rahatlık.

"Yani bahsetmediğin hiç erkek ya da kız kardeşim yok mu?" Bunu sormak garip geliyor ama sormak zorundaymışım gibi görünüyor.

"Hayır." Ulciscor daha fazlasını söyleyecekmiş gibi bir nefes alır, sonra fikrini değiştirir. "Hayır." "Dominus!"

Kırkklı yaşlarında, sinekkaydı traşlı ve çelimsiz bir adam sol taraftaki geçitten enerjik bir şekilde kendini ayırırken üçümüz de duruyoruz. Saç çizgisinde ciddi bir gerileme var ve bunu telafi etmek için hâlâ siyah olan saçlarının geri kalanını uzatmış gibi görünüyor. Omuzlarına doğru gevşekçe sarkan tel tel kütle görünüşünü iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Yine de gülümsemesi heyecanlı, geniş ve misafirperver. Samimi görünüyor.

"Kadmos." Ulciscor onu selamlamak için omzundan tutuyor ve gülümsüyor. "Seni gördüğüme sevindim. Her şey yolunda mı?"

"Doğu Ield'deki orak makinesinin değiştirilmesi gerekiyor. Zeytin mahsullerinden bazıları daha o garip çürümeden etkilendi. İncusi de arkadaşlarına ne kadar çok iş yapmaları gerektiğini mırıldanıyor, oysa bunun için düzgün bir ödeme alıyorlar. Yani, her zaman olduğu gibi, Dominus." Haberler neşeli bir şekilde veriliyor. Bunlar acil kaygılar değil.

Varlığını nihayet fark ettiğinde gülümsemesi biraz azalıyor. Tam olarak hoşnutsuz değil. Daha çok kafası karışık.

Ulciscor kıkırdar. "Yakında hepsine ulaşacağız. Söz veriyorum." Kadmos'un bakışını gördü, beni de konuşmaya dahil etmek için döndü. "Ama bu arada Vis'le tanış. Onu evlat edindim ve ikinci üç aylık dönemin başında Akademi'ye katılacak. Vis, bu Dispanser Kadmos. Villada ihtiyacınız olan her şeyde size yardımcı olabilir."

Kibarca başımı sallıyorum. Bu tanışma, ev kâhyasına Lanistia kadar güvenilmediğini gösteriyor ve bu varsayım Kadmos'un benimle Ulciscor'un arasına bakarkenki şaşkın ve belli belirsiz dehşete düşmüş ifadesiyle de destekleniyor. Bu onun için kesinlikle bir sürpriz.

"Kadmos, lütfen Vis'i yiyecek bir şeyler alması için mutfağa götürür müsün ve sonra ona odasını gösterir misin? Sanırım misafir odası. Yarın daha kalıcı bir yer ayarlayabiliriz."

"Elbette, Dominus. Efendi Vis, lütfen beni takip eder misiniz?"

Ulciscor bana güven verici bir şekilde, "Yerleş," diye ekliyor. "Biraz daha dinlen. Lanistia yakında gelip seni bulacak."

Kabul ediyorum ama Kadmos'u takip ederken Lanistia ve Ulciscor'un yürümeye başladığı yöne dikkat ediyorum. Magnus Quintus'un bana yalan söylediğini düşünmüyorum ama itiraf ettiğinden daha fazlası var.

"Villa Telimus'a hoş geldiniz, Efendi Vis." Kadmos'un hafif bir Sytrecian aksanı var, bu da kökenleri hakkındaki izlenimi güçlendiriyor. Sesi tüm neşeli tonlarını kaybetmiş. Hiçbir şekilde kaba değil, ama beni malikânenin derinliklerine doğru yönlendirirken kesinlikle kibarlıktan öte bir şey yapmıyor. "Odanıza çıkarılmasını ayarlamamı istediğiniz herhangi bir eşyanız var mı?"

"Hayır."

Kıyafetlerime bakıyor. Bunlar Akademi'dekiler. Temiz ama Solivagus'tan ayrıldıktan sonra Ulciscor'un bir bıçakla dikkatlice kestiği için yırtık pırtık - Veridius'un izimi sürmek için kullanmış olabileceği her türlü aşlamayı yok etmeye yetecek kadar. Kadmos'un kökenimi çözmeye çalışırken bile zihninde alması gereken şeylerin bir listesini yaptığını görebiliyorum. "O zaman bir gardıroba ihtiyacın olacak."

"Evet. Teşekkür ederim."

Bana durmamı işaret ediyor ve bir talimat mırıldanarak Roor'u süpüren genç bir Octavii'nin yanına gidiyor. Tombul, çilli kız Kadmos'a saygıyla eğiliyor ve aceleyle giderken bana geniş gözlü bir değerlendirme yapıyor.

Yetimhanedekinden daha büyük ve daha iyi stoklanmış olan mutfığa varıyoruz. Görünürde aşçı yok, bu yüzden yüklü tezgahlardan istediğimi iki ayrı tabağa alıyorum. Bir önceki günden beri neredeyse hiç yemek yemedim ve dizili yiyecekler -kürlenmiş etler, zeytinler ve taze pişmiş ballı buğday ekmeği- uzun zamandır yediğim her şeyden daha iyi.

Kadmos benim gereğinden fazla olan yüküme onaylamayan bir bakış atıyor ama beni ve tehlikeli bir şekilde dengelediğim yükümü konağın ikinci katındaki misafir kanadına götürürken hiçbir şey söylemiyor. Girişte durdu ve beni içeri sokmadan önce yakındaki bir koltukta bekleyen katlanmış bir tuniği bana uzattı. "Bu bugün için yeterince iyi olmalı." Octavii işini çabucak bitirdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa Vis Usta, kapının yanındaki zili çalın, biri gelecektir."

Oda geniş, yetimhanede kaldığımın on katı büyüklüğünde. Ortadaki yatak da kocaman, bronz süslemeli başlığın altında kuştüyü bir şilte var gibi görünüyor. Bu manzara karşısında vücudum özlemle ağrıyor.

"Teşekkür ederim Kadmos." Kâhyaya döndüğümde onun kapıya yerleştirilmiş bir taşa dokunduğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" "Güvenliği devre dışı bırakıyorum. Magnus Quintus her zaman güvendiğimiz kişilere güvenmez.

burada konaklayın." Karoyu tekrar cebine sokar.

Kızgınlığımı sahte bir ilgisizliğin arkasına saklıyorum. Kâhya onu görmemi istedi. Yalan söyleyip söylemediğini anlamamın hiçbir yolu olmadığını ve kapının evin başka bir yerindeki bir göstergeye kolayca bağlanabileceğini biliyor - yani kapıyı açtığım anda birileri bunu anlayacak. Şimdi gizlice çıkma riskini göze alamam.

Elimdeki iki tabak yemeği büfenin üzerine bıraktım, bu harekete eşlik eden esneme numarası yapmama gerek kalmadı. "Zaten bir yere gitmek istemem için birkaç saat geçmesi gerekecek."

"O zaman dinlenmene izin vereceğim. Afiyet olsun, Efendi Vis." Küçük, kibarca saygılı bir selam veriyor ve ben cevap veremedenden kapıyı arkasından kapatıp gidiyor.

Tabaklardan birinden bir dilim ekmek kapıyorum ve belli belirsiz sinirlenerek mideye indiriyorum, yine de temkinli davrandığı için adamı suçlayamam sanırım. Muhtemelen tüm hayatı boyunca hizmet ettiği asilzade ailesinin birdenbire varisi olan, pek de iyi olmayan bir yabancıyım. Magnus Quintus'a karşı haince bir şey denemek için tamamen deli olmam gerekse de, adama bazı çekinceleri çok görmek zor.

Parçalanmış giysilerimi atarken düşünceliyim -omuzlarım itiraz ediyor ve bandajlı tarafım rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyor- ve yenilerini giyiyorum, alıştığımдан çok daha ince ve söz verdiğim gibi neredeyse mükemmel. Tuniğimi düzgünce bağladıktan sonra biraz daha yemek yiyorum ve doğuya bakan büyük pencereye geçip panjurları sonuna kadar açıyorum. Manzara yemyeşil tepelerden oluşuyor, en yüksek tepeler batmakta olan güneşin son ışıklarıyla aydınlanıyor. Kilometrelerce uzağı görebiliyorum.

İçine girmek için fazla oyalanmıyorum; yeterince güzel ama ben her zaman okyanusun ışıltısını ve berrak ufuklarını tercih etmişimdir. Önemli olan karartılmış leddlerin hareketsiz olması. Octavii'ler ya evlerine dönmüşler ya da villanın içinde meşguller.

Eşiğe yerleştirilmiş taş kiremit olmadığını görmek beni rahatlattı. Ötedeki kumtaşı tuğlaların arasında, harcın aşındığı belirgin yarıklar var. İdeal bir tutamak değil ama parmaklarımın ucuna kadar geliyor.

Tereddüt ediyorum, sonra çıkıntıya tünüyorum. Yakalanırsam bu kötü görünecek ama benden bir şey saklanıp saklanmadığını bilmem gerekiyor. Ve Suus'un uçurumları boyunca çok daha yükseklerle tırmanmayı başardım. Omzum ve yan tarafım ağrısa bile, tek bir katı güvenle inebileceğimden ve fark edilmeden içeri girebileceğimden eminim.

Düştüğümde pencereden zor çıkıyorum.

Omzumdaki beklenmedik şiddetli sancı mı yoksa yılların pası mı yanlış zamanda seğirmeme neden oluyor emin değilim. Her iki durumda da,

Birdenbire geriye doğru, kalbim boğazımda, tutunacak bir yer bulamadan raylara düşüyorum. Yere on beş metreden fazla değil ve havada dönmeyi başarıyorum, böylece yaralanmamış tarafımın üzerine iniyorum. Hâlâ acıyor.

Çimlerin üzerine uzanıyorum, ciğerlerimden çekilen havayı geri almak için nefes nefese kalıyorum, bir yandan da umutsuzca sessiz olmaya çalışıyorum. Nefes alışımı kontrol altına almam muhtemelen on saniye sürüyor ve uzuvlarımı test edecek kadar kendime gelmem de bir o kadar uzun sürüyor. Sanırım kırılan bir şey yok. Villanın içinden sesler geliyor ama bağırış çağırış yok, kimsenin bir şey gördüğüne ya da duyduğuna dair bir belirti yok.

"*Aptal*," diye fısıldıyorum kendi kendime, ayağa kalkmaya çalışırken, kendimi fırçalıyorum ve yeni beyaz giysilerimi hemen lekelemediğimi kontrol ediyorum. Yaptığım hataya mı yoksa hata yapmayacağıma olan inancıma mı daha çok sinirlendiğimden emin değilim.

Alacakaranlık çökmüş, dünyanın şekli hâlâ görülebiliyor ama renk neredeyse tamamen kaybolmuş. Villanın girişinde kılıflı meşaleler çıtırdıyor; etrafta kimseyi göremiyorum ama yine de yanlarından geçip binanın *Ulciscor* ve *Lanistia*'nın kaybolduğu bölümüne doğru ilerliyorum. Pencerelerin çoğu karanlık ama birkaç tanesinin kapalı panjurlarında ışık çizgileri var.

Birinden gelen derin tınıları fark etmem uzun sürmedi. Tahtadan dolayı silik ama kesinlikle *Ulciscor*. Pencereye yaklaşıyorum. Ne yazık ki açıkta, patikadan biri geçerse arkasına saklanabileceğim bir siper yok. Herhangi bir hareket belirtisi için etrafımı kontrol ediyorum, sonra başımı dikkatlice açıklığın yanına yerleştiriyorum.

Ulciscor Transvect-mu ed'e yapılan saldırıyı anlatmanın tam ortasında, ama dışarıdan gelen sessizlik kelimeleri duymama izin veriyor. Birkaç dakika içinde tamamlanan ve *Lanistia*'nın yumuşak sorularıyla sadece birkaç kez kesintiye uğrayan kuru gerçekler için dramadan kaçınıyor. *Sacro*'yu nasıl öldürdüğünü ya da nasıl bayıltıldığını anlatmaktan çekinmiyor.

Hareket halindeki *Transvect*'in üzerinde, *Akademi*'ye giden yolun yarısında ve benim onun yanındaki *Roor*'da kanlar içinde uyanmamla sona eriyor. İşini bitirdiğinde kısa bir sessizlik oldu.

"*Anguis*, o zaman. *Melior*'un işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?" *Lanistia*'nın daha yüksek olan sesini nemlendirici ahşaptan çıkarmak daha kolay. Benim için uzun sürmedi.

İsmi yerleştirin. Melior, Anguis'in lideridir. Yasaklanması ve yakalanması için konulan ödölün büyüklüğü sayesinde tanınan bir isim.

"Yerel bir grup için fazla bilgiliydiler. Biz ayrılmadan birkaç saat önce Transvect'in yeniden düzenlenmesini istedim." Ulciscor bu durumdan rahatsız oldu. "Ve beni bu kadar kolay alt edebilmeleri tesadüf olamaz. Böyle bir silahı bir hevesle getirmezsın."

"Ne olabileceğı hakkında bir fikrin var mı?"

"Yoktu. Yine de hoş değildi. Uyandıktan sonra saatlerce kustum." "En azından uyandın." İçlerinden biri uyandığında mobilyaların gıcirtısı duyuldu.

vardiyalar. "Masen'de daha fazla ceset buldular. Tıpkı diğlerleri gibi kafaları parçalanmış."

"Tanrıların mezarları. Kimin? Ne zaman?"

"Birkaç Sextii. Bölgesel liderler ama ikisinin de ismi tanıdık gelmiyor. İki gün önce."

"Quiscil ve diğlerleri nasıl tepki verdi?"

"Senato'da mı? Cinayetleri korkakça bir saygısızlıktan başka bir şey değil diye kınadılar. Ama söylenenlere göre, bu onları üzmüş. Bu saldırılarda onları endişelendiren bir şey var, Anguis'in daha cesur olmasının ötesinde."

"Belki de hedefledikleri kişi budur."

"Söyleyebildiğim kadarıyla bu ikisi ile diğlerleri arasında bir bağlantı yok. Ama aramaya devam edeceğim."

"Yap. Melior'u yakalamaya yakın olduklarını söylediklerinde onlara inanıyorum. Bu gerçekleşmeden önce neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. Anguis'in başkanının benim kim olduğumu bilenlerden biri olma ihtimali çok yüksek.

Belli belirsiz bir tıkırtı -sanırım bir bardak masaya bırakılıyor- ve ardından bir iç çekiş. "Peki ya Düzelticiler? Daha fazla test uyguluyorlar mı?"

"Geçen hafta Magnus Quintus Cerrus'tan kan aldılar. Sadece o yeni bir tane duydum. Ama enfeksiyon kapmadığını söylediler."

Ulciscor'dan bir homurtu. "Utanç verici." Lanistia'dan alçak sesle bir kıkırdama geliyor.

Sessizlik var ve onlardan birinin ya da her ikisinin de odadan çıkıp çıkmadığını merak etmeye başlıyorum. Villanın dışında hala bir hareket yok.

"Oğlunuz iyi birine benziyor." Lanistia'nın ani gözleminde keskin bir yan var.

"Bak, Lanistia-"

"*Aklından* ne geçiyordu?" Alçak ama yoğun. "Nasıl bu kadar aceleci olabiliyorsun?" "Sen orada değildin. Eğer tanrılara inansaydım, beni ona yönlendirdiklerini söyledim.

O bunun için *yaratılmış*."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Yollarımızın nasıl kesiştiğini her yönüyle inceledim ve işin içinde çok fazla şans vardı. O kimsenin casusu değil." Bunu mutlak bir güvenle söylüyor ve bu sözler karşısında göğsümde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum.

"Onunla tanıştıktan sonraki bir gün içinde bir Anguis pususunun hedefi olmanıza rağmen."

"Beni *kurtardı*. Eğer onlarla birlikte olsaydı, tüm bu saldırının tek amacı onun biraz daha güvenini kazanmak olurdu. Anguiler bile kaynaklarını bu kadar savurgan kullanmıyor."

"Ama onu *tanımıyorsunuz*. Geçmişini araştırarak vaktin olmadığını biliyorum." Lanistia hayal kırıklığı ve yalvarma arasında kaldı. "Ya hata yaparsa? Ya da kırılırsa? Ya da dönerse?"

"Bu yüzden önümüzdeki iki ayı onunla geçireceksin. Eğer sonunda hazır olmadığını ya da ona güvenilemeyeceğini söylersen, o zaman her şeyi iptal ederim." Ulciscor iç çekiyor. "Onda bir şeyler *var*. Bir savaş yetiminin sahip olabileceğinden çok daha iyi eğitilmiş. Çocuk Aurora Columnae'de de boyun eğmek yerine birden fazla Rogging aldı. Yüklü, inatçı, öfkeli ve kesinlikle bir şeyler saklıyor. Ama onu harekete geçiren her neyse, kullanabileceğimiz bir şey."

"Peki ya Veridius onu öldürmeye karar verirse?"

"O zaman yasal dayanağımızı kazanmış oluruz. Başka bir Telimus'un Solivagus'ta ölmesi bu kez Senato'yu zorlayacaktır."

"Ulciscor." Lanistia'nın yumuşak, ağır onaylamaması içimden geçen ürpertiye hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ulciscor, "Veridius da bunu en az benim kadar iyi biliyor zaten. O yüzden yapmayacak."

"Tahmin ediyorsun."

"Bunun bir önemi yok. Zamanımız tükeniyor Lanistia."

"Bunun kanıtı yok."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun." Azarlıyor. "Aksi takdirde onu bu işe bulaştırmazdım."

Eğer bir yanıt varsa da duymuyorum; yakındaki bir kapının gıcirtısı beni doğrulmaya ve patıkaya geri sıçramaya zorluyor. Saklanacak bir yer yok, bu yüzden kendimi kapı aralığından uzaklaştırıyorum, ellerimi arkamda kenetliyorum. Omuzlarımdaki katılığı zorluyorum ve yürüyorum. Sanki sadece gece havasının tadını çıkarıyormuşum gibi.

"Usta Vis."

Bu sözler üzerine irkildim ve arkamda duran, kollarını kavuşturmuş 1. Kadmos'a döndüm. Ona nazikçe gülümsedim. "Beni yakaladın." Kaşları daha sorgulayıcı bir ifadeye büründüğünde, hafif bir utançla yıldızların aydınlatığı tepeleri işaret ediyorum. "Fikrimi değiştirdim. *Yıllardır* taşraya gitmemiştim. Ne kadar huzurlu olduğunu unutmuşum."

"Ah." Bakışları bulunduğu yerden on beş adım ötedeki panjurlu pencereye kayarken, yüzündeki gevşek bir saç telini süpürüyor. O bir gardiyan, ama aptal değil. "Buraya nasıl geldin?"

"Ne demek istiyorsun?" Hafif bir şaşkınlık numarası yapıyorum.

"I..." İzini sürüyor. Saklamaya çalışsa da sinirlenmiş. "Odandan çıktığını görmedim." Kapıyı açmamdan bir uyarı beklediğini belli etmek istemiyor. Muhtemelen bundan kasten mi kaçındığımdan ya da bir nedenden dolayı işe yaramadığından emin değil.

Kendi ba ementimi gösteriyorum. "Bir sorun mu var? Uzun sürmeyecek. Güvenliği devre dışı bıraktığınızı söylediniz, ben de kendimi bağlamak zorunda olmadığımı düşündüm." Ses tonuma bir soru iması ekliyorum.

"Hayır, bu bir," diyor Kadmos, öyle olmadığı açıkça belli olsa da. İri yarı adam tekrar panjurlu pencereye bakar. "Ama belirtmem gerekirdi: Magnus Quintus çok özel bir adamdır ve sınırların dışında kalmasını tercih edeceği bazı alanlar olacağından şüpheleniyorum. Bu yüzden bu akşam içeride kalırsanız kendimi çok daha rahat hissedeceğim. Sadece onunla daha fazla konuşana ve yarın size resmi bir tur verene kadar."

"Elbette." Zaten bu gece dinlemek için başka bir şansım olmayacak.

Kadmos onu takip etmem gerektiğini söyledi. Belli ki kendi yolumu bulmama izin vermek istemiyor.

Villaya tekrar girdiğimizde Dispersatör'ün sırtına kaşlarımı çatıyorum. Hâlâ evin içinde koşuşturan birkaç Octavii'den biri yerine bana rastlayan kişinin o olması tuhaf. Hem de bu kadar çabuk. Odamdan çıkmalı on dakikadan fazla olmamıştı.

Kadmos konuşuyor, ama şu anda boş bir gevezelik, dikkat etmem gereken bir şey değil. Pencerenin panjurlarını hareket ettirmek de bir şeyi tetiklemiş olabilir mi? Pek olası değil; biraz hava almak gibi zararsız bir eylemi izlemek israf olurdu. Ayrıca, ustalıkla kanıtladığım gibi, dış duvardan aşağı inmek o kadar da kolay bir iş değil.

Geriye üzerimde bir çeşit takip cihazı kalıyor. Bu Kadmos'un yerimi tespit etmesini sağlar ama aynı zamanda nerede olduğumu aktif olarak kontrol etmesini gerektirir ki bu da neden beni bulmadan önce dakikalar süren bir boşluk olduğunu açıklar.

Yeni tüneliime sinirli bir şekilde bakıyorum.

Odama ulaşıyoruz ve Kadmos beni tekrar içeri alıyor, açık pencereye bakıp kaşlarını çatıyor, ancak pencereyi çıkmak için kullandığıma dair bir belirti yok. Kapı kapanana kadar neşeli ifademi koruyorum ve sonra yatağa yığılıyorum. Bütün gün odaklanmak, söylenen ve olan her şeye dikkat etmek için kendimi zorladım. Kulak misafiri olduğum şeyler sadece endişelerimi arttırmaya yaradı. Böğrüm ağrıyor. Omzum ağrıyor. Başım ağrıyor.

Biraz dinlenmeye hazırım.

XIII

Kapı keskin bir şekilde vurulduğunda güneş henüz ufku aydınlatmamıştı. Ben tam olarak uyanamadan ve davet edilmeden, koridordan gelen lamba ışığı kapı aralığından içeri sızıyor, sadece Lanistia'nın silueti tarafından kesintiye uğruyor.

"Umarım biraz uyumuştundur." Dışarıdaki şafak öncesi loşluğa rağmen hâlâ o koyu renk gözlüklerini takıyor. "Başlama zamanı."

"Şimdi mi?" Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve yastığıma özlem dolu bir bakış atıyorum.

"Şimdi." Belli ki beni takip etmemi bekleyerek gidiyor.

İnliyorum ama -Ulciscor'un burada benim üzerimdeki otoritesini nasıl vurguladığını ve ardından Akademi'ye uygunluğumu değerlendirmeyi tamamen onun ellerine bıraktığını hatırlayarak- ağrıyan bedenimle yataktan kalkıp, üzerime bir şeyler geçirip onun peşinden gidiyorum.

Villada her şey sessiz. Saatin ne kadar erken olduğundan emin değilim ama herkes hâlâ, makul bir şekilde, derin uykuda gibi görünüyor. Alt kata inip açık avludan evin doğu kanadına geçiyoruz, sabahın serin havasında kısa bir yürüyüş kafamı boşaltmaya yetiyor. Çok geçmeden, duvarları kitap raflarıyla kaplı özel bir o d a y a yerleşiyoruz. Lanistia bana dönük bir sandalyede oturuyor. Ellerini kavuşturmuş, öne doğru eğilmiş, yüz hatları aramızda yanan lamba tarafından keskin bir şekilde ortaya çıkarılmış. "Ulciscor, geçmişinize bakılırsa oldukça iyi eğitilmiş olduğunuzu söylüyor." İlk kısmı şüpheli, ikincisini ise güvensiz kılmayı başarıyor. "Ayrıca bazı alanlarda eksik olduğunuzu söylüyor. Hangileri olduğunu belirlememiz gerekiyor."

Hafif bir kızgınlık dalgasına direniyorum. Dün gece duyduklarımdayanarak bu kadını etkilemem gerektiğini kendime tekrar hatırlatıyorum. "Pekâlâ."

Lanistia yanaklarına dökülen uzun siyah saç tellerini geriye iter. Nefes alıyor.

Başlıyor.

Sonraki üç saat bulanıktı. Ulciscor'un araştırdığı yerde, Lanistia sopalıyor. İrade gücüyle çalışan bir aracın mekaniğini tahmin ediyorum, sonra üç senato piramidi arasındaki tarihsel yasal kontrol alanları hakkındaki anlayışımı açıklıyorum, sonra Arinus'un felsefi düşüncelerini mevcut Catenan eyalet politikalarına karşı yorumluyorum - hepsi birkaç dakika içinde. Hoşuna giden cevaplar bir homurtu ve hızlı bir konu değişikliği kazandırıyor. Hoşuna gitmeyenler -ki bunlar rahatsız edici derecede çoktur- saldırıya uğrar, taciz edilir, parçalara ayrılır. Ham bir argüman sunarsam sadece çürütülmekle kalmıyor, kuduz kurtlara atılan kanlı bir ete dönüşüyor. İlk on dakikadan sonra uykululuktan eser kalmıyor. Bir saat sonra başım dönüyor. Sonunda zar zor düşünebiliyorum.

Ama sonunda bitiyor, tam da güneş doğuya bakan pencereden içeri temiz ışık akıtacak kadar ufkun üzerine çıkmışken. Bir soruyu yanıtlamayı bitiriyorum ve Lanistia ayağa kalkıyor.

"İşimiz... bitti mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

O gözlüklerin arkasından beni inceliyor. Onları hiç çıkarmadığından şüphelenmeye başlıyorum. "Evet."

"Yani." Sandalyemde kayıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben ne düşünüyorum?" Lanistia az yanan lambayı söndürür. "Bence Ulciscor seni evlat edinmekte aceleci davrandı. Bence senin yeteneklerini ciddi şekilde abarttı. Belki de sende benim göremediğim bir şey gördü ama Akademi için hazır değilsin. Yakınından bile geçemezsin. Ve önümüzdeki iki ay içinde seni bu hale getirebileceğimden de emin değilim."

Tepki verme içgüdümü bastırırken çenem sıkıştı. Kelimeler kesildi. Suus'taki hocalarım öğrenme kabiliyetim konusunda istekli davranma eğilimindeydi, ancak bu hevesin ne kadarının sonuçlarımdan ziyade statümden kaynaklandığını hep merak etmişimdir.

"Ama *gerçekten* ne düşünüyorsun? Şimdi dürüst ol."

Lanistia'nın yüz ifadesi kıpırdamıyor bile. "Laf kalabalığı sana yardımcı olmayacak." Bunu söylerken kitap rafına doğru ilerliyor, aradığı başlığı bulana kadar bir çengelini kitap sırtlarında gezdiriyor. Bu işlemi iki kez tekrarladıktan sonra topladığı kitapları kucağıma bırakıyor. "Bunlar olacak. En zayıf yönlerinizi

alanlar. Onları okuyun. *İyice*. Yarın bu konuları tekrar gözden geçireceğiz ve gerçekten öğrenme yeteneğine sahip olup olmadığınızı göreceğiz."

"Bugün bunları halletmemi mi istiyorsun?" Şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum. Zaten yorgunum ve kitapların hiçbirisi hafif bir iş gibi görünmüyor.

"Sorun mu var?"

"Hayır." Açık bir yalan. "Ama bugün Ulciscor'la konuşmayı umuyordum." "O burada değil."

"Nerede o?"

"Şu anda mı? Bu sabah aldığı müşterilerin bazı endişeleriyle ilgileniyor. Ama ondan sonra Caten'e dönecek." Şaşkınlığıma karşılık omuz silkiyor. "O bir Senato üyesi. Transvect'e yapılan saldırıyla ilgili raporunu sunması ve diğer şeylerin yanı sıra sizi evlat edindiğini açıklaması gerekiyor."

Bu bir deRection. Ulciscor bu kadar çabuk ayrılmayı beklemiyordu.

"Ne zaman dönecek?" Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum. Bana Lanistia'ya güvenebileceğimi söyledi ama onu tanımıyorum. Ve belki de daha önemlisi, dürüst olmam gerekirse, ondan pek hoşlanmıyorum.

"İşi bittiğinde." Küçümsemekten ziyade gerçekçi, yine de bu şekilde anlamamak zor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Lanistia, iddiasına itiraz ettiğimde geri adım atacak biri gibi görünmüyor.

Sessizliğimi teslimiyet olarak kabul ediyor. "Kadmos daha sonra bandajlarını kontrol etmeye gelecek. Acıktıysan mutfakta yemek var."

Başka bir şey söylemeden ayrılır.

Arkasından ters ters bakıyorum ama henüz yemek yemediğimi hatırlatması beni harekete geçiriyor. Bu sefer mutfakta bir telaş var ama kimse beni tabağıma hurma ve balla doldurulmuş buğday krepleri koymaktan alıkoymuyor. Yiyecekleri ve kitapları odama taşıyorum. Hava aydınlıkken artık villada dolaşmaya çalışmanın bir anlamı yok.

Penceremin dışında güneş ılık, uykulu bir altın renginde, inişli çıkışlı yeşil tepelerin üzerinde yükseliyor. Octavii'ler çoktan çalışmaya başladılar, ancak yeterince mutlu görünüyorlar; yakınlardaki bir grup çalışırken dostça sohbet ederken kahkaha sesleri bana kadar yankılanıyor.

Gözlerimi dikmiş, acımasızca çiğniyorum. Ulciscor'un yokluğu bir sorun. O gitmeden önce Quintus'la en azından bir konuşma daha yapmayı ve önümüzdeki ay için bazı özgürlükler konusunda pazarlık yapmayı umuyordum. Büyük şeyler değil -küçük bir maaş, ara sıra bacaklarımı en yakın köye kadar uzatabilme imkânı- ama beni gerçek bir Telimus, sadece adı olan bir mahkûm olarak göstermeyecek şeyler. Jovan Festivali ve dolayısıyla naumachia için Caten'e yapacağım bir geziye dönüştürebileceğim türden açık bir güven.

Lanistia'nın böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim. Ama görünüşe göre artık ona mahkumum.

İçimi çektim ve okumaya başladım.

Kitaplar iyi seçilmiş, bir süre sonra istemeyerek de olsa itiraf ediyorum, daha önce erişemediğim genişlikte bir bilgi birikimini kapsıyor. Yorgunluğum azalıyor. Letens Bibliotheca bir bilgi hazinesiydi, ancak orada geçirdiğim zaman hala kendi kendimi yönlendiriyordum - hala yeni yetkinlikler yaratmak yerine mevcut yetkinliklerimi geliştirmek zorundaydım. Bu kitaplar eğitimin tamamen farklı alanlarını ortaya çıkarıyor. Araştırmayı asla aklıma bile getiremeyeceğim şeyler.

Kadmos kuşluk vakti yaramı kontrol edip bir krem sürdüğünü duyurdu. Bu kez kahverengimsi bir krem, yaraya değdiği yerde karıncalanıyor.

"Bu merhem kaşıntıracak ama iyileşme sürecini diğer her şeyden daha hızlı hızlandıracak," diye açıklıyor çalışırken. "Öyle bile olsa en az bir ya da iki hafta boyunca biraz rahatsızlık hissedeceksin ve Sextus Lanistia hemen tam hareketliliğe ihtiyacın olduğunu söylüyor. Bu yüzden yarın sabahтан itibaren günde iki kez içmen için bir çay demleyeceğim. Antrenman yaparken dikkatli olman gerekecek ama acını dindirecek ve odaklanmanı sağlayacak. Sadece geceleri etkisi geçtiğinde bir bedeli olacağını unutmayın."

"Çayın içinde ne var?"

"Biraz aslan otu. Sana özü. Çok az miktarda voluptasia. Diğer şeyler." Kadmos beni yeniden bandajlamaya başlıyor, sonra ben huzursuzca yer değiştirdiğinde duraklıyor. Hafifçe yumuşuyor. "Ne hakkında olduğumu biliyorum Üstat Vis, neredeyse otuz yıldır Telimus'un hekimliğini yapıyorum. Uzun süreli olmadığı sürece herhangi bir zararı olmaz."

İfadeyi isteksizce kabul ediyorum. Voluptasia'nın yüksek dozlarda tehlikeli olduğuna dair belli belirsiz bir anım var ama adını bildiğime göre tıbbi özellikleri de olmalı. Diğer bileşenleri tanımıyorum. Yine de, yan tarafımdaki ve omzumdaki ağrı bugün dikkatimi dağıttı ve bu sadece otururken oldu. Eğer atlatmama yardımcı olacak bir şey varsa, onu alacağım.

Kadmos kısa süre sonra ayrılıyor ve ben okumaya devam ediyorum. Pencerenin dışında güneş tepede ve sonra alçalmaya başlıyor; ilerleyişini fark ettiğimde, uzayan gölgeler öğleden sonra olduğunu gösteriyor. Ara verme fikrini düşündüm ve sonra vazgeçtim. Metinlerde iyi ilerleme kaydediyorum ama rahatlayacak kadar hızlı değil.

Ayrıca -itiraf etmek ne kadar garip olsa da- eğleniyorum.

Konu kolay olduğundan değil -tam tersine- ama bütün gün sadece bununla mı uğraşacağım? Başhemşire Atrox için canımı dişime takarak çalışmak yerine beslenmek, ısınmak ve meşgul olmak? Bibliotheca'daki çalıntı saatlerim gibi ama daha iyisi. Uzun zamandır eski hayatımı yeniden yaşamaya en çok bu kadar yaklaştım.

Ben lambaları yakarken Kadmos briery yemek tepsisini getirmek için içeri giriyor, alacakaranlık yerini açık, yıldızlı bir geceye bırakıyor. Akşam sakin, esinti perdeleri hışırdatarak aşağıdaki boş üzüm bağları ve leddler arasında fısıldamadan önce hala sıcaklığın ipuçlarını taşıyor. Üç kitabın sonuncusunu kapattığımda gökyüzünde bir ay parçası belirmiş oluyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı - fiziksel yorgunluk kadar uzun süreli konsantrasyondan da - ama sanırım şimdi okuduklarımdan temellerini anlıyorum. En azından Lanistia'nın sabah benim için planladığı sınavı geçmeme yetecek kadar.

Lambaları söndürüyorum ve yatağa yığılıyorum. Bilinçsizlik beni hevesle karşılıyor.

Uyandığımda birkaç dakikadan fazla olamaz. Alarm.

Sanırım odaya başka biri girdiğinde bir şeyler değişiyor. Havada yeni bir basınç, yalnızken olduğundan farklı bir ağırlık var. Suus'ta bunu hiç fark etmemiştim, çocukken hiç düşünmemiştim. Ama yıllarca koşmak bunu algılamamı geliştirdi. Anında tanınabilir bir şeye dönüştürdü.

Ağır ve şiddetli bir şey yatağa çarparken kendimi umutsuzca yana doğru savuruyorum. Oda loş, sadece hala açık olan perdelerin arasından sızan gümüş ışıkla aydınlanıyor ama saldırganın dış hatlarını görebiliyorum. Yatakta sendelerken bacağımla hamle yapıyorum, ağırlık ve momentum darbenin arkasında. Yumuşak bir homurtu geliyor ve iri cüsse bir adım geriye sendeliyor ama çıplak ayağım sanki tuğlaya çarpmış gibi hissediyor.

Bir Will kullanıcısı o zaman. Hiç iyi değil.

Ayaklarımı toparlamaya çalışarak geriye doğru debeleniyorum. Yaralı tarafım bu istenmeyen hareket yüzünden yanıyor. Karanlık şekil toparlanıyor ve bana doğru fırlıyor. Tekrar yuvarlanıyorum, yuvarlanırken Roor'dan bir sandalet kapıyorum ve davetsiz misafirin en azından bir anlığına dikkatini dağıtmayı umarak arkamda halkalıyorum. Bu savaşı kazanamam. Dışarı çıkmam gerek.

İgure benimle kapı arasında. Pencereye doğru koşuyorum. Çok yavaş. Demir bir kavrama beni tutup Roor'a çarptırırken ciğerlerimdeki hava patlıyor. Sonra saldırganım bana sarıldı. Elleri boğazımda. Hareket edemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

"İrade'nin üç tür yeniden tanımlanmış Koşullu ilişkisi nedir?"

Donup kaldım. Anlayamıyorum. "Lanistia?" İnançsız bir vıraklama olarak çıkıyor.

Boğazımdaki kavrama sıkılaşıyor. "Cevap ver." Bu onun sesi. Bir hırıltı, ama onun sesi.

"Alt harmonik, yönetilen ve... nedensel," diye mırıldanıyorum, başka ne yapacağımı bilmeden. Rahatlamış olmalıyım ama öyle hissetmiyorum. Ulciscor'un conldante'si beni öldürmeyecek.

Değil mi?

Cevabıma bir tepki vermiyor, en azından benim görebildiğim kadarıyla. Lanistia'nın yüzü karanlıkla örtülü.

"Caten'in son yüz yıldaki en önemli yenilik alanı nedir?"

"Tarım." "Neden?"

"Sadece-"

"Cevap ver." Boğazımdaki kavrama öyle sıkılıyor ki, cevap verebileceğimden emin değilim.

"Çünkü nüfusun anahtarı bu." Hırıltılı bir öksürük çıkarıyorum. "Yirmili yılların tarımsal gelişmeleri gıda üretiminde muazzam bir artış sağladı ve bu da hükümet teşviklerinin yarattığı nüfus patlamasına olanak tanıdı."

Sorular devam ediyor. Hızlı bir şekilde, doğru cevap verip vermediğime dair bir belirti yok. Bu sabah kadınla yaptığım yorucu seans gibi, ama kesinlikle daha stresli. Yaralarım hiç dinmeden ağrıyor. Ne zaman mücadele etsem, cevap vermeyi reddetsem ya da neler olduğunu sorgulamaya çalışsam, bastırılıyorum. Bir kez, sonrasında her şeyin dönmesine neden olacak kadar sert bir tokat yedim. Bu aşağılayıcı. Çileden çıkarıcı. Dehşet verici.

Yine de bir dakika sonra, düzeni görmek yeterince kolay. Araya birkaç alakasız soru serpiştirilmiş, ancak bugün okuduğum kitaplar etrafında yoğunlaşmış. Bu ayrıntıya odaklanabildiğimde, işler daha yönetilebilir hale geliyor. Bu bir sınav, her ne kadar beni hem sinirlendiren hem de öfkeliendiren bir sınav olsa da.

Son bir soruya cevap veriyorum. Bir kalp atışı var, boğazımdaki o amansız tutuş. Sonra gevşiyor. Göğsümdeki ağırlık kayboluyor.

Yan dönüyorum, hırıltılı bir sesle rahatlamaya çalışıyorum. Karanlıkta bir hareket oluyor, sonra da bir lambanın hafif ışığı.

Yavaşça doğruluyorum, yan tarafımdaki yaranın açılmadığını kontrol etmek için elimle yokluyorum ve ters ters bakıyorum. Lanistia kapının girişinde duruyor, kollarını kavuşturmuş. İfade­siz. Hâlâ o lanet olası kara gözlüklerini takıyor.

"Bu da ne böyle?" Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum, ancak sesimin kısıklığı etkilerini azaltıyor. "*Neden?*" Ellerim 1'e toplanıyor. Yıllardır kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Bana bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlattığı için ondan nefret ediyorum.

"Baskı altında hatırlama yeteneğini test etmem gerekiyordu."

"Bunu yapmak için bana saldırman mı gerekiyordu? Ben *yaralı halde* çürürken mi?"

"Fiziksel durumunuzun konuyla ilgisi yok." Bu konuda son derece sakin. "Ulciscor'un senin mizacın hakkında şüpheleri vardı; seni Akademi'ye

entelektüel olarak hazırlayabilirim ama duygusal olarak değil. Ve eğer ikincisine hazır değilsen, o zaman zamanımı birincisi için boşa harcıyorum demektir. Bu yüzden görmem gerekiyordu."

"Burası lanet olası bir *okul*," diye tükürdüm. "Sırtımı kontrol edin. Bana yapabilecekleri başka bir şey yok."

Lanistia bir elini yüzüne götürür. Gözlüklerini çıkarıyor.

Bocalıyorum.

Gözlerinin olması gereken yerde iki beyaz yara izi ve boş çukur var. Kibar bir içgüdüyle gözlerimi kaçırıyorum, sonra bakışlarımı geri çekmeye zorluyorum. Yolunu bulmakta hiç zorlanmıyor, yoksunluğu yüzünden sakatlanmış gibi görünmüyor. Nasıl?

"Bu, Akademi'nin benden aldıklarının küçük bir kısmı." Gözlüğünü yerine takıyor ve bunu yaparken elinin neredeyse belli belirsiz titrediğini fark ediyorum. "Her zaman kaybedecek daha fazla şey vardır, Vis."

Dudağımı ısıırıyorum. Daha soracak çok sorum var ama yorgunum, ağrım var, hâlâ kafam karışık ve kısmen Lanistia'nın bana saldırısı sona erdiği için minnettarım. Tek ve keskin bir onaylama hareketi yapıyorum.

Lanistia bunu görebiliyor gibi görünüyor. "Güzel. Uyuyun. Derslerinize şafakta başlayacağız." Kapıya doğru döner.

"Soruları doğru cevapladım mı?" En azından bu kadarını bilmek istiyorum. "Eğer yapmasaydın, sıkmaya devam ederdim."

O gidiyor.

XIV

"İYİ TEPKİLER VERİYORSUN. Bir dövüşte iyi içgüdüler."

Bugün sıcak, güneş tam tepeden kavuruyor. Lanistia ve ben öğle yemeği yiyoruz; masamız, avlunun neredeyse tüm uzunluğu boyunca havadar, hafif benekli yeşil bir tünel oluşturan özenle bakımlı çitlerle gölgeleniyor. Arka planda bir fiskiye hoş bir şekilde çınıyor.

Yalnız olmamıza rağmen Lanistia'nın benimle konuştuğunu fark etmem bir saniye sürüyor. Sanırım ilk defa bana iltifata yakın bir şey söyledi.

"Teşekkürler," diyorum bir lokma ekmeğin etrafında temkinli bir şekilde, ardından gelecek yumruğun ne olacağını merak ederek. Ve bunun sadece mecazi olup olmayacağını. Kadmos sözüne sadık kalırken ve vücudum kendini iyi hissederken -aslında neredeyse iyi

-Kendime onun çayından içirdikten sonra, dün geceki saldırısından dolayı hala duygusal olarak yaralıyım.

"Ulciscor savaştığınızdan bahsetti. Septimii'ye karşı. Hatta bir Sextus'a karşı."

"Ben yaptım." Konuşmadaki bu değişiklik beni şaşırttı. Uyandığımdan beri Lanistia'nın her nefesi ya bir şey bilip bilmediğini anlamaya ya da öğrendiğinden emin olmaya yönelikti.

"Neden?"

"İyi paraydı." O

scoIs. "*Neden?*"

"Nasıl görebiliyorsun?" Kaba bir karşılık ama bu soru içimi kemiriyor. Sorgusu kişiselleşecekse, tek taraflı olmasına izin vermenin bir anlamı yok.

"Ne düşünüyorsun?" Tereddüt yok. Gerginlikten eser yok. Muhtemelen bir süredir bu soruyu bekliyordu.

Düşüncelerimi toparlıyorum. "Will'i bir şekilde kullanıyorsun." Bu kadarı çok açık. Kadın sanki gözlerini tam olarak kullanıyormuş gibi hareket ediyor. Çoğu zaman tamdan da iyi. Ona gizlice yaklaştırmaya çalışmak istemezdim. "Tahmin etmem gerekirse, bir şekilde etrafınızdaki havayı etkilediğinizi söyleyebilirim. Ondan geri bildirim alıyorsun. Ama bunu yapmak için, değişen hazneyi hesaba katmak için sürekli olarak yeniden aşılamanız gerekir..." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. En iyi tahminim, ama bu çok saçma.

"Saniyede iki yüz kez."

Yüzümdeki sırtışın kaybolduğunu hissediyorum. "Ne?"

"Bu benim aşılama hızımla ilgili tahminimiz." Lanistia gülümsemiyor.

"Şimdi.

Neden uyudun?"

Kendime gelmek için kalp atışı yapıyorum. Bunun bir yalan olduğuna inanmak istesem de öyle olmadığını söyleyebilirim. Bunu sürdürmek için gereken konsantrasyon, yoğunluk ve odaklanma? Sadece *görebilmek* için mi? Hayal bile edemiyorum.

Lanistia bekliyor. Reaktif renkteki bakışlarını karşılıyorum. "Çünkü hoşuma gitti."

Bir takip bekliyorum. Ama yok. Lanistia beni inceliyor, sonra ayağa kalkıyor. "O zaman bu öğleden sonrasının da hoşunuza gideceğini umuyorum."

Bedenim taş döşeli zeminde geriye doğru kayarken altımdan bir toz bulutu fışkırıyor. İnleyerek, hantal bir şekilde kayarak duruyorum, ayağa kalkmaya çalışırken merhamet için bir elimi kaldırıyorum, yanımı tutuyorum.

"Sadece... bir dakika," diye nefes nefese sargılı bölgeyi gergin bir şekilde yokluyorum, oradaki acı başka hiçbir yerden daha kötü olmamasına rağmen.

Rakibim -Totius Octavus Conlis, açıkçası devasa bir adam ve Letens'te karşılaştığım herkesten kesinlikle daha büyük- ya beni duymuyor ya da daha büyük olasılıkla isteğimi yerine getirmeyi umursamıyor. Geniş yüzünü bölen bir sırtışla dişlerini göstererek ilerliyor, keskin gri gözlerini bana dikmiş. Sanki bir arı kovanını yarmak üzere olan dev bir ayı gibi.

"Bu sefer ona gerçekten vurmayı dene!" diye sesleniyor Lanistia sertçe, izlediği taş banktan. Kendime manevra alanı açarak birkaç adım daha geriye

sendelemeden önce kaşlarımı ona doğru çatıyorum. Tıpkı Octavii'deki gibi

Tiyatro, Conlis'in cüssesi onu benimle kıyaslandığında hantal yapıyor, ama ben kendime aşırı güveniyordum. Lanistia'nın akademik hünelerim karşısındaki ilgisizliğinden sonra kendimi göstermeye çok hevesliydim. Yumruğu hak etmiştim ama bir tane daha yemesine izin vermeyeceğim.

Conlis tekrar üzerime geliyor, hala gülümsüyor, ilk başarısının verdiği keyifle. Yüzündeki ifadeyi siliyorum ve ikinci vahşi hamlesinin etrafından dolanıp 1. yumruğumu sertçe böğrüne indirerek şaşkın bir homurtu çıkarıyorum. Aşılama yapan adamlara yumruk atmaya alışkınım. Conlis kaslı olabilir ama ben ona bunu nerede hissettireceğimi çok iyi biliyorum.

Pes etmiyorum, geri çekilmesine izin vermiyorum ve on saniye içinde kazanacağımı biliyorum. Bunun bir sırası var. Rakibinizin sizinle boy ölçüşemeyeceğini anladığınızda rüya gibi bir keyif. Yumruklarının o kadar uzaktan geldiğini görmeye başlarsınız ki, olması gerekenden daha fazla yaklaşımlarına izin vermek cazip gelir. Nereye vuracağınızı, ne zaman vuracağınızı seçersiniz. Dövüşü neredeyse soyutlanmış bir şekilde düşünürsünüz. Şuraya vur. Şunu devre dışı bırak. Yüzlerinde beliren farkındalığı görebilirsiniz. Kaybettiklerini anladıklarında, gerçekten düşmeden çok önce görebilirsiniz. Gelgit olursunuz. Amansız.

"Yeter!"

Conlis sendeleyerek geri çekilirken bocalıyorum, durma çabası neredeyse dövüşme eylemi kadar fiziksel. Lanistia'nın çağrısıyla rahatladı. Sinirlendim ama duygularımı çabucak bastırdım. Bu Letens değil, para için bir maç değil. Ne demek istediğimi kanıtladım.

İri adam beni dikkatle izliyor, belki de hala duruşumdaki 1re'yi görüyor ve sonra yan tarafını nazikçe ovuyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor isteksizce. Elini uzatıyor.

Şaşkınlıkla bakıyorum, sonra kavıyorum. "Teşekkürler."

"Aferin Conlis." Lanistia iri yarı adama nadiren gülümsese de bu gülümsemenin aynı zamanda bir kovma olduğu da açık. Ayrılmadan önce eğiliyor. Atletik kadın o gözden kaybolana kadar izliyor ve ikimizi tekrar yalnız bırakıyor.

"Yaraların nasıl?"

"Onları hissedebiliyorum ama beni etkilemiyorlar." "O zaman kendini geliştirmen gerekecek."

Kendimi tutamadan ona ters ters bakıyorum. "Ben kazandım."

"Minimum strateji ve teknikle kazandın. Eğitimsiz bir Octavus'a karşı 1. bir dövüş için yeterli, ama Akademi'de test edilişen, bu onların etkileneceği bir ölçü değil."

"Neden beni 1ght'a koysunlar ki?" Kendimi hakarete uğramış ve gizliden gizliye biraz da aşağılanmış hissetmekten alamıyorum.

"Dün o kitapları okudun mu okumadın mı?"

Kısa bir süre duruyorum, sonra tanıdığım için homurdanıyorum. "Will üzerinde fiziksel kontrol ihtiyacı." Sesimi asık suratlı çıkarmamaya çalışıyorum. "Daha yüksek rütbelerde onu manipüle etmek odaklanmaktan ve kaba kuvvetten daha fazlasını gerektirir. Hassasiyet gerektirir. Hız gerektirir. Dayanıklılık."

Lanistia başını onaylarcasına sallıyor. Yapabileceği en olumlu jest. "İşte bu yüzden Akademi'de fiziksel beceriler de ödüllendirilir. Sadece akademik olan bir öğrenci kesinlikle yükselebilir. Ama sadece bir yere kadar."

"Şimdiden bir akademisyenden daha fazlası olduğumu düşünmek istiyorum."

"Peki. İkinci bir kategori denemeden önce seni bir kategoriye sokalım." Lanistia kelimeleri alışlagelmiş kuruluğuyla söylüyor.

Küçümseyici tavrının beni sinirlendirmesine izin vermemeye çalışıyordum ama görmezden gelmek zordu. "Abartıyorsun," diyorum Ratly'ye. "Kendimi geliştirmem, daha çok şey öğrenmem gerektiğini biliyorum ama senin iddia ettiğin kadar bilgili olmam mümkün değil."

Lanistia'nın ağzı buruşur. "Ulciscor gururunun bir sorun olabileceğini söyledi." Ayağa kalkıp pelerinini omuzlarından silkiyor. Altındaki tunik nispeten kısa, daha çok bir dövüşçünün tarzında. Kolları çıplak. Ellanher'inki gibi kaslı değil ama kesinlikle kaslı. "Madem bu kadar eminsin, Akademi'de bulunmuş birine karşı ne yapacaksın görelim."

"Sen bir Sextus'sun." Tedirginim, sadece bu gerçek yüzünden değil. Kendine olan güveni tehdit içeriyor.

Eğiliyor. Elini az önce oturduğu taş bankın üzerine koydu. "İşte. Artık elimde Conlis'ten başka Will yok. Geri kalan her şey imgelemime gidiyor."

"Nasıl-"

Bank tekrar yere oturmadan önce hafifçe havada asılı kalıyor. Ağzımı kapatıyorum. Granit, kalın, neredeyse bir metre uzunluğuunda. Eğer hızlı bir şekilde

böyle bir şeyi kaldıracak kadar Will varsa, onun sözüne güvenmek zorundayım.

Lanistia yakındaki bir çitin üzerinde dolaşıyor, uzun bir dalı koparıp kesmeden önce etrafı karıştırıyor. Yaklaşık 20 santim. Söğüt gibi. Önünde ileri geri sallayıp ıslık çalmasına izin veriyor.

"Eğer bana dokunabilirsen, duracağım. Ve asla senin *deficient* olduğunu ima etmeyeceğim.
tekrar."

"Yani sadece sana dokunmam mı gerekiyor?"

"Bir vuruş. Bir fırça. Bir yumruk. Temas edersen kazanırsın." Lanistia yeni oluşturduğu anahtarı tekrar havaya fıslıyor. "Tabii ki yaralısın. Ve benim bir silahım var."

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yok. Şarj ediyorum.

Basit olmalı. Atletik ve kaslıyım ama gerçekten iri bir fiziğe sahip değilim. Hızlı tepki veririm, uzun bir menzirim ve acıya karşı yüksek bir toleransım var. Sakatlıklarım da beni rahatsız etmiyor. Tek yapmam gereken Lanistia'nın o dalın ona verdiğini düşündüğü savunmaya çarpmak ve gerisi önemli olmayacak. Onun kurallarına göre, her şey bitmiş olacak.

Elbette o kadar kolay değil.

Bileği dışarı fırlıyor ve her nasılsa, ona ulaşmadan hemen önce, sol gözümün altında Kadmos'un çayının uyuşturan etkilerine rağmen keskin, şok edici, kesici bir ıre var. Homurdanıyorum ve geri çekiliyorum; geri döndüğümde Lanistia geriye ve yana çekilmişti. Ulaşılamayacak kadar uzağa. Geri çekilme olarak algılanabilecek kadar değil.

Yanağımdaki acı beni caydıracak kadar yakın değil; bu sefer daha hızlı bastırıyorum, kollarımı başka bir kirpikten korumak için kaldırıyorum. İşe yaramıyor. Eğilip uzanıyor ve sonra neredeyse aynı noktada daha yakıcı bir acı oluyor. Korkmamak mümkün değil. Tekrar kaçıyor.

Bu kez duruyorum, onu inceliyorum, istediğimden biraz daha ağır nefes alıyorum. Lanistia hareketsiz. Gülümsemiyor. Eğlenmiyor ya da keyif almıyor. Aksine, sıkılmış görünüyor.

"Yaralarının seni yavaşlatmadığından emin misin Vis?"

Onu ölçüp biçiyor, bir sonraki saldırımı planlıyordum ki dans eder gibi iki adım attı. Sol yanağıma üçüncü kez ıslıklı, ısırın bir kesik, sonra

Ben hüsrarla hırlayarak uzaklaşırken yine sağımda. Acı bir anlığına beni kör ediyor, paniklememe neden oluyor. Tökezliyorum.

Görüşüm netleştğinde, Lanistia başladığı yere geri döndü. Tam olarak aynı duruşta. Sanki hiç hareket etmemiş gibi.

"Bu hiç adil değil." Yanağımdaki yanıklara dokunuyorum.

"Gözlerim yok ve silah yerine bir dal parçası kullanıyorum. Tek yapman gereken bana dokunmak." Her nasılsa, sıçan gibi söylediği cümleyi bitirirken tekrar öne çıkıyor. Tepki vermeye çalışıyorum, saldırıya geçiyorum. Yine de geçip gidiyor. Sağ yanağıma çileden çıkarıcı bir kararlılıkla bir darbe daha indiriyor. Yüzüm berbat görünüyor olmalı.

Artık kızgıyım. Alaylara kızgıyım -ne kadar metanetle söylenirse söylensin, öyle olduğunu biliyorum. Geçtiğimiz altı ay boyunca kendimle gurur duyduğum şeylerden birinin bu kadar kapsamlı bir şekilde yetersiz olduğunun kanıtlanmasına kızgıyım.

Benim hakkımda haklı olduğu fikrine kızgıyım.

Yerden bir taş kapıp ona fırlatıyorum, o dengesizken saldırının arkasından gelmeye çalışıyorum. İşe yaramaya pek yaklaşıyor. Lanistia yumuşak bir şekilde dönüyor, taşın arkasındaki kaldırım taşına çarpmasına izin vermek için zahmetsizce kayıyor. Sağ yanağıma bir sızı daha geliyor ve ardından karnıma bir yumruk iniyor. Sert değil ama tam isabetle. Nefesim patladı. İki büklüm oldum.

Arkamda daire çizdi, kollarımdan tuttu ve kendime gelemeden beni yere itti. Yüzüm çakıl taşlarına sürtünüyor. Kıpırdandım, ama tutuşu bir mengene gibi.

"Kabul mü?"

Ona kafa atmak için geriye doğru sarsılıyorum ama o kadar yaklaşamayacak kadar akıllı. Sadece boynumu acıtıyor, sonra da Lanistia karşılık olarak kolumu uyarıcı bir şekilde sıkarken kötü omzumu.

Dişlerimi sıktım ve vücudumun gevşemesine izin verdim.

"Güzel." Sırtımdaki baskı kayboluyor ve Lanistia'nın gölgesinin uzaklaştığını görüyorum.

Orada uzanıp utancımından kurtulmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Sonunda oturur pozisyona geçiyorum, onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyorum, tuniğimdeki tozu fırçalıyorum ve sonra yanan yanaklarımı ovuyorum.

"Demek benden daha hızlısın." Sesim kelimelere karışıyor.

"Ben senden daha iyi eğitimliyim. Daha disiplinliyim." Lanistia bunu her zamanki soğukkanlılığıyla söylüyor. "Git ve temizlen, sonra bunu nasıl değiştirebileceğimizi konuşabiliriz."

Ona ters bir bakış attım ama ayağa kalkıp yakındaki fiskiyeye doğru yürüdüm. Havuz altıgen şeklinde, ortasındaki yontulmuş sütundan sürekli, pırıl pırıl berrak bir sıvı fışkırıyor.

Hafifçe dalgalanan suya bakıyorum, tepkimi yakaladığımda duraklıyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

Daha yakın.

Yanaklarımda neredeyse eşleşen kabarık yaralar var. Altı ince çizgi, neredeyse eşit olarak çizilmiş.

"Allah *kahretsin*." Yüzüme su sıçratırken sudaki görüntüyü siliyorum, sonra Lanistia'ya dönüyorum.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

XV

ÖNÜMDEKİ EĞİTİM ALANI -eğer gerçekten öyleyse- daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Birkaç Will kilitli kapıdan geçerek villanın doğu kanadının altındaki bir tür bodruma indik. Lanistia yakın duvardaki meşaleleri yakıyor; o her yaktığında, daha uzaktaki düzinelercesi hemen canlanıyor ve kavernöz odanın daha büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor. En az iki yüz metre genişliğinde, belki de on beş katı uzunluğunda. Yine de büyük bir kısmı devasa bir çukurdan oluşuyor. Sadece üzerinde durduğumuz on beş ayak genişliğindeki taş platform bizim yüksekliğimizdeki duvarı kucaklıyor ve derin alt seviyeyi çevreliyor.

Yine de asıl dikkatimi çeken aşağıdaki alan. Raşit turuncu ışık, geniş alanı çaprazlama kesen yüzlerce kaba yontulmuş taş duvarı ortaya çıkarıyor. Gözlerim oluşan kıvrımlı geçitlerde bir yol izlemeye çalışıyor. Ama yapamıyorlar.

"Bu da ne?" Sesim yankılanıyor.

"Yardımcı olacak bir şey." Lanistia meşaleleri yakmaya devam ediyor.

Duvara oyulmuş bir raf var, üzerinde yüklü bir deri çanta ve uzun, ağır çivili bir bileklik gibi görünen bir şey duruyor. Tuhaf. İncelemek için yaklaşıyorum.

"Hiçbir şeye dokunma."

Kaşlarımı çatıyorum. Neredeyse tüm meşaleler yanıyor ama o arkasını dönmüş. Buna rağmen beni görebiliyor mu? Bilekliğe uzanıyorum.

"Ciddiyim."

Elimi geri çekiyorum, küçük zaferden memnunum. Bildiğim iyi oldu.

Lanistia görevini tamamlar. Odanın kenarlarındaki meşaleler parlak ve eşit aralıklarla yerleştirilmiş, dumanları bir çeşit

tavandaki havalandırma. Gölgeyi taşlardan oluşan şaşırtıcı bir deniz şimdi aşağıda parıldıyor.

"Buna Labirent deniyor. Akademi'deki bir eğitim cihazının kopyası."

Lanistia gelip omzumda durdu.

"Neden burada bir tane var?"

"Eğitim için."

Bir nefes alıyorum, sonra tekrar nefes veriyorum ve dönüp ona sertçe bakıyorum.

"Gelişin sürpriz oldu Vis, ama *birini* hazırlamamız gerekeceği gerçeği değil." Bakışları meşalelerle aydınlatılmış çukura odaklanmış, ellerini arkasında kavuşturmuş. "Ve bu, birinin Will'le ne kadar iyi başa çıkabileceğine karar vermek için en etkili test olarak kabul edilir. O okuldaki en zeki ve en güçlü öğrenci olabilirsiniz ama Labirent'te yüksek düzeyde yeterlilik gösteremezseniz, faydalı olacak kadar ilerleyemezsiniz."

Duvarlardan oluşan okyanusa kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl çalışıyor?"

Lanistia beni rafa doğru çağırıyor, bilekliği alıyor ve bana gösteriyor.

Eğer bu bir bileklikse, daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Deri bir taban üç parça ince gri taşla çevrili; bunların üzerine dizilmiş, her biri bir tırnaktan daha küçük, oniks gibi görünen mükemmel kesilmiş daireler var. Her bir şeritte bu tuhaf çivilerden yirmiye yakın olmalı. En hafif tabirle kullanışsız görünüyor.

Lanistia onu koluna takar, sonra da Labirent'in aşağıda, yaklaşık bir metre ötedeki bir bölümünü işaret eder. "İzle."

Oniks çivilerden birine dokunuyor ve onu biraz sola kaydırıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki anlamam bir saniyemi alıyor. Bir gıcırdama sesi geliyor; Lanistia'nın gösterdiği yöndeki duvarın bir bölümü aniden hareket ediyor, yana çarpıyor ve bir diğerini bloke etse bile anında yeni bir yol açıyor.

Labirent'in az önce değişen bölümünü inceliyorum, sonra tekrar koyu saçlı kadının sol koluna bakıyorum.

"Yani bu taşlar Will tarafından bir şekilde aşağıdaki bölümlere kilitlenmiş. Duvarın parçalarına," diyorum, işin içinden çıkmaya çalışarak. "Yerleşimi istediğin gibi yeniden düzenleyebiliyor musun?"

"Sınırlamalar var ama evet. Her kontrol taşı belirli bir panele kilitlenmiştir. Buradaki sembol hangisinin olduğunu gösteriyor." Bilekliği bana doğru kaldırıyor ve az önce kullandığı taşın üzerinde üç yatay kesik görmek için yaklaşıyorum. Yeterince eminim, aynı sembol az önce aşağıya doğru hareket eden bölümün üzerine büyükçe kazınmış. "Panellerin yönünü de değiştirebilirsin, bunun gibi." Siyah daireyi dikkatlice çeviriyor ve aşağıdaki altı ayak genişliğindeki levha şiddetli bir şekilde dik konuma geliyor ve daha önce oluşmasına yardımcı olduğu koridoru düzgün bir şekilde kesiyor.

Labirente kaşlarımı çatarak bakıyorum. Lanistia'nın bilekliğinde en az bir elli tane oniks taşı var ve muhtemelen duvarın bazı bölümlerine kazınmış olduğunu gördüğüm sayısız farklı sembolder de aynı sayıda var. "Nasıl çalışıyor?" İrade konusundaki anlayışımın hâlâ sınırlı olduğunu biliyorum ama Hiyerarşi'nin icatlarının çoğu en azından bir şekilde anlaşılabilir. Transvect gibi - uygulama basit olmaktan çok uzak, ama nasıl işleyebileceğini *görebiliyorum*.

Bu... bu çok daha karmaşık bir şey gibi görünüyor.

"Mekanığı sizin eğitim düzeyinize göre açıklanamayacak kadar kült. Bilmeniz gereken tek şey, bunu yaptığıdır."

Küçümseyici bir karşılık veriyorum. Ses tonunda kişisel bir şey yok. Ve burada işleyen sistemleri gerçekten tahmin edemediğim göz önüne alındığında, haklı olabilir.

"Peki amacı ne?"

"Akademi'de bu bir yarışma. Bunu takan kişi Labirent'in bir ucundan diğer ucuna kadar gitmek zorundadır, diğer öğrenciler ise onları durdurmak için takım olurlar - bazıları labirentte koşar, diğerleri ise kenarlarda gözcü olarak görev yapar." Lanistia bilekliği çözüyor ve bana uzatıyor. "Ama cesetler elimizde olsa bile, henüz buna hazır değilsin. Burada ve şimdi, sadece duvarları düzgün bir şekilde nasıl manipüle edeceğini öğrenmene odaklanacağız - ve bu bile muhtemelen biraz zaman alacak. O yüzden bunu giy ve sana anlatmamı bekle."

Beklediğim ağırlığa rağmen el yordamıyla sol koluma geçiriyorum ve omzumdaki hafif çekişten dolayı yüzümü buruşturuyorum. Sanki... şey. Sanırım ön kolum taşla kaplanmış gibi hissediyorum. Bir gayretle, üzerindeki oniks parçalara daha iyi bakmak için bileziği yukarı kaldırıyorum. Her dairenin yüzeyinde soyut ama kolayca tanımlanabilen bir

sembol var. Lanistia'nın kullandığı üç yatay çizginin olduğu taşı buluyorum.

"Çok karmaşık görünmüyor."

"Yapma-"

Taşı sola doğru itiyorum.

Aşağıdaki panel titreyip sarsılırken bir çığlık sesi geliyor. Bastırdığım taş aniden yanıyor; tenimde kavurucu bir kızarıklık oluşuyor ve ardından oniks paramparça oluyor, ön kolum yeni sivrilmiş bir kenarın üzerinden kayıyor. Şaşkın bir acıyla bağıryorum, elimi geri çekip öfkeyle sallıyorum. Kırık taş bileklikten ayrılıp yere düşerken havada parlak kırmızı damlacıklar yayılıyor.

"Aptal." Lanistia elimi tutuyor ve kesiği incelerken sabit tutuyor. "Aptal."

Yüzümü buruşturuyorum ama hem muayeneyi hem de azarlamayı sessizce karşılıyorum. Zaten içimden kendime çok daha kötü küfürler mırıldanıyorum.

"Çok derin." Lanistia cebinden bir tomar bez çıkarıyor -asıl amacının ne olduğundan emin değilim- ve hiç de nazik olmayan bir şekilde boğazıma bastırıyor. "Beni dinlemen gerek."

"Her zaman bu kadar küçümseyici olmasaydın belki yapardım." Kelimeleri şaklatıyorum. Yine kızgınım. Çok aceleci davrandım ama bu onun sürekli küçümsemesine katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Yeteneklerin konusunda gerçekçi olduğum için mi? Seni şımartmayacağım."

Bez uygulamasını ondan devralıyorum, bunu huysuz bir hareket haline getirmemeye çalışıyorum. "Şımartılmak istemiyorum ve yalan söylemeni de istemiyorum. Dinleyeceğim, çok çalışacağım. Bu yaraların üstesinden gelmek için Kadmos'un çürüyen çayını alacağım. Kendimi geliştirmem gerektiğini kabul ediyorum." Kelimeler ağzımda kül oldu ama babamın alınganlığa boyun eğmeyecek kadar çok kez tartışmaları kazandığını gördüm. "Birkaç cümlede bir bana bunu hatırlattığında, senin yanıldığını kanıtlama isteğim artıyor. O yüzden belki de yargılanması gereken bir şey yaptığımda beni yargılayabilirsin?"

"Az önceki gibi mi?"

Bakışlarını tutuyorum, sonra elimde olmadan yumuşak bir homurtu çıkarıyorum ve başımı sallarken başka tarafa bakıyorum, öfkem isteksiz bir gülümsemenin başlangıcı altında dağılıyor. "Az önce olduğu gibi." Ardından gelen yanmayı görmezden gelerek bezi sızlayan Ingerimin etrafına daha sıkı sarıyorum. "Özür dilerim."

"Herkesin başına gelir, eninde sonunda." Lanistia'nın suratı asık, ama yumuşamış bir şekilde. "Hadi ama. Bunu dikmemiz gerek."

Merdiven boşluğuna geri dönüyoruz. Başka bir şey söylemiyor ama karakterinin bir parçası olduğunu düşündüğüm gerginliğin, bilinçsiz saldırganlığın bir kısmının duruşundan hafiflediğini hissediyorum.

Yaralı göğsümü sıkıyorum. Hayal gücüm de olabilir. Zaman gösterecek.

Yıllar boyunca pek çok kez dikiş attırdım. Lanistia bir kraliyet cerrahının dokunuşuna sahip değil, ancak iğneyi Resh'imın içine ve dışına kaydırırken becerikli ve şaşırtıcı derecede nazık.

"Bunu daha önce de yapmıştın."

"Genç kardeşler." Dalgın bir şekilde söyledi, yarama odaklanmıştı.

Kişisel bir bilgi kırıntısını yakalayarak neşeleniyorum. "Kaç tane var?"

Bir acı hissediyorum ve iğne çok derine battığında, Lanistia bocalarken irkilerek uzaklaşıyorum. Ya da belki bana batırıyor. "Yeter." Ses tonundaki bir şey bana devam etmememi söylüyor.

Yarama baktım. Kötü bir yara, derin, ön parmağımın ucundan ikinci boğuma kadar uzanıyor. Bol miktarda kan var. Kadmos'un çayı hâlâ iş başında olduğu için şanslıyım. Elimi isteksizce ona geri veriyorum, sonra yaradan ziyade yüzüne odaklanıyorum. Siyah gözlükleri pencereden süzülen ışığı yansıtıyor.

"Bunu yapmak için oldukça iyi görebiliyor olmalısınız," diye temkinli bir şekilde gözlemliyorum.

Lanistia bir saniye cevap vermiyor ve beni yine görmezden geleceğini düşünüyorum.

"Odaklandığım zaman yapabilirim." Bu kısmen soruya sinirli bir karşılıktı ama nefes alıp devam etti. "Will'i özellikle bir şeye konsantre olmak için kullanırsam, onu mükemmel bir şekilde görebilirim. Her ayrıntıyı ve her açıdan. Normal görme yetisine sahip birinin görebileceğinden çok daha iyi."

"Ama" mı? Kesinlikle bir "ama" var.

"Ama bunu yaptığında başka bir şey göremiyorum. Ya da görebiliyorum ama hepsi Rashes'te hareket ediyor." Tereddüt ediyor, kelimeleri ararken iğne alnımın üzerinde geziniyor. "Gözlerini kapalı tutmak zorunda olduğunu hayal et, ama açabilirsin

Her saniye bir anlığına. Çok yavaş, sürekli bir göz kırpma gibi. Şu anda elinizin etrafındaki bölge dışında her şey bana öyle görünüyor." Bu konuda gerçekçi ama ifadesinin altında bir rahatsızlık var. Bu konu hakkında konuşmaya alışık değil.

"Kulağa dikkat dağıtıcı gibi geliyor."

"Buna alışırsın." Konuyu kapatıyor. İğne işine devam ediyor, son birkaç dikişi düzgünce ekliyor ve ipliği bağlıyor. "İşte oldu. Önümüzdeki bir hafta kadar dikkatli olman gerekecek ama iyileşecek."

"Teşekkürler."

Kaba bir şekilde başını sallıyor. "Bir dahaki sefere beni dinle."

Azarlamayı kabul ediyorum ve sessiz bir anlaşmayla villanın doğu kanadına doğru geri dönmeye başlıyoruz. Öğleden sonra, koridorlar gölgeli, serin ve sessiz. Uzakta bir iş için acele eden birkaç Octavii görüyorum ama başka kimse yok.

Lanistia aramızdaki sessizliği bozarak aniden, "Yani bir duvarı gitmemesi gereken bir konuma getirmeye çalışırsanız kontrol taşları parçalanabilir," diyor.

"Dikkat etmem gereken bir şeye benziyor."

"Mm-hm." Bir duraksama oldu ve sonra, "Bracer'ı kullanmak mutlak hassasiyet gerektirir. O taşı doğru yönde hareket ettirmiş olsanız bile, çok uzağa itmek kolaydır. Ya da yeterince uzağa değil. Ya da biraz yanlış bir açıyla. Bunlardan herhangi biri kontrol taşına bir aktarıma neden olabilir. Bu genellikle onu kırmaz - bunun olması için *gerçekten* yanlış yere itmeniz gerekir - ancak düşmesine neden olur, sıfırlanana kadar çalışmasını durdurur. Bu da Akademi'de otomatik bir kayıp kadar iyidir" diye ekliyor.

Labirentte koşmanın zorluğunu düşünüyorum, hem kendi yolumu çizmeye hem de takipçilerden kaçmaya çalışırken bracer'ı doğru bir şekilde manipüle etmeye çalışıyorum. "Yani bu yarışmalar. Gerçekten o kadar önemli mi?"

"Birini kazanmak için hafıza, mantık, hız, hassasiyet ve fiziksel güce ihtiyacınız var. Aynı anda birden fazla soruna odaklanabilme becerisinden bahsetmiyorum bile. Yüksek dereceli Will kullanımı için bu niteliklerin hepsi çok önemlidir. Ve Akademi sonuçlara çok önem verir." Avluyu geçmeye başladık. "Yani, evet. O kadar önemliler."

"Ama bunları test etmenin daha iyi yolları olduğu kesin."

"Bireysel olarak mı? Belki. Ama birlikte..." Ellerini iki yana açıyor. "İlk başta ben de şüpheliydim ama Labirent'te yarışmak *tam olarak* İrade'yi kullanmak gibi hissettiriyor. Ulciscor'a da her zaman aynı şeyi söylüyorum. Sadece açıklaması zor."

"Ulciscor deneyimlerinden bilmiyor mu?"

"O Akademi'deyken Labirent ortalıkta yoktu. O yaşlı." Ses tonunda bir endişe hayaleti var ama hemen kayboluyor. "Sadece o zaman geldi..."

Önümüzdeki kapı aralığında bir adam belirince onu takip ediyor.

"Yine mi yaralandınız, genç efendi?" Kadmos yaklaşırken bu sözleri söylüyor, iri yarı adam ağır olduğu belli olan bir sandık taşıyor. Tam önümüzde duruyor, hantal kutuyu yere koyarken bir inilti çıkarıyor, sonra da burnundan akan ter damlasını siliyor.

"Antrenman kazası. Kendini bir taşla kesmiş. Ciddi bir şey değil," diyor Lanistia, ben konuşmadan söze girerek.

"En iyi başlangıç değil."

"Hayır," diye onaylıyor Lanistia. "Seninle karşılaştığımıza sevindim Kadmos. Magnus Quintus seninle Vis'in eğitimi hakkında konuştu mu?"

"O yaptı, Sextus."

"Yarın sabah başlamayı istiyorum."

Kadmos ikimizi de onaylayan bir selam veriyor. "Bu arada sizi nerede bulabilirim Usta Vis? Daha önce yeni kıyafetleriniz için bir ölçü almayı umuyordum ama kimse nerede olduğunuzu bilmiyordu."

Lanistia ben daha ağzımı açamadan tekrar cevap veriyor. "Magnus Quintus'un eğitim sahasındaydık. İşimiz bittiğinde gelip seni bulacağız." Belirgin bir şekilde kovulma.

"Ah." Kadmos tekrar eğiliyor, birkaç tutam saç gözlerinin üzerine düşüyor. Bakışları aramızda geziniyor, sonra eğilip homurdanarak yükünü tekrar kaldırıyor. "Dört gözle bekliyorum. O zamana kadar, genç efendi. Sextus." Yeniden yorulduğu için ağır ağır nefes alarak yola koyuldu.

Doğu kanadına doğru devam ediyoruz. Kulak misafiri olmaktan çıktığımızda Lanistia'ya bakıyorum. "Eğitim alanı mı?"

"Daha önce söylemeliydim. Labirent burada sahip olmamız gereken bir şey değil. Ulciscor birkaç kişiye Silencium'un bir emrini

planları al. Kadmos ve diğer personelin bundan haberi yok. Sen, ben ve Ulciscor dışında kimse bilmiyor."

İfadeyi değerlendiriyorum. "Yani Akademi'ye özel olması gerekiyor," sonucuna varıyorum. "Hile mi yapıyoruz?"

"Diğer öğrenciler zaten sizden birkaç ay önde başlıyor. Bu sana arayı kapatman için bir şans veriyor." Bakışımı gördü, omuz silkti. "Evet. Hile yapıyoruz. Avantaja ihtiyacın var."

İddiayı kabul ediyorum, ancak bu sefer bir Ricker kızgınlığından fazlasını hissetmiyorum. "Tanrı aşkına, kimsenin haberi olmadan bunu nasıl inşa ettiniz?"

"Yavaş yavaş. Taşı soru işaretleri yaratmadan tedarik etmemiz gerekiyordu, bu yüzden farklı tedarikçilerden, farklı bölgelerden satın aldık. Dolambaçlı yollardan sevk ettirdik. Aylar sürdü." Labirent'in dış kapısının kilidini açtı ve merdivenlerden inmeye başladık.

Neredeyse gülecektim. Bu devasa mahzeni inşa etmek için gereken insan gücünden bahsediyordum ama elbette Magnus Quintus bunu kendi başına fazlasıyla yapabilirdi. "Çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor."

"Öyleydi. Boşa harcama."

Devasa labirente bakan platforma çıkıyoruz. Meşalelerin hepsi hâlâ yanıyor, bileklik bıraktığım yerde duruyor. Onu yerden alırken taşlardan birine çarpmamaya özen gösteriyorum ve ittiğim taşın kırıldığı boşluğu inceliyorum. "Bunu nasıl 1x yapacağız?"

Lanistia aslen bulunduğu rafa doğru ilerliyor, oradaki deri çantaya dalıyor ve dairesel bir oniks parçası çıkarıyor. Sonra tekrar bana katılıyor. Taşı başparmağı ve ön parmağı arasında tutuyor ve bileklikteki boş alanın üzerine yerleştiriyor.

Kıpırdamıyor ama oniks aniden avucundan çekiliyor ve yerine oturuyor. İrkiliyorum. Taşın yüzeyi değişmeye başladığında, üç yatay kesik yavaş yavaş yüzeyine kazınırken, bir çizik, öğütme sesi geliyor ve yanık kokusu burun deliklerime doluyor.

"Tanrıların mezarları. Nasıl..."

"Sana söylemiştim. Senin eğitim seviyenin ötesinde."

Bakışlarımı yeni kazınmış taştan ayırıyorum. "Tüm bunları çalıştırmak için ne kadar Will gerekiyor?"

"Çok fazla." Lanistia amansızca bana bakıyor ve ben de ona bakınca homurdanıyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Labirent'te ustalaşır ustalaşmaz, nasıl çalıştığına dair tüm alakasız detaylarla kafanı dolduracağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Seçme şansım var mı?"

"Pek sayılmaz." Sıkıca gülümsüyor. "Hadi işe koyulalım."

❧ ❧ ❧

İKİ SAATLİK UYGULAMADAN SONRA, Lanistia'nın bana taviz verirken neden bu kadar rahat olduğunu anlamaya başlıyorum.

Puslu meşale ışığı, birçoğunun yüzünde çirkin çizikler bulunan taş panellere vuruyor. Kavurucu güneşten izole olduğumuz için burası serin ama avuçlarım nemli. Gerginlik ellerime kramplar sokuyor. Kesik belim, yan tarafım ve omzum donuk bir ağrıyla nabız gibi atıyor. Sanırım Kadmos'un çayı yıpratıyor.

"Soldaki geçidi kapatmak için çift üçgeni kullanmayı dene." Lanistia kollarını kavuşturmuş, beklentiyle Labirent'e odaklanıyor. Bana doğru bakmıyor bile.

Gözlerim ve elim, ilgili sembolün bulunduğu taşı bulmadan önce tam üç saniye boyunca bileziğin üzerinde kararsızca geziniyor. Her kasım gergin. Nefes alışımı yavaşlatıyorum. İlgili panelin aşağıda nerede olduğunu, nereye gitmesi gerektiğini değerlendiriyorum. Yönümü kontrol ediyorum. Kendime umutlu bir kalp atışı izni veriyorum.

Sonra akik taşını çeyrek inç kadar sola kaydırıyorum. Hızlı, kararlı bir hareket. İşe yaramasının tek yolu bu.

Juddering direnişi. Korkunç, ürpertici bir çığlık. Taş, taşa çılginca sürtünürken aşağıda kıvılcımlar çıkıyor. Ses neredeyse başladığı anda yankılanarak kayboluyor, elimi çektiğim anda panel tekrar hareketsiz kalıyor. Labirent'in o bölümünden bir toz bulutu yükseliyor, meşale ışığında kırmızımsı bir renk alıyor. Bu ani sessizliği sadece bilekliğimden düşen taşın çıkardığı ses bozuyor.

"Çürüyen lanet tanrılar." Geri çekiliyorum. Bu noktaya kadar hayal kırıklığımı kontrol altına almıştım ama baraj yıkılıyor. "Bu imkansız."

Çok titiz. O küçücük hareketin açısının mükemmel olması gerekir - titreme olmamalı, tüm hareket boyunca bir tarafa ya da diğer tarafa bir nefes bile verilmemelidir. Aksi takdirde, hata aşağıda yüzlerce kat büyür. Manipüle edilen panel bir duvara ya da diğerine çarpar. Eşyalar kırılır.

Ve bu ben hareketsiz dururken oluyor. Tüm gücümle konsantre oluyorum. "Bu senin ilk günün." Lanistia kıpırdamadı ama kaşlarını çatmış

dağılmakta olan bulut. Gözlüklerine yansımış.

"Yani çoğu öğrenci başlangıçta bu kadar kötü mü?" Bu soruyla acı ve umut arasında bir yerdeyim.

"Hayır." Lanistia nihayet bana doğru bakıyor. "Ama İrade'yi manipüle etmenin anahtarı hassasiyettir, bu yüzden çoğu öğrenci zaten bu tür becerileri geliştirmek için yıllarca eğitim almıştır. Sen bir dahi değilsin ama şu ana kadarki ilerlemen de umutsuzluğa kapılmak için bir neden değil."

Onu inceliyorum. Ses tonunda bir sıcaklık ya da duruşunda bir sempati yok. Beni yatıştırmaya çalıştığını göremiyorum.

Nefes veriyorum. Kolumu tekrar yukarı kaldırıyorum.

"Güzel. Dördüncü sırayı açmak için elmas ve kare." Lanistia çoktan labirente doğru bakmaya başladı. "Fazla düşünme."

Panelin gideceği yere göre konumunu hızlıca değerlendirip taşı buluyorum. *İt.*

Üzerinde elmas ve kare işlenmiş panel koridor boyunca kayıyor. Yerinde durana kadar gıcırtilı bir ses çıkarır. Amaçlandığı gibi.

Oniks hala bileklikten düşüyor, ama bu sefer bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Daha iyi." Lanistia geçidin sağ tarafından yükselen toz bulutunu izliyor. Sesi öncekinden daha uyanık geliyor. Şaşırılmış gibi. "Elbette hâlâ yeterince iyi değil ama... daha iyi. Şimdi merkeze giden bir yol açın."

Küçük zaferimin tadını çıkarmak için bir süre daha nefes alıyorum ve sonra itaat ediyorum. Bu girişim de daha öncekiler gibi sona eriyor. Aşağıdan gelen gıcırtilı ve çarpma sesleri dişlerimi o kadar da sıkıyor.

Sadece pratik yapmaya devam etmeliyim.

XVI

HER ZAMAN SUUS EĞİTİMİMİN YOĞUN OLDUĞUNU DÜŞÜNMÜŞTÜM. Ulciscor'un villasında iki hafta kaldım ve genç halimin izlenimini yeniden değerlendirmeye başladım.

Burada her gün karanlıkta uyanıyorum ya da daha doğrusu Kadmos'un kötü kokulu çayından ilk dozumu taşıyan, tehlikeli derecede mutlu olmaya yakın bir Lanistia tarafından uyandırılıyorum. Neşeli görüldüğü tek zaman bu, sanki uyanışımın acısı bir çeşit merhemmiş gibi.

Kimseyi rahatsız etmemek için ana evden biraz uzaktaki tertemiz çimenlikte, şafak öncesi loş bir havada bir saatlik fiziksel antrenmanla başlıyoruz. Çimlerin üzerinde her zaman çiğ var ve soğuk havayı asla tam olarak terk etmiyor. Hızıma odaklanıyorum. Tepkilerimin her zaman hızlı olduğunu düşünmüşümdür ama Lanistia yanıldığımı kanıtlamaya devam ediyor ve bu dersi pekiştirmekten çekinmiyor. Yaralı tarafıma ya da omzuma hiç vurmuyor ama yine de güneş ufukta belirdiğinde morluk üstüne morluk oluşmuş oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, Suus'a geri döndüğümde, ilk hafta içinde onu öğretmen olarak değiştirdim. Tavrı hiç yumuşamadı, hiç ısınmadı: o beni sevmiyor, ben de onu sevmiyorum.

Ama ne kadar acı verici olsa da -hem gerçek anlamda hem de duygusal olarak- o zeki. Etkili.

Muhtemelen şu anda ihtiyacım olan şey.

Kendime gelmem için villanın ısıtılmalı banyolarını kullanmama yarım saat izin veriliyor ve ardından ben çalışmalarına başlarken her zamanki gibi dolu ve lezzetli bir kahvaltı yapılıyor. Lanistia bu noktada ortadan kayboluyor ve Kadmos onun yerini alıyor. Her gün farklı bir konu, bala batırılmış taze pişmiş ekmek ısırıkları arasında okunacak farklı metinler var. Bana sunulan bilgiler her zaman Kadmos'un kendisi tarafından destekleniyor ve başlangıçtaki şüpheciliğime rağmen, kısa süre içinde

Dispansatör yeterli bir öğretmenden daha fazlasıdır. Jeopolitik incelemelerden mekanik dağılım oranlarına ve Echelon Felsefelerine kadar her konuda kendinden emin, sert bir otoriteyle bilgelik aktarıyor.

Kadmos'un dersleri öğretici olsa da öncekilerden daha eğlenceli değil. Onunki farklı bir soğukluk. Lanistia'nın küçümseyici olduğu yerde, o şüpheci. Lanistia'nın sert olduğu yerde, o soğuk. Düzeltilmeye ihtiyacım olduğunda kin gütmekten düzeltir, başarılı olduğumda onaylar. Her zaman kibar. Ama her zaman öğrenmemi görmekten çok beni izlemek için orada olduğu hissi var. Beni hâlâ davetsiz misafir olarak görüyor.

Dördüncü güne kadar Lanistia, yasaklanmadan, malları ve mülkleri elinden alınmadan ve birkaç on yıl önce Octavus olarak Caten'e götürülmeden önce Azriat'ın -Sytrece'deki en saygın öğrenim kurumu- gelmiş geçmiş en genç başkanı olduğundan bahsetmiyor. Konuyu ona açmaya çalışıyorum ama ben açtığım anda konuyu kapatıyor. İsminizin Hiyerarşi'nin yasaklılar listesinde olmasının üstesinden gelebileceğiniz bir şey olduğunu hayal edemesem de, bunun artık onun için hassas bir nokta olduğunu sanmıyorum. Sadece benimle kişisel meselelerini tartışmak istemiyor.

Kahvaltı bittikten sonra iç avlunun gölgesine ve mahremiyetine geçiyoruz, Kadmos bir önceki günün konusuyla ilgili sorulara geçerken Lanistia yine gözlemci olarak bize katılıyor. Çoğunlukla hafızamla ilgilenmiyor. Benden asla gerçekleri ve rakamları ezberlememi istemiyor. Bunun yerine, açıklamalar için zorluyor. Çıkarım yapmamı, sonuçlara varmamı istiyor. Ezbere öğrenmek yerine bilgiyi özümsemişimi kanıtlamak için.

Burada çoğunlukla başarılıyım. Lanistia asla iltifat etmez ama izlerken nadiren eleştiri de yapar. Bunu ondan gelen bir eşdeğer olarak kabul etmeye başladım.

Daha sonra -ben günün yorgunluğunu atmışken- Kadmos başka bir yerdeki görevine devam ediyor ve Lanistia ile ben öğle yemeği yiyoruz. Sindirilmesi gereken *çok şey* var; Senato dört yüz kırk dokuz senatörden oluşuyor ve bunların en az yarısı öyle ya da böyle önemli sayılıyor. Bu yüzden sorumluluklarını gözden geçiriyoruz. Yönetim alanları. Soy. İttifaklar. Eski ve yeni kinleri. Bazılarını bilmem gerekiyor çünkü çocukları Akademi'ye katılacak,

Lanistia'nın ısrarla belirttiği gibi, oradaki arkadaşlarımı akılcıca seçmem gerekecek. Diğerleri, diyor, onlardan habersiz kalmam ve tam bir hödük gibi görünmemem için çok önemli.

İtiraf etmekten nefret etsem ve yorgunluğu suçlamak istesem de, bu derslerde daha az becerikliyim. Düzinelerce meçhul isim var ve birçoğunun detayları Lanistia'nın bir dahaki sefere onlardan bahsetmesinden önce kayboluyor. Sanırım bu kısmen içgüdüsel bir ilgisizlik: İktidarın etrafında kaçınılmaz olarak oluşan dedikoducu, çirkin ilişkiler ağından her zaman nefret etmişimdir. Ama Lanistia bunun önemli olduğunu söylediğinde ona da inanıyorum. Bu yüzden deniyorum ve o da ısrar ediyor.

İkinci doz çaydan sonra rutin öğleden sonra da devam ediyor ve neredeyse sadece Labirent'in göreceli serinliğinde vakit geçiriyoruz. Labirenti manipüle etme, kontrol taşlarını hızlı ve hassas hareketlerle kaydırma ve bükme konusunda giderek daha iyi oluyorum. Lanistia'nın talimatlarına hızla yanıt vermek, aşağıdaki panelleri giderek artan bir güvenle yerlerine oturtmak tatmin edici, hatta eğlenceli. Her dört ya da on beş denemeden yalnızca biri oniks parçasının destekten ayrılmasıyla sonuçlanıyor. Lanistia'nın bana hatırlatmak için büyük acılar çektiği gibi, tüm bunları mükemmel bir şekilde hareketsiz dururken bir bakış noktasından yapıyor olsam bile.

Labirentte geçirdiğim saatler, günün geri kalanındaki akademik öğrenim ve fiziksel eğitimden çok daha fazla yorucu oluyor. O kadar dikkatle ve sürekli odaklanmak zorundayım ki çıktığımız zaman uyumaya hazır oluyorum. Ama buna fırsatım olmuyor. Akşam yemeği ve sonrasındaki saatler Lanistia ile daha fazla ders, daha fazla çalışma, daha fazla sınav içeriyor.

Ve sonra nihayet, kutsanmış bir şekilde -çok acımasızca olsa da- odalarım bırakıldım.

Her gün başımı kuş tüyü yastığa koyduğumda, endişelerimi bulanık bir şekilde kataloglamaktan kendimi alamıyorum. Önemli olduğunu hissettiren ancak Lanistia ve Kadmos'un cansız geri bildirimleri karşısında ölçülmesi zor olan ilerlemem. Ulciscor'un Jovan Festivali'nden hemen sonra Senato'ya yapmayı planladığı sunumum yaklaşıyor.

Ve tabii ki ondan önce, naumachia'ya nasıl ulaşılacağına dair bir bulmaca var.

Ulciscor'un devam eden yokluğu, oraya gitmem için pazarlık yapmayı mümkün olduğundan bile emin olmadığım bir görev haline getirdi. Magnus

Quintus, Ulciscor'un yokluğunda

Sanırım zamanla beni bıraktı. Lanistia'nın hikayesi farklı. Jovan Festivali'ni en iyi ihtimalle anlamsız buluyor; bu konudan bir kez bahsettiğimde o kadar küçümseyici bir tavır takındı ki, sadece ilgimi çekeceğinden korkarak bu konuyu tekrar gündeme getirme riskini almadım.

Bu da geriye tek seçeneğimi gizlice kaçmak olarak bırakıyor. İlk etapta oraya ulaşmak kolay bir ihtimal değil: tüm kıyafetlerim Kadmos tarafından tedarik edildi ve eğer takip ediliyorsa, yakalanmadan Caten'e kadar gitmem mümkün değil. Yapsam bile, yolculuk yokluğumun fark edilmemesi için çok uzun. En iyi sonuç, Akademi'ye devam etmek için yeterince iyi bir mazeretle dönmem, ancak bu süreçte burada oluşturmayı başardığım zayıf güveni yok etmem olacaktır.

Yine de. Gitmeme riskini göze alamayacağıma dair ağır bir kabullenişe ulaştım; Anguis'in üzerimde oluşturduğu tehdit görmezden gelinemeyecek kadar büyük. Her şeyi mahvetmeden oraya ulaşmanın bir yolu olmalı. Kaçırdığım bir çözüm olmalı. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Ama kararlılığım ne olursa olsun, tıpkı söylediği gibi, Kadmos'un karışımı yıpranmaya başlar başlamaz bir bedel ödetiyor. Gözlerim asla onu çıkaracak kadar uzun süre açık kalmıyor.

Villa Telimus'a varışından on altı gün sonra vücudum Lanistia'nın ısrarlı dürtüklemelerinin sonucu olarak değil, beklentisiyle uyanıyor.

Karanlıkta öylece yatıyorum ve bir şekilde, korkunç bir şekilde erken uyanıp uyanmadığımı merak ediyorum. Anladığım kadarıyla dışarıdan ya da evin derinliklerinden beni rahatsız edebilecek hiçbir ses gelmiyor. Ve pencerenin dışında, şafak öncesi ışığının ilk tonları doğudaki mürekkep siyahını koyu bir mora dönüştürüyor. Lanistia genelde şimdiye kadar burada olurdu.

Kalkıyorum. Yüzümü ılık su dolu bir leğene sokuyorum. Açılmasını bekleyerek kapalı kapıyı izliyorum. Hala bir şey yok.

Yatağa doğru bakıyorum. Eğer gelmiyorsa ya da geciktiyse.

Ama eğitilmem gerek. Lanistia derslerinde bir tür bastırılmış kinden dolayı zorlayıcı değil: Yaptığı şeyde gerçek bir aciliyet, bir kararlılık var.

sadece mizacından kaynaklanmıyor. Akademi için hazır olmadığımı söylediğinde, bunun nedeni sadece beni motive etmeye çalışması değil.

İç çekerek, özlem dolu bakışlarımı ayırıyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve açıyorum. "Efendi Vis."

Uygunun körelttiği duyularım koridordaki 1 metreyi fark etmemişti. Koridorun sonunda az yanan bir lamba var ama ancak görmeme yetiyor.

"Kadmos?" Gözlerimi kısıyorum. Uyukluyum ama kamarotun odamın dışında karanlıkta pusuya yatmış olması fikri beni biraz tedirgin ediyor.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim." Adam bir adım öne çıkarak fenerin yüzünü daha iyi aydınlatmasını sağladı. Sıksa yüz hatları gözlerinin altındaki koyu torbalarla vurgulanıyor. Bu saatte ayakta olmaktan en az benim kadar memnun görünüyor. "Sextus Scipio uyandığınızda sizi hamama götürmemi istedi."

"Lanistia beni hamamda mı istiyor?" Şaşkınca tekrarlıyorum.

"Hamamlar." O da benim kadar şaşkın olduğunu belli edercesine omuzlarını silkiyor. Sonra duraksıyor. "Bu sabah başın ağrımadı mı?"

Bulanıklığımın o saat için sıra dışı bir şey olup olmadığını düşünüyorum. Son birkaç gündür, yan tarafımın sargıya ihtiyacı kalmadığından beri beni çaydan kesiyor. Dün hiç çay içmediğim ilk gündü. "Hayır."

"Peki ya yaralarınız?"

Sol omzumu döndürüyorum. "Bu tamamen iyileşti sanırım. Yan taraf kaşıntıdan başka bir şey değil."

"Güzel."

Henüz kibarca onaylayacak enerjim yok. Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra tek kelime etmeden koridorda uzaklaşıyorum.

Suus'ta hamamımız yoktu: hamam her zaman Katalanlara özgü bir şeydi, onların kültürünün bir parçasıydı, bizim değil. Babamın danışmanlarının bir keresinde bir tane inşa etmemizi önerdiklerini hatırlıyorum; ziyarete gelen ileri gelenlerin kendilerini daha "rahat" hissetmelerini sağlamanın bir yoluydu bu. Yine de herkes neden bir hamama ihtiyacımız olduğunu biliyordu. Hamamlar bir asırdan fazla bir süredir Katalanlar için medeniyetin sembolü olmuştur. Buralar krallığın gerçek işlerinin yürütüldüğü, güç sıralarının ve anlaşmaların

Hiyerarşide yapılır. Tek bir tanesine bile sahip olmayışımız, yurt dışından gelen kötü gizlenmiş alayların kaynağıydı.

Yine de babam inatçı bir adamdı ve dürüst olmak gerekirse Catenan ziyaretçilerimizi rahatsız etme fikrinden hoşlandığını düşünüyorum. Ya da Hiyerarşi'ye özgü bir şeyi benimseme fikrinden nefret ediyordu. Ya da her ikisi de. Her iki durumda da danışmanlarına verdiği yanıt son derece küçümseyiciydi. Öyle ki, bildiğim kadarıyla bu konu bir daha hiç gündeme gelmedi.

Bu uygulamayı küçümsemesi aklımdan çıkmıyor; ısıtılmalı havuzu antrenman sonrası toparlanma aracı olarak gönülsüzce kullandım ama onun dışında villanın o bölümüne yaklaşmadım. Bu saatte oraya gitmek özellikle garip hissettiriyor ama neler olup bittiğini anlayamayacak kadar uykuluyum. Loş avluyu geçerken tek ses ayaklarımın parke taşlarına çarpması, gece havasının ısırtığı kafamı boşaltmak için elinden geleni yapıyor. Yukarıda birkaç yıldız hâlâ parıldıyor. Hamamın girişi, villanın geniş kuzey kanadını koruyan iki süslü sütunun arasında, tek bir Rickering meşalesiyle aydınlatılıyor.

Lanistia onun altında, duvara yaslanmış bekliyor. Elleri taşa sabit bir ritimle vuruyor. Karşısında ve biraz ötede iki adam duruyor.

"Neler oluyor?" Yabancılara bakıyorum. "Bir ziyaretçiniz var."

"Ne?" Uykulu bir şaşkınlık ifadeyle boğuşurken kaşlarım çatılıyor. "Kim?"

"Magnus Quartus Advenius Claudius. İçeride bekliyor." Dişlerini sıkarak söylüyor.

"Anlıyorum." Anlamadığımı açıkça belirtiyor. Claudius önemli bir adam; ismini günlük derslerimden hatırlıyorum, ancak kim olduğuna dair ayrıntılar bulanık. Yönetim'den. Ekonomik bir şeyden sorumlu senatör. Şövalyelerle ilgili sanırım?

"Ziyaret etmekte olduğu yakınlarda malikaneleri varmış ve Telimus ailesinin en yeni üyesine hoş geldin demek için uğrayabileceğini düşünmüş." Özel sebep, inandığı sebep değil. "Kızı Aequa'nın şu anda orada olduğunu düşünürsek, müstakbel bir Akademi öğrencisiyle de tanışmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Ama neden bu kadar erken geldin? Neden...?" Arkasından hamamı işaret ediyorum. Hâlâ kafası karışık.

"Sence neden?"

Soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Lanistia'nın sorusu sivri. Kesinlikle retorik değil.

Saat, Advenius'un burada olduğunu kimsenin bilmesini istemediğini gösteriyor - eğer daha sonra, tüm Octavii'ler çalışırken gelseydi, haber yayılırdı. Hamamlar da mahremiyet istediğini gösteriyor: Ulciscor'un Caten'de olduğunu biliyor olmalı ve Lanistia'nın bizimle yıkanmaya çalışması nezaket sınırlarını aşar.

Elbette, adam benimle özel bir görüşme talep edebilirdi - ne de olsa o bir Quartus - ama bu Katalan tarzı değil. Böyle doğrudan bir yaklaşımı beceriksizlik olarak görürler. Oa1sh. Gücün savurganca kullanımı.

Lanistia fark ettiklerimi görüyor ama Advenius'un adamlarının önünde fazla konuşmamaya özen gösteriyor. "Ve eminim ki neden Telimus ismine layık olduğunuzu merak ediyordur."

Tabii ki. Eğer burada zayıflık gösterirsem, Advenius bu bilgiyi şüphesiz Senato'ya sunacaktır. Kendimi savunma fırsatı bulamadan evlat edinilmemin onaylanmasını baltalayacaktır. "Ona göstermek için sabırsızlanıyorum." Yolun karşısındaki iki adamın duyabileceği şekilde söylüyorum.

"Güzel. Özellikle de babanla yıllar içinde yaşadıkları anlaşmazlıklar düşünüldüğünde." Bana anlamlı bir bakış atarken sırtı adamlara dönüktü. Demek Ulciscor ve Advenius arasında kişisel bir çekişme var. Daha da iyisi.

Avucumun içiyle alnımı ovuyorum ve kumtaşı sütunların arasına yöneliyorum.

Hamamlar, yıllardır gördüğüm diğer bazı hamamlara kıyasla mütevazı bir havaya sahip, ancak bu etkileyici olmadıkları anlamına gelmiyor. Banyo ritüelinin her aşaması için farklı şekilde ısıtılan bir oda ve havuz, hatta egzersiz için yan tarafta bir avlu var. Duvarları çarpıcı mozaikler süslüyor.

Magnus Claudius'u dört havuzun en hoş ve sıcak olanına dalmış, gözleri yarı kapalı bir şekilde uzanırken buldum. İri yarı, zeytin tenli, neredeyse tamamen kel bir adam, ancak birkaç nemli kıl hala umutsuzca kenarlarına yapışıyor. Varlığını fark edince kıpırdanıyor, göğsünün ve karnının etrafındaki yağlar sallanıyor. Yine de bu dış tabakanın altında gizlenen ağır kaslar var,

Gerinme şekliyle ilgili bir şey, ilk görünüşünü yalanlayan bir gücü gösteriyor. Hiçbir şekilde yumuşak bir adam değil.

Beni izliyor. Ben ilerlerken Roor'dan sıcaklık yayılıyor. Tek ses, duvardaki bir yarıktan banyoya akan suyun hafifçe fişkırması ve çıplak ayaklarımın yankılanan tokadı.

"Vis Telimus." Advenius'un sesi neredeyse bir kıkırdamaya neden oluyor; gıcırtilı ve iri yapılı bedenine göre fazla tiz. "Seninle tanışmak bir zevk, genç adam."

Quartus'un tonu, dostça sözlere rağmen tembel ve küçümseyici. Kollarımı kıpırdatmamaya çalışıyorum. "Ve sen, Magnus Quartus. Benim için bir onurdur." Kibar ama sahte samimiyet ile alaycılık arasında bir yerde durmaya çalışıyorum. Medeni olacağım ama adama yaltaklanıyormuş gibi de yapmayacağım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Oturabilirsin. Otur," diye ısrar ediyor o uyumsuz sesiyle ve karşısındaki çukur beton koltuğu işaret ediyor. "Ulciscor'un evlat edindiğini duyduğumdan beri seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Bunun için uykunu kaybediyorsun, anlıyorum." Ilık suya adımımı atarken vurgulamak için esnedim.

Advenius kıkırdar. Daha çok bir titreme, gerçekten. "Bu saat için özür dilerim. Buraya uğramak için üç haftam daha var sanıyordum ama Senato dün gece aksini bildirdi. Caten'e giden arabam şafaktan kısa bir süre sonra kalkıyor." Ellerini iki yana açıyor. "Korkarım ki programlarının kaprislerinin kölesiyim. Akademi'nin bir sonraki üç aylık döneminden önce kendimi tanıtmak için tek şansım bu kaldı."

Sanki ağzından çıkan kelimelere gerçekten dikkat etmiyormuş gibi kayıtsızca konuşuyor. Başka bir adam olsa sıkıldığına ya da dikkatinin dağıldığına, hatta söylediklerinin doğru olabileceğine inanabilirdim. Advenius'un karşısındaki basamağa kayıyorum, göğsüme kadar gömülüyorum, bunu yaparken ona sırtımı göstermemeye dikkat ediyorum. Yara izlerini görürse çok fazla soru sorar.

"Burada olduğumu kimsenin bilmediğini sanıyordum."

"Yine de buradayım." Alabileceğim en iyi açıklama.

"Ve ben Rattered'ım." Hala dikkatle ne alaycı ne de samimi. Kibar ama hiç etkilenmemiş. "Yine de fark edilmeye değer miyim emin değilim."

"Hayır mı?" Ben havuza yerleşirken Advenius bir kaşını kaldırıyor. "Senato'daki en özel adamlardan biri tarafından bilinmezlikten kurtarıldı.

"Senato'daki en özel adamlardan biri tarafından

Akademi, diğer herkesten tam üç ay geride başlayacağınız anlamına gelmesine rağmen. Sonra sadece bir Anguis saldırısından kurtulmakla kalmayıp, tek başına bir Magnus Quintus'u ondan kurtardın." Beni durgun bir merakla izliyor. "Burada, Ulciscor'un duvarlarla çevrili bahçesinde duymuyor olabilirsin evlat ama beklentiler yüksek. İnsanlar *konusuyor*."

"Kendilerini aşılıyorlar gibi görünüyor." Yardım edemem ama denerim ve Quartus'un açıklamasını bir kenara atıp önemsizmiş gibi davranmak. Bunun muhtemelen Ulciscor'un istediği şey olduğunu biliyorum; göze çarpmazsam Akademi'de ilerlemem zor olacak. Bu durum midemi daha az bulandırmıyor. Dikkat çekmenin getireceği ekstra baskıyla başa çıkabilirim, ne de olsa çok daha kötülerıyla büyüdüm. Ancak görünmez olmak için bu kadar çok ve uzun süre çalıştıktan sonra incelemenin kendisi benimsenmesi gereken bir kült şey.

"Mütevazı da mı?" İri yarı adam kıpırdanıyor, gövdesinden yavaş dalgalar süzülüyor. Rahat duruşuna rağmen kahverengi gözlerinde keskin bir şeyler var. "Ne kadar ferahlatıcı. Çağdaşlarınız arasında bulunması zor bir nitelik. Gerçi onların yetiştirilme tarzının sizinkinden farklı olduğunu tahmin ediyorum."

"Anladığım kadarıyla özellikleri duymak istiyorsunuz." Bu kez terbiyeli sayılamayacak kadar açık sözlü ve yorgunum. Saat daha erken ve kurnazlık yapmak için ilgi gösterecek değilim.

Advenius'tan gelen bir kızgınlık dalgası var. Katalanlar *-kültürlü* Katalanlar- her zaman bu dikkatli konuşma danslarına katılmak için çaba gösterirler. Yine de zar zor bir duraksama ile toparlanırlar. "Sanırım merak ediyorum."

Ben de ona sakın ve kısa bir şekilde anlattım. Doğrulayabileceği daha yeni kısımlar hakkında tamamen dürüstüm. Geri kalan her şey alıştırılmış bir yalan. Kelimeler o kadar rahat ve tanıdık ki, gerçekte olan şeylerden, gerçekten yaşadığım hayattan bahsediyor olmak çok daha tuhaf hissettiriyor. Aquiria'daki ayrıcalıklı çocukluğumu anlatırken dalgınca gülümsüyorum. Beni çok seven anne ve babamı benden alan Ruke nehir gemisi kazasından bahsederken kendimi toparlıyorum. Sessiz bir öfkeyle dişlerimi sıkıyorum, yerel lordumuzun beni tahliye etmeye geldiği gün bana bu korkunç haberi nasıl verdiğini anlatırken neredeyse tıkanıyorum.

Sonunda ayıldım, düşüncelere daldım ve sonrasında olanlardan bahsettim. Aquiria'nın Caten'le antlaşma imzalamasının ardından

yaşananlar ve bunun ülkede tek başına ve beş parasız sürüklenen bir çocuğu nasıl etkilediği. Sonra Letens'teki yetimhanede geçirdiğim zaman ve Ulciscor'la üzerinde anlaştığımız hikâyede Quintus'un

Beni orada tamamen tesadüfî bir şekilde keşfetti. Görüşmemde onu nasıl etkilemeyi başardığımı anlatırken neşeleniyorum. Başhemşire Atrox'a beni evlat edineceğini söylediği anı anlatırken zevkten dört köşe oluyorum.

Aslında bu sonuncusu çoğunlukla gerçek değil. O kısmı hatırlamaktan keyif alıyorum.

İşim bittiğinde, Advenius sanki başladığımdan beri verdiği ilk nefesmiş gibi nefes veriyor. Gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Görünüşe göre her kelimeyi içiyor. Bunun en azından kısmen rol olduğuna eminim. İnsanlar kendilerinden etkilendiğini hissettiklerinde daha esnek, daha açık sözlü olma eğilimindedirler.

"Olağanüstü." Tık naz adam başını sallıyor, o tiz gıcırtısı hâlâ uyumsuz. "Ve şimdi buradasın. Cumhuriyet'in en güçlü adamlarından birinin evinde eğitim görüyorsun." Beni durgun bir şekilde inceledi. "İyi gidiyor mu?"

"Yeterince iyi." Elimden geldiğince kayıtsız kaldım.

"Bu kadar az eğitimle Akademi gibi bir yere hazırlanmak zor olmalı."

"Ailem Cartiz'deki en iyi öğretmenlerden bazılarını sahip olmamı sağladı." Savunmaya geçmek yerine gerçekleri aktarmaya çalışıyorum. Hikâyemdeki en zayıf nokta bu; evlat edinme senatörler arasında nadir görülen bir şey değil ama genellikle bir çocuğun Akademi'ye gitmesinden yıllar önce gerçekleşiyor. Benim yaşımda, derin bir resmi eğitimi olmayan birinin orada rekabet etmesinin bekleneceği fikri... çok zorlama. Benim için bile.

"İsimleri neydi?"

"Ailemin mi?"

"Öğretmenleriniz." Hâlâ uyuyacakmış gibi konuşuyor ama sorudan kaçmak mümkün değil. "Hiyerarşi'deki en iyi eğitimcileri takip etmeye çalışıyorum. Belki adlarını duymuşumdur."

Ona inanmış gibi başımı sallıyorum. "Falcona De Guez ve Servanda Arales." "İkisi de kadın mı?" Şaşırdım.

"Evet." Bunlar Aquirian isimleri - Ulciscor'a verdiğimle aynı, bu hikayeyi dinleyen herkese verdiğimle aynı - ama gerçek insanlar değiller. Fark etmez. Aquiria'nın kötü şöhretli kayıt tutma alışkanlığı, Hiyerarşi ile olan karmaşık ve düzensiz birliktelikleriyle birleşince, hiç kimsenin bu iki kadının var *olmadığını* tespit etmesinin bir yolu olmayacağı anlamına geliyor. Tüm bunlar

önemli. "O zamanlar Aquiria'da Doğum Hakkı yoktu." Kadınların Hiyerarşi'de güç ve eğitim pozisyonlarına sahip olmalarına karşı bir yasa yok, ancak Birthright'ın karmaşık vergilendirme sistemi ve evlilik ve çocuklarla ilgili yasal yükümlülükler onları daha nadir hale getiriyor.

Advenius düşünceli bir iç çekişle noktayı kabul ediyor. Sonunda aşağıya, benden uzağa, cam gibi havuzun hafif dalgalarına bakıyor.

"Söyle bana Vis," dedi sonunda. "Magelicus üzerine çalıştın mı?" Ses tonunda hiçbir değişiklik yok ama yine de konuşmanın öneminin arttığını hissettiren ince bir değişim var. Nihayet konuya geliyoruz.

"Elbette. İrade, İrade'yi güçlendirir. Hiç kimse kendi içinde gerçekten öğrenemez, büyüyemez veya bilge olamaz." Magelicus'un felsefeleri yüz yıldan daha eski, İrade kullanıcılarının Catenan toplumunda küçük, şüpheyile bakılan bir mezhepten biraz daha fazlası olduğu bir zamandan kalma. Adamın öğretileri hakkında pek bir şey düşünmüyorum ama Hiyerarşi'de saygı görüyor, ulusun kurucusu olarak görülüyor. Onu senatöre karşı küçümseyecek değilim.

"Bunun özellikle akranlar için her zaman doğru olduğunu düşünmüşümdür. Onlar olmadan hiçbirimiz potansiyelimize ulaşamayız." Advenius'un gözleri iç gözleminden kalkıp tekrar benimkilerle buluştu. "Kızım Aequa da bu dönem Akademi'ye devam ediyor. Beşinci sınıfta ve övünmek gibi olmasın ama olağanüstü bir zekâya sahip. Ancak birinci üç aylık dönemin sonu geldiğinde yapacak pek bir şeyi kalmayacak, şimdi Caten'e gidiyorum."

Onu orada bırakıyor. Bekliyor.

"Yazık oldu. Lanistia bana böyle özel alanlarda yardım etmeye odaklanmasaydı, bir eğitim ortağı isterdim."

"Aequa'nın yardımcı olabileceğine eminim. Eğer onun zaten aşına olduğu bir alanı ele alıyorsanız, şüphesiz o da size yardımcı olacaktır. Ve her iki durumda da Lanistia'yı dinlemekten haftalarca kendini tecrit etmekten daha fazla fayda sağlayacaktır." Samimi bir gülümseme yayıyor. "Size Akademi hakkında da değerli bilgiler verebilir. Ne de olsa Lanistia ve Ulciscor Akademi'ye katılmayalı yıllar oldu." Rahat konuşmasına rağmen, bu boş bir istek değil, buradayken bir hevesle sormaya karar verdiği bir şey değil. Nedenini henüz bilmiyorum ama Advenius bunu istiyor.

"Yine de. İkisinin de bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim."

Advenius buna yine garip, yumuşak bir kahkaha atıyor. İkimizin de bu konuda nasıl hissedeceklerini tam olarak bildiğimizi ima etme şekli. "Size soruyorum; eğer kabul ederseniz, gerisi sadece ayrıntıdır. Ulciscor ve Lanistia'ya son derece saygı duymakla birlikte, muhalefetlerinin sizin başarınızdan ziyade Akademi ile olan geçmişlerinden kaynaklanabileceğinden endişe ediyorum."

Advenius sözlerini bitirirken bakışlarını hiç ayırmaz. Sessizlik sürüyor.

En azından ilk kısımda haklı: Bir Telimus olarak, eğer söz veririm, bu sözümünden dönmek hiç de küçük bir şey olmayacaktır. Lanistia karara itiraz edemeyecek ve bunu duyduğunda Ulciscor'un bir Quartus'la bu konuda tartışmaya gireceğinden şüpheliyim.

Yine de dikkatimi çeken ikinci ifade oldu. Çok ince, ama bunu söyleme şekli, bana bakışı, kastettiği şey hakkında karanlıkta olduğumu bildiğini gösteriyor. Ya da en azından bundan şüpheleniyor.

"Ulciscor'un kardeşinden mi bahsediyorsun?" Lanistia'nın geçmişine de atıfta bulunuyor olabilir - Akademi'yle olan geçmişinin kasvetli olduğu aşıkâr - ama bu benim en iyi tahminim.

"Genç Caeror. Trajik intiharı. Evet, evet, bu da bir parçası ama..." Her ne kadar saklamaya çalışsam da, şaşkınlığımı fark edince uygun bir şekilde rahatsız görünüyor. "Ah. Belki de çok fazla şey söyledim. Size söylenmiş olacağını düşünmüştüm. Konuyu açtığım için özür dilerim."

Başımı sallayarak kendime geliyorum. Yani asıl hikaye intihar ettiği yönünde. Bu Ulciscor'un bana anlattıklarıyla çelişmiyor ama Advenius'un bu konuya değinmesi garip. Caeror'un ölümü konusunda Lanistia ya da Kadmos'a baskı yapmadım: Öğrenecek başka bir şey olmadığını varsaydım ve başka bir şey yoksa, sadece zamanım olmadı. Görünüşe göre bunu düzeltmem gerekiyor. "Hiç de değil. Aslında, daha fazlasını anlasaydım, Aequa hakkındaki kararımı daha kolay verebilirdim."

"Öyle bile olsa. Burası benim yerim değil." Özür dileyen bir tavırla. "Ve eminim söylemeye gerek yok ama Aequa ile vakit geçirmeyi kabul ederseniz, lütfen bu konuda onu rahatsız etmeyin. Kendisi harika bir kızdır ama bu tür konularda pek de ihtiyatlı davranmayabilir."

Yani bu benim önem vermem gerektiğini düşündüğü bir şey. Ya da, aynı derecede muhtemel, nifak tohumları ekmeye çalışıyor.

Advenius aniden öne doğru eğilir, sudaki kırıksıklıklar şişman göğsünden kayarak uzaklaşır. "Söyle bana Vis. Anguis senin Transvect'ine saldırdığında. Magnus Quintus nasıl tepki verdi?"

Konunun aniden değişmesine kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Paniklemiş miydi, yoksa sakın mıydı?"

"Sakin. En azından bana kıyasla."

"Şaşırdığını söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Ama çabuk toparlandı."

"Hm." Advenius düşünceli görünüyor. "Peki ya kazadan sonra saldırganlarla yüzleştiği zaman? Herhangi bir tanıma belirtisi gösterdiğini hatırlıyor musun?"

"Hayır." Artık ima çok açıktı ve sesime sert bir öfkenin karışmasına izin verdim.

Benden bekleneceği gibi.

"Ah." Advenius yatıştırıcı bir jest yapar. "Benden araştırmam istenen söylentiler olduğu için soruyorum. Ve sonuçta bu çok garip bir saldırıydı. Çok tesadüfi. Hiçbir dahlinizin olmadığı bir şeyin ortasında kalmanız korkunç bir şey olurdu. Gerçekten korkunç. İş o noktaya gelirse, tarafsız bir gözlemcinin olaya karışmadığınızı teyit etmesi iyi olur."

Yani Transvect saldırısını araştırmak için burada ve Ulciscor'un bir şekilde Anguis'le işbirliği içinde olabileceğini mi düşünüyor? Bu fikir çok saçma ama sanırım sadece gerçeği bildiğim için.

Advenius'un kızını burada "tarafsız bir gözlemci" olarak görmek istediğine bir an bile inanmıyorum. Bu bir pozisyon alma manevrası, bir şekilde kendi gündemini ilerletme çabası. Muhtemelen Ulciscor ile aralarındaki husumetle ilgili bir şey.

Ama bir sarsıntıyla fark ettim ki, bunu kullanabilirim.

Ben düşünürken havuzun kare şeklinde kesilmiş taş kenarlarına suyun hafifçe vuruşu geliyor.

"Eğer Aequa ve ben birlikte antrenman yapacak olsaydık," diyorum isteksiz bir ses tonuyla, "öncelikle onu tüm bunlardan uzakta tanımayı tercih ederdim. Buradaki program çok zor. Tanışmak için en iyi ortam burası değil."

"Bir şeyler ayarlanabileceğine eminim. Bir akşam yemeği, belki, ya da-"

"Jovan Festivali için Caten'i ziyaret etmek istediğimi düşünüyordum. Görülecek yerleri görmek. Bazı oyunlara katılırım." Ona umutla bakıyorum. Şimdi bir öksüz görmesine izin veriyorum, mafyanın kendi toplum seviyesine çekilmiş basit bir üyesini. "Hiç gitmedim."

"Tabii ki. Tabii ki! Eğer daha önce hiç gitmediyseniz, mutlaka gitmelisiniz. Bu kadar uzun süre mahrum kalmış olmanız bir trajedi. Babana Aequa'ya eşlik etmen için sana bir gün izin vermesi konusunda *ısrar* edeceğim." Advenius'un memnuniyetine dair tek ipucu, cevap verirkenki yumuşaklığıdır. Tiz sesle söylediği sözler odanın içinde yankılanır.

"O halde bir eğitim partnerim olmasından memnuniyet duyarım." Kelimeleri diktatörce gülümsememle zorluyormuşum gibi görünmemeye çalışıyorum. Lanistia, Labirent'i Aequa'dan saklamak zorunda kalmanın verdiği rahatsızlıktan dolayı... hoşnutsuz olacak. Ulciscor da bunu duyduğunda. Bu konuşmayı merak edecekler, Advenius'un bana tam olarak ne teklif ettiğini merak edecekler, daha sonra onlara ne kadar doğru anlatırsam anlatayım.

"Harika. Evet. Harika." Quartus ısıldıyor ve ayağa kalkıyor, üzerine su dökülüyor. Bakışlarımı kararlılıkla onun yüzünde tutuyorum. "Seninle daha fazla konuşmayı çok isterdim evlat, ama ne yazık ki zaman bizden uzaklaştı. Korkarım bir sonraki banyoda biraz terleme şansımız bile olmayacak. Aequa ile gerekli ayarlamaları yapıp haber göndereceğim. Ayrıntıları genç Lanistia ile halletmeniz için sizi yalnız bırakabilir miyim?" Elbette bu sözlerden, Lanistia'nın her türlü itirazının boşa çıkmasını sağlayacağımı çıkarıyorum. Gerçekten bir onay beklemiyor, sudan çıkıyor ve yakındaki bir bankın üzerine örttüğü bornozu silkiyor.

"Bunu yapabilirim."

"Güzel. Güzel. Seninle tanışmak bir zevk evlat." Advenius kafa derisinin kenarına yapışmış siyah saç tellerini koluyla sildi. Gıcırtilı sesi taş duvarlarda yankılanıyor. "Önümüzdeki yıllarda birbirimizi daha sık göreceğimizden hiç şüphem yok."

"Eminim yapacağız."

Eğer Advenius hoşbeşe karşılık vermediğim için sinirlendiyse de bunu belli etmiyor. "Birlikte daha güçlüyüz, Vis." Çıkışa doğru ilerlerken yaptığı hareketler

Konuşması kadar durgun, ama hareketlerinde gözle görölür bir güç var. Her hareketinde sarmal bir enerji, o ayrılırken fark etmemek imkansız.

Bu kilolu, orta yaşı adamla evlenmesi zor bir fiziksellik duygusu, ama bunun bir Quartus olduğu için olması gerektiğini biliyorum. Bin beş yüzden fazla insandan oluşan bir piramit ona boyun eğiyor. Bu korkutucu bir düşünce. Doğrusu Ulciscor da benzer bir dayanılmaz güç hissi veriyor ama bir Quintus'un altında kıyaslandığında sadece birkaç yüz kişi var. Bu çok farklı bir şey.

Advenius gözlemimin farkındaysa bile bunu belli etmiyor. Arkasına bile bakmadan ortadan kayboluyor.

Bir süre daha havuzun sıcaklığında oturuyor, sakın dalgalarını düşünüyorum. Sonra iç çekiyorum. Kendimi sudan çıkardım.

Lanistia ile yüzleşme zamanı.

XVII

BIRLIKTE DAHA GÜÇLÜ.

Bu Hiyerarşinin büyük yalanıdır ve bu kavramın esiri olmuş, sürekli büyüyen bir güruh tarafından nesilden nesile ilan edilir. Bir parçam bunun nedenini anlıyor. Bu ifadenin bir gücü, bir cazibesi var. Kapsayıcılık vaat ediyor. Koruma. Yoldaşlık. Ortak amaç. *Aidiyet*.

Ancak ikiyüzlülüğünün gözler önüne serildiğini görmek için fazla uzağa bakmanıza gerek yok.

"O bir casus." Lanistia vuruşumdan uzaklaşıyor, bu hareketi zahmetsizce yapıyor. Eşsiz görüşü sayesinde ben daha saldırıma başlamadan kaslarımın gerildiğini görebiliyor. Eskisinden daha hızlı ve akıllıyım ama yine de nadiren temas kurmayı başarıyorum.

"Belli ki." Ulciscor'un malikânesinin yemyeşil, boş, zar zor aydınlatılmış 1 kaynaklarının yanında tartışırken hava hâlâ nemli tenime karşı serin. Şafak öncesi sessizliğinde çakıllar ayak altında çıtırdıyor. Rüzgâr tahıl tarlalarının arasından fısıldıyor, her dokunuşta gölgeli dalgalanmalar yaratıyor. Doğudakiler gözden kaybolursa da batıdaki yıldızlar hâlâ tepede parlıyor.

Lanistia'nın gözlükleri solumda dönerken arkamdaki ufuk çizgisini yansıtıyor. "Peki sana ne teklif etti?"

"Kovuşturmaya karşı koruma. Transvect saldırısını araştırıyor. Ulciscor'un bir şekilde Anguis'le işbirliği içinde olduğunu düşünüyor. Ya da öyle olmasını istiyor."

"Advenius uzun zamandır bu bağlantıyı kanıtlamaya çalışıyor." "Neden?"

Lanistia öne doğru çalım atıyor ama benden hiçbir tepki alamayınca yan çizmeye devam ediyor. "Advenius ve Ulciscor arasında her zaman bir rekabet olmuştur. Birkaç yıl önce, Anguis'ten biri Advenius'un kız kardeşinin karıştığı bir olayı ortaya çıkardı.

Advenius Sansürcü olma yolunda ilerliyordu, ancak ayrıntılar kamuoyuna açıklanır açıklanmaz Yönetim onu değerlendirme dışı bıraktı. Her şey oldukça çirkindi." Yine numara yapıyor. "Advenius Sansürcü olsaydı, Askeriye'nin Ulciscor'u Senato'ya aday göstermesini asla onaylamazdı. Doğal olarak Advenius, Ulciscor'un bir şekilde bu işte parmağı olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi yaptı?"

"Hayır. Öyle olsaydı, Anguis'i asla kullanmazdı."

"Güzel." Advenius'un zihnime en azından bir şüphe gölgesi yerleştirdiğini düşünmesine izin vermeliyim.

"Umarım Claudius'un kızını buraya getirmeyi kabul etmenizin tek nedeni bu değildir.

Onu Labirent'ten uzak tutmak tam bir kabus olacak."

Sağ kolumdaki kasları birazcık geriyorum. Lanistia tereddüt edince sol kolumla saldırıyorum. Saldırı yaklaşıyor. Yine de kaçıyor.

"Biliyorum, ama Quartus bir konuda yanılmadı: kızı Akademi'de senden ya da Ulciscor'dan çok daha uzun süredir bulunuyor. Bana ikinizin söyleyemeyeceği şeyler söyleyebilir." Artık efor sarf ettiğimi hissediyorum, nefesim yüzümün önünde buğulanıyor. "Ve sanırım başka bir öğrenciyle eğitim almak yardımcı olacak. Şu anda ilerlemem için bir ölçütüm yok. Karşılaştırma yok."

Lanistia aniden ileri atıldı ve ben yana doğru eğildim. Ben hareket ederken bacağıma altımdan çekip alıyor. Sırtım sertçe yere çarpıyor.

Şafağa karşı siluet halinde üzerimde duruyor. "Ölçü benim, Vis. Onu buraya davet ederek hata yaptın."

"Göreceğiz." İfadem hırıltılı soluğumla bir nebze kesildi. "Elbette faydalarının risklerinden daha ağır basmadığını görüyorsunuzdur."

Suus'u düşünüyorum. Ysabel'in bir kitabın üzerine eğildiği, yılların korkunç bir şekilde soldurduğu görüntüsü aklımdan geçiyor. "Benim için yapıyorlar."

Lanistia sesimde bir şey duymuş gibi. Eğildi. Elini uzatıyor.

Onu tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Quartus, Caeror'un ölümünün bir intihar olduğunu söylemeye özen gösterdi." Henüz bırakmadı ve tutuşunda bir sıkılaşma var. "İntihar değildi."

"Ulciscor'un söylediklerine bakarak tahmin etmişim. Ama tam olarak ne oldu?" Ona bu kadar yakın olmak korkutucu ama bakışlarımı sabit tutuyorum. Beni bırakmak için hareket etmiyor.

Dudakları inceldi. "Veridius onu öldürdü ve bu konuda yalan söyledi. Detaylar önemli değil."

"Advenius öyle olduğunu düşünüyor." "Advenius bir yılan."

"Bu onu haksız yapmaz. Veridius'un onu öldürdüğünü nereden biliyorsun?" Yanıt gelmeyince huzursuz hissetmeye başladım. "Look-Ulciscor, Akademi'de neler olup bittiğini öğrenemezsem bir Sapper olacağımı açıkça belirtti. Ama şüphelerinin bir kısmının kardeşinin başına gelenlerden kaynaklandığını biliyorum. Eğer Caeror gerçekten yaptıysa-"

"O. Yapmadı."

Kelimeler alçak ve ani. Ondan hiç duymadığım kadar çok duygu, inanç, üzüntü ve öfke.

Boğazım düğümlendi, söyleyeceğim her şey unutuldu.

Kendine gelir gibi oldu, elimi bıraktı ve uzaklaştı. Parmaklarım kanı sıkıttığı yerden bembeyaz.

"Yapmadı," diye tekrarlıyor, bir kez daha ve normal, kaba tonuyla. "Ve biz eminiz."

Elime masaj yaparak hissi geri veriyorum. "Onu tanıyordun." Bunu bir soru haline getirmiyorum. Lanistia'nın yaşına dair tahminime göre Caeror'la aynı zamanda Akademi'ye girdiklerine göre, durumun böyle olup olmadığını merak etmişim. Ama o bu konuyu hiç açmadı. Oradaki geçmişi hakkında konuşmaya hiç istekli olmadı, aslında yaptığım birkaç soruşturmayı da dikkatle reddetti.

Kızgın görünüyor ama sanırım benden çok kendisine kızgın. "Ulciscor'un kardeşi hakkında bilgi edinmek istiyorsan onunla konuşmalısın." Ses tonundaki ınalıktan şüphe yok. Bu konu pazarlığa açık değil.

"Söylemesi kolay," diye homurdanıyorum, "konuşmak için gerçekten burada olmadığında." "Sabır. Dün gece haber aldım: Senato'ya yapacağınız sunum onaylandı.

Jovan Festivali'nden hemen sonrası için. Yani festival için gidip Claudius'un kızıyla buluşabilir, sonra da Senato toplanana kadar Ulciscor'un yanında kalabilirsin. O zaman onunla konuşmak için bolca vaktin olur." Şimdi öfkeli

olmaktan çok hüzünlüdür.

kıyafetlerimin tozunu almamı izliyor. "Karar verme sürecine gelince... Olan oldu. Sadece yakında Caten'e ulaşımınızı ayarlamamız gerekecek. Festival yaklaştığında bunu ayarlamak zor olabilir."

Bana tepki vermem ya da daha fazla bastırmam için zaman tanımıyor, duruşunu bozmuyor. Alışkanlıktan onu taklit ediyorum. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü delip geçerken dövüşümüze devam ediyoruz.

Ve öyle görünüyor ki, mesele burada bitiyor.

CAEROR'UN ÖLÜMÜNÜ ÇEVRELEYEN KOŞULLAR

önümüzdeki üç hafta boyunca aklımın bir köşesini tırmalamaya devam edecek. Advenius intihardan kasıtlı olarak bahsetti, bundan hiç şüphem yok. Nifak tohumları ekmek için olabilirdi, sanırım, ben antrenman yaparken burada işleri karıştırmak için bir girişim.

Daha vahim bir anlamı da olabilirdi. Ulciscor'un Caeror'un öldürüldüğünü düşündüğü yaygın olarak biliniyorsa - ama kimse ona inanmıyorsa - o zaman beni evlat edinme, Akademi'ye gönderme motivasyonları onun ya da Lanistia'nın itiraf ettiğinden daha şeffaf olabilir. Ve *bu* bir sorun olabilir.

Aequa ile tanışana kadar beklemem gerekecek.

Bu endişelerimin hiçbirini Lanistia'ya açıklamıyorum ve Advenius'un ziyaretinin ardından işler hızla aynı yorucu ritme geri dönüyor. Eğitim. Öğren. Test et. Yemek. Uyu. Yaram tamamen iyileşiyor. İyi beslenmenin ve günlük, yorucu aktivitelerin etkilerini aynada görmeye başlıyorum, fiziğim Letens'teki koşullarımın izin verdiğinin çok ötesinde sertleşiyor. Tiyatrodan gelen kaba, boksörce bir gücüm vardı, ama bu onu şık bir atletizme dönüştürüyor, egzersiz çeşitliliği vücudum üzerinde çok daha tam bir hakimiyet sağlıyor.

Bu durum Labirent'teki kontrolümde de kendini göstermeye başladı. Tepkilerim bilenmiş, anlık ve kesin hale geliyor; Lanistia'nın manipüle etmem için bölüm üstüne bölüm çıkardığı yorucu öğleden sonraları boyunca bile artık bileklikten nadiren taş kaybediyorum. Siyah saçlı kadın ciddiyetini hiç kaybetmiyor ama o bile gelişimimi kabul ediyor. Jovan Festivali'nin başlamasından bir gün önce, Caten'den döndükten sonra Labirent'i koşturma, hareket ettikçe bölümleri değiştirmeye hazır olacağımı söyledi.

Yaklaşan bu yolculuğun ağırlığı -önce Sedotia ile tanışmaya çalışmak, sonra da tüm Katalan Senatosu'na sunulmak- bana uzak görünüyordu. Çoğu

gün, ben

hissetmek için zamanım yok.

Ama rutin içinde geçen haftalar kayboluyor ve bir sabah naumachia'ya yolculuğum için giyiniyorum.

XVIII

Arabam yol boyunca tıkırdayarak ilerlerken, ona eşlik eden toynak sesleri çevredeki tepelerde yankılanırken, öğleden sonra ağaç tepelerini boyuyor. Pencereden dışarı bakıyorum, togama bakıyorum. Festivale uygun olarak bembeyaz, üzerinde statü belirtecek bir şerit yok.

Arabada yalnızım ve neredeyse yarım saat önce Villa Telimus'tan ayrıldığımızdan beri yalnızım. Bugün atlı bir araba ve yarım düzine atlı da bana eşlik ediyor. Hepsi Septimii. Hepsi de önce Villa Claudius'a, sonra da Caten'e giderken haydutların bana sorun çıkarmamasını sağlamak için burada.

Hiç bu kadar rahatsız edici bir şekilde gerçek bir vatandaş gibi hissetmemiştim.

"Geldik, Efendi Vis." Koruyucu maiyetimin kaba görünüşlü başı Torvus, ileriye baktığımı görüyor. Çevredeki leddlerin arasında yükselen konağı çoktan fark etmiştim. Villa Telimus'tan daha yeni ve daha gösterişli olan malikâne, ön taraftaki uzun bir havuzun etrafına yayılıyor. Will'in kestiği beyaz taştan sütunlar revakta sıralanırken, çitlerle ve kavaklarla çevrili bahçeler tertemiz ve mükemmel bir simetriye sahip. Balkonları, tatil gününe uygun olarak alacakaranlıkta yakılmaya hazır mumlar süslemektedir.

Görünürdeki tek kişi, alçak bir duvarın üzerine oturmuş, yaklaşmamızı izleyen genç bir kadın. Mavi ipekten şık bir tunik giymiş, omuzlarına kat kat beyaz bir manto örtmüş; kuzguni siyah saçları mantonun üzerine dökülüyor ve arkasındaki alçalan güneşin ışınlarını yakalıyor. Araba durduğunda şoför aşağı iniyor ve ona kapıyı açıyor. Kadın onu değerlendiriyor, sonra usulca ayağa kalkıyor ve içeri girmesine yardım etmesine izin veriyor.

"Sen Vis olmalısın." Ağırbaşlı, ancak girişte tereddüt yok. "Ben Aequa Claudius." Elini uzatıyor, avuç içi aşağıya bakıyor ve ben de resmi selamlaşmayı tamamlamak için elini sıkıca kavıyorum.

"Memnuniyetle." Kapı çoktan kapandı ve tekrar uzaklaşıyoruz. "Bu akşam bana eşlik etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

İfadesinde alaycı bir mizahtan daha fazlası var. "Elbette." "Dövüşü dört gözle bekliyor musun?"

"Naumachia mı?" Sanki az önce acı bir şey tatmış gibi bakıyor. "Hayır... özellikle değil." Kaba olmamak için kelimelerinde yeterince özür var. Beklediği gibi. Çoğu asilzade gibi o da bu tür etkinliklere katılmanın kendisine yakışmadığını düşünüyor.

"Ah." Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum, sonra öne doğru eğilerek ses tonuma hevesin karışmasına izin veriyorum. Ortak doğumlu yetim, birkaç ay önce görmeyi hayal bile edemeyeceğim bir etkinlikten bahsediyor. "Ben sadece... Catenan Arenası'na hiç gitmedim. Savaş arabaları ve gladyatörlerle de ilgileniyorum elbette, ama bunun olduğunu duyduğumda, bir şekilde oraya gitmem gerektiğini biliyordum. Ama Caten'e vardığımızda kendi eğlenceni tercih edersen bunu anlayışla karşılarım."

Beni inceliyor ve bunu gizlemeye çalışsa da gördüklerinden sıkılıyor. Bu iyi bir şey. Bugün beni hafife almasına, zamanı geldiğinde nerede olduğumu umursamamasına ihtiyacım var.

"Hayır," diyor sonunda, isteksizce. "Babam duyarsa hiç hoşnut olmaz."

Villa Claudius'u çoktan geride bıraktık, Will'in inşa ettiği güney yolu düzleşip genişledikçe hızımız artıyor. Aequa'da Advenius'un özelliklerinden izler var, ancak görünüşünü bozan şaşırtıcı derecede az şey var. Cevabını anlayışla karşılıyorum. Denemeye değerdi.

Toynakların taşa vurduğu ritmik takırtılar ve arabanın gıcırtısı birkaç saniye boyunca duyulan tek sestir.

"Bana Akademi'den bahset," diyorum sessizlik garip bir hal almadan önce. "Baban beşinci sınıfta olduğunu söyledi?"

"Dört," diye düzeltti Aequa beni. "Giriş sınavından bir hafta önce ata binerken kolumu kırdım, bu yüzden beni Altı'da başlattılar. Ama yükselmeye çalıştım."

"Bunu yapmak zor muydu?"

Neredeyse boğulacak. "Altı ayda iki terfi mi? Bunu başka kimse yapmadı."

Kendime engel olamıyorum. "Ama *zor* mu?"

Bu sefer kaşlarını çattı. Beni kandırmaya çalıştığını anlıyor ama bundan hiç etkilenmiyor. "Evet."

Ona neşeyle sırıtıyorum, yolculuk boyunca güler yüzlü ve rahat tavrımı sürdürmeye kararlıyım. Kısmen bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebildiğim ve gerçekten neden burada olduğuna dair bir yanılsama içinde olmadığım için. Kısmen de dış görünüşü dostça olan herkesi küçümseyen bir tip olduğu için. "Çok etkileyici o zaman."

Bikkın bakışı beni neredeyse güldürüyor.

"Sanırım seni Yedi'de başlatacaklar, böylece yakında kendi başına deneyimleyebileceksin." Bu düşünce onu biraz daha iyi hissettirmiş gibi görünüyor. Beni düşünürken rahatlıyor. "Magnus Telimus seni ne zamandır Akademi için hazırlıyor?"

"Yaklaşık bir ay mı?"

Şüpheli bir şekilde gülümsüyor. "Ne kadar, gerçekten mi?" Ben ona boş boş bakarken gözlerini deviriyor. "Güzel bir hikâye; şans eseri keşfedilen, bir Magnus tarafından alınan ve doğruca Catenan Akademisi'ne yükseltilen yetenekli bir savaş yetimi. Ama babam Magnus Telimus'un seni bir süredir hazırladığını söyleyebileceğini söyledi."

Şaşkın bir kıkırdamayla öksürüyorum. "Ben Rattered'ım. Ama Ulciscor'la ilk kez bir ay önce tanıştım."

Şaşırmadan ve bana inanmadan iç geçiriyor. "Peki. Her halükarda, önümüzdeki birkaç hafta boyunca birlikte eğitim göreceğimiz göz önüne alındığında, bu yolculuk birbirimizin yeteneklerini öğrenmemiz için iyi bir fırsat." Aequa bu ihtimal karşısındaki tereddütünü gizlemeye çalışmıyor. Kırpmadan bakan gözleri benimkilerle buluştuğunda mavinin şaşırtıcı bir tonuna bürünüyor. Neredeyse menekşe rengi. "İtirazın var mı?"

"Hiç de değil." Hoşsohbet biri değil, bu çok açık. "O zaman ben başlıyorum."

Sonraki bir saat büyük ölçüde Aequa'nın bana sorun çıkarmasından ve benim de ara sıra ve gönülsüzce iyilik yapmamdan oluşuyor. İtiraz etmiyorum. Sorularının hiçbirisi özellikle yorucu değil; aslında Lanistia'nın neredeyse taciz edici sorgulamalarına katlandıktan sonra neredeyse gülünç geliyorlar. Doğru cevap verdiğimden emin oluyorum -Aequa'yı uzaklaştırmaya çalışmıyorum- ama onu herhangi bir kolaylık ya da çabukluk hissiyle etkilemeye de çalışmıyorum. Beni potansiyel bir rakip olarak görmesinin ona bir faydası yok.

Bu yeterince kolay bir hile, aklım büyük ölçüde şu anda önümde olanlarda. Vardığımızda Sedotia beni nasıl bulacak? Onunla iletişim kurmamın, nerede olduğumu ona bildirmemin hiçbir yolu yok. Ve Catenan Arena'da naumachia'yı izleyen yüz bin kişi olacak. *Yüz bin kişi.*

Zaten haftalardır bu sorun üzerinde kafa yoruyorum ve fazladan bir saat yardımcı olmuyor. En azından, dalgın halime rağmen, Aequa'nın sorgusundaki küstahlığın azalmaya başladığını fark ediyorum. Tahmin ettiğinden daha eğitimliyim.

Son yirmi dakika içinde yol kalabalıklaştı, uzun bir hacı kervanı. Dışarıdaki öğleden sonra ışığı yerini gerçek altın rengine bırakırken bir tepeye tırmanıyoruz ve ileride Caten'in muazzam, heybetli genişliği beliriyor.

Gördüğüm manzara karşısında cevabımı yarıda bırakıyorum. Şehirle ilgili ilk izlenimim kısa da olsa aklımda kalmış ve o zamandan beri hafızamın çirkin, korkutucu ihtişamını abartıp abartmadığını merak ediyorum. Umuyordum, gerçekten. Kuzeydoğudan yaklaşıyoruz. Ufuk, binalar, yollar, kuleler ve her yere koşuşturan insanlardan oluşan bir okyanusa dönüşmüş, hepsi de gün batımının solmakta olan turuncu yanığına karşı silüet oluşturuyor.

Caten ile ilgili hatırladıklarım tamamen doğru.

"Buraya daha önce gelmedin mi?" Aequa bakışlarımı takip ediyor. Bazı yüksek yapıların dış cephelerinde renkli ışıklar yanıyor, özel fenerler cepheleri dramatik, şenlikli tonlara boyuyor. Araba yol boyunca inmeye başladığında, alacakaranlığın hafif ışıltısını yansıtan körfezin ötesine bir göz atıyorum. Gemilerle dolu, bazı büyük gemiler de en az binalar kadar gösterişli bir şekilde aydınlatılmış.

"Sadece biraz."

"Burası şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük şehir." Aequa'nın sesinde hiçbir ironi yok, değerlendirmesinde samimi olduğu dışında hiçbir şey hissettirmiyor.

"Peki ya Tolverium? Ya da Sena Corlisis?" Bu işin peşini bırakmalıyım ama bir parçam bu yeri görünce savunmaya geçiyor.

"Harabelerini mi kastediyorsun?"

"Ama onların zamanında," diye bastırıyorum. İnatçı. "Tolverium, Caten'in iki katı büyüklüğündeydi. Ve kırk yıl sonra bile, Sena Corlisis'te hala yeni yenilikler buluyoruz."

"Tufan öncesindeki şehirleri şimdikilerle kıyaslayamazsınız. Onlar hakkında yeterince bilgimiz yok." Aequa, buradaki diğer herkesin yapacağı gibi sadece ona katılmadığını söyledi. Caten'i "en büyük şehir" olarak tanımlamanın küçük bir konuşma olması gerekiyordu. Retorik bile değil. Açık gökyüzünü mavi olarak tanımlamak gibi.

"Katılıyorum."

Aequa ters ters bakar, ancak konuyu takip etmekten rahatsız olmayacağını gösteren bir hareket yapar.

Araba yoluna devam ediyor ve ben tekrar dışarıdaki dünyayı incelemeye başlıyorum. Açık alanları terk ettik, yokuş aşağı ilerliyoruz ve sıçan tepeli çatılarının üzerinden görebileceğimiz kadar alçak inşa edilmiş ahşap binalara bakıyoruz. Caten'in bu dış bölgesi parlak bir şekilde aydınlatılmış, her kapı aralığında mumlar var, ancak seyahat ettiğimiz ana yoldan uzakta, devrilmeye tehlikeli bir şekilde yakın görünen üç kat kadar yüksek köhne yapılar görebiliyorum. Burada her şey birbirine sıkışmış, kirli ve pencereden içeri dolan koku bir saldırı niteliğinde.

Gerçi bu durum eğlenenleri rahatsız etmişe benzemiyor. Sokaklar tıklım tıklım; Septimus Torvus'un öndekilere yolu açmaları için bağırdığını duyabiliyorum.

"Burası Esquillae Bölgesi. Çoğunlukla Octavii." Aequa öfkesini yenerek dikkatimi ilerideki devasa bir heykele çekti. "Burada Sere dışında pek bir şey yok."

Katalan bahar ve bereket tanrıçasını kolayca tanıyorum. Yüzünde hüznü bir ifade olan çıplak bir kadın, ellerini uzatmış uzaklara bakıyor. Heykel yirmi metre boyunda, mermerden ve güzelce işlenmiş, çevresiyle uyumsuz. Hiç şüphesiz Will kullanılarak yapılmış. Dini semboller kanunen zorunludur.

Birkaç dakika içinde harap konutları arkamızda bırakıp Caten'in genişleyen orta bölümüne yaklaşıyoruz. Yollar genişliyor. Evler daha görkemli hale geliyor, aralarına tapınaklar, heykeller ve frizler serpiştirilmiş. Her yerde renkli fenerler var, bazıları binalara kendi farklı tonlarını vermek için özenle koordine edilmiş. Soğuk maviyle aydınlatılmış sivrilen, sanatsal bir şekilde kıvrılan bir kule. Açılı, cilalı bir taş canavar kırmızıya boyanmış. Bir diğeri yeşil, bir diğeri sarı, bir diğeri morun derin bir tonu.

Ve tüm bunların altında - ıslıl ıslıl aydınlatılmış her sokağı dolduran - insanlar var.

Çok fazla insan var.

Arabamız kalabalığın arasına dalıyor. Caten'in tamamı limana doğru eğimli ve binaların arasından mükemmel bir görüş açısına sahibiz. Göz alabildiğine hareket var. Bireyler, çiftler, aileler. Sokaklarda sıralanan tezgâhları, sıcaktan yüzü kızarmış tüccarları, mallarını göz teması kuracak kadar aptal olan herkese bağırırken görüyorum. Birbirlerinin etrafında dönen erkeklerden oluşan derme çatma halkaların etrafında toplanan insanlar görüyorum, biri ya da diğeri bir darbe indirdiğinde heyecanla 1'ler yükseliyor. Beceri ya da şans oyunlarında ellerini deneyen çocuklar ve yetişkinler görüyorum. Yiyecek dağıtılıyor. Güç yarışmaları. Hız yarışmaları. İrade yarışmaları. İzlemesi baş döndürücü, zonklayan bir yüzler, bedenler ve hareket yığını.

Burada on bin kişi olmalı. Daha fazla.

Dakikalar sonra gözlerimi pencereden ayırıyorum. Hâlâ Aequa'nın sorularını yanıtlıyordum, ama dalgın bir şekilde ve ancak şimdi beni bunalmış bir halde izlerken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yakalayabiliyorum. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

Bu kargaşaya şaşırmamalıyım sanırım. Jovan Festivali Hiyerarşi'deki en büyük kutlamalardan biridir; her büyük şehir kutlama için sokaklarda partiler, oyunlar düzenler ve sayısız cömert İrade-güçlü gösteriler üretir. Yetimhaneye katılmadan önce Letens'te bir kez bile katılmışım. Bazı yerlerde kalabalığa yiyecek ve içecek dağıtılır, tüm masraflar Triumvirate tarafından karşılanır - senato piramitlerinin tepesindeki üç Princeps. Cömertliklerinin, Caten'in zenginliğinin, güvenliğinin ve büyüklüğünün bir ifadesi.

Onların sadakalarını almaktan da vazgeçme fikrinden hoşlandığımı kadar az hoşlanıyordum ama açlık bazen ilkelerin önüne geçebiliyor.

"Efendi Vis." Bu Torvus, yaklaşıyor ve pencereye doğru eğiliyor. "Sanırım en fazla bu kadar yaklaşabiliriz."

İlerlemekte olan vagon, tıka basa dolu bedenler tarafından çevrelendiği için tamamen durur.

"Buradan sonrasını biliyorum." Ben daha ne olduğunu anlamadan Aequa kapıyı açıyor ve karaya çıkıyor.

"Oh..." Torvus bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

Onu takip ederken şaşkın bir bakış attım. "Teşekkür ederim, Septimus. Görevini layıkıyla yerine getirdiğini babama bildireceğimden emin olabilirsiniz."

Torvus rahatladı. "Bize ihtiyacınız olursa, Alta Semita'daki handa odalarımızı ayırttık." Aequa'ya bakıyor, o da başıyla yeri onaylıyor. "Sabaha kadar orada olacağız."

Aequa arabadan kayarak uzaklaşıyor ve ben de onu Caten'in kalbine kadar takip ediyorum. Etrafımızdaki yapılar yükseldikçe klostrofobik bir hal alıyor, yükseklerdeki çapraz taş yürüyüş yolları hala solmakta olan gökyüzünün bir kısmını kaplıyor. Etrafımızdaki herkes konuşuyor, gülüyor, uzaktan birilerine sesleniyor gibi görünüyor. Her köşede müzik çalıyor, notalar çarpıştıkça uyumsuzlaşıyor. Alçak, tedirgin edici bir gök gürültüsüyle birleşiyor.

Bundan nefret ediyorum. Daha önce de şehirlerde bulundum, hatta festivaller sırasında bile, ama hiç böyle bir insan kalabalığının arasında gezinmek zorunda kalmamıştım. İtiş kakış, sıcak, koku, gürültü: hepsi tatsız, hepsi hemen bitmesini dilediğim bir deneyim. İnsanlar böyle olacağını bile bile buraya nasıl gelebiliyorlar? Bundan nasıl *keyif* alabiliyorlar?

Yanından geçtiğimiz her yüzü tarıyorum, Sedotia'yı ya da başka birini görmeyi beklemiyorum.

tanır, ama yine de tetiktedir. Hepsi yabancılara ait.

"Caeror Telimus'un intiharı hakkında bilgi edinmek istediğinizi anlıyorum."

Aequa'nın sözleri, konu beklenmedik olduğu kadar ani de olsa, gürültünün içinde bağırarak söyleniyor. Neredeyse boğuluyordum. "Ben... ah." Sesimi mümkün olduğunca alçak çıkarmak için yaklaşıyorum. "Evet."

"Altı yıl önce Akademi Iudicium sırasında öldü. Kendini bir uçurumdan aşağı attı. Görünüşe göre, Iudicium başlamadan önce haftalardır dengesiz davranıyormuş. Bu yüzden neredeyse 3. sınıftan atılıyormuş." Aequa ilerleyeceğimiz yola konsantre olurken böyle diyor. Sadece bilinen gerçekleri hatırlıyor, özel olarak düşündüğü bir şey değil. "Şu anda Akademi'de Müdür olan Quintus Veridius bunun olduğunu gördü. Onlar arkadaştı. Korkunç bir kaza olmuş ve Caeror yarışan başka bir öğrenciyi öldürdüğünü düşünmüş. Safirlerle yüzleşmek istemedi, o yüzden..." Abartılı, zıplayarak öne doğru bir adım atıyor ve mimik yapıyor.

Bu bir haber. "Yani birini mi öldürdü?"

Aequa, siyah saçlarının uzun bir tutamını yüzünden geriye doğru tarayarak ve çuval taşıyan iri yarı, terli görünümlü bir adama dokunmamak için yana dönerek, "Onları öldürdüğünü *düşündü*," diye düzeltti. "Müdür de onların öldüğünü düşündü ama hayatta kaldıkları ortaya çıkınca onları kendi başına geri taşıdı. Bu

neredeysse bir gününü aldı. Müdür bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor ama hikaye Akademi'de bir efsaneye dönüşmüş durumda."

Bu konuşmanın kamuya açık olması sinir bozucu, ancak kimse bize ikinci bir bakış atmıyor. Sanırım birçok açıdan Aequa zaten yaygın olarak bilinmeyen bir şey anlatmıyor. "Peki yaralı öğrenci ne dedi?"

"Hiçbir fikrim yok. Principalis'i cinayetle suçlamadıklarını varsayıyorum, çünkü ona Princeps Exesius'un kendisi tarafından bir Koruyucu Taç verildi. Onu görmüştüm. **O d a s ı n d a** sergileniyor."

Dudağımı çiğniyorum. Haklı: Böyle bir onur, kurtarmanın hiçbir zaman gerçek bir gölge altında olmadığı anlamına geliyor. "Baban neden bunun bahsetmeye değer olduğunu düşündü?" Aequa, Advenius'un yaptığı oyunları oynamaya meyilli görünmüyor. Doğrudan sormaya değer.

"Çünkü baban" -kelimenin üzerinde yarım nefeslik bir tereddüt var -"Aylar boyunca dinleyen herkesi Müdür'ün yalan söylediğine ikna etmeye çalıştı. Sonunda ailenin geri kalanı devreye girmek ve durması için ısrar etmek zorunda kaldı." Etraftaki gürültünün duyulabilmesi için hâlâ yüksek sesle konuşuyor. "Babamın söylediğine göre, olanları kabullenememiş. Ama bu çok aleni, çok acı bir olaydı. Kimse unutmadı."

İç çektim. Özünde tam da korktuğum şey olmuştu. "Yani herkes bir şekilde Müdürlerden intikam almak için Akademi'de olduğumu düşünecek."

"Sen değil misin?"

"Belli ki hayır. Bunların hiçbirinden haberim yoktu." Ulciscor ben ayrılmadan önce en azından bir kısmını bana anlatmayı planlıyor olmalıydı - Akademi'ye gittiğimde 1'inci olduğumu fark etmesi gerekirdi. Belki de hikâyenin devamı vardır ve henüz her şeyi açıklayacak zamanı olmamıştır.

Ya da belki de bu bilgiden ne çıkaracağımı bildiği için beni olabildiğince uzun süre oyalıyordu. Okula girdiğim andan itibaren bu kadar şüphe altında olacaksam, Ulciscor'un beni evlat edinecek senatör olması gerçekten çok kötü bir seçim gibi görünüyor.

Bu da muhtemelen ordunun desteğine sahip olmadığı anlamına geliyor.

Midem bulanıyor ama mantıklı geliyor. Bütün bunlar onun için kişisel. Kardeşinin ölümüyle alevlenen bir haçlı seferi. Bildiğim *kadarıyla*, Military aktif olarak

Din ile bir olay çıkarma riskini almak istemediğim için Akademi'ye katıldım.

Ve daha da kötüsü -benim için çok daha kötüsü- Ulciscor'un bahanelere sığınıyor olma ihtimali. Perde arkasında hiçbir Şey olmadığı, Caeror'un gerçekten intihar ettiği ihtimali. Eğer durum buysa, o zaman benim için yapacak bir Şey kalmayacak. Ne kadar uğraşırsam uğraşıyım Ulciscor beni suçlayacaktır. Sonum bir Sapper olacak.

Kasvetli düşüncelerim caddede gürleyen bir hava patlamasıyla kesiliyor ve tepemde devasa, karanlık bir Şekil yükselirken irkilerek duruyorum. Tepki veren tek kişi benim.

"Bu seni öldürmeyecek."

Aequa'nın beni eğlenerek izlediğini görmek için bakışlarımı kaybolan Transvect'ten ayırıyorum, sonra belli belirsiz utanarak homurdanıyorum. "Şimdiye kadar onlarla böyle bir deneyimim olmadı."

"Ne? Oh." Tekrar ilerlemeye başladığımızda kendini uyararak başını sallıyor. "Elbette. Bir çeşit saldırı, değil mi? Akademi'de duymuştum." Şaşırtıcı değil; Praeceptor'ların böyle bir dedikodunun yayılmasını engelleyebileceğinden şüpheliyim. "Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır."

"Söylenenlere göre babanı onlardan kurtarmışsın."

Buna homurdanıyorum. "Onun bir Quintus olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Herkesin söylediği buydu." Aequa ileriye işaret ederken bu açıklamaya tepki verecek zamanım olmuyor. "Buradayız."

Bir süre sonra ilk kez gözlerimi bedenlerin baskısının ötesine kaldırarak duraksıyorum. Kalabalığı Sedotia'dan bir iz var mı diye taramakla o kadar meşguldüm ki ufkun yavaş yavaş kaybolduğunu fark etmemiştim. Etrafımızdaki insan selinin bir akıntıya dönüştüğünü fark etmemiştim, hepsi aynı yöne doğru amansızca kürek çekiyordu, önümüzde yükselen yapı karşi konulmaz bir girdaptı. Kemerler, freskler ve büyük sütunlar, sönmekte olan ışığa karşi görüş alanımı dolduruyor,  yüz metre yukarı uzanıyor ve bunun en az on katı boyunca devam ediyor, tüm uzunluğu boyunca nazikçe kıvrılıyor. Kalabalık yaklařtıķa farklı derelere ayrılıyor, her biri bir düzine insanlı girişten hevesle Catenan Arena'nın göbeğine akıyor.

Naumachia'ya vardık.

XIX

BUNDAN NEFRET EDİYORUM. Bu ezici çaresizlik hissinden. Aynı anda hem korkmuş hem de dehşete düşmüş olma hissi.

Catenan Arena'nın dışı ne kadar etkileyiciyse, içi de o kadar görkemli. Büyük, kemerli, yankılı tünelden uzadıkça *uzayan* tribünlere çıkıyoruz, taş banklar beyaz hareket ve gürültüyle kabaran büyük bir ovalin etrafında kıvrılıyor. Her şeyin ortasında muazzam bir göl var; bulanık su, içerdği bariyerlerde şırıldayarak ve höpürdeterek akıyor, tuz kokusu daha az hoş binlerce başka aromaya karışıyor.

Geçici rıhtımlara bağlanmış gemiler yakınlarda yükseliyor ve manzaranın bir kısmını engelliyor. Biremler devasa bir triremenin etrafını sarmış, hazırlık yapan kadın ve erkekler tarafından sarıldıkları için sallanıyorlar. Arena'nın uzak tarafında benzer bir Reet görebiliyorum; ilk bakışta daha küçük olduğunu düşünüyorum, ancak daha dikkatli bir inceleme bunun sadece mesafe olduğunu gösteriyor. Suyun karşısında en az bir mil uzaktalar. Güvertelerindeki bireyleri seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor.

Güneş, duvarların görünmesini engelleyecek kadar alçalmış olsa da her yer ıslıl ıslıl. Tribünlerde düzenli aralıklarla uzun direklere asılmış fenerler var ve sayısız mum, Işık Tanrısı'nı kutlamaya hazır hevesli seyirciler tarafından çoktan tutulmuş durumda. Suyun üzerinde, binlerce karanlık nokta havada asılı duruyor ve solmakta olan gökyüzünü kirletiyor. Daha fazla fener olduğunu fark ettim. Will tarafından asılmış, henüz yakılmamış.

Aequa kolumdan tutup çekerken kalabalık beni şaşırtıyor, belli ki her şeyin büyüklüğü karşısında o kadar da şok olmamış. Hesaplamaya çalışarak onun arkasında tökezliyorum. Tüm bunları yaratmak için ne kadar İrade kullanıldı? Limandan bu kadar suyu akıtmak için ne kadar zaman, emek ve mühendislik harcanmış olabilir? Bu gemileri inşa etmek için? Sadece o fenerleri havada tutmak için bile mi?

Hepsi bir gösteri için. Tamamen eğlendirmeye yönelik bir ciddiyetsizlik. Ya da babamın ısrar ettiği gibi, dikkat dağıtmak için.

Aequa ve ben bir süreliğine itilmemize izin verdik; bugün sadece doğru girişleri açık -diğerleri muhtemelen suyu tutmaya yardımcı olmak için kapatılmış- ve bizim koltuklarımız karşı tarafta. Ön sıralara doğru inmemiz uzun dakikalar alıyor. Kırmızı üniformalı Praetorianlar bu alanda devriye geziyor ve yeni gelenleri koyu renkli gözlüklerinin arkasından izliyorlar. Yanlarında asılı duran parıldayan, sivri uçlu obsidyenin acımasız şeritlerini görmemek mümkün değil. Usturalar kendi elleriyle oyulmuş ve İrade ile aşılannıştır. Hiyerarşi'de daha etkili silahlar var ama hiçbirisi bu kadar korkunç değil.

En yakınımızdaki muhafız bize uzun uzun bakıyor ama Aequa'nın kıyafeti onu burada olmaya hakkımız olduğuna ikna etmeye yetiyor. Durmadan geçiyor ve midemdeki sıkışma biraz hafifliyor.

Bizi görmezden gelen ve naumachia'yı düzenlemenin suyu buraya yönlendirmek için yerel hamamları kapatmaya değip değmeyeceğini tartışmaya devam eden orta yaşlı bir çiftin yanındaki minderli bir banka yerleşiyoruz. Birçok kişiden daha geç kaldık ve stadyumdaki koltukların çoğu çoktan doldu. Kalabalığın yaşı benden en az on yaş küçük olanlardan, yardımsız oturamayacak kadar yaşlı kadın ve erkeklere kadar değişiyor. Sanki tüm şehir gelmiş gibi.

"Burada Akademi'den başka kimse olacak mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Çoğumuz çocukken bu tür şeylerden bıkmışızdır."

"Anladığım kadarıyla sen de dahilsin?" Aequa'dan oldukça sade bir iğneleme, ama ben yine de dostça davranmaya devam ediyorum.

"Evet."

"Seni ailen mi getirdi?"

"Tisiphone yaptı, birkaç kez." Sorgulayan bakışımıyla yer değiştiriyor. "Octavii'lerimizden biri. Annem bir Sextus ve çok uzakta olduğu için..."

Bir parça sempati duyuyorum. Anladığım kadarıyla, yüksek rütbeli Katalanların çocuklarının eğitimini eğitilmiş bir Octavii'ye bırakması alışılmadık bir uygulama değil.

"Kardeşler mi?"

"Tanıdığımız kimse yok." Ses tonu fark edilmeyecek kadar dikkatsiz.

"Ah." Yalnız bir hayat o zaman. Muhtemelen babasının ürettiği gayrimeşru çocuklarla ilgili endişelerle boğuşan bir hayat, özellikle de bunlar erkekse.

Aramıza sessizlik giriyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak kalabalığı tarıyorum. Kimse bana özel bir ilgi göstermiyor gibi görünüyor. Sinirli bir şekilde 1. elimi yanımda sıkıyorum. Burada, ön tarafta çok açıktayız. Nerede olduğumu bilse bile Sedotia'nın yaklaşamayacağı kadar göz önündeyiz.

Hevesli konuşmalar giderek donuk, boğucu bir kükremeye dönüşüyor; herkes hareketli, coşkulu, beklenti içinde. Şan, zafer ve kahraman gibi kelimeler duyuyorum. Kimin kazanacağı, kimin düşeceği ve en çok "öldürme" ödülünü kimin alacağı üzerine bahisler oynanıyor.

"Peki bu nasıl çalışıyor?" Suus'taki derslerimden zaten büyük ölçüde biliyorum ama Letens'ten gelen bir yetimin bu kadar net bir fikri olmayacaktır. Yakındaki gemilere binen zırhlı adamların sıralarını gösteriyorum. "Bu silahlar gerçek çeliğe benziyor. Orada Birthright'ı nasıl koruyorlar?"

"Zırhları şartlı olarak aşılınmış. Yanlış bölgelere çok fazla hasar veriyorlar ve bu da onları savaşın dışına sürüklüyor."

"Ama onlardan *binlerce* var." Eğer Arena'nın karşı tarafında da aynı sayıda savaşçı varsa, bu abartı sayılmaz. "Ya biri yüzünden bıçaklanırsa? Ya da denize düşerse, ya da-"

"Belli ki bazıları utanç verici bir sonla karşılaşacak," diye araya giriyor Aequa sabırsızca ve sanki hava durumunu tarif ediyormuş gibi konuşuyor. "Zaten izlemesi bu kadar gergin yapan da bu. Ve çok fazla yaralanma olacak. Ama düşenlerin çoğu Sappers için hayatta kalacak." Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki, uzlaştırmacı bir hareket yapıyor. "Onlar çoğunlukla hüküm giymiş suçlular, Vis. Doğum hakkı teknik olarak onlar için geçerli bile değil."

Bir tiksinti dalgasını bastırıyorum ve sanki açıklaması tamamen kabul edilebilirmiş gibi başımı sallıyorum. Hiyerarşide çok az kişinin bildiğine dair izlenimime bakılırsa, Aequa muhtemelen Safirlerin gerçekte neye benzediği hakkında hiçbir fikre sahip değil ama bu soğuk bir değerlendirme. Bir süre için Ulciscor'un villası beni bu dünyadan soyutladı. Bu insanlardan. Sadece Lanistia ve Kadmos varken ve bu ikisi de sadece benim eğitimime odaklanmışken, onların çirkin gerçeklerini unutmak kolay oldu.

"Bir seferde bu kadar çok kişi için zahirecileri nasıl bulacaklar?" Cevabı bilmeyeceğini biliyorum - Hiyerarşi'nin tedarik kaynağı her zaman bir

Gizem, sınırları sadece Senato'daki birkaç kişi tarafından biliniyor ama onun ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Açıklamayla ilgilenmediği belli olunca ayağa kalkıyorum. "Her şey başlamadan önce biraz dolaşmak istiyorum. Bacaklarımı esnetmek. Her şeyi içime çekerim." En azından Anguis'e bana ulaşması için bir fırsat vermeliyim.

Aequa da ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyor. "Pekâlâ." Öksürüyorum. "Ve... Bir tuvalet bulmam gerekiyor."

Gözlerini deviriyor ve koltuğuna geri gömülüyor, görünüşe göre kendini rahatlatma ihtiyacı onun altında. "Yaklaşık yirmi dakikanız var."

Koltuklarımızın nerede olduğunu dikkatlice not ederek ayrılıyorum, sonra görüş alanından çıkıp dolaşmaya başlıyorum. Her yüz bir yabancıya ait ve *o kadar* çoklar ki.

Bir dakika geçti. İki dakika. Bu bir hataydı. Herhangi bir şey için takas edebilirdim. Advenius'u Akademi'den sonra bir şekilde güvenliğimi garanti etmeye zorlayabilirdim. Ya da Aequa ile eğitim almayı reddedebilirdim. Ama işte buradayım. Hiyerarşinin en büyük anıtının iradeyle belirlenmiş yollarında, Catenan çetesinin bir başka üyesi olarak dolaşıyorum.

Hayal kırıklıklarımın içinde o kadar kaybolmuşum ki, ilk başta omzumdaki baskıyı fark etmedim.

Sedotia'yı tanımam biraz zaman aldı. Yanan Transvect'in ışığında sert ve soğuktu. Burada iyi giyimli, asil ve bir peçenin arkasında yarı gizli. O halde evli ya da kimliğini gizlemek için evliymiş gibi davranıyor. Daha küçük görünüyor. Hatta fener ışığının pembe parıltısı altında zayıf.

"Benimle gel." "Beni nasıl buldun?"

"*Benimle gel.*" Tereddüt ettiğimi görüyor ve sesini yükseltmese de söylediği şeyin ciddiyetinden şüphe yok. "Şimdi."

Tartışmıyorum. Konuşmadan kalabalığın içinde ilerliyoruz. Elimde olmadan omzumun üzerinden Aequa'nın oturduğunu bildiğim yere doğru endişeli bir bakış atıyorum ama endişelenmeme gerek yok. Koltuklarımız görüş alanının dışında.

"Uzun süre kalamam."

"Biliyorum." Bakışları sertleşiyor. "Yalnız gelseydin daha iyi olurdu."

"Ah. Bunu düşünmeliydim." Alnıma hafifçe bir tokat atıyorum. "Bunu neden düşünemedim?"

Sedotia hiç eğlenmiyor. "Her şey başlamadan önce koltuğunuza geri döneceksiniz."

Bir geçitten geçerek Arena'nın kapalı dış çemberine giriyoruz ve ardından çoğunluğun sırasının tersine ilerleyerek bir dizi merdivenden aşağı iniyoruz. İlk başta Sedotia'nın tamamen ayrılmayı planladığını düşünüyorum, ama endişemi dile getiremeden kenara dönüp başka bir merdivenden iniyoruz, bu merdiven halka açık alandan zekice gizlenmiş ve tek bir kişinin girebileceği kadar geniş. Başka kimse gelip gitmiyor ama yanımızdan aceleyle geçen kimse bize bakmıyor bile. Hepsi zamanında yerlerinde olmak için acele ediyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim taşa yankılanıyor. İleride, damlama sesi duyabiliyorum.

Burun deliklerim tekrar açılıyor ve pis kokudan öksürüyorum.

"Biriyle buluşmak için." Uzun, alçak, kemerli bir tünele açılan dört ayak yüksekliğindeki bir delikte aniden sona eren merdivenlerin dibine ulaştık. İçinde su -ya da bir tür sıvı- kayıyor.

Sedotia eğilip duvardaki göze çarpmayan bir oyuga uzanıyor ve bir el dolusu kumaşla çıkıyor. Yırtık pırtık tuniği bana fırlatıyor. "Daha ileri gitmeden önce kıyafetlerini değiştirmelisin."

"Ne? Neden ben... oh."

Başını sallıyor. "Ulciscor'un sana verdiği her şeyi burada bırakmalısın. Zaten en iyisi de bu. Her ne giyersen giy, ortaya pek de hoş kokan bir şey çıkmayacak."

Tartışmaya zahmet etmiyorum; Lanistia'nın beni takip edeceğini hiç sanmıyorum. Tunığımı başımın üzerine çekiyorum.

"Yan tarafın iyice iyileşmiş."

Dalgınca onaylıyorum. "Zımbalar birkaç hafta önce çıktı."

"Şanslısın." Ona yan gözle baktığımda, "Onları da çıkarmak zorunda kalacaktık" diye ekliyor.

İma yerleşince duraksadım, sonra giyinmeye devam ettim. Bunu düşünmemiştim. Onları uygulayan Veridius'tu.

"Sandaletlerinizi de burada bırakın, kokuyu üzerlerine çekecekler."

Bana söyleneni yapıyorum, genç kadını kanalizasyona kadar takip ederken yüzümü buruşturuyorum. Çıplak ayaklarımın altı soğuk ve sümüksü, ayak parmaklarımın arasından çamur sızıyor. Yapmamaya çalışıyorum

nelerden oluştuğunu düşünüyorum. Daha önce burun deliklerimi rahatsız eden pis koku, şimdi her isteksiz nefes alışımında beni hıçkırıklara boğmakla tehdit eden bir saldırıya dönüşüyor. Duvarlar loş ve nemli havada terleyerek parlıyor. Onlara sürtünmemek için elimden geleni yapıyorum. Bunun sadece su olduğuna da tam olarak ikna olmuş değilim.

"Sessiz olun. Bu yollar birkaç saat içinde Rooded olacak ama etrafta hâlâ işçiler olabilir." Sedotia önümde yürüyor. Çamurun ortasında dikkatli ol. Tanıdığım kadınların çoğu buraya kadar gelebilmiş olsalardı her adımda öğürür ve zorlanırlardı.

"Sular altında mı?"

"Naumachia bittiğinde."

Anladığım kadarıyla bir tedirginlik var. Yukarıdaki gösteri tamamlandığında, Hiyerarşi yapay gölü boşaltmak için hiç vakit kaybetmeyecek. Ve bunlar da tüm o suyu limana geri akıtmak için kullanacakları kanalizasyonlar.

Baldır derinliğindeki derelerin içinden ilerliyoruz, çamur kayganlığındaki taş üzerinde her adımımız dikkatli. Birkaç adımdan fazlasını görmek zor, çoğu zaman yukarıdaki sokakların aydınlatması -bu noktada Arena'nın duvarlarını aşmış durumdayız- uzun, dar boruların ucundaki küçük ızgaralardan aşağıya zar zor yansıyor. Konuşmalar, şarkılar ve kahkahalar yankılanıyor, alçak kemerli tünel sisteminde sekerek etrafımızı sarıyor. Çıkardığımız tek ses küçük su sıçramaları.

Burası bir labirent, ama Sedotia kısa kesip bir yan açıklığı işaret ettiğinde sadece bir dakikadır yürüyoruz. Onu geçince, yağlı taş duvarda parıltıya turuncu ışığı görebiliyorum, yukarıdaki şenliklerin yaydığı her şeyden daha parlak.

Alçak kemerin altından kaymak için neredeyse iki büküm oluyorum. Bir meşale duvara tutturulduğu yerden sönmekte olan közler saçıyor ve yaklaşık otuz metre ötede yukarı doğru kaybolan bir başka merdiven boşluğunu ortaya çıkarıyor. Bu alan hafifçe yükseltilmiş ve kanalizasyon burada sadece ayak bileği derinliğinde, ancak koku daha iyi değil.

Çamurun bir adım yukarısında, yüz hatları yarı gölgede kalmış bir adam rahatça oturuyor. Sade giyimli ve görünüşe göre rahat, çevremize rağmen. Uzun şekli bir tür sıkılmış rahatlığı gösteriyor.

Sedotia bana katılmak için açıklığın altına doğru eğilirken o da çözülüyor. Muhtemelen benim boyumda ama fazladan adım attığı için bize bakıyor. Hâlâ

yüzünü göremiyorum.

düzgün bir şekilde.

"Diago." Sesi pürüzsüz ve derindir. Sıkışık alanda yankılanıyor.

Bunu yüksek sesle itiraf etme riskini alamam. Burada, karanlıkta, Caten'in çürümüşlüğü'nün arasında bile. "Benim adım Vis."

"Elbette." Sözlerinde mizah var. İkimizin de yalan söylediğimi bildiğinin açık bir göstergesi, ama o rol yapmama izin vermekten memnun. "Ve ben Melior."

Öne doğru adım atıyor. Tüneğinden inip bizimle birlikte çamurun içine giriyor ve yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. Belki kırk yaşlarında, kırılmış saçlarında ve hafif sakalında bir tutam gri var. Fener çeneli, güneşten esmerleşmiş teni ışıpta koyu altın rengini alıyor.

Ve onu tanıdım. Hemen kim olduğunu değil, ama zihnim yüzünü çevresinden ayırmaya çalışırken hemen bir aşinalık ve kafa karışıklığı hissediyorum. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedim, adam sabırla bekledi.

Sonra, sonunda, vurur.

"Estevan?" Daha yaşlı, daha kırışmış ve daha kötü giyimli ve sakalı yeni. Ama bu Estevan. Çok fazla işim olmayan bir adam ama Suus'tan geliyor - babamın en güvendiği danışmanlarından biri ve Hiyerarşi'ye en az diğerleri kadar karşı. İşgalden sonra ya öldüğünü ya da bir Sapper'da olduğunu düşündüğüm biri.

"Artık sana Diago diyebilir miyim?"

"Vek. Çürüyen tanrılar. Ben... vek." Sırıtiyorum. Gülüyorum. Onu kucaklamak için bir adım öne çıktım ama o beni engelledi.

"Özür dilerim. Açıklaması zor ama daha fazla yaklaşma." Bana gülümsüyor. "Yine de sizi görmek güzel, prensim."

Başlığı duyunca boğazımda sert bir yumru oluştu. "Sen de Estevan. Vek. Sen de." Kafamda binlerce soru dönüyor, naumachia'daki yokluğum aniden ikincil bir endişe haline geldi. "Nasıl dışarı çıktın? Yanında başkaları da var mı? Beni nasıl buldun?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Sen gerçekten Melior musun?" Sedotia'nın kimliğini bilmesi birdenbire çok daha anlamlı hale geldi.

"Öyleyim. Suus'tan sonra güvenli bir limana ihtiyacım vardı ve Anguis'in de benim sağlayabileceğim bilgi ve bağlantılara ihtiyacı vardı. İyi bir eşleşme oldu." Karşılıklı konuşmaları ilgiyle izleyen Sedotia'ya bakıyor. Genç kadın başını sallıyor. Estevan iç geçirir. "Geri kalanına gelince, Majesteleri, daha fazla zamanımız olana kadar beklememiz gerekecek.

Konuşmamız gereken daha acil şeyler var."

"Ne gibi?"

"Bize yardım ediyorsun."

Birbirimizi izliyoruz, neden burada olduğumu hatırladıkça baş döndürücü neşemin bir kısmı azalıyor. Dalgalar taş a çarpıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"*Şimdi* dinlemeye istekli," diye mırıldanıyor Sedotia arkamdan.

"Akademide Domitor olmanı ya da olabildiğince yakın olmanı istiyoruz. Mezun olduğunuzda, sizi Caten'e yerleştiren, ancak Din veya Yönetim ile ilgili istediğiniz herhangi bir pozisyonu seçin. Askeri değil."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Belli ki *hepsi* bu kadar değil. Ama şimdilik sizden yapmanızı istediğimiz şey bu."

Düşünüyorum ve sessizlik uzuyor. Yine de cevabımı hemen biliyorum.

"Üzgünüm, Estevan." Gerçekten üzgünüm.

Babamın eski arkadaşı kaşlarını çatı. "Dövüşmek istemiyor musun?"

"Benden istediğin şekilde değil." Yarı açıklama, yarı yorgun bir serzeniş. Anguis'i kızdırmak istemiyorum ama Estevan'ın varlığı beni silahsızlandırdı ve açık sözlü olmaya zorladı. Aslında bu, aylardır söylediğim en dürüst şey olabilir.

"Sana söylemiştim. Kırık bir bıçak," diye mırıldanıyor Sedotia.

Estevan onu görmezden geliyor, gözlerini benden ayırmıyor. Öfkeli olmaktan ziyade meraklı. "Neden olmasın?"

Cevabımı düşünüyorum. Umutsuzca anlamasını istiyorum.

"Suus'tan yaklaşık altı ay sonra Tensia'da seyahat ediyordum. Bir tepenin yamacında küçük bir köy vardı. Aiobhinn. Çoğunluğu çiftçi olan belki yüz kişi, sadece dört Septimii. Param yoktu, yiyeceğim yoktu. Kimliğim de yoktu. Catenan yasalarının ne gerektirdiğini bilmeleri gerekirdi ama bunun yerine beni beslediler, bir çatı altında uyumama izin verdiler ve etrafta bıraktıkları bir miktar parayı cebe indirdiğimde görmezden geldiler. Fazla bir şey değildi ama pes etmeye hazır olduğumda beni ayakta tuttu. Bu deneyim sayesinde bir yıldan fazla bir süre Catenan yetimhanelerinden uzak kalmayı başardım."

Tereddüt ediyorum. Bu seviyede bir dürüstlüğün iyi bir fikir olduğundan emin değilim ama yine de devam ediyorum. "Yaklaşık yarım yıl sonra geri döndüm. Neredeyse hasat zamanıydı ve ben

biraz işleri olabileceğini düşündüm. Oraya gittiğimde, Anguiler onları daha yeni basmıştı. Köyün yarısı yakılıp yıkılmıştı. Beni yanına alan adamın çocukları ve karısı onu gömmekle meşguldü. Ve herkes prokonsülle konuşmak için sıraya girmişti. Kendilerine saldıran adamların eşkallerini vermek ve Caten'i koruması için ona *yalvarmak* için." Konuşurken ayak bileklerimin etrafındaki suya bakıyordum ama şimdi başımı kaldırıp Estevan'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben de ayrıldım çünkü bu sefer ne olacağını biliyordum. Anguiler kalpleri kazanmıyor Estevan, onları katılaştırıyorsun. Cevabın ne olduğundan, alternatifin ne olduğundan emin değilim ama... senin yöntemin işe yaramıyor. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Sessizliğe gömülüyorum. Bitti. Bilmek istiyordu ve artık biliyor.

"Onlar Hiyerarşi'ydi. Saldırıya uğramadan çok önce düşmanımızdılar," diyor Sedotia sessizce.

"Onlar masumdu."

"Masum mu?" Estevan az önce düşünceli bir şekilde dinliyordu ama bu söz üzerine kıpırdandı. "Onlar Octavii ve Septimii değil miydi, iradelerini Caten'in amaçları için Caten'e teslim eden?"

"Evet, ama-"

"O zaman katılımcılardı ve tanım gereği suçu paylaşıyorlardı." "Başka seçenekleri yoktu."

"Sen mi? O mu, ben mi?" Estevan'ın sözlerinin arkasında kıpırdıyamaz bir güç var, sesi taşta taş çıkartıyor. "Yoksa kendimize uyguladığımız standartları başkalarına da uygulamamalı mıyız? Onlara direnmeyen herkes,

Diago, onlara güçlerini ödünç veriyor demektir. Yaptıkları her şeyde suç ortağıdır. Octavii sadece suçlu değil, tüm Hiyerarşi'yi omuzlarında taşıyorlar.

Bu yüzden onlardan nefret etmek için herkesten çok senin sebebin olduğunu düşünüyorum." "Ve var." İtiraf niyetlendiğimden daha sert, neredeyse bir

hırıltı gibi çıktı. I

kendimi geri getirmek. Sakin ol. "Ama şiddete başvurmadan nefret edebilirim."

"Nefret kendi başına bir şiddettir, prensim. Tek seçeneğiniz onların mı yoksa sizin mi canınızı yakmasına izin vereceğinizdir." Yaşlı adam düşünür. İç çeker. "Pekâlâ. Sizi tehdit etmeyeceğim. Ama senden vazgeçmeyeceğim de." Dönüyor ve suyun dışındaki çıkıntıya doğru geri adım atıyor. "Cumhuriyet'in o gün neden saldırdığını hiç merak ettin mi?"

"Tabii ki. Her zaman." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama direnen son kişiler bizdik. Sanırım ordudan biri sabırsızlandı ve-"

"Hayır." Estevan'ın yüzü yine gölgelerle kaplı ama inancını duyabiliyorum. "Ellerinde zaten yirmi milyon varken, piramitlerini desteklemek için fazladan on bin parça için mi? Hayır. Caten'in tek yapması gereken arkasına yaslanıp propagandalarının etkisini göstermesine izin vermektir. Sen de oradaydın, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Er ya da geç baban *bir şeyler* imzalamak zorunda kalacaktı ya da devrimle yüzleşecekti. Belki hemen değil. Belki bir on yıl daha sürmezdi. Ama eninde sonunda." Kollarını kavuşturuyor. "Öyleyse neden yapıyorsun? Neden direnişi, Octavii olarak istedikleri insanları öldürme riskini göze alsınlar? Ve sonra neden aileni öldürdün?"

Çünkü bildiklerimizden korkuyorlar. O gece sarayın gizli tünellerinden geçerken babamın bana söylediği son şeylerden biri, ben de ona aynı şeyi sorduktan sonra. Son üç yıldır üzerinde durmamaya çalıştığım bir şey. Her şeyi kastetmiş olabilir. Ve hiçbir zaman daha fazlasını açıklayamadı.

"Bilmiyorum."

"İstiyorum." Estevan nefes alır. "Senin de öyle olman uzun sürmeyecek Diago. Ve umarım bu fikrini bize katılman için yeterince değiştirir." Ona işaret eden Sedotia'ya bakar. "Zamanımız doldu. Söylediklerimi aklından çıkarma. Kurbanlar hâlâ düşman olabilir." Arkasındaki yoldan ayrılmak üzere harekete geçer.

"Estevan? Dikkatli ol. Magnus Telimus'un senin hakkında konuştuğunu duydum. Melior hakkında. Görünüşe göre Senato seni yakında yakalayacaklarından emin."

Merdivenlerin dibinde oyalanıyor. Dönmüyor ama yumuşak bir kıkırdama önündeki duvarlarda yankılanıyor. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Gidiyor.

Toplantı bittikten sonra Sedotia'ya dönüyorum, o da başını alçak kemere doğru sallıyor. "Hadi seni geri götürelim. Yakında başlayacak." Sesi gergindi. Konuşmamın sonucundan hoşnut değil.

Onu takip ediyorum, bir kez daha kürek çekerek karanlıkta ilerliyorum. Bir dakika boyunca gergin bir şekilde yürüdük. Gözlerim bu kez onun ayaklarını ne kadar dikkatli bastığını görecektik kadar alışmıştı. Arada bir ayağı kayıyor ve toparlamak için neredeyse yarım adım yavaş davranıyor. Sonrasında duraklamak zorunda kalışını, gözlerinin takip etmekte

zorlanışını, dengede dururken sallanışını.

"Transvect'te Ulciscor'u nasıl alt ettiniz?"

"Melior'u duydun. Eğer cevap istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun." "Denemeye değer."

Yukarı çıkan yolun tabanına ulaşıyoruz. Sedotia gizli oyuğu karıştırıyor ve bu sefer elinde dolu bir su tulumu ve kaba bir sabun parçasıyla çıkıyor. Yarı ıslak tüniğimi çıkarıp bir merdivene oturuyorum, aceleyle bacaklarımı ve ayaklarımı ovuyorum, sonra tüniğin kuru üst kısmını kullanarak bacaklarımdaki ve ayaklarımdaki nemi havluyla silmeye başlıyorum. "Pes ediyorsun." Artık eminim, solgun teni ışıktaki belli oluyor. "Estevan'a mı?"

Cevap vermiyor ama cevabı omuzlarının duruşunda görebiliyorum.

"Anguis'in bundan daha iyi olduğunu sanıyordum." Acımı gizleme zahmetine girmiyorum. Senato'nun Melior'u öldürmeye niyetli olmasına şaşmamalı.

"Bu değil..." Başını iki yana sallar. "Tamam. Ne istersen düşün. Ama sen haklıydın, bu savaşı kazanamayız, hem de bu şekilde kazanamayız. Ve eğer düşmanın silahını onlara karşı kullanmak ya da pes etmek arasında bir seçim yapmak gerekirse, her seferinde hangisini seçeceğimi biliyorum." İyi ve kuru tüniğimi tekrar giymek için hareket ettiğimde bir elini kaldırıyor. "Bekle."

Her geçen saniye daha da ağırlaşıyor, yukarıda olmayışım giderek daha da şüphe uyandırıyor. "Ne?"

"Bununla kan almam gerekiyor." Sabunun saklandığı boşluktan taştan bir kalem çıkarıyor. Yaklaşık on inç uzunluğunda, bazı erkeklerin kalçalarına taktıklarını gördüğüm çelik ve bronz olanlara benziyor. Şehir sınırları içinde silah bulundurmak yasak ve bu yüzden teoride balmumu tabletlere yazı yazmak için kullanılan, ancak bir savaşta bıçak yerine gayet iyi bir alternatif olan uzun kalemler oldukça moda.

"Benden mi?" Kafam karıştı.

"Evet."

Yer değiştiriyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

Gözlerini deviriyor ve ben tepki vermeden harekete geçerek ince gri sivri ucu çıplak göğsüme doğru savuruyor. Ucu keskin ve göğsümün her tarafını deliyor, kan hemen çizgi boyunca fişkırıyor. Acıya hırlıyorum ve kendimi savunmaya hazır bir şekilde geri çekiliyorum ama Sedotia tehditkâr değil. Görebilmem için kalemi havaya kaldırıyor.

Kıpkırmızı parıldayan ve boncuk boncuk dökülen noktada buhar çıkmaya başlıyor.

"Güvende olmak için biraz daha uğraşmamız gerek." Öne doğru adım atıyor; kızgın olduğum kadar şaşkın bir şekilde geri çekiliyorum ama aniden çıplak sırtım soğuk taşa dayanıyor. Bu sefer sadece kalemin ucunu kanayan yarama bastırıyor. Duyulabilir bir *tıslama* var.

"Ne yapıyorsun sen?" Onu ittim, öfkelen dim. "Bu da ne?"

"Koruma." Yüzümdeki boş ifadeye sinir bozucu bir gülümseme yerleştiriyor. "Şimdi giysilerini giy. Zamanın doldu." Ona ters ters bakıyorum ama ne kadar uzun süredir burada olmadığımı bilmek üzerimde büyük bir baskı yaratıyor. Kıyafetlerimi öfkeyle yerine yerleştirene kadar bekliyor, sonra kalemi bana uzatıyor. "Sakın kaybetme. Ne olursa olsun."

Tereddüt ediyorum, sonra silahı alıyorum. Derim taşa değdiği yerde karıncalanıyor. Yüzeyinde kanımdan bir damla bile kaldığını göremiyorum.

"Anlamıyorum." Kalemi isteksizce togamın bir kıvrımına geçiriyorum. Çıkardığımda delik belli olacak ama bu arada kimse görmeyecek.

"Yapacaksın. Şimdi git."

Kafa karışıklığı, öfke ve inatçılık arasında gidip geliyorum. Ama Aequa'dan ayrılalı yirmi dakika oldu. Muhtemelen daha fazla.

Dilimi ısır dım ve hışım la merdivenleri çıktım.

"PEKALA. TUVALETİ BULDUNUZ O ZAMAN," diye gözlemliyor aequa ben otururken, burnunu kırıştı rarak.

İrkildim. Belli ki fırçalarken yeterince titiz davranmamışım. "Sonunda. Burası..." Bunun büyüklüğünü kelimelere dökemediğimi belirten bir el hareketi yapıyorum.

"Sanırım senin için öyle." Sanırım uzun süreli yokluğum onu kızdırdı ama şüphelenmedi. "Önemli değil. Tam zamanında geldin."

Kalabalık sessizleşmeye başlıyor, çevremizdeki konuşmaların uğultusu azalıyor ve bir spiker -anladığım kadarıyla stadyumdaki yüzlercesinden biri- yeniden yaratılmak üzere olan savaşın ayrıntılarını haykırıyor. Göğsümdeki çizgi yanıyor ve ne zaman hareket etsem vücudumdaki gizli kalemin sert direncini hissedebiliyorum. Batıda, güneşin son ışıkları da gökyüzünden sızıyor ve geriye sadece stadyumun parlak aydınlığı kalıyor.

binlerce fener arenayı ınlatıyor. Erkekler ve kadınlar güvertelerde gergin bir şekilde hazır bekliyor, tamamen zırhlı, bıçakları havada, yapay gölün karşı tarafına bakıyorlar.

Spiker konuşmasını bitiriyor ve Arena'nın dört bir yanındaki meslektaşları birer birer sessizliğe gömölüyor. Sonra, etrafımızdan korna sesleri yükseliyor. Net. Meydan okuyan.

Aşağıda, naumachia başlıyor.

XX

Dünyanın en yetenekli denizcileri tarafından yönetilen Suus'un büyük gemilerinin kıyıya yanaştığını gördüm. Fırtınalarda küçük teknelerde, gemilerinin iki katı yüksekliğindeki dalgaların üzerinde hayal gücüne meydan okuyacak cüret ve cesaret gösterileri yapan adamlar gördüm. Kaç kez üst kat penceremden izlediğimi ve denendikleri fırtınalar bir yana, en ideal koşullarda bile imkansız olması gereken çılgın manevraların başarıldığını gördüğümü sayamam.

Naumachia'da bunların hiçbirisi yok.

Burada denizcilik gösterisi yok. Dalga yok, rüzgar yok. Gemiler, iki dev triremenin öncülüğünde rıhtımlarından sorunsuzca fırlıyor, su ruhsuz bir şekilde pruvalardan uzaklaşıyor, kürek ve dümen yerine Will tarafından çalıştırılıyor ve yönlendiriliyor. Karşılaştıklarında kıymık kıymık odun ve kaotik sahte ölüm platformlarından oluşan gösteriler yaratmak için her gövdeye hınzır bir koçbaşı yerleştirilmiştir. Tüm bunlar, çığlıklar, kan ve çaresizlik için koreografisi yapılmış, gösterişli bir dekorasyon.

Bu, başlangıç sinyaline eşlik eden seslerin gürültüsü arasında takdir solukları uyandırarak gölü aniden aydınlatan cehennemi ışık patlamasından daha belirgin değildir. Gözlerimi kısarak havadaki binlerce fenere bakıyorum. Hepsi aynı anda canlanmış, İrade ile tetiklenen bir mekanizma onları yakıyor. Tribünlerdeki fenerlerin sıcak altın renginin aksine, bunların hepsi derin, çirkin bir kırmızı renkte yanıyor ve hem gemileri hem de suyu boyuyor.

Işığın neyi sembolize ettiğini tahmin etmeye gerek yok.

Ben izlerken, havada asılı duran fenerler hareket etmeye başlıyor. İlk başta yavaşça, zar zor fark ediliyor, ancak gemiler hızlanmaya başladıkça ışıklar da hızlanıyor, her biri arenanın merkezi etrafında kendi devresini izliyor. Gemiler yaklaşıyor

gittikçe yaklaşıyor ve ışıklar gittikçe hızlanıyor. Gemiler birbirlerine yaklaştıkça önce hızlı, sonra acil, sonra da girdap gibi dönen, vahşi bir kırmızı girdap haline geliyorlar. Zırhlı naumachiarii'ler güvertede tek sıra halinde duruyor, kendilerini desteklerken karanlık bir şekilde parlıyorlar. Etrafımdaki kalabalık çığlık atıyor, tezahürat yapıyor, sesleri çoktan kısılmış.

Açlıkları, tahtanın tahtaya çarparken çıkardığı çatırtıları, gövdeleri parçalayıp yırtan koçbaşlarını, güvertedeki erkek ve kadınların havaya fırlayıp kendilerini koruyacağını düşündükleri şeylere tutunamayışlarını bastıramaz. Birçoğu direklerle ya da armalara çarpıyor, uzuvları aniden garip açılarla çıkıntı yapıyor ya da bordadan aşağı yuvarlanıyor, zırhları tarafından aşağı sürüklenmeden önce bir ya da iki kez sığıyor, köpüren dalgaların altında hızla kayboluyor.

Kalabalık daha yüksek sesle kükrüyor.

Sonra ilk bedenler havaya yükseliyor, bazıları raylara çıkıyor, diğerleri ise zırhları onları taşıyıp kör edici kızıl dervişin içinde kaybolurken gevşiyor. Bu onların utanç verici bir şekilde hayattan çekilişlerini, tarihten silinişlerini simgeliyor. Boğulmaktan kurtarıldılar ki Sappers'a yem olabilsinler. Çığlıklarını duyamayacak kadar uzakta olsam bile, o çaresiz, çırpınan formların her satırındaki beyhudeliği hayal ettiğimi sanmıyorum.

Arkamızdaki kalabalığın çoğu ayakta, ama en azından ön sıralarda oturanlar -asilzadeler ve şövalyelerle dolu olanlar- tezahürat yaparken oturmaya devam etme nezaketini gösteriyorlar. Bağırışlar artık daha az sağır edici, seyircilerin kümeleri özellikle etkileyici bir dövüşü ya da diğerini fark edip coşkularını yenilerken daha düzensiz.

Aequa'ya bakıyorum. Olan biteni ilgiyle izliyor, ama etrafımızdaki diğerlerinin sergilediği vahşi neşeden eser yok. Aksine, tüm bu olanları en az benim kadar tatsız buluyormuş gibi görünüyor.

"Sizce dışarıda kaç kişi var?" Soruyu tezahüratlar arasında sordum, kendim tahmin etmeye çalışsam da. Otuz kadar gemi var. Biremler ve birbirlerine çoktan çarpmış olan iki trirem.

Aequa katliama bakmaya devam ediyor. "İki bin, belki?"

Tahmin ettiğime yakın. İki bin erkek ve kadın. Bazıları gönüllü olacak, biliyorum: Totius Octavii, hatta Septimii bile

kendileri için bir isim. Ama savaşın büyük çoğunluğu hapsedilmiş Octavii'ler olacak.

Triremelerdeki naumachiarii çarpışmanın etkisinden neredeyse kurtuldu, ancak daha fazla gemi konumlarına doğru akıyor. Tekrar, tekrar ve tekrar vurulacaklar. Hangi tarafın hangisi olduğunu anlamak kolay; biri Cumhuriyet'in geleneksel kırmızı üniformasını giyerken, diğeri... Butaria'nın kahverengi ve altın rengini mi giyiyor? Sanırım spikerin söylediği buydu. Yaklaşık 40 yıl önceki Callage Savaşı'nın yeniden canlandırılması.

Yüzlerde beliren lekeleri görebiliyorum, parlıyorlar, su olamayacak kadar koyu ve kalınlar. Zırhları ve kılıçları da boyamaya başlıyorlar. Canavar gibi bir adamın hararetle savrulduğunu, düşman güvertesine doğru tırpanla ilerlerken çığlık attığını ve bu sırada kafataslarını parçaladığını görüyorum. Her vuruş bir başka sakat düşmanı yukarıdaki öfkeli kırmızı girdaba fırlatıyor. Kalabalıktaki insanlar onu işaret ediyor, tezahürat yapıyor. Onun adını söylüyorlar. Vulferam?

Kalabalık her yerde kan arıyor. Ne kadar hasta hissettiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Aşağıda savaşanlar çoğunlukla yem, nefes nefese kalmış, dehşete düşmüş ve sadece en ilkel eğitimlerini aldıkları silahları savuran mahkumlar. İstihkâmcılardan korkuyorlar ve affedilmeyi umuyorlar. Bazıları, belki her bin kişiden biri ya da ikisi, ikincisini başaracak kadar etkileyebilir. Ama diğer her şey gibi, Hiyerarşi bunu da sallıyor. Mahkumlar için bile her zaman bir çıkış yolu vardır. Yeterince sıkı çalışırsanız, üzerinize yığıldıkları sefaletin altından her zaman bir çıkış yolu. Yeterince mücadele ederseniz. Şansınızı deneyin.

Son küçük gemiler de kaosun içine doğru yolculuklarına başlarken insanlar koltuklarına yerleşmeye başlıyor. Bir şekilde bu, izlediğimiz şeyi daha da kötüleştiriyor. İnsanlar hala çığlık atıyor ve ölüyor, hala cesurca ya da çılgınca savaşıyor, hala nefessiz ve kan içinde ve hayatta kalmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ancak bunu artık coşkulu alkışlar eşliğinde yapmıyorlar. İnsanlar cesaretlendirmek için bağılıyor ya da korkunç bir şey olduğunda soluk soluğa kalıyorlar, ama artık hepsi alçak, sessiz bir gürültüyle birleşiyor. Daha sıradan bir şey. İlk heyecan geçmiştir ve herkes sadece eğlenmektedir.

Uzun süre bu şekilde kalmazlar. Aradığım için olabilir, ama sanırım bir şeylerin yanlış gittiğini ilk fark edenlerden biriyim.

Başlangıçta su köpürüyor. Arenanın kenarından triremelerin bulunduğu merkeze doğru çirkin, kırmızı, kabarcıklı çizgiler. Gölün etrafında beş ya da altı tane, eşit aralıklarla, bir tekerleğin parmaklıkları gibi. Kimse tepki vermiyor, kimse bir şey düşünmüyor gibi görünüyor.

Sonra sudan bir taş fırlar, havaya koyu renkli bir sıvı pusu gönderir, büyük dalgalar ortaya çıkışından uzaklaşır. Yeni oluşmuş, pürüzlü yollar, üzerlerine sprey yerleştikçe parlak ışıktaki parlıyor. Triremlerden biri yan yatıp omurgası görüş alanına girdiğinde, naumachiarii keskin eğimli güvertesinden yuvarlanırken çığlık atan insanlar her yerde ayağa kalkıp haykırıyor ve işaret ediyor. Diğer daha küçük gemiler kayalık yarımadalara sertçe çarpıyor, gövdelerinde açılan yaralar nedeniyle yırtılan tahtaların çığlıkları buradan duyulabiliyor.

Gelişme üzerine konuşmalar yoğunlaşıyor. Herkes bunun eğlencenin bir parçası, beklenmedik bir yenilik olduğunu düşünüyor. Savaşçıların üzerinde savaşabileceği Arena'nın yeni, dramatik bir özelliği.

Estevan'la konuşmamdan sonra o kadar emin değilim.

Sonra bir şey gürler. Hafifçe, sanki uzaktaymış gibi, ama derin ve bir şekilde kuşatıcı da. Hava titriyor.

"O da neydi?" Aequa etrafımızdaki herkesin sorduğu soruyu yankılıyor.

Bir titreme daha. Bu daha yakın. Daha yüksek. Kalabalığın giderek artan tedirgin mırıltılarının üzerinden yuvarlanıyor. Ses savaşın puslu havasını delip geçerken, kalan triremedeki 1 savaşçının bocaladığını görüyorum. Bazı rakipleri bunu görmezden geliyor ve acımasızca avantaj sağlıyor.

Fenerler su şelalesinin üzerinde sallanıyor.

Kalabalık tekrar sessizleşirken, kıpkırmızı ışıklar sessizce yağarken, gölün yansımaları çoğu aniden sönene kadar daha parlak ve daha parlak hale gelirken gerçeküstü, neredeyse güzel bir manzara. Geri kalanlar parçalanıyor; bazıları parçalanıp Arena'nın merkezine giden uzun yollara Raming yağı birikintileri yayarken, diğerleri direklerde ve güvertelerde parçalanarak paniğe neden oluyor. Biremlerin yavaşladığını fark ediyorum. Hâlâ ilerliyorlar ama suda ilerlemek yerine sürükleniyorlar.

"CATEN HALKI."

Kelimeler Arena'da kükrüyor, dönüyor, çarpıyor ve sanki tanrılardan biri konuşmayı kendine görev edinmiş gibi yankılanıyor. Şok olmuş bir iç çekiş binlerce

ağızlar. Trireme'deki savaşçılar donakalır ve ardından, dile getirilmemiş bir anlaşmayla, temkinli bir şekilde birbirlerinden ayrılır ve geri çekilirler.

Onu fark ediyorum, etrafımdakiler heyecanla işaret ederken gözlerim ona kayıyor. Yeni oluşturulmuş taş patikalardan biri boyunca gölün ortasına doğru yürüyor, iki yanında hala huzursuz olan kızıl renkli su.

Epey uzakta -belki beş yüz metre- ama Estevan'ı yanıltmak mümkün değil.

"BENİM ADIM ARTURUS MELIOR LEOS. ANGUIS OLARAK BİLDİĞİNİZ, YARATTIĞINIZ DÜNYADAN DAHA İYİ BİR DÜNYA İÇİN MÜCADELE EDEN GRUBUN LİDERİYİM." O

Dönüp kalabalığı süzerken gölün ortasına kadar duraklar. **"VE HATA OLMASIN: BUNU YARATMAKTAN SORUMLU OLAN SIZLERSİNİZ -HEPİNİZ-. GÜÇ SAHİBİ OLANLAR DEĞİL. ONLARA VERDİĞİNİZ ŞEYİ KULLANANLAR DEĞİL, ÇÜNKÜ SİZ ONLARA VERİYORSUNUZ. BİR GÜN BAŞKALARININ OMUZLARINDA DURABİLME HAYALI İÇİN ONLARIN SİZİN OMUZLARINIZDA DURMASINA İZİN VERİYORSUNUZ. İÇTEN İÇE BUNUN BİR YANILSAMA OLDUĞUNU BİLSENİZ BİLE. ÇOĞUNUZ İÇİN ULAŞILMAZ OLDUĞU KADAR BENCİLCE DE."**

Estevan'ın sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde havayı yarıyor, çok güçlü. Ellerimi kulaklarıma bastırıırken yalnız değilim, acı verici sesin kalıcı hasar vermesinden korkuyorum.

"BİR PIRAMIDIN GÜCÜ TEMELİNDEDİR, ZİRVESİNDE DEĞİL. BU YÜZDEN BUGÜN BURAYA YARGILAMAYA GELDİM. KARARLARINIZIN HESABINI SORMAYA GELDİM. ZAYIFLIĞINIZIN. KÖRLÜĞÜNÜZ, KORKAKLIĞINIZ VE SUÇ ORTAKLIĞINIZ."

Kalabalık heyecandan korkuya ve öfkeye doğru hızla değişiyor. Estevan'ın konuşması gürledikçe bağırışlar da artıyor. Babamın eski danışmanına küfürler yağıyor, binlerce dilden küfürler yuvarlanıyor, izleyiciler çığlık atıyor, işaret ediyor ve sanki topluca bariyeri aşıp ona hücum edeceklermiş gibi ileri atılıyorlar.

Dehşet içinde izlemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Deli mi bu? Bu insanların çoğu Octavii veya Septimii, ancak çok sayıda yüksek rütbeli İrade kullanıcısı olacak. Buradaki yüzlerce Praetorian'dan bahsetmiyorum bile. Adını tanıdıklarını varsayarsak - ki burada, Caten'de yeterince kötü şöhrete sahip - önümüzdeki on saniye içinde bir Ustura sürüsünden ölmüş olacak.

"Kimse Will'i kullanamaz."

Aequa koltuğunda öne doğru eğilmiş, Arena'yı incelerken gözleri fal taşı gibi açılmış, kargaşanın içinde güçlkle duyulabilen dehşet dolu mırıldanıyor. Bakışlarımı göle çeviriyorum ve onun gördüklerini görüyorum. Düşen fenerler. Gemiler yavaşça sürüklenerek yükseltilmiş taş yollarda duruyorlar.

Cumhuriyet'in en çok aranan adamlarından birine yönelik bir saldırının olmaması.

"Çürüyen tanrılar," diye nefes alıyorum.

Bu mümkün olmamalı ama yine de Aequa haklı. Kırmızı üniformalı bir Praetorian'ın sadece yirmi adım ötede durduğunu görebiliyorum. Yüz ifadesi donuk. Tamamen paniklemiş.

Ortada, Estevan Arena'nın ortasına doğru dönmüş, hala ışıldayan petrol birikintisine karşı keskin bir şekilde aydınlanmış. Yüzü gemilere dönük, gemilerin büyük çoğunluğu şu anda parmaklığa benzeyen yollarda karaya oturmuş durumda. Dikkatli bir şekilde karaya çıkmaya başlayan savaşçılara bakıyor.

"SELAM, NAUMACHIARII. ONUR VE ŞEREF. DIKKAT DAĞINIKLIĞI SUNAĞINDA KURBAN EDİLDİĞİNİZ İÇİN ÜZGÜNÜM. DOSTLARIN SENİ BU KADAR DERİNDEN YÜZÜSTÜ BIRAKTIĞI İÇİN ÜZGÜNÜM. BUGÜN SANA BU AŞAĞILANMADAN KURTULMANI ÖNERİYORUM. SİZE BİR ÇIKIŞ YOLU SUNUYORUM. AMA GİTTİĞİNİZDE, BURAYA NASIL GELDİĞİNİZİ VE BUNDAN KIMIN SORUMLU OLDUĞUNU UNUTMAYIN. ÖZGÜR OLDUĞUNUZDA BİZİ ARAYIN. ANGUIS'E KATILIN."

Son kelimeler çığlık çığlığa sudan çıkıp yuvarlanırken gürültülü bir tezahürat kaydediliyor. İlk başta bunun bir cevap olduğunu düşünüyorum ama sonra solumda bir yerdeki harekete dönüyorum ve bir düzine Praetorian'ın bariyeri aşp Estevan'ın taşlık yarımadasına atlayışını yüreğim ağzımda

izliyorum. Stylii kullanan birkaç adam onları takip ediyor, şüphesiz

Anguis'in liderini öldürmenin zaferini paylaşıyorlar. Kalabalığın içinde onların saldırısını fark eden yüzlerce kişi gürültülü bir şekilde onları teşvik ediyor.

Gölün ortasında, gemilerin karaya oturduğu yerde, naumachiarii kargaşa içinde. Çok azı, sanki başka bir şey düşünemiyormuş gibi, güvertelerin ve yelkenlerin yanışına karşı koyu turuncuya çalan çelikleriyle savaşmaya devam ediyor. Birçoğu uzak kayalık patikalar boyunca stadyumun kenarına doğru akıyor, açıkça Estevan'ın onlara vaat ettiği özgürlüğe niyetliler. Gittikleri yerden geri dönen seyircileri şimdiden görebiliyorum.

Naumachiarii'nin geri kalanı Estevan'a doğru koşuyor. Bıçakları dışarıda ve hücum etme şekillerine bakılırsa, Praetorianlar yerine onu hedef alıyorlar. Öldürücü darbeyi vurmayı umuyorlar. Bunu başaranı mutlaka bir ödül, bir af bekleyecek.

Estevan konuşmasını bitirmiştir ve hem onların hem de Praetorianların kendisine yaklaştığını görüyor olmalıdır. Saldırganlar yaklaşırken o hâlâ başı öne eğik, öylece durmaktadır. Yüz adım. Elli. Yirmi.

Derin, uyumsuz bir *uğultu* Arena'yı çınlatır.

Estevan'ın etrafındaki karanlıkta, bir yıldırımın artçı görüntüsü gibi bir Ricker var ve ona doğru koşan erkekler ve kadınlar sanki... buharlaşıyor.

Bir an sonra, gölün karşısında, doğu tribününün arka kısmı patlar.

O ilk dehşet verici saniyeleri anlamak imkansız. Kimse koşmuyor, çığlık atmıyor ya da paniklemiyor. Sadece hareketsiz. Sessiz. Sersemlemiş. Parçalanmış taşların uzaktan gelen gürültüsünün etrafında... sessizlik var. Karanlık, kaynayan bir kum bulutu yükseliyor; stadyumun hala ayakta duran kısmı göle doğru kürek çekmesini büyük ölçüde engellese de, şehirde nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Uzaktaki insanlar az önce olanlara tepki vermek için çabalıyor. Şuradaki fenerler tozla kaplanırken hızla sönüyor. Karanlık peşlerinden geliyor.

Başka bir *gümbürtü*. Havada bir dalgalanma, bu sefer daha yakından, solumda yaklaşık 150 metre ötedeki standın üzerinde. Bir *sıkıştırma* var. Kulaklarımın patladığını hissediyorum.

Ve o bölümdeki herkes -dört, belki de on bin kişi- tek bir kişi olarak mide bulandırıcı, şiddetli bir kıvılcık sisin içinde patlar.

Bir saniye daha. Kalp atışından başka bir şey yok. Korkunun etrafımda yoğun ve keskin bir kreşendo oluşturduğunu hissedebiliyorum.

Sonra koşma, çığlık atma ve panikleme var.

Her şey kaos. Bir bulanıklık. Koridorlar tıkanmış, insanlar yere düşüyor ve diğerleri onları Ree'ye kadar çiğniyor. Bedenler raylarda, koltukların üzerinde itişip kakışıyor. İnsanlar yanımdan körlemesine geçmeye çalışırken her taraftan itilip kakılıyorum ve dirsekleniyorum. Doğu tribünündeki çıkışa doğru akın ediyorlar, tek çıkış yolu orası ama az önce oranın da yok edildiğinden neredeyse eminim.

Aequa ve ben ayaktayız; Aequa'nın rengi solmuş, nefes nefese kalmış ve eskiden insanların oturduğu parlak, iç organlarla kaplı banklara gözlerini dikmiş bakarken o da koşacakmış gibi görünüyor. Hakkını vermek gerekirse, aynı zamanda değerlendirme yapıyor gibi görünüyor. Paniğe teslim olmayı reddetmesi yardımcı oluyor ve derimin altında sürünen, kalabalığı takip etmem için yalvaran saf, hayvani korkuya zorla direniyorum. Etrafımızdaki koltuklar çoktan boşaldı.

"Ne yapacağız?" Aequa'nın sesi titriyor. Dikkati gölün uzak tarafındaki enkaz bulutuna çevrilmiş. Bu yüzden hareket etmedi. Tek çıkış yolunun yok olduğunu fark etmiş.

Bakışlarım yine Estevan'ın üzerinde, kafam hala çok dolu, cevap veremeyecek kadar gergin ve bunalmış. Adam şimdi bağdaş kurmuş oturuyor. Başını yine eğmiş. Bunları nasıl yaptığını hayal bile edemiyorum ama burada işinin bittiğine bir an bile inanmıyorum. Pasif pozisyonunda bile, bu mesafeden bile, ondan yayılan hissedilir bir tehdit aurası var. Ağır, düşmanca bir tabaka tüm stadyumu dehşetle kaplıyor.

Netlik ani ve keskin. Aequa'nın kolundan tutup onu Reeing kalabalığının sırasına doğru çekiyorum. "Beni takip et."

Aequa direniyor. Nereye gittiğimizi değerlendiriyor -doğrudan Estevan'ın az önce binlerce kişiyi öldürdüğü standa- ve sonra bana. "Delirdin mi sen?"

"Bunu nasıl yaparsa yapsın, mümkün olduğunca çok insanı öldürmeye çalışıyor. Boş bir standı hedef almayacaktır." Sesimin ne kadar sakin olduğuna inanamıyorum. Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi olsa bile. Başka birinden. "Sanırım bir çıkış yolu biliyorum."

Dönüp hâlâ akıp giden çılgın kalabalığa bakıyorum. Tüm stadyum çığlıklarla, bağırışlarla, acı ve şaşkınlık çığlıklarıyla ve mutlak, manik

Korku. Bu gürültüde sesimi duyurmamın imkanı yok.

"Yapma!" Bu Aequa, kulağımda yalvarmakla emretmek arasında bir yerde bağıyor. Başını benimkine yaklaştırıyor. "Seni dinlemeyecekler. Dinlerlerse de izdiham olur ve hiçbirimiz kaçamayız."

Dişlerimi sıkıyorum. Başını salla.

Batıya, gökyüzündeki son ışığa doğru ilerliyoruz. Bu bir kült değil; ilerideki koltukların hepsi boşalmış durumda ve sadece gözleri buğulu, yüzleri travma ifadeleriyle dolu insanlar itişip kakışarak ilerliyor. Tribünlerin etrafında henüz hareket etmemiş olanlar da var. İnsanlar sadece oturuyor ya da ayakta duruyor, boş boş bakıyorlar.

Taştan göğsüme doğru titreşen karanlık bir *tını daha*. Tökezliyorum, sesin beraberinde taşıdığı dehşete rağmen izlemek için dönüyorum.

Estevan Arena'nın, birbirini boş yere iten çaresiz bedenlerin çarpışmasıyla kabaran kuzeydoğu bölümüne doğru bakıyor. Sağ elini uzatmış, avuç içi dışarıda.

Birinciye sıkıştırıyor.

Yine karanlığa karşı o Ricker, havayı yırtan bir ses, bu kez Estevan'dan suyun ötesine doğru uzanıyor. Sanırım içinde bir şey var. Bir bozulma. Bir *görüntü*, ama o kadar hızlı ki ne olduğunu söylemek imkansız.

Sonrasında gelenler arasında bunların hiçbir önemi yok. İçime çekerken boğazımın arkasındaki safra yanıyor. Bu sefer kaç kişinin öldüğünü bile bilmiyorum. On bin mi? On beş mi? Bu mesafeden söylemek imkânsız ama stadyumun bütün bir kanadı ıslak, koyu kırmızı bir renkte parlıyor. Öldürülmüşler. Bir kalp atışında katledildiler.

Estevan onların Ree olmasını bekliyordu. Tıpkı onların yaptığı gibi bir araya gelmelerini.

Çıglıklardaki panik, eğer mümkünse, daha sert, daha yıpratıcı hale gelir. O tribüne doğru kürek çeken bedenler tereddüt içinde dalgalanıyor. İnsanların suya atlamaya başladığını görüyorum. Daha yükseklerde, stadyumun arka duvarına tırmanan gölgeleri görebiliyorum. Kendilerini Caten'e doğru halkalarken kayboluyorlar. Caddede yüzlerce metrelik bir düşüş var.

Ürperiyorum ve devam ediyorum, Aequa yanımda. İlk saldırının gerçekleştiği standın kenarına yaklaşıyoruz ve aciliyetimize rağmen ikimiz de duraksamaktan kendimizi alamıyoruz. Önümüzdeki sahneden hafif bir buhar yükseliyor ve beraberinde çürümeye işaret eden tuzlu, nemli bir koku getiriyor. Altında ceset olarak tanımlanabilecek bir şey yok,

İnsan kalıntılarına benzeyen hiçbir şey yok. Her şey parçalanmış Resh ve kandan ibaret. Çiğ kas ve kıkırdak yığınları arasından çıkıntı yapan parçalanmış kemikler, banklara ve yere serilmiş, rastgele dağılmış. Sonu gelmeyen grotesk bir ölüm macunu.

"Hadi gel." Bunu hem bir özür hem de bir çağrı olarak dile getirip Aequa'yı da yanıma alarak kırmızı neme doğru çekiyorum. Sanırım sadece arkamızdaki dehşet korosu Aequa'yı benimle gelmesi için yeterince zorluyor.

Sıcak kokunun tamamı burun deliklerimize çarpıp ağzımıza girerken ikimiz de boğuluyor ve kesik kesik nefes alıyoruz. Aequa'ya merdiven boşluğuna kadar rehberlik ederek Resh kirasının üzerinden dikkatlice geçiyoruz. Ayaklarımız ıslaklığa çarpıyor. Aequa ses çıkarmıyor ama gözleri kızarmış, yanaklarında yaşlar var.

Arena'nın dış halkasına inen karşılama tüneline ulaşana kadar bir sonsuzluk geçiyor. Aequa'yı önümden geçirdikten sonra riske girip arkama bakıyorum. Estevan hâlâ oturmuş, yine yere bakıyor. Vuruşundan sonra toparlanıyor ve bir sonraki için kendini hazırlıyor. Daha fazla insan bariyerleri aştı ve ona doğru hücum ediyor. Onların yerinde olsam muhtemelen ben de öyle yapardım.

Sonucu görmek için beklemiyorum. Ne olacağını zaten biliyorum. Ruhumu sarsan bir başka *uğultu* beni koridora kadar takip ediyor.

Merdivenler yukarıdaki koltuklar kadar iç organlarla kaplı değil, ancak yine de çok sayıda ölüm kanıtı var. Aynı şey Arena'nın iç halkası için de geçerli. Estevan her ne yapıyorsa taş ona karşı bir kalkan değil.

Kanalizasyon merdiveninin etrafındaki alan ıssızdır. Sessiz, uzaktaki çığlıklar kalın taşlar tarafından bastırılmış olsa da, kısa süre sonra başka bir sarsıcı, uyumsuz akor tınılıyor. Aequa ve ben ikimiz de Rinç. Estevan kim bilir kaç kişiyi daha öldürdü.

"Bu nereye gidiyor?" Aequa'nın nefesi sığ ve kısa soluklarla geliyor. Dürüst olmak gerekirse ben de pek farklı değilim. Kendini oldukça iyi toparlıyor.

"Kanalizasyon." Detaylandırmaya gerek görmüyorum, açılıştan gelen hafif koku

-Mide bulandırıcı ama yine de yukarıda yaşadıklarımızdan çok daha iyi, sözümü destekliyor. Aequa yarım adım duraksıyor; dudaklarında oluşan soruları neredeyse görebiliyorum. Sonra çenesini dikleştiriyor ve aşağı doğru ilerliyor.

Dibe ulaşmadan tam yirmi saniye önce akan suyun sesi bizi karşılıyor. İlk iki basamak artık suyun altında, sıra tam olarak dizde değil-

Derin. Akıntıya adım attığımda çok hızlı olduğunu fark ediyorum. Beni ayaklarımdan çekmiyor ama dengemden endişe edecek kadar güçlü.

"Dikkatli ol." Aceleyle yürürken Aequa'nın kolumu tutmasına izin veriyorum. Dik durmamı zorlaştırıyor ve neredeyse birkaç kez kayıyorum ama o benden daha hafif, ekstra desteğe ihtiyacı var. Burası neredeyse tamamen karanlık. Onun ağır nefes alışını akan selin üzerinden duyabiliyorum. Etrafımızdaki taşları titreten bir başka ses Aequa'dan bir gıcırta çıkıyor ama o hiç durmadan hareket ediyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve su seviyesinin yükseldiğini hayal etmemeye çalışıyorum. Estevan gölde yol açmak için Arena'nın tabanını parçaladı; bunun nasıl bir hasara yol açtığını, Arena'nın havzasında ne gibi zayıflıklar yarattığını bilemeyiz. Bu dere her an ölümcül bir sele dönüşebilir. Dönüşürse sığınacak hiçbir yer yok.

Yavaş gibi gelse de, Estevan'la tanıştığım dar kemerli geçide ulaşmamız muhtemelen sadece bir dakika sürer. Neredeyse suyun altına eğilmek için çok alçak, ama başarıyoruz; içerideki meşale sönmüş ama merdivenlerin bittiği şaftın aşağısında ışık var. Su sıçratarak ilerliyoruz ve Aequa'nın ilk basamağa çıkmasına yardım ediyorum. Ayakları tekrar kuru zemine değdiğinde rahatlayarak hıçkırıyor.

"Bunlar dışarı çıkmalı. Buradan uzaklaşın. Ne kadar uzağa gittiğini bilemeyiz. ulaşıyor."

Durdu. Başını sallıyor, kelimeleri algılayamıyor. "Ne?"

Tereddüt ediyorum. Bu yan odada akıntı güçlü değil, sadece derin. Diğer tarafa gitmek için mücadele etmem gerekecek. Karanlıkta. Tek başıma.

Aequa ile birlikte gitmem gerektiğini biliyorum ve tüm içgüdülerim bunu yapmam için bana yalvarıyor. Sadece korkudan değil. Eğer uzaklaşırsam, gerçekten düşünebilirim. Anguis'in bu korkunç güce sahip olmasının ne anlama geldiğini değerlendirebilirim. Sonuçlarını anlayabilir, Estevan'ın Hiyerarşi'nin Suus'u *bu* yüzden işgal ettiğini ima ettiğini kavrayabilirim.

Ve... Estevan'ın eylemleri beni dehşete düşürse de, sözleri yankılanıyor. Bu insanlar benim düşmanım. Buradaki Octavii'ler kendi taraflarını seçtiler. Bunun sonuçlarını beklememeleri onların hatası, başkasının değil.

Ama.

Babamın sesi, hayatımda sık sık olduğu gibi, kafamın içinde yankılanıyor. *Koruma gücü, sorumlulukların en yücesidir Diago. Bir adama bu güç verildiğinde,*

görevi

Sadece layık olduğunu düşündüğü insanlara değil.

O zaman liderlikten bahsediyordu ama şimdi bana ne söyleyeceğini biliyorum. Benden ne yapmamı isterdi biliyorum. Ne yapacağını biliyorum.

Ve Sedotia'nın söylediklerine dayanarak tahmin etmem gerekirse, kalemin hâlâ göğsümde durması, burada Estevan'a onu durduracak kadar yaklaşabilecek tek kişi olabileceğim anlamına geliyor.

"Şans, Aequa."

Boşuna bir teselli çabasıyla kolunu sıkıyorum, sonra dönüp buz gibi suya geri dalıyorum.

XXI

SU BEKLEDİĞİMDEN DAHA HIZLI YÜKSELİYOR. Ona karşı mücadele ediyorum. Dengemi kaybetmeme izin veremem, yıllardır yüzmedim. Suus'tan beri. Ama dizlerime kadar geliyor. Beni dövdükçe daha güçlü, daha hızlı, daha şiddetli. Dokunduğu her şey uyuşuyor. Uyluklarıma kadar geliyor. Belime. Kayıyorum. Bir şekilde kendimi kanalizasyon duvarının kaygan taşına tutuyorum. Devam ediyorum.

Sonra dışarı çıkıyorum, kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum, su soluyabileceğim kadar yükseğe sıçrarken nefes nefese kalıyorum. Arkamda, bir sel gürül gürül akıyor, o kadar köpürüyor ki neredeyse girişin altında kalacak. Bir yerlerde, göl ile bu tüneller arasındaki yol çatlayarak açılmış.

Arena kuruyana kadar bu yoldan çıkmak yok.

Nefesimi tutmak için değerli saniyelerimi ayırıyorum ve ıslak togamı yırtarak kalemi kıvrımlarından kurtarıyorum. Taş şerit elime sıcak bir his veriyor. Sonra kendimi dar merdivenlerden yukarı çekerek Arena'nın dış halkasındaki mozoleye geri dönüyorum. Yeniden ana stadyuma tırmanırken çiğ Reş'in ve damlayan kanın etrafından dolaşıyorum.

Çılgınlıklar uğursuz bir şekilde azaldı. Korkudan çok kederli, panikten çok umutsuz. Daha zayıf ve düzensiz. Kırmızı kaplı tribünlere çıktığımda, o sıcak, yoğun, tiksindirici kokunun etkisiyle duruyorum. Göl çekilmeye başlamış; Estevan'ın yarattığı sivri patikalar sudan çıkıntı yapıyor, ölülerle kaplı gemilerin karanlık enkazlarıyla süslenmiş. Alevler hâlâ her yerde yanıyor ama artık daha alçak, daha koyu bir turuncu. Ama ortadaki tek adamı aydınlatmaya yetiyor, bağdaş kurmuş, ayrıldığım zamanki kadar sakin görünüyor.

Bakışlarım tribünlere kayıyor ve göğsümde bir şey kırılıyor. Daha önce olduğundan daha az insan var. *Önemli ölçüde daha* az. Geri kalanlar sinmiş, birbirlerinin arkasına saklanmış, çıkışların olması gereken yerde

toplanmışlar.

korkmuş hayvanlar gibi olacaklar. Stadyumun büyük bölümü boş. Bu mesafeden ve bu ışıktaki bunu söylemek imkansız ama etrafımdaki aynı iğrenç, kaygan katliamın görüntülerini canlandırmak zor değil.

Estevan'ın iskelesinin koltuklarla bulunduğu yere doğru yola çıkıyorum. Çok uzak değil. Kilometrelerce gibi geliyor. Bir gözüm Estevan'da ama ya beni fark etmiyor ya da beni görmezden geliyor.

Pürüzsüz, Will tarafından kesilmiş taşın Arena boyunca uzanan gelişigüzel yolla bulunduğu kavşağa ulaşıyorum. Sadece birkaç metre genişliğinde, Estevan'ın saldırganlarını patlattığı yerdeki tek tük kırmızıyla kaplanmış suyla kaygan. Elimdeki kalem ısınıyor.

"Aptal," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bariyerin üzerinden tırmanıp dar köprüye çıkarken. "Vek. Salak. Vek."

Su hızla çekiliyor ve ben burada yükseliyorum. Tehlikeli. Kayar ve aşağıdaki karanlık dalgalara düşersem ölmem ama buradan çıkmanın kolay bir yolu da yok. Sandaletlerim iyi yapılmış ve en azından bana iyi bir ayak sağlıyor. Estevan'ın gücüne karşı kalemi bir totem gibi tutarak adım adım ilerliyorum.

Havadaki bozulmayı görmeye başladığımda yaklaşık bir buçuk metre uzaktaydım.

İlk başta neredeyse görünmez. Bir titreme, yaklaşan karanlığın ve korkunun bir karışımına atfettiğim titreşim. Ama her adımda, uzaktaki tribünlerin arka planına karşı daha keskin bir rahatlama getiriyor. Estevan'ın tam ortasında olduğu pürüzlü bir görsel çarpıklık. Babamın eski danışmanı bir siluetten biraz daha fazlası, hala oturuyor, başı eğik. Havadaki bulanık çalkantı onu saniyede yüzlerce kez var olup yok oluyormuş gibi gösteriyor.

Elimdeki kalem şimdi sıcak. Derimi yakmaya yakın ve korkunç tutuşuma karşı vızılıyor, kurtulmaya çalışıyor. İzin vermiyorum.

Estevan'ın sırtı hâlâ bana dönük; seslenmek, durması için yalvarmak istiyorum ama daha önce ona yaklaşan adamların görüntüleri, kaderleri aklıma kazınmış durumda. Uyuşmuş durumdayım ve bunun tek nedeni tuniğimin hâlâ soğuk ve ıslak bir şekilde tenime yapışması değil. Ne yapıyorum ben? Hava burada daha kalın, daha sıcak ve yüzüme daha sert geliyor. Damarlarımda korku dolaşıyor. Bir adım öne çıkıyorum. Tekrar. *Tekrar*. Hareket etmeyi bırakırsam, tekrar başlayamam.

Son birkaç metrede beceriksizce, umutsuzca koşuyorum, dizlerimin

üzerine kayıyorum ve
Estevan'ı nefes nefese yakaladım, kalemimin keskin ucu boynundaydı.

Ona dokunur dokunmaz, her şey *uçuyor*.

Bir an için -bir saniye bile değil- artık Arena'da değiliz. Hâlâ pürüzlü taşların üzerindeyim, yeryüzünden fırlamış tel gibi bir desen. Ama su gitmiş. Etraftaki duvarlar, ötesindeki tribünler yok.

Caten gitti.

Bir izlenimden fazlası için çok kısa. Dumanlı, şimşeklerle çatlamış gökyüzünün mor-turuncu çürüğü. Yüzeyi pürüzsüz, siyah ve aynalı, tabanı kilometrelerce uzanan, inanılmaz büyüklükte bir tür piramit. Yüz metre yüksekliğinde heykellerin sıralandığı, geniş, ışıklı bir köprünün ayırdığı liman. Dalgalar, devasa kıvrımlı beyaz dalgalar, üzerlerinde yükseliyor. Onlara karşı patlıyor.

Bu görüntüye acı eşlik ediyor. Vücudumda dalgalanıyor, içten dışa doğru bir yanma. Çığlık atıyorum. Kör oldum. Kanım kaynıyor, Resh'im soyuluyor, her kasım ve eklemim amansızca, acımasızca birbirinden ayrılıyor.

Sonra geri döndüm, nefesim kesik kesik hıçkırıklarla geliyordu, kalemi tutacak kadar bile kendimde değildim. Estevan hâlâ önümde. Hâlâ yarı karanlıkta, kaygan, yırtık kayanın üzerinde diz çökmüş durumdayız, etrafımız kara taş ve ölümle çevrili. Geriye sadece o yerin anısı ve ona eşlik eden ıstırap kalıyor.

"Demek geldin." Bu Estevan. Sesi şaşırmamış gibi. Kıpırdamadı ama boynuna değen noktayı hissediyor olmalı. Sesi çatlak ve kasvetli.

"Her ne yapıyorsan bırak, Estevan." O yeterince sakın, ama ben aynı durumda değilim. Kalemi boğazına daha sert bastırıyorum, az önce olanların yankılarından başım dönüyor. Hava ağır ve yüklü, uğultulu. Elimdeki taş neredeyse kavranamayacak kadar sıcak. "*Lütfen*. Bana bunu yaptırma."

"Gitmiyorum. Hâlâ yürüyüp gidebilirsin." Etrafımızdaki titreşim daha hızlı, daha sert. Bina.

"Hayır, yapamam." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Hadi* ama Estevan. Aynı taraftayız.

Biz canavar değiliz."

Estevan yüzünü görebileceğim kadar başını yukarı ve yana eğiyor. Gözleri kıpkırmızı. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bizi ne yaparlarsa oyuz, Diago."

"Olmak zorunda değiliz."

Gülüyor, suyun üzerinden bize doğru yankılanan dehşetin uhrevi iniltilerine karşı içi boş bir ses. "Bu Hiyerarşi'nin gücüdür - biz yaparız, çünkü orada

ayrı durmak yoktur. Ya çoğunluğun zulmüne karşı koyarsın ya da onlardan biri olursun." Başını tekrar öne eğiyor. Yorgun. "Sessizlik bir ifadedir, Diago. Eylemsizlik bir taraf seçer. Ve bunlar kişisel çıkarlara yol açtığında, suç ortaklığıdır."

Garip bir şekilde melankolik bir ifade, kötü niyet olmadan söylenmiş. Suçlamasını hala hissediyorum.

Enerji etrafımızda birikmeye devam ediyor, tenimde titreşiyor. Estevan'ın kaslarının tutuşumun altında gerilmeye başladığını hissedebiliyorum. "Belki haklısın ama daha iyi bir yolu olmalı. Eğer bunu yaparsak, neyi hak etmiş oluruz?" Sesim titriyor. Kalem derisini parçalamış, ince bir kan çizgisi boynundan aşağıya doğru ilerliyor. "Gerekirse sana yardım ederim. Eğer *durursan* Anguis'e yardım edeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Sedotia senin hakkında haklıydı." Estevan iç geçiriyor. Hâlâ yere bakarken yavaşça, nazikçe uzanıp kalemi tutan elimi kavlıyor. Rahatlatıcı bir jest. "Ama kırık bir bıçak hâlâ kesebilir, Diago."

Kavrayışı aniden sıkılaşıyor.

Sonra tek bir vahşi ve keskin hareketle kalemi yukarı, boynuna ve beyninin derinliklerine doğru çevirip itiyor.

XXII

Eğitimim bana nasıl yapılacağını öğretmiş olsa da ASLA BİR ADAM ÖLDÜRMEDİM. Suus'tan beri birkaç kez yaklaştım. Gerekirse yapabileceğime hep inandım.

Estevan'ın bedeni göğsüme yaslanırken, sıcak kan gömülü kaleminden aşağı ve ellerimin üzerine damlarken, hayretler içindeyim. Şaşkındım. Hastaydım.

Ve tek bir utanç verici an için, kararın benden alınmış olmasından dolayı rahatladım.

Etrafımızdaki korkunç enerji birikimi kaybolup yerini ürkütücü bir sessizliğe bırakırken eski hemşerimi kucaklıyorum. Dalgalar yolu kucaklıyor, şimdi daha yumuşak, hareket çok aşağıda bir yerlerde suyun sürekli kaçıyla yönlendiriliyor. Neredeyse karanlıkta ara sıra çılgınlıklar yankılanıyor, şok ve kederden bahseden feryatlar, ama tribünlerde kalanların çoğu sessiz.

Başımı bana yaslanmış bedenin üzerine eğiyorum, sadece nefes alıyorum. Zihnim şok ve az önce yaşadıklarım için bile çok ağır gelen bir yorgunlukla bulanık. İnsanlar izliyor olacak; az önce on binlerce kişiyi öldüren bir adamın yasını tutuyormuş gibi görünemem. Ve bu garip kalemi bana bağlayamazlar.

Bu yüzden, midemi bulandırsa da, mümkün olan en küçük hareketle taş çiviye çekip çıkarıyorum. Sıcak, yapışkan sıvı parmaklarımın üzerinden Estevan'ın tuniğine dökülüyor. Sonra ayağa kalkıp cesedinin üzerimden kaymasına izin veriyorum. Dar yarımada'nın kenarına doğru sarkıyor. Sarsılıyor.

Bir gayretle ayağımla Estevan'ın vücudunu yana doğru tekmeliyorum.

Formu karanlığa yuvarlanıyor; bir sıçrama oluyor ve sonra sallanıyor, yüzü aşağıya doğru dönüyor, zar zor görülebiliyor. Kalemi ters yöne, biremin çıkıntılı direğine doğru fırlatıyorum, bunu öfkeli bir saygısızlık eylemi

haline getirmeye çalışıyorum. Pek çok insanın ne yaptığımı görebileceğini sanmıyorum.

Kırık fenerlerin yarattığı aydınlık bu noktada neredeyse yok oldu - ama bunun şüpheli değil, küçümseyici görünmesini istiyorum.

Kalem en ufak bir sıçrama yapar ve gözden kaybolur. Bulunsa bile, burada olanların yıkıntısı arasında fark edilse bile, bugün pek çok başka insan kalem taşıyordu. Bunun benim kullandığım olduğunu düşünmek için bir neden olmayacak. Olağandışı bir şey var mı diye incelemek için bir sebep yok.

İşim bitmiş ve beni ayakta tutan dehşet duygusu bir anda yok olmuşken, kendimi ellerime bakarken buluyorum. Ellerim titrerken üzerlerinden kıpkırmızı damlıyor.

Mürekkepli suyun üzerinde kükreyen tezahüratları fark etmem birkaç saniye sürüyor.

Yukarı bakıyorum. Uzakta insanlar hareket ediyor. Ayakta duruyorlar. Engellenmiş çıkışlara karşı toplandıkları yerlerden çıkıyor, gölü daha iyi görebilmek için dikkatle yer değiştiriyorlar. Beni.

Tüm vücudum korkudan, stresten, acıdan titriyor. Alkışlar sadece bir saldırı daha. Beni ele verebilecek bir şeyi atlayıp atlamadığımı anlamaya çalışıyorum. Sedotia tüm bunların neresinde? Çoktan kaçtı mı? Az önce yaptığım şey yüzünden intikam peşinde mi olacak? Yıkılmış stadyumda hâlâ çok fazla insan var ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı; yakınlardaysa bile onu göremiyorum.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Yattığım yerde kan var ama umursamayacak kadar yorgunum. Bu doğal bir yorgunluk değil. Yüzüm yapışkan, soğuk taşa çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve alkışlar etrafımda yankılanırken sürükleniyorum.

Uyandığımda bir yataktayım. Sıcak ve rahat, her ne kadar ağır olsa da. Çok fazla ışık var ve gözlerimi açmak canımı acıtıyor; birkaç saniyemi alışmaya harcıyorum, göz kamaştırıcı beyaz acı görüntülerin içinde kayboluyor.

Ulciscor'un villasındaki odama geri döndüm. Güneş ışığının pencereden içeri vurduğu açığa bakılırsa sabahın geç saatleri. Bir an için uyuyakaldığımı düşünüyorum ve bedenim gerilerek içgüdüsel olarak kalkmaya çalışıyor. Ani bir sızı beni yere yapıştırıyor ve aniden bundan önceki son uyanma anlarımın döküntülerini yeniden yaşıyorum.

Oh.

Bu kez uzuvlarımı daha dikkatli bir şekilde test ediyorum; ağrım var ama yaralı görünmüyorum. Naumachia'dan bu yana ne kadar zaman geçti? En azından gece ve sabahın bir kısmı. Muhtemelen daha uzun, eğer buraya döndüysem.

Etrafta kimse yok ve kapı kapalı, bu yüzden kendimi toparlamak için biraz zaman tanıyorum. Hala oturuyor olmak odanın dönmesine neden oluyor. Büfenin üzerinde bir tepsi ekmek ve su var ve birkaç sakın nefes aldıktan sonra ne kadar aç olduğumun farkına varıyorum. Somunu yırtıyorum.

Kapı açıldığında ben hala yırtılmış ekmek parçalarını yiyordum. "Usta Vis!" Gelen Kadmos'tu ve şaşkınlığıma rağmen hem sesi hem de beni gördüğüne sevinmiş görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Garip bir şekilde yutkunuyorum, kısmen çiğnenmiş bir lokma boğazımdan aşağı inmeye zorluyor. "Ağrım var."

"Duyduğum kadarıyla bu anlaşılabilir bir şey. Çok anlaşılabilir." Hâlâ gülümsüyor. Hatta öyle ki, benimle paylaşmak istediği korkunç bir haber olup olmadığını merak ediyorum. "Magnus Quintus uyandığına çok sevinecek."

"Ulciscor burada mı?"

"Öyle." İsmi tanıdık bir şekilde kullanmam karşısında irkilmiyor bile. Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir haftanın en iyi kısmı, genç efendi." Bunu söyleme şeklinden, uyanma şansıyla ilgili bazı tartışmalar olduğunu anlayabiliyorum. "Bu da Magnus Quintus'u hemen getirmem gerektiği anlamına geliyor." Gitmek için hamle yaptı ama sonra tereddüt etti. Başıyla beni selamlıyor, gerçekten saygılı. "Sizi iyi gördüğüme sevindim Üstat Telimus."

İri yarı adam, çenemin sarktığını görmediğini düşündüğüm kadar hızlı bir şekilde gidiyor.

Kadmos'un sözlerini ya da saygısını sindirmek için yeterli zamanım olmadı ki salonda yine bir hareketlilik oldu.

Ulciscor kapıdan girerken gülümsüyor, kahverengi gözlerinin etrafındaki endişe çizgilerini hafifleten bir rahatlama var. Sakin bir hali var ama sık kesilmiş siyah sakalı sanki son birkaç sabaktır kesmeyi ihmal etmiş gibi biraz kırışmış görünüyor.

"Eh. Tam zamanında," diyor ve yatağı doğru yürüyüp ön kolumu tutarak memnuniyetle selamlıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Acı. Kafam karışık. Kadmos az önce naumachia'nın üzerinden bir hafta geçtiğini söylediği için biraz endişeliyim." Onay almak için Ulciscor'a bakıyorum, suratı asık bir şekilde onay verdiğinde hayal kırıklığı içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Vek*. Bir haftalık eğitim boşa gitti o zaman. Aynen böyle. "Yaralandım mı?"

"Bilmiyoruz. Fiziksel bir şey bulamadık ama Melior'un yaptıklarından sonra..." Ulciscor bana bakıyor. "Gerçekten sadece biraz mı ağrın var? Daha kötüyse saklamayın. İstendiğinde yemek ve su kabul ediyorsun ve kendini rahatlatıyorsun ama aksi takdirde ölmüş de olabilirsin."

Bu düşünceyle rahatsız bir şekilde kayıyorum ve sonra her şeyi test ederek nazıkçe geriliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, eğer bir haftadır burada yatıyorsam, bu muhtemelen sadece stilness'tir."

"Güzel. Bu çok iyi. Yine de bir sorun olursa hemen birilerine haber verin." Gerçekten rahatlamış. "İyi olduğunu duyan pek çok insan memnun olacak."

"Görünüşe göre Kadmos bile."

"*Özellikle de* Kadmos. Çürüyen tanrılar, adam senin için bir Vitaerium ayarlamam için başımın etini yiyor." Boş bakışıma bir el salladı. "Safirler gibi bir şey ama insanları hayatta tutmak için. *Çok* pahalı. Senin üzerinde işe yarayacağını düşünseydim yine de deneyebilirdim."

Denemediğine sevindim. Daha önce hiç duymamıştım ama düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. "Benden pek hoşlandığını sanmıyordum."

"Haklıydınız. Ancak Telimus ismine yaptığınız itibar sayesinde artık böyle bir şey söz konusu olmayacak."

Bu yorumu sessizce sindiriyorum. O halde herhangi bir şüphe altında değilim. "Melior?" Sonunda soruyorum.

"Oldukça ölü." Ulciscor'un sesinde memnuniyet var. Yüz ifademde bir şey görüyor olmalı çünkü bakışlarını ciddiyetle üzerimde tutuyor. "Bu eylemden utanç duyma Vis. O bir canavardı ve sen onun canını alarak binlercesinin hayatını kurtardın. *Binlercesini*." Son kelimeye gerçek bir ağırlık veriyor, önemini vurgulamaya çalışıyor. "Arena'daki insanların yarısından fazlasının senin sayende hayatta kaldığını söylüyorlar."

Başımı sallıyorum. Artık herhangi bir üzüntü ya da pişmanlık belirtisini bastıracak kadar toparlanmıştım. Estevan ne yapıyor olursa olsun, Suus'un bir tebaasıydı. Ve o da

Benim gibi insanlar için
mücadele ediyorum.

"Peki ya Aequa?"

"O iyi. Seni kontrol etmek için birden fazla kez gelmek istedi." Bu durum karşısında eğlenmekle sinirlenmek arasında bir yerde kalmış gibi görünüyor. "Senin... hastalığın bize en azından onunla antrenman yapmaman için bir sebep verdi." Ses tonu bunun ayrı bir konuşma olduğunu gösteriyor. Er ya da geç benimle yapacağı bir konuşma.

Dudağımı çiğniyorum. Sormak istemiyorum ama eninde sonunda öğrenmek zorunda olduğumu da biliyorum.

"Ben..." dedikten sonra ne oldu? Başımı işaret ederek devam ediyorum.

Ulciscor karşısındaki koltuğa oturur ve Estevan'ın kendini öldürmesinden bu yana olanları hızlıca anlatmaya başlar.

Saldırıyı takip eden saatler doğal olarak tam bir kaos içinde geçti. Tüm tahminlere göre stadyumdaki insanların üçte birinden fazlası öldü; bazı Will piramitlerinde ortaya çıkan devasa zayıflıklar, Hiyerarşinin hala çözmek için uğraştığı altyapı sorunlarının dalgalanmasına neden oldu. Şehir fenerlerinin yanmaması gibi küçük sorunlardan, üç yüzden fazla asker taşıyan bir Transvect'in Sytrece'in kuzeyinde bir yere düşmesi gibi sorunlara kadar.

Görünüşe göre Anguiler bunu bekliyordu ve buna göre plan yaparak başkentin başka yerlerinde daha fazla saldırıyı koordine ettiler. Üç senatör Forum'daki kutlamaları denetlemeye giderken öldürüldü. Praedium Bölgesi'ne yapılan bir saldırıda bir düzine Sextii öldü. Ancak diğer baskınlar geri çevrildi, Anguis 1 savaşçıları hedeflerinin beklendiği kadar güçsüz olmadığını keşfettiklerinde yok edildiler.

Her iki sonuç da beni daha iyi hissettirmiyor.

Magnus Quintus konuşurken pek bir şey söylemiyorum. Arada sırada bir açıklama istiyorum ya da söylediği bir şeyi onaylıyorum. Dinliyorum, ama aynı zamanda zamanı telaşla arayı kapatmak için kullanıyorum. Naumachia'daki adımlarımı tekrar ediyorum. Beni ele verebilecek bir şeyi kimin görmüş olabileceğini bulmaya çalışıyorum.

"Önlem olarak Caten'de büyük kalabalıkların toplanması geçici olarak yasaklanmıştır. Halktan Anguis üyesi olduğundan şüphelenilen kişilerin isimlerini yasaklama için bildirmeleri istendi ve bu işlem bir hafta daha devam edecek. Bu süreç sona erene kadar Senato askıya alınmıştır." Ulciscor daha yeni bir konuya geçiyor

sonuçları, şimdi. "Yine de Arena'daki kayıplar arasında çok sayıda Magnus Octavii ve Magnus Septimii vardı. Bu kadar çok kilit rolün nasıl paylaştırılacağı konusunda anlaşmazlık vardı. Ordu içinde bile en güçlü adayların nasıl paylaştırılacağı konusunda bazı tartışmalar yaşandı." Sesi bundan iğrenmiş gibi çıkıyor.

"Etkilenmiş miydin?" Birden meraklandım.

Ulciscor'un ifadesi kasvetli. "Forum'da yürüyordum ve bir de baktım ki yere düşmüşüm. Acı verici değildi. Sadece... şok ediciydi, bu şekilde eksilmek. Çok daha zayıf hissetmek. Sanki aniden bağlanmış ve gözlerim bağlanmış gibiydi." Sesi sessizdi. Koyu renkli ellerini ovuşturuyor. "Piramidimde sadece on yedi ölü vardı ve bunların çoğu sadece Octavii'ydi. Diğerlerinin bazılarında yüzlercesi vardı."

Ulciscor'u inceliyorum. Bence samimi. Son konuştuğumuzdan çok daha açık. Saldırı onu gerçekten sarstı.

"Özür dilerim."

Yumuşakça homurdanıyor. "Herkesin içinde senin olmana gerek yok. Sen olmasaydın ne kadar kötü olurdu hayal bile edemiyorum. Toparlanmamız aylar sürecek ama eğer yaptığın şeyi yapmamış olsaydın, bu yıllar sürebilirdi." Quintus gülümsemeye zorlar. "En azından ulusal kahramanların Akademi'de ilerleme şansı çok daha yüksek."

Kıkırdıyorum ama Ulciscor'un ciddi olduğunu anlayınca neşem kaçıyor. "Lanistia bana dikkat çekmemenin en iyisi olduğunu söylüyor. Beklenti yaratmak yerine Akademi'deki insanları etkilemeye çalışıyorum."

"Tanrıların mezarları, Vis! Az önce Anguis'in liderini öldürdün ve Caten'in tarihindeki en ölümcül saldırıyı tek başına durdurdun. Senato az önce seni Vis Telimus Catenicus olarak selamladı! Sessizce varmak için çok ama çok geç." Dehşetim yüzüme yansımış olmalı, çünkü görüşteki alçakgönüllülüğüme gülüyor. "Bu iyi, delikanlı. Gurur duy! Biz Katalanlar kahramanlarımızı severiz. Bundan daha mükemmel bir tanışma olamazdı."

Vek. Motive etmek için söylüyor. Banyo yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Peki ya hala dışarıda olan Anguiler?" Sonunda sordum. Sedotia bana yaptıklarını affedecek bir tip gibi gelmiyor. Aslında, beni çoktan ifşa etmemiş olmasına şaşırdım. Bunun ağırlığı - kesinlikle yaklaşmakta olan bir tehdidin farkına varmak - derinlere yerleşiyor.

"Burada olduğunuzu sadece birkaç kişi biliyor ama yine de villa çevresinde ekstra koruma ayarladık. Akademi de kendi güvenliğini arttırma sözü verdi." Ulciscor sonuncusu için özür diliyor. Oraya gittiğimde bunun işimi zorlaştıracağını biliyor. "Derslerin ilk günü gelmeniz için de size özel bir izin verdiler, her zamanki üç gün öncesinden değil. İyileşmen için sana mümkün olduğunca çok zaman vermek için."

"Onlar gibi," diye mırıldanıyorum, hızlı bir hesaplama yaparak. Eğitime tam iki hafta kaldı o zaman. Hâlâ fazla değil.

Ulciscor bana bakıyor ve geldiğinden beri kaşındığı şeyi nihayet soracağını görebiliyorum.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatabilir misiniz? Duyduğuma göre birçok kişi senin yaptığını yapmaya çalışırken ölmüş."

Naumachia'nın kendi versiyonunu cesaret edebildiğim kadar ayrıntılı olarak anlatıyorum. Saldırıdan önce şans eseri kanalizasyon girişini fark etmek, amacını tahmin etmek ve sonra bunun Aequa için bir çıkış yolu olabileceğini fark etmek. Dönüş yolunda düşen bir kalemle karşılaşmak. Melior'un saldırılarını nasıl geliştirdiğini fark etmek ve saldırmadan önce dikkati dağılana kadar beklemek. Sonra da etrafındaki garip enerjiye yenik düşmek.

Aequa'nın ne dediği hakkında hala hiçbir fikrim yok, ama işim bittiğinde Ulciscor, beni rahatlatacak şekilde, tatmin olmuş görünüyor.

"Yaptığı şeye karşı direnç göstermiş olabilirsin çünkü asla pes etmedin," diye düşündü ve zaten yaptığım bir imayı onaylayarak başını salladı. "Bu zor bir durum. Adamın kullandığı güce karşı koymanın bir yolunu bulmamız önemli, ancak koşullarınız halka açıklamak istediğimiz bir şey değil. Çok fazla soru işareti var." Öne doğru eğilip Roor'a bakıyor, derin düşüncelere dalmış.

"Beni Senato'ya sunduğunuzda bu konuda endişelenmem gerekecek mi?" "Ne?" Ulciscor bana boş boş baktıktan sonra, "Oh! Bu konuda iyi haberlerim var,

Hem de çok. İşler askıya alınmadan önce kabulünüz oybirliğiyle onaylandı. Görünüşe göre altmış bin kadar Catenan'ın hayatını kurtarmak senatörler nezdinde bile size itibar kazandırıyor." Sırıttıyor. "Advenius'un diğerleriyle birlikte ayağa kalktığında yüzünü görmeliydin."

Biraz eğlenmeye izin veriyorum, sonra öksürüyorum. "Bu konuda."

"Advenius beni kötü bir bahismişim gibi gösterdi ve sen de panikledin." Ulciscor iç geçirir. "Lanistia bana her şeyi anlattı. Haberleri duyduğumda pek memnun olmadım. Ama değirmenin suyu aktı. Görünüşe göre her şey daha iyi oldu. Artık bundan bahsetmemize gerek yok."

Bir an sonra yüzümdeki ifadeyi görünce tekrar iç geçiriyor - bu sefer ağır bir şekilde. "Ya da belki de öyle?"

"Advenius... Advenius kardeşinin intihar ettiğini söyledi. Aequa da bana senin dışında herkesin buna inandığını söyledi. Veridius'un sorumlu olduğu fikrinin herkes tarafından bilindiğini söyledi." Zihinsel olarak hâlâ toparlanmaya çalışıyorum ama bilmem gerekiyor ve bunu dile getirmek için daha nazik bir yol bulamıyorum. "Lanistia'ya sordum ve sadece Veridius'un onu öldürdüğünden emin olduğunu söyledi. Ayrıntılara girmek istemedi." Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Sadece... anlaşılmamız göz önüne alındığında... bu beni endişelendiriyor."

"Boşuna çabaladığımı düşünüyorsun. Kanıtları takip etmek yerine kardeşimin onurunu geri kazanmaya çalışıyorum." Yüz ifadesinden bu konuda ne düşündüğü anlaşılmıyor. "Akademi'de senin için bir şey olmayabileceğini düşünüyorsun."

"Hayır. Sadece neden böyle düşünmemem *gerektiğini* anlamak istiyorum."

Ulciscor beni birkaç saniye daha kayıtsızca izliyor, sonra arkasına yaslanıyor.

Harekette yorgun bir kabullenme var.

"Söylediğim gibi, Caeror Solivagus'ta ilk eğitim alan gruptaydı. Bir süre tahıl isyanları nedeniyle tüm Akademi döngüsünün iptal edileceğini düşündük ve o yıkıldı. Sonra taşınma duyurulduğunda *çok* heyecanlandı. Daha yola çıkmadan önce hepimiz onun Üçüncü Sınıfta olacağını biliyorduk. Ailem onunla çok gurur duyuyordu. Ben de öyle." Şimdi kasıtlı olarak konuşuyor, sesinde bir gerginlik var. Sanki kelimelere odaklanmaya ve anılardan kaçınmaya çalışıyor.

"İlk üç aylık dönemde her şey yolunda gidiyor gibiydi. Jovan Festivali için eve geldi ve her şey için çok mutluydu. İlerlemesi, öğrendikleri. Yeni arkadaşları. Veridius dahil." Ulciscor'un ses tonuna asit karıştı. "Ve iki ay sonra, Atalar Festivali'ni kaçırdı."

"Bu alışılmadık bir şey miydi?"

"Hem de çok. Gidip onu görmeye çalıştığımda durduruldum. Engellendim. Din bize ziyaretlerle ilgili yeni kurallar olduğunu söylemişti ama ben

uygulayın." Dalgınca kolunu çekiştiriyor. "Ama ben de çok fazla düşünmedim. Din her zaman Akademi'ye karşı korumacı olmuştur. Ve orada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak zorundasınız. Dış dünya çok uzak geliyor. Ben sadece Caeror'un kendini hayata kaptırdığını düşündüm."

Başımı sallıyorum, bir şey söylemiyorum. Bölmek istemedim.

"Birbirimizle iletişim halinde olmamamız gerekiyordu, ancak Solivagus'taki güvenlik o zamanlar hala basitti. Girişte Will kafesi yoktu, bu yüzden festivalden sonra onu benim tarafımdakine alt harmonik olarak kilitlemiş bir kalemle gizlice sokmayı başardım. Sık kullanmak için çok riskliydi ama zaman zaman bana mesaj gönderiyordu. Çoğunlukla şakalar. Aptalca şeyler." Bunun üzerine hüzünlü bir gülümseme yayıyor. "İyi görünüyordu. Hatta memnun. İkinci üç aylık dönemin bitiminden hemen önce bana bir not gönderdi ve planladığımız gibi Caten'de benimle kalmaya gelmeyeceğini söyledi. O ve iki arkadaşı, Iudicium'a hazırlanmak için kışı Solivagus'ta geçireceklerdi. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama onun için de heyecanlıydım. Onunla vakit geçiremeyeceğim için üzgündüm ama on yedi yaşındaydı ve orada bir kızla birlikte olduğu oldukça açık görünüyordu. Onu sürükleyip götürecek kişi ben olmayacaktım."

Gülümsemesi soluyor. "Zaten o zamanlar Quintus'u yeni yapmıştım. Gece gündüz çalışıyordum. Ailem birkaç kez onu kontrol etmek için içgörümü kullanmamı istedi ama onlara bunun uygunsuz olacağını söyleyip durdum. Onun iyi olduğunu söyledim." Yutkunuyor. "Üçüncü üç aylık dönemde mesajlar azalmaya başladı ama ben sadece çok çalıştığını düşündüm. Sonra Iudicium'dan yaklaşık bir hafta önce bana bir mesaj gönderdi. Uzun bir mesajdı. Gerçekten buluşmak istiyordu ama ben sadece gergin olduğunu düşündüm ve... bu kurallara aykırı olurdu. Kovulabilirdi ve benim pozisyonum da etkilenebilirdi. Bu yüzden görmezden geldim."

Son cümlede çok fazla pişmanlık var.

"İki hafta sonra, Iudicium sırasında korkunç bir şey olduğu haberini aldık. Bir kaza olmuş ve Caeror'un birlikte olduğu kız korkunç, kalıcı bir şekilde yaralanmış, muhtemelen de ölecekmiş. Caeror kendini suçlamıştı. Orada bulunan diğer tek kişi olan Veridius, teselli edilemediğini söylemişti. Suçluluk duygusuyla bir Sapper'a gitme fikriyle yüzleşememiş. Delirdi ve Veridius'un tüm çabalarına rağmen keder içinde kendini bir uçurumdan aşağı attı." Yumuşak bir şekilde bitiriyor. Sözcükler ham.

Sessiz kaldım, bunun Ulciscor için ne kadar zor olabileceğini ilk kez sindiriyordum. Ailesi için. Sadece kayıp değil, bunun şekli de. Hiyerarşide intihar en temelde onursuz bir eylemdir, en büyük utançtır. Caeror'un ölüm koşulları bugün bile Telimus adına karşı bir leke olacaktır.

Ancak bunların hiçbirisi Ulciscor'un bunun bir yalan olduğuna neden bu kadar ikna olduğunu açıklamaya yetmiyor.

"Özür dilerim," diyorum. Tereddüt ettim.

Ulciscor kararsızlığımı gördü ve beni bu nezaketsiz sorudan kurtardı. "Onu tanıyordum, Vis. Onu *tanıyordum*. Ne olmuş olursa olsun, umutsuzluğa daha az meyilli bir ruh hayal edemiyorum." Cevap vermek için ağzımı açtığımda bir elini kaldırdı. "Ama onu neredeyse bir yıldır görmemiştim, yani bu tek başına yeterli olmazdı."

Elini cebine atıyor ve düzgünce katlanmış iki kâğıt çıkarıyor. Birini aramızdaki masanın üzerinde açıyor, kırıksıklıkları dikkatlice düzeltme şekli neredeyse sevgi dolu. "Bu, Caeror ölmeden iki gün önce geldi. Neredeyse bir daha bakmadan atacaktım. Kendime işkence etmek istemedim." Bana doğru itiyor. Eski, mürekkebi solmuş. "Bana ne gördüğünü söyle."

Mektubu taradım. Iudicium konusunda gergin olduğunu anlatıyor. Yazı dağınık ve yer yer yapmacık, başıboş. Ama hepsi bu kadar.

Başımı sallıyorum. "Ben bir şey görmüyorum."

"Caeror ve ben çocukken Catenan ordusunda casusmuşuz gibi davranır ve birbirimize şifreli mesajlar iletirdik. En sevdiğimiz şifre üç kuralıydı - her üçüncü kelimenin ilk harfi 'kardeş'ten sonra gelirdi." Ulciscor kâğıdı gösteriyor. "Tekrar bak."

Acele etmeden yapıyorum.

"İlk kelime 'çeviri'." Adam haklı. Burada gizli bir şey var.

Ulciscor ikinci kâğıdı iter. Daha fazla yazı, çok daha kısa ve farklı, daha düzgün bir elle.

"*Çeviri doğru. Obiteum kayıp. Luceum bilinmiyor.*" İlk kısmı yüksek sesle okudum, kaşlarım çatılmıştı. "Hapishanede Nateo'ya bundan bahsettiğini duyduğumu hatırlıyorum. Ama 'Obiteum' ve 'Luceum'... bildiğim hiçbir dilde hiçbir anlam ifade etmiyorlar." Devam ediyorum, ikinci kağıttaki kelimeleri kontrol ederken yine sessizim.

Caeror'un mektubuna karşı bir sayfa. *Scintres Exunus çalıştı. Kapı hâlâ açık. Daha garip Katakлизм öncesi güç. Sadece Veridius biliyor.* Hepsi eşleşiyor.

Bir süre daha inceledikten sonra kâğıtları geri veriyorum. "Haklısın, bu bir mesaj. Ama pek mantıklı değil."

"Ondan önce düzinelerce vardı. Bazılarının garip bir şekilde ifade edildiğini hatırlıyorum ama yeterince dikkat etmedim. Ona kalemi vermemin tek amacı bana özel olarak yazabilmesiydi - neden kod kullanması gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Böyle bir şey aramak hiç aklıma gelmedi. Mektupları saklamak için de bir nedenim yoktu."

"Sence bir bağlam sağlarlar mıydı?" "Öyle düşünüyorum."

Sayfaları tekrar titizlikle katlamasını izliyorum. "Bunun tuhaf olduğuna katılıyorum ama..."

Ulciscor, "Bu hiçbir şeyin kanıtı değil," diyor. "Ve bu mektubu kendim de taklit edebilirdim, bu yüzden kimseye göstermedim. Ama Caeror'un birlikte çok zaman geçirdiği kızı tanımam için yeterliydi. Yaralanan kız. Hayatta kalmıştı ama gerekli tedaviyi karşılayamayan bir Sextus'un kızıydı. Veridius devreye girip onunla ilgilenmeye çalışıyordu ama ben ailemi araya girmemiz gerektiğine ikna ettim. Bunun imajımızı düzeltmek için bir yol olacağını söyledim." Bu sözler ağzında hâlâ acı bir tat bırakıyor. "Aylarca konuşamadı ama sonunda her şeyi iyileşti. Hafızası ve gözleri dışında her şey."

Beklentiyle bana bakıyor. O konuştukça şüphelerim artıyordu ama son kısımda bile hâlâ bir şekilde yanlış bir sonuca vardığımdan eminim.

"*Lanistia?*"

"Evet."

Yüzlerce yeni sorum var. "Yani o ve Caeror..." "Evet."

Çekici olsun ya da olmasın, kadının herhangi biriyle romantik bir ilişki yaşadığını hayal etmek zor. "Tanrıların mezarları. Bu..." Başımı sallıyorum. Hâlâ şaşkınım ama şimdi birkaç şey daha mantıklı geliyor. "Ve hafızasının hiç iyileşmediğini mi söyledin?" "Iudicium ve ondan önceki aylar onun için yok

oldu. Hayatının diğer tüm bölümleri de kayıp. Doktorlar geri gelebileceklerini söylediler.

zaman içinde. Asla yapmadılar." Ulciscor her şeyi Fare monotonluğunda söylüyor ama altındaki gerginliği duyabiliyorum. "Veridius sözde onu kurtaran kişiydi. Onu yarı ölü halde ormandan çıkardı ve Praeceptors'a hikayesini anlattı. Caeror'a vardıklarında alupi işini bitirmişti. Gerçekte ne olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu."

Lanistia'nın bunu açıklamak istememesine şaşmamalı. "Yani hatırlamıyor *bir şey var* mı?"

"Caeror'u hatırlıyor. Onun ve Veridius'un orada bir şey bulduklarını bilecek kadar hatırlıyor. Gizli tuttukları bir şey. Sana bahsettiğim Akademi'nin yakınındaki ormandaki kalıntılar ve sonra da batıdakiler." Karşısındaki adam traşlı kafa derisini ovuşturuyor. Sesi kısık. Onu hiç görmediğim kadar yorgun ve savunmasız görünüyor. "Caeror'un Veridius'u bir dost olarak gördüğünü söylüyor. Bir *kardeş* gibi. En azından son hatırladığı kadarıyla."

Hırçınlığını gizleme zahmetine girmiyor.

"Ama Veridius neden intihar ettiğini söylesin ki?" Ulciscor haklı: hepsini bir araya getirdiğinizde bir şey varmış gibi görünüyor. Ama bu durumu daha az kafa karıştırıcı yapmıyor. "Neden sadece bir kaza olduğunu söylemiyorsun? Ve eğer Caeror'u öldürmek istiyorsa, neden Lanistia'yı kurtardı? Onun hafızasını biliyor olamazdı."

"Veridius'un kendisinin yaptığı bir tartışma." Ulciscor'un suratı asık. "Ve ne ben ne de Lanistia cevaplara sahibiz. Belki hiçbir şey görmedi, belki de nasıl olsa öleceğini düşündü. Ama intihar iddiasına gelince? Bu muhtemelen Din'le yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı - ki Domitor olduktan hemen sonra onlara iltica ettiğine bakılırsa öyle olduğu açık. İntihar, Akademi'yi herhangi bir suçlama ya da soruşturmadan koruyordu. Ailem bile her şeyin mümkün olduğunca sessiz sedasız sona ermesini istedi." Omuzlarını yuvarlıyor, bu son ayrıntıyı hızlıca geçiştiriyor.

Onu izliyorum, adama acıyacağını bildiğim gerçek bir sempati dalgasını gizliyorum. "Tüm bunları bana en başından anlatmalıydın."

"Bu senin eğitimini zorlaştırırdı. Senin için, çünkü Lanistia'nın senden yaptığı her talebi sorgulayacaktın. Lanistia için de, çünkü bence o da bunu görecekti ve bunu yapmakta haklı olup olmadığını merak edecekti. Ama gitmeden önce sana hep söyleyecektim."

Protesto etmek için hareket ediyorum, sonra sakinleşiyorum. Haklı olabilir. Lanistia'nın Veridius'tan ne kadar nefret ettiğini, Caeror'a ne olduğunu öğrenmek için ne kadar çaresiz olduğunu hayal edebiliyorum. Ona. Onun amansız zorlamalarına, bitmek bilmeyen agresif derslerine katlanırken, aklımın bir köşesinde bu bilgi varken, tüm bunların gerekliliğini merak etmemek zor olurdu. Belki de eğitimime olması gerektiği kadar objektif yaklaşmadığını düşünmek.

"Bana şimdi söylüyorsun," diye belirttim sonunda. "Hâlâ iki haftalık eğitimim var."

"Umarım bu noktada birbirinizi bununla başa çıkabilecek kadar iyi tanıyorsunuzdur." Bana bakıyor. "Ve Lanistia'nın yöntemlerinin işe yaradığını görecektir kadar zeki olduğunuzu. Yatakta geçirdiğin bir haftadan sonra bile bir ay öncesine göre daha iri görünüyorsun. Daha güçlü."

Homurdanarak onun fikrini kabul ettim. Sürekli antrenman ve tam diyet meyvelerini vermeye devam etti.

"Akademik olarak da geliştiğini söylüyor. Boşlukları dolduruyormuşsun. Bir hafta kaybettikten sonra bile hazır olacağını düşünüyor."

"Çürüten tanrılar. Bunu gerçekten *söyledi* mi?" "Sana söylediğimi belli etme."

Bir sırtış paylaşıyoruz, konuşmanın ağırlığının bir kısmı kalkıyor.

Bir süre daha konuşuyoruz ama önemli meseleler halledildi. Ulciscor kısa süre sonra sarkan göz kapaklarımı fark ediyor ve Kadmos'a beni kontrol etmesi için talimat vermesini ve Lanistia'nın eğitime devam etmeden önce günün geri kalanında bana izin vermesini öneriyor. Her iki öneriye de itiraz etmiyorum. Vedalaşıyoruz.

"Belirtmeliyim ki delikanlı. Son birkaç gündür burası ve Caten arasında çok sık gidip geliyorum ve orada bana ihtiyaç var. Bu yüzden sen Akademi'ye gitmeden önce son kez konuşuyoruz. Muhtemelen Atalar Festivali'ne kadar da son kez." Ulciscor ayakta. Beni omzumdan alkışlıyor. Garip, neredeyse sevecen bir hareket. "Hayat ve şans, Vis. Dikkatli ol."

"Yapaca

ğım."

Ayrılıyor.

XXIII

Sert bir sarsıntıyla uyandığımda şafak sökmek üzereydi. İnleyerek gözlerimi açtığımda Lanistia'nın kara camlı yüzünün bana doğru baktığını görüyorum.

"Uyuyakalmışsın."

"Tanrıların mezarları, Lanistia. Ben de seni gördüğüme sevindim." Elini savuşturup doğruluyorum ve gözlerimdeki bulanıklığı temizliyorum. Bu sefer baş dönmesi yok. Önceki günün ağrıları fazladan dinlenmenin ardından oldukça hafiflemiş görünüyor. "Daha geç başlamayı hak etmiş olabileceğimi düşündüm."

"Bir haftalık uykunun yeterli olacağını düşünmüştüm."

"Sen yapardın," diye homurdanıyorum yataktan sallanarak çıkarken. Masanın üzerindeki su kabıyla yüzümü yıkıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, tuniğimi düzeltiyorum. Sabırsızlıkla beni izliyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yeterince iyi." Çoğunlukla doğru. Her hareketimde hâlâ sertlik var ama esnedikçe kaslarımın gevşediğini hissedebiliyorum. Yorgun olsam da dün her nefes alışımda hissettiğim yorgunluk yok.

"O zaman gidelim."

Tuhaf bir sabah. Bir yandan, Ulciscor'un yemyeşil Ield'lerinin üzerinde ilerlerken, çakıllar çıtırdarken, nefes bulutları genç ışıktaki dağlar arasında rahatlatıcı bir aşinalık hissi var. Aşağıda çalışan Octavii'lerden birkaçı bize doğru bakış atıyor -sanırım bana doğru- ama bunun dışında sanki naumachia'yı sadece hayal ediyormuşum gibi geliyor. Sanki gerçekten hiç olmamış gibi.

Ama zamanın nasıl geçtiğinin de farkındayım. Bunu en son yaptığımdan bu yana her şeyin ne kadar dramatik bir şekilde değiştiğinin. Bir hafta önce arabaya bindiğimde

önce, kendimi hazırlamam için hala bir çağım varmış gibi hissediyordum. Mümkün olduğu kadarıyla kontrolün bende olduğunu hissediyordum.

Şimdi kalan zamanıma göre hazırlıksızım. Geride kaldım.

İlk başta Lanistia bana her zamankinden farklı davranıyor gibi görünmüyor; sıkı çalışıyoruz ve düzenli bir oranda çürükler toplamaya başlıyorum. Ancak seans uzadıkça, darbelerinin her zamanki gibi acıtmadığını fark etmeye başlıyorum. Yaptığım hatalar yanıma kâr kalıyor.

Üçüncü kez savunmamda bariz bir açık bulamayınca geri adım atıyorum. "Kolay gidiyorsun."

"Belki de." Lanistia doğruldu. "Bir hafta boyunca bilincin yerinde değildi. Buna geri dönmek daha iyi."

"Bunun için zamanımız yok." Kelimeleri hırıldayarak söylüyorum. Bunları söylemek zorunda kalan ben olduğum için sinirliyim.

"Ayrıca tekrar kötüleşmen için zamanımız yok. Kadmos'un sende yanlış bir şey bulamamış olması, olanları görmezden gelebileceğimiz anlamına gelmiyor."

Dudağım hayal kırıklığıyla seğiriyor. "İknmak istediğini biliyorum. O zaman ıkn."

Lanistia tekrar duruşunu almak için hamle yapıyor, sonra tereddüt ediyor, bunun yerine tünigindeki hayali kiri fırçalıyor. "Ulciscor sana Caeror'dan bahsettiğini söyledi."

"O yaptı."

"Bana sormak istediğin bir şey yok mu?"

"Bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey var mı?" "Pek yok."

"Bana söylemen gereken bir şey varsa, söyleyeceğini varsayıyorum." Merak ettiğim azımsanmayacak kadar çok şey var ama onun acısı pahasına merakımı gidermek adil değil.

Lanistia bir süre daha beni inceliyor. "Pekâlâ." Omuzlarında hafif bir gevşeme var. Neredeyse belli belirsiz bir minnettarlık başını sallıyor.

Devam ediyoruz ve Lanistia'nın saldırılarındaki ısırgan geri döndüğünü hemen fark ediyorum. Kendime şaşırdım... tam olarak *memnun olmasam* da, memnunum. Lanistia ve ben birbirimizi eskisinden biraz daha iyi anlıyormuşuz gibi hissediyorum.

Tartışmamız birkaç dakika boyunca göreceli bir sessizlik içinde devam etti, ta ki karşımdaki genç kadın aniden durup elini kaldırarak şunu yapmamı işaret

edene kadar

aynı. Villaya giden yola doğru dönüyor.

Tekerleklerin çakıl taşlarına karşı çıkardığı hafif, ısrarlı çıtırtılar duyuluyor ve bir at arabası görünmeye başlıyor. Lanistia ve ben bulutlu şafağın puslu yarı aydınlığında birlikte kaşlarımızı çatarak bakıyoruz.

"Birini mi bekliyorsun?"

Alnındaki ince ter tabakasını silerek başını sallıyor.

Habersiz bir ziyaretçi için erken bir saat. Araba villanın girişinde durdu; şoför kapıyı açarken Lanistia ve ben birlikte yürüyoruz. Dışarı çıkan adam Ulciscor'un yaşlarında sanırım. Kısa boylu, çok zayıf, neredeyse kemikli, çukur yanaklı ve dalgalı siyah saçlı. Attan inerken kıvrak bir özgüvenle hareket ediyor, yaklaşmamızı gözlemlemek için dönüyor.

"Villa Telimus'a hoş geldiniz." Evlat edinilmemin onaylanmasının ardından bekleneceği üzere liderliği ben üstlendim. "Ben Vis Telimus."

"Ah! Genç Catenicus'un ta kendisi." Yabancı beni inceliyor, etkilenmekten çok büyülenmiş görünüyor. "Bana hâlâ baygın olduğun söylendi."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ya siz?"

"Sextus Gaius Valerius. Sizi muayene etmek için buradayım." "Sen bir doktor musun?"

"Onun gibi bir şey." Adam döner, arabadan bir çanta çıkarır ve içini karıştırmaya başlar. "Sadece birkaç örneğe ihtiyacım var. Ve bazı cevaplar, bunları verebilecek konumda olduğunuza göre. Fazla vaktinizi alacak bir şey değil."

"Dispanserimiz mükemmel bir doktordur ve Vis'in kalan hastalıklarını çoktan temizledi." Lanistia, sert ve sabırsız. "Kimin yetkisi altında?"

"Senato'nun." Gaius sakın bir şekilde sözümü kesiyor ve çantasından bir taş çıkarıp bana uzatıyor. "Magnus Tertius Servius'un izni."

Karoyu alıyorum. İki tarafı da boş. Kaşlarımı çatıyorum, sonra Gaius'un söylediği anlama geldiğini varsayarak ama nasıl olduğundan emin olmayarak Lanistia'ya gösteriyorum. Her zamanki ifadesizliğiyle inceliyor.

"Ulciscor burada değil," diyor sonunda.

"Eminim bunu doğrulayacak bir şey bulabilirsin, Sextus Scipio."

Lanistia homurdanıyor -sanırım adamın kim olduğunu bilmesine sinirlenmiş- ama sonra bariz bir gayretle ses tonunu daha uyumlu olacak şekilde değiştiriyor. "Of

Tabii ki. Lütfen içeri gelin. Anladığınız üzere, son olayları göz önünde bulundurarak kontrol etmemiz gerekiyor."

"Doğal olarak."

Gaius peşimizden villaya giriyor ve Lanistia beni Ulciscor'un odasına doğru götürmeden önce ona avluda beklemesini söylüyor. Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz ona bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Emin değilim." Alnında bir kırısklık. "Ulciscor Servius'un piramidinde, yani bu..." Konuşurken fayansı odanın girişine dayıyor; bir tık sesi geliyor ve kapı açılıyor.

"Anladığım kadarıyla gerçek?"

"Bu gerçek. Ve bu eski bir yetkilendirme şekli. Alışılmadık bir şey. Doğrudan ve gizli. Ulciscor burada olsa bile, soru sormadan itaat etmesi beklenirdi. Sonra da Gaius'un burada olduğunu unuttur." Odanın kapısını tekrar kapattı ve dikkati dağılmış bir şekilde gözlüklerini düzeltti.

"Yani o bir doktor değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama buraya sadece senin iyi olduğundan emin olmak için gönderildiğini düşünemiyorum."

"Ne yapmalıyım?"

"O ne derse desin. İsteddiği ve yaptığı her şeyi not alın. Ulciscor'a daha sonra haber veririm."

Gaius'un çömelmiş, karmaşık mozaik Roor'u incelediği avluya dönüyoruz. "Bu çok güzel bir işçilik," diye gözlemliyor biz içeri girerken, başını kaldırmadan. İkimiz de cevap vermeyince iç geçiriyor, ayağa kalkıp geriniyor. "Umarım her şey yolundadır?"

"Öyle." Lanistia fayansı geri verir.

Gaius şaşırmadan başını sallar ve Lanistia'ya sabit bir şekilde bakar. Lanistia yüzünü buruşturup kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkmadan önce on beş saniyelik bir gerginlik yaşanır.

"Peki o zaman." Gaius beni bir sandalyeye oturtuyor, sonra çantasından bir şeyler çıkarmaya başlıyor. Birkaç küçük, renkli taş şişe, onları masanın üzerine koyarken şingirdayan bir ses çıkarıyor. Bir dizi nahoş görümlü bıçaklı alet. "Söyle bana Vis. Tam olarak ne zaman uyandın?"

Kolayca, kendinden emin bir şekilde konuşuyor, hürmetin getirdiği tereddütlerden hiçbirisi yok. Bu garip; adam belli ki önemli biri değil ve Catenan toplumunu, pleb bir Sextus'un normalde bir patrisyenin oğlunun yanında daha temkinli olacağını bilecek kadar öğrendim.

"Dün."

"Uzun sürmez o zaman. Güzel. Güzel." Gaius dikkati dağılmış bir şekilde konuşuyor, topazdan yapılmış gibi görünen bir şişeyi açıp içine bakıyor, sonra içindekileri karıştırıyor ve yerine koymadan önce kısa bir selam veriyor. "Naumachia'da tam olarak neler olduğunu anlatabilir misin? Melior'un yaptığını gördüğünüz her şeyi, onunla olan her etkileşiminizi. Mümkün olduğunca ayrıntılı olarak, lütfen."

Hikâyeme başlıyorum ama Gaius tekrar tekrar araya girip bahsettiğim hemen her şey hakkında açıklama, açıklama ya da daha fazla ayrıntı istediğinden hikâyem hızla duraklıyor. Bunu yaparken de çalışıyor. Saçımdan, tırnaklarımdan, tükürüğümünden örnekler alıyor. Bir kolumdaki deri parçalarını kazıyor, sonra diğer kolumda bir kesik açıyor ve beni endişelendirecek şekilde az miktarda kanımı obsidyen bir şişeye boşaltmaya başlıyor.

"Çürüyen tanrılar, bu ne için?" Kırmızı kürecikler kabın içinde kaybolmaya başladığında söylediklerimden vazgeçiyorum. Neşter derimi parçaladığında itiraz etmemiştim ama bu kadarı da fazla.

"Test." "Ne için?"

Gaius cevap vermiyor. Şişeyi dikkatle izliyor, ışığa doğru tutuyor. Ne aradığından emin değilim. Kesinlikle obsidyen. Tamamen opak.

"Neyi test ediyorsunuz?" Soruyu tekrarlıyorum. Bu sefer sertçe.

Gaius çileden çıkarıcı bir saniye daha şişeye kaşlarını çatıyor, sonra şaşırmış gibi homurdanıyor. "Tuhaf bir şey. Melior'un kullandığı güç bizim için yeni. Onunla temas etmenin bir insanın vücudu üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilemeyiz. Çok dikkatli olmalıyız." Kesiğimle ilgilenmeye başladı, kolumdan aşağı akan damlayı durdurdu.

Bu bir deRection, iyi yapılmış olsa da. Baskı yapmıyorum. Gerçek cevap ne olursa olsun, Gaius bundan vazgeçmek niyetinde değil.

Doktorun soruları devam ediyor ve ben sadece travmatik bir olayı unutmak isteyen uysal, biraz şaşkın çocuğu oynamaya devam ediyorum.

deneyimim var. Ayrıntıları sorduğunda aynı bahaneleri tekrarlıyorum. Her şey çok ani oldu. Çok şiddetliydi. Paniklemişim, o anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, fazla eleştirel düşünmedim. Şanslıydım.

Sonunda, adamın bariz kızgınlığına rağmen, ona Ulciscor'a verdiklerimden başka bir şey vermedim. Tıpkı Magnus Quintus ile konuştuğumda olduğu gibi, bir yanım daha fazlasını söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyor. Böyle bir saldırının bir daha gerçekleşmesini önlemeye yardım etmek. Estevan'ın silahının neden olduğu katliam, asla tekrarlanmasını istemeyeceğim bir şey. Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak bir anı.

Ve yine *de...* bu bir silah. Hiyerarşinin sahip olmadığı bir silah. Aslında korktukları bir silah.

Gaius sonunda yenilgiyi kabul eder ve elindeki örnekleri dikkatlice toplar. Yine de çantasını kapatmadan önce oyalanır, sonra içinden buruşuk bir kâğıt demeti çıkarır.

"Son bir soru," diyor, ses tonu bıkkınlık ve teslimiyet karışımı, çarşafı açıp ilgisiz bir şekilde önümdeki masaya sererken. "Sanırım bunlar senin için bir şey ifade etmiyor?"

Her biri olağanüstü bir ustalıkla çizilmiş resimler içeren dört sayfa var. Bir gece gökyüzü, dolunayın önünde ürkütücü bir şekilde havada asılı duran insan silüetleri. Issız bir uzaylı manzarası, bir şehir dolusu kırık dökük binayı yarıya kadar kaplayan kum tepeleri, aralarındaki kumdan sivri bıçaklar gibi yükselen paramparça cam sütunlar. Sonunda aynı derecede devasa üçgen bir açıklığı olan devasa bir salon, etrafındaki duvarlara tanımadığım bir dilde yazılar yazılmış.

Ama bakışlarımı yakalayan dördüncüsü. Dev bir siyah piramit yükselen dalgalara karşı duruyor.

Estevan'a ulaşmadan önceki o esrarengiz saniyede gördüğüm şey tam olarak bu değildi.

Ama yeterince yakın.

İsteğim dışında, bakışlarım o son görüntüde çok uzun süre kaldı. Kendimi toparlamak ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum ama Gaius'un rahat tonu, sorgunun bittiğini işaret ediyor gibi görünmesi beni etkisiz hale getirdi. Tekrar başımı kaldırdığımda gözlerinin keskin ve değerlendirci bir şekilde parıldamasına bakılırsa, kasıtlı bir taktik.

"Çok tuhaflar." Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum, daha fazla ayrıntıdan ziyade kendimi toparlamak için. "Neyden geliyorlar?"

Durumu kurtarmak için makul bir girişim ama ona bakmadan bile Gaius'un şüphecililiğinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Bir nefes alıyor ve sonra, "Bunu tanıdın." Doktor eğildi ve siyah piramidi işaret ederek dürttü.

"Tanıdık geldiğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum, hem utangaç hem *de umursamaz* görünmeye çalışarak. "Bir kitapta görmüş olabilir miyim?" Kafamı kaldırıp soruyu havada bırakıyorum.

Cılız adam iç geçirip yere bakmadan ve kâğıtları tekrar toplamadan önce birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. "Hayır. Bir kitaptan alınmış olamaz." Gayet soğukkanlı ama bana inanmıyor. Sayfaları çantasına geri koyuyor, sonra eliyle masaya iki kez vuruyor. Sinirlendiğini gösteren bir işaret sanırım. "Eğer bir şey... hatırlarsan... Tertius Servius'a haber gönder. Ben geleceğim. Vereceğin her türlü bilginin karşılığını alacaksın."

"Yapacağım."

Gaius bana kısa, neredeyse kısık bir baş selamı veriyor, sonra gidiyor. Yerine Lanistia geçiyor ve kapıyı hemen arkasından kapatıyor. "Eee?"

Karşılaşmayı anlatmam uzun sürmüyor, Lanistia'nın her zamanki esrarengiz ifadesi yerinde duruyor. Ben bitirdikten sonra endişe verici bir sessizliğe bürünüyor.

"Bu konuyu Kadmos'la konuşmalısın," diyor sonunda. "Zaten sabah yemeğinden sonra onunla ders yapman gerekiyor."

"Kadmos? Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de onun kapsamlı tıbbi geçmişidir diye düşündüm. Onlarca yıllık çalışması. Azriat'ın gelmiş geçmiş en genç başkanı olması. Onun-"

"Pekala."

"Güzel. Yeni bir şey öğrenirse bana haber verin. Ulciscor'a hemen haber göndereceğim." Sanki gitmek üzereymiş gibi ayaklarının üzerinde dengede durur, sonra tekrar diker. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapmak?" Gerçekten şaşırdım.

"Geri dön. Naumachia'da." Niyetli. Gözlükleri pencerenin dışındaki ufkun yeşil ve mavisine bölünmüş. "Aequa bize onunla birlikte kaçabileceğini söyledi. Neden kaçmadın?"

"Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu." "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence bu intihar olmalıydı. İkimiz de biliyoruz ki sırtındaki o yara izleri Caten'e karşı gerçek bir sevgi beslemediğin anlamına geliyor." Sesi alçak. Kesin. "Çoğu kişiden daha parlaksın Vis ama parlak olmak cesur, şefkatli ya da kahraman olmak anlamına gelmez. Çoğu zaman tam tersi anlamına gelir. Ulciscor bunu göremiyor olabilir ama benim de o kadar kör olduğumu düşünme." Küçük, alaycı bir gülümsemeyle gözlüklerine vuruyor.

Kelimeleri çiğniyorum.

"Hayır. *Hayır*." Sonunda konuştuğumda, öfkemi gizlemiyorum. Kızgınlığımı. Yeterince gerçek. "*Yapılacak doğru şey* buydu. Octavi'i'lerden biri olmak istememem, hepsini ölüme terk edeceğim anlamına gelmez."

"Ben öyle bir şey demedim. Hayatınızı onlar için feda etmeye istekli olmanızın garip olduğunu söyledim."

"Belki de ben senden daha iyi bir insanım," diye çıkışıyorum.

Bu sözle ilgili bir şey dikkatimi çekti; Lanistia açıkça tepki vermiyor ama bu söz onu kesinlikle duraksatıyor. Sessizliği bana düşünmek için bir şans veriyor. Sedotia'nın kalemi olmadan geri dönebileceğimden şüpheliyim. Bu haliyle bile tereddüt ettim.

Ama pişman değilim.

"Belki de öylesin." Lanistia kelimeleri sessizce söylüyor. "Ama senden istediğimiz şey bu değil Vis. Bu nitelik sana Akademi'de iyi hizmet etmeyecek."

Ben cevap veremeden dönüp odadan çıkıyor ve beni sabahın tuhaf olayları hakkında tek başıma endişelenmeye bırakıyor.

XXIV

"SELAM, USTA VIS."

Doğaüstü derecede bunaltıcı bir yaz sabahına dönüştü, hava ağır ve Gaius'un muayenesinin verdiği molaya rağmen eğitimden sonra tuniğim hâlâ üzerime yapışıyor. Başım Katakлизм öncesi topluma Katalan bakış açısını detaylandıran bir kitabın üzerine eğilmiş; dalgınca ekmek çiğniyorum, kelimeleri bir an bile fark etmiyorum.

"Kadmos." Kitabı bir kenara itiyorum ve Dispanser karşımdaki koltuğa oturup tel tel siyah saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru taradıktan sonra aşırı yüksek alnında boncuk boncuk biriken teri silerken onu nazikçe selamlıyorum.

İri yarı adam yerleştikten sonra neşeli ifademe karşılık veriyor ve beni şaşırtıyor. Dünden beri hiçbir şey gerilememiş demek ki. "Derslerimize devam edebilecek kadar iyisinizdir umarım?"

"Kendimi iyi hissediyorum. Aslında dün fazladan dinlendikten sonra iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Sana da teşekkür etmeliyim. Bilincim yerinde değilken benimle ilgilenenin sen olduğunu fark etmemiştim. Lanistia bana ilk birkaç günü sağ salım atlatmamı sağlamak için çok uykusuz kaldığını söyledi."

"Önemli bir şey değildi, genç efendi."

"Benim için değil." Ciddiyim. Lanistia'nın anlattığına göre, adam onun yerine geçmeye çalışan herkese saldırıyormuş. Samimi olduğumu anladığından emin olduktan sonra öne doğru eğildim. "Lafı açılmışken, bu sabah burada bir adam vardı. Tertius Servius tarafından gönderilen başka bir hekim."

"Seninle ilgilenmesi için başka birini mi gönderdiler?" Kadmos bu kavramdan rahatsız oldu. "Ulciscor ve ben, bu sabah da dahil olmak üzere, Senato'yu sağlığını konusunda bilgilendiriyorduk."

"Bu başka bir şeydi." Ona Gaius'un numune almasını anlattım ama sorularını ve çizimleri atladım. "Bunu neden yaptığına dair bir neden biliyor musun?"

Bana yapılanları anlattıkça Kadmos'un şaşkınlığı daha da arttı, ta ki gözleri öfkeyle dolana kadar. Elinin tersini kırışmış, parlayan alnında gezdirerek, "Bunun bir faydası olmaz," diye mırıldandı. "Eski tarikatlardan bazıları bu adamın senden aldıklarını yakmış olabilir -Arkanizm, muhtemelen hayatta kalan son tarikattı. Ama o bile seni iyileştirmek için yanlış yönlendirilmiş bir girişim olurdu. Ölü bir deri ve biraz kurumuş kandan kimsenin çıkarabileceği bir şey yok."

Yer değiştiriyorum. "Ve bununla *yapabilecekleri* hiçbir şey yok mu?"

Bana boş boş bakıyor, sonra kıkırdıyor. "Hayır! Tanrıların mezarları, hayır."

Lanistia da aynı şeyi söylemişti ama bunun onaylandığını duymak beni rahatlattı. Ben de aklıma kötü bir amaç gelmemişti ama üst düzey İrade kullanımı konusundaki bilgimin hâlâ sınırlı olduğunun da farkındayım. "Güzel. Teşekkür ederim."

Sanırım sesimdeki memnuniyetsizliği duyuyor, ama bu ona yönelik değil. "İsterseniz daha fazla araştırma yapabilirim? Sytrece'te hâlâ oradaki kütüphanelerden bazılarına bakmaya istekli olabilecek bağlantılarım var."

"Hayır, teşekkür ederim Kadmos. Çok nazıksınız ama Tertius bunun sessizce yapılmasını istemişti. Herhangi bir sorun çıkmasını istemem."

"Elbette, genç efendi."

Ona bakıyorum. Başından beri onun bilgili bir adam olduğunu biliyordum; birlikte aldığımız her derste bunun kanıtı vardı. Ama somurtkanlığı yüzünden bu bilginin kaynağı hiçbir zaman sohbet konusu olmadı ve Sytrecian bağlantılarından bahsetmesi bana bunu hatırlattı. "Gerçekten de tüm Azriat Enstitüsü'nden sorumlu muydun?"

Kadmos ağırlığının altında sandalyesi gıcırdayarak kayıyor. "Çok uzun sürmedi. Yasaklar başlamadan yaklaşık altı ay önce göreve başladım."

"Oh... Bu... korkunç olmalı."

"O zamanlar böyleydi," diyor ellerini açarak, hiç de acımadan. "Profesör olmak için bile gençtim ve konumum azımsanmayacak kadar kıskançlık uyandıran bir konumdu. Sahtekâr Erimides iddialarını ortaya attığında, Deopolis'te çok az kişi Caten'in dostluğunu riske atmanın akıllıca olacağını düşündü."

Ve tabii ki Dimidius Carthius isyanı kaçınılmaz olarak bastırıldığında örnek olmak istedi. Bana kimin isim verdiğini hala bilmiyorum ama bir gece beni yatağımdan aldılar ve... işte buradayım."

"Ama komplo kurmaktan suçlu değil miydiniz?"

Kıkırdıyor. "Ben pek komplocu sayılmam genç efendi. Hiçbir zaman tam olarak atılan, geceleri sır saklayan bir tip olmadım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok açık, çok yanlış görünüyor.

Kadmos debelendiğimi görüyor ve tekrar gülümsüyor, ifadesinde sadece en ufak bir hüznün izi var. "Bir adam her zaman ne olabileceğini merak eder, ama bilge bir kişi talihi geldiğinde tanır. Geride bıraktıklarına rağmen, hayat bana karşı hiç de acımasız olmadı."

"Bunu nasıl kabullenebildin? Senden aldıkları için onlara nasıl kızmazsın?" Sözcükler ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıverdi; onları geri almak istercesine elimi uzattım ve sonra yüzümü buruşturarak bıraktım.

Beni düşünüyor. Hâlâ terden parlıyor ama ağırbaşlı. Sonra ayağa kalkıp dönüyor, tünüğünü çözüyor ve sırtını görebileceğim şekilde kaldırıyor.

"Hepimizde var genç efendi," diyor sessizce. "Yoksa Aurora Columnae'yi reddeden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

Cildini kaplayan pembe ve süt beyazı çizgilere bakıyorum, nutkum tutuluyor.

Eski, solmuşlar ama onları karıştırmak mümkün değil.

"Her insanın hayatında öyle bir nokta vardır ki, kaybedene kadar dünyanın adaletsizliğine karşı çıkabilir ya da elinden gelenin en iyisini yapabilir. Ya kurban olarak kalır ya da hayatta kalan olur." Kadmos yara izlerini tekrar örtmek için bezin düşmesine izin veriyor. "Boyun eğmek bir yükü, ama asla alternatifine değişmeyeceğim bir yük. Birçoğu güzel olan otuz yıllık anılarım daha var. Lüks içinde, sevdiğim bir ailenin güveni ve saygısıyla iyi yaşıyorum. Yine de Sappers'e giden ya da şövalyelere satılıp madenlerde çalışmaya gönderilen meslektaşlarım vardı. Hepsi de bilgili insanlardı. Uzun zaman önce öldüler."

Bakışlarımı tutuyor. Bana yardım ettiğini sanıyor, fark ettim. Naumachia'da yaptığım şeyi yaparak seçimimi yaptığımı düşünüyor. Otuz yıl önceki ben olduğumu, düşmana teslim olup onlara katıldığımı.

Hayatımı Kadmos gibi yaşama fikrinden rahatsız değilmişim gibi görünmeye çalışıyorum. Onunla daha fazla empati kuruyorum, kesinlikle.

Ancak onun Hiyerarşı'ye yaklaşımı benim olmak istediğim kişinin tam tersi.

Bir süre çalışmaya devam ediyoruz, Kadmos hastalığımı pratik bir ders olarak kullanmaya karar veriyor ve ben bayginken beni soktuğu çeşitli testleri neşeyle açıklıyor. Kasvetli konusuna rağmen, çalışmaktan zevk alıyorum. Kadmos artık övgülerinde daha özgür, ara sıra hatalarımı düzeltse de son bir ayda ne kadar ilerlediğimi birkaç kez belirtti. Onun onayının altında kendimi ne kadar parlarken bulduğuma şaşıyorum. Çabalarım için herhangi bir şekilde takdir edilmeyeli uzun zaman olmuş gibi geliyor.

Birkaç kez sözümüz kesildi - bana öğretirken bile Dispanser hala mülkün sorumluluğunu taşıyor - ve tam güneş zirveye ulaşırken, bir Octavii elinde bir mektupla yaklaştı.

"Hm," diyor tombul adam, kaşlarını çatarak mektubu incelerken. "Leydi Telimus yazıyor. Naumachia'yı duymuş ve sizin iyi olup olmadığınızı soruyor." Okurken bir kaşını kaldırıyor. "Caten'e beklenenden daha erken dönebileceğine dair bir ima da var."

Kadını neredeyse unutmuştum. "Sence sorun olur mu?" "Endişelenmene gerek yok. "Endişelenmene gerek yok.

Akademi, erken dönse bile." "Nasıl biri?"

"Çok hoş biri." İğneleyici değil, ama dürüst görünmesi için gereken sıcaklıkla da söylenmiyor. "Yine de sık sık uzakta."

Kadmos yine basit, renksiz bir gerçek olarak sunsa da, ikinci bölümde pek çok ima var. Hiyerarşideki kadınların -özellikle de Ulciscor'un gibi genç eşlerin- Will kullanma becerileri ne olursa olsun, genellikle aileye odaklanmaları beklenir. Relucia'nın Ulciscor'la çocukları yokken yurtdışında çalışıyor olması çok şey anlatıyor.

Daha fazlasını sormak istiyorum, ama Kadmos'un bana zaten öğrenemeyeceğim bir şey söyleyecek kadar edep sınırlarını zorlayacağından şüpheliyim.

Konuyu kapatıyorum ve beni Akademi'ye hazırlamak için yarışımıza devam ediyoruz.

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA Labirent'te eğitim, öğrenme ve pratikle dolu kaba bir bulanıklık içinde geçti.

Anguis'in naumachia'ya olası tepkisi konusundaki endişelerim yersiz: Telimus malikânesinin etrafına yerleştirilmiş muhafızların hiçbirinden ne bir intikam iması ne de bir endişe var. Aslında Anguis'ten hiçbir açıklama yok. Lanistia örgütün kargaşa içinde olduğunu, liderleri öldüğü ve büyük saldırıları büyük ölçüde engellendiği için toparlanmaya çalıştıklarını tahmin ediyor.

Bu rahat olduğum anlamına gelmiyor. Sanırım Suus'tan sonra çelik gibi dövülmüş bir yanım var - aksi takdirde beni parçalayacak anılara nasıl duvar öreceğini bilen bir yanım. Ve uyandıktan sonraki ilk birkaç gün boyunca, naumachia'yı tekrar tekrar yaşamam istendiğinde bunun çok zor olduğunu hissedebiliyordum. Ama geceler bambaşka bir canavar. Gözlerimi kapatıyorum ve bir kan gölü görüyorum. Kaygan, dumanı tüten bağırsakların ve kemiklerin üzerinden tırmanıyorum. Terleyerek, titreyerek ya da bazen karanlığa doğru ağlayarak uyanıyorum.

Her şey gibi o da kayboluyor. Ve günlerimin acımasızlığı, uyanmaya başladığımda bile yorgunluğun beni dakikalar içinde uykuya geri zorladığı anlamına geliyor.

Ama uykum asla eskisi gibi olmuyor.

Akademi'ye gitmek üzere yola çıktığım günün sabahı şafak söküyor. Lanistia ve ben son antrenmanımızı henüz bitirmiştik; hafif bir ter içindeyim, villaya doğru yürürken nefesim buğulanıyor. Etrafımızdaki tarlalarda Octavii'ler işlerine başlıyor, uzaktan gelen konuşmalar tepelerde çınlıyor. Lanistia alışılmadık bir şekilde sessiz; genelde böyle anlarda az önce yaptığım tüm hatalar için beni azarlar ve sonra da ders çalışırken yapacağım tüm hatalar için beni azarlar. Sonra da geride kaldığım için beni azarlar.

Bu sessizlikten rahatsız olmamın benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. "Ulciscor dün haber gönderdi," diyor Lanistia aniden.

"Kendisi için

Atalar Festivali için Nekropol'e gitmene izin verdi - bir dahaki sefere Akademi dışına çıkmaya izin verilecek. Transvect saldırısından sonra tanıştığınız öğrencileri de araştırdı."

"Ah?" O zamandan beri olan diğer her şeyle birlikte, bana ilaç verilmiş olabileceği önerisini neredeyse unutmuştum.

"Indol Quiscil, düşündüğü gibi Dimidius'un oğlu. Belli Volenis ve Emissa Corenius diğer ikisi. Belli, Sytrece valisi Quintus Volenis'in kızı. Emissa ise Magnus Quintus Corenius'un kızı."

Çalışmalarımdan isimleri tanıyorum. Önemli aileler. Önemli öğrenciler.

"Üçüncü sınıftalar, yani Akademi'deki seçkinler arasındalar. Ve hepsi askeri ailelerden geliyor. Ulciscor bunun onları Veridius için olası hedefler olmaktan çıkardığını söylüyor; ilerleme sağlayabileceği öğrencileri seçmesi çok daha kolaymış. Yani *muhtemelen* sana bir şey yapmadılar."

"O halde *muhtemelen* endişelenmemeniz gereken bir şey daha var."

Lanistia homurdanıyor. "Zaten bir süre onlarla pek bir şey yapmayacaksın. -Unutmayın, Yedi'de başlayacaksınız ve Akademi'deki sınıflar gerçek dünyadaki piramit sıralamalarını taklit etmek içindir. Üçüncü sınıfa ulaşmadığınız sürece, sizinle en fazla emir vermek için etkileşime geçeceklerdir."

Başımı sallıyorum. Yine sessizlik. *Üçüncü sınıfa geçene kadar*. Sormak istemiyorum. Yenilgiyi kabul etmek, onun ne düşündüğünü gerçekten önemseydiğimi itiraf etmek gibi geliyor.

"İyi olacaksın." Bu ifadeyi şimdiye kadar söylediği her şey gibi gönülsüzce söylüyor. Dümdüz karşıya bakıyor, ama bildiğim kadarıyla yüz ifadem üzerine odaklanmış olabilir. "Çalışmaya devam edersen, yapman gerekeni yapma şansın var."

"Sen ve Ulciscor aradığınız şeyi buldunuz mu?" "Sınıf Üç'e girin."

Yutkunuyorum. İfadeyi kabul ettiğimde omuzlarımdaki gerginlik azalıyor.

Sonra kendime bir sırtıma izni veriyorum. "Oldukça iyi olduğumu düşünüyorsun." Homurdanıyor. "Kesinlikle öyle bir şey demedim. Ya da ima etmedim."

Sırtışım genişliyor. "Hayır, hayır. Şimdi görebiliyorum. Benden gizlice hoşlanıyorsun. Benim öyle olduğumu düşünüyorsun.

."

Gökyüzüne bakıyorum, nefesim kesilmiş, ciğerlerimdeki hava yok olmuş. Göz ucuyla Lanistia'nın uzaklaştığını görebiliyorum, yürüyüşü az önceki kadar sakın.

İnledim, ayağa kalktım. Gülümsüyorum. Lanistia'ya yetişmek için koşarak villaya doğru yapacağımız son yürüyüşe çıkıyorum.

AYRILMAK GARIP HISSETTİRİYOR. Burası bir yuva değil, anladığım kadarıyla kelimenin hiçbir anlamıyla değil. Burada benden ya da bana karşı sevgi yok. Diğerlerinin nasıl hissettiğinden bağımsız olarak, en azından gerçekten yok. Dürüstlük olmadan sevgi olamaz.

Ama vagonun kapısı kapanırken hâlâ bir boşluk hissediyorum. Pencereden dışarı bakıp Lanistia ve Kadmos'un şekillerinin gözden kayboluşunu izlerken bir kayıp hissi. Burası bir çeşit sığınaktı. Yenilenmiş bir amaç duygusu bulduğum bir yer.

Sonunda yeşil tepeler ufukta kayboluyor ve manzaralar akıp giderken düşüncelerimle baş başa oturuyorum. Buradan Transvect platformuna kısa bir yolculuk var. Lanistia'ya ne yaparsam yapayım, her türlü nostalji duygusu kaygı tarafından çabucak süpürülüp atılıyor.

Birkaç saat içinde Akademi'de olacağım.

BÖLÜM

XXV

Suus'ta ilk özel konuşmamı yapmak zorunda kaldığım zamanı HÂLÂ HATIRLIYORUM. Küçük bir şeydi, bir ziyafete giriş niteliğinde birkaç kelime. Öğleden öncesine kadar çok kabadaydım. Sonra bir şeyler koptu. Kalbim yavaşlamadı. Ellerim titredi. Kustum.

Sonunda babama "Bunu yapmak istemiyorum," dedim. Sesim kısıktı.

Başım eğikti. Beni oturttu. Kolunu bana doladı. Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda bana "Gergin olduğun için mutlu olmalısın" dedi. Şaka yaptığından emin bir şekilde acı acı güldüğümü hatırlıyorum.

"Bu doğru." Her zaman çok nazikti. "Gerginlik, ileride yüzleşilmesi gereken bir korku olduğu anlamına gelir, Diago. Asla gergin olmayan adam, asla zor bir şey yapmaz. Asla gergin olmayan adam asla büyümmez." Saçlarımı okşadı. "Bunu bir fırsat olarak düşünmek için elinden geleni yap. Bir lütuf olarak. Burada kendini nasıl hissettiğin önemli değil." Eli göğsüme hafifçe bastırdı ve onu örttü.

Şimdi kendi elimi göğsüme koyuyorum, onun dokunuşu olduğunu hayal ediyorum. Kalp atışlarımı hissediyorum. Transvect Quus Denizi'nin kıyısını sıyrırken onun sözlerine sımsıkı tutun.

Daha önce Solivagus'a gitmiş olmama rağmen, gerçekten vardığımı hatırlamıyorum ve bugün gemideki tek kişi benim. Bu yüzden kısa süre sonra kendimi pencereye yaslamış, adanın ufukta belirişini utanmaz bir merakla izlerken buldum.

Transvect 1 pırıl pırıl su boyunca önce ilerliyor, sonra sürünmeye başlıyor ve derinliklerden fırlayan birkaç beyaz monolitten birinin yanından alçaktan kayıyor. Geçen sefer de çıkış yolunda aynı şeyi yapmıştı. Ulciscor'a göre Deniz Duvarı'nı geçmenin tek yolu bu: adayı çevreleyen batık taş bariyeri geçmeye çalışan başka her şey - gemiler, hatta sadece insanlar

görünmeyen bir güç tarafından aşağı çekilir. Okyanusun dibine sürüklenir Roor ve orada tutulur.

Bunu söyleme biçimine bakılırsa, bu teorik bir bilgi değildi.

Etrafımdaki tahta ve taşlar uyanan bir hayvanın ürpertisini veriyor ve tekrar hızlanmaya başlıyor. Kıyıda ne kadar uzakta olduğumuzu tahmin etmeye çalışıyorum. Belki bir mil? Transvect kendini yukarı doğru kaldırmadan önce birkaç saniye daha dalgaların üzerinde süzülüyor. Kıyı şeridini koruyan dik mavilikler yaklaşan ufukta yavaş yavaş alçalmaya başlıyor.

Ulciscor'un buraya geldiğimizde bana bahsettiği harabelere bir göz atmaya çalışarak diğer tarafa geçiyorum. Yine de çok alçaktayız ve Solivagus sarp tepeler ve derin kanyonlardan oluşan gizleyici yeşil bir kütle.

Tüm yolculuk boyunca gergindim, ancak Transvect nihayet adanın eşiğinden geçerken, ilk gerçek endişe sancıları vurmaya başladı. Geçtiğimiz aylardaki tüm kaos ve stres bununla ilgiliydi. *Bunun* için hazırlanmak.

Artık hataya yer yok.

"Vis Telimus?" Ben Transvect'ten inerken beyaz pelerinli bir adam peronda tek başına bekliyor. Eğri büğrü, küt bir burun sarp yüzüne hakim.

"Bu benim." Ulciscor'un bana verdiği taş kimlik karosunu, kazanan bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle takdim ediyorum.

Yabancı gülümseyerek karşılık verir, eksik bir dişi ortaya çıkar. Kırkını pek geçmemiş gibi görünüyor. "Ben Septimus Filo. Ama bana Ulnius deyin." Kiremidimi kabul ediyor ve sonra omzuma asılı çantaya bakıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Öyle."

Elini uzatıyor ve ona vermem için işaret ediyor. Bu hareket talepkâr olmaktan çok ekonomik. "Onu senin odana götüreceğim."

Bu da tabii ki ilk sırada aranacağı anlamına geliyor. Ama ikinci bir şey yok. Teslim ediyorum.

"Beni takip edin. Ve yakın durun." Ulnius yürümeye başlar. Yürüyüşünde hafif bir topallama var. "Son birkaç haftadır buralarda alupi görüldüğüne dair bazı raporlar aldık."

"Kurtlar mı?" Ulciscor onlardan bahsetti.

"Büyük kurtlar." Söyleyiş tarzına bakılırsa, küçümsüyor. "Gerçi genelde Akademi'ye yaklaşmamaları gerektiğini bilirler. Bir şey olduğundan şüpheliyim

endişelenme."

Tam olarak rahatlamış sayılmam ama çok fazla seçeneğim de yok. Adamın peşinden gidiyorum.

"Yaralarını iyi atlattın mı? Buraya son gelişinden sonra" diye ekliyor, soru karşısındaki şaşkınlığımı görünce.

"Ah." Beyaz pelerin ve daha sonra belli belirsiz bir isim. "Siz Akademi doktoru musunuz?"

"Magnus Quintus'la ilk geldiğinizde sizinle ilgilenmişim," diyor. Yolun en dik kısmından yukarı çıkmaya başlıyoruz. Ulnius'un bununla bir sorunu yok gibi görünüyor.

"Her şey çok iyi iyileşti. Neredeyse hiç yara izi yok." Tereddüt ettim. "Teşekkür ederim."

"Lütfen. Genç Catenicus'un kendisini diktiğim için övünebilirim. Size teşekkür etmeliyim."

Ben de garip bir kıkırdama ile karşılık veriyorum. Bu isim her ne kadar hoşuma gitmese de, buna alışmam gerekecek.

Bir dakika boyunca yürüyoruz, sadece yaprakların hışırtısı bize eşlik ediyor. Ulciscor'un yakındaki harabelere götürebileceğini düşündüğü, doğuya doğru ayrılan patika çok geçmeden belirdi ama bakışlarımın oyalanmasına izin vermiyorum. Orada her ne yatıyorsa bir süre daha beklemek zorunda kalacak.

Ulnius birkaç kez daha bir şeyler söylemek ister gibi bakar. Sonunda, durmak için bocalıyor.

"Daha ileri gitmeden önce bir şey söylemem gerekiyor. Müdür muhtemelen sana isminin burada hiçbir şey ifade etmediğini söylemek üzeredir. Hala kendi yolunu kazanman gerektiğini söyleyecek. Ve derslerine gelince, o haklı. Ama... bak. Kız kardeşlerimden biri Naumachia'daydı. Ve hayatta kaldı, Arventis'e şükürler olsun."

Sessizliğe gömülür. Kelimeleri arıyor. Ona izin verdim.

"Yaklaşık bir hafta önce onunla konuştum. Hikayeleri zaten duymuştum ama onun gerçekten hatırladığını görmek..." Nefes veriyor. Bakışlarımı karşılıyor. "Neye ihtiyacın olursa, Catenicus. Sen buradayken. Mezun olduktan sonra. Ne zaman istersen. Bana haber ver yeter."

Başını ciddiyetle eğiyor, sonra dönüyor ve dik patikadan yukarı doğru ilerliyor.

Akademi girişindeki rahatsız edici Will kafesinden içeri alınmamız uzun sürmedi; Ulnius, bakımlı patikadan quadrum'a doğru yürürken ilgimizi çekeceğini düşündüğü çeşitli binaları işaret ediyor. Devasa taş meydan, buraya son gelişimle kıyaslandığında ürkütücü derecede sessiz, sadece ortadaki fiskiyenin çınlaması duyulabiliyor. Gerçi bu beklenen bir şey. Güneş alçalıyor. Şimdiye kadar herkes yemeğini yemiştir.

Ulnius beni Praetorium'a götürüyor, sonra dolambaçlı bir merdivenden yukarı çıkarıyor. En üstteki kapıyı dikkatlice çalıyor.

Bir an sonra Veridius'un genç yüzü bana gülümsüyor.

"Vis! Hoş geldiniz. Lütfen içeri gelin." Yüz ifadesi sıcak, gerçekten memnun. Gülümsemesini Ulnius'a çevirir. "Gün neredeyse bitti. Başardık mı?"

Doktor sırtıyor. "Beş'ten Estellia yaklaşık bir saat önce elinde bir kesikle geldi."

"Bah." Veridius alaycı bir şekilde güler ve bu basit kelimeye bile beklenmedik bir çekicilik katmayı başarır.

"Benim vardiyamı ne zaman alabileceğini sana haber vereyim mi?" Veridius eğlenerek yenilgi işareti yaparken Ulnius halinden memnun görünüyor. "Vis. Principalis." İkimize de başıyla selam verdikten sonra merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Veridius'un odasına giriyorum, başka bir yere açılan kapı olmadığına bakılırsa birinci kattaki tek oda bu. İyi döşenmiş ama görkemli değil: ortada bir masa ve karşısında birkaç koltuk, köşede bir kanep, bir duvar tamamen kitap raflarıyla kaplı. Bir rafta, gösterişsiz bir şekilde sergilenen, Veridius'un Koruyucu Tacı olması gereken altın yapraklardan oluşan bir çember var. Pencereler hem kuzeye hem de güneye bakıyor. Bir yönden Quadrum'un genişliğini görebiliyorum. Diğer i se Solivagus'un ağaç tepelerine ve ötesinde okyanusa doğru muhteşem bir manzara sunuyor.

Ve Ulciscor'un bana bahsettiği harabeler olabileceğini düşündüğüm dağlık yükseltilerden birinin arkasından dışarı bakıyor. Ufukta zar zor görülebiliyorlar, ağaçların arasında bir taş parıltısından biraz daha fazlası.

"Daha kötü görüşlerle de çalıştım." Veridius bakışlarımı takip ediyor. Düşünceli mavi gözleri tekrar bana dönüyor ve neye odaklandığımı biliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamayarak ayaklarımı sallıyorum. "Yan taraf nasıl?"

"İyileşti, teşekkür ederim."

"Güzel. Benimle yürür müsün? Yapmam gereken başka görevlerim var ama en azından size kamaranızı göstermek istedim."

Peşinden aşağıya ve avluya indim.

"Demek Magnus Quintus Telimus sizi çok beğeniyor. Gönderdiği mektup çok parlaktı."

"Bunu duyduğuma sevindim,

Principalis." "Onunla nasıl tanıştınız?"

"İyi şans. Yollarımız Letens'te kesişti ve..." Alçakgönüllülükle omuz silkiyorum. "Yanına alacak, destek olacak birini arıyordu. Burada başarılı olabilecek birini. Aklındakinden biraz daha yaşlıydım ama kendimi kanıtlama şansı verildiği için minnettarım." Ulciscor ve benim üzerinde anlaştığımız şey buydu - karmaşık olmayan ve nispeten tartışmasız sonuçları olan. Çoğu insan çocuksuz bir senatörün yetenekli bir yetimi fark ettiğini görecektir ve bir pazarlık yaptığımızı düşünecektir: Ben Telimus ismine erişim kazanıyorum ve Ulciscor burada başarılı olursam güçlü, borçlu bir aile üyesi kazanıyor. Alışılmadık bir hareket ama emsalsiz değil. Adabın dışında değil.

"Gerçekten de iyi şans," diye mırıldanıyor Veridius. Ne bir iğneleme ne de bir ima var. Quadrum'dan ayrıldık, kliptoptan uzaklaşıyoruz. Tanrıların boyalı heykelleri burada yol boyunca sıralanıyor ve geleneksel piramidal şekiller bahçelerdeki dekoratif çalışmaların çoğunu oluşturuyor. Birkaç mantar meşesi yeşil alanı süslüyor; uzakta bir tanesinin gölgesine uzanmış, ellerinde kitapları olan birkaç öğrenci görebiliyorum. Sığ bir dere araziye kesiyor. Her şey sessiz ve mükemmel bakımlı. Duvarın ötesindeki vahşi doğaya karşı bir vaha.

Veridius beni durdurdu. Beni incelerken gecikti, sonra iç çekti.

"Ulciscor'un size ailesiyle paylaştığım geçmişten bahsettiğini varsayabilirim." Bu sözleri söylerken sakın, ne suçluyor ne de endişeleniyor. "Ve böylece, kardeşine yaptığımı inandığı şeylerden. Lanistia'ya. Yanılıyor muyum?"

Sorunun doğrudanlığı karşısında hazırlıksız yakalandım. "Evet."

"Bu da demek oluyor ki, sen buradayken senden bir şey yapmanı istediğini rahatlıkla varsayabilirim." Yüz ifadem karşısında elini salladı. "Ayrıntıları sorarak sizi aşağılamayacağım. Ama umarım Ulciscor'un suçlamalarının kardeşini seven bir adamın suçlamaları olduğunun farkındasındır, davası olan bir adamın değil. Caeror ve

Lanistia benim arkadaşlarımdı. Benim *iyi* arkadaşlarım." Sesi sessizleşti ve içinde kalp ağrısı var. Gerçek bir keder. Eğer bu bir performanssa, iyi bir performans. "Elinden geldiğince acısıyla hareket ediyor ve bunun için onu suçlamak zor - bu yüzden sana yemin ederim, bu yüzden benden hiçbir dezavantaj görmeyeceksin. Ama onun yanlış yönlendirilmiş intikamına hizmet etmek için kuralları çiğnersen de görmezden gelmeyeceğim." Bunu söylerken bakışlarını tutuyor. Bu basit bir gerçeği ifade ediyor, kibarca ve nazıkçe. Sadece beni adil bir şekilde uyarmak istiyor.

"Anlıyorum." Adamın samimiyeti beni şaşırttı. Ulciscor'un art niyetli olduğuna dair her türlü ipucunu şiddetle reddetmeliydim ama şu anda bunu yapmak çocukça olurdu.

Müdür tekrar yürümeye başlarken ellerini arkasında kavuşturuyor ve ben de ona yetişmek için birkaç koşu adımı atıyorum. "Vis'i mi yoksa Catenicus'u mu tercih edersin?"

"Vis."

"Bu onuru sevmiyor musun?"

"Sorun o değil," diye hemen yalan söyledim. "Sadece bunu düşünmemeyi tercih ediyorum."

Veridius sempattiktir. "Tabii ki. Elbette. Ve bu doğrultuda, Aequa'dan rica ettim ve sizden de rica edeceğim: lütfen olanların detaylarına girmeyin. Diğer öğrencilerin çoğu şu anda sadece abartı olarak nitelendirdikleri söylentilere sahip. Gerçeğin farkında olan az sayıdaki kişiye de bunu hatırlatmaya gerek yok. Burada yaptığımız işe odaklanırsak her açıdan daha iyi olur."

"Pekala."

"Teşekkür ederim. Bu arada raporları okudum. Anguis'in kullandığı bu silah korkunç. Sen gerçek bir kahramansın Vis." İçten. Tamamen samimi.

Kendime rağmen, kısa süreli bir gurur telaşı hissetmekten kendimi alamıyorum. Hemen ardından da kendi tepkime sinirleniyorum. Çürüyen tanrılar, ama adam büyüleyici.

Yürümeye devam ediyoruz. Sert bir deniz meltemi içeri giriyor, güneşin son ısırlıklarını da köreltiyor ve Müdür'ün togasını dramatik bir şekilde arkasından savuruyor. Naumachia hakkında daha fazla şey sormak istediğini görebiliyorum ama bunun yerine yoluna devam ediyor. "Peki buradaki amacın nedir Vis?"

"Yükselebileceğim en yüksek sınıfa yükselmek için." Bu çok açık ve Ulciscor'un bana utanmanın bir anlamı olmadığını söylediği bir şey. Praeceptors'a ilerleme niyetimi bildirirsem, bana daha fazla dikkat edeceklerdir.

"Peki ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorsun?" "Henüz bir ders almadığım için söylemesi zor."

Veridius kıkırdar. "Gerçek." Bizi yolun yeni bir kolu boyunca sağa doğru yönlendiriyor ve uzaktan geçen birkaç öğrencinin dostça el sallamalarına karşılık veriyor. "Yeni prolle'iniz sayesinde sizi daha yüksek bir sınıfa yerleştirme konusunda bazı konuşmalar oldu. Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

Kararsızım. Aslında soruyor ya da en azından öyle görünüyor. "Sanırım yedinci sınıftan başlamalıyım."

Bir elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor, belli belirsiz şaşırmış görünüyor. "İstiyor musun?"

"Tabii ki hayır." Muhtemelen buna pişman olacağım - eğer bu fikri zorlarsam Veridius başlangıç için izin verebilir - ama şu anda doğru hissettiren bu. "Kendimi kanıtlamadan birinin yerini almış olurum. Herkes gibi ben de yükselmek için çalışmalıyım."

Veridius düşünüyor ve sonra başını sallıyor, bana tam olarak doğru şeyi yaptığımı hissettiren o onaylayıcı şekilde.

Sonraki birkaç dakika boyunca daha çok araştırdı. Geçmişim, eğitimim hakkında. Ama şüpheli olmaktan çok meraklı gibi geliyor. Bir dereceye kadar ezbere ama dostça.

-Her öğrenciye sorduğu sorular. Beni tanımaya çalışıyor. Spesifik bilgiler vermekten çekindiğimde, üstelemiyor. Bu bir sorgulama değil.

Ondan ne beklediğimi bilmiyorum ama bu farklı. Silahsızlandırıcı. Aslında bir tanışma sohbetinden tam da istediğim şeydi. Bana buradaki hayattan biraz bahsetti. Sınıfların nasıl işlediğini tekrarladı - öğrencilerin büyük kısmı Yedinci Sınıfta ve daha sonra gruplar daha ileri düzeyde kabul edildikçe giderek azalan, belirli bir sayı. Altıncı Sınıfta kırk sekiz, Beşinci Sınıfta yirmi dört, Dördüncü Sınıfta on iki. Üçüncü Sınıfta sadece altı öğrenci var ve bunlar yıl sonunda Iudicium'da son ve seçkin dereceler için yarışıyor.

Elbette her şeyi zaten biliyorum ama sabırla dinliyorum, sorulara cevap vermek yerine bunu yapıyor olmaktan çok mutluyum.

Birkaç dakika önce uzaktan fark ettiğim uzun, sivrilen, çukur bir binaya varıyoruz. Yakından korkutucu, tabanı birkaç yüz metre genişliğinde ve sivri ucuna kadar neredeyse yüz metre, her bir Roor'un dekoratif kenarları parlak kırmızıya boyanmış.

"Önümüzdeki bir yıl boyunca burada yaşayacaksınız," diyor Veridius çift kapıyı iterek açarken. "Korkarım Yediler'in hepsi ortak bir alanı paylaşıyor. Senin sadece bir yatağın ve masan olacak."

"Ben daha azını yaşadım."

Veridius bir kıkırdamayla beni şaşırtıyor. "Bunu duymak güzel. Bazen tepkiler o kadar anlayışlı olmuyor."

"Gerçekten mi?"

"Çoğu öğrenci ebeveynlerinin yaşam tarzlarına alışkın." Hâlâ gülümsüyor. "Hepsi uyum sağlıyor. Sadece bunu yaparken şikayet ediyorlar."

Erkek yatakhanesinin serin iç kısmına giriyoruz. Zemin katın tamamı birbiriyle bağlantılı devasa bir alan, ancak bir dizi kısa, bölücü duvarla üçe bölünmüş durumda. Duvardaki büyük Will kadranı öğleyi neredeyse yedinci saatin geçtiğini gösteriyor. Sessizlik ve hareketsizlikten anladığım kadarıyla burada sadece biz varız. Karyolalar ve masalar duvarlar boyunca sıralanmış, her bir gruba kendi alanını vermek için dikkatlice yerleştirilmiş ve bu da taş oymuş bir sayı ile belirtilmiş. Düzenlemenin intizamını, yatakların birçoğunun üzerindeki buruşmuş, bir kenara itilmiş çarşaf ve çoğu masanın üzerine serpiştirilmiş gereçler bozuyor. Ve çoğu durumda Roor.

Veridius beni içeri çağırmadan önce hoşnutsuz bir bakışla etrafı inceliyor. "Buralarda bir yerlerde kullanılmayan yataklar var. Onları fark etmenin zor olmayacağını düşünüyorum," diye ekliyor kuru bir sesle.

On saniye kadar yürümüşük ki göz ucuyla bir hareket yakaladım.

"Callidus?" Veridius da Iğure'u fark etmiştir, masada oturmakta ve başını konsantrasyonla eğmektedir. Çocuk adını duyunca irkildi. Kıvrıcık siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla kıvrak ve esmer. Benim yaşımda ama kıyaslandığında küçük.

"Principalis!" Callidus ayağa fırlarken utanç içindeydi.

"Neden yemekte değilsiniz?"

Genç adamın kahverengi gözleri yana kayıyor. "Bu öğleden sonra dersten bir şeyler çıkarmak istedim. Erkenden başla."

"Hm." Veridius'un sesi benim hissettiğim kadar ikna olmuşa benziyor. "Madem buradasın, bu Vis. Yedi'den birinin ona etrafı göstermesine ihtiyacı var. Yemekle başlayalım."

Callidus yüzünü buruşturduğunu saklamıyor. "Principalis, yapmak zorundayım-" "Bir istek değil."

Callidus beni inceliyor. Her şeyden çok rahatsız görünüyor. "Elbette."

Ben boş bir karyola bulmak için biraz ilerlerken Veridius, Callidus'a teneffüsteki çalışma alışkanlıkları hakkında dostça sorular sormaya başladı. Düzgün bir şekilde sıkıştırılmış çarşaflar ve çöpten tamamen yoksun bir masa sayesinde bir tanesini bulmak yeterince kolay. Arka plandaki konuşmaları yarı yarıya dinliyorum ama Callidus cevaplarında garip davranmaya devam etse de her şey yeterince zararsız görünüyor. "Yatak numarası otuz üç," diye anons ediyorum Veridius'a. Yardım edemiyorum ama aklıma Letens Hapishanesi'ndeki numaralandırma sistemine göre.

"Batıl inançlarınız yok sanırım?" diye soruyor Müdür hafif bir eğlenceyle. Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Otuz üç o zaman. Döndüğünüzde eşyalarınız sizi bekliyor olacak. Callidus sizi şimdi yemekhaneye götürecektir, ama herhangi bir endişeniz olursa -benimle herhangi bir konuda konuşmak isterseniz- tereddüt etmeyin. Beni nerede bulacağını biliyorsun." Anladığımdan emin olmak için beni izliyor, bizi girişe doğru götürmeden önce bunun gerçek bir teklif olduğunu gördüğümünden emin olmak için.

Veridius bize veda ediyor; Callidus onun geri çekilen gözlerine bakıyor ve sonra bizi patika boyunca quadrum'a doğru yönlendiriyor, şimdi Veridius izlemediği için belirgin bir şekilde daha isteksiz.

"Sizi böldüğümüz için özür dileriz. Eğer bana sadece pisliğin nerede olduğunu söylemeyi tercih ederseniz-" "Teşekkürler, ama sizinle geldiğimi kontrol edecek."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Öğle yemeğinde olmadığımı da fark etti." Callidus kızgın değil, sadece emin. "Önemli değil. Zaten acıkmaya başlamıştım."

Yine de quadrum'a girdiğimizde Callidus'un yüz hatlarındaki endişeli ifadeyi, önünü nasıl taradığını fark etmeden edemiyorum. Meydan hâlâ bomboş.

"Vis, değil mi?" Callidus soruyu dalgınca soruyor. "Sanırım Müdür Bey bu kadar geç gelmenizden pek etkilenmedi."

"Bunu önceden biliyordu. Hafifletici sebepler."

Callidus ilgiyle bana bakıyor. "Gerçekten mi?" Sonra bir adım yavaşlıyor. "Bir dakika. Vis *Telimus*?"

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Evet."

"Huh." Callidus beni Curia Doctrina'nın merdivenlerinden yukarı, cömertçe oyulmuş BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜ'nün altına ve içeri yönlendiriyor.

"Naumachia'daydın." Callidus'un merakı açıkça kendini dizginlemesinin önüne geçmişti. "Melior'u öldüren sensin. Sen Catenicus'sun."

Başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı sallıyorum.

"Çürüyen tanrılar." Callidus düşünürken ensesini ovuşturur.

Neyse ki daha fazlasını söyleyecek zamanı yok; boyalı mermer sütunların arasından geçip geniş bir merdiven setinden iniyoruz ve kendi aralarında konuşan yüz elli öğrencinin sessiz uğultusuna dalıyoruz.

Buradaki salon devasa, doğu duvarının tamamı uçurumun kendisinden kesilmiş bir dizi kemerden oluşuyor ve pırıl pırıl parlayan okyanusa doğru muhteşem bir manzara sunuyor. Her biri bir diğ erinden yaklaşık üç metre daha yüksek olan on beş farklı katın en alt katına çıktık. Bize tepeden bakan katlarda masalarında oturan öğrenci sayısı daha az. En üst katta sadece tek bir masa ve etrafına yayılmış birkaç kanep e var gibi görünüyor.

İçeri girdiğimizde kimse bize pek dikkat etmiyor ama Callidus'un endişeli gözlerle odayı incelediğini görebiliyorum. "Buraya oturalım." Ayakta durduğumuz yerin yakınındaki masaları gösteriyor. Açık ara en kalabalık seviye burası, en az yüz elli öğrenci tikiş tikiş. "Altıncılar bir üst seviyeye, beşinciler bir üst seviyeye ve bu böyle devam edecek."

Kalabalığı taramaya devam ediyorum. Aequa salonun en yüksek ikinci katında, sırtı bana dönük. Aequa'nın üzerinde, koltuklara uzanmış Emissa, Indol ve Belli var - Transvect saldırısından sonra beni görmek için gizlice içeri giren üç kişi. Üçüncü sınıfta, Ulciscor'un dediğı gibi. Emissa ve Indol bir şeye gülüyorlar, Belli ise Vakıf tahtasına benzeyen bir şeye odaklanmış durumda. Hiçbiri beni fark etmedi. Odada hiç Praeceptor yok gibi görünüyor.

"Yemeklerimizi nereden alıyoruz?"

"Üst kat." Callidus en üst kattaki kemerlerin karşısındaki servis alanını gösteriyor. Bakışları yan tarafa kayıyor ve oradaki koltuklarda oturan yarım düzine öğrenciye takılıyor.

Callidus göze çarpan bir isteksizlikle servise doğru ilerliyoruz. Yedinci Sınıf öğrencilerinden birkaçı -görünüşe göre Yedinciler olarak biliniyorlar- bizi fark etti ama benim birkaç meraklı bakışım dışında kimse bir şey söylemedi. Callidus'u selamlamıyorlar.

Altıncılardan biri bizi fark edip donduğunda sadece bir seviye yukarıdaydık. Yemeyi bırakıyor ve yükseliyor. Ve *yükseliyor*. Soluk benizli genç adam iri yarı; kumral saçları kısa kesilmiş, ancak çene çizgisi boyunca açık kırmızı kirli sakal da var. Bu ve iri yarı fiziği onu tahmin ettiğimden daha yaşlı gösteriyor.

Altıncı sınıftaki diğer öğrencilerden ayrı oturuyor, hiçbirinin sohbetine katılmıyor ama duruşundaki ağır tehdit onların dikkatini çekiyor.

"Ericius." Çocuk ismi mırıldanıyor, keskin mavi gözleri Callidus'un üzerinde. "Nihayet." Callidus olduğu yerde durdu. "Tabii ki onu seçtiler," diye mırıldandı,

Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Nefes alıyor ve diğer çocuğun yaklaşmasıyla yüzleşerek doğruldu. "Bunu yapmak zorunda değiliz, Eidhin." Boynunu ovuşturuyor. "Sana soranın Prav ya da Ianix, hatta belki de Dultatis olduğunu biliyorum. Ama bunu yapmamayı *gerçekten* tercih ederim."

"Yine de yapmalıyız." Eidhin'in konuşması yavaş ve dikkatli. Rahat değil sıradan konuşuyor. "Baban da hatalar yaptı."

Callidus, "O zaman ikimiz de hata yaptık," diye karşılık veriyor.

Rippant, gergin bir cevap, özellikle yönlendirilmemiş. Yine de bu sözler Eidhin'in içinde bir şeyleri harekete geçirir. Yüzü çirkin bir şekilde kararıyor. "Bir daha söyle." Sadece on adım ötede. İlerliyor. Salonun geri kalanı sessizleşmeye başladı, üst katların çoğu artık yüzleşmeyi fark etmişti. Kimse müdahale etmek için harekete geçmiyor.

İç çekiyorum, sonra Callidus'un yanında öne çıkıyorum. Uyarıcı bir varlık olmak için yeterince uzağa.

Eidhin bu hareket karşısında kısa bir süre durdu ve ilk kez bana baktı. "Öyle misin?" Ses tonu küçümseyici.

"Vis." Dostça bir gülümseme takınıyorum ve bu kez Eidhin ile

Callidus'un arasına bir adım daha atarak elimi uzatıyorum. "Ben yeniyim."

"Evet." Eidhin elimi tokatlayarak kenara itiyor ve beni geçmek için hamle yapıyor. Ona izin vermem gerektiğini biliyorum. Altıncı sınıfta, benden bir üst rütbede.

Ama yine de onun yoluna geri dönüyorum. Eidhin benden çok daha iri. Kaslı. Callidus'un fiziksel bir çatışmada hiç şansı olmazdı ve bu gerçeğe rağmen kaçmaya meyilli görünmüyor.

"Altıncı." Eidhin'in omzunun üzerinden bakıyorum. Emissa, yukarıdaki kattan sesleniyor. Üçler izlemek için birkaç kat aşağı inmişlerdi. Belli ve karşısındaki çocuk hariç hepsi, ki onlar da arka planda hâlâ Vakıf tahtasını inceliyorlar. "Yapma."

O bir Üçüncü, hatasız bir otoriteyle konuşuyor. Eidhin'in dudağı yine de kıvrılıyor ve bu sefer beni kenara itmek için hamle yapıyor ama ben ondan çok daha iri adamlarla uğraşmaya alışkınım ve sadece tökezlemesini sağlayacak şekilde hareket ediyorum. Onu utandırmaya çalışmıyorum ama izleyenler arasında bir kahkaha dalgası yayılıyor. Görünüşe göre artık hemen hemen herkes gülüyor.

"Buraya sadece biraz yiyecek almaya geldik," diyorum çabucak, kötü bir niyetim olmadığını göstermek için ellerimi avuç içlerime doğru uzatarak. Bu kararım için şimdiden kendime lanet ediyorum.

Callidus arkamdan bir şey söylüyor ve içgüdüsel olarak yarı dönüyorum.

Bu da Eidhin'in sol kroşesinin kulağıma gelmeden hemen öncesine kadar geldiğini görmediğim anlamına geliyor.

Öfkemi KONTROL ETMEK İÇİN ÇOK ÇALIŞIYORUM.

Hiyerarşi ailemi, ülkemi ve değer verdiğim diğer her şeyi elimden almadan önce bile, doğam gereği her zaman sözlü ya da fiziksel keskin bir savunmaya sahip olmuşumdur. Ama bu, son birkaç yıldır karşılanamaz bir lüks oldu. Anonimlik için bir felaket. Bu yüzden kendime her zaman tepkisel olmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Dikkat çekmemek için. Kenara çekiliyorum, öfkemi derinlerde saklıyorum ve her zaman arka planda kalıyorum.

Öte yandan, Tiyatro benim tüm bunlardan kurtuluşumdu. O sahnede dövüşmek, hala kendimi savunabileceğimi hissettiğim tek yoldu.

Bu yüzden Eidhin -bu zorba yabancı- gerçekten bir vuruş yaptığında, lanet olsun ki cevap veriyorum.

Darbe acı veriyor ama yumruk yemeyi ve çabuk toparlanmayı biliyorum; karşılık olarak dönüp alçaktan savurarak karnına sert bir darbe indirdiğimde iri çocuğun gözleri şok ve acıyla açılıyor. Ciğەرlerindeki hava boşalırken tanıdık, hırıltılı bir nefes alıyor. Geri ekiliyorum. İki büklüm olmasına izin veriyorum ve sonra soğuk, öfkeli bir şekilde aparkat atıyorum.

Burnuna değdiğimde mide bulandırıcı bir çırtırtı duydum. Kan. Eidhin ölmüş gibi yere düştü.

Orada öylece duruyorum, sağ elimin eklemeleri kırmızıya boyanıyor ve korkunç bir an için Eidhin'in göğsünün hâlâ inip kalktığından emin olmak için Roor'un üzerindeki bedeni incelemek zorunda kalıyorum. Septimii'yle dövüşmeye alışkınım, her vuruşa gücümün her santimini akıtmaya alışkınım.

Muhtemelen Eidhin'e bunu yapmamalıydım, benden daha büyük olsa bile.

Tüm salon sessizliğे büründü, üzerimdeki gözlerin ağırlığı beni eziyor. Callidus ağızı açık bana bakıyor, yüzünde yarı şaşkın, yarı hayal kırıklığına uğramış bir ifade donup kalmış. Herkesten önce davranıp Eidhin'in yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve togamı çıkarıp yavaşça başının arkasına soktuktan sonra eteğiyile kan damlalarını durduruyorum. Bunun sonuçları olacak ama en azından pişmanlık gösterirsem, hissettirdiği kadar feci olmayabilir.

"Bunu yapmamalıydın." Ses kızgın; tekrar başımı kaldırdığımda yakındaki masadan yükselen başka bir Altıncı görüyorum. Atletik yapılı, siyah sa telleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerine düşüyor ve yüzünde karanlık, düşünceli bir ifade var. Delici yeşil gözleri önce bana, sonra da kolundaki bir ele dik dik bakıyor. Yanındaki kız genç adamı zorla koltuğuna geri çekiyor. O da isteksizce gidiyor.

Bir nefes sonra, Emissa, Indol ve tanımadığım diğەر iki nc Sınıf yesi bana katılıyor, ancak ne yaptığımı gördüler ve saldırganlık göstermek yerine yardım etmek için hareket ediyorlar. İlginç. En azından etrafta Praeceptor'lar yokken, burada sorumlu onlar. Öfke göstermemeleri cesaret verici.

"Aptal," diye mırıldandı Emissa başını iki yana sallayarak, karşımda diz çöküp saçlarını yüzünden çekerken ve cebinden bir bez çıkarıp Eidhin'in yanağından akan kanın bir kısmını silerken.

"Ben mi, o mu?"

"Ben. Yeni arkadaşının babası şu sıralar pek popüler değil; birinin mesaj

göndermek isteyeceğini tahmin etmeliydim." Bana baktı.

"Gerçi bu biraz da senin için geçerli. Ve onun için. Özellikle de onun için. Buna her şey dahil diyelim," diye kabul ediyor, sesi hafifliyor ve hızlı bir gülümsemeyle gamzeleri beliriyor.

Ben de ona sırtarak karşılık verdim. Gözleri çok yeşil. Neredeyse durumu unutuyordum.

Üzerimizde gezinen Indol'den yüksek sesli bir öksürük geliyor.

"Nequias." "Çürüyen tanrılar. Onunla tartışmayın; işleri daha da kötüleştirirsiniz. İyi

Şans," diye mırıldanıyor Emissa başını alaycı bir şekilde sallayarak ve hızla ayağa kalkıyor. Ben de aynısını yapıyorum, onun ve Indol'ün bakışlarını takip ederek bize doğru gelen yaşlı adama bakıyorum. Orta yaşlı ve zayıf denecek kadar köşeli bir adam olmasına rağmen 1ne tünüğü ve kırmızı kenarlı togasının altında güçlü bir vücudu var. Keskin burnu, Lanistia'nınkinden farklı olmayan renkli bir çift gözlüğü tutuyor.

"Ne oldu burada?" Eidhin'den bana bakıyor, çoktan bir sonuca varmış gibi görünüyor. "Sen de kimsin?"

"Vis Telimus, Praeceptor." Sesimi saygılı bir şekilde yükseltiyorum. Nequias, Veridius'tan sonra Akademi'deki en yüksek mevki olan Üçüncü Sınıf'ın Praeceptor'u. "Daha bugün geldim."

"Son derece kısa bir konaklama o zaman. Yedilerin burada üstlerine saldırmasını hoş karşılamayız."

Kalbim sıkışıyor. Kısa kalış konusunda şaka yapmıyor.

"O değildi, Praeceptor." Beni şaşırtan Indol konuşuyor. Nequias'ın bakışlarıyla buluştuğunu görmek için döndüm. "Savaşı Eidhin başlattı."

Diğer öğrencilerden biri, adını bilmediğim parlak mavi gözlü bir kız, "Pek de iyi bir gece değildi," diye mırıldanıyor. Onun yanında, Emissa eliyle neşe olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi gizliyor.

Nequias yan oyunu görmezden gelerek Indol'e odaklanıyor. "Bunu neden yapsın ki?" "Orada Erius'u hedef alıyordu. Nedenini tahmin edebilirsin.

Yeni çocuk

buna dayanamazdı."

Nequias kaşlarını çatıyor ve bu açıklama karşısında daha az öfkeli görünmek yerine daha çok öfkeli görünüyor. "Yani Eidhin *başka biriyle kavga* etmeye başlamış *olabilir*, bunu mu söylüyorsun? Ama bizim Yedinci'miz bunu gerçekten yaptı."

"İlk Eidhin salladı."

"Bir dövüŖte ilk vuruŖu yapmak, onu baŖlatmakla aynı Ŗey değildir."

Indol'un çenesi sıkıştı ama hiçbir şey söylemedi.

"Telimus. Telimus." Nequias dikkatini tekrar bana çeviriyor, sanki birden keşfetmiş gibi ismi dilinde yuvarlıyor. "Elbette. Ulciscor'un oğlu. *Catenicus*. Şöhretinin seni böyle bir şeyin sonuçlarından koruyacağını bir an bile düşünme."

Bize en yakın olanlar Nequias'ın söylediklerini anladıkça mırıltılar koridorda dalgalanıyor. Gözle görülür bir hareket yok, ama daha uzaktakilerin dinlemek için zorlandıkları hissi neredeyse elle tutulur hale geliyor.

"Elbette, Praeceptor." Bu haksızlık ama ben buna alışkınım. Ve Emissa'ya güvendiğimden değil -lciscor'un onunla ilgili ilk şüphesi, nihai sonucu ne olursa olsun, hala aklımı kurcalıyor- ama uyarısı mantıklı. Nequias'ı daha fazla kızdırmak kötü bir fikir.

Callidus Praeceptor'un arkasında duruyor ve ben de kıvrak genç adamın ağzı protesto etmek için açık bir şekilde öne doğru atıldığını görebiliyorum. Ona başımı hafifçe sallıyorum. O da bir Yedinci; suçu benden uzaklaştıracak bir şey söyleyebileceğinden şüpheliyim, ama başını belaya sokma ihtimali de var.

Şu anda bana borcu var. Çok değil ama kullanabilirim.

"Indol, Ianix, Eidhin'i ordugâha götürün ve Septimus Filo'ya neler olduğunu anlatın." Indol ve daha önce Eidhin'i savunacakmış gibi görünen siyah saçlı Altıncı da ona uymak için harekete geçti.

Nequias bana ters ters bakıyor. "Ya sen? Takip et. Şimdi."

Ana merdivene doğru hızla ilerliyor ve ben de Akademi'deki her öğrenci gibi görünen gözlerin ağırlığını görmezden gelmeye çalışarak düşünceli bir şekilde peşinden gidiyorum.

XXVI

KONFORSUZ, AĞIR BİR SİNİR HASTALIĞI VAR

Bir anlamı olan *bir* cezayı beklemeye özgü. Suus'taki günlerimi çok iyi hatırlıyorum, babam işini bitirene kadar Büyük Salon'un dışında oturuyordum. Yanlış yaptığım her neyse onu duymak üzere olduğunu ve sonra da tıpkı halkının çoğuna yaptığı gibi beni yargılayacağını biliyordum.

Öncesi her zaman en kötü kısımdı. Beklenti ve belirsizlik.

Hata yaptığımı biliyordum ama henüz sonuçlarıyla karşılaşmamıştım.

Yetimhanede bir kez bile böyle hissetmedim. Korku vardı, evet, kırbaçların geleceğini bildiğimde. Öfke ve hayal kırıklığı. Ama yemekhaneden çok da uzak olmayan yan odada oturup doğudaki pencereden alacakaranlıktaki okyanusa bakarken beni endişelendiren bu ısırtıcı, içimi kemiren huzursuzluk hiç olmadı.

"Vis?" Kadın sesi irkilmeme neden oldu; endişelerimin derinliklerine gömüldüğüm için kimsenin girdiğini duymamıştım. Döndüğümde karşımdaki koltuğa yerleşen bir kadınla karşılaştım. Orta yaşlı, saçlarındaki gri tozlara bakılırsa. Keskin, ela gözlü bir bakışla beni süzüyor, ancak gözlerinin etrafındaki çizgiler onu sert olmaktan ziyade sevimli gösteriyor.

"O benim." Şu anda böyle olmamasını dilediğimi belirtmek için gülümsüyorum.

"Ben Praeceptor Taedia. Beşinci Sınıfa ders veriyorum." Bunu söylerken yüzünde bir ifade beliriyor. Cesaret verici bir işaret. "Olanları gören bazı öğrencilerle konuştum. Eidhin'in bunu kendi başına getirdiğini bilecek kadar çok şey duydum ama... söylememe gerek yok, bu buradaki zamanınız için hayırlı bir başlangıç değil."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Gülümsemesi biraz soluyor. Endişeli. "Sen bir yedincisin ve az önce bir altıncıya vurdun. Hem de *alenen*. Eğer Eidhin konuyu takip etmeye karar verirse, seni okuldan attırabilir."

Merak etmiştim ama bu itiraf karşısında içimi soğuk bir 1. sıktı. Lanistia buradaki sınıf sıralamasının Akademi'nin askeri bir kurum olmasından kaynaklandığı konusunda beni defalarca uyarmıştı. Az önce yaptığım şey, bir askerin bir subayın suratına yumruk atmasına eşdeğerdi.

"Bundan nasıl kaçınabilirim?" Bu açık bir yalvarış. Taedia nazik ve endişeli görünüyor.

Kabadayılıktan ziyade savunmasızlığa yanıt verme olasılığı daha yüksektir. "Gururunu yut."

"Vis." Veridius'un sesi arkamdan odayı delip geçiyor. Ayağa fırlıyorum, döndüğümde Müdür'ün içeri girdiğini görüyorum, hemen ardından Nequias ve hayal meyal tanıdığım başka bir çocuk geliyor. Sanırım Emissa'yla birlikte oturuyordu. Bir Üçüncü. Veridius'un ifadesi kasvetli. Nequias sadece kendini beğenmiş görünüyor.

"Principalis." Yaptıklarımı savunma dürtüsüne karşı koyuyorum. Sinirliyim ama bunu belli edersem, öfkeli gibi görünürsem, bu sadece davamı zayıflatır.

"Praeceptor Nequias beni bilgilendirmeye devam ediyor." Veridius oturmuyor, kollarını kavuşturmuş. Hayal kırıklığının sesi kesiliyor. "Ve Iro saldırganın sen olduğunu doğruladı. Tek suçlu sensin."

Üçüncü'ye bakakaldım. Uzun boylu ve kaslı, belirgin, çengelli bir burnu var.

Çok Catenan. Onu tanımıyorum.

Bana bakıyor ve ifadesi değişmese de gözlerinde bir memnuniyet parıltısı olduğuna yemin edebilirim.

"Ancak," diye devam ediyor Veridius, "herhangi bir yargıya varmadan önce, hikâyeyi bir de sizden dinlemek isterim."

"Olanlar için özür dilerim." Sesim olabildiğince pişmanlık dolu çıkıyor. "Ama diğer çocuk, Eidhin, Callidus'a saldırmak üzereydi-"

"Bunu bilemezsiniz," diye araya giriyor Nequias.

"Bırakın konuşsun." Veridius'un yaşlı adamı uyarırkenki tonu keskindir. Nequias kızar ama sakinleşir.

Olayları elimden geldiğince doğru bir şekilde anlatmaya devam ediyorum. Yalan söylemeye gerek yok, faydası da yok. Iro sanki her şeyi ben uyduruyormuşum gibi şüpheyle bakıyor. Nequias bir noktada yine sözümü kesmeye çalışıyor ama Veridius onu yine sert bir azarlamayla bastırıyor. Nequias'ın ondan ayrı duruşundan, etkileşimlerinden, iki adam arasında

kaybolmuş bir sevgi olmadığını görebiliyorum. Verilen

Nequias'ın benden bu kadar çabuk hoşlanmaması kesinlikle benim avantajıma.

Sözümü bitirdikten sonra Veridius birkaç saniye beni düşündü. "Onu içeri getirin." Emri Nequias'a iletiyor, o da kapıdan çıkıp kayboluyor ve yanında suratsız bir Eidhin'le geri dönüyor. Çocuğun burnu bantlanmış ve her iki gözünün altında çirkin morluklar oluşmuş. Yine de bakışlarımı karşılamakta tereddüt etmiyor. Öfkesi neredeyse hiç kontrol edilmemiş.

"Özür dilerim, Eidhin." Ona sakince ve doğrudan hitap ediyorum, sesime katabildiğim kadar samimiyet katıyorum. Durumu kontrol altına almalı, onlara duymak istediklerini vermeliyim. "Dürüst olmak gerekirse bana etrafi gezdiren çocuğa saldıracağını düşündüm ve... kötü tepki verdim. Birkaç ay öncesine kadar bir yetimhanenin parçasıydım ve olaylarla şiddet yoluyla başa çıkmaya alışkınım. Yine de bu beni haklı çıkarmaz. Bunun bir daha olmayacağına dair size söz veriyorum." Bir adım öne çıkıp elimi uzatıyorum.

Şaşkın bir sessizlik olur, Eidhin durur, nasıl tepki vereceğini bilemediği bellidir. Muhtemelen daha fazla saldırganlık bekliyordu. İnkârlar.

"Bu... mazeret değil." Kabaca söylüyor, sesi genizden geliyor. Elimi tutmak için herhangi bir hamle yapmıyor.

"Elbette," diyorum çabucak. Yalvarırcasına. "Yine de lütfen anlayın, benim eylemlerim de cehaletten kaynaklanıyordu. Sizin kim olduğunuzu bilmiyordum. Bu yüzden tekrar özür dilerim." Elimi uzatmaya devam ediyorum. Bu şekilde kazımak neredeyse fiziksel olarak acı veriyor ama buna degeceğine inanıyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Eidhin benim ısrarım karşısında garip görünüyor. Bu iyi bir şey. Arkasında Veridius'un aniden öne doğru eğildiğini görebiliyorum. Ne yaptığımı görüyor. Ağzını açmamasını tembihliyorum. Eidhin Catenan değil. Bilmiyor olabilir.

Elimi Eidhin'e yaklaştırdım. Kolum ağrımaya başladı. "Lütfen. Eidhin. Yaptıklarımın sonuçları ne olursa olsun, yaptığım şey için gerçekten üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Eidhin şaşkın. "Güzel. Evet, özür dilerim. Özür dilerim," diyor tiksintiyle, elimi gevşekçe kavırıyor -bir tokattan fazlası değil- sonra tekrar bırakıyor.

Veridius'tan bir nefes sesi geliyor ve göz ucuyla Taedia'nın ne olduğunu anladığını görebiliyorum. "Çocuk nasıl yapılacağını biliyor

Özür dilerim," diye mırıldanıyor onaylarcasına, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Nequias, Iro ve Eidhin için de. Eidhin, Nequias'a soran gözlerle bakıyor; yaşlı adamın yüzü ona yetişmeye çalışırken kızarıyor. Iro'nun ifadesi kapkara.

Nequias hemen, "Bu Üç Katlı Özür değildi," diyor.

"Form gözlemlendi, Nequias. Dağınık ama gözlemlendi." Veridius eğlenmiş görünüyor. "Yine de bir kefaret belirleyeceğim, ancak Eidhin bu konuyu takip etme hakkını kaybetti."

"Ne?" Iro, Veridius'un etrafını sarıyor. Öfkeli.

Veridius onunla göz göze gelir, sakın bakışları soğuk bir hal alır. Hiçbir şey söylemiyor. Iro kaşlarını çatıp uzaklara bakarken, Eidhin bakmaya devam ediyor.

"Praeceptor Nequias, belki Eidhin ve Iro'ya yatakhaneye kadar eşlik edebilirsiniz. Eminim yarınki derse hazırlanmak için yapacak çok işiniz vardır." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken Veridius'un sesi yumuşaklığını koruyor, kapıyı açıp kibarca kenara çekiliyor.

Öfkelendiği her halinden belli olan Nequias, Eidhin'i kolundan tutup neredeyse bedensel olarak dışarı çeker, arkasından da öfkeli bir Iro gelir. Praeceptor o çıkarken yanından geçer. "Üstlerine saygı göstermeyi öğren evlat." Kelimeleri mırıldanır.

Bakışlarını karşılıyorum ve ona en geniş, en dostça gülümsememi veriyorum. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim Praeceptor."

Nequias'ın dudağı seğiriyor ve daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor, ama bunun yerine kibirli bir şekilde doğruldu ve kapıyı arkasından kesinlikle gerekenden daha fazla güçle kapatarak dışarı çıktı.

Onlar gider gitmez Taedia, "Tanrı'nın mezarları, evlat," diyor, öğüt verirken bile neşeli. "Belki de kampüsteki en aptal öğrenci sen değilsindir."

"Arventis bugün seni kutsadı," diye ekler Veridius, Taedia'ya azarlayıcı bir bakış atarak. "Bu adalet," diye karşı çıkıyor Taedia sinirli bir şekilde. "Bazı öğrencilerle konuştum.

Ne olduğunu gördüler ve Iro kulaklarına fısıldamaya başlamadan önce hepsi aynı şeyi söyledi. Breac başlattı, Telimus bitirdi."

Breac. İsmi tanımıyorum ama kesinlikle Catenan değil, bu da Eidhin'in benim gibi evlatlık olmadığı anlamına geliyor. En azından güçlü bir senatör ailesinin düşmanı olmadım.

"Detaylar önemli değil. En iyi ihtimalle Vis dikkatsiz davrandı. Bir

kefareti belirlemem gerekiyor." Veridius yüzünü ovuşturur. "Her akşam ahırları temizleyene kadar

Bence Atalar Festivali'nde yapmalıyız. Akşam yemeği sırasında. Sen ve Eidhin'i bir süreliğine birbirinizden uzak tutmanın zararı olmaz."

"Burada atlarınız mı var?" Şaşırdım. Suus'ta birkaç tane vardı ama burada pek işe yaradıklarını sanmıyorum.

"Birkaç tane tutuyoruz. Çoğunlukla atlı savaş eğitimi." Veridius bunu genişletmiyor. "Praeceptor Taedia nereye gitmeniz gerektiğini gösterecek ama yarın gece başlayabilirsiniz. Septimus Ascenia hayvanlara bakıyor; size ne yapmanız gerektiğini göstermek için orada olmasını sağlayacağım."

Daha önce ahırları hiç temizlemedim ama yapıldığını görmüştüm. İşin genel tatsızlığından daha da kötüsü, çok zaman alıyor ve bunu akşam yemeğinde yapmak zorunda olmam, gün içinde sosyalleşmek ve belki de bugün verdiğim zararın bir kısmını telafi etmek için tek iyi şansımı kaçıracağım anlamına geliyor. Atalar Festivali'ne de iki ay var. Ama protesto ederek şansımı zorlamayacağım.

"Pekala. Sanırım hepimiz bunun *olaylı bir* ilk gün olduğu konusunda hemfikiriz." Veridius iç çeker ve ayağa kalkar. "Gidebilirsin. Kendine bir yemek al. Ama Vis? Eidhin'le yaptığın o küçük numara bir daha işe yaramayacak. Bu ikinci bir şans. Sana üçüncü bir şans vermek kimsenin gücünün ötesinde olacaktır."

Uyarıyı olabildiğince nezaketle karşılıyorum ve Praeceptor Taedia'yı kapıdan dışarı kadar takip ediyorum. Koridor boyunca ilerliyoruz, sağ tarafın tamamı okyanusa bakan bir dizi uzun kemerden oluşuyor. Dışarısı artık zar zor görülebiliyor. Karanlık şekiller değişiyor ve kabarıyor, beyaz başlıklar ara sıra ışığın son kırıntılarını yakalıyor.

Yemekhaneye geri dönerken Taedia sessizce, "Aramızda kalsın," diyor, "Eidhin'e yaptıklarını görmek üç aylık döneme başlamak için en kötü yol değildi."

Neredeyse tıkanıyorum ve gri saçlı kadına bakıp beni test edip etmediğine karar vermeye çalışıyorum. "Gerçekten mi?"

"Çocuk dili zar zor biliyor. Kaşlarını çatmaktan ve terslemekten başka bir şey yapmıyor. Buralarda pek sevilen biri değil."

Beni yemlemediğinden emin olmak için tekrar kontrol ediyorum. "Ona yardım etmek için acele eden pek fazla insan yok gibiydi."

"Muhtemelen sadece onu bu işe bulaştıran kişiyi ve ordudaymışız gibi davranmamız gerektiğini düşünen birkaç Praeceptor'u üzdünüz. Yine de seni besleyeceğim

"Bunu söylediğimi birine söylersen Alupî'ye anlattırın." Neşeli ve rahat. Ondan hoşlandığıma karar verdim. "Sadece Iro Decimus'tan uzak dur."

Decimus. İsmi bulmak yeterince kolaydı: Magnus Tertius Decimus, Din'den, babası olmalıydı. "Ona bir şekilde yanlış mı yaptım?"

"Hayır." Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. "Hayır. Hiç de değil. Ondan uzak durursan bir şey olmaz. Tabii başka aptalca bir şey yapmadığın sürece."

"Başımı eğeceğim."

"Yapacak mısın? Anladığım kadarıyla, bu senin güçlü olduğun bir konu değil." Bir kapıyı açıyor ve beni mutfığa götürüyor. Etrafta koşuşturan üç kişi bir fırın, bir hazırlık tezgahı ve bir kiler arasında gidip geliyor. İşlerine dönmeden önce biz içeri girdiğimizde başlarını kaldırıp bakmıyorlar bile. "Bunu neden yaptınız ki?"

"Eidhin'i durdurmak mı? Öfkeliydi ve Callidus'tan çok daha büyüktü." "Ya Callidus bunu hak ettiyse?"

"O halde adalete yumruk atmaktan daha ölçülü yaklaşımlar da var."

Taedia buna kıkırdıyor ve benim için bir tabağa yemek yığmaya başlayan Octavii'lerden birine dalgınca el sallıyor. "Doğru. Doğru. Pekâlâ. Sebebi ne olursa olsun, teşekkür ederim. Bu, tek bir günde geçen üç aylık dönem boyunca aldığımdan daha fazla eğlence oldu."

Bana bir yer ve yemek sağlandıktan sonra Taedia bana veda ediyor. Bir süre mutfakta oturup yemeğimin üzerine eğilerek Octavii'nin ara sıra attığı bakışları görmezden geliyorum ve işlerin şu ana kadar nasıl gittiğini değerlendiriyorum.

Kötü, karar verdim. Oldukça kötü.

Sonunda tabağımı bir kenara itiyorum, Octavii'ye başımı sallıyorum ve yatakhaneye geri dönüyorum. İçeri girdiğimde her yerde gürültü ve hareketlilik vardı. Çocuklar masaların ya da yatakların etrafında toplanırken, diğerleri köşede bir çeşit topla oyun oynuyor. Hem katılımcıların hem de seyircilerin tezahürat ve bağırıışlarına bakılırsa bu sıradan bir şey.

İlk başta kimse girişimi fark etmiyor, ancak yerime doğru ilerlerken birkaç bakış yakalıyorum. Sonra bir sessizlik dalgası oluyor - sessizlik değil ama Yediler'den daha fazlası beni fark ettikçe konuşmalarda duraksamalar oluyor. Şaşırdıklarını fark ediyorum. Şok olmuşlardı. Geri dönmemi beklemiyorlardı.

Yan bakışların arasından geçip önce yatağıma yöneliyorum ama yarı yolda fikrimi değiştirip Callidus'la ilk karşılaştığım yere doğru ilerliyorum. Yeterince eminim, kıvrak çocuk masasında, başını bir kitabın üzerine eğmiş ve etrafındaki olup bitenleri titizlikle görmezden geliyor.

Kenara çekiliyorum, sonra öksürüyorum. "Callidus?" Dönüyor ve yüzüm kızarıyor. Sol yanağında koyu bir çürük şişiyor ve şakağında uzun, kırmızı bir sıyrık var. "Çürüyen tanrılar."

Callidus'un kıvrık saçları gözlerini gölgeliyor ama bana attığı bakışın hoş bir bakış olmadığını anlamak zor değil. "Eidhin seni okuldan attırmadı mı?" Başımı salladığımda homurdanıyor. "Yine de bunun senin için işe yaramasına sevindim."

Sinirli bir cevapla yutkunuyorum. "Yanlışlıkla Üç Katlı Özrümü kabul etti."

Callidus bana bakıyor, sonra usulca gülüyor. "Tabii ki güldü. Aptal." Morarmış yüzüne dokunuyor, hâlâ acı acı kıkırdıyor.

"Bunu Eidhin mi yaptı?"

"Hayır." Callidus sandalyesinde hantalca kayar. Demek ki yaraları elbiselerinin altına kadar uzanıyor. "Elbette, herkesin önünde beni biraz itip kakmasına izin verilseydi, ikinci haberciye gerek kalmazdı."

Kalbim sıkışıyor. "Yardım etmeye çalışıyordum."

"Bir izlenim bırakmaya çalışıyordun." Bu tam olarak bir suçlama değil. Daha çok, yanlış da olsa, bıkkınlık veren bir gözlem. "Ve seni tebrik ederim, çünkü görünüşe göre başarmışsın." Omzumun üzerinden eliyle işaret ediyor ve ben de boynumu eğerek yatakhane'nin yarısının bizi izlediğini görüyorum.

Geriye dönüp baktığımda, kitabına geri dönmüştü.

"Özür dilerim. Gerçekten," diyorum arkasından, sıkılmış dişlerimin arasından çıkıyormuş gibi görünmemeye çalışarak. "İşleri daha da kötüleştirmek istememiştin."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için onu bırakıp kendi masama dönüyorum ve beni takip eden meraklı gözleri görmezden geliyorum. Çantam beni bekliyor ve ben de çantanın az sayıdaki içeriğini açmaya başlıyorum. Kadmos'un ısrarla önemli olduğunu söylediği ama okunmamış birkaç kitap. Bir balmumu diptik ve kalem. Bazı giysiler. Değerli bir şey yok, özellikle kişisel bir şey yok.

"Onun için endişelenme."

Birkaç adım ötede duran Yedinci'ye dönüyorum. Keskin yüz hatları, sarı saçları ve mavi gözleri güney kökenli olduğunu gösteriyor. Bir adım öne çıkıp dostça elini uzatıyor. "Drusus Corani."

"Vis Telimus." Corani, hatırladığım kadarıyla askeri bir soylu aile. Güçlü. Elini sıkıyorum, sonra hâlâ kitabını inceleyen Callidus'a bir bakış atıyorum. Bizden yaklaşık otuz adım uzakta. "Callidus'tan mı bahsediyorsun?"

"O senin zamanına değmez." Benim aksime Drusus sesini alçaltma zahmetine girmiyor. "Babası ona Üç'te bir başlangıç pozisyonu satın aldığı için hâlâ bizden daha iyi olduğunu düşünüyor. Ama herkesin görebileceği gibi, bu para israfiydi." Bu açıklamayı yüksek sesle memnuniyetle yapıyor.

Yakınlarda, konuşmayı dikkatle dinleyen diğer birkaç çocuk başlarıyla onaylıyor. "Doğru," diye ekliyor ezik burunlu ve blok yüzlü biri, Callidus'a küçümseyici bir bakış atıp yaklaşırken de yüksek sesle. Konuşmanın bir parçası olmaya hevesli ama yine de ya benden çekiniyor ya da korkuyor. Belki ikisi de.

"Magnus Erius'un gözüne girmenin bir yolu olduğunu da sanmayın. Son üç aylık dönemden sonra ailesi onu evlatlıktan reddetti," diyor Sytrecian küpeleri takmış iri yarı bir çocuk. Yüksek sesle.

Magnus Erius. Bunu hemen hatırladım: Yönetimin Sansürcüsü, merkezi piramitlere ve dolayısıyla Senato'ya yapılan atamaları veto edebilen tek adam. Bir Tertius, ama Askeri ve Dini Konsüllerle birlikte Senato'nun en güçlü üç adamından biri. Aslında Hiyerarşi'deki en güçlü adamlardan biri.

"Onları suçlayabileceğinden değil," diye ekliyor Drusus karanlık bir keyifle, şimdi arkasında bir koro olduğu için daha kendinden emin. Hâlâ masasında kitabına gömülmüş olan ve açık bir tepki vermeyen Callidus'a bakıyor. Yine de omuzlarında gergin ve savunmacı bir duruş var.

Bir saniye onu izliyorum. Üç. Hiçbir şey söylemiyorum. Drusus ve diğerlerinin fikirlerini kabul etmeli, kendimi gruba sevdirmeliyim. Callidus'un sevilmediği açık. Kolay bir galibiyet.

Ama bana daha önce söyledikleri, doğru olsun ya da olmasın, canımı yaktı. Ve daha da kötüsü: Letens'te geçirdiğim zaman, bu çocukların çirkin gülümsemelerinde yankılanıyor, kin dolu bir espriyle atlamaya çok hevesliler, kolay bağ kurma arayışında birbirlerinin saldırılarının üzerine yığılıyorlar.

Ben de bu zihniyetin diğerk ucundaydım. Kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum - bir kez başladığında durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Buna karşı durmak isteyen kimse yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse, ailelerinizden herhangi birinin hâlâ sizinle akraba olduğunu kabul etmesine şaşırıyorum."

Kahkahalar kesilir, yerini skandala dönüşmüş bir şaşkınlık havası alır. Drusus'un gözleri kısıılır. "Ne?"

"Pekala. Hepiniz yedincisiniz. Aynı onun gibi." Bu çok aptalca. Sosyal intihar. "Anladığım kadarıyla, onunla aranızdaki tek fark babasının sizinkinden daha başarılı olması." Durmalıyım. "Eğer onun benim zamanıma değmeyeceğini söylüyorsan, hiçbirinizin değmeyeceğini söylüyorsun demektir." Sakince telaffuz ediyorum. Bakışlarıyla tanış.

Tanrım, ama bazen sinirlerimden nefret ediyorum.

Dinleyen yarım düzine çocuktan bir mırıltı duyulur ve Drusus'un dudağı seğirir. Soğukkanlılığı kayboldu. "Ve sen daha iyi olduğunu düşünüyorsun, neden? Melior'la dövüştüğün için mi?"

"Çünkü onu ben öldürdüm."

Drusus sönükleşiyor. Diğerleri de öyle.

"Öyle olsun o zaman," diye mırıldanıyor, neredeyse duyulmayacak şekilde. Küçük kalabalık hızla dağılıyor, kendi aralarında mırıldanıyor ve ara sıra geriye doğru karanlık bakışlar atıyorlar.

Callidus'un hâlâ kitap okuduğunu ve sanki duymamış gibi davrandığını fark ediyorum. İçimi çektim ve kendi masama döndüm. Ne beklediğimi bilmiyorum.

Herkes yatmaya hazırlanırken büyük salonun etrafındaki konuşmalar azalıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yerimin iki yanındaki iki çocuk da konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor, bu yüzden lambamı söndürüp uzanıyorum.

Birkaç dakika sonra, asılı lambaların çoğu birden sönüyor ve oda neredeyse karanlığa gömülüyor. İrade temelli bir mekanizma olduğunu varsayıyorum. Loşluk, bazı öğrencilerin emekliliklerini tamamlamadıkları yerlerde ara sıra yanan ışık noktalarıyla kırılıyor ve odanın birkaç köşesinden hala biraz gevezelik geliyor, ancak çok geçmeden bunlar da sırasıyla göz kırpmıyor ve kayboluyor.

Sonra her şey sessizleşiyor. Uzaklarda bir yerde kıyıya çarpan dalgaların sesini duyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ama Suus orada. Uyumam uzun zaman alıyor.

XXVII

Bir yerde ilk kez uyanmanın bir hoşnutsuzluğu vardır. Hafızanız ve şimdiki zaman arasında kısa bir kopukluk, sanki zihniniz yabancı bir bölgede olduğunuzu kabul etmeyi reddediormuş gibi.

Yıllar önce bu hissi severdim. Bu yavaş farkındalık genellikle ailemle bir yerlerde tatilde olduğum anlamına gelirdi.

Bu sabah, paniğe çok yakın bir sarsıntı getiriyor.

Dik oturuyorum, tamamen uyanığım, uyuyakalmış olmaktan, derslerimin ilk günüyle ilgili önemli bir ayrıntıyı unutmuş olmaktan dehşet içindeyim. Dışarıda hava henüz aydınlanmamış. Asılı lambalar kısık yanıyor. Her şey hareketsiz. Sürekli nefes alıp verme sesi odayı dolduruyor, çoğu zaman keskin homurtular ve horlamalarla kesiliyor. Birkaç yatak ötede, Yedilerden birinin uykusunda bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Bir sayfa çevirme sesi geliyor ve dönüp baktığımda Callidus'un uyanık olduğunu, yine masasının başında olduğunu ve panjurlu bir fenerin ışığında kitap okuduğunu görüyorum.

Duvardaki devasa Will kadranına bakıyorum. Rutinin dışında değil; bir saat sonra şafak sökecek. Ben sadece ilk uyananlardan biriyim.

Tekrar uzanmayı düşünüyorum ama Lanistia ile geçirdiğim iki aydan fazla süre vücudumu ne istediğimi dinlemeyecek şekilde eğitmiş. Başka bir şey yapmaya karar vermeden yataktan kalkıp çantama doğru ilerliyorum, pelerinimi tuniğimin üzerine geçiriyorum ve sandaletlerimi bağlıyorum. Callidus'un sırtı bana dönük; uyandığımı fark etmiyor ve ben de onu rahatsız etmiyorum.

Ortak tuvalette yıkanmak için su leğenleri de var, bu yüzden rahatlıyorum, yüzümü yıkıyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağıma karar vermeye çalışırken gün için olağan hazırlıklarımı yapıyorum. Henüz gözden geçirmem gereken bir şey olmadığı için ders çalışmanın bir anlamı yok. Ve birlikte antrenman yapabileceğim kimse de yok.

Bu, araziyi tanımak için iyi bir zaman olabilir gibi görünüyor.

Yata Khanenin dışında Akademi sessiz, hafif ve nemli bir sisle kaplı. Okyanus uzaktan tısıyor. Bulutlar yıldız ışığını azaltıyor, ancak doğuda gökyüzünü aydınlatmaya başlayan sahte bir şafak görebiliyorum.

Patıkada, yolu kaplayan ağačların altındaki koyu karanlıkta bir gölge kıpırdanıyor.

"Vis." İnce siyah bir şekil kendini ayırıyor ve biraz önümde duruyor. "Konuşabilir miyiz?"

"Aequa?" Loş ışıktaki teni neredeyse gümüş renginde, uzun siyah saçları yüzünün büyük kısmını gölgeliyor ama kesinlikle o. Kısa kesiyorum, şaşıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyordum. Babam eğitimin sırasında erken kalktığından bahsetmişti. Zaten genelde uyanık oluyorum ve buralarda olabileceğini düşündüm." Sesi mahcup geliyor. "Özür dilerim. Biraz garip olduğunu biliyorum."

"Hayır. Hayır, lne." Bu konuşmaya hazırlıklıydım ama şafak sökmeden önce bunu yapmayı beklemiyordum. Quadrum'u işaret ediyorum. "Sanırım biz konuşurken bana etrafı gezdirmek istemezsiniz?"

"Elbette." Rahatlıyor, sinirsel enerjisini serbest bırakıyor ve harekete geçerek yol boyunca onu takip etmemi işaret ediyor.

Yürümeye başlıyoruz. Konuyu ilk ben açmak istiyorum ama açarsam cevabımı planladığım belli olacak. Nefeslerimiz buğulanıyor.

"Başka uyanık kimse yok mu?" Ben soruyorum.

"Praeceptor'ların çoğu öyle olacak. Ve bizden de bir sürü çalışan var." Arkamızdaki yata Khaneyi işaret ediyor. İlk iki kattaki pencereler karanlık ama daha yukarılara ışık sızıyor. "Kızlar için de aynı şey geçerli. Yine de kahvaltıya kadar aşağı inmeyecekler. Altıncılar ve Yediler de o zamana kadar kalkma zahmetine bile girmeyecekler." Bunda bir miktar küçümseme var.

Aramıza yine sessizlik çöküyor. Aequa yürürken l düşüyor ve sabrımın uzun süre gerekli olmayacağını görebiliyorum.

"Benim... birkaç sorum olacaktı," dedi aniden, sabahın erken saatlerindeki durgunluğu kesen sessiz sesiyle. "Naumachia'da olanlar hakkında."

"Pekala."

Tuniğini düzeltiyor. Gergin. "Gelirken kanalizasyon girişinden geçmedik. Ve sen daha önce oraya hiç gitmedin."

"Bu gerçekten bir soru değil."

Bana bakıyor.

"Özür dilerim." Ona kolayca gülümsüyorum. "Nerede olduğunu biliyordum çünkü tuvalete giderken fark ettim. Ve ne olduğunu tahmin ettim çünkü yanımızdaki yaşlı çift, su kemerlerinin banyolarından saptırıldığı göz önüne alındığında, tüm bunlara değip değmeyeceğini tartışmaya devam ediyordu." Bunu hatırlayacaktır. Yardımı olacaktır. "Her şey bittikten sonra o kadar sudan nasıl kurtulacaklarını düşünmeye başladım ve merdivenlerin bir kanalizasyon girişi olması gerektiğini fark ettim."

"Tuvaletlerin yakınında bir yerde değildi."

Vek. O zaman bunu oldukça ciddi bir şekilde araştırmış. "Ben de öyle yaptım, onları bulana kadar *uzun süre* dolaştım." Kıkırdıyorum. "Yoksa tam yirmi dakikamı tuvaletimi yaparak geçirdiğimi mi sandın?"

Aequa'nın ağzında memnuniyetsizliği ima eden bir bükülme olsa da bir miktar eğlence var. Bu mükemmel bir hikâye değil -kuşkusuz ona kanalizasyonda rehberlik ederken fazla emin görünmüştüm- ama bu, ölçmesi ve inkâr etmesi kolay olan türden bir şey. "Elbette." Alt dudağının sol tarafını ısıırıyor. "Ben sadece... Geçmişini düşünüp duruyorum. Her şeyin başladığı zamanı. Sen herkesten farklıydın. Daha kararlı." Alçakgönüllü görünmeye çalıştığında başını sallıyor. "Hayır. Bunu bir iltifat olarak söylemedim. Sanki... incinmeyeceğini biliyordun. Olanlar için üzgündün ama *korkmuş* görünmüyordun."

Şu anda Akademi'de olabildiğince halka açık bir yer olan Quadrum'dayız.

I

İma ettiği şey göz önüne alındığında, bunun onun adına bilinçli bir karar olup olmadığını merak ediyorum.

"Geçmişimi biliyorsun, değil mi? Aquiria çöktüğünde oradaydım ama ondan önce öz ailem öldürüldü, topraklarım çalındı ve sonra Katalanlar gelene kadar aylarca hayatım tehdit altında kaldı. Uyanıp uyanmayacağımı merak etmeden asla uyumadım." Önümdeki Jovan Tapınağı'na odaklanıyorum. Göz teması genellikle samimiyeti gösterir ama kült bir gerçeği açıklamak için gariplik daha samimi gelebilir. "Naumachia'da korkmadığımdan değil, Aequa. Sadece ben buna herkesten daha alışkınım."

Hüzünle söyledim, sonra ona baktım. İfademin samimiyetini ortaya koyuyorum. Geçmişim, her ne kadar birçoğu kurgusal olsa da, doğru kullanırsam güçlü bir araçtır.

"Ah." Aequa sessiz ve neredeyse iddiayı incelediğini duyabiliyorum, acaba bunu incelemenin, daha fazla araştırmanın bir yolu var mı diye merak ediyor. "Yani geri döndüğünde..."

"Korkmuştum." Ayaklarımı salladım. "Ama aynı zamanda bir fırsat gibi de görünüyordu." "Oh." Bunun onun anlayabileceği bir motivasyon olduğunu hemen söyleyebilirim.

Katalanlar kahramanlarını sever ve adımı duyurmak Akademi'deki şansına zarar vermez.

"Seni öyle bıraktığım için özür dilerim."

"Sonucu göz önüne alırsak, bence sorun yok." Aequa bunun konunun sonu olduğunu belirtiyor ve ben de içten içe rahatlıyorum. Tam olarak ikna olduğunu sanmıyorum ama bu konuyu devam ettirmeyecek. En azından şimdilik.

Sohbet söz verilen Akademi turuna doğru ilerliyor ve doğu aydınlanmaya başlarken arazide dolaşarak oldukça keyifli bir yarım saat geçiriyoruz. Aequa hem Quadrum'un etrafındaki hem de ötesindeki ilgi çekici binaları işaret ediyor. Jovan ve Mira tapınakları. Beden eğitimi için büyük spor salonu. Zaten bildiğim Curia Doctrina ve Praetorium'un yanı sıra görünüşe göre Dördüncü ve üzeri sınıflara açık olan hamamlar. İlk başta biraz garip davranıyor, sanki konuşmaya alışık değilmiş gibi, ama ilerledikçe göreve ısınıyor.

"Bu nedir?" Diğerlerinden oldukça uzakta, neredeyse bir ağaç kümesinin arkasına gizlenmiş uzun bir binayı gösteriyorum.

"Labirent." Bana bakıyor, neden bahsettiğini bilip bilmediğimi merak ettiği belli.

"Ah. Babam bana bundan bahsetmişti. Bunun buradaki tarikat testlerinden biri olduğunu söyledi."

"Kolay değil." Aequa'nın bakışları alçak taş yapıya takılıyor. "Sanırım yakında senden burayı işletmen istenecek. Diğer herkes giriş sınavının bir parçası olarak bunu yaptı."

"Nasıl yaptın?"

"Pek iyi değil-esas olarak kolum yüzünden. Gerçi ilk seferde sadece birkaç kişi berbattan daha iyiydi. Çoğumuz o zamandan beri çok geliştik."

Bir duraksama oluyor ve Aequa gökyüzüne bakıyor, güneş ufukta belirmekle tehdit ediyor. "Geri dönmeliyim." Nefesini içine çekiyor. "Naumachia için sana borçluyum. Bunu biliyorum. Ama sen Yedi'deyken burada işler böyle..."

"Sorun değil. Anlıyorum." Lanistia'nın pek çok uyarısı olmasa bile, Eidhin ile yaşadığım deneyim, sınıf sıralamasındaki farklılıkların burada ciddiye alındığını açıkça ortaya koydu. Aequa'nın benimle çok fazla ilişki kurması akranları ve belki de Praeceptor'lar tarafından hoş karşılanmayacaktır. "Dördüncü olduğumda daha çok konuşuruz."

Kendini durduramadan kıkırdıyor, sonra özür dilercesine bir el sallıyor, hala gülümsüyor. "Dördüncü olduğunuzda. Tabii ki. Dört gözle bekliyorum." Kötü niyetten ziyade eğlenceyle söylenmişti ve ona veda etmeden önce kuşkusunu bir sırtısla kabul ediyorum.

Yine de birkaç adım sonra durur. Geriye dönüyor, tüm mizah izleri kaybolmuş. "Hâlâ kâbuslar görüyorum."

Uzun bir süre bir şey söylemiyorum, sonra başımı sallıyorum.

Hafifçe. İhtiyacı olan tek onay bu. Gidiyor.

Yatakhaneye doğru yürürken bir çan sesi duyuyorum; tek, kristal, titrek bir nota Akademi arazisinin her köşesini işgal ediyor. Sabah yemeği için zil. Şu anda etrafta daha fazla öğrenci var ve çoğunluğu Curia Doctrina'ya gidiyor gibi görünüyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve aynı şeyi yapıyorum.

KAHVALTIYI, ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE, yemekhanenin en alt katında TEK BAŞIMA GEÇİRİYORUM. Drusus ve diğer çocuklar dün geceki takasımızın bir versiyonunu aktarmakla meşgul olmalılar, çünkü içeri sızan diğer Yedilerden soğuk bakışlardan başka bir şey görmüyorum. Callidus da ayrı oturuyor; yüzü eskisi kadar şiş görünmüyor ama morluklar acı verecek kadar belirgin. Kimse ona bunları sormaya meyilli görünmüyor.

Yalnızlığa alışkın değilim ama buradaki zamanım için pek de hayırlı bir başlangıç gibi gelmiyor.

Yerime döndüğümde biraz soğuk olsa da yemek - hurmalı buğday krepleri ve bir tutam bal - yeterince doyurucu. Sesler arasında telaşsızca yemeğimi yiyor, zamanı üstümdeki katları gözlemlemek için kullanıyorum. Bu sabah herkes daha sessiz, daha temkinli görünüyor, ilk günün heyecanı azalmış. Yukarıdakilerin birkaç meraklı bakışını yakalıyorum. Üçüncü sınıftaki yeşil gözlü Iro'dan bir dizi karanlık bakış daha, ki ona bir şekilde haksızlık etmişim gibi görünüyor. Kırmızı kafalı Beşinci Sınıftan dostça bir baş eğme, yanındaki zayıf kızdan bir kaş çatma. Tanımadığım, bilmediğim insanlar. Bu sabah orada bulunan Praeceptor'lardan birinin - kırk yaşlarında, kirli sakallı ve siyah, dağınık saçlı, oldukça iyi görünümlü bir adam - açıkça beni izlediğini görüyorum. Bakışlarına cesaretle karşılık verdiğimde bile durma zahmetine girmiyor.

Çok rahatsız edici bir yemek.

Bir sonraki zil sesi derse gitme vaktinin geldiğini müjdelediğinde, diğer Yediler'in peşinden Curia Doctrina'nın kalbine, oradan da ana salonun yan odalarından birine gidiyorum. Biz vardığımızda öğrencilerin çoğu küçük gruplar halinde sıraların etrafında kümelenmiş, gülüşüyor ve aralarında konuşuyorlardı. Callidus çoktan oturmuş, bir şeyler okuyor. Tek başına.

Nefes alıyorum, sonra adımlarımı hızlandırıp yanına oturuyorum. Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor, hızla kitabına dönüyor. Sözünü kesmeye çalışmıyorum.

Bir kadın zıplayarak içeri girdiğinde sohbet azalıyor, neşeli bir şekilde grubun genelini inceliyor. Tombul ama zayıf değil, rahat tavırları onu Yedinci Sınıfın Praeceptor'ı olarak işaret ediyor. Bana odanın ön tarafına gitmemi işaret ediyor.

"Ben Praeceptor Ferrea," diyor ben yaklaşırken, koyu kumrala çalan omuz hizasındaki kıvılcık saçlarını geriye iterek. Tahmin etmem gerekirse kırklı yaşlarında olduğunu söyleyebilirim. "Sen Vis olmalısın."

"Öyleyim."

"Hoş geldiniz." Hızlı ama dostça. "Hâlâ geçen üç aylık dönemi gözden geçiriyoruz, bu yüzden ihtiyacınız olursa yetiştirme şansınız olacaktır. Bu haftanın geri kalanında da retorik derslerine odaklanacağız. Devam ederken herhangi bir sorunuz olursa, sormanız yeterli." Bu bir dağılma, görünüme göre giriş yapıldı.

Yerime döndüğümde Ferrea elinde kitapla sınıfın önünde duruyor. "Bugün Will'in ilkeleriyle devam edeceğiz."

Gözlerimi kısıtım, yanlış duyduğumdan oldukça eminim. Will'in prensipleri tam olarak gelişmiş değil.

-Aslında tam tersi. Asla İrade kullanmak için yaratılmamıştım ve yine de Suus'tayken onları öğrendim.

Ama belki de ben yanlış anlıyorum. Belki de fark ettiğimden daha fazlası vardır, o zamanlar bana açıklamak için fazla kült olabilecek bazı ekstra karmaşıklık seviyeleri.

"Aşılınmış İrade üç şekilde uygulanabilir. Biri bana bunların ne olduğunu söyleyebilir mi?"

Sırıtiyorum. Ama kimse seslenmeyince, kimse elini kaldırmayınca keyfim kaçıyor.

Odadaki altı düzineden fazla öğrenci arasında tek bir öğrenci bile yoktu.

Yanımdaki Callidus'a bakıyorum. Dikkatini vermiyor, kıvrıkcık siyah saçları yüzüne dökülmüş, bir mum tabletin üzerine eğilmiş, bir şeyler karalıyor.

"Doğrudan, İlişkisel ya da Koşullu." Cevabı yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyorum.

Öğrenciler yerlerinde dönüyor, yüzleri bana doğru dönerken Ferrea - birinin konuşmasına şaşırarak- başını sallıyor. "Aynen öyle." Kitabına geri döndü.

"Her ne kadar Kaspius bugünlerde İlişkisel'in çok genel olduğunu ve iki alt kategoriye ayrılması gerektiğini söylese de."

Şansımı deniyorum. Bu mümkün olan en açık yöntem, agresif bir şekilde bilgimi bu şekilde göstermek. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. Ama Ulciscor ve Lanistia bunun Yedinci Sınıftan ayrılmanın en hızlı ve en etkili yolu olduğunu söylediler.

Ferrea duraksıyor, bana bakmadan önce başını yana eğiyor. "Peki neden?"

"Çünkü 'İlişkisel' çok fazla alanı kapsıyor. Harmonik ve Reaktif ilişkiler aynı terimle gruplandırılıyor, ancak birbirlerinden çok farklılar. Bu dili içkin her bir nesneyi tanımlamak için kullandığımız düşünüldüğünde, spesifiklik eksikliğinin geliştirmeye, dokümantasyona ve dolayısıyla ilerlemeye zarar verdiğini savunuyor."

Ferrea masaların arasındaki koridorda yürüyerek bana yaklaşıyor. "Yorumluyorsun." Sınıfın geri kalanı izliyor. Sessiz.

"İsterseniz kelimesi kelimesine alıntı yapabilirim."

"Hayır." Teklifi elinin tersiyle itti. "Başka kelimelerle ifade etmek iyidir. Malzemeyi anladığınızı gösterir. Ekleme istediğin başka bir şey var mı?"

"Temel bilgiler için değil."

Beni onaylarken Ferrea'nın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Güzel. Etkilendi.

Arkasını döner ve sınıfın önüne doğru yürür. Callidus nihayet yazmayı bırakır.

"Bunu istediğine emin misin?" Sessizce söylüyor, kafasını kaldırmıyor. Benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Böyle yapmaya devam edersen bir üst sınıfa geçeceksin."

"Bu... iyi değil mi?"

Callidus tereddüt eder. "Eğer istediğin buysa." Konuştuğu için neredeyse kendine kızmış gibi görünerek karalamalarına devam eder.

Ders devam ediyor ve Ferrea'nın sorduğu her soruyu yanıtlamaya zen gösteriyorum - mümkün olduğunca daha fazla bilgi ekleyerek, ilgili kavramları derinlemesine anladığımdan emin oluyorum. Zor değil; aslında bu kadar kolay olması beni biraz şaşırttı desem yeridir. Yanlış hatırlıyor olabilirim ama üç yıl önce Suus'tan ayrıldığımda bu soruların çoğunu neredeyse aynı şekilde yanıtlayabileceğimi hissediyorum.

Zaman geçtikçe ilgisinin arttığını görebiliyorum. Sorular zorlayıcı hale geliyor - Lanistia'nınki ya da Aequa'nınki gibi değil, ama kesinlikle zorluk derecesi artıyor. Ve odanın ortasında, masamın yanında durmaya, zamanın yarısında doğrudan bana bakmaya başladı. Sanki gerçekten konuştuğu tek kişi benmişim gibi.

Neyse ki diğer öğrenciler görmezden gelinmelerini umursuyor gibi görünmüyorlar. Aslında, birçoğu Praeceptor'ın dikkatinin başka bir yerde olmasından mutlu görünüyor; başladığımızda çoğu hazır olda oturuyordu, ancak şimdi fısıltıyla da olsa rahat bir sohbede birbirine yaslanmış çok sayıda kafa var.

Dışarıda güneş tepedeyken, yemekhanede öğle yemeği için mola veriyoruz. Yemeğimi alıp tek başıma bir masaya oturuyorum. Ferrea gruptan biraz ayrı bir yere oturmuş, başını ne eğmiş, bir yandan yemeğini yerken bir yandan da bir şeylerle uğraşıyor. Yine de ara sıra bana doğru düşünceli bakışlar atarken yakalıyorum onu.

Bir dakika sonra Callidus'un karşıma geçmesi beni şaşırtıyor. Kıvrak ocuk bana hafifçe başını sallıyor, sonra kitabını çıkarıp okumaya devam ediyor,

Beni görmezden geliyorsun.

Tuzlu ekmeğimi çiğniyorum, Callidus'un sabahtan beri okumakta olduğu kitaba gizlice bakıyorum, sonra ters çevrilmiş sayfadaki diyagramlardan birini fark edince kaşlarımı çatıyorum.

"Biraz hafif okuma?" Kitap, *İrade Tabanlı Sistemlerde Örüntü Tanıma Analizi*. Bibliotheca'da ele aldım. Bir ay boyunca. Şu anda bile hepsini anladığımdan emin değilim.

Callidus başını kaldırmıyor. "Onun gibi bir şey." Biraz endişelenmekten kendimi alamıyorum. Belki de Yedinci Sınıfı geride bırakmanın nelere mal olacağını hafife alıyorum.

"İlerleyen bölümlerde bahsettiği prensipleri anlamakta zorlandım. Koşullu aşılama ve bağlantıların fiziksel ve zihinsel olarak bozulmasının ardındaki teorilere girdiğinde..." Şaşkınlığımı belirten bir el hareketi yaptım.

"Okudun mu?" Callidus ilk kez gerçekten şaşırmış görünüyor. "Okudum.

Anlamam gerekmiyor."

Callidus dudağını çiğniyor. Beni yeniden değerlendiriyor. "Henüz o kadar ileri gitmedim." Bir an daha, nefesini tutuyor ve sonra içinden bir şey çıkıyor gibi oluyor. Omuzlarındaki gerginlik azalıyor ve masanın üzerine eğilip elini uzatıyor. "Özür dilerim. Dün gece üzgün olduğum için. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Ya öyle ya da sen oradaki Yedilerden bile daha aptalsın. Sadece gerçek bir aptal, lanet olası bir Altıncı'yı yumruklamanın kendini tanıtmak için akıllıca bir yol olduğunu düşünür."

Elini tuttum. "Bir dahaki sefere dayak yemene izin vereceğime söz veriyorum."

Callidus bir kahkaha attı. "Adil." İkimiz de daha rahatlamış bir şekilde koltuklarımıza gömülüyoruz. "Peki, bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"Senin hakkında söyledikleri." Ona boş boş baktığımda Callidus abartılı bir hayal kırıklığıyla iç çekiyor. "Naumachia'daki saldırıyı kahramanca durdurdun. Gemiler etrafınızda dramatik bir şekilde yanarken Anguis'in liderini öldürmek için kan gölünde yüzdünüz. Tüm çürüyen şehri gizemli bir İrade-silahından kurtardın. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Oh. *Bu*." Kendime rağmen gülümsüyorum. "Bu konuda gerçekten konuşmamam gerekiyor."

"Neden olmasın?"

"Müdür Bey yapmamamı istedi."

Gözlerini deviriyor. "Çünkü adam sana şimdiye kadar pek çok iyilik yaptı." "Ne demek istiyorsun?"

"Müdür seni benimle eşleştirirken seni bir tarikatın içine soktuğunu biliyor olmalıydı." Omuz silkiyor. "Seni getirdiğinde yatakhane olduğumu biliyordu. Ve neden yemeğe gitmediğimi de kesinlikle biliyordu."

"Ama ne olacağımı bilmesine imkân yoktu."

"*Herkes* ne olacağımı biliyordu. Babam üç aylık tatil boyunca Senato'ya yapılan yarım düzine başvuruyu veto etti ki bu sayı son on yıldaki tüm Sansürcülerin toplamından daha fazla. Buradaki pek çok insan yıllarca süren planları mahvolmuş ailelerden geliyor." Başını iki yana sallıyor. "Bunun yansımaları her zaman olacaktı. Bu da Principalis'in sizi bir çatışmanın tam ortasına koyduğu anlamına geliyor. Ya da en azından bitişiğine."

"Bunun dışında kalabilirdim."

"Sen Catenicus'sun. Bence bu pek olası görünmüyor." Bana bakıyor. "Ayrıca, babanla aralarındaki husumet tam olarak bir sır değil."

Sandalyemde kayıyorum. "Ah." Callidus haklı olabilir. Veridius içeri girmemi reddedemez, hatta beni kovamazdı - naumachia'dan sonraki itibarım bunu gösterdi. Ama daha yüksek rütbeli başka bir öğrenci dava açarsa kimse itiraz edemez. Bunu kendim görmediğim için biraz tedirginim.

"Ah," diyor Callidus kaygısızca. Gerçekten konuştuğunda çok etkileyici. Hızlı ve zeki. "En azından hâlâ buradasın sanırım. Bilmek istediğim şu: Tanrıların mezarları aşkına, Eidhin'in Üç Katlı Özür'ü kabul etmesini nasıl sağladın?"

Ona söyledim. Sözlerimi bitirdiğimde, beklenmedik kahkahası ortalıkta çınlıyor ve birkaç kişinin başını döndürüyor. Mor ve siyah halkaların arasından bize bakan Eidhin'inki de dahil. Umursamam gerektiğini biliyorum - Altıncı şüphesiz ona güldüğümüzü varsayıyor- ama umursamıyorum. Onun yerine Callidus'la birlikte sırıtiyorum. Gerçek bir ifade.

"Çürüyen tanrılar ama keşke bunu görseydim." Callidus hâlâ kıkırdıyor. "İyi hissettirmiş olmalı."

"Kesinlikle kötü hissettirmedi." Kupamı kaldırıyorum. "Düşmanlarımıza ve onların kendi başlarına getirdikleri yıkımlara."

Fincanını benimkiyle tokuşturuyor. "Seriphius?"

Şaşkınlığımı gizlemiyorum. Seriphius'un felsefeleri temel okumalardan çok uzak. Aslında o kitaplar Letens'teki Bibliotheca'nın yasaklanmış bölümündeydi. "Onu okudun mu?" Okuduğunu belirttiğinde öne doğru eğildim. Mevcut kitabı, Seriphius'u rahatça tanıyor ve yine de bugün elini hiç kaldırmadı. Soruların hiçbirine cevap vermeye çalışmadı. "Yedinci sınıfa ait değilsin, değil mi?"

Callidus'un gözleri, büyük bir grubu az önce müstehcen bir şaka karşısında patlayan Yediler'in geri kalanına kayıyor. "Muhtemelen daha yüksek olabilirdim."

Yemeğin bittiğini bildiren zil sesi duyulduğunda daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyor ve Praeceptor Ferrea ayağa kalkarak dikkatimizi topluyor. Bir dakika içinde sınıfa geri dönüyoruz, daha önemli bir konuşma yapma şansımız kalmıyor.

Öğleden sonra da sabahki gibi ilerliyor, güneş uzun kemerlerin içinde ve sıralarımızın üzerinde gittikçe daha uzağa süzülüyor. Ferrea hitabetin incelikleri üzerine verdiği dersi bitirdiğinde sınıfın önündeki Will kadranı akşam yemeğine -ya da benim durumumda ahırların temizlenmesine-yaklaşık bir saat kaldığını gösteriyor.

"Şimdi. Bugünün geri kalanında test yapacağız." Etrafımdan toplu bir inilti geliyor ve o da yarım bir gülümsemeyle bu sesi geçiriyor. "Sizi uyarmıştım. Hepinizi yeniden değerlendirmem, kaçınızın mola sırasında gerçekten bir şey *yaptığını* anlamam gerekiyor."

"Acaba bu sayı kaç olacak?" diye mırıldandı Callidus. kitabından başını kaldırıp bakıyor.

Ferrea gelip masamın önünde durdu. "Vis, bilgini ölçmem gerekiyor, bu yüzden sınıfa sorulan soruları görmezden gelebilirsin. Onun yerine bunlara cevap ver."

Bir tomar kâğıdı kabul ediyorum. Öğle yemeğinde üzerinde çalıştığı şey olduğunu fark ettim.

El yazısı düzgün ve kesin.

Kızıl saçlı kadın sınıfın önündeki yerine geçip düzenli aralıklarla sorular sorarken başımı öne eğip okumaya başlıyorum. İşte

Aradaki sessizlikte balmumu tabletler üzerinde ağır, aceleci stylî çizikleri ve başımı kaldırdığımda herkesin hararetle yazdığını görebiliyorum. İlginç. O zaman Yediler ilk göründükleri kadar kayıtsız değiller.

Etrafıma bakarken kendimi düzeltiyorum: yanımdaki çocuk dışında herkes sorulara cevap veriyor. Callidus yazıyor ama sadece önünde yüzüsüzce açık tuttuğu *Örüntü Tanıma Analizi üzerine* not almak için.

Sorulduğunu duyduğum sorular çok basit; okuduklarım ise daha az basit. Yine de Lanistia'nın beni sorguya çekeceği sorularla, hatta ondan önce Letens'in Bibliotheca'sında yaptığım okumalarla kıyaslanamazlar. Aksine, en basit olanlardan bazıları en zor olanları, çünkü burada ezberden okumayı beklemediğim temel cevapları hafızamdan çıkarmamı gerektiriyorlar.

Ama otuz dakika içinde bitiriyorum. Diğer öğrenciler son soruyu yanıtlarken el sallıyorum ve Ferrea'nın dikkatini çekiyorum.

"Bir şeyle mi uğraşıyorsun?"

"Bitti." Konuyu vurgulamak için elimdeki kâğıt tomarını ona doğru salladım.

Praeceptor şüpheli görünüyor ama beni öne çağırıyor, bunu yaparken de sınıfa başka bir sorun bildiriyor. Sinirli bir mırıldanma dalgası duyuyorum. Öğrencilerin çoğunun istediğinden daha hızlı hareket ediyor. Masasına ulaştığımda sayfaları alıyor ve dikkatle inceliyor.

"Hm. Buna sonra bakacağım. Siz yerinize dönebilirsiniz. Geri kalan soruları herkesle birlikte cevaplayın."

Sözlerine rağmen, tekrar oturduğumda önündeki masada sayfaları düzenlediğini, testin bir sonraki bölümünü verirken sadece ara sıra başını kaldırıp baktığını görebiliyorum. Okurken yüzü ifadesiz.

Will kadrını kayarak dersin bittiğini gösterirken birkaç öğrenci rahat bir nefes alır ve Ferrea herkesin cevaplarını toplaması için birkaç kız gönderir. Callidus başını kaldırıp bakıyor, gitme vaktinin gelmiş olmasına şaşırmış görünüyor, sonra da eşyalarını toplamaya başlıyor. Eğildim.

"Sınava girmeye değmeyeceğini mi düşündün?"

"Yaptın mı?" Cevabımın kesin bir sonuç olduğunu düşünerek geriniyor. "Yemek vakti."

Kapıya birkaç adım kala Praeceptor Ferrea tarafından engelleniyorum. "Ahırlar quadrumun biraz doğusunda, duvara doğru uzanıyor. Onları gözden kaçıramazsın."

Septimus Ascenia size ne yapmanız gerektiğini söyleyecek. Sizi bekliyor olacak." Söyleyiş tarzına bakılırsa, Septimus muhtemelen sabırla beklemeyecek.

Yüzümde herhangi bir kızgınlık ifadesi olmamasına dikkat ederek kibarca onaylıyorum. O gittikten sonra iç çekiyorum ve Callidus'a bakıyorum. "Yarına kadar o zaman."

Sırtıma cesaret verici bir tokat atıyor ve yemekhaneye giden öğrenci sırasına katılıyor, ben ise Curia Doctrina'nın büyük, sütunlu ana bölümüne geçiyorum.

Yavaşlıyorum, manzarayı takdir ediyorum. Gün batımı yaklaşıyor ve adanın rengi kırmızı, yakıcı bir turuncuya bürünmüş olsa da ötesindeki su hâlâ mavi parıldıyor. Bir Transvect yaklaşıyor; dalgaların arasından süzülüşünü ilgiyle izliyorum, beyaz demirleme noktalarından birine yaklaşırken sürünerek hareket ediyor, sonra kendini yeniden harekete geçiriyor, ileri atılıyor ve hedefine doğru havalanıyor.

Yürümeye devam ediyorum, sonra tekrar duruyorum. Bir düşünün. Lanistia'ya göre, Atalar Festivali sırasında burası ile Agerus -Nekropolis'in bulunduğu yer- arasında çalışmak üzere tek bir Transvect görevlendirilecek. İki gün boyunca her birkaç saatte bir adaya geri dönerek gidip gelecek.

Ulciscor'un bana bahsettiği harabelere nasıl ulaşabileceğimi merak ediyordum. Orada yararlanabileceğim bir şey olabilir.

Cezama giden kısa yürüyüşün geri kalanında derin düşüncelere dalmıştım.

XXVIII

STABLOLAR Akademi'deki diğer yapıların çoğundan ayrı. Yaklaştıkça burnuma at gübresi kokusu geliyor ve ara sıra içeriden gelen toynak seslerini duyabiliyorum. Yine de içeri girmeden önce biraz oyalanıyorum. Değerlendiriyorum. Burası beklediğimden daha ıssız ve araziyi Solivagus'un geri kalanından ayıran doğu duvarından birkaç yüz metreden fazla uzakta değilim. Ötedeki ağaç tepeleri esintiyle sallanıyor.

Başka bir şey göremiyorum ama eğer yönüm doğruysa -ve Ulciscor konumları konusunda haklıysa- araştırmam gereken kalıntılar çok uzak olmayan bir yerde olmalı.

Bariyere bakıyorum. On beş metre yüksekliğinde, tepesindeki taş sivri uçlar batan güneşle altın rengini almış. Tarikat ama imkânsız değil. Kesinlikle girişteki Will kafesinden geçip tekrar geri dönmekle kıyaslanamaz. Tek ihtiyacım olan duvara tırmanmanın bir yolu ve yokluğumun fark edilmeyeceği bir süre.

Elbette bunu yapmak için en iyi zaman gece olacaktır. Ama bir elin parmaklarından fazla çocukla aynı odayı paylaşırken bu mümkün değil.

Sonunda, kendimi ilerlemeye zorladım. Sabırlı olmalıyım. Bu ilk birkaç haftayı riskli bir şey yapmadan, sadece yerleşerek geçirmeliyim.

Septimus Ascenia, kırklı yaşlarında, huysuz ve kaba bir kadın, ahırda beni bekliyor. Ahırların nasıl temizleneceğini sert bir şekilde anlatıyor. Hayatıma değer veriyorsam hayvanların kılına bile dokunmamam gerektiğini kesin bir dille vurguluyor. Bana bir dirgen bırakıyor ve eğer iş her zamanki yüksek standardında yapılmazsa, fark ettiği saatte beni geri sürükleyeceğine dair söz veriyor.

Sonraki on dakika, Roor'dan samanla kaplı at gübresi yığınlarını kazıyıp dışarıda belirlenen alana taşıırken monotonluk içinde geçiyor. Bu bir kült değil.

ve bu bana yerleşmek için bir şans veriyor. Gözden geçirmek için. Bugünün nasıl geçtiği konusunda rahatım, özellikle de bir öncekini göz önünde bulundurursak. Yedinci sınıftaki çalışma sıkıcıydı ama Ferrea'yı etkilemek için iyi bir başlangıç yaptığımı hissediyorum. Ve teste verdiğim cevapları onaylayacağından eminim.

"Burada kimse var mı?"

Kadın sesi ahırda yankılanıyor; kepçenin ortasında duruyorum, sonra yabayı duvara dayayıp başımı ahırdan dışarı çıkarıyorum.

"Emissa?" Üçüncü sınıftan bir kız. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve 1ner kıyafetlerini çıkarıp daha pratik bir kıyafet olan belden bağlı basit bir tunik giymiş.

"İyi akşamlar, Vis." Bana güneşli bir el sallıyor.

Kabinden çıkıyorum, gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" "Kefaret."

"Ah." Aletlerin bulunduğu köşeye doğru yürüyüp bir yaba daha alırken kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yaptığını biliyorsun sanırım?"

"Buralarda popüler bir ceza." Üzerinde çalıştığım ahıra girdi ve aleti samana saplamadan önce gösterişli bir şekilde döndürdü. "Gerçi düne bakılırsa, bunu yakında kendin de anlayacaksın." Parlak yeşil gözleri eğlendiğini ele veriyor.

"Zaten iki aydır buradayım. Bu benim için yeterli bir deneyim olacak, teşekkür ederim."

"Çürüyen tanrılar. Tam iki ay mı?" Çalışmaya başlarken başını sallıyor. "Diğer seçenekten daha iyi sanırım." Gözlem için önemli bir soru.

Islak talaşları bir kovaya doldururken ona kovulmaktan nasıl kurtulduğumu anlatıyorum. Emissa eğlenceli bir gülümsemeyle dinliyor, onun arkadaşlığı işi daha az zahmetli hale getiriyor.

"Şanslısın," diyor ben bitirirken, sessiz bir kahkaha atarak. "Yerinde olsam bunu biraz daha etrafa yaymaya çalışırdım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Altıncı sınıftan birine vurup paçayı sıyrman, buralarda Yedinci sınıftan daha yüksek olanların hoşuna gidecek bir örnek değil. Haklı *olsa* bile. Yarısı sana özel muamele yapıldığını düşünecek, geri kalanı da

kendi konumlarını değersizleştiriyor." Bocalıyor. "Ve... Iro'nun alt sınıflara böyle düşünmeleri gerektiğini söylediğinden oldukça eminim. Ayrıca naumachia'daki itibarınızın siyasi amaçlarla abartıldığını da öne sürüyor."

Bir laneti dizginliyorum. "Bunu neden yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Buna inanıyor olabilir. Ya da belki de babası tarafından yapması istenen bir şeydir. Her iki durumda da, senden hoşlanmamış gibi görünüyor. Ve Dördüncülerin bunu çok fazla ciddiye alacağını sanmıyorum, ama Beşler ve Altıncılar... şey. Iro'ya inanmasalar bile, *onun* bunu görmesini istemeyeceklerdir." Yüz ifademi görünce yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil." İyi ruh halim bozuldu. Yediler arasında zaten sevilmeyen biriyim ama Altıncı Sınıfa çabucak geçebilirim bunun bir önemi kalmayacağını umuyordum.

Daha da kötüsü, iki ay boyunca akşam yemeği sırasında burada sıkışıp kaldım: ceza o zamanlar bir erteleme gibi görünüyordu, ama Veridius'un aslında bu sonucu tercih edip etmediğini giderek daha fazla merak ediyorum. Beni kovmak ve bunun sonucunda dikkat çekmek yerine tecrit etmek. Durum ne olursa olsun, hiç ortalıkta olmazsam itibarımı düzeltmek zor olacak. Ve babamın sarayının siyasetini izlediğim için, asılsız söylentilerin bile ne kadar çabuk yıkıma dönüşebileceğini biliyorum.

"Bence doğru olanı yaptın, bu arada." Başka bir saman yığnında dışkı ararken başını kaldırıp bakmıyor. Bunu söylerken yanaklarında mütevazı bir telaş var.

"Eidhin'e vurmak mı?"

Alaycı bir sitemle gözlerini devirdi. "Onu durdurmak. Başka kimse yapmazdı." "Teşekkürler." Küreğimi bir gübre yığnının altına sokuyorum.

Taze kokusu yüzüme vuruyor.

Burun deliklerimi zorluyorum ve burnumu kırııştırıyorum. "Gerçi şu anda akıllı olanın diğerleri olduğunu iddia edebilirim."

"Oh, öyleler," diye hemen kabul ediyor. "Ben sadece *doğru* olanı yaptığını söyledim." Bunun üzerine bir kahkaha attım.

"Bugünkü ilk dersleriniz nasıldı?"

Tereddüt ediyorum. "Yedinci Sınıf... beklediğimden daha az zorlayıcıydı." "Bu çok diplomatik."

"Evet, öyle." Temiz talaşları kenara sıyrıyorum. "Birkaç sınıf atlamak için tavsiyen var mı?"

"Gerçekten mi?" "Tabii ki."

"Pekala." Yabasına yaslanıyor ve düşünürken burnunun kenarını sıkıyor. "Sanırım bu her şeyden çok Praeceptor'ları etkilemekle ilgili. Ferrea kolay: ona karşı nazik ol. Eğer senden hoşlanırsa ve ona yeterince zeki olduğunu gösterirsen, konuyu hemen zorlayacaktır. Sınıf Altı'dan ise..." Yüzünü buruşturuyor.

"Ne?"

"Dultatis." İsmi söyleme şekli pek de saygılı değil. "Sizi ilerletmek ona bağlı olacak ve o..." İç çekiyor. "Praeceptor Nequias ile arkadaş - daha kısa, daha şişman, daha çakal bir versiyonunu düşünün. Bana ve diğer 'gerçek Katalanlara' karşı kibarlar. Hatta arkadaş canlısı. Ama senin gibi biri, burada doğmuş..."

"Aquiria," diyorum.

"Aquiria ya da merkezin dışındaki herhangi bir yer, onlara tepeden bakma eğilimindedir. Dultatis'i etkilemenin bu konuda yardımcı olacağından emin değilim."

"Oh." Bu kulağa pek de ideal gelmiyor. "Bildiğim iyi oldu." "Özür dilerim."

Sohbet daha hafif konulara kayıyor ve çok geçmeden bir ahırını bitirip diğerine geçiyoruz. Biz geçerken atlar ayaklarını yere vuruyor, sanki dikkatimizi çekmeye çalışıyorlar. Dışarıda güneş ışığı azaldı ama Will'in tetiklediği fenerler ışık söner sönmez canlandı ve şimdi ahırlara pembe bir parıltı yayıyor.

Tüm zaman boyunca sohbet ediyoruz, çoğunlukla Akademi ve önümüzdeki haftalarda beni nelerin bekleyebileceği hakkında. Emissa'yla kolay ve anında bir bağ kurabiliyorum; onda zahmetsiz bir sempatiklik, beklenmedik görünen bir canlılık var. İtiraf etmeliyim ki, iş kıyafetleri içindeyken bile inkar edilemeyecek kadar güzel olmasının da bir zararı yok.

Yine de bu konuda da dikkatli olmalıyım.

Ailem beni sık sık çekiciliğin -Rirtation'ın telaşı, birinin ilginize karşılık verdiğini görmenin heyecanı-

Kontrol edilmezse, zorlama. Kötü kararları teşvik eden bir arzu. Elbette Suus'un kral ve kraliçesi, konumumla benden daha çok ilgilenen kızlara karşı beni uyarıyorlardı ama prensip aynı kaldı. Emissa söylediğim bir şeye güldüğünde, içgüdüsel olarak gülümsediğimde göğsümdeki çekilmeyi şimdiden hissedebiliyorum. Sohbetten aldığım keyfin, sadece arkadaşlığa minnettar olmanın ötesine geçtiğini hissedebiliyorum. Bu görmezden gelebileceğim bir şey değil. "İtiraf etmeliyim ki," diyorum son durağın etrafına yeni talaşlar serip gevşetirken, "burada işlerin nasıl olduğunu gördükten sonra, bu gece bir Üçüncü ile dostça sohbet etmeyi beklemiyordum." Soru imasını orada bırakıyorum. Gerçekten sormak istemiyorum -arkadaşımdan aldığım zevki tehdit etmek istemiyorum sanırım- ama Akademi'nin katı görünen sosyal engellerini görmezden gelmeye bu kadar istekli olması alışılmadık görünüyor. Bu gece burada benimle birlikte olması da tesadüf. Tüm okulda daha önce tanıştığım birkaç kişiden biri.

Görmezden gelmeye çalışıyordum ama Ulciscor'un Transvect saldırısından sonraki endişesi hâlâ zihnimin bir köşesinde huzursuzca duruyor.

"Onlar izlerken Praeceptors ne isterse yapacağım, ama dürüst olmak gerekirse? Sınıflarımız dışında sosyalleşemememiz çok saçma. Benim için geriye konuşabileceğim *beş kişi* kalıyor. Ve ben bunların yarısından fazlasını sevmiyorum." Sırıttıyor. "Ayrıca, birlikte gübre küreyeceğiz. Bunun işleri biraz dengelediğini hissediyorum."

Kıkırdıyorum, ama yine de ufak bir hayal kırıklığı da hissetmeden edemiyorum. Bu gecenin ötesine geçemeyecek o zaman. En azından Emissa'yı herhangi bir şüpheden kurtarıyor. Meraklı sorular sormadı. Hatta sadece naumachia'dan bahsetti, gerçi onun da herkes kadar merak ettiğini biliyorum. Kendini tuttuğu için minnettarım. Olaydan bu yana yaptığım diğer tüm konuşmalara hakim olmuş gibi hissediyorum.

Şakalaşmalar ve fazladan ellerin arasında, ben farkına varmadan son duraktaki suyu değiştiriyoruz. İş bitirme konusundaki ani isteksizliğime rağmen, kısa süre sonra aletlerimizi yerleştiriyor ve birlikte quadrum'a geri dönüyoruz.

"Ferrea'ya dönüp akşam yemeğimi almalıyım," diye itiraf ediyorum arnavut kaldırımın geniş meydana ulaştığımızda. Meşaleler hafif esen rüzgârda parlayıp sönüyor. Etrafta başka kimse yok. "Senin de mi onu görmem gerekiyor, yoksa başka birini mi?"

"İkisi de değil. Çalışmaya gidiyorum."

"Kefaretini ödediğini söylediğini sanıyordum."

Saçlarını çözüyor, kızların yatakhanesine doğru yönelmeye başlıyor. "Kimsenin *ayarladığını* söylemedim. Sadece... kendimi kötü hissettim. Dün yardım etmek için daha fazlasını yapmadığım için." Hâlâ bana gülümsüyor. Yeşil gözleri fener ışığında parlıyor. "Görüşürüz, Vis." Neşeli bir el sallayışla dönüyor ve ben cevap veremeden uzaklaşıyor. Arkasına bakmıyor.

Tekrar harekete geçmeden önce bir saniye boyunca ona bakıyorum, yüzümde bir gülümsemeyle belli belirsiz sinirleniyorum.

Curia Doctrina'ya ve Ferrea'nın bekleyeceğini söylediği yemekhaneye gidiyorum. Yeterince eminim, kadın uzun masalardan birinde tek başına oturuyor.

"Vis." Ben yaklaşırken şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Bitirdin mi?" "Bitirdim."

"Her şeyi mükemmel bir şekilde yapmazsan Ascenia erken saatlerde seni yatağından sürükleyerek çıkaracak."

"Biliyorum." Emissa'nın katkısından bahsetmeyi düşünüyorum ama bu sadece cezamın gerektirdiğinden daha azını yaparak paçayı kurtarmışım gibi görünmesine neden olacak.

"Pekâlâ. Yemeğiniz mutfakta sizi bekliyor. Ondan sonra yatakhaneye gidip eşyalarınızı toplamanız gerekecek."

Soğuk üzerime çöktü. "Neden?" Nequias ve Eidhin beni okuldan attırmanın bir yolunu bulmuş olamazlar.

"Çünkü bir Roor yukarı çıkmanız gerekiyor. Dokuz numaralı odada seni bekleyen bir yatak var." Ayağa kalktı ve bana onaylayan bir bakış attı.

"Tebrikler. Sabah Praeceptor Dultatis'e rapor vereceksin."

XXIX

Uyandığımda ışık vardı, olması gerekenden daha fazla. Göz kapaklarımdaki kırmızı sızıya karşı gözlerimi ovuşturuyorum ve köşedeki masalardan birinin dolu olduğunu, üzerinde bir lambanın yandığını görüyorum. Kapalı ama kapalı alanda hala parlak.

Bulduğum yer yavaş yavaş aklıma geliyor. Şu anda benimle aynı odayı paylaşan sadece üç çocuk daha var ama henüz hiçbiriyle tanışmadım: eşyalarımı toplayıp yukarı çıktığımda geç olmuştu ve onları uyandırarak kendimi tanıtmak bana pek kibarca gelmedi. Altıncı sınıfa ait olan Roor - aşağıdakinden biraz daha küçük ama öğrenci sayısının neredeyse yarısını barındırıyor- birkaç odaya bölünmüş, her biri daha fazla alan ve önemli ölçüde daha fazla mahremiyet sunuyor.

Kimseye fark ettirmeden bir gece gizlice kaçmak için yeterli sanırım.

Hareketsiz bir şekilde uzanmış, odanın diğer ucundaki masada duran Igure'u izliyorum. Uğursuz derecede büyük. Tanıdık. Kısa kesilmiş saçları lamba ışığında kumral.

Vek.

Eidhin gömleksiz, ki bence havadaki bariz soğuk göz önüne alındığında bu garip. Gerçi bir güneyli ise çok daha soğuk iklimlere alışıktır. Elinde kalemi, balmumu bir tabletin üzerine eğilmiş, kısa ve keskin hareketlerle tablete vuruyor ve kelimeleri çıkaramayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. Kızgınlığını anlamak mümkün değil.

Karanlık pencerenin ötesinden parlıyor ama vücudum bana kalkma zamanının geldiğini söylüyor, ben de ayağa kalkıyorum. Ses çıkardığımı sanmıyorum ama köşeden gelen mırıltılar kısa kesiliyor, geniş omuzlu çocuk bana bakmak için koltuğunda dönüyor. Göğsünün tamamı karmaşık desenlerle dövmeli, siyah çizgiler

Baş döndürücü düğümler ve kıvrımlarla kesişiyor ve üst üste biniyor. Gözleri beni delip geçerken ürkütücü bir maviydi.

Birbirimizi birkaç saniye temkinli bir şekilde izliyoruz.

"Lentius gitti mi?" Her kelimeyi dikkatli bir hırıltıyla telaffuz ediyor.

"I..." Takip edemiyorum, sonra, "Oh. Benden önce burada olan çocuk mu? Evet. Ben onun yerine geldim." Lentius, altıncı sınıfta sonuncu olan çocuğun adı olmalı. Şimdi yedinci olacak.

"Lentius'u severdim. Çok az şey söyledi." Eidhin beni inceliyor, sonra kasıtlı olarak masasına dönüyor ve üzerinde çalıştığı şeye devam ediyor.

Orada öylece durup başka bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyorum, sonra sinirli bir şekilde başımı sallıyorum ve giyinmeye başlıyorum.

Çalışacak hiçbir materyalim olmadığından, masanın üzerindeki kâseyi kullanarak yüzüme su çarpiyorum ve sonra çıkışa yöneliyorum. En azından kahvaltıdan önce bir koşu yapabilirim.

Ben çıkarken masadaki kızıl saçlı çocuk balmumu tabletine yaptığı sinirli saldırıdan vazgeçmiyor.

Kaba etkileşime rağmen, yatakhaneinin fenerle aydınlatılmış dış merdivenlerinden aşağı doğru koşarken kendimi iyi hissediyorum, şafağın nemli soğuğu açıkta kalan tenimi kemiriyor. Akademi'de iki gün geçirdim ve şimdiden ilerleme kaydediyorum. Yıl sonundan önce Üçüncü Sınıf'a girmek biraz daha mümkün gibi geliyor.

Yakındaki park alanının sessizliğinde egzersiz yaparak biraz zaman geçiriyorum, sabah havası ciğerlerimi yakmaya başladığında kahvaltı çanı arazide çınlıyor. Curia Doctrina'ya giderken biraz ileride Callidus'u görüyorum ve bir anlık tereddütten sonra ona yetişmek için koşuyorum.

"Bu sabah eşyalarının gittiğini gördüm. Ferrea hiç vakit kaybetmemiş," diyerek beni neşyle selamlarken ben de ona ayak uyduruyorum.

"Mükemmelliği açıkça kabul ediyor."

Sırıttıyor. "Pekala. Katılımın farkına varıyor. Beceriksizliğin eksikliğini belki."

Eğlenerek, suçlayıcı bir hareket yapıyorum. "Ve anlaşıldığı üzere, bu beceriksizlik beni Eidhin ile aynı odaya düşürdü."

"Ooh." Callidus ürperiyor.

"Gergin mi?" "Beni gördüğüne pek memnun olmamış gibiydi."

"Dürüst olmak gerekirse, Eidhin'in hiç kimseyi görmekten memnun olduğunu sanmıyorum. Ama artık sen de bir Altıncı'sın. Eğer sana tekrar vurmaya çalışmasaydı, muhtemelen 1ne olacaktın. Muhtemelen."

Öksürerek gülüyorum. "Teşekkürler." Sohbetin bu kadar kolay ilerlemesi keyfimi yerine getiriyor. Arkadaşlığın zayıf bağlarını bile hissetmeyeli çok *uzun* zaman oldu ve bunu ne kadar özlediğimi fark edince şaşıyorum.

Yemekhaneye vardığımızda, ben karşısındaki koltuğa geçerken Callidus başını sertçe sallıyor.

"Altıncılarla birlikte otur," diye ciddi bir şekilde ısrar ediyor, bakışları ne kötü niyetli olduğunu ne de kabul etmemden bir şey çıkaracağını gösteriyor. "Bu grupla teknelerinizi yaktınız" -başını yakındaki sürekli dolan masalara doğru salladı

- "Benim hesabıma. Beni iki kez suçlu hissettirme."

Tereddüt ediyorum ama tavsiyesindeki bilgeliği görebiliyorum. "Pekâlâ. Ama bunun yarın sabah seni antrenmana götürmeyeceğim anlamına geldiğini düşünme."

"Antrenman mı?" İyi huylu bir şekilde homurdanıyor, ama kaşımı kaldırdığımda hoş bir baş hareketiyle beni başından savıyor. Tüm şikâyetlerine rağmen, sanırım o da arkadaşlıktan hoşlanıyor.

Sabah yemeklerini yemek üzere toplanmış bir grup Altıncı var zaten; belki on erkek ve bir o kadar kız uzun masalardan birinin etrafında kümelenmiş. Eidhin'in de orada oturduğunu fark ediyorum ama yine ayrı. Dışlanmamış ama diğerleriyle arasında, sohbetlerinin bir parçası olmadığını gösterecek kadar mesafe var.

Bu konuşma benim yaklaşmamla birlikte kesiliyor, sonra da sosyal bir rahatlıkla boş bir koltuğa kaymamla birlikte tamamen sona eriyor. "Böldüğüm için özür dilerim. Ben Vis. Yedinci sınıftan yeni geldim."

Uzun, garip bir sessizlik oldu.

"Biliyoruz," diyor çocuklardan biri sonunda sinirli bir şekilde. Bu Ianix, Eidhin'e karşı kendimi savunmama kızan düşünceli Catenan. "Her şeyi duyduk

senin hakkında."

"Oh?" Bu imayı görmezden geliyorum ve güler yüzlü ifademi koruyorum.

"Ianix'in söylemeye çalıştığı şey, bizimle oturmamanızın daha iyi olabileceği." Soldaki siyah saçlı kızın müdahalesi sessiz ama açık sözlü. Uzun buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor ve bunu söylerken benden ziyade arkadaşlarına bakıyor.

"Özür dilerim," diye ekliyor ben geldiğimde konuşan kız. Yumuşak bir özür, samimi görünüyor. Yine de grubun geri kalanından hiçbiri bakışlarıma karşılık vermiyor.

Dostane tavrımın kaybolmasına izin verdim, kızgın görünmekten çok istekli görünmeye çalıştım. "Bak.

En iyi ilk izlenimi vermediğimi biliyorum, ama size söz veriyorum-"

"Gel bakalım." Ianix sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkarak

yoldaşlar. "Bir sürü başka masa var."

Diğer öğrenciler de aynı şeyi yapınca çenemin seğirdiğini hissediyorum. Hareket ediş şekilleri -aceleyle, endişeyle, benden gerçekten hoşlanmadıklarını gösterecek hiçbir takip hissi olmadan- her şeyden çok görünüşten korktuklarını gösteriyor. Hatta birkaçı giderken üçüncü sınıfın masasındaki Iro'ya göz ucuyla bakıyor. Yine de sonuç değişmiyor. On saniye içinde masada sadece birkaç adım ötede oturan Eidhin ile baş başa kalıyorum.

Kaslı, kızıl saçlı çocuk yemeğinden başını kaldırıp bana bakıyor, sanki onunla konuşmaya çalışacağımı sezmiş gibi. "Hayır." Başını tekrar eğiyor, beni görmezden geliyor. Yemeğine devam ediyor.

İç çekiyorum. BrieRy davamı zorlamayı ya da henüz gelmemiş olan Altıncılardan bazılarının daha anlayışlı olabileceğine güvenmeyi düşünüyorum.

Yemeğimi alıp Callidus'un masasına geri dönerken yanaklarımda sıcaklık hissederek, "Hayır, bunu çürüt," diye mırıldanıyorum. Yine de tabağımı yere koymadan önce duraksıyorum. "Sakıncası var mı?" Gerçekten soruyorum. Callidus'un başının daha fazla belaya girmesinden sorumlu olmak istemiyorum.

Az önce olanları gördüğü belli olan sempatik bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. Ne yazık ki, sanırım orada bulunan diğer herkes de gördü. "Hayır," diyor, kelimeyi uzatarak, tereddütü başka türlü cevap vermeyi düşündüğünü gösteriyor. "Ama bunu yaparsan buraya ait olduğunu kabul etmiş olursun. Kimsenin yanında durmana yardımcı olmaz."

"Bunun daha da kötüye gidebileceğini sanmıyorum."

"Pekâlâ." Omuz silkiyor ve kupasını neşeyle kaldırıyor. "Pariah Masasına."

Callidus'un neşesine rağmen yemeğe başlarken gergin olmamak çok zor, ama çok geçmeden diğer çocuğun rahat tavırları dikkatimi çekiyor ve yukarıdan küçümseyen bakışların üzerimde toplandığını hayal ettiğimde sadece ara sıra ensemde bir karıncalanma oluyor. Sohbet hafif kalıyor ve dersin başladığını bildiren zil sesi duyulduğunda, her türlü utanç azalmış oluyor. Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla sıcak bir kızgınlıkla yer değiştirdi.

Eğer 6. sınıftaki herkes beni görmezden gelmeye çalışacaksa, o zaman onların dikkatini çekmem gerekecek.

XXX

ÖNÜMÜZDEKİ ALTI HAFTA hatırlayabildiğim en sinir bozucu dönemlerden biri.

Altıncı Sınıf'ın bazı açılardan pek de zorlayıcı olmayacağı en başından belli. Altıncılar, Yedilerden daha fazla çalışmaya istekli olsalar da, onlara öğretilenler daha fazla di kült gibi görünmüyor; derslerin yarısı Reeing Suus'tan önce öğrendiğim şeyleri kapsıyor. Ve daha fiziksel nitelikteki görevlere geçtiğimizde - çoğunlukla spor salonunda dövüşüyoruz, dayanıklılığımızı ve hızımızı test etmek için Akademi arazisinin sınırlarında koşuyoruz - sürekli olarak sınıfın geri kalanının çoğundan daha iyi kondisyonlu olduğumu kanıtliyorum. Aslında diğer kırk yedi kişiden sadece Eidhin, Ianix ve Leridia adında bir kız her iki disiplinde de beni zorluyor.

Bunların hiçbirisi Dultatis için önemli görünmüyor.

Altıncı Sınıfın Praeceptor'ı iri yarı ve yuvarlak yüzlü, saçlarının çoğu başının tepesinde kıvıla dönmüş, geriye kalan az sayıdaki saç ise sık kırpılmış siyah. Göbeğine rağmen bir zamanlar güçlü bir adam olduğuna şüphe yok ve bu sertlik tavrını terk etmemiş: sınıfına katıldığım andan itibaren benden pek hoşlanmadığı açık. Sorulara cevap vermeye çalıştığımda, başkaları lehine beni görmezden geliyor; başka kimse konuşmak istemediğinde ve benim cevaplarımı dinlemek zorunda kaldığında, onlarla alay ediyor, ifadeler üzerinde tartışıyor ya da ona yeterince bilgi vermediğimi ima ediyor. Sadece bana baktığında bile gözleri soğuk. *Kızgın*. Aramızda özel bir düşmanlık varmış gibi hissediyorum ama Katalan olmamam bir yana -ki sınıfta bu tanıma uyan başkaları da var- bunu hak etmek için ne yaptığımı anlayamıyorum.

Altıncı Sınıf'ın geri kalanı Praeceptor'un küçümsemesini anlıyor gibi görünüyor. Iro'nun kalıcı etkisiyle birleştğinde, nadiren ikiden fazla duyduğum anlamına geliyor

Onlardan bana doğru gelen kelimeler. Kesinlikle dostça yaklaşımlarımın hiçbirini bir yere varmıyor.

Yine de her gün dilimi ısıtıyorum. Dışlanmayı, önemsenmemeyi ve ukalalığı elimden geldiğince zarif bir şekilde kabul ediyorum. Teknik olarak, haksızlığa uğramıyorum ve Akademi'ye girişimin dengeli olmaktan uzak olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Adamın bana karşı tutumu ne olursa olsun, bir Praeceptor ile kavga ederken görülmeye tahammül edemem.

Bunun yerine, küçük olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

Şafaktan önce antrenman yapmak ve günün ilk iki öğünü, arkadaşlığına giderek daha fazla değer verdiğim Callidus ile geçirmek gibi rahat bir rutine giriyorum. Çekici, kıvrak zekâlı ve cana yakın biri ve onunla sohbetlerim sınıfın yaralarına merhem oluyor. Ayrıca Yedinci olamayacak kadar zeki. Üçüncü Sınıftan düşüş hikâyesinde daha fazlası olduğunu söyleyebilirim; birden fazla kez Callidus pozisyonunu açıklamak üzereymiş gibi görünüyor, ancak aniden konuyu değiştiriyor. Ne kadar meraklı olsam da, ısrar etmiyorum.

Emissa da ben ahırları temizlerken bana yardım etmek için birkaç kez daha ortaya çıkıyor, bir zorunluluk hissi olduğunu iddia ediyor. Arkadaşlığından hoşlandığımı inkar edemem. O geceler, uyumaya gittiğimde, kendimi onunla olan şakalaşmalarımı tekrarlar ve gülümserken buluyorum. Bunda bir kötülük yok. Bu yerde bir yerlerde neşeye ihtiyacım var.

Ama göğsümdeki o sıcaklık sabaha kadar hep kayboluyor ve kendimi sıkışmış gibi hissetmeye başlıyorum. Seçeneklerim olmadan.

İşte bu yüzden, ikinci ayımın yarısında, nihayet ara verdim.

"ÖNÜMÜZDEKİ İKİ GÜN BOYUNCA," diye duyurdu Praeceptor Dultatis herkes toplandıktan sonra, "Labirent'te koşacağız." Küçük, soluk kahverengi gözleri, Curia Doctrina'nın avludaki merdivenlerinin dibinde toplanmış olan sınıfa dik dik bakıyor. Özellikle kızgın olmadığı izlenimini edindim. Sadece her zamanki gibi bakıyor.

Beklentiyle öne doğru eğildim. Lanistia ile eğitimim sona erdiğinde Villa Telimus'taki Labirent'i manipüle etme becerilerim uzun bir yol kat etmişti. Kendimi buradaki diğer öğrencilerle kıyaslamak için sessiz bir istek duyuyordum.

"Üç aylık dönem boyunca tek erişimimiz bu olacak. Bu yüzden orada geçireceğimiz zamanı iyi değerlendirmeliyiz." Sesi, başka türlü boş olan devasa meydanda gürlüyor. "Belki biri bana bunun neden bu kadar önemli bir değerlendirme olduğunu hatırlatabilir?"

Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ve sonra seslendim. "Çünkü İrade'yi kullanmak için gereken becerilerin aynısını test ediyor." Daha önce böyle bir şey görmemiş olsam bile, bu noktada Labirent hakkında her şeyi bilmem beklenecek.

Dultatis'in gözleri, cevap verecek başka birini arıyormuşçasına kalabalığın arasında dolaşırken, isteksizce bana kayd. "Bu aşırı basitleştirilmiş bir-"

"Herhangi bir uzun vadeli aşılama için gerekli olan hafızayı; kapasite için fiziksel gücü; ehliyet için hız ve hassasiyeti; Harmonikler ve Koşullar için mantık ve bölünmüş odaklanmayı test eder."

"Vis?" Başımı salladım. "Bir daha sözümü kesme." Birkaç öğrenciden gülme sesleri geliyor.

Dultatis çoktan yoluna devam ediyor. "Sonuçlarınız sınıftaki konumunuza da önemli ölçüde katkıda bulunacaktır. Bu yüzden elinizden geleni yaptığınızdan emin olun." Bunu söylerken beni izliyor. Sinirimi bastırıyorum, kibar ve dikkatli görünmekten başka bir şey yapmadığımdan emin oluyorum. Her zamanki gibi.

Praeceptor'un konuşması bitmiş gibi görünüyor, adımlarını atıyor ve sınıf da onun peşinden Curia Doctrina'nın yanından dar bir patikadan geçerek quadrumun dışına çıkıyor. Öğrenciler arasında heyecanlı konuşmalar oluyor ama kimse konuşmasını bana yöneltmiyor. Aslında, kalabalığın arasında biraz dikkat çekici bir ada gibiyim. Bu kasıtlı izolasyonu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. En azından Eidhin, grubun ön tarafına doğru, etrafında eşit derecede endişeli bir halka oluşturuyor.

Varış noktamızın görünmesine sadece birkaç dakika var: uzun, şık, Sıçan çatılı bir bina, girişinin bir sütun dizisiyle süslenmiş olmasıyla neredeyse tapınak gibi. Yine de tek tip koyu gri taştan yapılmış, tanrıları korkutmak için yapılmış friz ve sanatsal eklemelerden hiçbirisi yok. Karanlık, garip bir şekilde içi boş bir tapınak.

Yüksek üçgen kesimli sütunların arasından geçip meşalelerle aydınlatılmış bir merdivenden inmeye başladığımızda genel beklenti hissine kapılıyorum. Dultatis daha önce belirtmemiş olsa bile, bunun Sınıf için nadir bir olay olduğu açık

Altı. Hafif cilalı, kömür grisi taş aşağıda devam ediyor ve ayak seslerimiz duvarlara çarparak coşkulu şamataya karışıyor.

Ana odaya girdiğimizde huşu içindeymişim gibi davranmaya hazırım - sonuçta tepkimi kimin izleyeceği belli değil - ama rol yapmak zorunda değilim.

Labirent'in düzeni, ona bakan platforma ayak basar basmaz rahatlatıcı bir şekilde tanıdık gelse de, aynı hissettiren tek şey bu. Villa Telimus'ta kaba yontulmuş duvarlar varken, burada ayna gibi parlatılmış pürüzsüz koyu renkli paneller var; kapı girişlerine oyulmuş zar zor görülebilen semboller varken, şimdi her bir temsili büyük ve parlatılmış bronzla işlenmiş bir zanaatkârlık sergileniyor. Telimus Labirenti'nin seyrek meşalelerinin yerini burada tüm arenayı çepeçevre saran bir 1re hattı almış; kesintisiz Rame kırmızı renkte dans ediyor ve çevresindeki karanlık aynaya karşı canlı bir şekilde yansıyor. Kontrol bileziği cilalı siyah üçgen bir kaidenin üzerinde, siluet halinde duruyor; yüzeyini süsleyen küçük değerli taşlar ona hırçın bir görünüm kazandırıyor.

Tüm bu gösteriş karşısındaki şaşkınlığım tökezlememe neden oluyor ve başımı kaldırdığımda Dultatis'in doğrudan bana bakmasa da sırtıttığını görüyorum. İyi olmuş. Ne kadar şaşkın görünürsem, buradaki performansım o kadar etkili olacak.

"Praeceptor Dultatis." Çağrı sol taraftan, platformun daha ilerisinden geliyor ve bedenlerin oluşturduğu baskı Veridius'un bize doğru adım attığını görmeme yetecek kadar yayılıyor. Diğerleri de onun varlığını fark edince etrafımdaki heyecanlı konuşma şaşkın bir mırıltıya dönüşüyor.

"Principalis?" Dultatis de en az öğrencileri kadar şaşkın görünüyor. "Labirent'in bugün bizim olacağı söylenmişti, ama eğer yanlış bilgilendirildiysem-"

"Hayır, hayır." Veridius elini güler yüzlü bir şekilde salladı. "Sadece biraz fazladan zaman buldum ve bu sabah izleyebileceğimi düşündüm. Eğer bir itirazınız yoksa?" Dultatis'in önünde durdu. Adamdan bir baş daha kısa olmasına rağmen, Dultatis ikisinden daha küçük olduğunu hissediyor; Veridius'un varlığı heybetli olmaktan ziyade büyüleyici, ancak yine de Dultatis'in sadece hayal edebileceğinden şüphelendiğim şekillerde alana hükmediyor.

"Elbette hayır, Principalis." Dultatis'in cevabı pek ikna edici değil.

Veridius dostane bir şekilde onun yanıtını olduğu gibi kabul eder. "Harika.

Öğrencilerinizin geçen üç aylık dönemden bu yana nasıl ilerlediğini görmek için sabırsızlanıyorum." Konu kapanmıştır,

Geri çekilir ve eliyle Labirent'i işaret eder. "Lütfen! Burada değilmışim gibi davran."

Dultatis sertçe başını sallayarak tekrar bize doğru döndü. Veridius'un göremediği bir anda sinirlendiğini gizleme zahmetine girmiyor ve yoluna devam etmeden önce bakışlarıyla beni süzüyor. Veridius'un az önce ona söylediklerinden bağımsız olarak, Principalis'in izinsiz girişinin kaynağının ben olduğumu düşündüğü açık.

"Sınıf sıralamasına göre ilerleyeceğiz. İlk on ve son on bugün, diğer herkes yarın koşacak. Eğer bugün koşmuyorsanız, bir noktada avcı olacaksınız," diye duyuruyor kel Praeceptor. "Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Kontrol bilekliğini kullanırken birinin yaralanmasından sorumlu olursanız, Akademi'den derhal atılırsınız. Burada çatışma yok ve insanların yanından geçmeye çalışmak da yok. Avcılar sizi köşeye sıkıştırırsa kaybedersiniz. Hepsi bu kadar. Şimdi: Eşlerinizi seçin."

Talimat beklenen bir talimat; etrafımdaki öğrenciler hemen birbirlerine doğru çekilmeye başlıyor ve birkaç dakika içinde çoğu çiftler halinde duruyor.

Aslında ben ve Eidhin hariç herkes.

Tereddüt ediyorum. Altı'da bulunduğum neredeyse tüm süre boyunca iri yarı güneyliyle etkileşime girmekten başarıyla kaçındım. Burnu iyileşeli çok oldu ve beni hiç tehdit etmedi. Dultatis'in bizi sparringde eşleştirdiği tek seferde bile - eminim kasıtlı olarak - Eidhin asla uygulamanın gerektirdiğinden fazlasını yapmaya çalışmadı.

Yine de bu, bana her baktığında bakışlarının yanmadığı anlamına gelmiyor.

İçimi çektim, sonra kare omuzlu çocuğa doğru yürüdüm. "Görünüşe göre biziz." Homurdanıyor, en az benim hissettiğim kadar memnun görünüyor.

İlk çift seçilirken balkonun kenarına geçip Labirent'e bakan diğerlerine katılıyoruz. Altıncı sınıfın birincisi olan Ianix, kıvrıcık siyah saçlı ve genel olarak nahoş tavırlı kız Leridia ile birlikte. Onlarla birlikte yarım düzine öğrenci daha Labirent'in diğer tarafına gitmeleri için yönlendiriliyor. Hızlı bir koşuyla oradan ayrılırlar.

Praeceptor kontrol braketini sütunun tepesindeki konumundan alır. Villa Telimus'takinden daha küçük görünüyor. Daha hafif. Ianix'e işaret eder ve

Sonra, çocuk labirentin girişine giden pırıl pırıl merdivenlerden inerken, bileziği Leridia'nın koluna takmaya başlar.

"Koşarken kontrol bileziği takmıyorlar mı?" Lanistia bana böyle tarif etmemişti.

Soruyu Eidhin'e yöneltiyorum ama cevap veren sağ tarafımdaki bir kız oluyor. "Bunu sadece üçüncü sınıfta yapıyorlar." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra kiminle konuştuğunu fark edip ağzını tekrar kapatıyor ve arkasını dönüyor.

Alabileceğim en fazla tepkinin bu olduğunu düşünerek, Leridia'nın Ianix'in üzerindeki balkonda, bizim tarafın ortasına yerleşmesini merakla izliyorum. Uzakta, altı öğrenciden dördü labirentin en ucuna ulaşmış; biri Leridia'nın karşısında dururken diğer üçü gözden kayboluyor. Grubun geri kalan ikisi sırasıyla doğu ve batı balkonlarına tünemiş durumda, bizim tarafa diğerinden daha yakınlar.

O zaman Ianix labirenti yönetirken Leridia da labirenti kontrol ediyor olacak. Ve yanlardaki üç kişi Lanistia'nın bana tarif ettiği gözcüler olmalı, Ianix'in diğer uca ulaşmasını engellemeye çalışırken aşağıdaki ortaklarına Ianix'in konumunu bildirmek için orada olmalılar.

Dultatis herkesin yerini aldığından emin olduğunda, sessizlik çökene kadar elini kaldırır. Leridia, Ianix ve üç gözcü de onu izler. Gözlerini kırpmadan. Duvarları kaplayan 1re çatırdıyor. Leridia'nın eli braketin üzerinde geziniyor.

Dultatis elini dramatik bir şekilde indirir. "Başlayın!"

Praeceptor'un yankılanan feryadı kaybolmadan önce Ianix ilk köşeden koşarak batıya doğru ilerliyor, Leridia bir taşı manipüle ediyor ve ilk panel dönerek daha önce çıkmaz sokak olan yeri temizlerken alttan gelen bir gıcırta cevap veriyor. Sesi duyunca irkiliyorum; Leridia'nın kontrolü taşı bracer'dan kaybedecek kadar acemice değildi ama Lanistia'nın bu beceriksizliği onaylamadığını neredeyse duyabiliyorum.

"Benim tarafım!" Batı balkonundaki çocuk Ianix'le aynı hizada durup elini kaldırarak bağıyor. Üç avcı içeri girmeye başladığında labirentin uzak tarafında hareketlenmeler oluyor. Leridia batıya doğru yürüyor, gözleri Ianix'in önündeki yolda geziniyor, hareket edecek bir sonraki paneli arıyor.

Altıncı Sınıf'ın geri kalanı balkondan sarkıyor, bazıları izlerken kendi aralarında fısıldaşıyor. Bunlar ara sıra diğerleri tarafından susturuluyor.

Principalis'e doğru gergin bakışlar atıyor. Veridius yarışmaya dalmış olduğu için fark etmemiş gibi görünse de, burada çok fazla gürültü yapmanın hoş karşılanmadığı açıktır.

Ianix labirentin derinliklerine doğru ilerlerken, elini kaldırmış olan gözcü onunla aynı hızda duruyor ve ara sıra hareketlerinin özelliklerini aşağıdakilere bildiriyor. Leridia ortağının yanından ve önünden ilerliyor, Ire'nin silüetine bürünüyor, iki kez durup bracer'ına odaklanıyor. Bir panelden sert bir ızgara sesi geliyor ve her iki seferde de benden bir Rinch sesi geliyor. Ne zaman bir şeyi değiştirse Ianix'e farklı numaralar söylüyor ama bu numaralarla yaptığı şey arasında bir ilişki göremiyorum. Avcılara yardım etmemek için önceden ayarlanmış bir çeşit kod sanırım.

Leridia bilekliği üçüncü kez kullanmaya çalıştığında keskin bir lanet ucsuz bucaksız alanda yankılanıyor ve taşın düştüğünü anlayabiliyorum. Hemen Ianix'e bir sayı daha bağıyor, o da kayarak yön değiştiriyor. Leridia'nın becerisi yetersiz olabilir ama ortağıyla arasındaki iletişim etkileyici.

Herkes labirentin kenarından dolanmaya başlarken ben de kalabalığa katılıyorum; grup birbirine yakın dururken Leridia'ya ya da gözcülerden birine engel olmamaya dikkat ediyor. Ianix merkeze yaklaşp temkinli bir koşuya başladığında etrafımdaki ilginin keskinleştiğini hissedebiliyorum, her kavşakta giderek daha fazla tereddüt ediyor. Hâlâ avcılar yaklaştıkça sadece izlerini alabiliyoruz. Kendilerini Leridia'dan mümkün olduğunca gizlemek için duvarları kullanarak alçakta kalıyorlar.

Hâlâ girişe doğru dönmüş olan Veridius'a bir bakış atıyorum. Müdür dikkatle izliyor gibi görünüyor ama yüz ifadesinde bir eksiklik var. Aklının başka yerde olduğunu gösteren bir şey.

"On bir!" Leridia neredeyse bir çığlık atarak seslenir, sarışın bir kız aniden Ianix'ten sadece birkaç tur ötede ve aralarında hiçbir engel olmadan koşarak görüş alanına girer. Yeraltı odası hem gözcülerden hem de Leridia'dan aceleyle bağırılan komutlarla dolup taşarken Ianix sağa doğru yırtılır, Leridia çılgınca bilekliğini karıştırarak üzerindeki doğru sembolleri bulmaya çalışır. Bir panel, sarışın kızın yoluna doğru titriyor, sadece birkaç dakika önce

yolunu kesiyor. Hırlayıp tekerleklerini çeviriyor ve yol göstermesi için gözcülere bakıyor.

Labirentin uzak ucundaki gözcünün de elini kaldırdığını fark ettim. Ianix'i görebiliyor, o hareket ederken kendini onunla aynı hızda tutuyor. Onun ve yan taraftaki gözcünün de aynı şeyi yapması, avcılarının onun nerede olduğunu hesaplamasını kolaylaştıracaktır.

Diğer iki avcı da siperlerini bozmuş, farklı yönlerden yaklaşıyorlar ve Leridia'nın yüzündeki hayal kırıklığını ve paniği görebiliyorum. Ianix siyah saçlı kızın çırpınışlarını gördü ve geri çekilerek karşılık veriyor, kendisi de tedirgin görünüyor, giderek daha rastgele yönlere doğru hareket ediyor ve bazen yukarıdan görüş hattını kırmaya çalışmak için eğiliyor.

Hiçbirinin önemi yok. Bir dakika sonra, Ianix'in sarışın kız tarafından çıkmaz sokağa sıkıştırılmasıyla her şey biter. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş ve sınıftan bir alkış tufanı kopar. Veridius da alkışlıyor ama bunun bir övgü değil, cesaretlendirme olduğu açık.

"Kaçaklar normalde yakalanır mı?" Eidhin'e gerçekten bir cevap beklemeden soruyorum.

Ianix'in kederli bir şekilde merdivenlere doğru ilerleyişini izliyor. "Her zaman." Söyleyiş tarzına bakılırsa aptalca bir soru.

Öksürüyorum. "Bir tür kod üzerinde çalışmalı mıyız? Ianix ve Leridia gibi mi?"

Bana sırtını dönüyor ve sınıfın geri kalanıyla birlikte labirentin girişine doğru ilerliyor.

"Demek ki hayır," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve sıraya katılıyorum. İleride, Ianix balkona çıkıyor ve Leridia'yla birkaç kısa kelime alışverişinde bulunuyor. Gözcüler ve avcılar arasında da benzer bir değişim yaşanıyor, ancak daha tebrik edici bir değişim.

Çok geçmeden yarışma yeniden başlar; Leridia daha hızlı koşmasına ve Ianix labirenti daha iyi manipüle etmesine rağmen, kombinasyon hala Leridia'nın yakalanmaktan kaçmasına yetecek kadar güçlü değildir. Yakalandığında bir alkış tufanı daha kopuyor. Görünüşe göre bu, sınıfın gözünde iyi bir gösteri, ancak Veridius etkilenmekten çok destekleyici görünmeye devam ediyor.

Bu beni şaşırtmadı. Lanistia burada olsaydı, bu performanslar karşısında duyduğu dehşeti göstermekten çekinmezdi.

"Sırada en düşük rütbeli koşumuz var." Dultatis duyuruyu belirgin bir heves eksikliği ile yapıyor. "Telimus. Ortağını al ve pozisyonunu al."

Nefes almak için bile kıpırdamıyorum. Bu kadar çabuk çağrıldığımı şaşırdım ve belki de safça, sınıfın en kötüsü olarak adlandırıldığım için acı çektim. Yine de, sanırım hastalıklı bir anlam ifade ediyor. Dultatis bana henüz bir şey kanıtlama fırsatı vermedi.

Eidhin çoktan kontrol braketine doğru ilerliyor, ben de öfkeme hakim olup Labirent'in girişine yöneliyorum.

Yürürken Veridius'a bakıyorum. Düşünceli bir şekilde beni izliyor. Gözlerimiz buluştuğunda bana küçük bir selam veriyor.

Merdivenlerden labirente indiğimde, avcılar ve gözcüler yerlerini alırken yerleşmek için bir dakikam var. Nefesimi düzene soktum, sinirlerimi yatıştırdım. Villa Telimus'taki son ayımın çoğu öğleden sonrasını oradaki Labirent'te dolaşarak geçirmiştım: kısmen koşarken onu manipüle etme pratiği yapmak için, ama aynı zamanda yukarıdan aşağıya düzeni hakkındaki samimi bilgimi, içindeyken aynı derecede kapsamlı bir güvene dönüştürmek için. Akademi'nin Labirenti de aynı şekilde yapılandırılmış. *Aynı şekilde.* Yüzeysel farklılıklar bir yana, buranın her köşesi tanıdık gelmeli.

Yukarıdaki kalabalığı tarıyorum. Yukarıda bolca merak var ama destek anlamında pek bir şey yok. Eidhin pozisyonunu almış, koluna bileklik takmış, dönüşümlü olarak onu ve labirenti inceliyor. Dultatis onun yanında, bana bakıyor. Bakışlarını gördüğümü fark edince gözlerini kaçırıyor, kolunu kaldırmadan önce odanın her tarafını kontrol ediyor ve hemen ardından bırakıyor. "Başlayın!"

Ve sonra koşuyorum.

Labirent bin fitten daha uzun ve manipüle edilebilen bir metreden fazla panele sahip; mümkün olan en doğrudan rotada koşarsam, sonuna iki dakikadan daha kısa bir sürede ulaşabilirim. Tabii ki en kestirme rota aynı zamanda en az seçeneğe ve avcılar için en fazla sayıda tıkanma noktasına sahip. Üçünü de atlatmanın tek yolu, bol değişkenlik potansiyeli olan bir yol seçmek ve Eidhin'in benim için doğru kararları vereceğine güvenmek.

Bu yüzden sağa, labirentin Ianix ve Leridia'nın seçtiği tarafının tersine doğru aç yapıyorum. İyi bir hızda ilerliyorum ama kendimi yormamaya özen gösteriyorum, enerjimi en çok ihtiyaç duyacağım an için saklıyorum. İleride, yerine kayan panellerin gürültüsü var. Korkunç, ürpertici bir gıcırtı yok ama. Bu iyiye işaret.

İlerlerken nefesim ciğerlerimde ısınıyor, kendimle en uçtaki gözcü arasındaki gizleyici duvarlara sarılmak için elimden geleni yapıyorum. Sağdaki beni çoktan işaretledi, elini havaya kaldırmış bana ayak uyduruyor. Labirentte yolun yaklaşık üçte birini tamamladım ve gerginliğin ayaklarımı sürüklediğini, bir köşeye her yaklaştığımda tereddüt etmeme neden olduğunu hissedebiliyorum. Eidhin hiç ses çıkarmadı, bir kez bile iletişim kurmadı. Değerli bir saniyeyi arkamda, onun takip ettiği balkona bakmak için kullanıyorum. Önündeki yolu tarıyor. Benim sinirli bakışımı görmüyor.

Koşarken bir dakika daha geçiyor, endişem artıyor. Önümdeki geçit uyarı vermeden kapanıp gitmeye niyetlendiğim yolu kapatınca irkiliyorum; sağımdaki gözcü birine öfkeli ve sinirli bir şekilde bilgi verirken duraksıyorum ve onun yerine yeni oluşan koridordan aşağı atlıyorum. Arkadaki gözcü de elini kaldırmış bağılıyor. Terliyorum, kalbim küt küt atıyor. Tam önümde başka bir öğrenci olmalıydı. Rotamı yeniden hesaplıyorum, bir sonraki adımda nereye gidebileceklerini öngörmeye çalışıyorum, özellikle de tam konumumu biliyorlarsa. Önümde sadece kötü seçenekler var. Dönüp geri geliyorum, farklı bir yol izliyorum.

Yine de panik yok. Eğer bu kadar yakında bir avcı varsa, kendilerini bu rotaya kilitlemiş olabilirler; biraz geriye giderek onları atlatabilirim. Koridor kendini yeniden düzenleyip bana sola doğru bir açıklık verdiğiğinde içimi bir heyecan kaplıyor. Daha fazla panel ileride patlıyor. Hâlâ sessiz olan Eidhin de aynı fikre kapılmıştı.

Zaman nefes nefese, gergin bir pus içinde akıp gidiyor. Bir dakika. Üç. Ianix ya da Leridia'dan daha uzun süre dayandım. Eidhin'in labirent üzerindeki manipölasyonu beni tekrar geri yönlendiriyor ama üçüncü seferde *arkamdaki* panellerin çarpışını duyabiliyorum. Zihnimin gerisinde, sınıfın geri kalanından gelen ve hızla susturulan bir mırıltı kaydediliyor. İşareti alıyorum ve ciğerlerim yanarak ileri atılıyorum. Yolun üçte ikisini bitirdim.

Tam yüzümde bir gülümseme belirmeye başlamıştı ki, kumral Stult yan geçitten çıktı. "Yakaladım seni."

Kayarak durdum. Dön. Yaklaşık yirmi adım arkamda, elleri dizlerinin üzerinde, ter damlayan ince bir kız -Tanıla- var. Başını kaldırıyor, nemli siyah saçları yüzüne çarpıyor ve bana gülümsemekle ters ters bakmak arasında bir şey yapıyor.

İkisini de geçmenin bir yolu yok. Bu koridordan çıkan iki yol da çıkmaz sokakta bitiyor ve bu gerçeği değiştirecek hiçbir panel yok.

Ben kaybettim.

XXXI

"KÜÇÜK BİR İLETİŞİM HOŞ KARŞILANIRDI." I

Eidhin'den kontrol braketini kap. Hayal kırıklığına uğradım. Labirentten çıktıktan sonra gördüğüm ilk şeyin Praeceptor Dultatis'in kendini beğenmiş ifadesi olması da yardımcı olmadı. "Neredeyse başarıyordum."

Cihazı koluma takarken iri yarı kızıl saçlı çocuğun bakışları amansız. Savunmacı değil, tepkisel değil, sadece... sabit. Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum, sonra nefesimi veriyorum.

"Neredeyse başarıyorduk." Bu bir özür değil. Sadece kendimi düzeltiyorum. "Bu konuda oldukça iyisin." Kolumu sallayarak Villa Telimus'takinden önemli ölçüde daha hafif olan kontrol braketini gösteriyorum. Bunu yarım bir soru haline getiriyorum.

Eidhin homurdanıyor. Omuz silkiyor. "Sen..." Yüzünde kızarıklıklar belirliyor. "*Gwyll cymlys*," diye mırıldanıyor, bıkkınlık ve isteksizlik karışımı bir sesle. Ben cevap veremedim uzaklaşıyor.

Eidhin merdivenlerden labirente inerken arkasından kaşlarımı çatıyorum. *Gwyll cymlys*: "Yetkin olmaktan daha iyi." Zayıf bir iltifat ama beni şaşırtan bu değil. Ölü Cymrian diline özgü bir deyim.

Ortağımın iri yarı halini aşağıda inceliyor, geçtiğimiz haftalarda yaptığımız nadir ve kısa görüşmeleri hatırlıyorum. Kesinlikle bir güneyli görüntüsü var, ama bu güneybatı için de geçerli. Kısa cevapları en azından kısmen somurtkanlıktan kaynaklanıyor olmalı, ama eğer-

"Başlayın!"

Gürleyen anonsta vahşi bir memnuniyet var; Dultatis'in dikkatimin dağıldığını fark ettiğinden şüpheleniyorum. Eidhin merkeze doğru hızla koşarken yönümü bulmaya çalışıyorum ve korkunç bir an için kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu bir dizi koridora dalacağını düşünüyorum. Fakat

Son saniyede sola, zaten birbirinden oldukça farklı dört çıkışa ayrılan dar, kıvrımlı bir bölüme doğru atılır.

Bir otuz saniye daha peşinden koştuktan sonra planını görebildiğimi düşünüyorum. Aklında belirli bir yol var, ama yeterince dolambaçlı ve o kadar hızlı hareket ediyor ki, gözcülerin düzgün bir şekilde aktarması için kült. Umutsuzca bağırarak talimatlar veriyorlar, sonra düzeltmeler yapıyorlar, sonra da *bu* düzeltmeleri düzeltiyorlar, çünkü elleri havada olan iki kişi bile ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyor. Avcılar çoktan yaklaştırmaya başladılar ama yaklaşımlarında bir tereddüt var, bilgilerinin ne kadar hızlı ayarlandığından kaynaklanan bir belirsizlik.

Bir şey çok açık: Ortağım benden herhangi bir yardım beklemiyor. Bu varsayım karşısında içimde bir öfke patlaması hissediyorum. Eidhin'in taktiği kötü bir taktik değil ama tek başına kazanamaz.

Artık hareket hızını biliyorum. Ve avcıların izleyeceğini düşündüğüm yolları, onlardan gördüğüm döküntülere dayanarak. Derin bir nefes alıyorum, doğru taşı alıp almadığımı kontrol etmek için aşağı bakıyorum ve *dönüyorum*.

Eidhin'in önündeki yol kapanır.

"Sağa dön!" Kızıl saçlı çocuk durup dönerken bağırıyorum, öldürücü bakışları üzerime gelene kadar balkonu tarıyor. İlerideki tıkalı yolu öfkeyle işaret ediyor ama ben de aynı hararetle başımı sallıyorum. "*Sağa git!*"

Orada öylece durduğu tam bir saniye var, hayal kırıklığına uğramış bir kararsızlıkla donup kalmış. Sonra eliyle taş duvara canını acıtacak kadar sert bir tokat atıyor ve sağa doğru fırlıyor.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum, uzun bir nefes alıyorum.

Sonraki iki dakika boyunca, Eidhin koşarken Labirent'i sürekli değiştiriyorum. İlk başta tereddütlüydüm. Gerginim. İlk birkaç ayarlamamda, odanın içinde gıcırdayan taşların yırtılmasında kendini gösteriyor. Ama bir kez yerleştikimde, o tuhaf beden dışı sakinlik, neredeyse meditatif bir *akış* üzerime çöküyor. Tamamen odaklandım ve tamamen odaklandığımı *biliyorum*, zihnimin küçük bir kısmı hareketlerimi izliyor ve ne kadar hassas çalıştığımı görünce heyecanlanıyor. Avcılar için önlerinde üç, dört seçenek görüyorum, her fırsatta en iyi seçeneklerini engelliyorum. Onları Eidhin'in olduğu yerden değil, Eidhin'in *olacağı* yerden uzaklaştırıyorum.

Kalabalık, Veridius ya da Dultatis hakkında endişelenmeyi bıraktım. Artık tek endişem, bu harika zihin durumundan çok erken düşmek, bocalamak ve bitirmeden güvenimi kaybetmek.

Eidhin ise iyi uyum sağladı, benim açtığım ya da kapattığım panellere aynen benim ona yaptığım gibi karşılık veriyor. Yine de bu kaba bir iletişim yöntemi ve şimdiye kadar güvenli bir mesafeyi korumuş olsak da avcılar yaklaşıyor.

"Seni sıralamaya çalışıyorlar! İkinci sola dön ve iki kat geri git!" Avcılara çok fazla bilgi verdiğimin farkındayım ama başka seçeneğim de yok.

Eidhin bağırışımı duyunca tökezledi. Birden durdu. Her satırında belirsizlik var.

Daha önceki kısa karşılaşmamızı hatırlıyorum ve bir şeyler yerine oturuyor. *"İleriden ikinci sola dön ve bu taraftan geri gel!"* Emri kükreyerek verdim.

Ama bu sefer Cymrian dilinde yapıyorum.

İzleyen sınıftan bir mırıltı yükseliyor ve Eidhin'den aldığım şaşkın bakışın tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Bana doğru bön bön bakıyor, durgun.

Sonra aniden tekrar koşmaya başlıyor. İkinci sola sapıyor.

Talimatları Cymrian dilinde bağırarak söylemeye devam ediyorum, Eidhin söylenenleri harfiyen yerine getirdikçe heyecanım artıyor. Ben Ruent'ten uzağım ama annem öyleydi ve konuşmaya başlar başlamaz babasının ana dilini öğrenmemi sağladı. Bu basit komutları öğrenmek için kült olmak gerekmiyor.

Ondan sonrası neredeyse kolay.

Eidhin'in tam olarak istediğim yere gitmesi ve benim labirentte giderek daha kararlı bir şekilde yaptığım ayarlamalar sayesinde avcılar raylara çıkmaya başlıyor. Balkondaki sınıftan gelen vızıltı gittikçe artıyor. Altıncılar korkulukları dolduruyor, diğerlerini kenara itiyor ve daha iyi görebilmek için eğiliyorlar.

Bileklikteki son taşı çevirdiğim andan daha tatmin edici bir an hatırlamıyorum ve sonra Eidhin aniden son koridordan aşağıya doğru hücum ediyor, avcılar iki yanındaki geçitlerde sıkışmış durumda. Temiz.

Alkış yok, sadece sınıfın geri kalanından gelen hareketli konuşmalar var, ama Eidhin uzak taraftaki merdivenleri koşarak çıkarken hala zaferle havayı

yumrukluyor. Bu manzara karşısında keyifle gülüyorum, sonra kontrol bileziğini çözmeye başlıyorum, ellerim titriyor.

gerginlik vücudumdan akıp gidiyor. Ulciscor ve Lanistia bu testlerin ne kadar önemli olduğunu defalarca vurguladılar. Bugün elimden gelen her şeyi yaptım.

Kafamı kaldırdığımda Dultatis ve Veridius beni izliyor. Praeceptor'un yüzü Ire'nin ışığında kızarmış, memnun olmanın tam tersi bir görünümde. Veridius etkilenmekten çok meraklanmış görünüyor. Yine de bakışımı gördüğünde bana derin ve onaylayıcı bir baş selamı veriyor.

Eidhin bir dakika sonra, Rames'e karşı kederli silüetler oluşturan gözcülerin ve avcılarının hemen önünde bize katılıyor. Gülümsemiyor ama adımlarında bir enerji var. Onu hiç görmediğim kadar mutlu.

Eidhin yanıma gelirken Dultatis ikimize de bakıyor. Kızıl saçlı çocuk hâlâ gülümsemiyor ama duruşu arkadaşça olmaya yakın.

"*Bu hoşuma gitti,*" diye mırıldanıyor Cymrian dilinde, gözlerini dikmiş önüne bakarken.

Ağzımın kenarlarının yukarı doğru kalktığını hissediyorum, ama yüzümü de boş tutmaya çalışıyorum.

Dultatis'in kaşları, Eidhin'in kendisi hakkında bir şey söylediğinden şüphelenmiş gibi derinleşiyor. "İyi iş çıkardın," diye yüksek sesle anons eder, böylece tüm sınıf duyabilir. "Ne yazık ki, kuralları da çiğnediniz, bu yüzden bu herhangi bir özel kayda girilmeyecek."

"Ne?" Kelimeyi inanmayarak ağzımdan geçiriyorum ve yanımdaki Eidhin geriliyor.

"Yabancı bir dilde iletişim kurdunuz. Şifreye izin verilir çünkü planlamayı ve ekip çalışmasını teşvik eder. İkinizin de aynı ölü dili biliyor olması tesadüfün getirdiği bir avantaj, başka bir şey değil. Ödüllendirilemez."

"Şifreliydi," dedi Eidhin hemen.

"Pardon?"

"Biz. Konuştuk. Konuştuk. Şifreli" diyor ve sanki Dultatis bir çocukmuş gibi her bir kelimenin altını özenle çiziyor. "Kodun Ortak Kod olması gerektiğini söylememiştiniz."

"Bu doğru," diye sakince kabul ediyorum.

Dultatis'in gözleri seyir halindeki sınıfta birkaç titreme yankılanırken seğiriyor. "Şifreye de izin veriliyor çünkü yeterince şeffaf olmadığı takdirde avcılar tarafından kırılma ihtimali var. Bu yüzden sizi tebrik etmek gerekirken"-dişlerini sıkarak söylüyor, şüphesiz bu sözler bizim değil Veridius'un iyiliği için-"yine de diskalifiye edildiniz."

Praeceptor'a sessizce bakıyorum. Dultatis'in bana bakarken gözlerinde yine o özel kin var.

Bakışlarım Dultatis'in birkaç adım gerisinde durmuş beni izleyen Veridius'a gidiyor. Bana hafifçe başını sallıyor.

Kızgınlık göğsümün derinliklerinde kaynıyor. Patlamaya bir kalp atışı uzaklıktayım.

Büyük bir irade gücüyle kendimi sakinleştiriyorum ve başımı eğerek boyun eğiyorum.

Göz ucuyla Eidhin'in benimle Dultatis'in arasına baktığını ve yüz ifadesinin karardığını görebiliyorum. Tiksintiyle dönüp sınıfın arkasındaki her zamanki yerine doğru yürüyor, zaferimizden aldığı keyif her neyse yok olup gitmiş. Nefes alıyorum, sonra diğer Altıncılara doğru ilerliyorum, hiçbirinin gözlerine bakmayı reddediyorum. Orada görebileceğim herhangi bir duygu -eğlence, acıma, her neyse- şu anda beni çok kolay kışkırtabilirdi.

Balkonun korkuluklarında herkesten ayrı bir pozisyon alıyorum ve labirenti gerçekten görmeden dışarıya bakıyorum. Arka planda, Dultatis koşacak yeni bir çift seçiyor. Kim olduğuna dikkat etmiyorum. Gerçekten umurumda da değil.

Aşağıda tek başıma, ilgisiz ve düşünceli bir şekilde, bir sonraki saat boyunca koşan ve başarısız olan çiftleri izliyorum. Kenarlarda ilerleyen sınıfı takip etme zahmetine girmiyorum, ilerleyişi görmeye çalışıyorum: Ianix ve Leridia'nın grubun açık ara en yeteneklileri olduğu ortaya çıktı. Kimse geçmeye yaklaşmadı.

"Ne düşünüyorsun?"

Başıyorum; hayal kırıklığının içinde o kadar kaybolmuşum ki Veridius'un bana doğru yaklaştığını fark etmedim bile. Bu son koşuyu ilgisiz bir merakla izliyor, bana bakmıyor ama etrafta hitap edebileceği başka kimse de yok. "Of?"

"Onlar." Odanın altındaki ve kenarlarındaki hareket hışırtısını gösteriyor. "Bu koşular."

Durağan geçitlerde anlamsızca ilerleyen mevcut koşucuyu takip ediyorum, balkondaki ortağı çoktan bilekliğiindeki üç taşı kaybetmiş durumda. "Temelde sadece bir kişi, avcılarının ve gözcülerinin hata yapacak kadar aptal olmalarını umarak koşarak ilerlemeye çalışıyor. Bir sürü hata. Ve kontrol bilekliği kimdeyse daha çok bağırarak için orada gibi görünüyor.

kodlanmış talimatlar labirenti gerçekten ayarlamaktan daha iyidir." Bu açık bir değerlendirme, biliyorum, ama nezaket gösterecek havada değilim. "Berbatlar."

Bir azarlama bekliyorum ama onun yerine Veridius sadece başını sallıyor. "Onlar ortalama," diye düzeltiyor beni. "Senin bir şeyde iyi olman diğerlerini o konuda kötü yapmaz." Aşağıdaki çocuk, peşindeki tek avcı tarafından kolayca kesilerek çıkmaz bir geçide girerken yüzünü buruşturuyor. "Şey. Bazıları ortalama."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissediyorum, ama hemen tekrar kayıyor. "Praeceptor Dultatis seninle aynı fikirde değil gibi görünüyor. Yani benim iyi olduğum konusunda." Ses tonumu hafif tutmayı başaramıyorum. "Her konuda."

"Şey. Korkarım bu performansınızdan çok isminizle ilgili olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum, sonunda ona bakıyorum. "Ne?"

Veridius ifadesini genişletip genişletmemeyi tartışıyormuş gibi görünüyor. "Praeceptor Nequias ve Praeceptor Dultatis ben öğrenciyken buranın sorumluları arasındaydı," diyor sonunda. "Praeceptor Nequias'ın bir sonraki Principalis olacağı neredeyse kesindi ve ikinci komutanı olarak şuradaki Praeceptor'u seçerdi. Sonra amcan..." Nefes veriyor. "Ölümünün bazı sebepleri vardı."

"Yani rütbeleri düşürüldü." Ne dediğini anladığımda sesim Rat'a dönüşüyor. "Ve beni mi suçluyorlar?"

"Beni suçluyorlar. Ama Telimus ismini hiç sevmiyorlar."

Kaşlarım hayal kırıklığı içinde kırışıyor. Veridius'un sözlerine inanma eğiliminde olmasam da söyledikleri mantıklı geliyor: Hiyerarşi, koşullar ne olursa olsun, değerli bir öğrencinin ölümüne göz yuman birini cezalandırmak isteyecektir. Ve bu Din için bir iç disiplin meselesi olurdu. Ulciscor'un böyle küçük, uzun süredir devam eden bir kin hakkında beni uyarması gerekmezdi.

"Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" Sadece yarım yamalak soruyorum.

Cevabı biliyorum. "Bu onun sınıfı. Onun değerlendirmesi." Veridius başını sallıyor. "Ama yapabilseydim bile,

Akademi, öğrencileri gerçeklerden korumak için değil, hayatta karşılaştığımız zorlukları yansıtmak içindir. Dışarıdaki piramitlerin çoğu Dultatise'lerle dolu. Ve Iro'larla," diye anlamlı bir şekilde ekliyor. "İlerlememizin önündeki engeller ister bağlarımızdan ister eylemlerimizden

kaynaklansın, bunların üstesinden gelmeyi kendimiz öğrenmeliyiz. Bu

adil değil, ama dünya da yle." İfadesi ciddi ve sıcak. Cesaretlendirmek için. "Sanırım bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Biliyorum." Veridius'un nazik ve anlayışlı tavrı konuşmaya devam etmeyi cazip kılıyor. İçimi dökmek için. Ama ona ne kadar çok şey ylersem, kendime o kadar çok hata yapma şansını vermiş oluyorum.

Veridius açıklama yapmayacağını anlayınca doğruldu ve sınıfın geri kalanına döndü. "Burası sabahları erken saatlerde genellikle boş olur." Bunu dikkati dağılmış bir şekilde ylyor, benden çok havaya konuşuyor. "Ve asla kilitli değildir. Girişimci bir ğrenci pratik yapmak için iyi bir zaman bulabilir."

Gülümseyerek ve gördüğü başka bir öğrenciye el sallayarak yürüyor. Bir süre izliyorum. Durup herkesle sohbet ediyor. Ve herkes bu sohbeti hoş karşılıyor, Müdür'n kısa süreli ilgisinin tadını çıkarmaya hevesli görünüyor.

Veridius'un sözlerini kafamda evirip çevirerek Labirent'in üzerindeki düşünceli bakışlarıma devam ediyorum. Onlarda herhangi bir tuzak göremiyorum.

Ama bunun farkına varmak bile can sıkıcı. Burada sıkışıp kaldım. Stymied. aresizim. İstediyim kadar antrenman yapabilirim ama asla 6. Sınıfı geemem. Hayal kırıklığının arttığını fiziksel olarak hissedebiliyorum. Nefesim daralıyor, göğsüm sıkışıyor.

Aşaaıda başka bir öğrencinin başarısızlığını izlerken bir karara vardım. Bir şeyler yapmam gerekiyor. *Harekete* gemeliyim.

Bu gece, Akademi duvarının ötesindeki harabelere bir göz atacağım.

XXXII

"MUTSUZ GÖRÜNÜYORSUN," diyor CALLIDUS karşımdaki sandalyeye kayarken.

Yemekhanedeki masamız her zamanki gibi ikimiz dışında boştu. Yüz kırktan fazla öğrencinin sohbeti geniş, dereceli salonu dolduruyor, ancak sabahtan beri Altıncılardan aldığım spekülâtif bakışlara daha fazla katlanmak istemediğim için bugün sırtımı bilinçli olarak yükseltilmiş bölümlere veriyorum. Dışarıda güneşli bir hava var ve okyanusun manzarası muhteşem; Solivagus ormanlarının yeşiline karşı canlı bir maviye bürünen dalgalar aşağıda dalgalanıyor.

Callidus ekmeğini yağa batırıp hevesle yemeye başladığında bile iç çekip tabağımı itiyorum. "Öyle de denebilir." Ona sabahımı anlattım. Eidhin'e Labirent'te rehberlik ettiğimi, ancak diskalifiye edildiğimi. Veridius'un Dultatis hakkındaki itirafı.

"Tanrıların mezarları. Özür dilerim." Dehşet içinde başını sallıyor. "Altıncıların yarısının bu tarafa bakıp durmasına şaşmamalı. Eidhin'i gerçekten Labirent'ten mi geçirdin? İlk denemenizde mi?"

Callidus'un etkilenmiş ses tonundan biraz gurur duyuyorum. "Sadece Cymrian'ı tanıdığım için."

"Şimdi sadece kendini gösteriyorsun." Callidus çiğniyor ve yutkunuyor, bakışları omzumun üzerinden geçiyor. "Cymrian diyorsun."

"Bu doğru." Düşüncelere daldığı yönü takip ederek dönüyorum. Eidhin bir üst katta, Altıncı Sınıf'ın geri kalanıyla birlikte oturuyor ama her zamanki gibi yine ayrı. Gözlemimizi fark etmiyor.

"Huh."

"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Pek sayılmaz. Geçen üç aylık dönemde biri bana konuştuğu şeyin bu olduğunu söyledi ama söylediklerinin geri kalanı o kadar zorlamaydı ki tek kelimesine bile inanmadım."

Başımı yana eğiyorum. "Ne gibi?"

"Dağlardan bir yerlerden gelmiş olmalı. Cymr'in ötesinde, hiçbir zaman tam anlamıyla medenileşememiş o küçük ceplerden biri." İsteksiz görünüyor. "Beşinci Lejyon onlar için geldiğinde tüm ailesinin -ya da onlardan biri olan tüm kabilesinin- teslim olmak yerine intihar ettiğini *duydum*. Onlara *yardım etmiş*. Sonra da onlar onu yakalamadan önce bir düzine Praetorian öldürmüş." Tüm bunları alçak ve tedirgin bir sesle söylüyor. "Ama ikimiz de söylentilere inanmamamız gerektiğini biliyoruz. Doğru olsaydı burada olmazdı."

"Bir Sapper'ın içinde olurdu," diye onayladım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Üçlerden biri. Gerçi ilk birkaç haftadan sonra hemen hemen herkes duymuştu. Çok hızlı yayıldı."

"Yalanlar bunu
yapmaya meyillidir."

Kıkırdıyor. "Gerçek."

"Onunla hiç konuştun mu? Sana yumruk atmaya çalıştığı zamanı saymıyorum tabii ki."

Callidus alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Hayır. Bir hafta boyunca onun sınıfındaydım." Sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi omuzlarını hafifçe kıpırdatarak söylüyor bunu.

"Ah." Tabağımdaki yemeği itiyorum. "Altı'dan daha yüksekte olması gerektiği izlenimini edindim."

Callidus yine kıkırdar.

"Bu komik mi?"

"Şaşırmamız çok komik."

Yemeğimden bir ısırık alıyorum ve ağızımdaki lokmanın etrafında konuşuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Callidus omuz silkiyor. "Buranın yapısı Hiyerarşiyi taklit etmeye yönelik. Yani ne kadar sıkı çalıştığınız ve ne kadar zeki olduğunuz... tabii ki alakasız değil. Ama bunlar sadece çok daha büyük bir denklemin faktörleri." Merakımın keskinleştiğini görüyor ve bunu kafa karışıklığı sanıyor. "Bunu adil bir sistem olarak düşünmeye devam ediyorsun. Yeterince iyi olursan, adil bir şekilde ödüllendirilirsin. En iyiler zirveye yükselir. Tüm bu çürüyen saçmalıklar."

"Buna inanmıyor musun?" Sesimdeki kuşkuyu bastırmakta zorlandım.

Callidus sol taraftaki devasa kemerlerden dışarıya, pırıl pırıl okyanusa bakıyor. Sözlerini düşünüyor.

"Sence dışarısı daha mı farklı?" Sonunda konuşmaya başladığında batıya, Caten'e doğru eliyle işaret ediyor. "Bulundukları konumda sıkışıp kalan her bir Septimus'un her bir Sextus'tan daha az yetenekli olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da devrettikleri Sextus'tan bile daha mı az yetenekli? Adil bir sistem ancak liyakati değerlendirmenin tarafsız bir yolu varsa işler. İşin içinde gurur ya da bencillik olmadığında." Başını sallayarak yumuşak bir homurtu çıkarıyor. "Bu da demek oluyor ki, insanların dahil olduğu yerde adil sistemler var olamaz."

Bakışlarıma karşılık vermiyor. Bu konuşmanın buradaki öğrencilerin çoğu tarafından ne kadar sevilmeyeceğini biliyor olmalı.

Haksız değil - bunu biliyorum çünkü yıllarca Hiyerarşi üzerine çalıştım ve üstelik bunu dışarıdan, onun tarafından ne telkin edilmiş ne de baştan çıkarılmış insanlar altında yaptım. Ancak bu tehlikeli bir konu.

"Sanırım Thavius'u okudunuz," diyorum kayıtsızca.

"Evet! Akademi, bahsettiği şeyin mükemmel bir örneği: Cumhuriyet'in en parlakları olmamız gerekiyor, ancak buradaki neredeyse hepimiz senatörlerin ve şövalyelerin çocuklarıyız. Yürümeye başladığımızdan beri eğitildik, yetiştirildik. Elbette ailesinin geçimini sağlayabilmek için hayatının yarısını sürünerek geçiren bir Octavus'un beşinci oğlundan 'daha iyi' olacağız. Özellikle de bizi eğitenlerle aynı kişiler tarafından tasarlanan testlerde. Liyakatin ne *olduğuna* karar verenler." Bana bakıyor. Özür diliyor. "Ve sonra senin gibi sıfırdan gelen, kendini eğiten, çürüyen şehrin yarısını kurtaran istisnalar olduğunda, hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için hala Dultatis gibi döküntüler var."

Sessizim. Aldatıldığım için utanç duymalı mıyım emin değilim. Yetiştirilme tarzım buradaki herkes kadar avantajlıydı. Belki daha da fazla; babam Sytrecialı sığınmacıları öğretmen olarak seçti ve resmi eğitimim bir Catenan'inkinden yıllar önce başladı. Bu elbette gerekli bir yalan, ama burada ve şimdi garip bir şekilde kirli hissettiren bir yalan.

Callidus rahatsızlığımı yanlış anlıyor. "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Bu işin peşini bırakabiliriz." Garip biri. Tutkulu olduğu kadar emin de değil. Söylediklerine inanıyor ama şüphesiz geçmişte bu tür fikirleri pek sıcak karşılanmamış.

"Hayır." Kendimi bu konuyu reddetmeye zorlayamıyorum. Başka birinin bu konuda konuştuğunu duymak temiz hava gibi geliyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Callidus biraz rahatlar. "Yedilerin nasıl olduğunu gördün, hiç çaba göstermiyorlar. Nedenini biliyor musun?"

"Tembellik sanmıştım."

"Evet. Evet. Belli ki." Kabul eder gibi bir hareket yapıyor. "Ama aynı zamanda her şeyin sonunda kendilerine en az Sextus rütbesi verileceğini bildikleri için." Masanın etrafından dolaşıp yanıma oturuyor, bir mum tablet çıkarıp üzerindeki siliyor ve yazmaya başladığını bana gösteriyor. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Bu retorik bir soru. Callidus'un babası Magnus Tertius Erius. Sansürcü, Hiyerarşi'nin en önemli kaynağının yönetiminden sorumlu. Piramitlerini yapılandırmak ve izlemekle görevli adam.

"Yani neredeyse hiç kimsenin erişemediği nüfus sayımı verilerine erişebiliyor. Hepsini," diye devam ediyor Callidus. Rakamları karalamaya başlar. "Standart bir piramide göre, her yüz kişiden kaçının Octavii olmasını beklersiniz?"

"Doksanın biraz altında mı?"

Duraklıyor, kalemi havada asılı duruyor. "Evet." Kelimede bir şaşkınlık dokunuşu. "Hesap yapabilirim."

"Çoğu insan yapamaz. Ya da zahmet etmez. Ya da istemez." Yüzünü buruşturuyor, sonra devam ediyor. "Yaklaşık on kişi Septimii, birkaç tane de Sextii olmalı. Quintii ve üstü bu sayılara dahil bile değil, ama siz anladınız. Hiyerarşide yirmi dört milyon insan olduğunu düşünürsek, kaçının Octavii olmasını beklersiniz?"

"Yaklaşık... yirmi bir milyon mu?"

"Biraz daha az. O zaman iki buçuk milyon Septimii. Yaklaşık yarım milyon Sextii." Rakamları not ediyor, sonra takip edip etmediğini kontrol etmek için bana bakıyor.

"Yani?" Oranlar bana biraz fazla gibi geldi - Sextii'lerin bundan daha nadir olduğunu söyleyebilirim - ama son birkaç yıldır senatörler ve benzerleriyle aynı alanı pek paylaşmadım.

Rakamlarının yanına Hiyerarşi sembolünü çizer. Üç çizgi bir tepe noktasında buluşarak bir piramit oluşturuyor. Sonra yeni bir rakam grubuna başlıyor.

"Bölgesel olarak, çoğu topluluk Sextus en yüksek pozisyon olacak şekilde düzenlenmiştir; dışarıda önemli olan herkes bir Septimus'tur. Geçen yılki nüfus sayımı verilerine göre Cumhuriyet'te sadece altmış bin Sextii, sekiz bin Quintii ve yaklaşık iki yüz Quartii var. Caten'de ya da Deditia'da değil. *Tüm Cumhuriyet'te.*" Bana anlamlı anlamlı bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kafamda hesaplamalar yapıyorum. "Bu..." Başımı sallıyorum.

"Bu Octavii ve Septimii sayılarını pek değiştirmiyor ama her *bin* kişiden birinin Sextii olduğu anlamına geliyor. Her yüz kişiden biri değil."

"Aynen öyle." Callidus yeni sayıların yanına ikinci, çarpık bir piramit çizer. Bunun kenarları keskin bir şekilde içe ve sonra yukarı doğru kıvrılıyor, kalın bir taban ve tepede uzun, ince, zar zor sivrilen bir sütun bırakıyor. "Ve daha da iyiye gidiyor. Babam ve Konsolosların yönettiği bir diğer şey de Akademi alımları. Kaç öğrenci kabul edebilecekleri. Bu yıldan yıla değişiyor. Nedenini biliyor musunuz?"

"Aydınlat beni."

"Önümüzdeki on sekiz ay içinde kaç tane üst düzey pozisyonun açılacağına dair bir hesaplamaya dayanıyor. Beklenen emeklilikler, ölümler, nüfus artışına bağlı olarak piramidin genişlemesi - bir nüfuz pozisyonuna yol açabileceğini öngörebilecekleri boş olabilecek her şey." Konuşurken bir rakam yazdı; şimdi de altını şiddetle çiziyor. "İlk üç aylık döneme başladığımızda rakam buydu."

"Yüz yetmiş dört," diye okudum. Kafamda hızlıca bir toplam yapıyorum ama Yedinci Sınıf'ın tam sayısından emin değilim. "Buradaki öğrenci sayısı?"

"Bir tane daha. İlk üç aylık dönemde iki öğrenci okulu bıraktı. Ve sen geldin." Callidus tartışmadığım için memnun görünüyor. "İşte bu yüzden pozisyon tayinleri on sekiz aylık bir döngüde yapılıyor. Biz mezun olduğumuzda, gerektiğinde insanları daha bölgesel piramitlere kaydırabileceklerinden emin olmak istiyorlar. Hepimize yetecek kadar *iyi* pozisyon olduğundan emin olmak istiyorlar."

"'Yeterince sıkı çalışan herkes senatör olabilir' hikayesine pek benzemiyor.

Octavii'ye söyle."

"Arventis'e Vorcian'dan daha çok ihtiyacın var," diye kabul eder Callidus, sırasıyla şans ve gayret tanrılarını çağırarak. "Bunun hayatın bir parçası olduğunu biliyorum; zeki, güçlü ya da yakışıklı doğmaktan bir farkı yok.

Ama burada başarılı olmak istiyorsan,

Vis, her şeyi olduğu gibi görmelisin. Sırf olman gerektiği için terfi etmeyi bekleyemezsin. Cumhuriyet hak edenleri değil, alanları ödüllendirir." Yine Thavius'tan alıntı yapıyorum.

"Vaatler ve dolayısıyla açgözlülük üzerine kurulu bir sistem," diye mırıldanarak kitaptan kendi alıntımı yapıyorum. O haklı. O kadar sıkı çalışıyorum, Altı'daki diğerlerinden daha iyi olmaya o kadar niyetliyim ki, bunun bana yardımcı olmayacağı gerçeğini gözden kaçırdım. Dultatis'i geçmek için başka bir yol bulmam gerekecek.

Bu gece harabelere gitme kararlılığım güçleniyor. Ulciscor için önemli bir şey keşfedebilirsem, belki Atalar Festivali'nde bulduğumuzda yardım etmesi için ona baskı yapabilirim. Bir şekilde Dultatis üzerinde nüfuz sahibi olmasını sağlayabilirim.

Uzun bir süre yanımda oturan çocuğu inceledim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Callidus yüzünü buruşturuyor. Ne söyleyeceğimi biliyor. "Pekâlâ."

"Tanrıların mezarlarında nasıl Yedi'ye düştün?"

Callidus karşımdaki eski pozisyonuna geri dönüyor. Ekmeğini aldı, bir ısırık aldı, çiğnedi. Yutkunana kadar cevap vermeyi bekliyor. "Oraya ait olmadığımı sana düşündüren nedir?"

Ona sert bir bakış attım.

Kendine rağmen gülümser. "Peki, Bir." Bakışları sanki birilerinin dinleyeceğinden endişe ediyormuş gibi odada geziniyor. Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama onun yerine yemeği bitiren kristal çan sesi odada parıldıyor ve herkes ayağa kalkarken bir hareketliliğe yol açıyor. Callidus nefes verir. "Başka bir zaman için bir hikâye."

"Seni bu konuda tutacağım."

"Elbette. Ya Vis?" Callidus sessizce konuşuyor, o kadar ki sınıfa doğru ilerleyen sandaletlerin gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum. "Sana az önce söylediğim numaralar var ya? Onları kimseye tekrarlama. Bu konuda konuşmamam gerekiyor."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum ama o ciddi. Başımı salladım.

Ayrı sınıflarımıza gidiyoruz, ben de Curia Doctrina'dan çıkıp Labirent'e doğru yürüyen Altıncı Sıra'ya katılıyorum. Ruh halim düzeldi. Callidus'a sırf Hiyerarşi'nin cilasının altındaki çürümüşlüğü gördüğü için güvenemem.

-Kim olduğumu öğrenirse, bunun bir önemi olacağını sanmıyorum ama yine de bir yakınlık hissediyorum.

diğer çocukla. Dürüstlük eşlik etmese bile gerçek bir sevgi.

Uzun zamandır gerçek arkadaşlığa en çok yaklaştığım an bu.

Öğleden sonra da sabahki gibi, Labirent'in derinliklerinde, dramatik çerçevede 1re'nin aydınlattığı başarısız koşuları yarı izleyerek geçiyor. Veridius geri dönmedi. Ara sıra göz ucuyla düşünceli Eidhin'i inceliyor ve Callidus'un bana onun hakkında ne söylediğini merak ediyorum. Eidhin ise benim incelememi fark etmemiş gibi görünüyor; kaslı çocuk da en az benim kadar sıkıntılı bir şekilde aşağıdaki gelişmeleri izliyor.

Yine de zamanı daha çok bu akşam yapmayı düşündüğüm şey için kendimi zihinsel olarak hazırlamak için kullanıyorum. Ahırları temizledikten sonra, ihtiyacım olan ekipmanları depolamam, her zamanki gibi yatakhaneye gitmem ve Eidhin ile odamdaki diğer iki çocuğun uyumasını beklemem gerekiyor. Ahırlarda üzengiler var; bir çift alırsam kimse fark etmez ve duvar için ip görevi görecek kadar güçlüler. Katafrakt zırhının bir bölümü, yani zırhlı bir eyer.

-Ahırın üstündeki sivri uçları da kapatabilir. Akademi sınırında, at padokunu geçtikten sonra ışıkların değmeyeceği bir nokta seçtim bile. Herhangi bir binadan oldukça uzakta.

Bitirdiğimde ise... şey. Harabeler hakkında ne kadar az bilgiye sahip olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar iyi korunuyor olabileceklerini ya da daha kötüsü, Will kullanılarak korunabileceklerini. Ya da biri uyanıp yokluğumu fark etmeden önce ne kadar süre güvenle gidebileceğimi.

Zaman geçtikçe bocalıyorum ama her seferinde Dultatis'in kendini beğenmiş yüzüne bakıp kararlılığımı bir kez daha pekiştiriyorum. Callidus haklı, burada yapabileceğim pek bir şey yok. Ama somurtup, elim kolum bağlı oturup en iyisini umut edemem. Atalar Festivali'ne sadece iki hafta kaldı ve eğer ilerlemek istiyorsam Ulciscor'a yardım etmesi için bir sebep vermeliyim.

Din'in dışarıda neyin peşinde olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

XXXIII

GENÇKEN, YSA ve ben sık sık sarayın kıvrımlı koridorlarında derslerimizden kaçma oyunu oynar, ya bizi geri çağıracaklarını ya da ailelerimizden birine haber vereceklerini garanti eden hizmetçilerden ve öğretmenlerden kaçardık. Bu konuda her zaman ondan daha iyiydim. Biri yaklaştığında havada bir his oluyor. Yaklaşmakta olan bir varlığı her zaman bir kapı aralığına sığınacak ya da onlar görünmeden önce köşeden geri dönecek kadar zamanında hissedebildim.

Son birkaç yıldır karanlık zamanlar için bir beceri.

Odamdaki diğer üç çocuk da fener söndükten sonraki bir saat içinde düzenli nefes alıp vermeye başlamıştı. Emin olmak için birkaç dakika daha bekliyorum, sonra karyolamdan kayarak çıkıyorum, sandaletlerimi giyiyorum, boş deri çantamı kapıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kimse kıpırdamadı.

Altıncıların yatakhanesinin koridorlarından geçerken uyanık olan var mı diye kulaklarımı dört açıyorum ama her yer sessiz. Çok geçmeden dış merdivenin kapısındaayım ve ısırın gece havasına çıkıyorum. Bu gece bir parça ay var, ancak ince bir bulut tabakası tarafından gölgelenmiş durumda. Merdivenlerin başında durup gözlerimin alışmasına izin veriyorum. Her şey donuk gümüş rengiyle kaplanmış, binaların parlak kırmızıları, beyazları ve altınları gölgeye dönüşmüş. Aşağıda hiçbir şey kıpırdamıyor.

Bu geri dönmek için son şansım. Daha güvenli bir fırsat beklemek için. Akademi'de zımnı bir sokağa çıkma yasağı var ve oda arkadaşlarımdan biri uyanıp gittiğimi fark ederse, birilerine haber vermekte tereddüt edeceklerinden şüpheliyim. Bu saatte Akademi arazisinde dolaşırken yakalanmak zor sorularla gelecektir. Duvarı geçerken yakalanmak okuldan atılmak anlamına gelir.

Ama ilerleyemezsem, kendime bir oda bulamazsam, daha güvenli bir fırsat asla gelmeyecek. Ve Atalar Festivali yaklaşıyor. Ulciscor'un

Dultatis'i geçmemi sağlayacaksa, en azından bana olan inancını kaybetmemesini sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Başarısız bir deney olduğuma karar verip beni Sappers'a göndermesin.

Alçalıyorum ve yerleşkenin uzak tarafına doğru ilerliyorum.

Quadrum'un şiddetli aydınlatmasından uzak duruyorum, bunun yerine Akademi'nin sınırlarını çizen ağaçlardan uzak durmayı tercih ediyorum. Ara sıra Iğure'lar görüyorum -Praeceptor'lar ya da Octavii'ler, sanırım- ama hepsi uzakta, iyi aydınlatılmış yollarda ilerliyor ve bir kez bile bana doğru dönmüyorlar.

Çok geçmeden ahıra varıyorum. Dinledikten sonra içeri dalıp ışığı göze alarak daha önce sakladığım sağlam deri üzengi takımını, küçük feneri ve zırh şeridini alıyorum. Birkaç dakika içinde tekrar gitmişim, alarm çalmamıştı.

Duvar yakından bakıldığında heybetli görünüyor. On beş metre yüksekliğinde, pürüzsüz, gölgeli, Will'in kestiği bir taş; tutamak yok. Tepede, loş ayın griye boyadığı ince, acımasız sivri uçlardan oluşan bir orman. Etrafa son bir kez ihtiyatlı bir bakış atmadan önce birkaç saniye boyunca onları düşündüm ve sonra ekipmanımı çözdüm.

Çıkardığım sesten dolayı kalbim ağzımda, üzengileri yukarı doğru zıplatıp tekmelemek için bir düzine deneme yapmam gerekiyor ve sonunda bir çınlamayla çivilerden birinin üzerine yerleşiyorlar. Deriyi temkinli bir şekilde çekiştiriyorum, sonra da tüm ağırlığımla deniyorum. Hiçbir şey kıpırdamıyor.

Nefes veriyorum. Şimdiye kadar hiç keşif çılgılığı gelmedi. Duvarın üzerinde hareket eden hiçbir parça yok, bu yüzden İrade temelli basit alarmlar olamaz. Koşullu alarmların da olmayacağından eminim; bunlar güvenlik bilincine sahip Veridius için bile Akademi'nin sınırlarının her santimetresine eklenemeyecek kadar pahalı olacaktır. Kesinlikle.

Katafrakt zırhını bir bileğime geçiriyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Kendimi yukarı çekerken kaslarım kasılıyor, üzengilerin derisi gıcırıyor, metal takıldığı çiviye sürtünüyor, bileğimdeki zırh Iercely sürüklenirken çınıyor. Etrafı saran sessizliğe karşı gürültülü ama ilerliyorum, yukarı uzanıyorum ve ayak parmaklarımla duvarın kenarına tutunuyorum, kollarım titreyerek kendimi düzlüğe çekiyorum. Son bir hamleyle eyeri yukarı kaldırıyorum. Sivri dizinin tepesinde takırıyor.

Kendimi pullu zırhın üzerinde garip, tehlikeli bir şekilde yaymak için yeterince endişeli gücüm kaldı. Yan tarafım hala açıkta duran

Sivri uçlu. Keskin kenarlı, baştan sona keskin.

Nefesimi tutuyorum. Boynumu çevirip Akademi'nin gölgelerine bakıyorum. Gürültüye rağmen hiç hareket yok. Meşaleler girişte ve avluda alçaktan yanıyor ama diğer tek ışık bulutların arasından süzülen yumuşak gümüş rengi.

Duvarın tepesinde açıkta kalarak zaman kaybetmiyorum, katafrakt kaplı sivri uçlar boyunca ilerliyorum. Kıvrılıp kayarken terliyorum ve bir tanesinin kaplamadaki bir boşluktan geçmesi halinde neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Sadece üzeniği dikeninden dikkatlice ayırmak için duruyorum ve diğer taraftaki diğerine sabitleyerek sallanmasına izin veriyorum. Alanın dışında devriye olmayacak ve geri döndüğümde onu tekrar takmaya çalışmanın gürültüsü olmadan yapabilirim. Sonunda iki elimle üzeniği tutup kendimi aşağıya indirene kadar kayıyorum. Yere indiğimde nefesimi tutuyorum, gözlerim kapalı. Hala ses yok

diğer tarafa.

Ben yokum.

Yoğun, karanlık ve ani bir ormanla yüzleşmek için dönüyorum. Burada kasvet daha derin, sadece ara sıra değişen yapraklardan oluşan bir gölgelikten geçen bir ışın kesiyor. Yalnızca hışırtılar sessizliği bozuyor.

Küçük çantamı açıp içinden feneri alıyorum ve tırmanıştan sağ çıktığımı kontrol ettikten sonra kapatıp yakıyorum. Önümdeki yol çok karanlık, arazi ay ışığına güvenilemeyecek kadar tehlikeli.

Yönümü belirledim ve doğuya doğru yola çıktım.

Çalılardan oluşan bir duvarı aşırıp ağaçlara doğru ilerlerken gerginliğim azalmıyor. Birçok kişi bana Solivagus'a özgü devasa, zeki kurtlar olan alupilerin Akademi'ye yaklaşmadığını söylemişti ama bunun bir kuraldan ziyade genelleme olduğunu biliyorum. Lamba ışığının ötesinde değişen her gölge beni titretiyor.

On beş dakika sonra patıkaya benzeyen bir şeye rastlıyorum. İyi aşınmış bir hayvan izinden fazlası değil aslında ama yer yer kesilmiş bitki örtüsünü ve toprakta bir ya da iki topuk izini görebiliyorum. Bu muhtemelen Akademi ile Transvect platformu arasındaki ana yola bağlanan patika.

Rüzgârda savrulan dalların altından eğilerek onu takip ediyorum, her seferinde tökezleme endişesiyle derim kaşınıyor. Yine de kimse yok. Kimse yok.

Patika kıvrılıyor ama hep aynı genel yönü takip ediyor. En azından bir on dakika daha endişeyle yolumu bulmaya çalışıyorum.

Ve sonra ileride, ağaçların üzerinde puslu bir bulut.

Yavaşlıyorum. Fenerimi söndürüp saklıyorum ve kuru dalların derime batmasına aldırmadan sık çalılıkların arasından geçerek patikadan ayrılıyorum. Kulaklarımı zorluyorum ama sadece esintide dalın dala sürtünmesi, düşen yaprakların sıçraması duyuluyor.

Sonunda duruyorum, çömeliyorum, ışığın kaynağı çalılıkların son perdesinin arkasından çıkarken.

Eski bir yapının -ya da yapıların- kalıntıları önümde uzanıyor, çatlak ve yosun kaplı moloz yığını bir buçuk metre genişliğinde bir açıklığı kaplıyor. Kırık gri taşların çoğu belimden daha yüksek değil, ama hepsinin ortasında uzun kubbeli bir bina duruyor, kavisli çatısındaki birkaç delik hasarın tek belirtisi. Etrafı bir düzine parlak fenerle çevrili, hafifçe sallanan ışıklar etraftaki dağınık taşların arasından değişen siyahlar saçıyor.

Bir dakika izliyorum. Beş dakika. Hiçbir şey hareket etmiyor. Gölgelemin arasında, yapıya açılan kısa sütunun sonunda bekleyen bir kapı görüyorum. Kapı sağlam. Kapalı.

Açıklığın kenarında daire çiziyorum, fenerler konusunda endişeliyim. Herhangi bir yerden İrade aracılığıyla yakılabiliyorlardı - birinin varlığını belirtmekten ziyade önlem veya kolaylık için. Ama eğer Din bunu yapmak için Will'i ve petrolü harcamak istiyorsa, o zaman güvenlik önlemleri de olacaktır.

Dolambaçlı turumda olağandışı bir şey görmüyorum. Bir zamanlar bu kalıntıları duvarlar koruyordu, ama artık değil: sadece bir moloz hattı ötesindeki boşluğa bir engel olarak kalıyor. Dış kısımlar geniş bir kompleksin kalıntıları gibi görünüyor. Fenerlerden uzakta, bulanık ay ışığı pürüzlü taşları boyuyor. Okyanustan gelen soğuk bir esinti, kayaların arasında yetişen uzun otları huzursuzca hışırdatıyor.

En endişe verici olanı ise, merkez binaya başka hiçbir belirgin girişin olmaması. Kapılar Will ile güvence altına alınması en kolay şeylerden biridir: ya diğer uçtaki bir alarmla ya da açılması imkansız olacak kadar ağır bir şeyle uyumlu bir şekilde bağlanabilirler.

Ama burada araştırılacak başka bir şey yok. Geri dönmediğim sürece başka seçenek yok.

Siperden sürünerek çıkıyorum ve kubbeli binaya doğru ilerlemeye başlıyorum.

Burada herhangi bir şeyi hareket ettirmek iradeye bağlı bir alarmı tetikleyebilir, bu yüzden bastığım yere dikkat ediyor, sadece çimlere bastığımdan emin oluyorum. İki kez, daha belirgin bir yolun molozları kenara itmeyi gerektireceği yerlerde taşların üzerinden tırmanmak için zaman ayırıyorum. Hâlâ rüzgârın fısıldadıklarından başka ses yok. Hayal ettiğim her harekette seğiriyor ve eğiliyor, fenerlerin oluşturduğu ışık havuzundan geçip sütun dizisinin karanlıklarına karışırken kendimi fazlasıyla korunmasız hissediyorum.

Kapıya geldiğimde duruyorum ve girişi incelemeden önce ormana doğru bakıyorum. Yakından bakınca, binanın tahmin ettiğimden daha kötü durumda olduğunu görüyorum. Tuğlaların çoğunun kenarlarındaki taşlar ufalanmış ve griden çok yeşil görünüyor. Hiyerarşi döneminden kalmadığı kesin. Yüzlerce yıldır burada. Belki daha fazla.

Ulciscor'un iddia ettiği gibi Katakлизм öncesi bile olabilir. Aurora Columnae döneminden, kayıtlı tarihten önce yapılmış.

Şimdi gözlerim alıştı, kapının ilk düşündüğüm gibi taş olmadığını, aksine dokunulduğunda soğuk olan sağlam çelik olduğunu görebiliyorum. Bu iyi: çeliği aşılacak çok ama çok daha zordur. Yüzeyine garip semboller kazınmış. Sanırım başka bir dil. Tanıyamadım.

Orada durup hesap yapıyorum. Kapı kilitli olabilir, bu durumda gecem sona ermiş demektir. Eğer değilse, kapıyı açmanın Akademi'de bir tür alarmı tetikleme ihtimali hâlâ yüksek. Koşarak yola çıkan bir Veridius muhtemelen yirmi dakika içinde burada olabilir. Güvende olmak için on beş diyelim.

İçeride ne olduğunu görmek için fazla zaman yok.

Zihnimden saymaya başlıyorum ve kan kulaklarımda zonklayarak itiyorum.

Kapı bir dokunuşla açılıyor. Sessiz. Hafif bir ışık yayılıyor ve gergin bir şekilde yarım adım geri çekiliyorum. Yine de bağırış yok, hareket ya da ses yok. Acele etme ihtiyacımı ihtiyatla karıştırmaya çalışarak içeri süzülüyorum. Sadece tek bir büyük oda var. Mermer sütunlardan oluşan bir daire, belki de yirmi metre çapında, merkezini çevreliyor. Sütunlara yaslanmış aletler var; kazmalar, kürekler. Halatlar.

Gözlerimi kısıyorum. Işık donuk yeşil bir tonda. Biraz daha yaklaşıncaya kaynağını görebiliyorum: Çemberin ortasında bir delik. Birine bağlı bir ip

Sütunlar, parçalanmış gibi görünen kayıp Roor bölgesine doğru kaybolur.

On dört dakika.

Kendimi ihtiyatın doğal sürükleyiciliğini görmezden gelmeye zorluyorum ve yeşil ışığa doğru aceleyle ilerliyorum. Delik çok aşağıda olmayan bir tünele açılıyor ve halat Roor'a doğru sarkıyor. Onu tutup deniyorum ve kendimi aşağıya sallıyorum, inişin hızından avuçlarım yanıyor. Sandaletlerim yankılanan bir gümbürtüyle taşa çarpıyor.

Etrafıma bakınırken inişin acısını hafifletmek için bacaklarımı silkeliyorum, ancak uzun geçidi gördüğümde acısı çabucak unutuluyor.

Burada her yer aydınlık ama fenerler ya da Rame ile değil.

Yazılar her iki duvardaki taşları oyarak ilerliyor ve her bir harf hastalıklı bir yeşil renkte parlıyor. Binlerce, binlerce kelime. Yine de dikkatlice kazınmamış. Bir zanaatkârın ellerinden çıkmamış. Bunlar karalanmış. Düzensiz. Aceleyle getirilmiş.

On üç dakika.

"Bu da ne böyle?" Aşağıda beni duyacak kimse olmamasına rağmen yaklaşırken fısıldıyorum. Taşı böyle aydınlatabilen bir şey hiç duymamıştım. Ve yazı... derin, kazınmış gibi görünüyor ama yine de satırların şekli birinin aceleyle karaladığını gösteriyor. Daha aşağılarda, kelimelerin yerini diyagramlara bıraktığını görebiliyorum, etraflarına daha parlak notlar kazınmış karmaşık çizimler.

Daha önce karşılaştığım bir dil değil, bir dakika daha değerlendirdikten sonra sonuca varıyorum. Tanıdık hiçbir şey yok, formlarda hiçbir tanıma kıvılcımı yok. Kelimeleri seslendirmek için ağzımı sessizce hareket ettiriyorum, ancak bazı harfler bana tamamen yabancı, hatta birçoğunu fonetik olarak gizemli kılıyor. Pasaj her iki yöne doğru uzanıyor, ama ben yazının bir dizi küçük diyagramla bölündüğü yere doğru koşuyorum. Bunlar yine aceleyle çizilmiş gibi görünüyor, ancak inanılmaz derecede ayrıntılılar - sanırım bir tür şema, düzinelerce çizgi ve ok bir notasyon denizini çaprazlıyor. Tuhaf semboller her birinde tekrar ediyor. Sayılar olabilir mi? Bir şey yaratmak için bir dizi talimat... bir şey. İnşaatin çeşitli aşamaları tam olarak ne olduğunu anlayabilmem için yeterince açık.

On bir dakika.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, kendi kendime koyduğum zaman sınırının İng'leri boynumun etrafında hafifçe duruyor. Onları daha iyi anlamak için resimleri incelemek ile bu yerin başka neler içerebileceğini görmek için devam etmek arasında kaldım. Bu Ulciscor'a yardım etmeyecek, bu yüzden ikincisi kazanıyor. Bakışlarımı garip parlayan şemalardan ayırıyorum ve temkinli bir tırısla yola koyuluyorum, cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederken herhangi bir arkadaş belirtisine karşı dikkatli oluyorum. Tünel ve yazı, görebildiğim kadarıyla kesintisiz uzanıyor. Verdiğim karardan pişmanlık duymaya başlıyorum. Girişten uzaklaştığım her saniye, geri dönmek için harcamak zorunda kalacağım bir saniye.

İki dakika daha devam ediyorum, her adımda daha da endişeleniyorum. Bu kuyu ne kadar uzağa gidiyor? Dümdüz ve dar; ara sıra daha küçük geçitler açılıyor ama bunlar karanlıkta kalıyor, ayıracak zamanım olsa bile cazip gelmiyor. Titreşen yeşil yazıların arasında yolumu aydınlatan başka diyagramlar da var: bazıları küçük, bazıları ise duvarın birkaç metresini kaplıyor. Geçerken hiçbirine üstünkörü bir bakıştan fazlasını atmıyorum. Her neyi tasvir ediyorlarsa, bana yabancı geliyor.

Ta ki bir dizi tanıdık sembol görene kadar.

Duruyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Onları yerleştirmek birkaç saniye sürüyor ama yerleştirdiğimde çevredeki resimler şekillenmeye başlıyor.

Semboller Labirent'tekilerle aynıdır.

Ve sanırım şema, onu kontrol eden desteğin nasıl yapılacağını gösteriyor.

Elim bunu kopyalamak için kaşınıyor. Bunun yerine her satırını hafızama kazımaya çalışarak dikkatle inceliyorum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama *bir* anlamı olmalı. Ulciscor bunu ona verebileceğim kadar ayrıntılı olarak bilmek isteyecektir.

Önümdeki tünelin genişleyerek bir açıklığa dönüştüğünü fark ettiğimde neredeyse geri dönmeye karar vermiştim. Koşmaya başladım.

Sekiz dakika.

Geçidin sonunda, ötesinde çok daha geniş bir alana açılan bir kemer var. Üzerinde aynı parlayan yeşil karalamayla yazılmış bir şey var ama dili farklı. Bu tanınabilir. Common değil, Vetusian'ın eski bir formu. Bir zamanlar bu bölgenin yerlisiymiş.

Tanrı olmaya çalışırken, O'nu yarattılar. Sanırım çeviri bu şekilde.

Son birkaç metreyi sürünerek geçiyorum ve kemerin içinden bakıyorum. Ötedeki salon devasa, bir buçuk metreden yüksek ve en az üç yüz metre uzunluğunda. Burada yazı yok ama her iki duvara oyulmuş loş ışıklı oyuk sıraları sayesinde hâlâ tamamen yeşil renkte aydınlatılmış. Belki on fit yüksekliğinde ve genişliğinde ve eşit uzaklıkta. Onlarca var. Yüzlerce.

Yine de dikkatimi çeken içerikleri. Nefesimi kesiyor ve kanımı donduruyor.

Her birinin içinde, göğsünden uzun siyah bir bıçakla şişlenmiş, tek bir çıplak ceset var.

On beş saniye boyunca hareketsiz, gözlerim fal taşı gibi açıldı. On saniye. Kendimi girişin kenarına dayadığımda ellerim titriyor. Yeşil ışık, kadın ve erkeklerin uzandığı taş levhalardan geliyor ve sanki bir tür cafcıflı gösterinin içindeymişler gibi görünüyor. Siluetlerden biraz daha fazlası, ama yine de gördüklerimi yanlış anlamam mümkün değil.

İskelet gibi de değiller, belli belirsiz fark ediyorum. Bu mezarda yüzyıllarca beklemekten pörsümemişler. Yüzlerinden ve vücutlarından anlayabildiğim kadarıyla bu insanlar sanki dün öldürülmüş gibi görünüyorlar.

Yedi dakika.

"Çürüyen *tanrılar*," diye fısıldıyorum, çoğunlukla kendimi sabitlemek için. Dinler burada her ne yapıyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ama Ulciscor daha fazlasını bilmek isteyecektir. Ayrıntılara değer verecektir.

Koridora doğru isteksiz bir adım attım. İki. Adımlarım yankılanıyor. Ölülerin hayali gözleri beni delip geçiyor. Sürünen derimi görmezden geliyorum ve aceleyle adım atarak en yakın açık bölmeye doğru ilerliyorum.

Ben yaklaştıkça yüz hatları düzeliyordu. Adam kare çeneli, atletik yapıydı. Siyah saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmış. Cildi pürüzsüz, karanlık bir şekilde parlayan kılıcın kalbinin üzerindeki deriyi deldiği yer dışında lekesiz. Gözleri kapalı. Hiç kan yok.

Bir metre ötede duruyorum. Bıçak tamamen obsidyen sanırım. Küçük bir servet değerinde.

Altı dakika.

Alçak sesle, sinirli bir küfür mırıldanıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Ölü bir koşuda, ipe geri dönmek birkaç dakikadan fazla sürmez, sonra bir iki dakika daha yukarı ve

Ormanın güvenliğine doğru. Bakışlarımı cesetten ayırıp etrafa bir kez daha bakıyorum.

Şimdi biraz daha içeri girdiğimde cesetlerin odanın tamamını kaplamadığını fark ediyorum: en ucun ortasında karanlık ve katı olan ince bir bölüm var. Oradaki duvarın bir kısmı farklı görünüyor. Titriyor.

Salonun geniş alanını aceleyle geçiyorum. Yeşil ışıkla aydınlatılmış ürkütücü duvarların arasındaki boşluk yaklaşık yirmi metre genişliğinde ve ortasına yerleştirilmiş, kabaca bir adam boyu ve genişliğinde, taştan ziyade metal olduğu anlaşılan bir plaka var. Çelik değil ama. Bronz mu? Dışarıdaki duvarlarda olduğu gibi garip kelimeler yazılmış ama yazılar farklı. Titizlikle düzgün, sabit ve titiz bir elle kazınmış.

Duvara yakın duruyorum, loş ışıpta gözlerimi kısarak tanıdık bir şeyler seçmeye çalışıyorum. Metal kararmış. Sabırsızca ileri uzanıp parmaklarımı soğuk yüzeye sürterek bazı sembolleri netleştirmeye çalışıyorum.

Tenimin temas ettiği yerde bir karıncalanma oluyor. Elimi geri çekiyorum.

Alçak, yankılanan bir *gümbürtü* odayı sallıyor.

Bir adım geri çekiliyorum ve arkamda yeni bir ışık filizlenirken dönüyorum. Salonun ortasındaki taş Roor beyaz ışıkla dalgalanıyor. Sanki su oluşmuş ve bir şekilde tutuşmuş gibi parlıyor ve dalgalanıyor. Bu dalgalanmalar hızla birleşerek üç büyük, ayrı havuza dönüşüyor. İçlerinden ışık parçaları yükselmeye başlıyor. Şekillere dönüşüyor.

Şokun etkisiyle en soldakinin dış hatlarını tanıyorum. Bu Solivagus.

Sıvı ışığın bölümleri yukarı doğru çekildikçe adaya olan benzerlik daha da belirginleşiyor, inanılmaz derecede ayrıntılı sıradağlar, vadiler oluşturmak için tepeler ve çukurlar halinde sertleşiyor. Göller, nehirler ve burunlar. Tek tek ağaçlar. Curia Doctrina'nın penceresinden baktığım için kısmen aşına olduğum bir topoloji.

Diğer iki havuz da kara kütleleri oluşturuyor. Sağdaki aynı gibi görünüyor ama daha yakından baktığımda konturların farklılaştığını görebiliyorum. Kuzeyde dik mavilikler yerine eğimli kumsallar var. Kuzeyde bir dağ eksik.

Batıda. Bir uçurumun gölgesinde temizlenmiş koca bir orman parçası, orada yuvalanmış küçük bir kasaba.

En ortadaki resim diğer ikisinden önemli ölçüde farklıdır. Doğuda arazinin şekliyle benzerlikler olsa da hiç ağaç yok. Batıda ise bir kraterden başka bir şey yok, ortasında tedirgin edici, havada asılı duran bir küre dışında çorak. Ölçeklendirmek gerekirse, küçük bir dağ büyüklüğünde.

Şaşkınlıkla inceliyorum, sonra gözlerimin güneye doğru kıyı şeridini izlemesine izin veriyorum. Her iki taraftaki iki haritayla eşleşiyor.

O zaman bu da Solivagus. Ama tamamen yok edilmiş.

Bunu fark ettiğim anda bile salonda hırıltılı bir ses dolaşmaya başlıyor. Vetusça konuşuyordu, şaşkın bir anın ardından tanıdım. Kelimeler tercüme edebileceğim kadar yavaş ve kesin.

"Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Senkron ölümdür."

Ve devam. Ve devam ediyor.

Dönüyorum, derim ürperiyor, kaynağı arıyorum. Ama yok. Çok geçmeden başka bir ses de ona katılıyor, mükemmel bir uyum içinde. Yumuşak, sert ve hüzünlü. Ve sonra bir başkası. Ses tüm koridoru kaplıyor. Dokunursam olacıklardan korkarak, parlak haritanın etrafından dolaşıyorum. Haritanın ışığı loş yeşili bastırıyor, cesetleri keskin bir kabartmayla yanlara atıyor. Sağımda bir adam görüyorum.

Göz kapakları açılıyor. Altında kanlı yuvalardan başka bir şey yok.

Soğuk korku göğsümü pençeliyor. Cesede bakıyorum, donmuş. O da bana bakıyor.

Hareket etmiyor. Abanoz bıçak göğsüne saplanmış.

"Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Senkron ölümdür..."

Dudakları hareket ediyor.

Tökezliyorum, neredeyse düşüyorum. Bakışlarım bir sonraki boşluktaki cesede gidiyor. O da beni gözsüz bir bakışla izliyor. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Hepsi fısıldıyor.

"Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Senkron ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın. Senkron ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın."

Eşzamanlılık ölümdür. Obiteum kayıptır. Kapıyı açmayın. Senkron ölümdür. Obiteum kayboldu. Kapıyı açmayın...."

Koşuyorum.

Nabız gibi atan karalamalardan oluşan tünelden geri dönüyorum, ciğerlerim yanıyor, arkama bakmıyorum. Fısıltıları geride bıraktım ama durmuyorum; ipe ulaşıyorum, üzerine atlıyorum ve çılgınca sallanarak, panikle aldığım nefes kulaklarımda çınlayarak, manik bir enerjiyle kendimi yukarı çekiyorum. Ellerimin derisi aşağı kaymaktan kurtulamadı ve acıyor ama aldırmıyorum, ayaklarım yukarıdaki Roor'da tutunmaya çalışana kadar kendimi tekrar tekrar yukarı çekiyorum.

Ancak delikten geçip üst binanın algılanan güvenliğine ulaştığımda kendimi tekrar kontrol altına alabilecek kadar sakinleşiyorum. Sırtımı soğuk taşa yaslayıp nefes nefese kalıyorum ve acıyan ellerimin titremesine izin veriyorum. Sadece birkaç saniye için. Yuvarlanıp tekrar ayağa kalkacak gücü kendimde bulana kadar. Sayıyı unuttum ama buradan çıkmam gerek. Hemen.

Çelik kapıyı tekrar kapamak için duraklayarak gecenin keskin havasına yeniden giriyorum, içerideki kâbuslardan sonra binayı çınlatan fenerlerin sıcak, doğal ışığı evim gibi hissettiriyor. Hızla onların aydınlatmasını geçip gümüş kaplı harabelere giriyorum.

Soluk soluğa konuşmanın belli belirsiz soluk seslerinin yaklaştığını duyduğumda ormana giden yolu yarılamıştım.

Kırık duvarlardan birinin arkasına doğru kayarak gölgenin derinliklerine gömülüyorum, bu sırada açıklığa bir başka sessiz konuşma daha giriyor, bu seferki daha yüksek sesle, ancak kelimeler ayırt edilemiyor. Sanırım iki adam. Ayak seslerinin hızlı çıtırtıları yankılanıyor. Hızla yaklaşıyorlar.

Sonra ayak sesleri yavaşlar. Açıklığa giriyor ve taze ışık molozların üzerinden süzülürken sessizliğe gömülüyor.

"Bir şey görüyor musun?" Veridius, yorgunluktan sesi titriyor. Kayamın köşesinden bakma riskini göze alıyorum. Veridius ve arkadaşının önünde, on metre yukarıda bir meşale havada asılı duruyor ve etrafı aydınlatıyor. Veridius'un kendisi de yıkıntıları acımasızca tarıyor. Gözleri simsiyah. Belinde üç obsidyen hançer asılı.

"Belki de... önce bir nefes almama izin vermelisin." Diğer adam esmer ve zayıf, Veridius'un yaşlarında. Principalis'in aksine, iki büküm olmuş, elleri

dizlerinin üzerinde. Boynuz çerçeveli renksiz gözlükleri kuşa benzeyen burnuna tünemiş, yanan ışığı yansıtıyor.

Veridius meşalesini daha da yükseğe göndererek karşılık veriyor ve harabelerin üzerinde dönmesine izin veriyor. Gölgelerim hafifçe eriyor, ama iki adamdan taşlarla gizleniyorum ve cesaretimi koruyorum. Otuz saniyelik sonuçsuz bir gözlemden sonra Müdür kaşlarını çattı. "Ben içeri giriyorum. Sen ağaçların arkasında kal ve gözcülük yap. Eğer on dakika içinde dışarı çıkmazsam ya da biri peşimden gelirse, geri dön ve Xan'la temasa geç. O ne yapacağını bilir." Hâlâ akli başında olan adam itiraz edemedi Veridius onun yanından geçerek fener ışığına doğru ilerler ve elini uzatır. Roating meşalesi ona doğru süzülür; Principalis adımlarını bozmadan onu havadan alır, sonra çelik kapıyı iterek açar ve içeride kaybolur.

Sonraki birkaç dakika bitmek bilmez bir şekilde uzuyor. Nöbet tutan adam - belli belirsiz tanıdık geliyor ama bildiğim kadarıyla bir Praeceptor ya da stal değil - söyleneni yapıyor ve yakındaki ağaçların gölgesinde kayboluyor. Nereye baktığını görmemin bir yolu yok, hareket etmenin güvenli olup olmadığını söyleyemem. Tek yapabildiğim beklemek, nefes almak ve hâlâ titreyen ellerimin tekrar kontrol altına girmesine izin vermek. Orada ne gördüğümü düşünmüyorum. Üzerinde duramam. Henüz değil.

Veridius çok geçmeden yeniden ortaya çıkar, kaşları yasaklayıcı bir ifadede düşünceci bir ifadeye dönüşmüştür. Arkadaşına bir işaret olarak belli belirsiz ormana doğru el sallıyor. "Hepsi orada, Marcus."

"Emin misin?" Diğer adam, Marcus, ağaçların arasından çıkıp tüneliindeki yaprak parçalarını fırçalıyor. Veridius'a katılır ve Principalis'in sitemkâr bakışları karşısında özür dileyerek başını sallar. "Pekâlâ. Çürüten tanrılar, bu rahatlatıcı. Ama o zaman alarmı ne çalıştırdı?"

"Kim. Alarmı *kim* kurdu?" Veridius dalgın dalgın konuşuyor, hâlâ düşünüyor. "Birisi buradaydı, on dakika önce değil. Her şey hâlâ aydınlık." Bakışları keskinleşiyor ve yıkıntıları tarıyor. Karanlıkta beni görmesi mümkün olmasa da geri çekiliyorum.

"Sence adaya yine girildi mi?" Marcus'un sesindeki gerginlik çok açık.

"Belki de." Uzun bir duraklama oldu. "Olabildiğince hızlı bir şekilde Akademi'ye geri dön. Taedia buraya geliyor olacak; ona geri dönmesini ve kızlar yatahanesinde Üçler ya da Dörtler'den hiçbirinin eksik olmadığını kontrol etmesini söyle - eğer nedenini sorarsa

İşini bitirdikten *sonra* benimle konuşması için. Sen gidip çocukları kontrol et. Üçler ve Dörtler. Ve Altıncılar," diye ekliyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Ben içeriye biraz daha bakacağım."

"Dikkatli ol."

Marcus'un aceleyle attığı adımların çıtırtısı kaybolurken öfkeyle hesap yapıyorum. Buraya kadar koşmaktan zaten yorulmuştu, bir de üstüne Praeceptor Taedia'ya bir mesaj iletmesi gerekiyordu. Onu hâlâ yenebilirim. Belki de.

Veridius, sözüne sadık kalarak harabelere geri dönüyor. Çelik kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum.

Sonra koşarım.

Marcus'u takip ettiğimin fazlasıyla farkında olarak, patika boyunca ilerleyişimi koşu ve tempolu yürüyüş arasında değiştirmeye çalışıyorum. Adamı yakalamam pek olası değil ama dinlenmek için durması ya da en azından Praeceptor Taedia ile konuşurken duraklaması ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyım.

Patikayı ilk bulduğumda dikkatlice not ettiğim noktaya ulaşmam on beş dakika sürüyor ve bir on dakika daha çalılıkların arasından ve engebeli zeminden dikkatsizce geçerek, ay ışığında bileğimin dönme riskini göze alarak, mucizevi bir şekilde Akademi duvarına ulaşmadan önce sadece sayısız çizik ve parçalanmış kıyafetlerle pervasızlığımı gösteriyorum. Gördüklerimi içime çekerken göğsüm kabarıyor. Her şey düşünüldüğünde, iyi zaman geçirdim.

Gölgede zorlukla görülebilen derme çatma ipim, çıktığım yerden yüz metre kadar uzakta sallanıyor; gizlilikten çok hıza odaklanarak ona doğru koşuyorum, saniyelerin güvenlik ve keşif arasındaki farkı yaratabileceğinin fazlasıyla farkındayım. Yolda bir yerde durmuş olsa bile, Marcus muhtemelen şimdiye kadar Akademi girişine geri dönmüştür. Sadece ilk önce yatakhane'nin üst katlarını kontrol etmeye karar vermesini ummalıyım.

Sıçrayıp üzengiye belli bir açıyla yakalıyorum ve momentumun beni yukarı savurmasına izin veriyorum. İşe yarıyor ama duvarın kenarına ulaştığımda zaten sandığımdan daha yüksekte ve yorgundum ve aceleyle kavradığım elimi bir çiviye sürtüyorum. Acı avucumun içinde sıcak ve keskin bir şekilde yükseliyor. Bir laneti geri püskürtüyorum ve neredeyse tutuşumu kaybediyorum, neredeyse düşüyorum. Bir şekilde, çaresizlik acının üstesinden geliyor, sadece parmak uçlarımı kullanarak kendimi yukarı çekiyorum.

Üzengiye çividen ayırıp, pullu zırhı kaldırıp, rahatsız edici bir gürültüyle aşağıdaki çalılar arasında çınlatırken kan kaybediyorum. Yarın gece yine ahıra geldiğimde dışarı çıkıp onları toplayabileceğim. Duvarın üstündeki koyu bir leke loş ışıktaki bile parlıyor ama temizleyecek zamanım yok.

Akademinin çimlerine atlıyorum, darbeyi hafifletmek için yuvarlanıyorum, sonra ayağa kalkıyorum ve yatakhaneye doğru koşuyorum, herhangi bir ışık ya da hareket belirtisine karşı dikkatli oluyorum, elimi yarı emziriyorum. Ben koşarken koyu renkli damlacıklar sallanıyor.

Ciğerlerimi yakan bir deparla yatakhaneye geri dönmem üç dakika daha sürüyor, sadece bir keresinde avluda aceleyle ilerleyen uzaktaki bir kişiyi fark edince düz çizgiden sapmak zorunda kalıyorum. Görünürde kimse yok ama üst kattaki Roor'un pencerelerinde ışıklar yanıyor. Çok fazla.

Çılgınca koşuşturmamı nihayet yavaşlatıyorum, yüksek binanın dışındaki park alanının gölgelerinde duraklıyorum, acıyan elimi sarmak için gevşek bir tunik şeridi yırtıyorum. Berbat durumdayım: kirli, terli, kanıyor, kollarım çizilmiş ve giysilerim yırtılmış. Ama girişteki fiskiye kendimi hızlıca yıkayarak en kötü durumdan kurtulabilirim; çizikleri kapatabilirim ve yedek kıyafetlerim var. Elimde bir sorun var - kesik derin ve zonkluyor - ama Marcus'un üstünkörü bir incelemeden fazlasını yapmadığını ummak zorundayım.

Üst kattaki Roor'un ışıkları sönmeye başlıyor ve dış merdivenin üst kapısı açılıyor. İnce bir 1gure aceleyle bir sonraki kata inip içeride kaybolurken geriye doğru büzülüyorum. Bu çok yakın olacak.

Çeşmede çılgınca yıkanıyorum, tuniğimi çıkarıp kurulamak için kullanıyorum, gecenin keskin soğuşuna karşı bir kalkan kaygısı taşıyorum. Sonra merdivenleri ikişer ikişer, olabildiğince sessizce çıkıyorum. Dördüncüleri barındıran Roor'dan sesler geliyor. Pencerelerinden lamba ışığı sızıyor.

Merdivenlerden 1. Roor'a çıktım. İçeride, koridordan odama doğru ilerliyorum. Sinirlerim inanmadığım bir sevinçle karışmaya başladı. Başaracağım.

Odama giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve masasında dönüp bana bakan 1. Eidhin'e dönüyorum.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz, donup kalmışız. Eidhin'in panjurlu lambası beni belime kadar çıplak gösterecek kadar parlak, üzerimde kanlı olduğu çok belli olan bir tunik taşıyorum.

kendimi temizlemek için kullandım. Bakışları benden tuniğe ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Tuhaf bir rüya," diyor sonunda Cymrian dilinde. Diğer iki çocuğun uyanmayacağı kadar yumuşak, ama bir o kadar da anlamlı. Anlamlı bir şekilde.

Sonra masasına dönüyor ve okuduğu kitabın üzerine başını eğiyor.

Sırtına yarım saniye daha bakıyorum, sonra yatağıma doğru koşuyorum, çantamdan yeni bir tunik çıkarıp kirli ve yırtık olanı yerine saklıyorum. Yarım dakika içinde temiz kıyafetlerimi giydim ve battaniyenin altına girdim, gözlerim zorla kapatıldı.

Aradan iki dakika geçmeden kapımız gıcırdayarak tekrar açılıyor ve parlak lamba ışığı odaya giriyor. Uyuyan çocuklardan birinin mırıldandığını ve davetsiz misafir karşısında huzursuzca döndüğünü duyabiliyorum.

"Ah. Eidhin." Marcus'un sesini tanıdım. "Kimsenin uyanık olmasını beklemiyordum."

Bir sandalye gıcırıyor. "Sextus Carcius?" Eidhin belli ki adamı tanımıştı. "Neden buradasın?" Kesik kesik ortak dilde söyleniyor. Neredeyse iri yarı çocuktan bir kerede duyduğum kadar çok kelime.

"Bu gece sıra dışı bir şey gördün ya da duydun mu?" Marcus'un bakışlarının yatakları taradığını hissedebiliyorum. Derin ve sabit nefes almaya odaklanıyorum. Bağlı avuç içimdeki kesik ağrıyor. "Kampüste küçük bir karışıklık oldu. Endişelenecek bir şey yok ama öğrencilerin karışmadığından emin olmam gerekiyor."

"Sadece bir saat önce uyandım. O zamandan beri bir şey yok."

"Emin misin?" Garip bir öksürük. "Yalan söylemenin halkınız için ne gibi sonuçlar doğuracağını hatırlatmama gerek yok. Ya da işbirliği yapmanın faydalarını."

"Bilmiyorsun. Bundan eminim." Bu kasıtlı ve soğuk yanıtta bir öfke imasından daha fazlası var.

"Dediğiniz gibi olsun." Uzun bir duraksama, Marcus belli ki düşünüyordu. "O halde diğerlerini uyandırmaya gerek yok. Ama bir şey duyarsanız bana ya da müdürlere haber verin." Lamba ışığı geri çekilmeye başlar, sonra kapı aralığında oyalanarak odanın yarısını derin bir gölgeye bürür. "Ve biraz dinlen evlat. Aedhu'nun bile bundan daha fazla uykuya ihtiyacı var."

Kapı kapanır. Ayak sesleri koridordan yan odaya doğru ilerler.

Marcus'un gittiğinden emin olduktan sonra bile kıpırdamıyorum, yarı yarıya Eidhin'in bir açıklama yapmasını bekliyorum. Ama diğer çocuktan hiç ses gelmiyor. Sadece ara sıra çevrilen bir sayfanın cızırtısı duyuluyor.

Bir dakika sonra, çarpan kalbim nefes almama ve durum değerlendirmesi yapmama yetecek kadar hafifliyor. Kollarımdaki çizikler sabaha kadar neredeyse hiç görünmeyecek kadar hafif ve üzerlerine bir şey giyebilirim. Yırtık ve kanlı tuniğimden kurtulmam gerekecek ama akşam yemeği sırasında ahırda yalnız başıma bolca zamanım var. O zaman kimsenin haberi olmadan yakabilirim.

Sol elimdeki yara tamamen başka bir sorun. Kesik derin, beni zorlayacak. Ve hala kanadığından oldukça eminim. Muhtemelen sabah Ulnius'a gidip yarayı tedavi ettirmem gerekecek. Nasıl olduğunu soracaktır.

Akademi duvarının tepesindeki çivide fazla kan bıraktığımı sanmıyorum ama biri fark ederse, yaralanmamın zamanlaması şüpheli görünecek. Bunu riske atamam. Bu gece orada gördüklerimden sonra olmaz.

Aslında her neyse.

Zihnim istemeyerek de olsa yıkıntıların altındaki mahzene geri dönerken içimdeki ürpertiye bastırıyorum. O bedenlerin gözlerini açtığını hayal etmemiştim. Hayal ettim mi? O garip harita ortaya çıkmadan önce yüzleri gölgelenmişti. Paslanmıştı, paniğe kapılmıştı. Yine de bir anlık şüphe, mesajlarının hatırasıyla çabucak yatıştı. O *fısıltı*. Onu benim korkum yaratmadı. Anlamadığım bir başka Obiteum referansı, Caeror'un gizli mesajındaki ile aynı kelime

Ulciscor'a. Ve açık bir uyarı.

Gözlerinin de çıkarıldığından oldukça eminim. Tuhaf ve rahatsız edici ama aynı zamanda tanıdık. Lanistia'nın Iudicium sırasında geçirdiği kazanın tüm bunlarla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Sıralanacak çok şey var. Zihnim koşuşturuyor, yorgunlukla savaşıyorum.

Fazla uyuyamıyorum.

XXXIV

GEREKLİLİK, son birkaç yıldır beni ikna edici bir aktör haline getirdi.

İşin püf noktasının, söylediklerimin doğru olduğuna kendimi inandırmak olduğuna karar verdim. Sadece yalan söylemek değil, koşulları kafamda canlandırmak. Nasıl hissedeceğimi, ne yapacağımı hayal etmek. Geçmişimdeki gerçeği silmek ve yerine sahte bir gerçek koymak, sadece üstünü örtmek değil.

Bu yüzden kahvaltımı taşıırken merdivenden inerken ayağım takılıp önümdeki öğrenciye çarptığımda, darbeye karşı kendimi desteklemediğimden emin oluyorum. Çenem Roor'a çarpıyor. Çömler parçalanıyor. Ve sol elim vücudumun altında garip bir şekilde kıvrıldığında, hala çok rahat taşıdığım bıçağı tutarken, bu sabah kalktığımdan beri sakladığım çiğ, hala sızlayan yarayı kazmasını engellemiyorum.

Acı dolu kükrememi taklit etmeme gerek yok.

Etrafımdaki dağınıklığın, kıvrınmanın, yiyeceklerin ve parçalanmış tabakların içinde elimin etrafında kıvrılıyorum. Dağınıklığındaki sohbet neredeyse tamamen kesilmişti. Kan akıyor, önceki geceden kalan kabuklar yok olmuş.

Birkaç Dördüncü -şu anda onların seviyesindeyim- bana bakıyor, bileğimden akan kanı gördüklerinde kendi aralarında mırıldanıyorlar. Aşağılardan bir yerden bir kıkırdama duyuyorum. Muhtemelen Altıncılardan biri.

"Aptal." Çarpıştığım öğrenci kendini toparladı ve üstündeki kırıntıları fırçaladı. O bir beşinci. Kısa boylu ve sırmı gibi. Adını bilmiyorum. İlgisiz bir şekilde kapalı olan 1. yarımdan damlayan kana bakıyor. "Nereye gittiğine dikkat et, Altıncı. Ve kapıları nasıl taşıyacağını öğren." Bu sözler bazı Dördüncülerin kıkırdamasına neden oldu.

Başını tiksintiyle sallar ve muhtemelen mahvolmuş yemeğini değiştirmek için mutfağa doğru yürür. Praeceptor Ferrea'nın gölgesi onun yerini alır. "Kötü mü?"

Ona avucumu gösterdim. Geri çekiliyor, sonra beni kapıya doğru el sallıyor. "İçeriye o zaman. Ulnius bununla ilgilenecek."

Mutfaktan Octavii'lerden biri elinde paspasla yaklaşırken beceriksizce ayağa kalkıp aceleyle dışarı çıkıyorum. Odanın geveze sohbeti her zamanki donuk gürültüsüne geri dönmüş olsa da birkaç kişinin hâlâ beni izlediğini görüyorum. Callidus masamıza çökmüş, gerçekten endişeli görünüyor. Aequa köşeden bana yan yan bakışlar atıyor. Eidhin, onun ve diğer Altıncıların yanından geçerken anlaşılmasa bir ifadeyle ayrılışımı izliyor.

İçeriye açılan kapıya ulaşıyorum ve duvardaki küçük zili kullanıyorum, zil Will tarafından arkadaki başka bir kapıya kilitlenmiş. Bir dakika sonra Ulnius aceleyle görüş alanıma giriyor.

"Vis Telimus." Beyaz pelerinli adamın neşesi azalıyor ve elimi nasıl tuttuğumu fark edince kaşları çatılıyor, hemen topallayarak öne çıkıyor ve bileğimi nazikçe kavırıyor. "Göster bana."

Parmaklarımı açıyorum, yeni açılmış yaramdan kan fişkirirken yüzüm buruşuyor.

Ulnius beni yakındaki bir koltuğa yönlendiriyor, sonra bir bez alıp su dolu bir kaba batırıyor ve kanı temizlemeye başlıyor. "Bu nasıl oldu?"

"Kahvaltıda merdivenlere takıldım. Bıçağımla kendimi kestim."

Bir an duraksıyor ve açıklamamda hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. "Keskin bıçak," diye gözlemliyor bir süre sonra.

"Tam üzerine düştüm. Bıçağından tutuyordum," diye itiraf ediyorum utanarak.

Yaptığı işi bırakmıyor, kafasını kaldırıp bana bakmıyor. "Şanslısın o zaman. Bir santim daha aşağıda olsaydın bileğini kesebilirdin. Daha yüksek olsaydı, parmaklarını kullanamayabilirdin." Aletlerini kapıyor, sabit bir elle, hızlı ve düzgün bir şekilde dikiş atmaya başlarken gözleri kararıyor. "Komik bir tesadüf. Müdür sadece bir saat önce olağandışı bir yaralanma görüp görmediğimi soruyordu."

"Sıra dışı mı? Ne gibi?" Dişlerimi sıkarak homurdanıyorum. "Söylemedi."

Acıya rağmen sırtıtmaya zorluyorum. "Sanırım aptallık yüzünden kendi kendine açtığın yaralar sayılmıyor."

"Onlar değil." Önümde çömeldi. Bana bir bakış attı. "Ama daha dikkatli olmalısın."

Gülümsememi kaybederim. Ardından gelen anlamlı sessizliğe başımı sallıyorum.

Ulnius tatmin olmuş bir şekilde doğruldu ve beyaz pelerinini düzeltti. "Bu çabuk iyileşmeyecek, birkaç hafta normal şekilde kullanamayacaksın." Yaray sarmaya başlar. "Bandajları değiştirmek için iki akşamda bir geri gel. Mecbur kalmadıkça kullanmayın."

"Ahırları temizlemeye ne dersin?"

"Eğer bu yapmanız gereken bir şeyse, o zaman 'yapmak zorundasınız' kategorisine girer. Dikişler gevşerse hemen bana haber verin."

Ben de öyle bekliyordum. "Anlaşıldı."

"O zaman işimiz bitti." Sargıyı neşeli bir Rourish ile bitirir. "Birlikte daha güçlüyüz, Vis. Umarım seni birkaç gün görmem."

Kıkırdıyorum. "Sana da aynısı."

Koridorda tek başıma kalınca taş duvara yaslanıp nefes alıyorum, kendimi bırakıyorum ve aşağıdaki gri, dalgalı okyanusa bakıyorum. Ellerim ağrıyor. Çok yorgunum. Dün gece olanları düşünmeye her cüret ettiğimde hâlâ ürpertici bir ürperti hissediyorum. Ve bana kendimi kanıtlamak için daha fazla şans verilmezken, diğer Altıncıların Labirent'te koşmasını izleyeceğim bir günle yüzleşmek üzereyim.

Hayat iyi olmaktan çok uzak. Ama en azından şimdilik buradaki konumum güvende gibi görünüyor.

Her zamanki masamızda onun karşısındaki koltuğa kayarken, Callidus bir ağız dolusu 1sh'ın içinden, "Buraya kadar kendini kesmeden gelebildin," diye gözlemliyor. "Aferin sana."

Ona ters ters bakıyorum. "Sanırım bunu hak ettim."

"Çürüyen tanrılar yaptınız. Daha önce temel insan hareketlerinde daha büyük bir başarısızlık gördüysem bile hatırlamıyorum." Callidus'un mizahı, sargılı elimi işaret ederken en azından bir parça sempatiye dönüşüyor. "Ne kadar kötü?"

"Acıtacak kadar kötü. Beni ahır görevinden alacak kadar kötü değil."

"Ah. Kötünün de kötüsü," diye dert yanıyor Callidus. Arkasına yaslanıp tembelce geriniyor. "Bunun dışında, sanırım bu sabah da her zamanki gibi iyi

geçti.

Her zamanki gibi mi?"

"Kaza yüzünden geç kaldım, bu yüzden en azından *herkesin* başarısız olmasını izlemek zorunda kalmadım." Sınıf arkadaşlarımla Labirent'i koşma konusundaki beceriksiz girişimlerini gördükçe, Altı'da sıkışıp kaldığım için daha da sinirleniyorum. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ben önde çıktım."

Callidus kıkırdıyor ve bir şeyler daha söylemek üzereyken yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor, dikkati aniden omzumun üzerinden bir şeye kilitleniyor. Merdivenlerden inen Üçler'i görmek için dönüyorum. İro incelediğimi fark edince ince burnunun ucuyla bana bakıyor. Indol bana hafifçe onay veriyor.

Gözlerim biraz da içgüdüsel olarak Emissa'ya gidiyor. Uzun kahverengi saçları bugün sımsıkı toplanmış; Üçler muhtemelen biraz idman ya da başka bir fiziksel çalışma yapmak üzereler. Belli'yle derin bir sohbete dalmış, ama bizim seviyemize geldiklerinde bir şeyler mırıldanıyor ve yana kayarak konuşmasını kesiyor. Belli şaşkın ve biraz da rahatsız görünerek peşinden gidiyor.

"Catenicus." Emissa masamızın ucunda duruyor, parlak yeşil gözleri doğrudan bana odaklanmış. İsmi söylerken gülümsüyor, gamzeleri oluşuyor. "Gördüğüm kadarıyla bu sefer ciddi bir yara almadan yemek yemeyi başarmışsın. İyi işti."

"Callidus bu şakayı çoktan yaptı," diyorum ona, şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışırken alaycı bir ekşilikle. Emissa daha önce ahır dışında benimle konuşmak için hiç zahmete girmemişti.

"Tabii ki yaptı." İç geçiriyor, hâlâ gülümsüyor ve arkadaşşıma yan gözle bakıyor. "Nasılsın Callidus?"

Callidus ilk anda kendisine hitap edildiğini fark etmiyor. Bakışlarının, bir adım geride duran ve konuşmanın bir parçası olmadığını göstermek istercesine ilgisiz bir şekilde etrafına bakınan Belli'ye kaydığını fark ediyorum. Callidus Emissa'nın sözlerini fark ettiğinde sanki uyanmış gibi gözlerini kırıştırıyor, sonra da ona doğru yarım bir gülümseme gönderiyor. "İyi günler, Emissa. Ondan daha iyiyim sanırım." Başparmağını bana doğru sallıyor.

Emissa kaşlarını eğlendirerek onaylıyor, sonra bana dönüyor. "Bizim için bir şeyi çözebileceğini umuyordum. Söylentilere göre dün Eidhin'le birlikte Labirent'te koşmuşsunuz" -başını bakmadan Altıncılara doğru salladı- "ve kazandınız mı? İlk denemenizde mi?"

Callidus'a spekülatif bir bakış atmaya ara veriyorum, o da bunu özenle görmezden geliyor, ama yanaklarındaki acelecilik gördüğünü gösteriyor. "Bu doğru."

"Ama sonra hile yaptığınız için diskalifiye edildiniz?"

"Dultatis bir eşek olduğu için diskalifiye edildik." Bu sözleri söylemem gerekenden daha yüksek sesle söylüyorum ama neyse ki ya kimse duymuyor ya da kimse karşı çıkmıyor. "Sadece talimatları söylemek için kod yerine Cymrian kullandım. Sayılması gerekirdi."

Emissa kızıl saçlı arkadaşına dönüp bakıyor. "Gördün mü, Bel?"

Belli, sanki Callidus ve ben konuşmanın bir parçası değilmişiz gibi dikkatini Emissa'ya odaklıyor. "Eğer diskalifiye edildiyse, bu sayılmaz. Ve biz hâlâ onun sözüne güveniyoruz."

"Dultatis ile ilgili kısım hariç," diye not ediyorum.

"Dultatis'le ilgili kısım hariç," diye onaylıyor Emissa ciddiyetle.

Belli ayağa kalkıyor ve ben ilk kez sağ elinin bir kolunun eksik olduğunu fark ediyorum. Bakışlarımı fark ediyor ve kopan uzvunu arkasına atıyor, bunu oldukça sık yaptığını fark ettiğim kadar tanıdık bir poz. Sonra homurdanıyor, Emissa ile benim aramda bakiştikten sonra gösterişli bir şekilde gözlerini deviriyor. "Zaten sadece Altıncılara karşıydı." Beline kadar uzanan kırmızı bukleleri hareketle birlikte zıplayarak yanımdan uzaklaşıyor.

Emissa komplocu bir tavırla sesini alçaltıyor. "Giriş sınavları sırasında Labirent'i en hızlı geçen bizdik - bu bizi Üçüncü Sınıf'a sokan şeyin bir parçasıydı. Dördüncü denememizde geçmeyi başardık." Belli'nin kaybolan formuna acıyarak bakıyor. "Belli o kadar da kötü değil. Sadece bazen biraz *rekabetçi* olabiliyor. Kimsenin bir şeyi kendisinden daha iyi yapabileceğine inanmak istemiyor."

Callidus benim bakışımı görüp kendini toparlayana kadar başıyla onaylıyor. Emissa fark etmemiş gibi görünüyor, dikkati tekrar bende.

"Bunu duyduğuna bile şaşırdım." Haberin yayılmasına sevindim. Diğer Praeceptor'lar da not alırsa, bu benim ilerlememe yardımcı olacaktır.

"İnsanlar konuşur. Özellikle de senin hakkında." Parlak yeşil gözleri dans ediyor. Benim gerçekten şaşırmış bakışlarımla eğleniyor. "Senin hakkında ne yapacaklarını gerçekten bilmiyorlar, biliyorsun. Naumachia ve Eidhin'e yaptıkların arasında

Bir dakika Labirent, bir dakika sonra aptalca kendini yaralamak... şey. Sen değilsin sıkıcı."

Küçük, şaşkın bir hareket yapıyorum. "Diğer seçenekten daha iyi sanırım."
"Emissa!" Belli, merdiven boşluğunun dibinde sabırsızlıkla bekliyor.
dağınıklığın.

Emissa iç çeker. Gitmek üzere görünüyor, sonra duraksıyor. "Elin ne kadar kötüydü?
Gerçekten mi?"

"Sadece bir kesik. Hiçbir şey yapmama engel olmaz."

"Güzel." Bana bir kez daha gülümsedi. "Görüşürüz."

"Konuşmak güzeldi!" Callidus arkasından sesleniyor, Emissa'nın ayrılırken ona doğru bakmadığını bile gözden kaçırmıyor. Emissa arkasını dönmeden kaba bir hareket yapınca gülüyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. Neşesi kulaktan kulağa yayılıyor. "Birileri popüler olmuş."

"İlgilenmiyorum," diye yalan söylüyorum. Emissa'nın ahırda bana yardım edeceğinden bahsettiğimden beri benzer imalarda bulunuyordu.

"Yalancı."

Onu görmezden geliyorum. "Biliyor musun, Belli'nin bir kolunun eksik olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Bu yakın zamanda mı oldu?"

"Hayır. On üç yaşındayken bir sarı yılan tarafından ısırıldı. Elini kurtarmak için kesmek zorunda kaldılar."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme hissediyorum.

Callidus onu gördüğünde kaşlarını çatıyor. "Kışın bu yüzden soğuk algınlığı geçiriyor.

Sınıftaki herkes biliyordu," diye mırıldanıyor savunmacı bir şekilde, Aceyleyle.

Kısa bir sessizlik oluyor. Konu Belli'ye geldiğinde konuşmaya hevesli ve gerçekten rahatsız olmanın garip bir karışımı gibi görünüyor. "Bana neden Yedinci olduğunu hiç söylemedin," diyorum sonunda, onu kızdırma eğilimimi yenerek. "Belli ki dostane ilişkiler kuracak kadar uzun süre Üçüncü Sınıfta kalmışsın."

"Birkaç hafta." Callidus yemeğinden bir ısırık daha alır, çiğner. Yutkunur. "Pekâlâ. Bunu kendine saklayacağına yemin eder misin?" Edeceğimi söylediğimde, sesini alçaltarak öne doğru eğiliyor. "Çoğunlukla babam yüzünden."

Homurdanıyorum. Şaşırmadım.

"Şu anda Caten'deki siyasi durum hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Çok değil," diye çitliyorum. "Ulciscor son zamanlarda Senato'da bazı anlaşmazlıklar olduğundan bahsetti ama yeni bir şey olmadığı izlenimini edindim."

"Hem evet hem hayır. Senato piramitleri arasında her zaman gerginlik vardı ama son birkaç yıldır işler daha da kötüye gidiyor. Çok daha kötüye. En azından babama göre." Callidus sesini alçak tutuyor, ancak karmaşanın gürültüsü arasında duyulma tehlikesi yok. "Askerler her zaman üçlünün en önde gelenleri olmuştur, anlaştık mı?"

"Elbette." Bir Askeri Sextus ve bir Yönetim Sextusu teknik olarak eşittir, ancak onları aynı odaya koyun ve kimin üstün sayılacağı konusunda hiçbir şüphe yoktur.

"Çünkü Cumhuriyet genişleme üzerine kurulmuştur." Callidus açıklamaya ısınyor. "Ordu ya bir savaş kazanır ya da bir antlaşma yapar ve Caten önümüzdeki birkaç yıl boyunca yeni bir zenginlik kaynağına sahip olur -altın, kaynaklar, Octavii. Onların başarıları hazineyi doldurdu, ordulara ödeme yaptı. Güçlenmeye devam etmemizin, sürekli *daha fazlasını* yapabilmemizin nedeni onlardı. Kanımızın pompalanmasını sağlayan kalp onlardı."

"*Vardı*," diye tekrarlıyorum, kullandığı geçmiş zamanı fark ediyorum. Bir an düşünüyorum. "Ama şimdi fethedecek kimse kalmadı mı?"

"Aynen öyle." Callidus mantığı takip ettiğim için memnun. "Bu da daha fazla zenginlik ya da şans demek değil. Daha az önem, daha az fon. Garnizonların azaltılması, daimi orduların dağıtılması gerekiyor ama bu gerçekleşmiyor. En azından Senato'nun geri kalanının istediği kadar hızlı değil."

"Oh?"

Callidus acımasızca başını sallar. "Durum gergin. Ordular ortadan kalktığında, Ordu'nun gücü de onlarla birlikte gider ve Ordu bunun olmasına izin vermek istemediğini açıkça belirtti. Yönetim ve Din, birlikte çalışmaya istekli olsalardı, birlikler için fonları veto edebilirlerdi elbette - ama mevcut durumda, Askeriye'nin beklediği şey bu olabilir. Hiçbir şey bir orduyu para alamama tehdidi kadar Caten'e yürümeye teşvik edemez." Bir nefes alıyor. "Yani herkes dışarıdan işbirliği yapıyor ama her şey bıçak sırtında."

"Çürüyen tanrılar. Hiçbir fikrim yoktu."

"Pek fazla insan bilmiyor. Potansiyel bir iç savaş Senato'nun çatılardan haykırmaktan hoşlanacağı bir şey değil."

Dudağımı çiğniyorum. İç savaş mı? Eski öğretmenim Matias teorilerinin bu kadar doğru olduğunu görse çok heyecanlanırdı ve o zamanlar ben de Catenan Cumhuriyeti'nin parçalanacağı düşüncesiyle çılgına dönerdim. Ama Suus gitti. Hiyerarşi okyanuslar boyunca uzanıyor. Bir iç savaş, tüm tarafların Will ile savaştığı bir dünya savaşı olurdu. Hayal bile edilemeyecek kadar kanlı olur.

"Bu korkunç bir şey ama bunun senin Yedinci olmanla ne ilgisi var anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Pekala. Gördüğüm kadarıyla iki şey olabilir. Birincisi: Olaylar tırmanmaya devam eder ve yıl sonundan önce açık bir çatışma yaşanır. Burada sadece isim olarak rehine oluruz ve babamın kim olduğunu biliyorsunuz. Üçüncü sınıftaki bir oğul onun için endişelenmesi gereken biri. Yedinci sınıftaki oğlu ise değil."

Onu inceliyorum. "Ama o hâlâ senin baban. Eminim bu onun için bir fark yaratmayacaktır."

"Beni çoktan evlatlıktan reddetti bile. Sıradanlıkla ilgilenmiyor ve kız kardeşlerimin her ikisinin de en az benim başladığım zamanki kadar iyi beklentileri var. Din bunların hepsini biliyor, bu yüzden pazarlık kozu olarak değerim artık önemsiz. Olması gereken de bu." Omuzlarını silkiyor ve hızla yoluna devam ediyor. "Diğer seçenek ise bu yılın işler kontrolden çıkmadan geçmesi. Domitor'u kim alırsa alsın, Üçüncü veya Dördüncü Sınıftaki herkes, hangi pozisyonu seçerlerse seçsinler, on yıllık hizmet süreleri için Askeriye'ye atanacaklar." Bana anlamlı bir bakış attı. "Askeriye. On yıl boyunca. Her an iç savaş çıkabilir. Ve bunun ilk üç yılında babam hala Sansürcü olacak."

"Oysa Yedinci kişi düşük seviyeli bir Yönetim pozisyonu seçebilir," diye yavaşça bitiriyorum. "Peki ya üçüncü seçenek? İç savaş hiç yaşanmaz mı?"

"O zaman tanrılara şükreder, yanlış hesap yaptığımı kabul eder ve hayatıma devam ederim." Bunu söyleme şekli, bunun olası olduğunu düşünüp düşünmediği konusunda çok az şüphe bırakıyor.

1sh'imden bir ısıruk alıp kendime düşünmek için bir şans veriyorum. Siyasi durum beni şaşırtmıyor; Ulciscor'un Din'in burada bir silah aradığı yönündeki önerisi kesinlikle olağan iç gerilimlerden daha fazlasını ima ediyordu. Ve

Callidus'un kararı aşırı gibi görünse de, biraz mantıklı. Caten'de kan bağı önemlidir, ancak asıl değerli olan başarı ve statüdür. Eğer gerçekten bir savaş yaklaşıyorsa, Callidus'un kendisini denklemden çıkarması babası için hayati önem taşıyabilir.

"Sen sadık bir evlatsın," diyorum sonunda. Ne derse desin, Callidus'un bunu korktuğu için yaptığını sanmıyorum.

Callidus kıkırdayarak, "Ben bir Sapper olmak istemeyen bir oğlum," diye düzeltiyor. "Zaten mezun olduktan sonra ilerleyemeyecek değilim. Erius ismi pek çok kapıyı açıyor."

Tartışmanın devamını merak ediyorum ama yemeğin bittiğini bildiren zil sesi, söyleyebileceği başka bir şeyi kesintiye uğratıyor. Ayağa kalktık, sandalyelerimizin Roor'a sürtünmesi dağınıklığın etrafında taklit edildi.

Callidus iç çeker. "Diğer herkesin beceriksiz olmasını izlemenin tadını çıkarın." "Beceriksiz gibi davranmanın tadını çıkarın."

Birbirimize sırtıyoruz, şakalaşmamızda ortak bir sempati var. Labirent'e doğru uzun bir yürüyüşe başladım.

XXXV

BABAM YALANDAN NEFRET EDERDİ.

Sadece kendisine söylenenlerden değil - bir keresinde gözlemlediği gibi, bu benzersiz bir durumun tam tersiydi. Ama bir kavram olarak yalanın kendisinden nefret ederdi. Bana her zaman acı bir gerçeğin rahatlatıcı bir yalandan daha iyi olduğunu söylerdi. Zararsız yalan diye bir şey olmadığını ve yalancının bu eylemde kendisinin bir parçasını kaybettiğini söylerdi.

Aşağıdaki korkulukları izlerken, şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyorum.

Bazen gerçek benden geriye bir şey kaldığından emin olamıyorum.

"Gerçekten korkunçlar."

Eidhin'in sağımdan gelen sesiyle irkiliyorum; balkonda bana katıldığını görmemiştim. Aşağıdaki aksiyona yeniden odaklanıyorum, taş gıcırtısı odanın içinde yankılanırken yüzüm buruşuyor ve hemen ardından kontrol taşı bracer'dan kurtulurken küfürlü bir bağırış geliyor. Koşu otuz saniyeden kısa bir süre sonra sona eriyor. Eidhin alaycı bir şekilde homurdanıyor.

Ona baktım, sonra kıkırdadım. Esasen tedirginliğimi örtmek için. Dün gecedan beri Eidhin ilk kez yanıma geliyor.

Yarışmacıların labirentten çıkışını izlerken bir dakika boyunca sessizlik oldu. Sınıfın geri kalanı da Dultatis gibi hareketle birlikte hareket etti. Bir buçuk metre içinde sadece biz varız.

"Birini mi öldürdün?" Sıradan bir Cymrian dilinde soruluyor. Sanki hava durumunu soruyormuş gibi.

"Ne?" Yanlış duyduğumdan emin bir kalp atışıyla doğruldum. "Hayır. Hayır! Tabii ki hayır." Sesimi alçaltıyorum ve Cymrian da kullanıyorum.

"Dün gece benim kanımdı. Benim kanımdı. Tamamen benim kanım."

"Ah." Eidhin belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Yine sessizlik, ikimiz Labirent'e bakıyorduk. Ben daha önce olduğumdan daha rahatsızdım.

"Duvara tırmanırken kendimi kestim." Eidhin zaten beni ele verecek kadar şey biliyor. Ve onun güvenilir olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen, dün gece olanların yükü içimde birikiyor. Göğsümde büyük bir ağırlık.

"Beceriksiz."

Ona bakıyorum, sonra yüz ifadesinden ciddi olup olmadığını anlayamadığım yarım ağız bir kahkaha atıyorum. "Sanırım öyle." Bir parmağımı sinirli bir şekilde korkuluğa vuruyorum. "Beni koruduğun için teşekkür ederim."

"Onların onaylamadığı bir şey yapıyordun. Teşekkür etmenize gerek yok."

Buna gülümsüyorum, ancak bir bakıştan sonra Eidhin'in şaka yapıp yapmadığından yine emin olamıyorum. "Anladığım kadarıyla Praeceptor'ları pek sevmiyorsun."

"Çok iyi gözlem yapıyorsun." Kaslı çocuk aşağıda olanları izlemeye devam ediyor, başka bir şey söylemiyor. Ona daha fazlasını anlatma eğilimimi yeniden değerlendirdim. Meraklı olmasını, araştırmasını bekliyordum. Bunun yerine, mümkün olduğunca az şey öğrenmeye niyetli görünüyor.

"Cymr dilini bilen çok fazla insan yok." Eidhin pozisyonunu değiştirmiyor ama bu ani gözlemle birlikte sesinin tonu değişti. Neredeyse hüzünlü. "İyi konuşuyorsun. Sana kim öğretti?"

"Aquiria'da bir Cymrian öğretmenim vardı. Daha önce..." İzini sürüyorum. Kendimi toparlıyormuş gibi yapıyorum. "Ben gençken. Buna Güzel Dil derdi. Hiyerarşinin ne emrettiğini umursamadığını söylerdi - eğer başka diller öğreniyorsam, tanrıların konuşmasını öğrenmemem suç olurdu. Ve müziği. Ve dansı."

"Ve kalbe zevk veren her şey," diye mırıldanıyor Eidhin. Kaba ve asık suratlı çocuktan gelen bu sözler kulağa tuhaf geliyor. Yine de bir anlığına yumuşuyor. Ağızının köşeleri yukarı doğru dönüyor. "Adı neydi onun?"

"Cullen." Yalan söylemeye gerek yok. Bu yeterince yaygın bir Cymrian ismi.

"O... boş ver." Eidhin'de gördüğüm zevk kıvılcımı kayboldu. "Sana öğrettiğine sevindim. Bu terk edilmiş yerde dilimizi konuşan birinin olması çok güzel. Principalis'ten duyduğum birkaç garip kelime dışında, uzun zamandır ilk kez dün başka birinden duydum."

"Peki ya ailen?"

Eidhin'in yüz ifadesinin aniden soğumasından yanlış bir şey söylediğimi anlayabiliyorum. "Hayır." Konuşmayı bu kelimeyle bitiriyor.

Labirent'teki bir sonraki koşu neredeyse organize edildi ve öğrencilerin Kayası bize doğru geri geliyor. Elimde olmadan, daha önce de birkaç kez yaptığım gibi, dün geceye geri dönüyorum. Duvardaki diyagramları hayal ediyorum. Acaba Din burası fikrini harabelerden mi aldı, yoksa bağlantı daha kötü bir şey mi?

Dultatis kenarda duran bize bakıyor ama bizi sınıfın geri kalanına katılmaya zorlama zahmetine girmiyor. Çok geçmeden koşunun başladığını anons ediyor ve herkes tekrar koşmaya başlıyor.

"Bir çeşit kazı alanı var. Akademinin doğusunda, ormanın içinde. Eski kalıntılar." Sadece birkaç koşu kaldı ve bu konuda konuşma arzusu çok fazla. "Orada tuhaf bir şey vardı Eidhin."

Eidhin ilk başta tepki vermedi. Sonra başını eğerek dikkatini bana yöneltti. "Garip mi?"

Ben de ona söyledim. Duvardaki parlayan yazı. Labirent'in kontrol aygıtının şeması. Harita. Obsidyen kılıçlara saplanmış gözsüz bedenler. Sonuncusunun kıpırdanıyor, konuşuyor gibi görüldüğünden bahsetmiyorum; şimdi bile bunun benim yıpranmış hayal gücümden fazlası olmadığına kendimi tam olarak inandıramıyorum ve bunu yüksek sesle söylersem Eidhin'in tüm hikayeyi reddedeceğinden endişeleniyorum.

Bu bir yükten kurtulma ama hesapsız değil. Şu anda Eidhin hâlâ fikrini değiştirebilir ve birilerine yokluğumu söyleyebilir. Ama ne gördüğümü öğrendiğinde, Dinin bu bilgiye sahip olmasını istemeyeceğini anlayacak ve beni ihbar etmek çok daha riskli bir teklif haline gelecek.

Ben bitirdiğimde, Eidhin düşünüyor. "Neden oradaydın?"

"Ordu, Din'in adada bir yerlerde bir silah aradığını düşünüyor. Bana bir göz atmam söylendi."

"Yani onlar için çalışıyorsun."

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapıyorum," diye düzeltiyorum onu. "Benim halkıma karşı da nazik değillerdi."

Eidhin'in yüzünde bir şeylerin kızarıklığı var. Öfke mi? Tiksinti mi? Tanımlanamayacak kadar çabuk kayboluyor. "O zaman neden bana söylüyorsun?"

"Birine söylemem gerekiyordu." Samimiyetimi göstermeye çalışıyorum. İri çocuk homurdanıyor ama gözlerini kaçırınca kabul ediyor. "Bana bir borcun var." "Borcum var," diye temkinli bir şekilde kabul ediyorum.

"O zaman bana borcunu bu lanetli dilini öğrenmeme yardım ederek ödeyebilirsin."

Gözlerimi kırıştıyorum, bu korkunç ifade karşısında şaşırıyorum. "Bunu yapabilirim." Eidhin'in sessizliğinin bedeli buysa, ödemesi kolay bir bedel.

"Güzel." Duraklıyor. "Ve kimseye söyleme." "Tamam."

İzlediğimiz kısa bir koşuydu, komik bir şekilde. Sınıf dönerken hiçbir şey söylemedik. Konuşmalarından bunun günün son denemesi olduğunu anlıyorum. Birkaçı yan gözle Eidhin ve benim birlikte durduğumuza bakıyor, bu kez sanki sohbet ettiğimizi nihayet fark etmişler gibi. Sanırım itibarımız göz önüne alındığında, bu biraz merak uyandıran bir manzara olurdu.

Dultatis çok geçmeden yanımızdan geçip sadece on adım ötede durdu. Arkasından ters ters bakıyorum. "Dünkü anlaşmazlığımız için özür dilerim." Eidhin'le Cymrian dilinde konuşuyorum ama ne dediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını bildiğim için adamın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum.

Eidhin bakışlarımı takip ediyor. Homurdanıyor. "Bunda senin hiç suçun yok. O bir domuz." Daha da yüksek sesle söylüyor.

Bunun üzerine sırtarak onaylıyorum; ne yazık ki Dultatis tam da o anı seçerek bize bakıyor. Hem Eidhin'in hem de benim onu izlediğimizi fark etti; Eidhin'in az önce söylediklerinden açıkça keyif aldığımı gördüm.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyeceksin. Derhal," diye tersledi Eidhin'i.

Eidhin özür dileyerek ellerini açıyor. "Çevirmek... tarikattır," diyor acı verici bir şekilde bozuk bir ortak dilde. Yapabildiğini bildiğimden çok daha duraksamalı bir şekilde.

Dultatis kızardı. Bana döndü. "Sen bu dili konuşuyorsun."

"Keşke dün bu kadar hoyratça aldatmasaydık dedi," diyorum ciddiyetle. "Söyle ona, sanki biri onun tüm iradesini alıp bir yerlerine sıkıştırmış gibi görünüyor. Gitmemeli," diye ekliyor Eidhin, doğrudan Praeceptor'a bakarak.

Dultatis önce Eidhin'e, sonra da beklentiyle bana bakıyor. Yüzümü ne kadar düzgün tutabildiğimle gurur duyuyorum.

"Daha çok çalışacak. Daha iyi olacak" diyorum.

Eidhin söylediklerimi ciddiyetle başıyla onaylıyor. "O kadar başarısız bir insan ki, çoğu zaman onunla aynı havayı solumaktan utanıyorum."

Küçük bir kalabalık toplanmıştır - gözlemlemek amacıyla değil, oturum sona erdiği için, ancak yine de değiş tokuşu merak etmektedir.

"Şimdi de bana aynısını yapmam gerektiğini söylüyor," diyorum sahte bir bıkkınlıkla, gözlerimi devirerek. Eidhin'e dönüyorum. "Her zaman tuhaf bir kokusu olduğunu fark ettin mi? Sanki parfümle banyo yapıyor ama yine de kokusunu örtmeye yetmiyor."

"Evet. Evet! Korkunç, değil mi? Birkaç gündür ölü olan bir soylu kadın gibi."

Ağzımın kenarlarının seğirdiğini hissediyor, kahkahamı bastırıyorum. Ciddiyetle başımı sallayıp Dultatis'e dönüyorum, yüzüme incinmiş bir kaş yapıştırırken bile neşem histerik bir şekilde içimden taşmakla tehdit ediyor. "O... benim çabalarım karşı pek de iltifatkar davranmıyor."

Dultatis önce bana, sonra da Eidhin'e ters ters bakarken, iri yarı çocuk neşeyle bir dizi küfür savuruyor; benim bile yüzümü kızartacak küfürler. Bunları, Dultatis'in dişlerini sıkarak cevapladığı, yaklaşan derslerle ilgili sorular olarak tercüme ediyorum. Onunla alay ettiğimiz farkında olmalı ya da en azından şüphelenmeli. Ama herkes ona bakıyor ve bunu kanıtlamasının hiçbir yolu yok.

"Peki ya nefes alış veriş?" Eidhin'e sordum.

"Çok gürültülü, değil mi?"

"Çok gürültülü."

"Bazen ölüyor mu diye merak ediyorum. Ya da kendisiyle sevişiyor."

KontROLSÜZCE kıkırdama dürtüsü yine tehdit ediyor, ama onu erkekçe yutuyorum. "Ona öğretmen ne kadar zor olduğu için özür diliyor. Denediğini bilmeni istiyor."

Dultatis bizi kısık gözlerle izliyor. Eidhin'e neredeyse hırıltılı bir sesle, "Daha sıkı çalış," diyor. Konuşmanın bittiğine karar vererek, ne yaptığımızı tahmin eden diğer bazı öğrencilerin yumuşak kahkahaları eşliğinde çıkışa doğru ilerliyor.

Diğer herkes Praeceptor'un arkasından Labirent'ten çıkıyor, Eidhin ve ben de peşlerinden gidiyoruz. Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık.

"Bugün o kadar da kötü bir gün değildi," diyor Eidhin aniden. Hâlâ gülümsemiyor ama yüzündeki ifade farklı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat.

"O kadar da kötü bir gün değil," diye kabul ediyorum. Merdivenlerin tepesine ulaşp altın renkli öğleden sonra güneşine çıkarken gözlerimi siper ediyorum. "Common üzerinde çalışmaya ne zaman başlamak istiyorsun? Akşamları ahırda çalışmak zorundayım ama ondan sonra-"

"Hayır." Eidhin spekülatif bir şekilde bana bakıyor, sargılı elimi inceliyor ve başını sallıyor. "Cezanın bitmesine iki hafta mı kaldı?"

"Biraz daha az."

"O zamana kadar sohbet d e v a m edecek. Yorgun çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim" diye ekliyor.

Ona minnettarlığımı gösterdim. "O zaman Atalar Festivali'nden sonraki her gece. Ne olursa olsun. Sana söz veriyorum."

Homurdanarak bu ifadeyi onaylıyor ve hızını artırarak tartışmayı sonlandırıyor. Onun uzaklaşmasını izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissediyorum.

Bugün o kadar da kötü bir gün değildi.

XXXVI

Atalar Festivali'nin İLK günü nihayet şafak söktüğünde FIRTINA VARDI.

Batıdan esen deniz meltemi, pislği kaplayan yüksek kemerlerin arasından yağmur damlalarını kırbaçlıyor ve çok aşağıdaki denizin loş, azgın dalgalarını bozuyor. Uzun salondaki sohbet havaya rağmen her zamankinden daha yüksek bir perdede, birçok öğrenci benim ayaklarımın dibine sıkıştırdığım gibi çantalar taşıyor, bir saatten kısa bir süre içinde varacak olan Transvect için hazırlar.

Callidus'un gölgesi masanın üzerine düştüğünde yemeğimden başımı kaldırıyorum, onu gördüğümde memnuniyetim yerini şaşkın bir kaş çatmaya bırakıyor. "Eşyaların nerede?"

"Ben gitmiyorum." Callidus ağır ağır oturuyor ve bu sözler karşısında neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Ne? Neden?"

"Babamdan haber var. Derslerime konsantre olmam gerekiyor." Sesine neşe katmaya çalışıyor ama üzüntüsünü gizleyemiyor.

"Ah." Callidus'un daha fazlasını söylemesine gerek yok; Tertius Ericius'un oğluyla ilgili hayal kırıklığı bir sır değil. Yine de. Ataların onurlandırılması Caten'deki en önemli geleneklerden biridir. Ailenin özüdür. Katılmaktan dışlanmak... "Üzgünüm."

"Teşekkürler."

Tereddüt ediyorum. Yemeğimi inceliyorum. "Eğer ona söyleseydin-"

"Hayır." Callidus kızgın değil ama ses tonu herhangi bir tartışmayı önlüyor. "Daha önce de söyledim, nasıl tepki vermesi gerekiyorsa öyle tepki veriyor. Eminim ne yaptığımın farkındadır ve gerçekmiş gibi görünmesini sağlayarak bu fedakârlığı onurlandırıyor. Bir yıllık kesinti, getirdiği güvenlik için ödenecek küçük bir bedel."

İkna olmasam da kabul ediyorum ve Callidus'un da ikna olduğunu sanmıyorum. "Peki burada sıkışıp kalırsan ne yapacaksın?"

"Gitmeyen herkes ne yapacak? Çalışın. Tren. Praeceptor'ların çoğu etrafta olmadan birkaç günün tadını çıkarın. O kadar da kötü olmayacak."

Hâlâ hayal kırıklığını görebiliyorum ama buna dikkat çekmenin bir faydası olmayacak. "En azından, şüphesiz hayal kırıklığına uğramış annenle ilk kez tanışmanın garipliğini yaşamak zorunda değilsin."

Callidus'un her zamanki mizah anlayışı geri döndü. "Nekropol'e mi geliyor?"

"Dün gece haber geldi." Görünüşte, platformda kimse beni karşılamazsa nereye gideceğimi söyleyen daha uzun bir mesajın parçasıydı, ama Ulciscor'un bunu özellikle beni önceden uyarmak için gönderdiğini biliyorum. Karısı da buradayken, bilgi almak çok daha zor olacak. "Görünüşe göre Relucia benimle buluşmak için Sytrece'ten bir Transvect alıyor. Ve nedense bir Altıncı'dan etkileneceğinden şüpheliyim."

Callidus scoIs. "İro ve Dultatis'in buradaki itibarın için harikalar yaratmadığını biliyorum ama dışarıda hâlâ Catenicus'sun. Sanırım sana biraz müsamaha gösterecektir."

"Umalım da öyle olsun."

Tam daha fazlasını söylemek üzereydim ki konuşmaya ara veren bir dalgalanma ortalığı kapladı ve Veridius'un merdivenlerden indiğini görmek için döndüm. Principalis'in Akademi'de nadir görülen bir kişi olduğunu keşfediyorum, genellikle o d a s ı n d a n çıktığında hemen dikkat çekiyor. Onu daha önce burada gördüğümü hiç sanmıyorum.

Veridius bizim hizamıza geliyor, bakışları Callidus ve benim üzerimde durana kadar etrafı tarıyor. Masamızın sonunda durup dostane bir şekilde boş bir koltuğu işaret ediyor. "Oturabilir miyim?"

"Elbette," diyor Callidus, ben de rahatsızlığımı belli etmemeye dikkat ederek başımı sallıyorum. Bu, iki hafta önce harabelere yaptığım keşif gezisinden bu yana Principalis ile ilk etkileşimim. Gerçi bu olay hiç aklımdan çıkmamıştı. Yorgunluğuma aldırmadan her gece gözlerimi kapattığımda hâlâ gördüklerimle -ya da gördüğümü sandığım şeylerle- boğuşuyorum. Bunun Labirent'le nasıl bir bağlantısı olduğu ya da olup olmadığı konusunda kendimi endişeli buluyorum. Bu ve naumachia'nın devam eden kırmızı kabusları arasında, uyku saatlerim son zamanlarda dinlendirici olmaktan çok uzaktı.

"Yaran iyi iyileşiyor mu Vis?" Veridius artık bandaja ihtiyaç duymayan sol elime bakıyor. Bunu kayıtsızca, içtenlikle ve hiçbir imada bulunmadan söylüyor. Yine de bir şey anlatmaya çalıştığını hissediyorum.

"Öyle." Ulnius iyi iş çıkarmış, avuç içindeki yara izi zar zor görünüyor. Veridius'a kendi kendime gülümsüyorum. "Gerçi bunu alenen yapmanın utancı o kadar çabuk geçmeyebilir."

Veridius yine doğal bir şekilde, sanki yaranın zamanlamasıyla ilgili hiçbir şüphesi yokmuş gibi kıkırdıyor. Ya şüphelenmiyor -ki Ulnius ona ne anlatmış olursa olsun buna inanmakta zorlanıyorum- ya da yine olağanüstü bir aktör olduğunu kanıtlıyor. "Ahırdaki kefareтини tamamlamana engel olmadığını duyduğuma sevindim. Aslında uğramamın bir nedeni de buydu. İşin bitti. Nekropol'den döndüğünüzde, diğer herkesle birlikte akşam yemeğine başlayabilirsiniz." Bir eliyle masaya hafifçe vuruyor ve iyi haberi vermekten keyif aldığı anlaşılan bir şekilde gülümsüyor.

Sonra gözleri ayaklarımın dibindeki çantaya kayıyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Ama daha çok, yolculuğunuzda güvenliğin sıkı olacağı konusunda sizi temin etmek istedim. Praeceptor Scitus oraya giderken size eşlik edecek ve geri dönerken Transvect'e başka kimsenin binmesine izin verilmeyeceğinden emin olmak için her öğrenciye geçiş kartı veriyoruz. Transvect'in önümüzdeki iki gün boyunca bir döngü halinde gidip gelmesi planlanıyor, bu da ne zaman bineceğinizi bilmenin bir yolu olmadığı anlamına geliyor. Ve bu arada, Nekropol her zaman iyi korunur. Anguis'ten korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Teşekkür ederim." Burada, Akademi'de kilit altındayken, Sedotia ve Anguis'in muhtemelen yaptığım şey yüzünden beni öldürmek istediklerini unutmak kolay oldu. Gerçi sadece intikam almak isteselerdi, gerçek kimliğimi Hiyerarşi'ye kolayca açıklar ve ölmemi izleyebilirlerdi. Bunun, yaklaşan öfkelerini daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağından emin değilim.

"İtiraf etmeliyim ki Festivale katılıp katılmayacağınızdan emin değildim."

"Şey. Ben bir Telimus'*um*."

"Elbette. Tabii ki. Sadece, Ulciscor çok özel bir adam ve..." Alışılmadık bir şekilde garip görünüyor, ne söylemeye çalıştığını ifade etmekte zorlanıyor gibi. Sonra iç geçiriyor. "Caeror hakkında çok konuşulacağından eminim. Lütfen dökün

benden bir teklif bekleme, Vis. Ve sana kederin acıya çok kolay dönüştüğü konusunda söylediklerimi unutma."

Ona bakıyorum ve o da bakışlarıma sabit bir şekilde karşılık veriyor. Üzülerek. "Baban iyi bir adam. Sana her ne söylediyse, onu yalancılıkla suçlamıyorum," diye ekliyor usulca. "Bazen insanlara inanmak zorunda olduğumuz şeyleri söylediğimizi söylüyorum. Ne kadar yanlış olursa olsun ya da onları ne kadar incitirse incitsin."

Beni omzumdan alkışladı ve gitti.

O uzaklaşana kadar izliyoruz ve sonra Callidus kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Babanın ne düşündüğünü biliyorum ama Principalis *gerçekten* de öyle birine benzemiyor." Ulciscor ve Veridius arasındaki tarihi gerginlikler iyi biliniyor; Ulciscor'un süregelen şüphelerini Callidus'a çoktan "itiraf ettim", çoğu insanın buraya zaten Caeror'un ölümünü öğrenmek için gönderildiğini düşündüğünün farkındaydım. Elbette, bu ifşaat karşısında hiç şaşırmadı.

"Farkındayım." Veridius'un birkaç Beşli ile konuşmak için durduğunu, gruba komplocu bir şeyler fısıldadığını ve buna karşılık kahkahaların yükseldiğini izliyorum. Herkes bu adamı seviyor.

"Öyle olsa bile, geriye bir şey kaldığını sanmıyorum. Altı yıldan sonra olmaz."

"Farkındayım," diye hırlayarak tekrarlıyorum Callidus'a sitemkâr bir bakış atarak. "Eğer fırsatım olursa, bu beni araştırmaktan alıkoymayacak." En azından ileride şüpheli bir şey yapmam gerekirse, gerçek nedenini açıklamadan Callidus'un yardımını almak için iyi bir bahane.

Callidus bir yenilgi hareketiyle konuyu kapatıyor ve çan sesi karmaşayı bastırana kadar küçük şeylerden konuşuyoruz. Çantamı omzuma atıp, ana kapıya doğru ilerleyen öğrenci kafilesine katılmamı izlerken hafif kederli görünen sıırım gibi çocukla yollarımı ayırıyorum ve ardından yağın yağmura aldırmadan Akademi'nin girişindeki Will kafesinden geçip, taş ve ahşaptan devasa yapının çoktan yanına oturmuş olduğu Transvect platformuna doğru ilerliyorum. İlk gelenler arasındayım, bu yüzden arka bölümlerden birinde bir koltuğa oturuyorum ve bir pencerenin yanına yerleşiyorum. Bana Nekropol'e bir saatten biraz fazla olduğu söylendi. Eğer bu süreyi yalnız geçireceksem, manzaralı bir yer de olabilir.

Ağır damlacıklar cama vuruyor ve aşağıda çalkalanan gri dalgalara kadar olan görüntüyü kısmen kapatıyor. Anguis'e ne olacağını düşünüyorum.

denizin üzerindeyken Transvect'i indirmeyi başardı. O zaman yapmamaya çalış.

"Selam, Vis."

Kasvetli teftişimden başımı kaldırdığımda Aequa'nın karşı koltuğa kaydığını görerek şaşıyorum. Kuzguni siyah saçlarındaki suyu silkeliyor, ardından omuzlarındaki nemli telleri sinirli bir şekilde fırçalıyor.

"Aequa." Bundan fazlasını söyleyemeyecek kadar şaşırmış durumdayım. Buradaki ilk günümdeki kısa konuşmamızdan beri benimle konuşmamıştı. Ve hâlâ bir sürü boş koltuk var.

İkimiz de daha fazla bir şey söyleyemedi, yana doğru bir hareket oluyor ve ardından Emissa ve Indol, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi yanımızda kalan iki yeri kapıyorlar. Emissa bana sırtıyor. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"*Umut ettin. Umuyordun,*" diye düzeltiyor Indol. "Ona naumachia hakkında soru sormak için can atıyordun."

Emissa ona ters ters bakıyor ve koluna azarlayıcı bir yumruk atmak için eğiliyor. Aniden ortaya çıkışlarını biraz şaşkınlıkla izliyorum. Elbette Indol naumachia hakkında benim istediğim kadar konuştuğumuzu bilmiyor - Emissa'nın ahır ziyaretlerinden bahsetmemek için kolay bir hatırlatma. Ama son ziyaretinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti ve Atalar Festivali hiç gündeme gelmeyecek kadar uzaktaydı.

"Ben... izin verilmesine şaşırdım," diye itiraf ediyorum, üçüne de göz gezdirerek. "Hepiniz hâlâ Altı'da olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

Indol umursamaz. "Şu anda Akademi'de değiliz. Burada hepimiz eşitiz."

"Bunu Dimidius'un oğlu söylüyor," diye gözlemliyor Emissa kuru bir sesle.

Indol iç geçiriyor. "O zaman burada hepimiz *potansiyel olarak* eşitiz. Akademi rütbeleri geçerli değil. Ayrıca, herkes senin daha yüksek bir sınıfta olman gerektiğini biliyor," diye ekliyor bana.

"Teşekkürler." Emissa ve Callidus daha önce de aynı şeyi söylemişlerdi ama bunu başka birinden duymak güzel.

"Dultatis senden gerçekten nefret ediyor gibi görünüyor," diye ekliyor Emissa yardımsever bir şekilde.

"Teşekkürler." Bu kez daha alaycı bir ifadeyle söylüyorum. "Ben çok farkında."

Daha fazla öğrenci geçerken bir duraklama oluyor. Iro'nun grubumuzu onaylamayan alaycı bakışlarıyla göz göze geliyorum. Hem Emissa hem de Indol gülümseyerek onu selamlıyor ve bakışlarını hemen karşılıyorlar. Iro'nun kaşları çatılıyor ama sonunda göz temasını kesiyor ve vagonun aşağısına doğru uzaklaşıyor.

Emissa soğukkanlılıkla onun gidişini izler, sonra Indol'e bakar. "Belli yok mu?" "O gelmiyor."

"Huh."

Iro'nun ardından bakıyorum. "Benden *gerçekten* pek hoşlanmıyor, değil mi?"

Aequa'dan sanki diğerlerine bakmak istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi bir bakış geliyor. "Bilmiyor musun?"

"Belli ki öyle değil."

"Naumachia'da kız kardeşini kaybetti. Dokuz yaşındaydı." Aequa rahatsız görünüyor. "Ailesi o kadar insan öldükten sonra Catenicus ismini aldığı için mutsuz."

Yüzümü buruşturuyorum. Buna söyleyebileceğim pek bir şey yok. Yine de çok şeyi açıklıyor.

Emissa Aequa'yı inceler. "Emin misiniz? Trimester tatilinden beri her zamankinden daha huysuz görünüyordu ama bundan bahsettiğini bile hiç duymadım."

"Babam pek de büyük bir Telimus destekçisi sayılmaz. Bu tür şeylerin farkında olduğumdan emin olma eğilimindedir." Aequa'nın yanakları bu itiraf karşısında kızarıyor ve benimle göz teması kurmuyor.

Garip bir sessizlik oluyor ve sonra Indol kıkırdıyor. "Babam gibi konuştun." Ben ona bakarken elini kaldırıyor. "Hayır, hayır. Telimus'a karşı değil. Ama bana her zaman insanların nerede zayıf olduğunu söyler. Her zaman nereye sıkışmam gerektiğini söyler." Aequa'ya bakıyor. "Yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmek. Onların oyunlarını oynamak zorunda değiliz."

Aequa ona küçük bir minnettarlık gülümsemesi verir.

Indol aniden bana, "Scitus'la konuşmalısın," dedi. "Dultatis hakkında yani."

"Bunun bir yararı olmaz," diye karşı çıkıyor Emissa ben cevap veremeden. "Dultatis'in sınıfı üzerinde otoritesi var; kurallara aykırı bir şey yapmadığı sürece, önemli olan tek şey onun kararıdır." Yüzüne düşen uzun bir tutam saç geri çekiyor. "Elbette, Praeceptor'un kurallara aykırı bir şey yaptığını

kanıtlamayı başarırsanız..."

"Bunun için tüm sınıfın onu desteklemesi gerekir," diye araya giriyor Aequa. "Duyduklarıma göre, bunun olacağından şüpheliyim. Üzgünüm," diye ekliyor bana, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Üçü, Dultatis'in kinini en iyi nasıl çözebileceğime dair hararetli bir tartışmaya giriyor ve bu tartışma, herkesin eğlenmesi için giderek daha kullanışsız -ve bazı durumlarda şaşırtıcı derecede şiddetli- fikirler önerilip atıldıkça hızla gelişiyor. Aequa biraz daha mesafeli ve çekingen kalıyor ama Emissa ve Indol sanki dördümüz de ezelden beri eski arkadaşmışız gibi didişip şakalaşıyorlar. Sanırım Katalan kraliyet ailesinin özgüveni, güvenliği ve rahatlığı sergileniyor.

Çok geçmeden Quus Denizi'ne doğru alçalıyoruz, dalgaların arasından çıkan beyaz demirleme noktalarından birini geçerken sürünerek ilerliyoruz. Pencereden muhteşem bir manzara görünüyor; öğleden sonra güneşi batıdaki bulutları yarmaya çalışıyor, ışık huzmeleri aralardan geçerek gümüşü gri renkli suyu aydınlatıyor ve bu da hızla esen rüzgârla çılgınlığa dönüşüyor. Vagonun içinde bile, rüzgâr tahtaları, camları ve taşları dövdükçe gürleyen bir ıslık sesi duyuluyor ve ara sıra -biraz da endişe verici bir şekilde, itiraf etmeliyim ki- vagonun kendisi sanki bir kenara itilme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi sallanıyor. Yine de Will mekanizmalarının yeterince güçlü olacağını biliyorum.

Suya bakıyormuş gibi yapıyorum ama aslında değerlendirme yapıyorum. Hızımıza gerçekten dikkat ediyorum. Transvect yeterince yavaş, eğer bunu yapabilecek bir konumda olsaydım kolayca suya dalabilirdim, ama tekrar binmek tamamen farklı bir teklif. Bu şey en alçakta suyun en az üç metre üzerinde duruyor.

"Peki ya sen Vis?"

Konuşmanın akışını kaybettim; gruba geri dönüyorum ve Emissa'ya doğru eksik bir gülümsemeyle kesintiden duyduğum hayal kırıklığını gizliyorum. "Özür dilerim. Soru neydi?" Tekrar hızlanmaya başladık bile. Hızlandıkça camlara vuran yağmur daha da sertleşiyor.

"Agerus'a kaç kez geldin?" "Ah. Bu benim ilk gelişim."

"Şanslısın," diyor Indol biraz hüznle. "Daha önce hiç görmediyseniz oldukça muhteşem olabilir."

"Gitmek istemiyor musun?"

Indol yüzünü buruşturur. "Hayır, bu bir. Neredeyse aileme bunun zaman kaybı olduğunu söyleyecektim ama öldükten sonra onları ziyaret etmeyeceğimi düşünmek bile onları dehşete düşürürdü." Sonraki bir saat hızla geçti. Aequa ve ben naumachia'da Indol ve -sözde- Emissa'nın yararına yaşadığımız deneyimi anlatıyoruz. Hikayeyi kendi açısından anlatırken Aequa'nın kafasında kalan bazı soruları hala duyabiliyorum. Ama o şüphelerini dile getirmiyor, bana karşı iltifattan başka bir şey yapmıyor.

Bundan sonra, Emissa ve Indol Nequias'tan şikâyet ediyor ve ben de onların hikâyelerini Dultatis'inkilerle kolayca eşleştiriyorum. Aequa'nın ise Scitus hakkında söyleyecek sadece güzel şeyleri var gibi görünüyor. Konuşurken onu izliyorum ve neden benimle oturduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Diğer ikisini anlayabiliyorum-Emissa çünkü arkadaş olmaya başladık ve Indol çünkü birlikte oynamaktan mutlu görünüyor. Ama Transvect'te başka Dördüncü'ler de var. Aequa sohbet etmekten çok gözlemlemek için buradaymış gibi geliyor.

Sonunda, bulutlar batıda altın bir parıltı gösterecek şekilde dağılırken Agerus'a giriyoruz.

Çevredeki kırsal alandan hemen ayırt edilebiliyor: uçsuz bucaksız kırlar uzaklara doğru uzanıyor ve hepsi de mezar taşlarıyla kaplı. Binlerce, binlerce. Aralarında fenerlerle aydınlatılmış patikalar var ve her yerde parlak çardaklar göze çarpıyor. İnsan kümeleri göz alabildiğine uzanan mezarların etrafında toplanmış durumda.

Her biri en az yüz fit uzunluğunda yanan şeritler olan üç Ebedi Ateş, ledderi birbirinden ayırır. Bunlar, ayinler yapıldıktan sonra çoğu Katalan bedeninin içine girdiği Rames'tir.

Ötede, Nekropol var.

Biz yaklaşırken dağ silsilesi muazzam bir şekilde yükseliyor, ufku kilometrelerce sağa ve sola gizliyor. Dağların kendileri inanılmaz derecede yüksek değil - gökyüzüne doğru yüzlerce metre uzanıyorlar, binlerce değil - ama sarpları.

Ve mezarlarla dolu.

Nekropol hakkında ilk olarak yıllar önce Suus'ta, daha sonra da bu gezi yaklaşırken geçen hafta biraz daha fazla şey okudum. Bunlar aşağıdaki ledeki mezarlar gibi, yılda bir kez bakılan tek mezar taşları değil. Bunlar dağın içine oyulmuş anıt mezarlar, güzelce boyanmış sütunlar birçok mezarı işaretliyor.

girişler, tanrı heykelleri veya diğerlerinin dışında Raming kazanları. Aralarında dik merdivenler uzanır. Tüm nesiller, Atalar Festivali'ni özel olarak kutlamak için ayrı alanlarla birlikte gömülüdür. Ailelerin atalarını onurlandırırken rahatça dinlenebilecekleri ve yemek yiyebilecekleri dolu odalar.

Sonuç olarak, tuhaf ve ürkütücü derecede güzel bir manzara. Dağlar güneşi bizden saklıyor ve tüm ovayı derin bir gölgeye boğuyor; Agerus'a girmek, yaşamdan Katalanların efsanevi yeraltı dünyasına geçmek gibi hissettiriyor. Göz ucuyla, karanlık Transvect'i kaplarken Aequa'nın neredeyse belli belirsiz ürperdiğini görebiliyorum. Her şeyi içimize çekerken konuşmamız kesiliyor.

Indol aniden kaşlarını çatıyor, yana doğru eğiliyor ve başını pencereye dayıyor. "Aşağıda bir sürü insan var."

Transvect inişe geçerken ben dönüyorum ve diğerleri de cama doğru kayıyor. Indol haklı: granit peron kalabalık, gelen kırk kadar öğrenciyi bekleyen ailelerden çok daha kalabalık.

Transvect kayarak durur. Praeceptor Scitus vagon boyunca yürüyerek herkesin düzenli bir şekilde inmesini sağlıyor ve dönüş yolculuğu için gemiye binmemizi sağlayacak karoları dağıtıyor. Bizi en sona bırakıyor.

Iro ve diğer birkaç kişi kapıdan çıkarken, "Siz benimle gelin," diyor.

Tedirgin bir şekilde kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Öğrencilerin yarısı akrabalarıyla birlikte çoktan ortadan kaybolmuş olmasına rağmen, yoğun bir kalabalık hala öğütüyor. Arabadan ayrılıyoruz. Scitus'un yanımdan ayrılmadığını fark ediyorum.

Platforma çıkar çıkmaz, kalabalıkta bir heyecan dalgası oluştu. Herkes bize bakıyor gibi görünüyor. Bana. Anguis'in bana ne yapmak isteyebileceğine dair süregelen tedirginlik aniden, keskin bir şekilde ciğerlerime doluyor.

"Bu o," diye mırıldanıyor yakındaki biri, arkadaşına yüksek sesle fısıldayarak.

Önümüzde, iri yarı bir adam Iro'yu kenara itiyor, çocuğun hararetle itirazını duymazdan geliyor ve önümüzde duruyor. Scitus gerildi. Kalbim boğazıma kaçıyor.

"Catenicus." Bana bakıyor. Ani bir sessizlik içinde ismi mırıldanıyor.

Scitus onu engellemek için hareket edemedi, Katalan kardeşlik kucaklaşmasıyla kolumu tutuyor.

XXXVII

SANKİ EYLEM, insanların kendini tutma barajını yıkıyor; aniden hepsi etrafımda toplanıyor, benimle konuşuyor, sırtıma öyle sert vuruyorlar ki sendeliyorum, ellerimi ya da kollarımı sıkıyor, yanaklarımı öpüyorlar. Birkaç dakika içinde Indol, Emissa ve Aequa'dan ayrıldım, diğer öğrenciler bir kenara itildi, görmezden gelindi ve neredeyse basının altında eziliyordu.

"Yolu açın!" Scitus'un gözleri gece yarısı gibi, insanları benden uzaklaştırmaya başlarken, kötü niyetli olmadan ama hafifçe, hafif dokunuşu en büyüklerini bile hareket ettirmeye yetiyor. İzlemekten başka bir şey yapamayacak kadar kafam karışmış durumda. Endişeli olduğum kadar da bunalmış durumdayım. Bunun bir Anguis saldırısı olmadığını biliyorum, ama platformda gizlenen birileri varsa, şu anda en kolay hedef ben olurum.

Bize biraz yer açtıktan sonra -yakınımızdakiler Scitus'un güç kullanmaktan çekinmediğini anlıyorlar- Praeceptor başını benimkine yaklaştırarak eğiyor. "Bu Transvect yarın gün batımına kadar burası ile Akademi arasında sürekli seyahat edecek. Ne zaman bindiğiniz önemli değil. Sadece başka kimseye söyleme. Sonuncusunu da kaçırma," diye ekliyor sonradan. "Praeceptor Dultatis'e seni sansürlemesi için bir bahane vermiş olursun."

Başımı sallıyorum, Emissa'nın otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın tarafından platformdan çıkarılırken bana bakmak için boynunu büktüğünü görüyorum, anne ve kız arasındaki benzerlik uzaktan bile belli oluyor. Indol'ü ya da Aequa'yı göremiyorum, ama Iro'nun kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştığını, her taraftan itilip kakılırken kaşlarını çatıp küfrettiğini ve itişip kakıştığını görüyorum. Bu manzara beni biraz neşelendiriyor.

"Vis!"

Döndüğümde Ulciscor'un birbirine kenetlenmiş bedenlerin arasından zorla ilerlediğini görüyorum. Etkileyici bir ligure kesiyor ve togasındaki mor şeridi fark eden çoğu insan kenara kaçıyor.

Gülümsüyorum. Ulciscor bir arkadaş değil, ama şu anda bir conldante'ye sahip olduğum en yakın şey. "Baba." Kollarımızı kavuşturduktan sonra sıcak bir şekilde kucaklaştık. Bu, üzerinde anlaştığımız eylemin bir parçası. Her zaman birilerinin bizi izlediğine ve not aldığına inanacağız. Toplum içinde birbirimize karşı iyi niyetten başka bir şey göstermeyeceğiz.

"Burası güvenli değil." Scitus'a teşekkürlerini iletiyor ve benim de onu takip edeceğimi varsayarak yola koyuluyor.

Platformu ilk terk edenlere yetişmek için çok heyecanlı olan aile grupları arasında dolanıyoruz; çok fazla gürültü var, çok fazla beden var, hemen sohbet etmeye zahmet edemeyiz. Küreklerle çevrili bir patikadan aşağıya, dağların oluşturduğu karanlığın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Yağmur durdu ama hava hala rutubet kokuyor. Burası daha serin. Pelerinimi omuzlarıma doluyorum.

"Popüler birisin," diye gözlemliyor Ulciscor onu duyabilecek kadar sessiz olduğunda. "Transvect'te olacağımı nereden bildiler?"

"Herkes senin Akademi'de olduğunu biliyor. Beni gördüklerinde haber yayılmış olmalı." Ulciscor iç geçirir. "Bu benim hatam. Erken gelmemem gerektiğini bilmeliydim."

"İnsanların hâlâ bu kadar... hevesli olacağını düşünmemiştim."

Ulciscor kıkırdar. "Sanırım senin için farklı olmuştur. Burada herkesin bildiği tek şey evlat edinildiğiniz, şehrin yarısını kahramanca kurtardığınız ve sonra Akademi'nin duvarları ardında kaybolduğunuz. Yani sadece cesur ve gizemli değilsin, aynı zamanda insanlardan biri olarak başladın. Onlardan biri olarak. Patrici olmayan herkes senin gibi olmayı *hayal* ediyor Vis ve sanırım patricilerin yarısı da öyle. Çoğu gün devlet işlerinden çok seninle ilgili sorular alıyorum." Kuru ses tonu, bu özel durumu pek düşünmediğini gösteriyor.

"Ah. Üzgünüm."

Homurdanıyor. "Olma. Telimus ismi için harikalar yaratıyor. Bu da Akademi'deki ilerleme eksikliğini telafi etmek için *bir* yol kat ediyor. Yine de, geri kalanını telafi etmeye yardımcı olacak bazı haberlerin olduğunu umuyorum."

"Biliyorum. Aslında-"

"Yolculuk nasıldı?" Ulciscor'un sözünü kesmesi dikkat çekicidir. Henüz önemli bir şey söylemenin güvenli olduğunu düşünmüyor.

"Yeterince hoş. Yine de yarın gün batımına kadar buraya döndüğümünden

emin olmalıyım, yoksa-"

"Aksi takdirde bunun sonuçları olacaktır, vesaire vesaire. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Geç kaldığı için çok sert cezalandırılan birini hiç duymadım."

Öksürüyorum. "Bunu test etmek istemeyebilirim."

"Oh?" Ulciscor yüz ifademi gördü. "Oh. Pekala. Bunu aklımızda tutacağız, ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Anguis için endişelenmiyor musun?" Koruyucu bir çevrem olmasını beklerdim.

"Nekropolü ordu yönetiyor. Burada onlardan korkacak bir şey yok."

Ona baktım. "Ordu mu yönetiyor? Din değil mi?"

Omuz silkiyor. "Şu garip görevlerden biri."

Her biri için küçük bir ateş yanan, uçsuz bucaksız bir alanda toplanmış yüzlerce grubun yanından geçerek ilerlemeye devam ediyoruz. Bazıları Ulciscor'u gördüklerinde dikkat kesiliyor, işaret ediyor ve mırıldanıyorlar ama platformdaki kalabalığın heyecanı tekrarlanmıyor. Mezar taşlarının çoğunun üzerinde Çardak çelenkleri görebiliyorum ve her yerde mezarların üzerine özenle yerleştirilmiş tahıl kaseleri ya da şarapla ıslatılmış ekmekler var. Belli ki pek çok aile çoktan gelip gitmiş. Muhtemelen Transvect ya da at arabasıyla seyahat etmeyi göze alamayanlar, Caten'e dönmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyanlar.

Dağa ulaşmamız yirmi dakika sürüyor; Ulciscor nihayet yukarı çıkan bir dizi merdiveni işaret etmeden önce bir on dakika daha taban boyunca ilerliyoruz ve tırmanmaya başlıyoruz.

Dik bir tırmanış olsa da güzel bir tırmanış. Yanından geçtiğimiz mezarların çoğundan yumuşak, kederli bir müzik yükseliyor; bazıları sadece enstrümantal, bazıları ise seslerden oluşan bir koroya nazikçe katılıyor. Aşağıdaki vadi şimdi karanlıkla kaplı olabilirdi, ama üç Ebedi Ateş, daha küçük 1res ve fenerlerle güçlendirilmiş, dramatik kırmızı ışık şeritleri gönderiyor.

"Az ilerideyiz," diye mırıldanıyor Ulciscor, tırmanışın henüz on beşinci dakikasında. Şaşkınlığımı gördü. "Telimus eski bir ailedir. Adımız Tufan'ı gören Katalanlara kadar uzanıyor."

Telimus mezarını gördüğümde ona inandım. Dağın dörtte birinden daha az bir mesafede, merdivenlerin yanında yer alıyor ve mükemmel bir manzaraya sahip. Daha alçak bir mezar, daha prestijli ve eski bir aile adına işaret ediyor. Başka yerlerde, mahzenler bazen

Aileler başkaları tarafından yutuldukça, isimleri solup öldükçe geri kazanılır - ama burada Nekropol'de değil. Burada defin ebedi bir anıttır.

Giriş görkemli: daha önce geçtiğimiz bazı gösterişli vitrinler kadar görkemli değil ama yine de güzelce dekore edilmiş, geleneksel sivri kemerli bir geçit, yüz hatlarını renklendiren kırmızı boya olmasa gerçek gibi görünen üç büyük mermer köpek tarafından korunuyor. Telimus ismi girişin üzerinde gururla kazınmış ve yaldızlanmış olarak yer alıyor.

"Hırsızlarla sorunlarınız yok mu?" Çok saygılı bir soru değil ama merak ettim. Bu, kendime itiraf ediyorum, bir Magnus Quintus'tan beklediğimden daha fazlası. Sadece bu ismi süslemek için kullanılan altın, muhtemelen bir Octavii ailesini birkaç yıl boyunca besleyebilir.

"Nekropol'de mi?" Ulciscor bu öneriye bile kızmış görünüyor. "Kimse buna cesaret edemez."

Meşalelerle kaplı taş bir koridor bizi geniş bir odaya inen kısa bir merdiven setine götürüyor. Hikayeleri duymuş olsam bile, burada sergilenen lüks beni şaşırttı.

Detaylı kırmızı ve altın rengi duvar halıları duvarları kaplamaktadır. Roor, hem tanrıları hem de Caten'i onurlandırmak için üçgen altın desenlerle kaplanmış mermerden yapılmıştır. Hazır yiyeceklerle kaplı büyük bir masa, rahat koltuklar, hatta ortada cam gibi yüzeyinde sakın beyaz Kürekler bulunan sığ, dekoratif bir havuz bile var. Sayısız fener ışık sağlıyor ve görünmeyen bir sıcaklık kaynağı da var, çünkü dışarıdaki soğukluk içeri girer girmez kayboluyor.

Yine de dikkatimi çeken lahit oldu. Duvarın içine inşa edilmiş, uzun bir taş oyuk, camla çerçevelenmiş, böylece içindeki cesedi görmek mümkün. Ve bir tane var: yaşlı bir adam, belki yetmişli yaşlarında, uzun ve seçkin. Kalın gri saçları olmasaydı, onu Ulciscor'un daha yaşlı bir kopyası sanmak kolay olurdu. Sırt üstü yatıyor. Gözleri kapalı. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Bu bir Vitaerium."

Sağımdan gelen kadınsı sesle irkiliyorum ve döndüğümde bir çift Rashing marka koyu renk gözlüğün beni ilgisiz bir şekilde izlediğini görüyorum.

"Lanistia!" Bir yanım şaşırdı. Caeror'la ilişkisi ne olursa olsun, Atalar Festivali'nin aileyle ilgili olması gerekiyordu - ve bildiğim kadarıyla onun ailesiyle,

hala hayatta. "Selam." Dikkatim cesede döndü. "Bunların insanları iyileştirmek için olduğunu sanıyordum?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Ulciscor gelip lahdin önünde bana katılıyor ve içindeki forma bakıyor. "Ayrıca Will'i bir zamanlar canlı olan bir şeyin içine damlatarak çürümeye karşı korumaya da çalışırlar. Aslında birçoğu Caten'in depolarında tahıl ve eti taze tutmak için kullanılıyor ama en eski ailelerin her birine de bir tane veriliyor."

Cesede bakıyorum ve neredeyse tiksintimi gizlemeyi başaramıyorum. Böyle bir şeyin kibri hayret verici. "Yani bu...?"

"Amcam," diyor Ulciscor sessizce. "Vitaerium'un ya en son ölen ya da en çok hatırlamak istediğimiz kişi için olması gerekir. Ama..."

Sessizleşiyor, içine odaklanırken boşluğa düşüyor. Anladığımdan emin olmasam da başımı sallıyorum.

Bakışlarım nihayet ölü adamdan ayrılıp odanın geri kalanına yöneliyor. "Yani sadece biz miyiz?"

"Şimdilik. Annem ve babam birkaç saat içinde gelecekler. Karım da öyle." Ulciscor bu ifadeye bilinçsiz bir endişe kaş çatmasıyla eşlik ediyor. "Onlar gelmeden önce konuşmalıyız."

Oturmak için işaret ediyor.

Karşısına yerleştiğimde, "Demek hâlâ 6. sınıftasın," diyor. Bu bir suçlama değil. Onun onaylamama ve hayal kırıklığı karışımını hâlâ hissedebiliyorum.

"Olmamalıyım. Dultatis-"

"Olmamalısın." Ulciscor kelimeleri sakince ama beni kesmeye yetecek bir güçle tekrarlıyor. "Seni eğitilmiş olduğun için seçmedim, Vis-in that, Akademi'ye devam etmeyen senden daha iyi yüzlerce öğrenci var. Seni daha önce hiç devretmediğin için bile seçmedim. Seni seçtim çünkü *zekisin*."

"Telimus olduğum için Praeceptor'un benden nefret etmesinin bir faydası yok."

"Yani? Telimus isminin evrensel olarak sevilmediği konusunda sizi en başından uyarmıştım. Uyarmamış olsaydım bile, dünyamızın sadece liyakatle yönetilmediğini anladığınızı *biliyorum*. Seni seçtim çünkü engeller olmasını bekliyordum. Bizi ayıran da bu, Vis. Olması *gerekeni* görüp şikayet edenler var.

hak ettiklerini alamadıkları için. Bir de *olanı* gören ve bunu kendi lehlerine nasıl kullanacaklarını bulanlar vardır. Ya da en azından bunun üstesinden gelirler."

O konuşurken yüzüm kızarıyor. Bir yanımla Ulciscor'un haklı olduğunu biliyor. Buradayım çünkü benden yardım istememi değil, çözüm üretmemi bekliyor. Ama ne bu ne de ders durumumun gerçekliğini değiştiriyor.

"Praeceptor Taedia'ya birini bırakması için baskı yapmanın bir yolu var mı? Dultatis kılını kıpırdatmayacaktır ama Taedia değişimi başlatırsa, yerine geçecek kişinin kim olacağı konusunda bir katkısı olacaktır." Indol'den buraya yolculukla ilgili bir gözlem. Umarım haklıdır.

"Sanki benden sorununuzu 1 katına çıkarmamı istiyorsunuz."

"Sen bir kaynaksın. Bu benim *olanı* fark etmem ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi bulmam." Sözlerini ona tekrarlarlarken kaçınılmaz bir alaycılık seziyorum.

Lanistia köşeden öksürerek gülüyor. Ulciscor sinirli görünüyor. "En azından harabelerden herhangi birini ziyaret ettiniz mi?"

"Yaptım."

"Oh." Ulciscor şaşırıyor. "Güzel. Bu... bu iyi." Düşündükçe ses tonu daha uzlaşmacı bir hale geliyor. "Şey. Akademi'deki Praeceptor'lardan herhangi birine fazla baskı yapabileceğimden şüpheliyim ama naumachia'da kazandığın itibarla... belki. Belki. Ne yapabileceğime bakacağım." Öne doğru eğilir, heveslidir. "Şimdi. En başından başla, son konuştuğumuzdan beri. Bana olan her şeyi anlat."

Sonraki iki saati, ben Akademi'de geçirdiğim zamanı anlatırken Telimus mezarının tedirgin edici ortamında geçiriyoruz. Altıncı Sınıf'ın sakin ders temposundan sonra Lanistia ve Ulciscor'un beklentilerinin ne kadar yoğun olabileceğini unutmuşum. Bana hatırlatmaları uzun sürmedi. Gelişimi sanki iki ay önce değil de dün olmuş gibi her yönüyle anlatıyorlar. Praeceptor'larla belli belirsiz hatırladığım konuşmaları anlatmak için beni zorluyorlar. Zamanlama, konumlar, daha önce hiç etkileşimde bulunmadığım öğrencilerin daha önce hiç etkileşimde bulunmadığım diğer öğrencilerle arkadaşlık edip etmedikleri gibi ayrıntılar konusunda beni rahatsız ediyorlar.

Harabelere yaptığım gezi için neredeyse bir saat harcadık, sonunda Ulciscor ve Lanistia aldığım riskleri anlatırken etkilenmekle korkmak arasında gidip geldiler

araştırmak için. Yine de ben harabelerin kendisine geçtiğimde araya girmeyi bırakıyorlar. Kazıya. Parlayan yazılar, Labirent sembolleri, haritalar, korkunç bir şekilde duvara sabitlenmiş cesetler. Boş gözleri.

Son kısmı açıklamayı bitirirken derin bir nefes alıyorum. Canlı göründüklerinden ya da ilk girdiğimde gözlerinin kapalı olduğundan neredeyse emin olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum. Sürekli tekrarladıkları kelimelerden de bahsetmiyorum. Ulciscor'un güveni Akademi'deki ilerleme eksikliğim yüzünden sarsılmıştı. Baskı altında çatlayıp çatlamadığımı merak etmesi, göze alabileceğim bir şey değil.

İşim bittiğinde uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Ulciscor önce Lanistia'ya, sonra bana baktı.

"Orada kaç ceset vardı?"

Mekânı hayal etmeye çalışıyorum. "Birkaç yüz mü?" "Hepsinin içinden obsidyen mi çıkıyordu?"

"Sanırım öyle. Evet," diye düzeltiyorum, Ulciscor yalan söylememe kaşlarını çatınca. "Her birini gördüm."

"Kesinlikle obsidyen miydi?" Lanistia, ilk kez konuşuyor. "Ona dokunmadım. Ama öyle görünüyordu."

Ulciscor, "Din için orada sadece bırakmak için çok para var," diye düşünüyor.

"Peki gözlerinden emin misin?" Lanistia'nın sorduğu soruda daha fazlası var, ne kadar rahat sormaya çalışsa da.

"Sana benziyorlardı," dedim sessizce.

"Şişlenmiş ölü insanlar bana benziyordu," diye tekrarlıyor Ratly.

Kıkırdıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Birbirimizi izliyoruz ve sonra ben yer değiştiriyorum, onun ifadesi değişmeyince gülümsemem soluyor. "Sadece düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Devam et."

Konunun tartışmaya açık olmadığı belli, devam ediyorum. Geceyle ilgili hatırlayabildiğim her ayrıntıyı gözden geçirdim, inceledim ve açıklığa kavuşturdum.

Sonunda söyleyecek yeni bir şeyim olmadığı anlaşıldığında Lanistia sakince ayağa kalkıyor. Ulciscor'la bakiştikten sonra oradan ayrılır.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Ulciscor, Lanistia'nın az önce kaybaldığı kapı aralığını izliyor.

"İyi iş çıkardın. Büyük bir riskti ama beklediğimden daha iyiydi."

ilerleme eksikliğiniz."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bunların senin için bir *anlamı var* mı?"

"Bu bulmacanın bir parçası. Dinin orada bir şeyler aradığının kanıtı." Ulciscor'un düşünceleri enerjik. "Neredeyse kesinlikle Katakлизм'den öncesine ait. Eğer bu bir silahsa... hatta bilinmeyen bir ilerlemeyse..."

Başımı sallıyorum. Öldürmek için fazlasıyla yeterli.

Ulciscor, "Hatırladığınız her şeyi çizmenizi istiyorum," diye devam ediyor. "Ben çok yetenekli bir sanatçı değilim." Benim bile hatırladığım birkaç şeyden biri-

İyimser annem, bazı resimlerimi gördükten sonra artık bu işin peşini bırakmamam gerektiğini kabul etmek zorunda kaldı.

"Elinden geleni yap." Beni inceliyor. "Senin de daha fazla dışarı çıkman gerek. Oraya geri dön."

"Bu kolay olmayacak." Avucumdaki yara izini göstererek elimi kaldırıyorum. "Benden şüphelenmek zorundalar. Ve bir dahaki sefere ahırda çalışma bahanem olmayacak."

"Bir ya da iki sınıf ilerledikten sonra daha kolay olacak. Dördüncü sınıfa geçtiğinizde çok daha özgür olacaksınız."

"Ben de öyle duydum."

"Zaten Iudicium için Üç'te olmanız gerekecek." Ulciscor kuru ses tonumu duymazdan geliyor. "Çünkü orada her ne oluyorsa, en azından bazı cevaplar Solivagus'un diğer tarafındaki harabelerde."

"Bu konuda. Düşündüğüm bir şey *var*. Sanırım bunu başarabilirim ama senden bir şey istiyorum. Ve bu gece olmak zorunda."

"Ne?"

"Aşılınmış bir kısıkaç. İki parçalı. Beni sadece yerinde tutmakla kalmayacak, beni içine çekecek kadar güçlü bir çekiciliği olan bir şey." Fikrimi özetliyorum.

Ulciscor ben sözümü bitirdikten sonra birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Çürüyen tanrılar, delikanlı. Bunu gerçekten başarabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet." Ulciscor'un gözlerindeki şüphe hissettiklerimi yansıtıyor ama bunu ona göstermiyorum. "Ne kadar çabuk bir tane yapabilirsin?"

"Doğru malzemeleri bulana kadar belki bir saat. Bir arada duracak ama işiniz bittiğinde kırabileceğiniz bir şey." Ulciscor derinlerde

şimdi düşündüm. "Törenden hemen sonra yapmam gerekecek. Ailem bu kadar çabuk ortadan kaybolmamdan memnun olmayacaktır."

"Ama yapacaksın?"

"Ben yaparım." Ulciscor başını sallıyor, sanki yapmaya çalışacağım şey karşısında sersemlemiş gibi. Onu suçlamıyorum. "Yine de anla, eğer yakalanırsan ya da bir şeyler ters giderse, onu yok etmen gerekir. Ne olursa olsun. Ve eğer mahsur kalırsan, sana ne olduğunu bile söyleyemem. Kimse seni aramaya gelmeyecek." Devam etmeden önce anladığımdan emin olana kadar bekliyor. "Eğer başarırsan, üç aylık sömestr tatiline kadar seninle bir daha konuşamayacağım. Her ne yaparsan yap, not alman gerekecek. Hafızanın ayrıntıları o kadar uzun süre tutacağına güvenemezsin."

Tüm yönlerini zaten düşünmüştüm. "Bu bir. Ama kapağın dışarıdan açılabilceğinden *emin* misin? Will olmadan?"

"Bu bir güvenlik meselesi. Eğer numarayı biliyorsan çok kolay." Ulciscor beni bir süre daha inceliyor, sonra yumuşak, hayranlık dolu bir kahkaha atıyor ve girişe bakıyor. "Diğerleri yakında burada olacak. Sen gidip 1. Lanistia'yı bulmalısın."

Tereddüt ediyorum. "Beni görmek isteyecek mi?"

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacı vardı." Ulciscor dalgınca kolunu çekiştiriyor. "Tanıdığım en güçlü insan o, Vis. Bir olacak."

Mezardan çıkıyorum. Karanlık iyice çökmüştü ama aşağıdaki vadi ışıkla aydınlanıyordu. Yakınlardaki birkaç iyi aydınlatılmış mahzenden gelen hafif şarkı sesleri kulağıma kadar geliyor. Diğerleri karanlıkta kalıyor, sahipleri ya başka bir gece Atalar Festivali'ni kutluyor ya da hepsi kalıcı sakinleri.

Lanistia ortalıkta görünmüyor, ben de dar patika boyunca merdivenlere doğru ilerliyorum. On beş dakika dolaştıktan sonra onu bir kayanın üzerinde otururken buluyorum, bacakları on metrelik bir düşüşün üzerinde sallanıyor, vadinin 1re-ışıklı genişliğine bakıyor. Belki yirmi metre ötede bir fener var ama bulunduğu yeri zar zor aydınlatıyor. Gözlükleri uzaktaki turuncu Rames'i yansıtıyor.

"Lanistia."

İsmiyle başlıyor; görüşünü başka bir yere odaklamış olmalı. "İşin bitti mi?"

"İşimiz bitti."

Genç kadın, ayaklarından sadece birkaç santim ötedeki çıkıntıyı umursamadan kendini yukarı kaldırıyor. Yürümeye başladı.

Sadece çok aşağılardan gelen seslerle bozulan büyük bir sessizlik var. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Aptalca bir şeydi-"

"Bana borç vermedin." Lanistia'nın yüzü asık. Sanırım orada bırakacak, ama sonra iç çekiyor, omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. "Geçtiğimiz altı yıl boyunca görme yetimi neden kaybettiğimi bilmeden yaşadım. Dürüst olmak gerekirse, ikincisinin bir cevabı olduğunu düşünmüyordum. Şimdi varmış gibi görünüyor ve ben... o yarayı tekrar açmak isteyip istemediğime karar veremiyorum."

Başka bir sessizlik. Bu sefer daha uzun bir sessizlik.

"Daha iyisini yapmalısın Vis." Lanistia'nın ani ifadesi yumuşak ama geçtiğimiz mezarların boşluğu arasında gürültülü. Görünüşe göre bu gece dağın çok az ziyaretçisi olan bir bölümünü seçmiş. Çoğu karanlık. "En az bir sınıf daha yüksekte olmalısın. Bunun kolay bir bölüm olması gerekiyordu."

"Biliyorum."

"Anladığını sanmıyorum." Lanistia bana bakmıyor. "Ulciscor dün gece senin hâlâ Altı'da olduğunu öğrendikten sonra hazırlık yapıyordu. Eğer o harabelere gitmemiş olsaydın, geri dönemeyebilirdin."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Sadece iki ay oldu."

"Şöhretinin seni kayıtsızlaştırdığından endişeleniyor. Belki de ona yardım etmene gerek olmadığını düşünmeye başlamışsındır. Ve eğer durum böyleyse, varlıktan çok yükümlülük olursun." Telimus mahzenine ulaştık. "Öyleyse daha iyisini yap."

Yutkunuyorum ve tartışmanın anlamsız bir egzersiz olduğunu bilerek başımı sallıyorum ve onun peşinden gidiyorum. İçeri girdiğimizde içeriden tanıdık olmayan sesler geliyor. Kelimeleri tam olarak duyamıyorum ama rahatlamış gibiler. Işık. Mezarın geniş iç odasına giriyoruz ve girişimiz fark edilince konuşmalar kesiliyor.

Ulciscor'un yanı sıra iki de yeni gelen var. Daha yaşlılar; bir adam ve bir kadın, altmışlı yaşların başında olabilirler. Kadın uzun boylu ve heybetli, uzun siyah saçlarında gri izler var, baştan aşağı zeytin tenli bir Katalan. Koyu mor bir kuşakla kesilmiş siyah ipek bir stola içinde şık. Adamın hem boyu hem de çevresi iri, ancak girişimizde zarifçe ayağa kayışından, bu cüssenin içinde hala bol miktarda kas olduğu anlaşılıyor. Traşlı

Kafa derisi lamba ışığında parlıyor, Ulciscor'un kiyle aynı. Yan yana durunca benzerliği görmek zor değil.

"Relucia!" Ulciscor bu ismi hazırlık alanına doğru çağırır. "Gel ve oğlumuzla tanış!" Bana hafifçe sırtarak karşılık veriyor.

Kapıya dönüp, genç ve güler yüzlü bir kadının çıkışını izliyorum. Ulciscor'un annesine benzer şekilde, ince, açık mavi bir kuşakla çaprazlanmış siyah ipek stola giymişti. Gülümsemesi, kıyafetleri ve özenli saç modeli arasında onu tanımam neredeyse bir saniyemi alıyor.

Bu Sedotia. Transvect'e çarpıp Ulciscor'u vuran kadın. Naumachia'da Melior'a yardım eden kadın.

Anguis'li kadın.

XXXVIII

NE KADAR İYİ BİR OYUNCU OLURSANIZ OLUN, NE KADAR DENEYİMLİ OLURSANIZ OLUN, OLASILIKLARA KARŞI HAZIRLIKLIL DEĞİLSENİZ ŞAŞKINLIĞINIZI GİZLEMEL ZORDUR. Neyse ki Sedotia -ya da görünüşe göre gerçek adı Relucia- bunu çok iyi biliyor. Kız gibi bir sevinç ılgılığıyla öne atılıyor, abartılı tepkisi odağı benden uzaklaştırıyor. Sonra beni sımsıkı kucakladığında, yüzümdeki panik ifadesi, selamlamanın yoğunluğu karşısında yaşadığım şokla karıştırılabilir.

"Vis! Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum!" Beni iki yanağımdan öpüyor ve sonunda beni iyice incelemek istercesine iki omzumdan tutarak geri çekiyor. Kaçmamı engelliyor, kaçma içgüdümü sinirime hakim olmamı sağlayacak kadar bastırıyor. Konuşma şekli daha önce yaptığımız konuşmalara hiç benzemiyor. Coşkulu, neredeyse boş. "Ben Relucia. Bana böyle hitap etmelisin, bu resmi saçmalıkların hiçbirisi yok. Ve Ulciscor senin ne kadar yakışıklı bir genç olduğundan bahsetmemiştii." Ses tonu rahatsız edici bir şekilde onaylayıcı. Rush, hâlâ şaşkınım.

"Şimdi, şimdi," diye kıkırdıyor Ulciscor, bir adım öne çıkıp beni Relucia'nın elinden nazikçe çekerek. "Yaptığın *ilk* şey olarak zavallı çocuğu utandırmamaya çalış. Ona nefes alması için biraz yer açın."

Relucia cevap olarak kayıtsızca gülümsüyor, ifadeyi kabul ediyor ama bundan özellikle rahatsız olmuş görünmüyor. "Özür dilerim. Sadece heyecanlıyım. Ulciscor uzun zamandır Akademi'de ismimizin hakkını verebileceğini düşündüğü birini arıyordu. Bu arada nasıl ilerliyorsun? Hangi sınıftasın? Praeceptors hakkında ne düşünüyorsun? Ben hiç oraya gitmedim ama bazılarını tanıyorum. Şimdiye kadar beğendiğin bir şey var mı?" Bu, her şeyden çok bir saldırı gibi hissettiren bir soru akışı; Ulciscor'un babasının

Ulciscor'un kendisi de benzer bir ifadeyle iç çeker ve başını sallayarak arkasını döner.

Relucia gözlerini kocaman açarak bana bakmaya devam ediyor. Bana diğerlerinden daha yakın, onlardan uzağa bakıyor. Kısa bir süre için bakışlarında keskinleşen bir şey var. Bir uyarı.

Ben de yumuşak bir şekilde gülümsüyorum, nihayet yaşadığım şoku içselleştirebilecek kadar kendime gelebildim. "Uh. Um. Tanıştığımıza memnun oldum, Relucia," diyorum, elimden gelenin en iyisini yaparak bu kasırgalı, aşırı sevecen tanışma karşısında şaşırmış ve belli belirsiz memnun olmuş gibi görünmeye çalışıyorum. "I..."

"Belki de daha ileri gitmeden önce ailemi de tanıtmalıyım." Ulciscor'un alaycı gözlemi beni Relucia'nın sorularını zihnimde yeniden sıralamak zorunda kalmaktan kurtardı. "Vis, bunlar senin büyükanne ve büyükbaban. Babam Larius sese Quintus Telimus ve annem Milena sese Sextus Telimus."

Sese. Her ikisi de emeklilik piramitlerinde, yaşları ve önceki statüleri göz önüne alındığında şaşırtıcı değil. Hâlâ Hiyerarşiye İrade katkısında bulunuyorlar ve onu kullanmanın faydalarını görüyorlar ama daha az kritik işlerle görevlendirilmişler. Emeklilik piramitleri 1fty yaşın üzerindekiiler içindir: küçük, kritik olmayan altyapıyı yönetirler, ancak Transvect'ler veya bir arıza durumunda güvenliği tehlikeye atabilecek herhangi bir şey yoktur. Zincirdeki bir ölüm, ani bir azalma ya da Will'in yokluğu nedeniyle felakete neden olabilecek hiçbir şey yok.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Zihnim hızla akarken bile odaklanmaya, ilgisiz ya da yokmuş gibi görünmemeye çalışıyorum. Hâlâ sersemlemiş durumdayım ve Relucia'ya dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ulciscor'un karısı. Onun *karısı*.

"Ve sen, Vis. Ve sen! Catenicus. Ailemize hoş geldin." Larius'un derin ve gür bir sesi var, normalde bir fıkra anlatırken kendi esprisine kahkahalarla gülecekmiş gibi. Relucia'nın selamını tekrarlıyor ve beni iki yanağımdan öpüyor. Bu çok daha ölçülü bir karşılama, ama sıcaklıktan yoksun değil.

Milena kımıldamıyor, beni inceliyor. "Umarım burada olmanın ne büyük bir onur olduğunu anlamışsındır, genç adam." Relucia ile tam bir tezat. Tam olarak kızgın değil ama sözlerinde antipati var.

"Anne," der Ulciscor sertçe, aynı anda Larius iç çeker ve karısına onaylamayan bir bakış atar.

Relucia'yla ilgili endişelerimi geçici olarak bir kenara bırakarak çabucak "Evet," diyorum. Beni burada öldürmeye çalışmayacaktır - en azından açıkça. Doğal davranmam gerekiyor. Kadını tanıdığımı belli etmek bana hiçbir şey kazandırmayacak. "Söz veriyorum, bunu yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Onunla gözlerimi kilitlediğimde bakışlarımı ciddileştiriyorum.

"Hm." Milena ikna olmuş görünmüyor ama yüz ifadesinde ufak bir yumuşama var. "Sanırım göreceğiz." Hemen arkamda bekleyen Lanistia'ya dönüyor. "Lanistia, canım. Seni tekrar görmek çok güzel. Gelip hazırlıklara yardım eder misin?" Bana soğuk bir nezaketle başını sallıyor, sonra arka odaya doğru gözden kayboluyor. Lanistia onun peşinden gidiyor ve kısa süre sonra kapı aralığından sessiz bir konuşma sesi yayılıyor.

"Ona aldırmayın." Leriüs eğilirken özür diliyor. "Sorun sen değilsin. Sadece biz Caeror'u anarken burada başka birinin olması fikrinden hoşlanmıyor. Sana ısınacaktır."

"Elbette. Tamamen anlaşılabilir bir durum," diyorum ve Ulciscor'un karısına odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Genç kadın kolunu neşeyle benimkine dolayarak beni zorla oturtulduğum kanepelere doğru yönlendirirken yardımcı olmuyor. Her dokunuşta irkilmemeye çalışıyorum. Leriüs ve Ulciscor da peşimizden gelip bize katılıyor, her ikisinin de yüzünde eğlenmiş bir ifade var.

"Şimdi," diyor Relucia, bir kolunu fazlasıyla tanıdık bir şekilde bana dolayarak. "Bilmek istediğim *o kadar* çok şey var ki."

Sonraki yarım saat boyunca konuşuyoruz - çoğunlukla Relucia hızlıca sorular soruyor ve ben de karmakarışık soruları ayıklayıp elimden geldiğince cevaplıyorum. Soruları her zaman ya zararsız ya da Ulciscor ve benim uydurduğumuz geçmişle kolayca ilişkilendirilebilecek türdendi. Arada sırada Leriüs bir yorum ya da şaka yapmak için araya giriyor ama çoğunlukla sadece dinlemekle yetiniyor. Kendine has bir rahatlığı var ve oğlundan daha rahat görünüyor. Aslında Relucia hariç odadaki herkesten çok daha huzurlu.

Arka planda Lanistia ve Milena'nın yeniden bir araya gelişinden kesitler var. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar, sohbet ediyor ve gülüyorlar, ancak bu asla gürültülü değil. Birbirlerinin arkadaşlığından memnunar ama sanırım birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarmak için değil, üzüntülerini paylaşmak için buradalar.

Ulciscor ise karısının beni bu kadar iyi kabul etmesinden memnun görünüyor ve hiçbir şüphe belirtisi göstermiyor. Başlangıçtaki paniğim azaldı, ancak ilişkilerini yeniden değerlendirirken konuşmanın çoğunda hala sersemlemiş durumdayım. Şimdiye kadar olan her şeyi bu yeni bilginin merceğinden yeniden değerlendiriyorum. Onu *vurdu*. Relucia burada Ulciscor'la birlikte olmaktan gerçekten memnun görünüyor ama aynı zamanda olağanüstü bir yalancı olduğu da açık. Siyasi evliliğini ve uzun süre ayrı kalmasını hesaba kattığımda bile, bu yalan için ne kadar ileri gitmiş olabileceğini anlamakta güçlük çekiyorum.

"Vakit geldi," diye Lanistia'nın sesi arkamızdaki kapı aralığından geliyor. Sesinin tonu kasvetli.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve Relucia omzuma dokunuyor. "Söyle bana Vis. Daha önce hiç Nekropol'de bulundun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Gün batımından sonra çok güzel bir manzara. İşimiz bittiğinde size etrafı gezdirmek için ısrar etmeliyim." Ulciscor'a soran gözlerle bakar, o da tereddüt eder, sonra kabul eder. Gülümsüyor. "Bonus olarak, bu bize birbirimizi daha iyi tanıma şansı verecek."

Ben de gülümsüyorum ve beni kolayca öldürmeye çalışabileceği bir yere gitmemeye karar veriyorum. Tören Lerus tarafından yönetiliyor ve kutsal ayinleri

Telimus atalarını anıyor ve mezarın sunağına şarapla ıslatılmış ekmek ve buğdaydan oluşan kurbanlar sunuyor. Kısa bir hava, ciddi. Gruptan melankoli yayılıyor.

O konuşurken, içimde kabarmaya başlayan duygunun farkına varmadan önce boğazımdaki yumruyu hissediyorum. Suus'tan beri Atalar Festivali'ni, hayatta kalmak için mezarlıklardan çaldığım hediyeler dışında, kasten görmezden geldim. Ama şu anda diğerlerinden yayılan kayıp duygusu... çok güçlü. Görmezden gelinemeyecek kadar tanıdık.

Uzun zamandır ilk kez, düşüncelerim kendi ailemin kaderine doğru sürükleniyor. Annem, babam ve kız kardeşimin şafaktan önce asıldıkları, Suus'un tüm halkı onları görsün ve eski yöneticilerinin gerçekten öldüğünü bilsin diye saatlerce orada bırakıldıkları gibi yarı fısıltılı bir söylenti duydum. Ama bu doğru olsa bile, ondan sonra cesetlerine ne olmuş olabileceğini bilemeyiz. İsimsiz bir mezara mı gömülmüşlerdir? Yakıldılar mı? Cari'ye katılmak üzere Aeternum'un sularına mı atılmışlardır?

Göğsümde bir ağrı, gözlerimin arkasında bir baskı var. Çoğu zaman onları düşünmemeye çalışıyorum, çünkü içten içe kayıplarının intikamını almak için yeterince şey yapmadığımı biliyorum. Aldığım kararlarla gurur duyarlar mıydı? Şu anda yaptığım şeyi onaylarlar mıydı? Emin değilim. Bir yanımda, olmadığım biri gibi davrandığım için dehşete düşeceklerini düşünüyor. Diğer yanımda ise babamın onur hakkında verdiği dersleri hatırlıyor. Nasıl ölüneceğine değil, nasıl yaşanacağına dair bir kılavuz sağlamak için var olduğu hakkında.

Bir gayretle, ihtiyatlı ve ölçülü birkaç nefes alıyorum.

Lerius'un işi bittiğinde, masaya oturmadan önce, Lanistia öne çıkıyor ve sunağın üzerine bir Rower çelenk bırakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama Milena kolunu ona doluyor. O kısacık anda Lanistia'nın taştan cephesi parçalanıyor. Görmemiş gibi yapıyorum.

Baştan sona göz ucuyla Relucia'yı izlemekten kendimi alamıyorum. Ulciscor'un karısı gerçekten kederli görünüyor, her ne kadar kendisinden ziyade diğerlerinin Caeror'u kaybetmesinin yasını tutsa da. Yemek boyunca Ulciscor'un elini tutuyor ve yemeğe oturmadan önce kulağına şefkatle bir şeyler fısıldıyor.

Yemekler getirildikten sonra sohbet yavaşça anılara dönüyor - bazen diğer akrabalara, ama çoğunlukla Caeror'a. Yemeğin büyük bir kısmı Ulciscor ve Lanistia'nın gülerek Caeror'un çeşitli sinir bozucu tuhafliklarını anımsamaları ya da Lerius'un yirmi yıl öncesine ait, genellikle Caeror'un ağabeyine zekice şakalar yapmasını içeren hikâyeler anlatmasıyla geçiyor. Bu hikayelerin çoğunu bana doğru anlatıyor, sanırım yeni gelen biri olmanın garipliğini anlıyor ve beni de dahil etmek için elinden geleni yapıyor. Ve belki de anısını paylaşarak oğlunun küçük bir parçasını da paylaştığını hissediyor. Ondan hoşlandığıma karar verdim.

Yavaş yavaş Caeror'un bir fotoğrafını çekiyorum. Görünüşe göre yaptığı her şeyde mükemmel olan nadiren ciddi genç adamın. En azından ailesine göre, bir Telimus'un Askeri Prens olması için en iyi şans olduğu düşünülüyordu.

Diğerlerinin aksine Milena sessiz kalıyor ve çoğunlukla garip, hüznü bir gülümsemeyle olan biteni izliyor. Ara sıra bakışları tapınağa ya da Vitaerium'daki ölü adama kayıyor, sonra bakışlarını tekrar kaçırıp boşluğa bakıyor. Lanistia onun yanında oturuyor ve arada bir başını eğerek ona yaklaşıyor, Milena'nın tek sohbeti ikisi arasında geçen mırıltılı konuşmalar.

Yemek artıklara dönüşürken Relucia ayağa kalkıp kocasının omzuna dokunuyor. "Vis'i artık yürüyüşe çıkarabilirim."

"Yapmak zorunda değilsin," diyor Larius.

Ulciscor ona bakar, düşünür, sonra Relucia'ya başıyla selam verir ve elini onun elinin üzerine koyar.

"Hadi gel." Relucia çağırıyor, hala rolünü mükemmel oynuyor. Hafif ama havaya saygılı. Tereddüt ettiğimde başını alaycı bir şekilde yana eğiyor. "Gergin olmana gerek yok."

Doğruyu söylediğini umarak kalkıyorum ve onu mezardan dışarı kadar takip ediyorum.

Mahzenden çıkar çıkmaz Relucia'nın aşırı tanıdık kolundan kurtulmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor ve gülümsüyor. "Yapma. İnsanlar izliyor olabilir." Direnmeyi bırakana kadar bekliyor, sonra beni Telimus mozolesine paralel uzanan patika boyunca çekiyor.

Burası, kızıl lres'in ve vadinin yumuşak ağaçlarının yukarısı sessiz. Yıldızlar gökyüzünü süslüyor. Ayak seslerimiz gevşek kayalarda çıtırdıyor. Yakınlarda ışıklandırılmış birkaç mezar daha var ama onlardan bir hareket yok. Yürüdüğümüz yüksek çıkıntı çok az aydınlatılmış.

"O zaman beni öldürmeyi planlamıyorsun." Sesimin sakinliğinden gurur duyuyorum.

"Oh, sevgili oğlum. Sakın bana bunu henüz anlamadığını söyleme?" Önceki neşeli, kız gibi tavrı gitmiş. Hatırladığım kadın bu.

Yürümeye devam ediyoruz. Ses tonundan beni öldürme fikrinin saçma olduğunu düşündüğü anlaşılıyor. Şimdi bu endişeyi zihnimden silebildiğime göre geriye tek bir seçenek kalıyor.

"Hâlâ beni kullanmak istiyorsun."

Dağın yamacına oyulmuş bir dizi merdivene ulaştık ve Relucia beni takip etmeye zorlayarak tırmanmaya başladı. "Devam et."

Bir sessizlik daha, sonra, "Melior'u öldürdükten ve saldırınızı durdurduktan sonra hâlâ beni kullanmak istiyorsanız..." Kafama dank ederken neredeyse bir ayağımı kaçıracaktım. "Vek."

"Güzel! Güzel. Beklediğimden daha yavaş ama oraya vardın." Relucia merdivenlerden uzaklaşarak yeni bir yol izliyor, bir banka yerleşiyor ve yanındaki bölümü okşuyor. Burası neredeyse tamamen karanlık; bakan biri bizi fark etmekte zorlanacaktır ama bulunduğumuz yerden tüm vadiyi görebiliyoruz.

Şaşkınlıkla bana ayrılan koltuğa oturdum. "Ne yapacağımı *bildiğine* inanmamı bekleyemezsin. Benim için tasarladığınız..." Bunu söylerken bile Estevan'ın çiviye kendi beynine sapladığını görebiliyorum. Kendimi feda ederken, ben bu işi bitiremedim. "Liderinizi kaybettiniz. Ve anladığım kadarıyla yüzlerce insanınızı da başarısız saldırılarda kaybettiniz. *Yüzyıldır* Caten'e yapılan en büyük koordineli saldırıydı!"

"Onları kanattık. Ve sen müdahale etmeseydin, çok daha kötü yaralanacaklardı." Relucia'nın sözleri, etrafta hiç kimse olmamasına rağmen kulaklarıma zar zor ulaşıyor. "Ama bu şekilde asla ölmeyecekler. Kanama durdurulabilir, Vis. Yaralar iyileşir. Kesik ancak bıçakta zehir varsa buna değer."

"Ama sana zaten söyledim. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Ne istediğinizin bir önemi yok. Bizim için çalışmanızı beklemiyorum. Sadece mevcut yolunuza devam edeceksiniz ve zaman zaman biz size ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğiz."

Reddedersen ne olacağını açıklamasına gerek yok.

"Eğer beni ifşa edersen, ben de sana aynısını yaparım."

"Ve bu talihsizlik olur." Sıkıca gülümsüyor. "Elbette, karşılaştığımızı söyleyebileceğiniz her durum için nerede olduğuma dair güvenilir tanıklarım var. Darağacına giden bir çocuğun çaresizce ulaşmaya çalışmasını dinlemek isteyen biri olsa bile."

Dudağım kıvrılıyor. Mürekkep gibi manzaraya bakıyoruz.

"Bütün o insanları sen öldürdün," diyorum sonunda usulca.

"Yabancıları daha kötü bir kadere sürüklemek için oradaydılar. Olanlar bana zevk vermedi ama onlar için ağlamadım da."

Paniğe kapılmış çığlıklar ve kırmızıya bulanmış stadyum aklımda keskin bir şekilde duruyor. Sessizliğin tiksintim olmasına izin veriyorum.

"Caten bir dönüm noktasına geliyor, Diago. Ordu, Din ve Yönetim arasındaki denge değişiyor. İstikrarsızlaştırıcı. Önümüzdeki on yıl karar verecek

Hiyerarşi hayatta mı kalacak yoksa içeriden mi kırılacak." Relucia sakın ve söylediklerinden emin. "İyi konumlanmış, yeterli nüfuza sahip biri ikincisini sağlayabilir."

"Ve o kişinin ben olduğumu düşünüyorsun."

"Şüphe ve suçlamaların ötesinde, sistemin yetiştirdiği ama baştan çıkarmadığı bir şampiyon mu? Evet, Diago. Zamanla, bence olabilir."

Ayağa kalkıyorum.

"Yeterince dinledim."

"Otur."

Ona ters ters baktım ama oturdum.

Relucia bıkkınlıkla beni inceliyor, sonra iç çekiyor, öfkesinin bir kısmı omuzlarını terk ediyor. "Düşman olmak zorunda değiliz. Şimdilik tek istediğimiz senin de Akademi'de ilerlemen."

"Ya ondan sonra? Eğer Domitor olursam, hedefim Jatiere'deki elçiliğe katılmak. Çürüyen Cumhuriyet'i arkamda bırakmak. Domitor olamazsam da kaçacağım. Her iki durumda da, mezun olduktan sonra beni Caten'in yakınlarında göremeyeceksiniz." Sesimi alçak ve sert tutuyorum. Alaycı bir hareketle ne demek istediğimi vurguluyorum.

"Kaçmak bir seçenek değil Vis. Sanırım bunu biliyorsun." Relucia kıyasla daha yumuşak. Düşünceli. "Yine de Jatiere... bu işe yarayabilir. Caten'de bir pozisyon kadar iyi değil ama başka bir tozlu eyaletteki askerlik hizmetinden daha kötü değil. Eğer üzerine düşeni yapar ve Domitor olursan, sana orada birkaç yıl vermeyi kabul edebiliriz."

Cevap vermedim, şaşırmışım. Samimi görünüyor. Midemdeki gerginlik düğümünün en kötüsü hafifliyor. Jatiere'deki zamanımın bundan daha uzun olmasını istiyorum elbette ve Relucia bunu kesinlikle biliyor ama bu bir tür uzlaşma. En azından kısa vadede aynı şeyi istememizi sağlıyor.

"Yine de Iudicium için zamanında Üçüncü Sınıf'a ulaşma şansınız nedir? Şimdiye kadarki ilerlemeniz pek de kayda değer değil."

"Biliyorum. İşler... beklediğimden daha zor oldu." Ulciscor'un ailesinin yanında bahsetmememi tavsiye ettiği Dultatis'ten kısaca bahsediyorum. Relucia bazı sondaj sorularıyla devam ediyor; onlara cevap veriyorum ama harabelere yaptığım geziden ya da Ulciscor'un onlara olan ilgisinden bahsetmekten kaçınıyorum. Görünüşe göre o

Caeror'un neye karıştığı hakkında pek bir şey bilmiyor. Ona zaten sahip olduğundan daha fazla bilgi vermek gibi bir niyetim yok.

"Pekala. Yakında ilerlemen için bir fırsat çıkacağından hiç şüphem yok," diyor Relucia, işim bittiğinde, küçümseyici, tempolu ses tonu bunu düşünmem gerektiğini gösteriyor. "Kanını aldılar mı?"

"Yaptılar," diyorum yavaşça. "Ama naumachia'dan sonra. Bunun Akademi ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Neden?"

"Bunu hala çözmeye çalışıyoruz. Sonunda tüm öğrencilerin başına geliyor gibi görünüyor." Bunu söylerken dudağını çiğniyor, sonra kıpırdanıyor. "Daha fazla oyalanmamalıyız ve bir süre sizinle tekrar konuşma fırsatım olmayacak. Bu yüzden sorularınız varsa, şimdi tam zamanı."

Düşünüyorum. "Melior... yaptığı şeyi nasıl yaptı?"

Homurdanıyor. "Mantıklı sorular sor, Diago. Anguis'in dostu olmadığını gayet açık bir şekilde ifade ettin. Bu sana vereceğim bir bilgi değil."

Göğsümde bir ihtiyaç sıkışması var. Bu durum beni kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar rahatsız ediyordu. "İyi. Ama Hiyerarşi'nin Suus'a neden saldırdığını bildiğini söyledi. Sebep bu güç müydü?"

Relucia tereddüt eder. "Sanırım öyle. Ama emin değilim."

Nefes veriyorum. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. "Pekâlâ. O zaman en baştan başlayalım. Ne zamandır beni izliyorsun?"

"Hakkınızda rapor mu alıyorsunuz? Bir yıldan fazla oldu. Victorum liginde dövüşürken görülmüşsünüz," diye ekliyor açıklama olarak. "Melior daha güvenilir muhbirlerimizden bazılarına eşkalinizi verdi, ancak kimse kim olduğunuzu bilmiyordu.

-Bize katılmadan önce de seni arıyordu. Ve kız kardeşini." Sonuncusu yarım bir soruydu.

Direkler vadiden bize doğru sürükleniyor, melankolik akorların karanlık bir karmaşasına karışıyor.

"O öldü. Kaçış sırasında." Bunu söylerken bakışlarını tutuyorum, acı yerine öfke görmesini tercih ediyorum.

Başka tarafa bakıyor. Başını sallıyor. "Seni orada gördüm. Leriüs ayinlerden geçerken. Özür dilerim." Kıvrık siyah saçlarından bir tutamı geriye atıp devam ediyor. "Ulciscor'un hem çaresiz hem de umutsuz birini aradığını biliyordum.

Akademi'ye girecek kadar eğitimliydi. Caeror'un sınıfından sorgulanacak başka biri var mı diye baktığını biliyordum. Nateo'nun bir Sapper'da olduğunu ve senin de Letens Hapishanesi'nde çalıştığını öğrendiğimde... şey. Birkaç torpil yapıp onu oraya naklettirmek yeterince kolaydı. Ve sonra Ulciscor'un kulağına gitmesi için transfer belgesi yetti."

Şüphelerimi gizleyemiyorum. "Benimle konuşması hâlâ tamamen şans eseriydi." "Sana ormanda söylemiştim: Seninle haftalarca temas kuracaktım.

önceden. Geldiğinde dikkatini çekmek için seni hazırladım." Relucia şüphelerimden rahatsız oldu. "Bir iletişimsizlik oldu ve her şey olması gerekenden daha hızlı gelişti. Nateo iki ay erken nakledildi ve sonra Ulciscor'un adamları aniden Letens'te hapishaneyi izlemeye başladılar. Benim ise binlerce mil uzakta, bambaşka bir ülkede olmam gerekiyordu."

Homurdanıyorum. Bu daha mantıklı. "İlgileneceğimi varsaydın."

"Ailenin öldürülmesinin yeterli motivasyon olacağını düşündüm, evet."

Vadiden gelen serin bir esinti, bize en yakın meşalelerin nadiren yanıp sönmesine neden oluyor. Yanaklarımı ısıtan öfkenin soğumasına izin veriyorum. İzole edilmiş olsak da çok gürültülü olacak bir yanıt ısıırıyorum.

"Peki o zaman Transvect'e neden saldırdınız?" Sonunda sordum. "Neden beni Villa Telimus'ta ziyaret etmedin? Sanki orada olmak için bir bahanen yokmuş gibi."

Relucia bana küçümseyerek bakıyor. "Çünkü ben aptal değilim. Daha önce hiç konuşmamıştık bile; bildiğim kadarıyla Ulciscor'a hayat hikâyesi anlatmaya bir nefes uzaklıkta olabilirdin. Kim olduğumu öğrenmeden önce ruh halini değerlendirmek istedim. İdeal olarak, seni onun yanına göndermeye gerçekten ikna olabileceğim kadar iyi eğitmek." Ağzı buruştu. "Ulciscor ısrar etmeseydi burada bile olmayacaktım. Sana önceden bir mesaj iletme imkânım yoktu. Yine de tepkini gizlemekle iyi yaptın," diye kabul ediyor.

İlginç. Yani Akademi'de hiç Anguis yok. Zihinsel olarak bu bilgiyi bir kenara bırakıyorum.

"Anguis'te benden başka kimin haberi var?" Tereddütlerimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Dışarıdaki yabancıların kim olduğunu bildiği, hayatımı ellerinde tuttuğu düşüncesi tedirgin edici olmaktan da öte.

"Bir kişi daha var. Yani beni öldürmeye çalışmanın bir anlamı yok, yanlışlıkla başarabileceğinizi düşünseniz bile."

Şaka yapmadığını anladığımda içgüdüsel bir kıkırdamayla boğuluyorum.

"Kim?" "Güvenilir biri. Kimliğini açıklamadan önce ölecek biri.

Bana bir şey olmadığı sürece." Sıkıca gülümsüyor. "Elbette bu, diğer herkesin de tıpkı Katalanlar gibi inandığı anlamına geliyor. Melior'un ölümü için seni suçluyorlar. Saldırıları durdurduğun için."

Harika.

"Geri dönmemiz gerekiyor." Relucia ayağa kalkıyor, yüz hatları loşlukta belirsizleşiyor. "Pletuna Festivali için Caten'e gittiğinden emin ol. Seninle orada tekrar irtibata geçeceğim."

"Bekle. Bilmem gerek. Eğer bu işe yararsa. Eğer... gelecekte bir şekilde Hiyerarşi gerçekten de kendi içine çökerse." Ires'in üzerinden aşağı bakıyorum. "Aurora Columnae'yi yok edecek misin?"

Relucia ilk kez şaşırmış görünüyor.

"Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum," diyor nazikçe. Yavaş bir çocuğa basit bir kavramı açıklayan bir ebeveyn gibi. "Ve hepsinin nerede olduğunu sadece Prensler biliyor. Yani... hayır. Doğru anı bekleyeceğiz, Hiyerarşi parçalanmaya hazır olana kadar bekleyeceğiz ve sonra saldıracağız. Zalimlerimizi ortadan kaldıracacağız. Yeniden başlayacağız."

Birincilerim sıkıştı. Beklediğim cevap buydu.

"İnsanların sorunu da bu, değil mi? Her zaman sorunun *diğer insanlarda* olduğunu düşünürler." Sessiz. Kızgın. "Prensleri görevden almak mı istiyorsunuz? Senatörleri mi? Er ya da geç siz de onlar gibi olacaksınız. Tek yapmaya çalıştığın kontrolün kimde olduğunu değiştirmekse, aslında hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorsun demektir." Güçlü, alçak bir hırıltıyla bitiriyorum. Tiksintimi duymasına izin veriyorum.

Relucia beni inceliyor.

"Belki de haklısın," diyor. "Ama bir yerden başlamalısın." Konuyu kapattığını düşünerek merdivenlerden inmeye başladı.

Büyük ölçüde sessizlik içinde iniyoruz. İçimde hâlâ pek çok soru var - Anguis hakkında, onun hakkında, Akademi'deki zamanım bittiğinde onlar için ne yapmamı bekledikleri hakkında - ama cevap alamayacağımı biliyorum.

Telimus mozolesinin ışıklarına yaklaşırken Relucia yavaşlıyor. "Eğer biri bu geceyi sorarsa, geçmişin hakkında konuştuk. Yetimhanede geçirdiğin zamanı. Bu tür şeyler." Stolasını düzeltir. "Senin ve Ulciscor'un anlattığı hikâyenin işe yaramasını sağlayacak kadarını biliyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Rol yapmayı anlıyorum ama bu... sen onunla *evlisin*."

"Alışkanlık." Relucia'nın cevabı kaba ama sonra yumuşuyor. "İçlerinde en kötüsü o değil, biliyorsun. Açık ara farkla değil."

Neredeyse girişe geldik. Duruyorum ve Relucia'yı da durmaya zorluyorum. Önemli bir şey değil -en azından onun için öyle görünmüyor- ama bilmesini istiyorum.

"Estevan kendini öldürdü. Ben yapamadım. Çiviye boğazına dayamıştım ve o sadece..."

Relucia beni inceliyor. Üzüntüyle başını salladı. "Ölmekten korkarsan özgür olamazsın."

Başka bir şey söylemeden, geniş bir gülümseme yapıştırıyor ve mezarın ışığına doğru adım atıyor.

XXXIX

Telimus mezarının kısa girişinden aşağıya DOĞRU, YÜKSELEN SESLER YANKILANIR.

"Neden ikinizin de bunu *düşünmediğini* anlamıyorum." Ulciscor'un hırıltısı. "Sizden kimseyi alenen ihbar etmenizi istemiyorum. Sadece bazı eski dostlardan bir iyilik isteyeceğim."

"Ulciscor, başka bir şey için olsaydı, yapacağımızı biliyorsun. Ama bu yolda devam edemezsiniz. Ortada *kanıt* yok." Lerius'un sesindeki neşe gitmiş. Yerini sinirli bir yalvarış aldı.

"Kanıt yok çünkü başka kimse kanıt aramıyor." Lanistia. Soğuk ve keskin.

"Seni seviyoruz Lani, ama ikiniz bu saçmalıklarla birbirinizi aşağıya çekiyorsunuz. Ve şimdi de başka birini dahil ettiniz. Neye bulaştığını bilmeyen bir çocuk! Sakın bana onun bu işle bir ilgisi olmadığını söylemeye cüret etme," diye çıkışıyor Lerius, görünüşe bakılırsa olası bir karşı çıkışı önceden sezmiş.

"Kesin şunu. Hepiniz durun. Durdurun şunu. Bu onu geri getiremez." Bu Milena. Sesi çatlıyor. "Lütfen, oğlum. Lani. Biz de onu sevdik ama bunların hiçbiri onu geri getirmeyecek." Yumuşak bir hıçkırık yakarışı noktılıyor.

Relucia yaptığım şeyi duyunca bocalıyor. "Yine mi bu?" diye mırıldandı bana, ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. Sonra gürültülü bir şekilde öksürüyor, dışarıda kalanların duyup duymadığından emin olmak için duraklıyor ve sanki hiçbir şey duymamış gibi gülümseyerek benimle birlikte ana alana doğru ilerliyor.

Aramızda ciddi bir sürtüşme var ve Milena'nın gözleri kızarmış ama hem Relucia hem de ben fark etmemiş gibi davranıyoruz. Relucia kayıtsızca ne kadar hoş biri olduğumu anlatmaya başladığında gerginlik azalıyor. Ortadan kaybolmuyor, tamamen değil, ama ardından gelen sohbet ve kahkahaların arkasında arka planda kayboluyor. Sadece

Milena rol yapmaya meyilli görünmüyor, sessizce gelişmeleri izliyor, oturduğumuzda bizi neredeyse hiç tanımıyor.

Sonraki iki saat olaysız da olsa uzun sürdü, gariplik çoğunlukla herkesin dikkatini bana odaklamasıyla yönetildi. Larius ve Relucia bu konuda başı çekiyorlar ve bir süre sonra Relucia'nın görünüşte kayıtsız olan söz kesmelerinin, potansiyel olarak kült olan soruların önünü kesmek için ustaca zamanlandığını fark ediyorum. Larius ise şüpheli olmaktan çok benim iyiliğim için endişeleniyor gibi görünüyor. Ulciscor'la olan tartışmasına kulak misafiri olduğumuz için beni komplocudan çok kurban olarak gördüğünden şüpheleniyorum.

Ulciscor konuşmanın üzerinden çok geçmeden ortadan kayboluyor; Relucia'nın merakını görebiliyorum ama onun peşinden gitmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Bir saat geçmeden geri döndüğünde biraz endişelendim. Ondan yapmasını istediğim ekipman aceleyle yapılmasını istediğim bir şey değil.

Yarım saat sonra Ulciscor tekrar ayağa kalkıp beni kapıya doğru çağırdığında içimden rahat bir nefes alıyorum. "Korkarım Vis bütün akşam burada kalamaz."

"Ah?" Relucia suratını asar. "Neden olmasın?"

"Dersler. Altıncı sınıftan bir an önce çıkmak istiyorsam her güne ihtiyacım var." Larius'tan onay geldi, zaten ilerlemem konusunda pek bir şey düşünmediğini belli etmişti.

"Oh." Relucia hayal kırıklığını gizlemiyor, durduğum yere doğru kürek çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, sevgili oğlum. Çok tatlısın. Ailemize tekrar hoş geldin." Beni iki yanağımdan da coşkuyla öpüyor. Bunu yaparken, beni kavradığı yerdeki basınçta bir artış oluyor. Nazik bir hatırlatma.

Larius ve Milena da vedalaşmalarını takip ediyor, ilki hâlâ ikincisinden çok daha sıcak, yine de en azından görkemli kadın ben ayrılırken kıbarlığını koruyor. Lanistia, Ulciscor ve beni mezarın girişine kadar uğurluyor, konuşmadan önce etrafta başka kimsenin olup olmadığını kontrol ediyor.

"Neden bu kadar erken?" diye soruyor, benden çok Ulciscor'a hitap ederek. "Bu alıştırmanın amacının yarısının Vis'i aileye sevdirmek olduğunu sanıyordum. İş o noktaya gelirse, ona daha güçlü bağlar, daha sağlam müttefikler vermek. Onu sadece Veridius'u soruşturmak için kullanmadığımızı kanıtlamak."

"Solivagus'un diğ er tarafına geçmek için bir yolu var. Ama Şimdi gitmesi gerekiyor." Lanistia daha fazlasını öğrenmek ister gibi görünüyor, ancak Ulciscor ve bana döndü. "Dikkatli ol. Ve tüm tanrılar aşkına, sakın yakalanma."

Ben cevap veremedten içeri giriyor.

İnişe başlıyoruz. AŞağıdaki ateŐlerden bazıları s n p k z haline geliyor, ancak birçoğu hala yanıyor ve hem konuşmalar hem de Şarkılar bize doğru yankılanmaya devam ediyor.

"Sen ve Relucia iyi anlaşıyor gibiydiniz," diye gözlemliyor Ulciscor. Ses tonu nötr, ama içinde bir kahkaha iması var.

"O... kesinlikle konuŐkan. Yine de çok hoş." Relucia'nın kişiliği gerçek olsaydı vereceğim tepkiyi veriyormuŐ gibi yapıyorum. "Ne zamandır evlisiniz?"

"Dört yıl." Bana bakıyor. "Ve çok güzel, ama dikkatli de ol. O liyakatli bir Sextus. Göründüğünden daha keskin."

Yorum yapmaktan kaçınıyorum. "Nasıl tanıştınız?"

"Ailesi Cilaris. Şövalyeler-senatörler, ama fazla bir geçmiŐleri yok." Omuz silkiyor. "Babası, Caeror'dan bir yıl sonra babama yaklaştı. İtibarımız zedelenmiŐti ve ilişkimiz de olması gerektiği gibi değildi. Birbirimizi görmeden önce niŐanlanmıŐtık bile."

"Ne kadarını biliyor?"

"Caeror'a ne olduğunu düşündüğümü biliyor. Yine de bunu tartıŐmıyoruz. Zaten işi gereği neredeyse hiç ortalıkta görünmüyor."

Yere varıyoruz ve vadiyi boydan boya kesen üç sıra 1re'den birinin aydınlattığı, özenle bakılmıŐ çakıllı patıkada yürümeye başlıyoruz. Ulciscor etrafına bakınıyor. "Bana bir Şey söylemeni istiyorum Vis."

"Pekala."

YavaŐlayıp durdu, beni de durmaya çekti. Ciddi bir Şekilde. "Nerelisin sen? Gerçekten mi?"

Soru aramızda havada asılı kalıyor. Zihnim yarıŐıyormuŐ gibi görünmemeye çalışıyorum. "Sana zaten söyledim-"

"Hayır, yapmadınız." Ulciscor kızgın değil, sadece emin. "Bugün seni aileme aldım. Sana güvendim. Ve Aquiria'dan hiçbir yetimin senin sahip olduğun eğitim seviyesine ulaŐamayacaėını biliyorum. Ömür boyu süren bir çalışma ve eğitim saklayabileceğin bir Şey değil." İ   ekiyor. "Geçmişin umurumda değil."

Neyden kaçtığın umurumda değil. Ama bir sorun olması ihtimaline karşı ne olduğunu bilmem gerekiyor. Seni yakalarsa diye."

Davamı zorlamayı düşünüyorum ama Ulciscor çok emin.

"Bu... olmayacak," diyorum sonunda. Bu bir itiraf -ki buna ihtiyacı var- ama aynı zamanda ona cevap vermeyeceğime dair bir söz.

"Nereden biliyorsun?"

"Benim hakkımda bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır." Ulciscor'un tatmin olmadığı açık. "Ama benim kaynaklarım diğerlerine kıyasla çok küçük."

Düşünmek için uzun bir an ayırdım. "Tüm tanrılar ve değer verdiğim herkes adına sana yemin ederim ki, Caeror'a ne olduğunu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve geçmişim buna engel olmayacak."

Ulciscor sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sabit bakışlarına karşılık veriyor. Sonra sertçe başını sallıyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

"Bana onu hatırlatıyorsun, biliyorsun."

"Kimi?"

"Caeror." Ulciscor önündeki karanlığa gülümsüyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, yürümekten çok yürümeye çalışıyor. "Bunu ancak bu gece konuşurken fark ettim. Ama onunla pek çok ortak noktanız var."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. Ciddiyim. Ulciscor'un bana yapabileceği en büyük iltifatlardan birini yaptığını biliyorum.

Transvect'e doğru ilerliyoruz. Platform görüldüğünde, Ulciscor çantasına uzanıyor ve istediğim yedek tunik ve pelerini ellerime sıkıştırıyor. Sonra iki taş küp çıkardı.

"Her ikisi de kapandığında, çekim tetiklenecektir. Sizi kaldıracak kadar güçlüdür, bu yüzden dikkatli olun" diye uyarıyor, biraz endişeyle. "Birini açarsan tekrar duracaktır. Geri döndüğünüzde birini kırmak zorunda kalacağınızı da unutmayın. Eğer onlarla birlikte bulunursan..."

"Biliyorum." Küpleri alıp ellerimde evirip çeviriyorum. Yontulmuş taş, her biri için basit bir Will tabanlı menteşe ve toka. İlki sanki ayrı parçalar birbirine çekiliyormuş gibi bir çırpıda kapanıyor ve ikincisini kapattığımda, derme çatma kiskacın bölümleri şiddetle birbirine geçiyor. Parmaklarım neredeyse arada kalıyor.

"Sana söylemiştim."

Homurdanarak bir tanesinin kelepçesini tekrar çözüyorum. Hemen iki cül birbirinden ayrılıyor. "Bunları yeni mi yaptın?" Beklediğimden daha özenli.

"Yapabileceğimin en iyisi."

"Sadece bir aktivasyon yöntemiyle birkaç taş alacağımı düşünmüştüm. Bu çok daha iyi."

Ulciscor homurdanır. "O zaman oyundaki güçleri hiç düşünmemişsin. O hızda bir taş tutunabilmenin imkânı yok. Elinizden kayıp gider ve mahsur kalırsınız."

"Oh."

"Bu durumda, mükemmel bir zamanlama yapmanız gerekecek." Ulciscor bu konuda kararlı. "Eğer Transvect çok yükseğe çıkar ve çok hızlı hareket ederse, elinizi koparır. Ve tam olarak yerinde değilseniz canınız yanar; çok uzakta olursanız Transvect'e çok hızlı çarparsınız. Muhtemelen bir yerinizi kırarsınız."

"Ben hallederim." Kendimden emin görünmeye çalışıyorum, öyle olmasam bile, şimdi çabanın gerçekliği yüzüme bakıyor. "Peki ya yer belirleyici?"

"Biraz daha kolay." Avucuma iki taş bastırıyor. Biri küçük ve yuvarlak. Diğeri ince, iğneye benziyor ve ucunda bir zincir var. İkisi de başparmağımın tırnağından büyük değil ve birbirlerine hafifçe yapışıyorlar. "Sürekli çekim. Zıpladığında yuvarlak olanı bırak. Ve söylemeye gerek yok... çok erken atlama."

Vardığımızda saat gece yarısını geçmişti. Kapüşonumu çekmiştim - hava bunu gerektirecek kadar soğuktu - ve Ulciscor mor şeridini kapatmıştı. Platformda tek bir siyah saçlı Praetorian görev yapıyor ve bizi kendi halimize bırakmadan önce Scitus'un bana verdiği taş döşemeyi sıkılarak kontrol ediyor.

Ondan sonra Ulciscor ve ben bekleriz. Ara sıra önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyoruz, ama çoğunlukla sessizlik içinde dinleniyoruz. Böyle olmasını istediği izlenimini edindim; sonraki yirmi dakikanın çoğunu Sonsuz Ateşler'e bakarak, derin düşüncelere dalarak geçiriyor. Kardeşini düşündüğünden şüpheleniyorum. Sözünü kesmedim.

Sonunda Transvect'in lamba grisi ve kahverengisi zifiri karanlıktan ayrılıyor, bedensiz bir form fener ışığında aşağıya doğru kayıyor. Ellerim

aniden nemli. Ulciscor'un bana verdiği taş küpleri sıkıca kavrayarak ayağa kalkıyorum. Etrafıma bakıyorum ama hâlâ yalnızız.

"İşte gidiyoruz." Kapıların kapanması ve Transvect'in tekrar hareket etmesi sadece bir dakika sürecek.

"şans." Ulciscor devin yerleşmesini izliyor. Geleneksel bir şekilde kolumu tutuyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Transvect'in kapıları kayarak açılıyor ve gecenin bu geç saatinde birilerinin Nekropol'e girmiş olma ihtimalini düşünerek duraklıyorum. Yine de hareket yok, sadece lamba yanan koltuklar var. Lambaların kendileri de kısık yanıyor gibi görünüyor. Muhtemelen birkaç saattir kimse onları kontrol etme zahmetine girmemiştir.

En arkadaki kabine girip çömelerek arka tarafa doğru ilerliyorum. Sonra bir kapıyı kapatıp onu ve Ulciscor'un bana verdiği giysiye koltukla arka duvar arasındaki bir oyuğa sokuyorum. Onları orada kimse görmeyecek.

Tekrar arabadan dışarı bakıyorum. Ulciscor Praetorian'la konuşuyor ve onun dikkatini başka yöne çekiyor. Transvect'in en arka tarafına doğru birkaç adım koşuyorum.  ıkıntılı taş burnun altında, vagonların kendisinden biraz daha alçakta kısa bir güverte var. Ulciscor'a göre bir çeşit servis platformu.  zerine  ıkıyorum, sonra yukarı uzanıp Transvect havadayken ucunu gösteren iki lambayı dikkatlice s nd r yorum. Gün ışığında bundan kurtulamazdım; yoldan geçerken kafasını kaldırıp bakan biri beni hemen fark ederdi. Ama şimdi neredeyse görünmez olacağım.

Etrafım karanlığa gömüldüğünde, kollarım bu amaç için yapılmış gibi görünen iki uzun kola bağlanana kadar etrafımı yokluyorum. Yüzümü Transvect'ten çevirmiş, vadiyi hâlâ aydınlatan ışıklara bakıyorum. Yere ne kadar kaldığını göremiyorum ama uzun bir yol olduğunu söyleyebilirim.

Sabit durmaya çalışıyorum, vücudum gerilmiş ve desteklenmiş, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Kendime lanet etmekten başka bir şey yapamıyorum. Bu fikir... bu *gerçekten* iyi bir fikir değildi. Muhtemelen-

Transvect harekete geçer.

XL

Vücudum öne doğru sarsılırken bir SES ÇIKARIYORUM, kendimi tekrar dik konuma getirmeden önce kollarım geriliyor. Neyse ki Transvect yavaş başlıyor, ama tırmanıyoruz ve sonra korkunç bir hızla hızlanıyoruz. Aydınlatılmış platform çoktan aşağıda kaldı ve Ulciscor'un hâlâ Praetorian'la konuştuğunu görebiliyorum. Hiç yukarı bakmıyor.

Çok geçmeden Ulciscor, platform, vadideki 1res, her şey gözden kayboluyor. En kötüsünden korunaklı olduğumu bilmeme rağmen rüzgâr çığlık atmaya ve etrafımı kırbaçlamaya başlıyor. Burada her şey daha soğuk geliyor. Hava tünüğimi bıçak gibi kesiyor. Rapping pelerinimi daha sıkı çekmek için hareket etme riskini göze alamam.

Zaman kayıyor. Gece etrafımda, üzerimde, içimde çığlıklar atarken bulanıklaşmaya başlıyor. Ara sıra büyük siyahlık aşağıdaki uzak kasabaların sokak lambaları tarafından kırılıyor, tekrar o kadar hızlı kayboluyor ki bana sadece ne kadar korkunç bir hızla ilerlediğimizi hatırlatıyor.

Çaresizce tutunuyorum ve sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen kararımдан pişmanlık duyuyorum.

Sonra, nihayet, tırpanlanan hava bir şekilde daha da üşütücü hale geliyor. Bir parça tuz. 1shing köyünden gelen gemilerdeki birkaç fener Quus Denizi'nin dalgalarına yansıyınca rahat bir nefes alıyorum. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta.

Transvect'in yavaşlamaya başladığını hissettiğimde o ışıklar çoktan gözden kaybolmuştu. Karanlıkta bile fark etmek yeterince kolay. Yavaşlamanın etkisiyle taş doğru itildiğimde sırtıma bir baskı hissediyorum. İçimdeki yalpalama

mideye inmeye başlıyoruz.

Çığlık atan rüzgar sessizleşiyor. Nefesim kısıyor.

Eğer çok erken atlarsam, Deniz Duvarı'nın Solivagus'u çevreleyen koruyucu halkasının dışında kalacağım - Ulciscor'a göre, yüzerek geçmeye

alışırsam beni okyanus Roor'a sürükleyecek olan halka. Ve eğer çok geç kalırsam, Transvect de hareket ediyor olacak.

hızlı, çok yüksek olacak. Suyu nasıl çarpacağımı kontrol edemeyeceğim. Bu senaryoda çarpmanın etkisiyle bilincimi kaybetme ve boğulma ihtimalim yüksek.

En azından aşağıdan gelen belli belirsiz bir ışık parıltısı var, Transvect düzleşirken ortaya çıkan dalgaların aydınlattığı bir leke. Alttaki fenerlerin yansıması olduğunu varsayıyorum. Şanslıyız. Buradaki karanlığın mutlak bütünlüğü beklediğim bir şey değildi.

Yarı donmuş kollarım, bırakmaya hazırlanırken nihayet tutuşumu gevşetme riskini aldığımda neredeyse kayıyor. Suyun parlayan tümsekleri yeterince yakın, buna şüphe yok. Ama demirleme noktası kayarak geçene kadar beklemem gerekiyor. Atlamak için bir ya da iki saniyem olacak. Tereddüt etme lüksüm yok.

Transvect sonsuza kadar ilerliyor. Kaçırdığıma eminim. Yukarı bakma ve arkamızı tarama dürtüsüne direniyorum, bunun yerine aşağıdaki küçük ışıklı su parçasına odaklanıyorum. Taş en çok orada görünür olacak.

Onu görüyorum. Dalgalara karşı hafif, hareketsiz bir
Rash. Zıplıyorum.

Midem göğsümün içine doğru çekilirken bir anlık bir yer değiştirme oluyor; karanlık, ayaklarımın dibindeki esneyen derinlikler ve Suus'a geri dönüyorum. Düşüyorum, çaresiz ve korkmuş bir halde, gözlerinin önünden kaybolurken babamın kanlı, yalvaran bakışları üzerimde.

Sonra su bana çarpıyor, başımı kaplarken soğuk ve keskin. Üç yıl önce o gece yaşadığım düşüşün yakınından bile geçmiyor ve gözlerim suyun içinden Transvect'in fenerlerini görece kadar çabuk açılıyor. Anıları geri itiyorum ve o ışıklar küçülürken umutsuzca yukarı doğru itiyorum. Tamamen gözden kaybolduklarında bir solukla yüzeyi kırıyorum.

En azından ben doğru anladım. Demirleme noktası ile ada arasındayım. Koruyucu bariyerin içinde.

Yönümü bulmak için suya basıyorum, taş küpün sabitlendiği düğmeli cebe dokunuyorum ve yumruyu hissettiğimde saf bir rahatlamayla nefes veriyorum. Etkinleştirmeden takamıyorum ama en büyük korkularımdan biri atladığımda gevşeyip batmasıydı.

Pozisyonumdan çok uzaklaşmaktan -ya da Deniz Duvarı'na geri dönmekten çekinerek kesemi kazıyorum ve yer belirleme taşını çıkarıp bırakarak batmasına izin veriyorum. Burada birbirinin aynısı gibi görünen çok fazla demirleme noktası var.

Kıydan bakıldığında onları ayırt etmek için sadece ufuk çizgisi var. Zamanı geldiğinde Transvect'in tam olarak hangisini kullandığını bulabileceğimden emin olmalıyım.

Dalgaların üzerinde ilerlerken her yer hâlâ zifiri karanlık ama Transvect ışıklarının birkaç saniye önce kaybolduğu yere doğru baktığımı biliyorum. Bir dakika sonra gözlerim alışmaya başlıyor; bulutlu gecede bile, herhangi bir fenerin ışığından uzakta, ilerideki Solivagus'un şeklini seçmeye yetecek kadar var.

Kendimi kabaca uzaktaki kalıntıların olduğunu düşündüğüm yere doğru yönlendiriyorum ve yüzmeye başlıyorum.

Kendimi nihayet uçurumun kenarından rüzgârlı ve pürüzsüz zirvesine taşırken SOLIVAGUS'UN KARANLIK ORMANLARI önümde parılıyor. Ciğerlerim yanıyor. Kollarım ağrıyor. Son çırpınışlarım uçurumun kenarından aşağıya sıçrayan gevşek taşlar gönderiyor, onların çırpınışları dalgaların vuruşları arasında hızla kayboluyor. Nefes nefese sırtüstü yere yığıldığımda pelerinim hâlâ soğuk ve nemden ağırlaşmıştı.

Sonunda, hâlâ zor nefes alarak, kendimi yuvarlanmaya ve çok aşağıdaki taşlık sahili incelemeye zorluyorum. Aşağıya inmek için en az birkaç yüz metre var.

"Bu... kafamda... daha kolaydı," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Transvect'ten bu yana iki saatten fazla zaman geçti. Bir mil yüzmek bir zamanlar benim için yeterince kolay olurdu, ama suya girmeyeli yıllar oldu ve kaslarım alışkın olmadığım her harekette gerildi ve zorlandı. Ve sonra kendimi kayalık kıyıya sürüklediğimde, nefes nefese ve titreyerek ve zaten bitkin bir halde, her şey uyuşmuştu. Bir ateş yakmak için gerekenleri toplamak, bıçağım ve Rint'imle bir ateş yakmak istediğimden daha uzun sürdü. Muhtemelen bir saat daha üzerinde çıplak bir şekilde kambur durdum - hem mümkün olduğunca fazla sıcaklığı emmek hem de onları sudaki başıboş gözlerden saklamak için Rames'e yakın durdum - sıkılmış giysilerim kururken.

Ve ondan sonra, elbette, tırmanış vardı. Her bir tutamağı metodik olarak test ederken, yukarıdan sızan soluk gümüş ışığa karşı sarp kayalık yüzün büyük bir kısmı aşılmaz bir siyaha bürünmüştü. Birden fazla kez kaydım. Ellerim sıyrıldı ve yara oldu.

Ama artık
buradayım. İşin
kolay kısmı bitti.

Nefesimi tutmak için birkaç dakika daha alıyorum. Kendimi yönlendiriyorum. İstediğimden biraz daha güneye varmıştım, Ulciscor'un işaret ettiği dağdan belki on beş dakika daha uzaktaydım ama neyse ki hedeflediğim yere hâlâ yeterince yakındım. Ormandan harabelere gitmek için altı ya da yedi saat daha, dönüş için de aynı süreyi gözden çıkarmalıyım. Ya da uçuşumu tekrar güvenli bir şekilde inmek için biraz daha uzun. Ve eskisi kadar güçlü bir yüzücü olmadığım düşünülürse, en azından yarım saat daha - muhtemelen dörtte üçüne yakın- Nekropol'den son Transvect seferinden önce tekrar yerimde olmak istiyorsam.

Bu da harabeleri keşfetmek için sadece birkaç
saat bırakıyor. *Gerçekten* harekete geçmeliyim.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım. Ağaç reçinesi kullanarak bir meşale
yapmak için birkaç dakika harcayın

-bu bir risk, ama hava başka türlü yolumu görebileceğim kadar aydınlık değil-
ve itiraz eden bedenimi görmezden gelerek yürümeye başlıyorum.

Orman durgun, ancak dalların şaklaması ve geçişimin ağır hışırtısı sayesinde yeterince gürültülü. Mümkün olduğunca hayvanların açtığı izleri takip ederek durmaksızın ilerliyorum. Birkaç kez çıkmaz sokağa, geçilemeyecek kadar geniş ya da fazla büyümüş çukurlara ya da vadilere giriyorum ve etraflarımdan dolaşmak zorunda kalıyorum. Kollarım yüzlerce küçük çizgin etkisini göstermeye başlıyor, kırmızı çizgiler derime kazınıyor. Cırcır böcekleri durmadan cıvıldıyor. Kanatlar tepemde çırpınıyor. Arada sırada diğer gece hayatının çılgınlıkları kasveti deliyor ve ben de fenerimi yukarı kaldırarak irkiliyorum. Transvect platformundaki birinin ışığını fark edebileceğinden hâlâ endişeliyim - zaman zaman ağaçların arasından görülebiliyor olabilir - ama bu almam gereken bir risk. Arada en az on mil ve derin kanyonlar varken, bulunduğum yere herhangi bir hızla ulaşmalarının imkânı yok zaten.

Yer belirleme iğnemin çalışmayı durdurduğunu ilk fark ettiğimde şafak
ufku aydınlatıyor.

İsteksiz ve endişeli bir şekilde durdum. Şimdiye kadar, sarkan taş
parçasını yön duyguma karşı bir çit olarak kullanıyordum. Ama bu sefer

Uzattığımda hiçbir şey olmuyor. Ben hareketsiz dururken bile denizin dibindeki benzerine doğru nazik bir çekiş yok.

Buna acımasızca bakıyorum. Şu anda hayati bir önem taşıyor ama geri yüzmek farklı bir hikâye olacak. Bir dakika boyunca iğneyi herhangi bir kusur ya da çentik var mı diye inceledim. Neyin yanlış gitmiş olabileceğine karar vermeye çalışıyorum. Mesafe çekiciliğini etkilememeli.

Sonunda, umutsuzca, bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığını fark ettim. Sadece devam etmek zorundayım. Umarım yardım almadan Deniz Duvarı'ndaki doğru demirleme noktasına geri dönebilirim.

Bir buçuk saat sonra önümdeki ağaçlar seyreilmeye başlıyor ve ilk yıkık dökük yapıları görüyorum.

Yavaşlıyorum. Nefesim zor geliyor, sabahın erken saatlerinde güneşe karışan sis bulutları, efor ve uykusuzluk zaten üzerimde ağırlık yapıyor. Havada bir ağırlık var. Ses yok. Cırcır böcekleri bile yok artık.

Buradaki kalıntılar Akademi'nin yakınındaki alandan daha iyi durumda. Hem de çok daha geniş. Bir tepenin yamacındayım ve küçük bir kasabanın aşırı büyümüş yapılarına bakıyorum.

Yine de gözüme çarpan devasa kubbesi oldu.

Bulutlar artık bir sis tabakasından başka bir şey değil ve sabah ışığı, dağın yamacına yerleştirilmiş kavisli, görünüşe göre hasarsız bir yüzeye keskin bir şekilde yansıyor. Devasa, bölgedeki diğer her şeyden çok daha uzun, cilalı ve pürüzsüz dış cephesi zamanın yağmurun çizdiği kirle kaplanmış. Yine de kirin altında gri ya da açık kahverengi bir taş yok. Kesin olarak söylemek zor ama koyu, kan kırmızısı bir renge sahip gibi görünüyor.

Orada durup bir dakika boyunca değerlendirme yaptım. Hareket belirtisi yok. Aşağıya doğru inmeye başladım.

Ben hareket ettikçe taşlar sıcıyor ve yapraklar ayak altında çıtırdıyor, sessizlikte keskin. Boynumun arkası karıncalanıyor. Binaların arasında hava asık suratlı, kalın, sanki ayak seslerimi emiyor. Buraya gelirken bana eşlik eden kuşların yumuşak seslerini ya da vahşi yaşamın koşuşturmalarını hâlâ duymuyorum. Etrafımdaki karışık büyümenin bir kısmı temizlenmiş, daha kolay bir yol sağlamak için kesilmiş. Yakın zamanda gelen tek ziyaretçi ben değilim.

Önemli bir şey bulacağımı düşündüğümde ziyade formalite icabı bazı küçük binalarda üstünkörü bir tur atıyorum. Karanlık ve tozlular, moloz ve likenden başka bir şey içermiyorlar. Şaşırmadım. Veridius burayla her ne yapmak istiyorsa, mutlaka o kubbeyle bir ilgisi vardır. Dağdan çıkan çıkıntı en az bir o kadar yüksek, beş yüz metre genişliğinde olmalı.

Kıpkırmızı yapıya dikkatle yaklaşıyorum, tabanındaki küçük bir bölümü temizlemek için tünığimin kenarını kullanırken cüceleşiyorum. Bitkin yüzüm bana bakıyor, kırmızıya çalan bir renkle. Bir ayna kadar net değil ama çok da uzak değil.

Tırnağımla yüzeye vuruyorum. Taştan çok cama yakın bir şingirtı sesi çıkarıyor. Garip. Bıçağımı çekiyorum ve temizlediğim bölüm boyunca bıçağı çiziyorum. Hoş olmayan bir gıcirtı sesi geliyor.

Çeliği çıkardığımda iz kalmıyor.

Bulduğum yeri tedirginlikle inceledikten sonra geri çekiliyorum. Her şey tek parça gibi görünüyor, duvar dağa doğru neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşak bir kavis çizmeye başlamadan önce neredeyse yirmi metre boyunca dikey olarak yükseliyor. Daha yukarılarda çamura bulanmış pürüzlü, rastgele gibi görünen çizgiler seçebiliyorum: yazı değil, ama çatlak olduklarını da sanmıyorum. Balkon yok, merdiven yok, pencere yok.

Görebildiğim kadarıyla kapısı da yok. Amacına dair hiçbir belirti yok.

Eğriliği boyunca endişeli bir şekilde ilerliyorum. Burası olamaz. Geri dönmeden önce belki iki saatim var. Gökyüzüne bakıyorum. Dönüş yolculuğunu gün ışığında yapacağımı düşünürsek, belki iki buçuk saat.

"Çürüyen tanrılar." Tozlu kırmızı camın uçurumun yüzünde kaybolduğu kenara ulaşıyorum, sonra diğer tarafa dönüyorum, gözlerim tutunacak bir şey arıyor. "Vek, vek, vek."

Bir dakika sonra ters yönde geri döndüğümde Hiyerarşi sembolünü görüyorum.

Acele ediyorum. Amblem üç metre yüksekliğinde, yerde bitiyor ama bir giriş sağladığına dair hiçbir işaret göstermiyor. Üzerinde bir yazı var. Tanıdığım harfler. Diğer kalıntılarda gördüğüm eski Vetuşça.

LUCEUM. OBITEUM. RES.

HATIRLA, AMA YAS TUTMA.

Kalbim daha hızlı atıyor. Obiteum ve Luceum. Yine, Caeror'un kardeşine gönderdiği gizemli mesajdaki o bilinmeyen kelimeler.

Elimi sembolün olukları boyunca gezdiriyorum. Kazındığı yüzey soğuk ve sert, köşeler keskin. Aşınma belirtisi yok. İtiyorum, botlarım çimenlerin üzerinde kayıyor. Sonra derin oluklara tutunmaya çalışıyorum ve çekiyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Kubbenin tabanının geri kalanını kontrol ederek başka ayırt edici özellik olmadığından emin olmak için hızlı bir tur atıyorum - yok - ve sonra geri dönüyorum. Eğer içeri girmenin bir yolu yoksa bunun burada olmasının bir anlamı yok. Ve bu sembol bir kapı için doğru boyutta.

Sonraki on dakikayı piramit resminin etrafındaki kiri temizleyerek, ellerimi pürüzsüz camda gezdirerek ve bir şeyler arayarak geçiriyorum. Daha fazla yazı. İpuçları. Herhangi bir şey.

Sonunda yukarıdaki yazıya dönüyorum. Oturuyorum ve zihnimi zamanın ağır baskısından arındırmaya çalışıyorum. Güneş arkamda yükseliyor.

Metni inceliyorum. Kendi kendime yüksek sesle tekrarlıyor, ne söylediğinin ötesinde herhangi bir ipucu, herhangi bir anlam verip vermediğine karar vermeye çalışıyorum. Luceum ve diğer ikisi birer isim. Yerler mi? İnsanlar mı?

Caeror'un mesajının geri kalanını hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

"Luceum," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Luceum ve Obiteum ve... Scintres Exunus?"

Bir gıcırtı sesi, sabahın sessizliğine karşı bir kükreme, panik içinde ayağa fırlamama neden oluyor. İçindeki piramit sembolü yarılmaya başladığında kırmızımsı cam titriyor, her bir yarısı yavaş yavaş yana doğru katlanıyor. İniltiler kubbenin derinliklerinde devam ederken ışık açıklığın ağzında kayboluyor, yüzlerce parçanın yeniden düzenlenme sesi.

Yankılanan bir gümbürtüyle sona erer ve karanlığa doğru açılan üçgen bir delik bırakır.

Açılış isimsiz bir tehdit yayıyor. Düşünceli bir şekilde inceliyorum. Zamanlama tesadüf olamaz, ama daha önce belirli bir cümleyle harekete geçebilen İrade tabanlı yetenekler duymamıştım.

Yine de tereddüt edecek zaman yok.

El fenerimi geri alıp tekrar yakıyorum. Aydınlığı karanlık geçide yayılıyor. Merdivenler iniyor. İlerlerken ayak seslerim yankılanıyor.

Yol kısa sürede düzleşiyor ve Rickering ışığının kenarlara zar zor değdiği uzun, geniş bir koridor haline geliyor. Çatıyı göremiyorum. Koyu renkli kaya dağdan yontulmuş gibi görünüyor, dışarıdaki kırmızı camdan eser yok. Her şeyde bir yaşlılık hissi var, sanki onlarca yıldır bu yolda yürüyen ilk kişi benmişim gibi.

Tekrar tökezleyerek durmadan önce sadece birkaç adım atıyorum, duvar boyunca uzanan karanlık oyuklara bakmak için feneri daha yükseğe kaldırırken kollarım titriyor.

Tıpkı Akademi'nin yakınındaki harabelerdeki gibi. Erkekler ve kadınlar koridorda sıralanıyor. Çırılçıplak. Gözleri kapalı ve göğüslerine saplanmış obsidyen kılıçlar onları arkalarındaki taşla sabitliyor.

Hiçbiri hareket etmiyor. Hiçbiri gözlerini açmıyor. Ürperiyorum ve aceleyle geçip gidiyorum.

Ben daha on saniye yürümeden koridorun sonu ortaya çıkıyor; burada belki iki düzine ceset var, daha fazla değil. Rame'imın turuncu ışıltısı bir çıkmaz sokağı ortaya çıkarıyor; taş duvar, Roor'un yarım daire şeklindeki bir platforma daha fazla çıkmasına izin veren ince bir boşlukla kırılmış. Bel yüksekliğindeki bir parmaklık bir şeye baktığını gösteriyor. Bunun ötesinde ise sadece karanlık var.

Arkama tedirgin bakışlar atarak yaklaşıyorum. Boşlukta hareket olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum.

Ben yaklaşırken korkuluk ışığı yakalıyor, kırmızı parlıyor. Arkasında sadece dipsiz bir boşluk var, platformun kendisi de ancak tek bir kişinin üzerinde durabileceği kadar geniş. Boşluktan geçip üzerine çıkarken omuzlarım iki yandaki duvarlara sürtünüyor, gözlerim uçurumu süzüyor.

Bir öğütme ve sonra aniden fırlatılıyorum, tökezliyorum. Düşüyorum. Kırmızı korkuluklara çarpan kolum titriyor. El fenerim uyuşmuş avuçlarımdan kayarken sadece sessiz bir dehşet içinde izleyebiliyorum. Kenardan aşağı yuvarlanıyor, uçtan uca.

Kaybolmadan önce uzun, çok uzun bir süre düşer.

Tekrar ayağa kalkacak kadar kendime geldiğimde, platform onu karanlığa doğru takip etmeye başlamıştı.

XLI

İnişimin yumuşak olduğunu fark etmeden önce neredeyse koridora doğru cılgınca, tedbirsizce bir sıçrama yapmaya kalkışıyorum. Kontrollü, düşmüyor. İrade aşılarmış ulaşım platformlarının bu şekilde hareket ettiğini görmüştüm ama hiç birinde bulunmamıştım.

Kıpkırmızı parmaklığa tutunuyorum, nefeslerim hâlâ kesik kesik ve hışırtılı; tenim temas ettiğinde, cam gibi yüzey parlıyor ve zifiri karanlıktan şaşırtıcı bir soluklanma getiriyor. Yine de ışık aynı renkte. Her şeyi koyu kırmızıya boyuyor. Korkunç bilinmezliğe tercih edilir, ama çok değil.

Kendimi toparlayıp durum değerlendirmesi yapıyorum. Yukarıdaki koridor çoktan kaybolmuş ve arkamdaki duvar pürüzsüz. Tırmanılmaz.

Görünüşe göre bu beni nereye götürüyorsa oraya gidiyorum.

Boynumu bükmeyi isteksizce bırakıyorum. Arkamdaki duvar aniden yok olup, yerini yukarıda, aşağıda ve her tarafta mürekkep gibi bir karanlığa bıraktığında, sanki sonsuz bir uçuruma batıyormuşum gibi parmak eklemlerim korkulukların kızarmasına karşı bembeyaz kesiliyor. Taş platformun inişi endişeli dakikalar boyunca devam ediyor.

Parmaklıklardan gelen kırmızı ışık tekrar göz kırptığında ellerim endişeli tutuşlarından dolayı kramp girmeye başlıyor. Dehşet verici, sessiz karanlıkta birkaç saniye daha boşlukta savruluyorum.

Sonra, son olarak, aşağıdaki hafif Rare'ler.

Geri çekiliyorum, görüşümün aniden düzelmesi kafamı karıştırıyor. Meşaleler benden uzakta teker teker canlanıyor. İnmekte olduğum salon dağın kendisinden yontulmuş, yüzlerce metre genişliğinde ve uzunluğunda, muhtemelen yüz metre yüksekliğinde. Roor'dan tonozlu tavana kadar uzanan iki sıra devasa sütun, mekânı neredeyse katedral gibi gösteriyor.

Ve odanın en ucunda, duvara yerleştirilmiş devasa bir Hiyerarşi sembolü var, her şeyin üzerinde parlıyor. Bronz çizgiler parıldıyor

Kara taş.

Platformum yere yaklaştıkça yavaşlıyor, sonra yavaşça Roor'un üzerine yerleşiyor. Hareket etmiyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama burası bana eski geliyor. OI-sınırları. Tehlikeli.

Yine de görebildiğim kadarıyla hiçbir yerde hareket yok, ses yok.

Korku kaslarımı geriyor ama hâlâ bir programım var ve burası her ne ise Caeror'un Akademi'de geçirdiği zamanla bir ilgisi olmalı. Eğer ona ne olduğunu bulabilirsem, sırtımdaki hançerlerden en azından birinden kurtulabilirim.

Parmaklıklarımı açmaya zorladım ve gemiden indim.

Bir adım ötede. İki adım. Adımlarım salonun büyüklüğü tarafından yutuldu. Arkama bakıp duruyorum ama platform yere çakılı kalıyor.

Kendimi çelikleştiriyorum ve duvardaki devasa bronz sembole doğru ilerliyorum. Görebildiğim kadarıyla buradaki tek ilgi çekici nokta bu. Fark ettiğim kadarıyla ne bir kapı ne de bir çıkış var. Sütunlar kare şeklinde ve sade. Tüm muazzamlığına rağmen, burada gerçekten görülecek pek bir şey yok.

"Burası da neresi?" Kelimeleri dalgınca mırıldanıyorum, önümdeki devasa sembole bakıyorum.

"Bu bir test."

"VEK!" Çok da uzağımda olmayan bir yerden gelen sakın erkek sesiyle geriye doğru dönüp tökezliyorum. Adam sadece on adım ötemdeydi ama nereden çıkmış olabileceğini göremiyordum. Paçavralar giymiş. Ayakları çıplak. Uzun, dağınık siyah saçları yüzüne dağılıyor.

Gözlerinin olması gereken yerde sadece açık, kırmızı delikler olduğunu gizleyecek kadar kalın değil.

Yabancı korkuma tepki vermiyor. Sadece beni izliyor. Hareketsiz. Sessiz. "Kimsin... Tanrılar aşkına sen de kimsin?" Kelimeleri çıkarabildim

Sonunda. Elim hançerimin kabzasına kilitlenmiş, aramıza mesafe koymaya devam ediyordum.

"Artemius Sel olarak biliniyordum. Tecrit emrine ihanet eden biri idim. Yarılma'dan sonraki yedinci çağın isyanı sırasında eşzamanlılık kazanmaya ve Obiteum'un mührünü kaldırmaya çalıştım. Bu nedenle yasal olarak hizmetkârlığa mahkûm edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik ettim." O konuşuyor

kayıtsızca, monoton bir sesle, ama kelimeleri de garip bir şekilde geveleyerek. Ürperiyorum. Gözlerinin ham yuvalarına odaklanmamak çok zor.

"Pekâlâ." Artık temkinli olduğum kadar şaşkınım da. Adam saldırmaya meyilli görünmüyor; yine de etrafımda dönüyorum, böylece benimle geldiğim platform arasında kalmıyor. "Burası neresi Artemius?"

Adam hala bana dönük olacak şekilde dönüyor ama cevap vermiyor. "Beni duydun mu? Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Yanıt yok.

"Pekâlâ," diyorum yine yavaşça. "Bunun bir test olduğunu söylemiştin. Ne için?" "Temel proficiency."

"Neyin içinde? Bu ne anlama geliyor?"

Sessizlik.

İleri doğru tereddütlü bir adım attım. Elimi ona doğru sallayıp yüzüne bakıyorum. Hareketimi fark ettiğine dair hiçbir işaret yok. "Neden bir şey söylemiyorsun?" Hâlâ bir şey yok.

İç çekiyorum, her şeyden çok şaşkınım, her ne kadar ihtiyatlı olsam da. Görünüşe göre adam sadece belirli sorulara cevap veriyor. Kesinlikle rahatsız edici biri. *Çok rahatsız edici.* Ama hemen tehlikeli görünmüyor.

"Test nedir, Artemius?"

"Girişe ulaşmalısın." İşaret ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve onun kolunu takip ederek salonun en ucundaki devasa sembole doğru ilerliyorum. Sembolle aramda taştan boş bir alandan başka bir şey yok. "Bu pek..."

Artemius'a döndüğümde onu takip ediyorum. Adam ellerini arkasında kenetlemişti ama şimdi sol kolundan bir şey çözüyor ve bana uzatıyor.

Birkaç düzine küçük taşla süslenmiş bir bileklik. Her birinin üzerine benzersiz bir sembol kazınmış.

Almak için hareket etmiyorum, tanıdık manzara karşısında üşüyorum.

"Anlamıyorum." Hiçbir şey söylemiyor. Sadece uzatmaya devam ediyor.

"Buna neden ihtiyacım var?"

"Girişe ulaşmak için bunu takmalısınız."

Geçici olarak uzanıyorum. Bilekliği kabul ediyorum. Artemius'un kolu tekrar yanına düşüyor. Gözlerimi kısarak boş bakışlarına bakıyorum, merakım varlığının getirdiği tedirginlikle giderek daha fazla örtüşüyor. Adamın cevap verme şekli ezbere, sanki bir senaryodan okuyormuş gibi. Sadece belirli sorular sorulduğunda mı konuşabiliyor? Cevaplarını bildiği sorular mı, yoksa cevaplamasına *izin* verilen sorular mı? Durum ne olursa olsun, ve ben böyle şeyleri sadece peri masallarının en hayalperestlerinde duymuş olsam da, görünmeyen bir gücün esiri gibi görünüyor. Kendisinden başka birinin gücü altında.

Bilekliğin amacını bilmeseydim, onu alacağımı sanmıyorum. Ama birkaç saniyelik uzun bir tereddütten sonra onu sol koluma geçirip sıkıca tutturuyorum. İnanılmaz derecede hafif.

Cildime yerleşirken bir sürünme hissi var. Ve sonra koridorda kükreyen, gıcırdayan bir hareketlilik başlıyor.

İleride yerden taşlar fışkırırken tökezleyerek geri çekiliyorum. Sade siyah duvarlar yukarı doğru çarparak yükseliyor, en az otuz metre yüksekliğe ulaşıyor ve devasa Hiyerarşi sembolünün görünmesini kısmen engelliyor. Yeni oluşan yapının kemerli tek bir girişi tam önümde uzanıyor. İçinden birden fazla yöne ayrılan geçitleri görebiliyorum.

Duvarlar daha uzun ve planı yukarıdan görmenin bir yolu yok. Ama tam olarak ne olduğunu biliyorum.

İki dik haçı olan bir taş seçiyorum ve kısa, keskin bir dönüş yapıyorum. Yeterince eminim, en soldaki köşe bölümünden yumuşak bir ızgara yankılanıyor. Tam da Labirent'te olması gereken yerde.

"Testi geçersen ne olacak Artemius?" Sessizce soruyorum.

"Obiteum ve Luceum'a giden kapıdan geçeceksiniz. Ancak burada kalmanıza izin verilmeyecek. Eşzamanlılık sadece liderlik için ayrılmıştır."

"Obiteum ve Luceum, bunlar yer mi? Neredeler?" Yanıt yok. "Senkronizm nedir?" Yanıt yok.

Önümdeki ürkütücü manzarayı bir süre daha düşündüm. Anlamaya çalışıyorum. "Eğer oraya girersem, herhangi bir şey beni diğer tarafa geçmekten alıkoymaya çalışır mı?"

"Kalıntılar yolu koruyor."

"Kalıntılar nedir?"

Yanıt yok.

Alnıma masaj yapıyorum. İç çekiyorum. Araştırmalarıma devam ediyorum.

Artemius çoğunlukla boş boş bakıyor: bu salonla, bu "testle" ilgili sorulara cevap verebilecek gibi görünüyor ama başka bir şey söylemiyor. Geçmişini sorduğumda, bir hain olduğuna dair açıklamasını tekrarlıyor. Labirent'in amacı hakkında daha fazla bilgi almak istediğimde, girişe ulaşmak için bilekliği takmam gerektiğini söylüyor. Bu, temel beceriler için bir testmiş. Geçersem Obiteum ve Luceum'a açılan kapıdan geçebileceğimi söyledi.

Diğer tüm sorularım gözsüz bir sessizlikle karşılanıyor.

Belki de on beş dakika süren sonuçsuz bir araştırmadan sonra, sinirli bir küfür mırıldanıyorum ve kontrol braketini kolumdan çıkarmaya başlıyorum. Bu test her neyse, risklerini bilmiyorum. Riskleri anlamıyorum. Cihaz derimden kurtulur kurtulmaz, siyah duvarlar tekrar toprağa gömülmeye başladığında taşların gürültülü gıcirtısı duyuluyor. Saniyeler içinde benimle uzak duvardaki sembol arasında sadece pürüzsüz Roor kalıyor.

Bilekliği huysuzca Artemius'un ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Buna neden ihtiyacım olsun ki? Neden şimdi yürüyerek karşıya geçemiyorum?"

Gözsüz adam eğilir. Onu alır ve kayıtsızca koluna bağlar. "Accord kapıya bu kadar yakınken çok güçlü hale geliyor. Obiteum'dan kalanlar yolu koruyor. Göstermemi ister misiniz?"

Düzeltiliyorum. Yeni bir cevap.

"Pekâlâ," diyorum, kararsızlığımı belirtmek için kelimeyi uzatarak. Tonlama adam üzerinde bir etki yarattıysa da bunu belli etmiyor. Dönüyor ve devasa, üç çatallı bronz piramide doğru yürümeye başlıyor.

"Bekle." Kaşlarım çatıldı. Tedirgin. Artemius durmuyor.

Labirentin olduğu yere geçerken bir dalgalanma olur. Sanki adam görünmez bir su duvarından geçmiş gibi havada dalgalanan yarı saydam bir bulanıklık.

Ve sonra, dalgalanma Hiyerarşi sembolüne ulaştığında, bir şey var olur.

Donup kaldım. Bir an önce orada hiçbir şey olmadığına yemin edebilirim, ama şimdi üç karanlık şekil var. Siyah dalgalar, donuk ışıktaki parıldıyor.

Artemius'a doğru koşuyorlar.

Korkudan dilim tutuldu. Kabaran dalgalar, koyu renkli cam gibi görünen binlerce parçadan oluşuyor ve yaklaştıkça kazıyarak, çizerek ve öğüterek ilerliyor.

"Artemius! Geri çekil!" Sonunda sesimi yükselttim. Artemius dönmedi. Yürümeye devam ediyor. "Koş!" Bu sefer bağırarak söylüyorum.

Dalgalar ona çarptı.

Saldırırken şekil değiştiriyorlar. Artemius'u gövdesinden mızraklayan sivri mızraklar filizleniyor, kanla kaplı uçları sırtından dışarı çıkıyor. Çaresiz bir dehşet içinde bağırıyorum. Gözsüz adamın nefes alışını buradan duyabiliyorum. Etrafı sarılınca ses kesiliyor; derisinin döküntüleri ışınlanarak yok oluyor, siyahın içinden kırmızı lekeler çıkıyor. Gölge camdan bir dağın altında kayboluyor.

Kaos hızla dağılıyor, dalgalar uzaklaşıyor. Doymuş. Roor'un üzerinde sadece parıldayan bir leke kaldı.

Tökezliyorum, iki büklüm oluyorum ve öğürüyorum. Her şey uzak, kopuk görünüyor.

Sanki bu başkasının başına geliyormuş gibi.

Korku beni tekrar düzelttiğinde, karanlık kitleler kayboldu.

Tükürüyorum ve titreyen bir elimle ağzımı siliyorum. Bunlar Kalıntılar olmalı. Labirent'in yükseldiği yerin sınırlarından daha uzağa gidebilirler mi? Buradaki varlığımın farkındalar mı?

Duvarları tekrar yükseltmek için kontrol braketini de kullanamam. Artemius ile birlikte tüketildi.

Nihayet gözlerimi önümdeki kırmızı lekeden ayırıp döndüğümde, yaklaşık on adım ötede sessizce duran genç bir kadın görüyorum. Ellerini arkasında kavuşturmuş. Omuz hizasındaki siyah saçları keçeleşmiş. Uzun tuniği yırtılmış. Gözleri Artemius'ununki gibi görmüyor.

Geri çekiliyorum. Bir dizi ürkek küfür savurdum. O tepki vermiyor.

"Tüm bunların içinde..." Ellerimi kaldırdım. Endişe yerini kızgınlığa bırakıyor. "Kim bu Sen?"

"Ben Elia Veranius olarak biliniyordum. Tecrit emrine ihanet eden biriydim. Yarılma'dan sonraki on birinci çağda Obiteum'a eşzamanlılık kazandırmaya ve mührü kaldırmaya çalıştım. Bu yüzden yasal olarak

hizmetkârlığa mahkûm edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik ettim."
Sesi tiz. Reedy.

Tüylerim diken diken oluyor. "Tabii ki öyleydin," diye mırıldandım. "Pekâlâ. Bana bu test hakkında anlatabileceğin her şeyi anlat."

Sol kolunu öne doğru uzatarak bir bileklik ortaya çıkarıyor. "Bu temel beceriler için bir test. Yol Kalıntıları tarafından korunuyor. Bunu gösterebilirim-"

"Hayır. Hayır. Tanrılar, hayır." Onu durdurmak için ellerimi çılgınca sallıyorum. "Gösteri yapmak yok. Kesinlikle gösteri yok."

Sonraki on beş dakikayı Elia'ya aklıma gelen her soruyu sorarak geçiriyorum. Araştırıyorum. Deneyerek. Çok az şey öğreniyorum. Ve buradaki zamanımın tükenmekte olduğunu çok ama çok farkındayım.

"Sınava girmeden nasıl ayrılabilirim?" Bunu zaten Artemius'tan öğrendim ama doğrulamak istiyorum.

Elia geldiğim platformu gösteriyor. "Bu seni girişe geri götürecekt."

Onu onaylayıp onaylamamamın bir önemi olduğunu düşünmesem de, bu onay karşısında rahatlayarak nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Gidebilir misin?" Cevap yok. "Aynı şekilde geri dönebilir miyim?" Cevap yok.

Duvardaki bronz sembole -ve altındaki koyu lekeye- son bir kez ihtiyatlı bir bakış atarak uzaklaşıyorum. Elia takip etmek için bir hamle yapmıyor.

Dönüş yolculuğu bir kez daha kırmızıyla yıkanıyor, platform ben adım atar atmaz yükseliyor ve korkulukları kavırıyor. Yükselirken zihnim koşuşturuyor. Caeror'a olan şey bu muydu? Labirent'te koşmaya çalıştı ve o... *şeyler* tarafından öldürüldü mü? Ulciscor'a ne rapor edeceğimi bile bilmiyorum. Labirentin bir test olduğunu anlıyorum. Obiteum ve Luceum'a açılan diğer taraftaki kapıya ulaşmanın bir yolu. Ama bunun ötesinde... Obiteum ve Luceum'un nerede *olduğunu* bile bilmiyorum. Ya da eşzamanlılığın ne olduğunu, Rending'i ya da izolasyon emrini.

Yine de önemlidirler, bu çok açık.

Platform giriş koridorunun sonuna kadar kapandıktan sonra kıpkırmızı ışık ilerleyebilmem için yeterli aydınlatmayı sağlıyor. Her iki yanımdaki cesetler derin gölgeler tarafından gizlenmiş durumda.

"Scintres Exunus," diye bağıriyorum merdivenlerin dibine ulaştığımda.

Yukarıdaki yol açılıp temiz hava yüzüme çarparken, her türlü rahatlama altın ışıqla kısa kesiliyor. *Vek*. Öğleyi geçmiş. Fark ettiğimden çok daha geç. I

yukarı doğru tırmanmak. Hayatta kalmayı kutlayacak zaman yok. Aciliyet yorgun bedenime canlılık veriyor.

Bu yakın olacak.

XLII

Ormanda ilerlerken dallar bağrımı yırtıyor, yorgun kaslarım geriliyor, nefesim kesik kesik geliyor. Günün saati sayesinde öncekinden daha hızlı gitme riskini göze alabiliyorum ama çok fazla değil. Işık çoktan solmaya başladı. Aslında, bulutlarla gizlenmiş güneş, şu anda tırmanmakta olduğum tepeyi yirmi dakikadan daha uzun bir süre önce öptü.

Yolun üçte ikisinden daha iyiyim sanırım ama çok yorgunum. Koşmaktan çok tökezliyorum. Midem içimi emiyor, ciğerlerim yanıyor, boğazım nemli olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyor. İçimde akıp giden tedirginliğe rağmen, bedenim ancak bu kadarını kaldırabilir. Durmam gerekiyor. Yemeli ve içmeliyim. Birkaç dakikalığına da olsa dinlenmeliyim.

Yolumun kesiştiği birçok dereden birine ulaşana kadar ilerliyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp yosunlu zemine yığılmadan önce içiyorum, başım çimlerin üzerinde. Her ne kadar cazip gelse de gözlerimi kapatmıyorum. Uykuya dalarsam zamanında dönme şansım yok.

Orman etrafımda huzurlu bir şekilde hışırdıyor ve su tepemde neşeyle şırıldıyor. Henüz dalgaları duyacak kadar denize yakın değilim. Orada uzanıyorum, nefes alış verişim daha düzenli bir hale geliyor, durum değerlendirmesi yapıyorum. Ne kadar ilerlediğimi ve daha ne kadar ilerlemem gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Buradan sonra şansım nedir.

Sonunda tekrar oturdum. Başım dönüyor, bir şeyler yemem lazım.

Dere 1sh'larla dolup taşıyor ve çocukluk tecrübesi sayesinde bir tanesini çekmek nispeten kolay. Kıyıya vurup soluk soluğa kalırken, pulları sönmekte olan ışıktaki kızarıyor. Rint'imi küçük bir 1re yakmak için kullanıyorum; iyi bir esinti var ve fark edilmesi için yeterli duman olmamalı. Çok geçmeden 1sh közün içinde pişiyor.

Yer belirleme iğnesini cebimden çıkarıp tekrar sallıyorum, bir şekilde çekip çekmediğini anlamak için zorluyorum. Yine de hiçbir şey yok.

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, nehrin aşağısında bir yerlerden gelen zayıf, acınası iniltiyi neredeyse kaçırıyorum.

Tekrar geldiğinde kaşlarımı çatarak dönüyorum. Yalvaran, acı çeken bir ses. İnsan sesi değil.

Bıçağımı çekiyorum. 1re hala çalışıyor; 1sh bir şey ama daha büyük bir şey daha iyi olurdu. Ve yükselirken sendelediğime bakılırsa, yemek pişirmek için harcayacağım fazladan zaman buna fazlasıyla degecek.

Dere yatağı boyunca sürünüyorum, bıçağımı çıkarıyorum, çömeliyorum. Ses gittikçe yükseliyor. Israrcı bir ses. Acı bir inilti, bağırışlarla noktalanıyor.

Bir virajı dönüyorum ve Alupi yavrusunu görüyorum.

Kapana kısılmış, yarı suya batmış, bir şekilde üzerine düşen ağır bir dalın altından çıkmak için çırpınıyor. Yaratık sadece bir ayak kadar uzun - büyümeleri gereken boyut göz önüne alındığında çok genç olmalı. Yüzünün yan tarafından akan kan, sığıltaki taşların arasında dağılmadan önce suya parlak kırmızı renkte karışıyor. Siyah kürkü keçeleşmiş. Parlak gri gözleri beni ve Rash'i vahşi bir öfkeyle süzüyor, dişleri uyarı hırıltısına dönüşüyor.

Etrafını inceliyorum ama hareket eden başka bir şey yok. O zaman yavru sürü tarafından terk edilmiş. Bunu duymuştum: Kurtların aksine, alupi yavrularının kendilerine bakmaları gerekir. Biri yaralanırsa, kangrenli bir uzuv gibi kesilip atılır.

Yavruya doğru ilerliyorum, tüylerinin diken diken olmasına aldırmadan, bıçağımı hazır tutuyorum. Değerlendiriyorum. Muhtemelen derisini yüzüp etini yarım saat içinde pişirebilirim. Yaratık yine hırlıyor, gıcırtılı sesi korkutucu olmaktan çok uzak. Sonra suyun içinde daha da kayarak neredeyse başını aşacak şekilde bağılıyor ve kendini düzeltmek için çılgınca çırpınıyor. Sonunda çamurlu kıyıda güvende olacak kadar uzaklaşana kadar hantal bir şekilde kayıyor.

Benimle yüzleşmek için oyunbazca dönüyor. Hâlâ dişlerini gösteriyor. Yüksek perdeden bir uyarı daha yapıyor, ama sonra ruhu kırılmış gibi görünüyor ve tekrar kaymaya başlarken bir sızlanmaya dönüşüyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Ona merhamet etmiş olacağım; zaten burada ölecekti. Titreyen, hırlayan saç yumağına doğru ilerliyorum. Kendimi çelikleştiriyorum. Kaldır

Bıçak. Bana bakmaya devam ediyor, doğrudan gözlerimin içine. Korkuyor ama sinmiyor.

Cari'nin Suus'ta bir yavrusu vardı. Onu istiladan iki ay önce mi almıştı? Ona Abrazo derdi. Onun yatağında uyumasına izin verirdi. Ailemizin isteklerine karşı, tabii ki.

"Vek. Vek. Çürüyen *tanrılar*." Elimi bıraktım. "Seni lanet olası yumuşak kalpli..."

Bıçağı kınına geri sokuyorum ve alupinin yanına çömeliyorum.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," diye mırıldanıyorum, ona zarar vermek istemediğimi belirtmek için dikkatlice elimi uzatıyorum. "Belki de sana Diago demeliyim." Kendi kendime acı acı gülüyorum.

Beni ısırdı. Şimşek gibi hızlı, tepki veremeyeceğim kadar hızlı. Küçük, jilet gibi keskin dişleri derimi kesiyor ve acı içinde bağıryorum, elimi geri çekip sallıyorum, kırmızı parçalar dereye sıçıyor. Neredeyse belki de kızartılmasının daha iyi olacağına karar verecektim. Sonra duruyorum, onun yerine kendimi tekmeliyorum. O bir köpek değil. Acı çeken vahşi bir hayvan. Elbette bunu yapacaktı.

Yarayı bağlamak için tuniğimden bir şerit koparmadan önce derede yıkıyorum. Acı veriyor ama derin değil. Sonra 1re'ne doğru geri dönüyorum. Gittiğimi gören yavru, bana acıklı bir şekilde sızlanıyor.

"Sabırlı ol," diye omzumun üzerinden homurdanıyorum. 1sh'ın yemek pişirdiği yere çekiliyorum.

-daha doğrusu bir tarafı yanmış, diğer tarafı çiğ kalmış- ve közün içinden kapıyorum, bu sırada kendi kendime yarı mırıldanarak küfürler ediyorum. Sonra da çıkardığım gürültüyü umursamayacak kadar sinirli bir şekilde geri çekiliyorum.

"İşte." Bir parça 1sh koparıyorum ve çok dikkatli bir şekilde hayvana uzatıyorum. Alupî bana derin bir şüpheyile bakıyor, ama koku burun deliklerine ulaşır ulaşmaz ileri atılıyor, çenesi birkaç kez sonuçsuzca kırılıyor ve sonunda parçayı ağzına alıyor. Hayvan açgözlülükle yalayıp yutuyor.

İşini bitirir bitirmez bana bakıyor, gözlerinde bir beklenti var.

Kaşlarımı çatıyorum. "Oh için..." Başımı sallıyorum, sonra 1sh'ın geri kalanını yere atıyorum. Neredeyse ilk parça kadar çabuk bitti.

"Şimdi yardım etmeme izin verecek misin?" İzin vermezse yavru için çok kötü olur, çünkü bir başarısız deneme daha yaparsa doğru olanı yapıp acısına son vereceğim.

Neyse ki, elimi uzattığımda -bu kez birkaç kat tunik tarafından iyi korunuyor- yavrunun üst dudağı geriye kıvrılıyor, ama bundan daha fazlasını yapmıyor.

Hayvanı çözmek bir dakika sürüyor; kurtulur kurtulmaz topallayarak uzaklaşmaya çalışıyor ama hemen yere yığılıyor, yan yatıyor, nefes alıp vermeler arasında inliyor. Dehşet içinde göğsünün kabarışını izliyorum.

"Sen birsin," diye fısıldıyorum ona. Terk edilmiş ve yalnız, yaralı, mücadele eden.

Belki de burada itiraf etmek istediğimden daha fazla kendimi görüyorum.

Tuniğimden bir bez parçası daha koparıp suya batırıyorum ve hayvanın uzun yarasındaki keçeleşmiş kiri ve kanı dikkatlice yıkıyorum. Yaratık inliyor ve seğiriyor, bir noktada elime başarısız bir şekilde karşılık vermek için dönüyor, ama ben onu bekliyorum ve zamanında temizliyorum. Kesik kötü ama ölümcül değil ve bir yerinin kırıldığını sanmıyorum.

Şeridi tekrar yıkıyorum ve yarayı bağıyorum. Bu pek de ideal bir çözüm değil -hayvanın çok geçmeden endişeleneceğini tahmin ediyorum- ama o zamana kadar kanın yoğunlaşmasını sağlamak yeterli olabilir. Düzenli hareketin de yarayı tekrar açacağını sanmıyorum. Yaratık titriyor, ben de pelerinimi çıkarıp yavrunun vücuduna sarıyorum ve elimden geldiğince kurutuyorum. Ne zaman biteceğinden emin değilim ama işim bittiğinde alupı titremeyi bıraktı ve ya uyuyor ya da kendinden geçmişti. Umarım ilkidir.

Endişeyle izliyorum, sonra iç çekiyorum. Neredeyse on beş dakika oldu. Hâlâ açım ama dinlendim. Kafam da daha berrak. Yavruyu öldürmüş olsaydım hissedeceğimden daha iyi hissediyorum, ama her halükârda gitmem gerekiyor.

Elimi yavaşça alupinin başına koyuyorum. Kaba saçlarını geriye doğru düzleştiriyorum. Seğiriyor ama gözleri açılmıyor. Uyanıp uyanmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Pelerinime sararak bırakıyorum. Benim olduğu anlaşılamaz ve zaten suya girdiğimde onu giymeyeceğim.

Son 1re'min üzerine toprak atıyorum ve tekrar koşmaya başlıyorum, düşüncelerim kubbeden çıktığımdan beri olduğundan daha keskin, daha düzenli. Hâlâ yorgunum ama mola bana iyi geldi. Etrafımdaki orman seyrelmeye başlayana ve havaya tuz kokusu değene kadar bir buçuk saat boyunca ilerliyorum.

Çok geçmeden uçurumun kenarındayım: tam olarak tırmandığım yerde değilim ama çok uzakta olduğunu da sanmıyorum. Bilmediğim kıyı şeridinde yönümü bulmaya çalışıyorum.

Ya da ufuktaki aynı demirleme noktalarını. Kenardan baktığımda, aşağıda önceki geceden kalan 1re'ye benzeyen hiçbir şey göremiyorum.

Güneş çoktan bulutlarla kaplı ufkun altına inmiş, her şey pembe ve mor tonlarına bürünmüştür. Transvect çoktan Nekropol'den ayrılmış olacak.

Yer belirleme iğnesini tekrar bulmayı pek ummuyorum ama iğneyi zincirinden sarkıtır sallamaz, nazik ve ısrarcı çekimin iş başında olduğunu görebiliyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Birkaç saniye daha test ettikten sonra doğruluyor. Batıya, dalgaların arasında uzaktaki beyaz bir monolite doğru sürükleniyor. Neden daha uzakta çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama şu anda olduğu sürece umurumda değil.

Rahatlama bana enerji patlaması yaşıyor ve daha fazla zaman kaybetmiyorum. Seçtiğim iniş tam olarak en güvenlisi değil ama en hızlısı. Hedefimi aşma korkusu olmadan bir sonraki dar çıkıntıya, bir sonraki çıkıntıya kayabileceğim noktalar var. Acı verici - her iki avucum da sarılı olsa bile, kaya ve çalılar zaten parçalanmış olan tünığimi kesiyor ve çok geçmeden beyazı boyayan kırmızı lekeler oluşuyor - ama yeterince etkili. On dakika içinde taşlı kumsaldayım.

Botlarımı ve tünığimi çıkarıp kayaların altına gömüyorum. Işık azalıyor. Transvect dönmeden önce belki kırk dakikam var. Eğer şanslıysam.

İrade yüklü nesnelerimin güvende olduğundan emin olduktan sonra Quus Denizi'nin buzlu ve dalgalı sularına dalıyorum.

Yorgunluğum o ilk soğuk şokuyla silinip gidiyor; nefesim kesiliyor, dişlerimi sıkıp dalgaları itmeden önce duraklamak zorunda kalıyorum. Bu yöne gitmek daha zor ve kaslarım çoktan tükendi. Neredeyse iki gündür uyumadım. Her kulaçta ağırlığımın iki katını suyun içinde sürüklüyormuşum gibi hissediyorum.

Sanırım beni kurtaran Suus'ta yıllarca yüzmüş olmam. İçgüdüsel teknik devam etmemi sağlıyor, eforumu en aza indiriyor, enerjim azalsa bile ciğerlerime su çekmememi sağlıyor. Ne zaman bezmeye başlasam -ki bu sık sık oluyor- yukarı bakıyorum. Karanlığın gökyüzünü nasıl da kaplamaya başladığını görüyorum. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Kıyı, ileride yükselen demirleme noktası ve yer belirleyici iğnenin karışımına göre konumumu kontrol etmek için iki kez suya giriyorum. Bu gecikme değerli zamanıma mal oluyor ama rotadan sapıp kendimi Deniz Duvarı'nın üzerinde bulma riskini göze alamıyorum. Ama sadece birkaç derece düzeltmem gerekiyor.

Hava neredeyse zifiri karanlık, bulutlar tepedeki yıldızları gizliyor. Neredeyse varmak üzereyim, ama zaman da yaklaşmış olmalı. Ciğerlerim yanıyor ve her kulaçta neredeyse ağlayacak gibi oluyorum, sadece çaresizlik beni itiyor. Çok uzağa yüzmekten korkarak giderek daha fazla duraklamaya başlıyorum. Demirleme noktası üzerimde yükseliyor.

Yukarı bakıyorum ve ufukta onu görüyorum. Alacakaranlığın son öpücüğüne karşı sadece bir nokta, ama onu karıştırmak mümkün değil.

Transvect geliyor.

Ellerim titreyerek yer bulucuyu bir kez daha çıkarıyorum. Zar zor sallanıyor, belki çok hafif sola kayıyor. Birkaç kulaç yüzüp tekrar deniyorum. Bu sefer hiç hareket yok. Dümdüz aşağı çekiyorum. En fazla bu kadar yaklaşabilirim.

İğneyi ikiye ayırıp bıraktığımda yorgunluktan, soğuktan ve endişeden her şey titriyor. Ulciscor'un aşılması şimdi bozulacak. Bu kadar az miktarda İradenin kendisine geri döndüğünü fark ederse, muhtemelen rahatlayacaktır.

Kısaç için elimi cebime attım. Transvect yaklaşıyor, alçalıyor. Çok aceleciyim, çok seğiriyorum ve gerginim, parmaklarım çok uyuşmuş. Onu çekip kurtarmaya çalışırken taş kısaç kumaşa takılıyor.

Bırakıyorum.

İnanmadığım, dehşete kapıldığım bir an oluyor. Mürekkepli suyun içinden bileziğin olabileceğini düşündüğüm yere doğru ilerliyorum ama ellerim birkaç panik denemesinden sonra sadece sıvıya dokunuyor. Gözümün ucuyla Transvect'in büyüdüğünü görebiliyorum, görüşümde zaten inanılmaz derecede büyük, bana doğru düzgünce kayıyor.

Nefes nefese kaldım ve daldım.

Umutsuz bir durum, bunu zaten biliyorum; taş, kendimi aşağıya doğru itebileceğimden çok daha hızlı batacak. Neredeyse körüm, yukarıda bana hangi yolun yukarı olduğunu gösterecek kadar ışık yok. Aşağı doğru itiyorum, aşağı doğru, elimden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde, çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca. Burası inanılmaz derecede derin olacak. Asla sonunu getiremeyeceğim.

Elim taşa çarptı.

Taş değil ama büyük, pürüzsüz ve sıçan gibi bir şey. Ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı, ama anlamam gerekirdi. Deniz duvarının kenarı.

İçimdeki korkuyu bastırıp çaresizce çırpınıyorum, zaten yorgunluktan bitap düşmüş olan ciğerlerim zorlukla dayanıyor. Başım dönüyor. Ellerimin altında pürüzsüz taştan başka bir şey yok.

Sonra parmaklarım yer değiştiren bir şeye değiyor; açgözlülükle kavıyorum ve bileziği kavrarken neredeyse rahatlama solluğuyla değerli havamı kaybediyorum. Yukarı bakıyorum ve sevincim kısa sürüyor. Transvect tam üstümde.

Düşünecek, sonuçlarını düşünecek zaman yok.

Sol bileğimdeki kelepçeyi çıkarıyorum.

Omzum yuvasından kopuyormuş gibi hissederken, bileğimden kurtulmaya çalışan taş elimin tabanını oyarken havamın geri kalanı bir feryatla kayboluyor. İnanamayacağım kadar hızlı bir şekilde suyun içinde bir oyuncak bebek gibi çekiliyorum. İstemsizce nefes alıyorum. Ciğerlerim tuzlu sıvıyla doluyor.

Denizden koparılırken yarı bağıriyor, yarı boğuluyorum, bileğimdeki yoğun baskıyı azaltmak için boştaki elimi çılgınca kullanarak kelepçeyi kavıyorum. Yükseldiğimi fark ettiğim gerçeküstü bir an var, aşağıdaki karanlık su aceleyle uzaklaşıyor. Sonra Transvect'in alt tarafına öyle bir çarpıyorum ki, inlemekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşırılmış bir halde öylece kalakalıyorum. Rüzgâr beni savuruyor, üzerimdeki azıcık giysiyi de kesiyor. Transvect yükselmeye ve hızlanmaya devam ederken sersemlemiş bir şekilde, tehlikeli bir şekilde sallanıyorum. Sol bileğim ve buz gibi soğukta omuzlarım çok ağrıyor.

Gözlerimin önündeki sis, kendimi Transvect'in dibine sabitlemeye çalışmama yetecek kadar dağılıyor. Hayal edilemeyecek kadar şanslıydım; ben ona ulaşmadan önce geçmişti, bu yüzden planlandığı gibi arka uca bağlandım. Daha erken olsaydı, içerideki cul kayabilir ve beni kurtaramayacağım bir yerde asılı bırakabilirdi.

Erişim platformuna ulaşmak çok zor, ancak birkaç kez sallandıktan ve kolumdaki acıdan neredeyse çılgılık attıktan sonra, 1 parmaklarımın ucuyla kenarı kavramayı başarıyorum, sonra bacaklarımı direğin etrafına garip bir şekilde sarıyorum. Olabildiğince güvenli bir şekilde, sağ elimle karşıya uzanıyorum ve sol bileğimdeki taş kelepçeyi çözüyorum.

Omzumdaki şiddetli baskı hemen hafifliyor. Kelepçenin çok aşağıdaki suya düşmesine izin veriyorum -sadece içeridekine ihtiyacım var- ve sonra kendimi yukarı çekiyorum. Ulciscor'un talimatlarına uyarak giriş kapağını açıyorum ve üzerinde duran halıyı kenara iterek içeri bakıyorum. Kimse son Transvect'i yakalama riskine girmeyecekti ve Ulciscor ne olursa olsun bu bölümün temiz olduğundan emin olacaktı ama yine de içeride kimsenin olmadığını görmek beni rahatlatmıştı. Bu gece en azından bir şey yolunda gitti.

Arabanın mutluluk veren sakinliğine doğru tırmanıyorum ve sırtüstü yere yığılıyorum, kendimi bir kez daha ayağa sürüklemeyi önce orada kalmanın cazibesıyla savaşıyorum.

Giysi bohçam, neyse ki, beni buraya çeken demirleme borusuyla birlikte hâlâ dün gece sakladığım yerde duruyor. Dinlenmek için zaman yok; adanın üzerindeyiz bile. Sırılsıklam giysilerimi çıkarırken titriyorum, taze pelerinle kurulandıktan sonra telaşla giyiniyorum. Neredeyse vardık ama yırtık pırtık tuniğimi, iç çamaşırlarımı ve elimdeki bandajı hâlâ açık olan kapaktan dışarı atıyorum. Vahşi doğada birileri bir şekilde bunlara rastlasa bile, onları bana bağlamanın bir yolu yok.

Erişim kapağı bir dokunuşla kayarak kapanmaya çalışıyor ve araya sıkıştırdığım taş parçasını gıcırdayan bir çatırtıyla kırmayı başarıyor. Kırık parçaları atıyorum. Bırakın kapak düzgünce kapansın. Halıyı yerine koyun. Tekrar yavaşlıyoruz ve pencereden Akademi'nin platformunu görebiliyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, pelerinimle yüzümü tekrar ovalıyorum, giysilerimin altında olabildiğince çok yarayı gizliyorum. Titremeyi durdurmak için ellerimi kuvvetlice birbirine sürtüyorum, sonra kapıya en yakın koltuğa oturuyorum ve sıkılmış görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Yirmi saniye sonra Transvect kayarak durdu. Kapılar açılıyor ve ben sakince duruyorum. Ellerimi arkamda birleştirdim. Dışarı çıkıyorum.

"Vis? Yakın kesiyorsun." Bu Praeceptor Taedia, gri saçları arkasındaki lambalar tarafından vurgulanarak yanımda dolaşıyor. Arkamdan Transvect'e kaşlarını çatarak bakıyor, herhangi bir şüphe belirtisi yok. Aslında bana neredeyse hiç dikkat etmiyor. "Feriun seninle mi?"

Arkama bakıyorum ama bir hareket yok. Feriun dördüncü sınıfta bir öğrenci sanırım. Uzun boylu, atletik bir çocuk, birçok yönden İndol'u andırıyor. Baştan aşağı Katalan. "Onu görmedim ama acelem vardı. "Onu görmedim ama acelem vardı.

Sanırım benden sonra binmişlerdir." Gıcırdayan dişlerimin arasından dökmek yerine kelimeleri düzgün tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Hm." Taedia ve ben durup izliyoruz; otuz saniye kadar sonra kapılar kapanıyor ve Transvect geldiği yöne doğru tekrar hareket ediyor. Taedia arkasından kaşlarını çattı. "Aptal çocuk. Dersi kaçırırsa Scitus onun rütbesini düşürür."

Daha fazlasını söylemesini, zorlukla iyileşen nefes darlığımı ya da ıslak saçlarımı fark etmesini, hatta neden son Transvect'e yetişme riskini aldığımı sormasını bekliyorum. Yine de sormuyor. Sadece dalgınca omzuma vurdu. "Hadi o zaman."

Hemen elini çekip baktığını görüyorum; belli ki oradaki nemi hissetmiş. Bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor, sonra bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıp homurdanıyor.

Dönüş yolu yeterince zararsız, Taedia ilgisiz bir şekilde Atalar Festivali'ndeki deneyimimi soruyor. Akademi'nin kapısında el sallayarak içeri girdik, ismim geri dönen öğrenciler listesinde kontrol edildi ve tek bir teşekkür kelimesi bile edilmeden yatakhaneye doğru yola çıkarıldım.

İyi aydınlatılmış yollardan aceleyle geri dönüyorum, sohbet etmek isteyebilecek başka biriyle karşılaşmadığım için minnettarım. Yatakhane sessiz, koridorlarda kimse yok. Odama giriyorum. Cyrus ve Cato uyuyor, ama her zaman olduğu gibi Eidhin köşesindeki masanın üzerine eğilmiş, panjurlu lambası yanıyor.

Ben içeri girerken dönüyor. Beni inceliyor. "Berbat görünüyorsun."

Bu bir soru değil, başka herhangi birinden gelebileceği gibi. Gözlemine yapıyor ve yanıt beklemeden dönüp çalışmalarına devam ediyor. Arkasından sırtıyorum, sonra titreyerek nemli giysilerimi çıkarıyorum ve yatağa giriyorum.

Dişlerimin takırdamasına izin vermek istemediğim için çenemin gevşemesi biraz zaman alıyor ama sonunda vücudumun kapalı sıcaklığı işe yarıyor. Nefes alışım rahatlıyor.

Hâlâ çok ağrıyor, özellikle de omzum. Dallardan kaynaklanan çiziklerim, elimde alupı ısırtığı ve bileğimde kötü bir yara var. Transvect'le çarpışmadan dolayı sol tarafımın tamamının büyük bir çürük olduğuna eminim.

Bunların hiçbirisi beni hemen derin ve rüyasız bir uykuya dalmaktan alıkoymuyor.

XLIII

DAHA ÖNCE DE KÖTÜ BİR ŞEKİLDE YARALANDIM. Letens'teki tiyatroda oldukça sık. Yetimhanedeki dayak ve kırbaçlamalardan sonra. Bir prens olarak aldığım fiziksel eğitimde bile, eğitmenlerim gençliğim ya da konumum nedeniyle asla geri adım atmamamı tembihlemişti.

Daha önce hiç bu kadar acı içinde uyandığımı hatırlamıyorum. Geç uyuyorum; gözlerimi zorla açtığımda herkes çoktan kahvaltıda. Kimse beni uyandırma zahmetine girmedi elbette. Kendimi yataktan dışarı sürüklerken inliyorum, her santimi her kasım kırılacak kadar gerilmiş gibi hissediyor.

Yine de, ön kontrolden sonra, tüm hasarın süperlkial ile sınırlı olduğu görülüyor. Morarma, gerilmiş kaslar, ağrıyan eklemler: günler içinde iyileşeceğimi bildiğim şeyler, hatta daha erken. Kırık falan yok. Tedavi için hastaneye gitmemi gerektirecek bir şey yok.

Sade bir şekilde giyiniyorum, sonra acayip bir şekilde guruldayan midemi görmezden geliyorum ve dağınıklığa gitmeden önce mümkün olan her bir kasımı esnetmek için zaman ayırıyorum. Bu ve yürüyüş beni yeterince gevşetiyor, öyle ki merdivenlerden inerken -uzun kollu tunik üzerimde, pelerin üstümde- kimsenin ağırlım olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum.

Bugün salona girer girmez fark ettiğim bir asık suratlılık var. Mırıltılı konuşmalar, daha az gülümseme, kahkahalar alçak sesle, ölçülü bir kıkırdamayla sınırlı. Dördüncü sınıftaki öğrencilerin yarısı yok. İçeri girdiğimde Aequa'nın tuhaf bir bakışını yakalıyorum, ancak yanımdan geçerken benimle konuşmak için hiçbir hareket yapmıyor. Yemek için sıra yok -geç kalmanın bir faydası da bu sanırım- ben de yemeğimi alıp genelde sık sık oturduğumuz Yedinci Sınıf masasında bekleyen Callidus'a katılıyorum.

"Kim öldü?" Otururken hafifçe soruyorum, kaşlarımı kaldırıp odanın geri kalanına bakıyorum.

"Feriun." Callidus tepkimi izlerken bilgece başını sallıyor. "Bu doğru. Sen korkunç bir insansın."

Callidus'un şakası karşısında dehşete düşmekle korkunç bir kıkırdama arasında kaldım. "Tanrıların mezarları. Sen ciddi misin? Taedia dün gece onu bekliyordu ama..." Başımı şaşkınca sallıyorum. "Nasıl?"

Callidus, "Duyuru tam olarak ayrıntılarla dolu değildi," diye gözlemliyor, mizah duygusu daha ciddi bir şeye dönüşüyor. "Ama kulak misafiri olduğum kadarıyla, intihar popüler bir sonuç."

Yüzüm kızardı. Caeror'un sözde intiharı, aradan altı yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hala ailesinin peşini bırakmıyor. Bu önerinin korkunçluğunu bile atlatmak zor. "Neden?"

"Görünüşe göre bu aşamaya kadar Üç'te olacağını düşünüyordu. Ailesi de öyle. Nekropol son baskı olmalı." Callidus yüzünü buruşturuyor. "Beklentiler korkunç bir şey olabilir."

Feriun'la hiç etkileşimim olmadı ama benim yaşımdaki birinin bu kadar batabileceği fikri beni bir tür melankoliye sürüklüyor. Gözümde canlandırabildiğim bir yüzün dünyadan sonsuza dek gitmiş olmasından dolayı kısa süreli, içimi acıtan bir hüznün var.

Callidus beni sempatiyle izliyor. "Benim de yükselmek isteyeceğim bir yol değil."

Tereddüt ediyorum, kaşık ağzımın yarısına kadar geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Pekala. Dultatis artık sizi Altıncı Sınıfta tutmakta zorlanacak." Callidus, birkaç seviye üstümüzde bulunan uzun siyah saçlı ve güneşte esmerleşmiş tenli bir kızı işaret ediyor. "Ava beşinci sınıfta birinci sırada, yani yükselecek. Bu da -ki buradaki karmaşık mantığı yakından takip edin- Altı'daki en iyi öğrenci için boş bir yer bırakıyor." Biraz zoraki de olsa bana neşeli bir gülümseme atarak bunun kim olduğunu düşündüğünü belirtiyor.

"Dultatis başka birini seçecektir." Praeceptor'ın sınıf içindeki sıralaması nadiren onaylanır, ancak beni en tepeye koymasına imkan yok.

"O yapamaz. Herkes senin daha yüksekte olman gerektiğini biliyor. Taedia bu konuyu zorlamak için birini aşağıya kaydırma riskini almak istememiş olabilir ama başka birinin yukarı çıkmasını kabul etmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Buna bir şey demiyorum, bir lokma ekmek alıp çiğniyorum. Callidus haklı. Her ne kadar korkunç olsa da, bu beşinci sınıfa geçeceğim anlamına

geliyor. Gerçekçi olmak gerekirse, bunun olmasının tek yolu bu olabilirdi.

Relucia da bunu bilirdi.

"Bu konuda kendini kötü hissetme," diye gözlemliyor Callidus, midemin bulandığı açıkça belli oluyor. "Suçlu sen değilsin."

Acı acı gülmemeye çalışıyorum. Yine de bir tesadüf olabilir.

Sessizliğe gömülüyoruz ve sonra Callidus geriniyor. "Nekropol nasıldı bu arada? Ailenin büyük bir kısmıyla ilk kez karşılaşmak tuhaftı sanırım?"

Yemeğin geri kalanında son birkaç gün hakkında havadan sudan konuşuyoruz. Callidus özellikle Milena'nın benden hoşlanmadığını duymaktan zevk alıyor ve konuşmanın her garip ayrıntısında ısrar ediyor. Neyse ki gece uykusu ve bu sabahki dikkatli kıyafet seçimlerim yaralarımı gizlemek için yeterli oldu, çünkü hiçbir şeyden bahsetmiyor.

Zil çaldığında yemeğimin büyük bir kısmı hâlâ yenmemişti ama bu sabah derse geç kalma riskini almak istemediğim için hemen ayağa kalktım. Dultatis'in geç kalmayı beni terfi ettirmek için bir bahane olarak kullanacağını hiç sanmıyorum. Her ne kadar Relucia'nın Feriun'un kaderiyle bir ilgisi olmadığını ümit etsem de - bu düşünce bile midemi bulandırıyor - terfiyi reddetmek bir şeyi değiştirmeyecek.

Callidus da ayağa kalkıyor. "Beşinci Sınıfın tadını çıkarın," diyor omzuma vurarak. Gitmek için hamle yapıyor, sonra neşesi biraz azalıyor. Garip görünüyor. "Ve teşekkürler."

"Ne için?"

Öksürüyor. Kızarır, sesini alçaltır. "Oraya hiç gitmedim ama... Feriun'un ne düşünmüş olabileceğini anlayabiliyorum. Kapana kısılmış. Çıkış yolu yok. Bir hayal kırıklığı." Şöyle diyor. "Ama gerçekten hiç arkadaşı da yoktu. Bu sadece... bu tür şeyler fark yaratır." Yüzünü buruşturuyor ve utanç içinde başını sallıyor, sonra da aceleyle çıkıyor.

Arkasından bakıyorum, sonra gülümsüyorum ve 6. sınıfa giden öğrencilerin arasına katılıyorum.

※ ※ ※

EIDHIN yanımdaki koltuğa kayarak oturuyor.

Bugün dersten önce, alçak sesle ve ölçülü bir şekilde ama beklentiyle dolu bir sürü konuşma yapılıyor. Terfi beklentisinin heyecanı, terfinin

bir şekilde ortaya çıktı. Gerçi burada kimsenin Feriun'u gerçekten tanıdığını sanmıyorum. Sessiz ilgi, gerçek bir üzüntüden ziyade iyi bir form için gibi görünüyor. Bu sabah bana doğru çok fazla yan bakış var, hatta her zamankinden daha fazla.

"Senin için güzel bir gün," diyor Eidhin Cymrian dilinde, bakışları ileriye odaklanmış. Ona bakıyorum. "Feriun için o kadar da değil."

"Feriun için o kadar da değil," diye kabul ediyor. Bir sessizlik oluyor ve sonra, "Yaraların yüzünden bu gece bana ders vermeye başlayamayacak mısın?" Bu soruda garip bir tepki var. Bir süre sonra anlıyorum ki, bir üst sınıfa geçeceğimi göz önüne alırsak, gerçekten de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirip getirmeyeceğimi soruyor.

"Ne yarası?"

Onay yüzüne dokunuyor. "Bu gece o zaman."

Dultatis kısa süre sonra geldi ve herkesi şaşırtacak şekilde, temel armonik aşılamanın ardındaki matematiğe ilişkin kuru bir derse başladı. Beklentilerimi yumuşatmaya çalışmama rağmen, içime bir sıkıntı çöktü. Feriun'dan bahsedilmiyor, kimsenin terfi etmek üzere olduğuna dair bir belirti yok. Bu... endişe verici.

Gün belirsiz bir pus içinde geçiyor. Konsantre olmak zor ve Altıncı Sınıftaki şaşkın bakışlardan ve mırıldanmalardan tek olmadığımı anlayabiliyorum. Callidus ile öğle yemeği yediğimde, o hiçbir şey duymamıştı. Her zamanki gibi soğukkanlı olan Eidhin bile şaşkınlığını itiraf ediyor.

Kapı açıldığında güneş alçalıyor, dersin bitmesine sadece birkaç dakika var. Taedia içeri giriyor, ani ve gergin girişi tüm gözleri üzerine çekiyor.

"Praeceptor Dultatis." Ona bir kâğıt parçası sallıyor. "Konuşmamız gerek."

Dultatis kaşlarını çatır. "Bu benim kararım Taedia," diyor yumuşak bir sesle.

Taedia yanlarına geliyor ve fısıltılı, öfkeli bir sohbete dalıyorlar; herkesin kendi işiyle ilgileniyor olması gerekirken, herkes neler olup bittiğine dair bir ipucu bulmak için dikkatle dinlerken çoğu stylii'nin hareket etmeyi bıraktığını görebiliyorum. Taedia giderek daha fazla sinirleniyor, Dultatis giderek daha fazla savunmaya geçiyor, ta ki Beşinci Sınıf öğretmeni aniden doğrulup dönene kadar. "Vis Telimus. Lütfen buraya gelebilir misiniz?"

Sesi kızgın geliyor. Bana olmadığından *oldukça* eminim.

Ben odanın önüne doğru yürürken herkes işini gücünü bırakmış, merakla beni izliyor. "Nasıl yardımcı olabilirim Praeceptor?"

"Beşinci sınıfa geçmek ister misiniz?" "Çok isterim."

Dultatis'in yüzü kızardı. "Bunun bir önemi yok. Bu onun kararı değil, senin de değil. Önemli olan tek şey benim değerlendirmem."

Taedia'nın yanağı seğiriyor. Sanki küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi görünüyor. "Beşinci Sınıf senin öğrettiğin saçmalıklardan çok daha zor, Dultatis. Bana burada bir görevi Vis'ten daha iyi yapabilen bir öğrenci göster, onun yerine onu alayım." Sesi sınıfın geri kalanından duyulmayacak kadar alçakta kalsa da, kızgınlığından şüphe yok.

Umutlu bir an için Dultatis'in kabul edeceğini düşünüyorum. Sonra kaşları çatılıyor. "Pekâlâ. Ianix Carenius. Kılıç ustalığı olağanüstüdür."

"Kılıçlar mı?" Taedia sordu. "Geleceğin senatörlerini arıyoruz, gladyatörlerini değil. Sınıfımda silah kullanacak olan herkes ilk olarak bir ustura dövecek."

"Bu hala bir yetenek ölçümü. Güç ve becerinin. Ayaklarının üzerinde düşünebilme yeteneği."

Taedia tartışacak gibi görünüyor, sonra ellerini kaldırıp bana dönüyor. "O senden daha mı iyi?"

Gözlerimi Dultatis'ten ayırmadan soğukkanlılıkla, "Bundan şüpheliyim," diyorum. Ianix benden hiç hoşlanmadı -bildiğim kadarıyla, bunun tek nedeni Dultatis'in Altıncı Sınıftaki gözdesi konumunu kıskanması. Ben de ondan pek hoşlanmıyorum. Bana biraz Letens'teki yetimhanede kalan Vermes'i hatırlatıyor.

Onu daha önce hiç kılıçla dövüşürken görmedim, ama Dultatis de beni görmedi. Bu da beni ikna ediyor. Suus'ta geçirdiğim on beş yıldan uzun bir süre boyunca kılıç çalışmak her gün, *kelimenin tam anlamıyla* her gün çalıştığım bir şeydi ve bana en iyi hocalar verildi. Silahla hayatları için gerçekten savaşılan erkekler ve kadınlar. Hiyerarşi'deki kılıç oyunu, kıyaslandığında, daha çok bir yeniliktir. Daha az medeni bir döneme ait olduğu düşünülüyor.

"Kesinlikle başka bir şeyde değil. Berbat bir seçim gibi görünüyor," diye ekliyorum. Dultatis'in kırmızısı mor bir tona dönüşürken, Taedia şaşkınlığını gizliyor.

Emissa, Taedia'nın omurgalı öğrencileri sevdiğini, korkmayan öğrencileri

sevdiğini belirtti.

Bunu yapmanın doğru olduğunu düşündüklerinde Praeceptors'a karşı dururlar.

Ayrıca, bundan zevk alıyorum. Dultatis'in tepkisini gören ve sevincini gizlemeye çalışmayan Eidhin'e bakıyorum. Bir sırtımayı bastırıyorum.

"O zaman karar verildi. Ianix ve Vis arasında bir eğitim düellosu. Ekipmanı Akademi sağlayacak. Kazanan beşinci sınıfa yükselecek." Taedia'nın dikkati bana yöneldi. "Düelloyu yarın, akşam yemeğinden hemen önce yapacağız. Umarım bu ikinize de hazırlanmak için yeterli zamanı verir." Arkamdan bir mırıltı geliyor; Praeceptor sesini tüm sınıfın duyabileceği şekilde yükseltti. Ianix de dahil.

"Öyle olacak." Ben de aynı ses tonuyla cevap veriyorum; Ianix de onayladığını belirtiyor.

"Mükemmel." Bana gülümsüyor, Dultatis'e yarı küçümseyen, yarı kederli bir bakış daha fırlatıyor ve adamın daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden oradan uzaklaşıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Dultatis, bu kadar aleni bir şekilde köşeye sıkıştırılmış olmaktan dolayı açıkça hayal kırıklığına uğramış olsa da, beni koltuğuma geri götürürken sonuçtan memnun görünüyor. "En azından yarına kadar bu sınıftasın," diyor. "Ve sanırım ondan da öteye. O yüzden işinin başına dönmelisin."

Etrafımdakilerin meraklı bakışlarını fark ederek yerime oturuyorum. Birkaç koltuk ötede, köşede oturan Ianix, arkadaşlarından biriyle derin bir sohbeta dalmış. O da durumdan memnun görünüyor.

Dultatis ön taraftaki bitmek bilmeyen açıklamasına devam ettiğinde Eidhin, "Cesur bir seçim," diye mırıldandı.

"Düello Ianix?"

"Katalan Oyunları'nın en son düello şampiyonuyla düello yapmak. Son üç aylık dönemde Yedi'den terfi etmesini sağlayan şey buydu. Bunun hakkında konuşmayı bırakmazdı."

"Oh." Vücudum bu kadar ağırırken bile Ianix'in bir tehdit oluşturacağını tahmin etmemiştim. "Sanırım bu onun oldukça iyi olduğu anlamına geliyor."

"Cumhuriyet'te bizim yaşımızdaki herkesten daha iyi."

"Yarışmaya katılan herkesten daha iyi. Onu çok fazla büyütmeylim."

"Düelloya ilgi duyan herkes bu yarışmadaydı."

"Şey. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok." Onu neşeli ve güven verici bir şekilde okşadım. "Yine de endişen beni duygulandırdı."

"Praeceptor'ımızın utanmadan çekip gidebileceğinden endişe ediyorum." Bana ters ters baktı. "Bu fırsatı elimden almaya *cüret* etme."

Ellerimi kaldırdım. "Elimden geleni yapacağım."

Dultatis o anda bize yüksek sesle okuduğu metinden başını kaldırıp konuşmamızı fark ediyor. Arıyor da; günün bu noktasında boş boş fısıldaşan yarım düzine kişi daha var, ama o beni seçmekten zevk alıyor.

"Vis! Görüyorum ki yine dikkatini vermiyorsun. Bugün üçüncü kez," diyor tombul yüzünde çirkin bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre basit bir azarlama seni bu kötü alışkanlığından kurtarmaya yetmiyor. Duyduğuma göre artık ahır görevinde değilmişsin?"

"Bu doğru, Praeceptor." Toplayabildiğim tüm nezaket kırıntılarıyla söylüyorum ama bunun nereye gittiğini zaten biliyorum. Yanımda Eidhin dikiliyor.

"Belki de bir akşam daha sana terbiyeni hatırlatır." Sanki sözlerinin altını çizmek istercesine, dersin bitiş zili çaldı.

Birbirimize bakıyoruz. Çenem sıkıştı. Bu gecenin pratik yapmak için tek fırsatım olacağını biliyor. Saklamaya bile çalışmıyor.

"Teşekkür ederim Praeceptor," diyebilmeyi başarıyorum, kırmızı sis geçene kadar nefes alıyorum. Beni kışkırtıyor. Eğer burada patlarsam, tüm sınıfın önünde saygısızlık yaparsam, yarın beni çağırmak ve tüm itirazlara rağmen Ianix'i terfi ettirmek için yeterli gerekçeye sahip olacak. İki aydan fazla dayandım. Kendimi bir gün daha tutabilirim.

Elimden geldiğince buz gibi bir vakarla ayakta duruyorum, başka bir şey söylememe izin vermek istemiyorum. Hareketim havadaki gerginliği kırıyor, herkes benim örneğimi takip ediyor. Dultatis'e bakmayı reddederek kapıya doğru yürüyen sıraya katılıyorum ve doğruca ahırlara yöneliyorum.

❧ ❧ ❧

"BU İŞİ BİTİRDİĞİNİ SANMIŞTIM."

Başımı kaldırıp gülümseyerek Emissa'nın tezgâhın girişinde durduğunu görüyorum; kollarını kavuşturmuş, iyi huylu bir öfkeyle bana bakıyor. "Ben de öyle." El arabasına bir yığın gübre daha küreklıyorum. Tanıdık fiziksel iş, hiçbir zaman

tam olarak hoş, beni sakinleştirdi. Hatta ağrıyan bazı kaslarımın gevşemesine bile yardımcı oldu. Dultatis'in tüm çabalarına rağmen, cezalar söz konusu olduğunda, bu çok daha kötü olabilirdi. "Saygıdeğer Praeceptor'ımın başka fikirleri vardı."

"Ianix Carenius ile düello yapacağın geceden bir gece önce. Uygun."

Duraksadım, dirgenime yaslandım. "Bunu duydun mu?"

"Oh evet. Herkes bundan bahsediyor." Yüzümü buruşturdum.

"Tabii ki konuşuyorlar."

"Birkaç ay önce Katalan Oyunlarını kazandığını biliyor musun?"

"Bana öyle söylendi. Meydan okumayı kabul ettikten sonra," diye itiraf ediyorum, biraz da hayıflanarak. İşime devam ediyorum. "Bu bir. Victorum'dan bu yana epey zaman geçti ama yarın sabah erkenden birkaç kılıç bulacağım, bakalım Callidus'u pası sıyırmama yardım etmeye ikna edebilecek miyim?" Yüzündeki ifadeyi gördüm. "Hayır mı?"

"Eğitim zırhına da ihtiyacın olacak." "Neden?"

"Çünkü... yarın kullanacağın şey bu," diyor Emissa yavaşça. "Letens Victorum'da eğitim zırhı kullandın, değil mi? Daha önce giydin mi?"

"Zırh giyildiğini görmüştüm." Eğitimim sırasında zırh giymiştim ama geçmişte herkese anlattıklarım bu gerçeği değiştirmiyor.

"*Zırhtan* bahsetmiyorum. İrade yüklü *eğitim zırhından* bahsediyorum. Bir Amotus.

Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Bildiğimi sanmıyorum," diyorum tedirginlikle.

Emissa beni inceliyor, sonra dudağını çiğneyip ahırın çatısına bakıyor. "Hmm."

"Ne oldu?"

"En son ne zaman birinin zekasını bu kadar abarttığımı hatırlamaya çalışıyorum."

Kendime rağmen gülüyorum. "İyi. Aceleci davranmış *olabilirim*. Bu eğitim zırhını bu kadar özel yapan nedir?"

"Size göstermesi daha kolay. Spor salonunda 3. sınıfın deposunda setler var. -Sen burayı bitir, ben de gidip onları bulayım. Benimle orada buluş. Çok iyi değilim ama hiç yoktan iyidir. İşin bittiğinde bir süre pratik yapabiliriz."

Gülümsüyorum. Her şeyi olduğu gibi söylüyor ama yardım etmeye istekli olması çok şey ifade ediyor. "Teşekkürler," diyorum içtenlikle.

O zaman tereddüt ediyorum. Eidhin'i hatırla. Neredeyse babamın sesini duyabiliyorum. *Bir adam borçlarını yerine getirmezse bir hidirdir.*

"Yine de bu gece başka bir yükümlülüğüm olabilir." Kelimeler ağzımdan isteksizce döküldü ama söz verdim. Eidhin sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Bunu kötüye kullanmayacağım.

"Bundan daha mı önemli?" Emissa inanmıyor.

"Hayır. Ama yapacağıma yemin ettim. Çalışmaya başlamadan önce bunu halletmeliyim." "Bir saat bekleyeceğim. Ondan sonra..."

"Anlaşıldı."

Emissa beni değerlendiriyor, biraz sinirli görünüyor, sonra öne çıkıp göğsüme vuruyor. "Orada olduğundan emin ol." Bana uyarırcasına bakıyor ve başka bir şey söylemeden başını sallayarak uzaklaşıyor. Gidişini izlerken kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Haftalardır Dultatis'in saçmalıklarını benden duyuyordu. Bunların çoğunu da kişisel olarak algılıyor. Yarın kazanmamı benden daha çok isteyebileceğinden şüpheleniyorum.

Ahırdaki işlerimi bitiriyorum, Emissa'nın söylediklerini düşündükçe eğlencem azalıyor. İşim bitince doğruca yatakhaneye gidiyorum ve Eidhin'i her zamanki gibi masasında görünce rahatlıyorum. Diğer oda arkadaşlarımızdan hiçbirisi henüz emekli olmamıştı.

İçeri girdiğimde iri yarı çocuk başını kaldırıp bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Neden buradasın?" "Özel ders vereceğime söz verdim."

"Aptal. Hayır. Pratik yapmalısın." Ayağa kalktı, ben daha ne olduğunu anlamadan beni kapıdan çıkardı. "Spor salonuna gidiyoruz."

"Aslında orada beni bekleyen biri var. Eğitim zırhı mı alacak?" Sözlerimi bir soru olarak bitiriyorum ve bunun ne anlama geldiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim olmadığını belirtmeye çalışıyorum.

Eidhin bana sırtıyor. Görünüşe göre benim cehaletimden çok gizemli kadın arkadaşına odaklanıyor. "Daha da iyisi. Bir Amotus kullanmayalı uzun zaman olmuştu."

Yani o da ne olduğunu biliyor. Tabii ki biliyor.

Başka bir şey söylemeden beni harekete geçirdi ve spor salonuna doğru yola çıktık.

XLIV

EMISSA, beton duvarları ve taş köşkleriyle uzun, seyrek bir alan olan spor salonunda bekliyor. Akşamın geç saatinde olduğu düşünülürse, yalnız olması şaşırtıcı değil. Yanında ikisi ahşap, ikisi çelik olmak üzere dört takım zırh oturuyor. Ben içeri girdiğimde ayağa fırlıyor, ancak Eidhin arkamdan içeri girdiğinde gülümsemesi biraz bozuluyor.

"Israr etti," diyorum açıklama olarak. "Eidhin, Emissa. Emissa, Eidhin."

Eidhin durdu. Önce bana, sonra Emissa'ya, sonra tekrar bana baktı.

Homurdanıyor, sanki bir şey ona açıklığa kavuşmuş gibi.

"Yetenekli misin?" diye soruyor Emissa'ya, yanındaki zırhı işaret ederek.

"Hayır. Hayır." Emissa vurgulamak için ikinci kez uzatıyor. "Sen mi?"

"Bazıları."

"O zaman lütfen." Emissa geri çekilir ve zırha el sallayarak onu Eidhin'in giymesi gerektiğini işaret eder.

Eidhin itiraz etmez ve bir dizi tahta bacak muhafazası kapar.

"Tahta olanlar kontrol parçaları," diyor Emissa ve diğer setle de aynı şeyi yapmam gerektiğini belirtiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama ahşap zırhı giymeye başlıyorum. Çok büyük bir yük değil, belli ki hafif ve sağlam olması için tasarlanmış. Yine de sadece alıştırma silahlarına karşı korumaya yetiyor. Gerçek bir kılıçtan gelen tek bir darbeyi bile durduracağından şüpheliyim. "Peki bu tam olarak ne işe yarıyor?"

"Gerçek zırha ve kılıca Will kilitli." Kol siperimi bağlamakta zorlanmamı eğlenerek izliyor, sonra yardım etmek için yanıma geliyor. "Gerçek bir şeyle dövüşmenin tüm deneyimini yaşıyorsun ama hiçbir tehlikesi yok."

Eidhin zaten tamamen zırlı. Odanın karşı tarafına doğru yürüyor ve bana doğru dönüyor. "Uzak dur." Üçgen bir taş parçasını göğüs zırhındaki bir yuvaya yerleştiriyor.

Yanımda bir yığın halinde duran çelik zırh beklenmedik bir hareketle patlayıp takırdayarak ve endişe verici bir hızla ona doğru yükselirken irkiliyorum. Eidhin'in dış hatlarının mükemmel bir kopyasını oluşturarak, yaklaşık on beş metre önünde havada donuyor. İri yarı çocuk gözünü bile kırpmıyor. Geriliyor ve esrarengiz bir şekilde, önündeki içi boş 1güre de tıngırdayarak geriliyor. Aynı hareket. Tamamen senkronize.

"Ah." Anladığımı mırıldanıyorum, Emissa'dan çok kendime.

"Gerçekten daha önce hiç Amotus görmedin mi?"

"Hayır." Yalan söylemenin anlamı yok. Parçaları vücuduma bağlamaya devam ediyorum, ancak bir parçam ahşap kaplamaya dokunmaktan çekiniyor. İrade temelli aygıtları kullanmaktan kaçınmıyorum ama kendime böyle bir aygıt takmak yine de tüylerimi diken diken ediyor. "Nasıl çalışıyor?" Çoğunu zaten tahmin edebiliyorum ama şüphelerimin doğrulanmasından zarar gelmez.

"İrade kitleme?"

Son bileziği takarken duraksıyorum ve Emissa'ya bir bakış atıyorum.

Siyah saçlı kız gözlerini hafifçe kırıştırarak cevap veriyor. "Bağlantı her bir parçanın arkasındaki bağlantıda; doğrudan bir darbe alsa bile bükülmemesi gerekir. Ama eğer Resh'in normalde olacağı uzuvlardaki herhangi bir şeyin arkasına geçebilirsen, kılıcın"-Eidhin işaret üzerine tahta kılıcını havaya kaldırır, boş muadili de çelik kılıcıyla hareketi taklit eder-"rakibinin vücudundaki ilgili parça için reaktif iticiliği devreye sokan sayaçlarla doludur."

"Bu da onu yarım kilo ağırlığında gösterecek. En azından," diye bitiriyorum başımı sallayarak. Akıllıca. Roating zırhının bir parçasına isabet ettirdiğinizde, rakibinizin vücudunda benzer bir tepki tetiklenir ve onu etkisiz hale getirecek kadar ağırlaşır. Bacaklarını bıçakladığınızda, aniden tek bacaklı kalırlar. Kolunu keserseniz, kolunu yan tarafına sarkıtmaktan başka bir şey yapamaz. "Ve kazanmak için?"

"Başa, boyuna veya göğse yapılacak herhangi bir şey harmonik bağlantıyı tamamen devre dışı bırakacaktır."

"Mantıklı." Ayağa kalkıyorum, sağ braketimi biraz ayarlıyorum ve sonra kaskımı takıyorum. İkincil zırhtaki ilgili miğferin aksine, tahta bir şapkadan biraz daha fazlası. Eidhin'in hedef alması gereken miğfer çok daha geleneksel, arkasında bir koruma ve alnı koruyan ince bir çıkıntı var. Yalnızca yüzün olduğu boşluğa temiz bir bıçak darbesi öldürmesini sağlayacaktır.

Eski Catenan lejyonlarının tercih ettiği daha ağır dikdörtgen kalkanlar yerine daha küçük dairesel kalkanlar var, bunun için minnettarım - gücüm dün geceden sonra büyük ölçüde iyileşti, ancak omzumu çok fazla zorlamaktan hala hoşlanmıyorum. Daha önce kalkanlarla antrenman yapmış olsam da, bana öğretilen serbest kürek stillerini her zaman tercih etmişimdir. Ne kadar çok hareket kabiliyetim olursa o kadar iyi.

Tahta disk koluma takıldıktan sonra hazırım. Zırhın hafifliğine rağmen, kendimi Eidhin'den otuz adım kadar uzağa, Roor'un üzerindeki son zırh setine bakacak şekilde konumlandığımda hareket etmek garip geliyor.

Taş üçgeni göğsümdeki yerine yerleştiriyorum.

Zırh önümde yerine otururken bir bulanıklık oluyor; bunu beklememe rağmen kendimi tutamayıp geri çekiliyorum. Üzerimde asılı duran ahşap zırhın her bir parçasının ağırlığı bir anda artıyor. Sendeliyorum. "Çürüyen tanrılar." Kendimi toparlayıp tekrar doğrulduğumda, hem Emissa hem de Eidhin sırtışlarını gizliyordu.

Onları görmezden geliyorum, temkinli bir şekilde kolumu kaldırıyorum ve önümdeki boş çeliğin de aynı şeyi yapmasını izliyorum. Gecikme yok, zamanlamada gözle görülür bir farklılık yok. Daha yakından baktığımda, zırhın diğer parçalarının ufak ufak değiştiğini, hatta göğüs zırhının nefesimle birlikte yükselip alçaldığını görebiliyorum.

Esrarengiz ve baş döndürücü. Bir adım öne çıkıyorum ve önümdeki zırh da beni takip ediyor.

"Ne yaptığınızı nasıl görüyorsunuz?" Kendi soruma biraz yana dönerek cevap veriyorum. Zırhım da aynısını yapıyor; şimdi onun arkasında ve belki de iki adım sağında duruyorum. Mükemmel değil - nerede olursam olayım her zaman bir kör nokta olacak - ama bu pozisyondan savaşmayı hayal etmek çok daha kolay.

"Uyum sağlamak zaman alır." Eidhin kılıcıyla havayı yararak ağırlığını test ederken Cymrian diline geri dönüyor. Beni biraz şaşırtan bir şekilde, gerçekten de

Ne yaptığını biliyor.

Onu taklit ediyorum, bir süre hareketlerimi, silahımın ve kalkanımın ağırlığını deniyorum. "Güvenli mi?" Vücudumda görebildiklerim ile her şeyin ağırlığı arasında başlangıçta bir kopukluk var - Will kilitlendiğinde, ahşap zırh metalin ağırlığını alıyor - ama bu hızla geçiyor. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"İstemiyorsun..." Eidhin bana yarı scoI, yarı glower bakıyor. "Pekala o zaman. Hazır mısın?"

"Hazır."

Konuşmamızın özünü anladığı belli olan Emissa kenara çekilip oturuyor ve gizlemediği bir ilgiyle bizi izliyor. Ben de ona sırtıyorum.

Sonra Eidhin'in beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde ileri atıldığı ilk saldırısını karşılamak için kalkanımı zar zor kaldırıyorum. Çelik çeliğe çarpıyor ve darbe kolumu titretiyor. Geri çekiliyorum. Blok yapmayı görebiliyordum ama neredeyse çok geçti. Bir kılıcın gerçek bedenime saplanmasıyla kıyaslandığında hiç de içgüdüsel bir tepki değildi. Eidhin haklıydı. Buna alışmak biraz zaman alacak.

Eidhin bana uyum sağlamam için zaman vermekle ilgilenmiyor. İleriye doğru yürüyor, kalkanını kaldırmış, bıçağını hızlı ve keskin darbelerle yalıyor. Her birini beceriksizce savuşturuyorum, sonra kendi hamlemle karşılık veriyorum. Küçümseyerek savuşturdu.

"Hazır olduğunu söylediğini sanıyordum."

Ona ters ters bakıyorum. Dengeleyici bir nefes alıyorum. Duruşumu ayarlıyorum ve metal meslektaşımın da aynısını yapmasını izliyorum. Yıllar geçti ve kaçınılmaz olarak paslandım ama çocukluğunuz boyunca her sabah size öğretilen şeyleri öylece unutamazsınız.

Şimdi dengeli bir şekilde ilerliyorum.

İnsanların dansa benzetilen dövüş stillerinin kullanışsızlığı hakkında alay ettiklerini duydum ve meydan muharebesinde bu muhtemelen haklıdır. Ancak düello farklıdır. Akışkanlık - bir hareketten diğerine geçme, ara vermeden saldırma ve sonra tekrar saldırma yeteneği - hayati önem taşır. Savaşın çıtırtılı, ani vahşetinde tamamen eksik olan zihinsel bir oyun vardır. Yumuşak, büyüleyici hareketler hasar vermek kadar göz korkutabilir de. Rakibin şüphe duymasına neden olur. Kararsız kalmasına. Hata yapmasına.

Eidhin'e sertçe çarpıyorum, kalkanımla önden gidiyorum -fiziksel avantajım yok ama momentum fark yaratıyor- ve sonra o geri çekilmeye zorlanırken birkaç Hücüm saldırısı yapıyorum. Delip geçmek yerine dikkatini dağıtmayı amaçlıyorlar. Her şeyden çok kızgınlığımın bir tezahürü. Elimdeki tahta kılıç her vuruşta havada duracak şekilde gümbürdüyor, darbe kolumu titretiyor. Hâlâ gerçeküstü, hâlâ yeni ama şimdiden kendimi biraz daha yetenekli hissediyorum. Biraz daha rahat.

Eidhin'in yüzündeki çatık kaşları bir anlığına yakalıyorum, aniden düşmeden önce bir an tatmin oluyorum, vekili benimkinin tam arkasına gelecek şekilde kaçıyor. Kendime daha iyi bir görüş sağlamak için yana doğru sarsılmaya çalışıyorum ama bunun yerine sol bacağım olduğum yere yapışmış bir şekilde yalpalıyorum.

"Allah kahretsin," diye homurdanıyorum, çoğunlukla kendime, umutsuzca dengemi korurken. Tahmin ettiğimden daha hızlıydı, bir şekilde kederin arkasından bir vuruş yapmış olmalıydı. Bacağımdaki sanki yere sabitlenmiş gibi hissediyorum.

"Verim mi?"

"Uygun," dedim. "Tam da... bir şeyler hissetmeye çalışıyordum." "Yani hayır mı?"

"Hayır."

Eidhin omuz silkiyor ve yeni keşfettiğim hareket kabiliyetimin olmamasının ne kadar büyük bir dezavantaj olduğunu göstermeye başlıyor. Birkaç saniye içinde çevikçe -alay edercesine- etrafımda dolaşıyor, canımı yakmayan ama kılıçla ya da kalkanla savuşturabileceğim hızlı darbeler yağdırıyor. Bir vuruş sol omuz korumamın altından kayıyor ve aniden kalkan kolum yanımda işe yaramaz bir şekilde asılı kalıyor. İleri doğru hamle yapmadan önce sadece birkaç garip blok daha yapabiliyorum, korkuluk savunmamı geçip boynumun olacağı boşluğa doğru ilerliyor.

Önümdeki metal zırh yankılanan bir takırtıyla tek tek parçalarına ayrılıyor. Çeliğin ağırlığı bedenimden kayboluyor ve ani değişimden dolayı tökezliyorum, bacağımın ve kolumun sabitlenmesi kayboluyor. Göğüs zırhıma bağlı olan üçgen taş Roor'a düşüyor.

Nefesimi tutarken önümdeki metal yığınının kaşlarımı çatıyorum. Suus'ta sadece bir ya da iki kez zırh eğitimi almıştım. Ekstra ağırlık kesinlikle egzersize katkıda bulunuyor.

"Fena değil," diye sesleniyor Emissa yan taraftan rahatça. "İlk seferin olduğu düşünülürse." Hafifçe vurmasına rağmen etkilenmiş görünüyor.

Sinirli görünmemeye çalışarak homurdanıyorum. Kaybettiğim için mi daha çok sinirliyim yoksa bunu beklemediğim için mi emin değilim. Yüzümü ona dönüp Eidhin'e bakıyorum. "Senin değil ama, anladığım kadarıyla."

"Kabilemdeki Kılıç Ustaları tarafından eğitildim." Söyleyiş tarzına bakılırsa, bu gerçeğe büyük gurur duyuyor.

"Bladesmiths?" Sormakta tereddüt ediyorum. Eidhin'in geçmişinden ya da kişisel herhangi bir şeyden bahsetmesi nadir görülen bir durum. Callidus'a saldırması için onu kimin görevlendirdiğini ya da neden kabul ettiğini hâlâ öğrenebilmiş değilim. Yemeklerde bizimle birlikte oturması için yaptığım davete asla icabet etmiyor. Sınıfta konuştuğumuzda bile, bu nadiren uzun sürüyor. Son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz zamana rağmen, onun hakkında gerçekten çok az şey biliyorum.

"Kılıç ustaları. Dünyanın en iyileri arasındadırlar." Bir duraksama, alışılmadık bir tereddüt. "Öyleydiler."

Basitçe söylüyor; sempati aramıyor. Yine de. "Özür dilerim."

Yanlış bir şey söyledim. Eidhin'in yüzü kararır. "Onurlarını korudular."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Cymrian dilinde konuşuyor olmamıza rağmen Emissa konuşmamızı ilgiyle izliyor.

"Ianix'i yenebilir misin?" Sonunda konuyu değiştirmem gerektiğini hissederek soruyorum. "Hayır." Basit bir dürüstlük.

"Pekâlâ. Tekrar o zaman." Düşen taş üçgeni geri alıyorum ve yuvasına yerleştiriyorum. Yeterince eminim, zırhım anında önümde yeniden birleşiyor.

Bir sonraki raunt çok daha yakındı, Eidhin bu sefer daha sert vurmasına rağmen, yanlışlıkla yaptığım hakarete duyduğu öfke kanıyordu. Yine de görüş açısını kendi avantajıma nasıl kullanacağımı, kendimi ve zırhımı - Amotus'umu- onun için uygunsuz olacak şekilde nasıl konumlandıracağımı görmeye başlıyorum. Emissa bu sefer de çeşitli taktiklere nasıl tepki vermem gerektiğine odaklanmama yardımcı olan önerilerde bulunuyor. Düellonun temelleri aynı ama yaklaşım farklı. Yanından geçip gitmek ya da aniden dönmek yok; bunu yaparsam aksiyondan uzaklaşmış olurum. Bu tamamen pozisyon almakla ilgili. Ayak hareketleri denge kadar açılarla da ilgili. Sonunda yine kaybetsem de Eidhin terliyor ve esprileri çok daha zorlama.

Üçüncü seferde onu yendim.

Gecenin geri kalanında bir daha kaybetmedim.

"SEN BİR HİLEKARSIN," diye homurdanıyor Eidhin, üçümüz spor salonundan çıkarken, hafif bir ter tabakasıyla kaplıyız ve akşamın geç saatlerinde denizden gelen esintiyle hemen üşüyoruz. Meşaleler Quadrum'un etrafında nadiren yanıyor ve çıtırdıyor. Bunun dışında her şey sessiz.

"Öyle birine benziyor," diye onayladı Emissa, yüzü yorgunluktan kızarmıştı. Bir süre sonra Eidhin ile yer değiştirdi ve başlangıçta gösterdiğinden çok daha fazla beceri gösterdi. Yine de sürekli eğitimle geçen bir çocuklukla boy ölçüşemezdi. "Belki de kullandığımız zırh bir şekilde hatalıydı."

"Evet. Evet. Tek açıklama bu." Eidhin ciddi bir şekilde başını sallar.

Sırıtiyorum, alaycı tavırlarının tadını çıkarıyorum, sonra tereddüt ediyorum ve yarı yarıya geri dönüyorum. "Ah.

Zırh. Depoya geri koymanız gerekiyor mu?"

"Unutmam. Ama eğer unutursam ve yarın sabah sen ve Callidus gelerseniz..." Emissa ellerini açarak durum karşısındaki çaresizliğini gösterir.

Gülümsemem genişliyor. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Hâlâ gülümseyerek başka tarafa bakmadan önce gözlerimiz kilitleniyor.

Bir sessizlik oldu ve sonra ikimizi izleyen Eidhin yüksek sesle iç geçirdi.

"Çok güzel bir kız. Beni neden yanında getirdin?"

Cymrian dilinde konuştuğunu fark edene kadar kızarmaya başlıyorum, sonra tepkimi gizlemek için öksürüyorum. "Bu yarın için pratik yapmakla ilgiliydi. Ve bana fazla seçenek bırakmadın."

"Senden

hoşlanıyor."

"Ben de ondan

hoşlanıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Birbirinizle konuşma şekliniz arkadaşlıktan çok daha fazlası." Bana alaycı bir sırıtış attı.

"Öyle bir şey değil." Ne hakkında konuştuğumuzu sormayacağını umarak Emissa'ya doğru bakmamaya çalışıyorum.

"Öyle olmalı."

Ona ters ters bakıyorum. Bu konuşmayı Callidus'la zaten yapmıştım ama yine de açıklaması zor. Başarısız olacağı kesin olan bir şeyin peşinden asla gitmemem için yetiştirildiğimi. Annem bana dürüstlük olmadan aşkın bir hiç olduğunu söylerdi. Babam da bana Suus Prensi'nin kaçamak yapamayacağını defalarca öğretti.

Bunlar kesinlikle Catenan Cumhuriyeti'nin ilkeleri değil. Ve Suus uzun zamandır

Gitti. Ama ben buyum.

Ve Emissa'ya kim olduğumu asla söyleyemem. "En azından güzel olduğunu kabul et."

"Ve zeki, ve komik, ve mantıksız bir şekilde sevimli. Tabii ki öyle. Olağanüstü biri," diyorum sinirlenerek. "Şimdi rahat bırak."

Yürümeye devam ediyoruz, Emissa neyse ki söylediklerimize açık bir ilgi göstermiyor. Konuşmamızın bittiği belli olduğunda, sanki bir şey hatırlamış gibi aniden başını sallıyor. "Bu arada. Nekropol'de Aequa'ya bir şey mi söyledin?"

Kaşlarımı çattım. "Aequa mı? Hayır. Hepimiz Transvect'ten ayrıldıktan sonra onu görmedim."

"Seni sorup duruyordu. Özellikle de ne zaman döndüğünü. Biraz garip davranıyordu."

"Oh?" Kaşlarımı çatıyorum ve kalbim sıkışsa bile olmam gerektiğini düşündüğüm kadar şaşkın görünüyorum. Aequa'nın sebepleri ne olursa olsun, kimsenin Nekropol'den ne zaman ayrıldığını çok yakından araştırmasını istemiyorum. "Bu çok garip. Bunu ona sormam gerekecek."

Yollarımızın ayrıldığı noktaya geldiğimizde duruyoruz. Emissa bakışlarımı tutuyor, yeşil gözlerinde neşe var. "Yarın için iyi şanslar. Senin için tezahürat yapıyor olacağım." Arkasına bakmadan el sallayarak kızların yatakhanesine doğru ilerliyor.

Bunu Cymrian dilinde söylediğini fark etmem bir anımı aldı.

Eidhin'e dönüyorum, ağzı benimki kadar açık, onun ardından bakıyor. Yine de onun yüzünün bu kadar kızardığını sanmıyorum. İri çocuk bana doğru bakıyor. "Huh."

"Huh," diye tekrarlıyorum, bu gece Eidhin'e söylediğim her şeyi tekrar etmeye çalışırken ölüm korkusu ve eğlence arasında kalıyorum. İkincisi galip geliyor ve yenilmiş bir mizahla elimi sallamadan önce başımı sallıyorum.

"Hadi, Eidhin. Biraz uyuyalım."

Sabahın erken saatlerinde her şey sessizdi, Callidus'la birlikte spor salonundan dönerken şafak henüz gökyüzünü renklendirmemişti, az önce bana fazladan bir saatlik değerli bir antrenman için yardım etti. Yürürken arkadaşım sessizdi. Sanırım az önce yediği dayaktan dolayı surat asmak yerine düşünceli. Eğitim zırhıyla yeterli bir rakip ama beceri açısından Eidhin'e ve hatta Emissa'ya yaklaşamaz.

Sessizliğe izin veriyorum, ilerledikçe kaslarımı esnetiyorum. Uyandıktan sonra hissettiğim kalıcı gerginlik egzersizle giderilmiş gibi görünüyor. İki gün önce harabelere yaptığım acımasız yolculuktan dolayı hâlâ yara bere içindeyim ama önümde derslerle dolu bir gün var - fiziksel bir aktivite planlanmamış - bu akşamki yarışma için makul bir durumda olmalıyım.

"Nerede eğitim aldın?" Callidus soruyu aniden sorar.

"Aquiria. Ailem birkaç yıl önce beni ders almaya zorladı. Eğitimcim her zaman bir yeteneğim olduğunu söylerdi-"

Kısa kesiyor, beni de çekmeye zorluyor.

"Yeter." Sesinde alışılmadık bir gerginlik var. "Bana söylemek zorunda değilsin ama yüzüme karşı yalan söyleme."

Yersiz bir suçluluk duygusunun beni tereddüde düşürmesine izin vermeyerek ani bir rahatsızlığı bastırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Üçlerin çoğunun denemeye bile tenezzül etmeyeceği kitaplar okudun. Ölü dilleri konuşuyorsun. Daha önce hiç duymadığım tarzlarda düello yapıyorsun." Bana dik dik bakıyor, göz temasını hiç kesmiyor. "Sen de en az benim kadar orta sınıf Aquirialısın."

Duygularım hızlı ve ikna edici bir yanıt verme ihtiyacıyla savaşıyor. Hafif, küçümseyici bir hareket yapıyorum. Şaşkın bir ifade takınıyorum. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sen..." Callidus başını sallayarak onu takip eder. Hayal kırıklığına uğramış. "Biliyorsun, babamın kayıtlarına erişimim var. Bu, Hiyerarşi'deki her bir doğum demek - asil senatörlerimizin halka açıklanmasını istemedikleri bile. Muhtemelen bir yolunu bulabilirim."

Güçlü birinin gayrimeşru çocuğu olduğumu düşünüyor. Tabii ki öyle. En mantıklı sonuç bu. Her türlü avantajla ama gizlice yetiştirilmiş, muhtemelen Akademi'de başarılı olmak için özel olarak eğitilmiş biri. Bu bağlantı bilinmeden bir senatöre sadık.

"Belli ki Telimus değil. Çok genç. Ama askeri sınıftan birini hayal ediyorum," diye devam ediyor Callidus, yüzümü dikkatle izleyerek. "Güçlü biri. Bir Quartus. Belki daha da yüksek?" Araştırıyorum.

Belirsizliğin yüzüme yansımaya izin veriyorum. Ona gerçeği söyleme arzumu görmesine ve doğru yolda olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Uzun, garip birkaç saniye öylece duruyoruz ve sonra Callidus iç çekiyor.

"Pekâlâ." Hayal kırıklığı hissediliyor. "İşte böyle o zaman. Ama diğer herkes için daha iyi bir cevap bulmalısın. Çünkü bugün gece seni gördükten sonra, Aquiria'da geçirdiğin zamanla ilgili çok daha fazla soru soracaklar. Güven bana."

Y e d i n c i sınıf yatakhanesine doğru yürüyor. Gitmesine izin veriyorum.

Kahvaltımı Eidhin'in karşısında, Altıncı Sınıf'ın hizasında yapıyor ve onunla sessizce Amotus stratejisini tartışıyorum. Callidus'un daha önceki sorgulamasına tepki olarak değil - bu sabahki tartışmamızdan önce de bunu yapmayı planladığımı söylemişim

-Ama hâlâ garip geliyor. Sanki diğer arkadaşımдан kaçıyormuşum gibi. Dağınıklıktan çıktığımda en azından ona selam vermek istiyorum ama yemeğimi bitirdiğimde onun masası boş oluyor.

Daha önce apaçık bir aldatmaca olarak gördüğü şey yüzünden incindiği için onu suçlayamam. Ve onu küstürdüğüm için nefret ediyorum. Ama geçmişimi çürütülmesi imkansız olacak şekilde tasarladım. Bunun bir aldatmaca olduğunu herhangi birine itiraf etmek, aksi takdirde mükemmel bir cephede bir çatlak riskini almaktır.

Yalan doğru bir karardı.

Bugün sınıfta tuhaf bir enerji var; Dultatis bana her hitap ettiğinde kendini beğenmiş bir tavır takınıyor, Ianix ve arkadaşları ise onlara doğru her bakışında bana yarı temkinli, yarı küstah bakışlar fırlatıyor. Birden fazla kez, bir öğrenci ya da diğeri ne kadar kötü dayak yiyeceğimi tartışırken kahkahalar atılıyor. Ben aldırıyorum. Aşırı güven ve beklentinin ağırlığı, Ianix'i benden çok daha fazla dezavantajlı hale getirecek.

Callidus, benim belirsiz dehşetime rağmen, öğle yemeğinde tamamen yok. Duyulmamış bir şey değil ama umarım benimle bir ilgisi yoktur. Tekrar Eidhin'in yanına oturuyorum ve Dultatis'in Ianix'i kenara çekip tarafsızmış gibi bile davranmadan öğütler vermeye başlamasını izliyoruz. Çok geçmeden, bu noktaya kadar benden özenle uzak duran Ianix'in kendisi masamıza uğruyor ve ben yemek yerken beliriyor.

"Kabul edebilirsin, Vis." O sabit. Kararlı. "Sınırlarını bil. Kabul edersen belki birkaç ay içinde yükselmek için bir şansın daha olur. Bugün kaybedersen bir daha fırsatın olmaz."

"Hayır, teşekkürler."

Ianix sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bekliyor, söylemediğimde de sırtıyor. "Denedim." Uzaklaşıyor. Eidhin onaylarcasına başını sallıyor.

Öğleden sonraki ders uzuyor; Will'in kadrana her baktığımda neredeyse hiç hareket etmediğini görüyorum. Sonunda zil çaldı. Ayağa kalktım. Dultatis bana gülümsüyor ama Rinch yapmıyorum, kapıya doğru yürürken başka tarafa bakmıyorum.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldanıyor kel adam ben geçerken. Onu görmezden geliyorum ve kadrana doğru ilerliyorum.

XLV

Yemekhaneden sinir bozucu birkaç lokma yemek yedikten sonra, Curia Doctrina'ya girdiğimde bomboş olduğunu görüyorum. Büyük kemerli geçide ulaşp altın renkli ikinci güneşine çıkana kadar bunun nedenini anlamıyorum.

Avlunun kenarlarında dolaşan muazzam kalabalık, Akademi'deki neredeyse tüm öğrencileri içeriyor olmalı. Gördüklerim karşısında bocalıyorum, neredeyse donup kalıyorum; izleyicileri çekeceğimizi varsayıyordum ama bu hayal ettiğimin de ötesinde bir şey. Farklı sınıflar bir araya toplanmış, Yediler devasa meydanın neredeyse bir tarafını kaplıyor. Üçler, karşı tarafta eğlenmiş görünen Nequias ile ayrı duruyor. Emissa beni fark etti ve bana sempatik bir gülümseme verdi. Ben de karşılık vermeye zorluyorum.

Eidhin'in Altıncılarla birlikte yolun karşısında, Aequa'nın da Dördüncülerle birlikte hemen önümde olduğunu fark ediyorum. Yediler dağılmış durumda ama Callidus'u göremiyorum. Gelmemeye karar verdiğine dair içimde uzak ve rahatsız edici bir endişe var. Umarım bu sabahki konuşmamız ilişkimize o kadar da zarar vermemiştir.

Zaten şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Endişeyi bir tarafa itiyorum. Odaklan.

Ianix çoktan dörtlünün ortasına yerleşmiş, Amotus'unun içinde, kılıcını deneysel bir şekilde savururken hem teçhizattan hem de tüm ilgiden memnun. Dultatis biraz ötede durmuş, kollarını kavuşturmuş, onaylayarak izliyor. Arkasında, diğer Praeceptor'larla birlikte hoşnutsuz görünen bir Taedia var. Veridius da onlarla birlikte.

Kalabalığın şaşkınlığını üzerimden atıyorum ve kalabalığın arasından ilerlemeye başlıyorum. İnsanlar beni tanıdıkça yakınlardaki sohbet de kolaylaşıyor. Aequa da onlardan biri; yanlarından geçerken bana şaşkınlık ve yoğun merak karışımı tuhaf bir bakış atıyor. I

Tekrar önüme odaklanmadan önce onu kibarca onaylıyorum. Benim hakkımda yaptığı araştırmalarda endişelenecek bir şey bulup bulmadığını merak etmemeye çalışıyorum.

Quadrum'un beyaz taşına çıkıp boş alanda Dultatis ve Ianix'e doğru ilerlemeye başladığımda izleyenler sessizleşiyor.

"Bir dinleyiciye ihtiyacın olabileceğini düşündüm, Catenicus." Dultatis beni fark etti ve yan tarafta, çeşmenin karşısında duran ikinci çift zırh setine doğru tembelce el sallıyor. Bundan keyif alıyor, ilginin ve gösterinin tadını çıkarıyor. "Amotus'un orada. Siz hazır olur olmaz başlayacağız. Bunu uzatmanın anlamı yok."

Muhtemelen kalabalıktan etkileneceğimi düşünüyor. Letens'i bilmiyor. Hayatımın ilk on dört yılını sürekli gözetim altında geçirdiğimi, nereye gidersem gideyim bana bakıldığını, her zaman birilerinin ilgi odağı olduğumu bilmiyor. Bundan nefret ederdim ama buna nasıl katlanacağımı çok iyi bilirdim.

Onu görmezden geliyorum, ahşap zırh setine doğru ilerliyorum ve metodik olarak parçaları takıyorum. Pratik yaptığımdan daha kaliteli. Kendimi rahat hissettiğimde, taş üçgeni yerine yerleştiriyorum ve boş kabuğun on beş adım önümde yerine oturmasını izliyorum. Kalabalığın mırıltısında bir kabarma var. Beklentileri acı verici derecede yoğun.

Kılıcımı kaldırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bana öğretildiği gibi nefesimi sabitliyorum. Buradaki diğer her şey dikkat dağıtıcı. Bu çatışmaları kim sakın kalırsa, kim daha sabırlı olursa o kazanır. Dultatis ve onun çocukça maskaralıkları beni rahatsız ediyor, bunu inkâr edemem ama onları görmezden gelmeliyim. *Daha iyi* olmak zorundayım.

Dultatis kenara çekildi. "Bu yarışma Beşinci Sınıfta bir pozisyon için," Hızla susan dörtlüdeki herkesin onu duyabilmesi için sesini yansıtarak anons ediyor. "Her zamanki kurallar geçerlidir: sadece öldürücü bir darbe zaferdir." Bize döndü. "Hazır mısınız?"

"Hazır." Ianix'in cevabı net ve kararlı. Keyfi yerinde, hatta cevap verirken kılıcını aceleci ve gereksiz bir şekilde döndürüyor. Dultatis'in planına bu kadar mutlu bir şekilde uymasına duyduğum öfkeyi bastırıyorum. Çocuk Beş'te olmak için en ufak bir niteliğe bile sahip değil. Eğer birazcık onuru olsaydı, bu meydan okumayı reddederdi.

"Hazır." Rahatmış gibi davranmak yok. Gardını al. Gergin. Bu kelimeyi söylerken gözlerimi Ianix'in Amotus'undan ayırmıyorum.

"Başla."

Ianix daha iyi görebilmek için öne ve yana doğru ilerlerken arka planda gülümsemeye devam ediyor. Geziniyor, ara sıra kalabalığa bakıyor ve arkadaşlarına sırtıyor. Ben de onun pozisyonunu ve yönelimini taklit ediyorum.

Sonra ona doğru koştum.

Kendini toparlasa da gardını aldı. Kılıcım omzuna sertçe iniyor ama o bir anda yana dönüp kılıcını kaldırıyor ve benimkiyle çelik bir çınlamayla buluşuyor. Elimdeki kılıç havada dururken, yankı kolumdan aşağıya doğru titriyor. Geri çekiliyorum. Ianix şimdi bana odaklanıyor, gülümsemesi solmuş.

Sonra saldırır.

Çelikten bir bulanıklık, şimşek hızında, darbe üstüne darbe, Eidhin ya da Emissa'nın dün gece bana fırlatabildiklerinden çok daha güçlü ve kesin olan bir telaşla bana doğru kürek çekiyor. Ianix hareket eder, daireler çizer, kendini yeniden konumlandırır ve Amotus'umu benimle kılıcı arasına yerleştirerek beni kör etmeye çalışırken, umutsuzca tekrar tekrar deRect yapıyorum.

Dişlerimi sıkıp cevap veriyorum, zar zor ayak uydurarak zarif bir şekilde yana doğru kayıyorum. Kalabalık alkışlıyor, zar zor fark ettiğim sessiz bir uğultu. Eidhin abartmıyordu. Ianix *iyidir*.

Ve henüz gerçekten denediği izlenimini edinmedim.

Yine de, ona benim özellikle yetenekli olduğumu düşündürecek bir şey göstermedim. Bu benim tek avantajım. Çok az yetenekliymişim gibi savunmak, bir açıklık beklemek ve sonra ona sertçe vurmak. Ianix nihayet saldırısını kesiyor ve geri çekiliyor; Amotus'unun arkasında hâlâ kendini beğenmiş görüldüğünü görebiliyorum ama eskisinden daha az öyle, belli belirsiz sinirli. İlk yayılım ateşi altında parçalanacağımı düşünmüştü. Dultatis'in sinirli ifadesine hızlı bir bakış Praeceptor'un da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor.

Bu sefer çok fazla ayrıntıya girmeden saldırıyorum, sadece Ianix'i meşgul ederken kendimi herhangi bir karşı saldırıya açık hale getirmediğimden emin olmak için. Bastırıyorum, başarılı olmasa da onu bir on saniye daha oyalamaya yetiyor, bu sırada kalabalıktan çeşitli takdir ve kandırılma sesleri yükseliyor. Bazıları biraz şaşırmış, öncekinden biraz daha aceleci. Muhtemelen Ianix'in arkadaşları ve destekçileri.

Kaçınılmaz olması gereken zaferinin gecikmesi sanırım diğer çocuğu kızdırmaya başladı. Eğlenen bakışını tamamen kaybetti, tekrar döndüğümüzde gözleri soğuk.

İleri atılıyor ama bu sefer hızına hazırım. İyi ama Amotus'u kadar onu da izliyorum ve Suus'ta daha iyilerine karşı eğitim almıştım. Ben daha kılıçlarını kaldırdıklarını fark etmeden bana vuran adamlar ve kadınlar. Ianix hamlelerini hâlâ çok önceden tahmin ediyor; kasları belli ki gergin, vuruş için geri çekilmeden önce ağzı seğiriyor. Rakiplerinin Amotus'unu okumaya çalışmasına alışkın. Eidhin'in dün gece yaşadığı sorunun aynısı.

Ve Ianix de henüz bunun farkında değil. Bir sonraki vuruşu için hazırlandığında, ben hazırım. Hareket ediyorum. Vuruşunu geçip ileri doğru akıyorum ve tek dizimin üzerine çöküyorum, o kadar yakınımda ki bıçağımın geldiğini göremeyecek.

Saldırdım ve onu sol bacağından temiz bir şekilde kestim.

Vuruşun doğru olduğunu biliyorum; bıçağın dizimdeki küçük boşluğu deldiğini görüyorum. Hemen tekrar yuvarlanıyorum, Ianix'in kör vuruşundan kaçıyorum ve içimde bir heyecanla ayağa fırlıyorum. Başardım. Sakatlandı. Şimdi tek yapmam gereken onu bitirmek.

Hala ayakta olan 1. Ianix'e dönüyorum.

Kalbim sıkışıyor ve uzun, çirkin bir saniye boyunca kafam karışmış bir şekilde duruyorum. Tekrar daire çiziyor. Herhangi bir engelleme belirtisi yok.

"Bu bir vuruştur." Kılıcımı kaldırarak dövüşün durmasını istediğimi belirtiyorum ve kelimeleri yüksek sesle ve net bir şekilde Praeceptors'a doğru çağırıyorum. "Yanlış bir şey var. Bu bir *vuruştur*."

Hile kelimesini kullanmaktan kaçınıyorum, ancak ima yeterince güçlü.

Ianix duraklar, sonra kılıcını da indirir. Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Dultatis'e doğru bakıyorum, onu endişeli görmeyi umuyorum; eğer bu dövüş 1x ise, o da kesinlikle işin içindedir. Ancak endişelenmek yerine, gerçek duygularını gizleyen abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınıyor.

Memnun oldu.

"Bekle." Taedia dışarı çıkıyor. Öğrencilerden birkaç yuhalama sesi gelse de, en azından onun sayesinde bir müttefikim olduğunu görebiliyorum. Ne olduğunu gördü.

Dultatis onun peşinden gidiyor. Seyircilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Çocuk sadece kaybettiği için işleri geciktiriyor," diyor. "Nefes almak için herhangi bir bahane. Bu çok kötü bir davranış."

"Bana öyle görünmedi." Taedia bana işaret etti. "Tekrar dene. Ianix, dizindeki tepkiyi tetiklemesine izin ver."

Dikkatli bir şekilde ilerliyorum ve Amotus'umu Ianix'in zırhındaki dar boşluğa saptırıyorum.

Ianix yüzünü buruşturur ve tek dizinin üzerine çöker.

Kalabalık mırıldanmaya ve laf atmaya başlarken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Kesinlikle numara yapıyor. Taedia da aynı şeyi düşünüyor; adamın yanına gidip eğiliyor ve bacağını yerden kaldırmaya çalışıyor. Nafile bir mücadeleden sonra iç geçirir.

"Kilitli." Düşünüyor, sonra bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Adil bir vuruş gibi görünüyordu ama tepkiyi tetiklemek için yeterli olmamış olmalı."

Bu yanlış - yanlış olduğunu biliyorum - ama daha fazla söyleyeceğim her şey beni sadece daha kötü gösterecek. Dultatis kendini beğenmiş bir onaylamazlıkla başını sallıyor ve diğer Praeceptor'lara benimle ilgili olduğundan hiç şüphe duymadığım bir şaka yapıyor. Sadece Nequias gülüyor, ama yakınlarda duran öğrencilerin de sırtıttığını görüyorum.

Kalabalıktaki diğerleri Ianix'in zırhını sıfırlamak bir dakika sürdüğü için alay ediyor. Geciken her saniye koroya daha fazla sesin katılmasına neden oluyor. Çağrılar altında hayal kırıklığı yüzümü kızartıyor. Ianix'in Amotus'unun hâlâ hileli olmasının pek çok yolu var - bir tür Koşullu aşılama olduğunu varsayıyorum ya da belki de Dultatis'in kendisi aşılamıştır - ama bunu kanıtlamanın bir yolu yok. Diğer çocuk taş kamasını yerleştirip zırhını yeniden birleştirirken, yanılıp yanılmadığım konusunda kendime bir anlık şüphe izni veriyorum. Acaba hayal mi görüyordum?

Kalabalığa bakmaktan kaçınıyordum ama şimdi bakıyorum. Bizi izleyen, beni izleyen yüzleri tarıyorum. Çoğu düşmanca. Bazıları -kuşkusuz çok azı- kızgınlıktan çok şaşkın görünüyor. Emissa, Indol, hatta Iro bile ikinciler arasında. Gerçi Iro da memnun görünüyor, dürüst olmak gerekirse.

Ana Yediler kümesinin arkasında nihayet Callidus'u görüyorum. Jovan Tapınağı'nın merdivenlerinin tepesinde, tapınağın revakını oluşturan büyük sütunlardan birine yaslanmış durumda. Onu fark ettiğimi gördü. Tereddüt etti.

Sonra tek bir içtenlikle başını sallayarak beni cesaretlendiriyor. Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve yeniden odaklanıyorum. Ianix pozisyonunu aldı.

Tekrar başlıyoruz.

Birkaç kez çarpışıp birbirimizin savunmasını sınarken Ianix artık daha temkinli. Artık kendimi tutmuyorum, yeteneksizmişim gibi davranmıyorum. Ianix'in yüzü şaşkın bir konsantrasyonla donmuş durumda. Kalabalık alaycı seslenişlerini kesti ve ara sıra gelen cesaretlendirici bağırışlar dışında neredeyse sessizliğe büründü. Sanırım dövüşün hâlâ devam ediyor olmasından dolayı şaşkınlılar.

Sadece dayanıyorum, kazanmıyorum. Elimde gerçekten bir kılıç olsaydı, Ianix'ten daha iyi olma ihtimalim yüksekti. Ancak bu Amotus aleti - dün gece ve bu sabah yaptığım saatlerce alıştırmaya rağmen - çok yabancı. Vuruşlarım temiz ve hızlı ama yeterince isabetli değil; nereye vurduğumu hâlâ tahmin ediyorum, Ianix'in savunmasını aştığımda bile çoğu zaman zırhın dışına kayıyor. Her zaman en iyi becerim olan savunmam beni maçta tuttu ama eninde sonunda bir hata yapmam kaçınılmaz.

Bu yüzden Ianix'in omzuna temiz bir vuruş yaptığımda ve hiçbir şey olmadığında çok sinir bozucu oluyor.

Tıslıyorum, sinirden dişlerimi göstererek geri çekiliyorum, etrafıma bakıyorum ve birinin protesto için bağırması için dua ediyorum. Kimse bağırıyor. Belki fark etmiyorlar ya da daha büyük olasılıkla benim gibiler - bir daha dövüşü durdururlarsa nasıl görüneceğini biliyorlar ve görünüşte yanlış bir şey yok. İkinci kampta çok sayıda insan olduğundan şüpheleniyorum; Taedia bir tür bulmacayı çözmeye çalışır gibi Ianix'e bakıyor ve Veridius bile kaşlarını çatarak öne doğru eğiliyor.

Dultatis de artık eğleniyor gibi görünmüyor. Bunu Ianix'le şansa karşı bir önlem olarak ayarlamış olmalı, birden fazla iyi vuruş yapacağımı düşünerek değil. Bunu çok daha fazla kez yaparsa, birilerinin bu lanetli zırh setleri üzerinde kapsamlı testler yapacağını biliyor olmalı.

Yine de bu benim için yeterince iyi olmayacak. Bir soruşturma olsa bile, *kanıt* olsa bile, zamanında gelmeyecektir. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Ianix Beşinci Sınıfa yerleşecek ve herhangi bir yanlıştan haberi olmadığını iddia edecektir. Dultatis de aynı şeyi iddia edecek. Kategorik olarak suçlanacak kimse olmayacak ve sonunda her şey olduğu gibi bırakılacak.

O yüzden bunu kazanmalıyım, şimdi ve burada.

İçimde biriken öfkeyi bastırıyorum. Daha değil. *Henüz olmaz*. Düşünmem gerek. Ianix özellikle iri değil; ona karşı kesinlikle boyut avantajım var. Eğer kılıcım zırhındaki İrade tepkisini tetiklemek için bir işe yaramıyorsa, o zaman başka bir şekilde kazanmalıyım. Her ne kadar cazip olsa da Ianix'in kendisine doğrudan saldıramam. Bu kesinlikle kurallara aykırı ve başarılı olsam bile zaferle ödüllendirilmeyeceğim.

Birkaç adım geri çekiliyorum ve Ianix beni takip edemediğinden öfkemin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Hücum.

Ianix hazır, sakın ve yerinde, ama yaklaşık altı adım ötede kılıcımı ona fırlatıyorum. Sertçe. Bunu hiç beklemiyordu; içgüdüsel olarak eğilip dönen kılıcı savuşturarak tepki veriyor ve kendini pozisyonundan çıkarıyor. Bir saniye sonra ona çarpıyorum, Amotus'um onunkini yere seriyor ve kılıcını almak için çılgınca güreşiyor. Panik içinde bağırıyor; gözümün ucuyla onu gördüğümde çılgınca bir kahkahadan neredeyse kendimi kaybediyordum, deli gibi yuvarlanıyor, yarışmada ne yaptığımı takip etmeye çalışırken umutsuzca beni savuşturuyordu. Dörtlünün etrafından bir soluk sesi geliyor, ardından bağırışlar, ama hiçbirinin ne dediğini anlayamıyorum.

Letens'te dövüşmek, elimde bir kılıç olmasından çok daha rahat bir ortam yarattı. Dişlerimi göstererek sırtıyorum ve Ianix'in kılıç kolunu vücudumla kolum arasına sıkıştırarak şekilde yuvarlanıyorum, büküyorum ve sertçe çekiyorum. Bir şey yerinden çıkarken acı içinde çığlık atıyor ve kılıcı yere düşüyor.

Ona iyileşme şansı vermedim. Başka bir şey için çok kızgınım. Bunu yapmak zorunda olduğum için kızgınım. Bu pozisyona getirildiğim için kızgınım. Ianix ve Dultatis gibi insanlar Hiyerarşi'nin özüdür. Benden her şeyimi aldılar ama yine de daha fazlasını istiyorlar. Her zaman *daha fazlasını* almaya çalışıyorlar.

Ianix'in altımda sıkışması için tekrar yuvarlanıyorum, kaskını iki elimle tutuyorum ve elimden geldiğince sert bir şekilde taşa vuracağım.

Ianix'in otuz metre ötedeki kafası yükselip Amotus'un kiyle birlikte yere çarptığında etrafımda korkunç bir soluk yankılanıyor, metal dörtgen boyunca net bir şekilde çınlıyor. Koruma olsun ya da olmasın, bunun şoku onu şaşırtacak. Ona zarar verecek. Ve bu miğferler, çelik olsalar da, zaptedilemez değiller. I

bırakma, tekrar yap. Tekrar yap. Öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Bir *daha*. Eldivenli ellerimin altındaki çelik bükülmeye başladı. Ianix çığlık atıyor. Feryat ediyor.

Kaskı son bir kez yere saplıyorum ve çığlıkları kesiliyor. Yerini hiçbir ses almıyor. Sanki izleyen herkesin nefesi kesilmiş gibi.

Onlara bakmıyorum. Ianix baygın ama kazanmam gerek. Zırhını yırtacak kadar güçlü değilim ama miğferi sağlam değil; çekiyorum ve karşımda, Ianix'in kafasındaki karşılık gelen miğfer kendini sürüklüyor, görünüşe göre aşılannmış kısmı hala zarar görmemiş. Kan damlıyor. Arkası kırılmış, tahta parçalanmış ve içe doğru buruşmuş. Sanırım kafasının arkasında bir kesik açılmış. Umarım hepsi budur.

Artık yorgunum. Tükendim. Ianix'in kılıcına doğru sürünüyorum, onu alıyorum ve miğferini dikkatlice ucuna yerleştiriyorum. Hiçbir şey olmuyor; Ianix baygın halde kalıyor ve zırhı ona giydirilmeye devam ediyor. Ayağa kalkıyorum, kendi kılıcına doğru yürüyorum, onu birincisine ekliyorum, böylece miğfer her iki noktada da dengeleniyor. Hâlâ bir şey olmuyor.

Göğüs zırhımdaki aktivasyon taşını söküp kılıçlarımı ve miğferimi üzerine fırlattığımda Amotus'um olduğu yere yığılıyor. Şok olmuş sessizlikte takırdıyorlar.

Praeceptors'a doğru ilerlerken tahta zırhı vücudumdan sıyrıyorum, sadece Ianix'in yoluma yuvarlanan kanlı tahta miğferini almak için duraklıyorum. Bunun dışında gözlerimi yukarıda ve ileride tutarak Dultatis'e odaklanıyorum. Adamın rengi solmuş. Diğerleri ondan uzaklaştı.

Dultatis'e yaklaşık on adım kala duruyorum, ağır ağır nefes alıyorum, sonra miğferi küçümseyerek ayaklarının dibine fırlatıyorum, bakışlarımın onunkilerden ayrılmasına asla izin vermiyorum. Toga'sının eteklerine kan sıçradı.

Ona saldırmak istiyorum. Ona seslenmek. Onu bir dolandırıcı, bir yalancı ve küçük, acı bir adam olarak ilan etmek. Kanım o kadar çok pompalanıyor ki neredeyse hepsini aynı anda yapacağım.

Sonra ötede Callidus'u görüyorum. Diğer herkes dehşet içinde izliyor. O sadece gülümsüyor, birincisini sessiz, sevinçli bir zaferle havaya kaldırıyor. Benim için kutluyor. Benimle *birlikte* kutluyor.

"Ekipmanı tekrar kontrol etmeniz gerekiyor gibi görünüyor." Bunu sakince söylüyorum, ama nedense Dultatis daha da şaşırılmış görünüyor. Bir

adam için garip bir şekilde korku dolu

bir düzine adamın gücünü toplayabilir ve beni bir an bile düşünmeden koparabilir.

İç çekiyorum ve onları geçiyorum.

"Nereye gidiyorsun, Vis?" Taedia.

Duruyorum. "Yemek için. Ama yarın görüşürüz Praeceptor. Derslerinizi dört gözle bekliyorum." Sesime herhangi bir soru imasının girmesine izin vermiyorum. Yerimi hak ettim.

Gözlerini hâlâ yerde hareketsiz yatan Ianix'e çeviriyor. Diğer Praeceptor'lardan birkaçı ona doğru koşacak kadar kendilerini toparlamışlar, ama o halsiz bir şekilde uyanıyor gibi görünüyor. Hâlâ göğsümde kaynayan tüm öfkeye rağmen rahatladım.

Sonra başını sallıyor, hâlâ bana bakmıyor. "Tabii ki. Bu gece yatakhanedeki eşyalarını bir üst kata taşıyabilirsin."

Praeceptor'lardan birinin daha konuşmasını, ayrılışımı engellemesini, az önce yaptığım şey için beni kınamasını bekliyorum. Yine de konuşmadılar. Hâlâ şokta olduklarından şüpheleniyorum ve Dultatis'in hileye açıkça suç ortağı olduğu gerçeği muhtemelen onlar için suları bulandırıyor. Yine de artık umurumda değil. Taedia maçı kazandığımı alenen teyit etti. İhtiyacım olan tek şey bu.

Öfkem azalıyor ve onunla birlikte son enerjim de. Morarmış ve hırpalanmış durumdayım. Öğrencilerin geri kalanı önümde ayrılıyor ve bana yürümem için gerekenden daha geniş bir yol açıyor. Hiçbiri konuşmuyor. Ben uzaklaşırken sadece izliyorlar.

Callidus'la konuşmak istiyorum ama ortadan kayboldu, ben de dağınıklığa doğru gidiyorum. Bu akşam kalıcı bir etki bıraktım. Ne kadar yorgun olsam da, gözden uzak bir yere çökmektense hiçbir şey olmamış gibi davranarak bunu pekiştirmek en iyisi.

Başım dönüyor ve yürürken ellerim titriyor. Bu başarıda ne bir sevinç ne de bir başarı hissi var. Sadece yapmam gerekeni yaptım.

Şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır.

XLVI

"SEN," diyor CALLIDUS sessizce, ben karşısında otururken, okuduğu kitaptan başını kaldırmadan, "bir öfke problemin var."

Ianix'e karşı kazandığım zaferin ertesi sabahı hava hâlâ karanlık. Dün gece yataktan Beşinci Sınıf Roor'una taşınmam, garip bir şekilde isteksiz hissetsem de yeterince kolay oldu - oda arkadaşım Eidhin'le birlikte, Altıncı Sınıftaki odam geldiğimden beri bulduğum en rahat yerd. Ama lojmanlar bir gelişme. Daha fazla kişisel alan. Bir odaya üç kişi düşüyor, herkesin kullanabileceği kendine ait bir şifonyeri ve Roor'dakinin iki katı büyüklüğünde bir masası var.

Ben geldiğimde iki oda arkadaşım hâlâ ayaktaydı ve ders çalışıyorlardı. Maçtan dolayı yorgun ve ağırlı olmama rağmen ikisi de yardım etmek istemedi, ben de istemedim.

Uzak dalgalardan gelen sesler bizi yıkıyor. "Bunu yeni mi anlıyorsun?"

"Hayır, hayır, biliyordum. Öte yandan diğer herkes..." Callidus nihayet sesini kesti.

kitap, Ricking dörtlüye doğru eğlenen bir bakış attı. "Çürüyen tanrılar, onlar "Şimdi senden korkuyorum."

"Sanırım bekledikleri gibi kontrollü bir gece olmadı."

"Öyleydi. Değildi," diye katılıyor Callidus alaycı bir vurguyla. Yine de konuşması biraz durgun. Dikkati dağılmış.

Birkaç saniye daha geçti, ikimiz de kelimeleri arıyorduk.

"Dün sabah haklı olduğunu söyle." Öne eğildim ve sesimi alçak tuttum. Taş sıraya gergin bir şekilde vuruyor, kaslarımın hareketine odaklanıyorum. Bunun provasını yapmıştım. Tepkisini görmek istiyorum ama göz teması kuramıyormuş gibi görünmek burada önemli. Daha samimi görünmesini sağlıyor. "Ve itiraf etmediğim için kendimi biraz kötü hissettiğimi söyle. Ya da sana daha önce söylemediğim için. Bu yeterli olur mu?"

Bir sessizlik oldu ve sonra "Biraz mı?" dedi.

Kederle kıkırdıyorum, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "*Biraz*," diye tekrarlıyorum usulca. İşe yaradı, bunu şimdiden görebiliyorum. Bunu iyi bir mizahla karşılıyor. Aramızdaki gerginliğe hitap ettiğim için memnun.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Gerçekten." Callidus arkasına yaslanırken duruşundaki sertlik kayboldu. "Yine de eninde sonunda özellikleri *öğreneceğimi* biliyorsun." Yüzümü buruşturmam üzerine kaşlarını kaldırdı. "O kadar kötü mü?"

"Sen söyle. Nüfus sayımını yanıltmanın cezası nedir?"

"Oh. Oh. Doğru." Callidus düşünceli. Gayrimeşru bir çocukla sonuçlanan bir alair bir şeydir, ama beni nüfus sayımından tamamen çıkarmak için gereken kaynaklar şaşırtıcı olurdu. Bu, gücün skandal bir şekilde kötüye kullanılması olurdu. Yüksek rütbeli bir senatörü bile alaşağı edebilecek türden bir şey.

Ve eğer bu ortaya çıkarsa, büyük olasılıkla gizemli ebeveynimle birlikte bir Sapper'ın içinde kaybolacağım.

Umarım bu Callidus'un geçmişimi araştırmak için babasının kaynaklarını kullanmasını engellemeye yeter. Dostluğumuza, bu bilginin ona sağlayacağı avantajlardan daha fazla değer vereceğine güveniyorum - ki her şey göz önüne alındığında, bunun yapabileceğim en güvenli bahis olduğunu düşünüyorum.

"Pekâlâ," diyor Callidus sonunda. "Bu bir başlangıç." Rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum.

O da sırtıyor, sonra başını yatakhaneye doğru sallıyor. "En azından şimdi diğerlerinden neden bu kadar nefret ettiğini anlıyorum."

"Onlardan *nefret* ettiğimi söyleyemem."

"Ianix yapardı. Ve senin onlara nasıl baktığını gördüm." Kızgınlığım karşısında bilgece başını salladı. "Evet. Mükemmel. Aynen öyle."

Callidus'un gözlemini not etsem de, konuyu daha fazla takip etmeden bir kahkaha atıyorum. Sanırım buradaki insanlarla iletişim kurmak için pek çaba sarf etmedim. Ama onlardan *hoşlanmıyormuş gibi görünmekten daha iyisini* yaptığımı sanıyordum.

"Dün izlemeye gelmene çok sevindim. Yardımı oldu."

Callidus homurdanıyor. "Fazla ağlama. Sadece senden biraz para kazanmak için oradaydım."

"Ne?"

"Buradaki hemen herkesin sevdiği bir şey varsa o da kumardır. İnsanların bu gecenin senin için ne kadar utanç verici olacağından bahsettiğini duymuştum. Catenicus, Altı'da sıkışıp kaldın. Kimse Ianix'i yenebileceğini düşünmüyordu. Hiç *kimse*."

"Sen hariç."

"Ben hariç. Kim yakın olacağını düşünmüştü ki?" diyor. "Çok alıcı var mı?"

"Evet." Callidus neşeyle arkasına yaslanır. "Ah, evet."

İç çekiyorum. Muhtemelen sevimsizliğime bir destek daha. "Adil olan bu sanırım.

Çalışmama yardım ettiğin için tazminat. Paraya ihtiyacın olduğundan değil."

"Hiç de değil," diye hevesle kabul ediyor. "Ama onlardan para almayı seviyorum." "Yardım edebildiğime sevindim."

Sözsüz bir anlaşmayla ayağa kalkıyor ve genellikle günlük antrenmanlarımızı yaptığımız yere doğru ilerliyoruz. Callidus sessizce, "Sanırım bu neden Sınıf Üç'e girmeye bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor," diyor. "Şimdi çok daha mantıklı geliyor."

Yalan düşünmesine izin vererek aynı fikirdeyim. Eğer gerçekten bir senatörün gayrimeşru oğluyam, onlarla olan bağlantım bilinmezse paha biçilmez bir varlık olurum - yeterince yüksek bir mevkiye ulaştığım sürece. Öte yandan, daha azı beni bir yükten başka bir şey yapmazdı.

Tartışmaya başladık. Callidus kendini geliştiriyor; ciddi bir dövüş yapsak hâlâ benim dengim olamazdı ama ayakları hızlı, kararlı, yumruklarını nereye ve nasıl indireceğini biliyor. Bir süre nefes alış verişlerimiz ve ara sıra çıkan acı homurtuları ya da mırıldanılan küfürler dışında ses çıkmıyor. Yine de, diğer çocuk bu sabah iyi görünüyor. Bir adım yavaş. Dikkati dağınık.

Kaşlarımı çatıyorum, geri çekiliyorum. "Bir sorun mu var?"

Callidus da geri adım atıyor ve alnındaki ter damlacıklarını siliyor. Şafak söküyor, bugün berrak ve temiz. Üzerinden buharlar yükseliyor. Duraksıyor, onu hiç görmediğim kadar kararsız görünüyor.

Sonra yavaşça başını sallar.

"Bunu sana söylemem gerekeceğini düşünmemiştim," diye itiraf ediyor biraz alaycı bir tavırla. "Ama gerçek şu ki, Taedia yarı makul bir Praeceptor. Pletuna Festivali'ne kadar muhtemelen Dördüncü Sınıf'ta olacaksın. O yüzden bunu geç öğreneceğine erken öğrenmen daha iyi olur."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."
Sesini alçaltıyor. "Üç ya da Dört'te olmak... tehlikeli." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, son dört Akademi dönemi boyunca en az birkaç Üçüncünün ve Dördüncünün öldüğü. *Her döngüde.*" Callidus bunu söylerken etrafına bakıyor, gerçi tamamen yalnızız. "Feriun gibi değil, ama burada. Solivagus'ta."

Onu inceliyorum. "Bu doğru olamaz. İnsanlar öğrenir. Öfke olur. Soruşturmalar açılır."

"Sen öyle san." Callidus acımasızca emin. "Para ve iltimas kombinasyonunun bütün bir aileyi susturmak için ne kadar ileri gidebileceğini bilseniz şaşırdınız."

"Peki ya burada olan diğer öğrenciler? Eminim onlar da bir şeyler söyleyecektir."

"Ölümler Iudicium sırasında, çoğundan uzakta gerçekleşti. Muhtemelen bilenlerden bazıları Din içinde ayrıcalıklı bir yer edinmiş gibi görünüyor. Ve zaten herkesin üzerinde bir Silencium emri var. Bunu kırmak bir Sapper'ı riske atmak anlamına gelir."

"Silencium?" Gözlerimi kısarak terimi hatırlamaya çalışıyorum. "Onların yasal işlemler için olduğunu sanıyordum."

"Bu, Akademi'ye katılmak için gerekli evrakların bir parçası - buraya başlamadan önce babanız sizin adınıza imzalıydı. Bunun amacı okulun bütünlüğünü korumak. Miras yoluyla gelenlerin haksız bir avantaj elde etmemesini sağlamak için." Sesindeki küçümseme, bunun ne kadar yanlış olduğunu düşündüğünü gösteriyor. "Hiçbir zaman bu şekilde uygulanmadı, bu yüzden belli ki size bundan bahsetme zahmetine girmedi. Ama bir şeyi örtbas etmek için tehdit fazlasıyla yeterli olacaktır."

Başımı sallıyorum. Ulciscor'un standart olsa bile bana söylemeden beni böyle bir şeye bağladığı düşüncesi beni tedirgin ediyor. "Yani öğrenciler öldü. Nasıl?"

"Kazalar, sözde." Bir nefes alıyor. "Dahası da var. Aynı dört döngüde, Üçüncü Sınıftan mezun olan on kişi daha piramitlerinden kayboldu. Öldükleri varsayılıyor. Hepsi de güçlü pozisyonlardaydı ama kimse ortadan kayboluşlarını üstünkörü geçiştirmekten fazlasını yapmamış gibi görünüyor."

bakış." Şüpheli ifadeyi görüyor, omuzlarını rahatsız bir şekilde yuvarlıyor. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. *Biliyorum*. Ama burada bir şeyler oluyor ve kendini üst sınıflara koymak... bu bir risk."

Zihnimi koşturuyor. Harabelerdeki Labirent'i düşünüyorum. Buradaki kopyasını.

Bunun bağlanması gerekiyor.

"Demek bu yüzden Yedi'desin?" Sonunda sordum.

"Size daha önce söylediklerim doğrudur. Ama bu karar vermeme kolaylaştırdı."

Bana hala tam olarak doğru gelmese de açıklamayı kabul ettiğimi belirtiyorum. Callidus kesinlikle pratik biri. Pragmatik. Ama sessiz kalarak riskten kaçınmak yerine araştırmasını beklediğim bir tip.

"Peki başka kimse bilmezken sen tüm bunları nereden biliyorsun?" Kelimeler ağızından çıkarken cevap aklıma geliyor ve Callidus yüzümdeki aydınlanmayı görünce başını sallıyor.

"Babam. Nüfus Sayımı." İdget'lar. Bunu itiraf etmekten rahatsız. "Bana söyledi. Ben gelmeden önce beni uyardı." Bakışlarıyla bana açıkladığı şeyin önemini vurguluyor.

Bunun ağırlığını hissediyorum. Eğer birisi Callidus'un babasının oğluna bile nüfus sayımı bilgilerini verdiğini öğrenirse, bu aile için *felaket* olur. Hiyerarşi bu bilgiyi neredeyse her şeyin üstünde tutar. Tertius Ericius o ce'den çıkarılır, hatta sözleşmesini bu kadar bariz bir şekilde ihlal ettiği için belki de bir Sapper'a konurdu.

Elbette bunu iddia etmeye kalksam elimde gerçek bir kanıt olmazdı ama Callidus'un bunu benimle paylaşması... bu güvenin ötesinde bir şey. Bana hak etmediğim bir inanç yüklüyor. "Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğim."

"Biliyorum." Callidus beni inceliyor. "Hâlâ yükselmek istiyor musun?"

"Mecburum." Yalan yok. Eğer Callidus haklıysa -ki öyle olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yok- o zaman ek risk akılda tutulması gereken bir şey, ama bu yapmam gereken şeyi değiştirmiyor. "Yine de uyarı için teşekkürler."

Bana gösterdiği inancı onayladığımı anlayarak yarım bir tebessüm ediyor ve sonra idmanımıza devam ediyoruz. Callidus'un yenilenmiş bir enerjisi, hareketlerinde daha önce olmayan bir hafiflik var. Bilgi ona ağırlık veriyordu.

Çok geçmeden işimiz bitti; kahvaltı hoş sohbetlerle geçti, geçen günün gerginliği kabullenildi ve geride bırakıldı. Kendimi rahatlarken, gülerken, yanımdan geçen diğer öğrencilerin yan bakışlarını görmezden gelebilirken buluyorum. Altıncı sınıf engelini geçtim. Adanın diğer tarafındaki harabeleri planlanandan çok önce araştırdım. Burada arkadaşlarım var, bana yardım edecek müttefiklerim. Bana güvenen insanlar.

En azından bu parlak anda, yılın geri kalanı kıyaslandığında olumlu bir şekilde kolay olacakmış gibi geliyor.

§ § §

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ HAFTA hoş bir çalışma temposu içinde geçti.

Her sabah Callidus'la antrenman yaparak başlıyorum, ardından kahvaltıdan önce ve kahvaltı sırasında ders çalışmak için oturuyorum. Rutinimize bu ilaveyi öneren diğer çocuk; şimdi beni ileride olabilecekler konusunda uyardığı için benimle akademik çalışma yapmaktan mutlu, hatta heyecanlı görünüyor.

Nedenini çok geçmeden anlıyorum: Yedinci sınıftaki can sıkıntısı çok derin olmalı. O benden daha zeki. *Çok daha zeki*. Çok geçmeden, Beşinci Sınıfta öğrendiklerimden çok daha ileri bir teoriyle uğraşıyoruz. Dağıtılmış Koşullar. Mekanikle etkileşim. İkincil arıza emniyetlerinin metodolojisi. Kilitlemedeki sınırlamalar, pozisyona göre gücün üst ve alt sınırlarının hesaplanması, ceding oranı ve imbuing. Hiyerarşi ve nasıl işlediği, nasıl devam ettiği, inşa ettiği şeyi nasıl inşa ettiği konusundaki anlayışım çarpıcı bir şekilde artıyor. Emissa da bazı sabahlar, biz dağınıklığa gitmeden önce şafak öncesi parıldayan ışıktaki bize katılıyor. Nadiren uzun süre ve sadece ara sıra, ama bu olasılığı dört gözle beklememe yetecek kadar. O ve Callidus birbirlerinin yanında rahat görünüyorlar, belli ki aynı sınıfta geçirdikleri kısa süre boyunca iyi anlaşmışlar. Ve katkıları, çalıştığımız konuların onu en ufak bir şekilde korkutmadığını gösteriyor. Rekabet etmek istiyorsam, yapmam gereken çok şey olduğuna dair iyi bir işaret

Üçte.

Callidus, o gittikten sonra sinsi bir söz söylemekten asla geri kalmaz. Onu görmezden gelmeye devam ediyorum.

Dultatis yönetiminde uzun süre başımın belasası olan dersler, *ilginç* olmasa da en azından zaman kaybı olmaktan çıktı. Taedia her gün sıkı bir

Program, yirmi dört öğrencisinin her birini aşırı yük altına sokmadan zorluyor. Dersleri bilgilendirici ve anlaşılır. Genelde konuya aşına olsam ya da kolayca öğrenebilsem de, onun gözetiminde üç haftada, Dultatis ile geçirdiğim iki aydan daha fazla şey öğreniyorum.

Öğrencilerin kendileri de daha kolay bir arkadaş: arkadaş canlısı değiller ama yeterince kibarlar ve gerektiğinde etkileşime girmeye istekliler. En fazla bu kadarını umabilirim. Taedia'ya kendimi sevdirmek için çaba sarf edemeyecek kadar kendimi farklılaştırmaya odaklanmış durumdayım ve Ianix'le olan kavgamdan sonra itibarım -en azından Callidus ve Emissa'ya göre- daha geniş bir öğrenci kitlesi tarafından biraz tereddütle karşılanıyor. Catenicus isimlendirmesi ve Iro'nun süregelen etkisi ile birleşince, Emissa'nın nazikçe ifade ettiği gibi, *yaklaşılabilir bir figürden biraz daha az olarak* görülüyorum.

Akşamlarım çoğunlukla Eidhin'e ders vererek geçiyor. Her ne kadar içine kapanık olsa da bu seanslardan ben de keyif alıyorum. İri çocuk hızlı ve istekli bir öğrenci; Ortakdil temeli zaten nispeten güçlü, ancak ona rehberlik edecek kendi dilini konuşan biri olduğunda şaşırtıcı bir hızla ilerliyor. Şüphelerim vardı ama birkaç hafta sonra onun da olduğundan daha yüksek bir sınıfta olması gerektiğine ikna oldum. Callidus'un geniş kapsamlı zekâ seviyesinde değil belki ama Altı'daki herkesten daha zeki. Bence Beş'teki herkesten de. Onu geride tutan tek şey etkili bir şekilde iletişim kuramaması ve elbette Dultatis'in hak etmediği hoşnutsuzluğu.

Dultatis'in kendisi, benim tiksintime rağmen, hile girişiminden dolayı kınanmaktan kurtulmuş gibi görünüyor. Ianix de öyle; yarışmanın ertesi günü ordudan ayrıldı ve doğruca Altıncı Sınıfa geri döndü. Artık benden kaçıyor.

Praeceptor'lardan hiçbiri benimle 1. Dünya Savaşı hakkında konuşmadı. Hepsi adil bir şekilde kazanılmış gibi davranmak istiyor gibi görünüyor. Konuyu zorlamanın bir faydasını göremiyorum.

Harabelerde gördüklerimi kendime saklamak zor ama bu konuda çok az seçeneğim var. Üç aylık tatilden önce Ulciscor'la özgürce iletişim kuramıyorum ve arkadaşlarımdan herhangi birini, hatta bazılarını zaten bilen Eidhin'i bile bu işe dahil etmeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine her gece uyanık yatıyor ve Labirent'i düşünüyorum. Amacı üzerine tekrar tekrar kafa yoruyorum. Akademi'deki ikizi giderek bir deneme alanı gibi geliyor. Veridius ve Religion'ın orijinalindeki kâbuslara karşı koyabilecek birini

bulma çabası.

Bu da beni Callidus'un bana bahsettiği kayıp öğrencilerin orada sonlarını görüp görmediklerini tekrar merak etmeye itiyor.

Bu düşüncelerin verdiği ağır rahatsızlığa rağmen zaman hızla geçiyor. Ruh halim düzeliyor. Çok çalışıyorum. Örnek bir öğrenci olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ve sonra Callidus başka bir konuda haklı çıktı. Praeceptor Taedia'daki dördüncü haftamdan iki gün sonra dördüncü sınıfa yükseltildim.

XLVII

"SEN İYİ BİR ÖĞRENCİSİN. AKILLI. Dultatis seni çok uzun süre geride tuttu."

Praeceptor Scitus dalgın dalgın siyah saçlarını geriye doğru tarıyor. Akşam yemeğinden hemen önce ve onun özel odasında yız. Veridius'un ki kadar geniş değil ve kesinlikle iyi bir manzarası yok, ama düzenli. Raflar duvarda sıralanıyor ve kitaplar konularına göre dizilmiş, bölümler arasında ayraçlar var. Büyük olmasına rağmen masanın sol üst köşesinde sadece mükemmel bir şekilde istiflenmiş bir kağıt demeti, bir kalem ve bir lamba var. Hiçbir yerde toz zerresi yok.

Geldiğini duydum, o yüzden sordum. "Ama?"

"Ama eğer Sınıf Dört'e katılacaksanız, sınıf arkadaşlarınızla bağlantı kurmaya başlamalısınız. Yediler ve Altılarla arkadaş olmanızdan da bahsetmiyorum. 'Birlikte daha güçlüyüz' - bunu hatırlıyorsun, değil mi? Bunu aklınızda tutacağınızı bilmem gerekiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim bu değildi. "Ya sınıf arkadaşlarım ilgilenmezse?" Ianix gecesinden önce bile pek popüler bir öğrenci değildim.

"Olmalarını sağla. Onları büyüleyin. Gerekirse rüşvet verin, umurumda değil." "Bu... kolay olmayacak. Yarı benden korkuyor gibi görünüyor."

"Korkuyorlar ve bu yarıdan fazla." Scitus kirli sakalını kaşıyor. "Ve onları suçlamıyorum. Bir katil olarak ün saldın, Vis. Haklı olan biri ama başka bir insanın canını almış biri. Ve sonra herkes Ianix'in kafasını kırmanı izledi. Bu da yine haklıydı," diye onaylıyor ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda, "ama tam olarak 'hoş geldin' demiyor."

"Belki de ben böyle seviyorumdur."

"Kimse bu şekilde sevmez ve sevseniz bile umurumda değil. Sana sınıfımda ne yapman gerektiğini söylüyorum, temel olarak. Aksi takdirde diğer özelliklerin ne olursa olsun seni Beş'e geri gönderirim."

"Neden?"

"Dörtte bir ve üçte bir Senato'da son bulur. Her biri. Evet, senatörlerimin zeki olmasını istiyorum. Güçlü. Muazzam miktarda irade kullanabilmelerini. Ama başkalarını ikna edemezlerse bunların hiçbir önemi kalmaz. Eğer cazibeleri yoksa. Ağlar kuramazlarsa ve Cumhuriyet'te gerçekten bir *fark* yaratamazlarsa." Tüm bunları sakın bir inançla söylüyor. "Bu da bir beceri Vis. Ne kadar aksini dilesen de önemli bir beceri. Bu yüzden bana bu konuda çalışmaya istekli olduğunu göster."

Başımı sallamaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok. Yıl sonuna kadar sadece altı ay var ve bunun bir ayı üç aylık ara. İlerlemek ve Iudicium'da şansımı denemek için bolca zaman var ama Scitus'un yanlış tarafına geçerseniz olmaz. Özellikle de, en azından Emissa ve Callidus'un anlattıklarına göre, Dördüncü Sınıf rekabette önemli bir adım.

"Güzel." Scitus beni inceliyor. "Yapman gereken ilk şey yemeklerde sınıf arkadaşlarıyla birlikte oturmak. Ericius'un, eğer isterse, Yedi'den bir yemek partneri bulması gerekecek."

"Peki." Callidus'la yemek yemenin rahat rutinini özleyeceğim ama o beni anlayacaktır. Hatta daha önce tam da bu duruma zorlanabileceğimi söylemişti.

"Akşam yemeğinden sonraki zamanını da onlarla birlikte yatakhanede ders çalışarak geçirmek zorunda kalacaksın."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Eidhin'e özel ders veriyordum."

"O *Altı*'da. Arkadaş olmanız umurumda değil. Akranlarınıza odaklanın."

"Arkadaş edineceğim, bu bir. Ama benden eskilerimi terk etmemi ya da verdiğim yemini bozmamı beklemeyin." Bakışlarını tutuyorum. "Yoksa senatörlerinizden de istediğiniz bu mu? Tam bir sadakat eksikliği mi?"

Scitus düşünür, sonra küçük, isteksiz bir gülümsemeye izin verir. "Anlaşıldı. O halde akşamlarınıza devam edin. Ama bunu geride kalmanın bir nedeni olarak kabul etmeyeceğim."

"Anlaşıldı."

Ayağa kalkarak benim de onu takip etmemi işaret ediyor. "O halde dördüncü sınıfa hoş geldin Vis."

///

Karmaşa içinde akşam yemeğine gidiyorum. Callidus'un masasının yanında duruyorum.

Başını kaldırıp yüz ifademi gördüğünde her zamanki neşesi biraz azalıyor.

"Ah.

Vakit geldi mi?"

"Az önce Scitus ile konuştum," diye özür dileyerek onayladım. "Her öğünü sınıfla birlikte geçir. Onlarla arkadaş olmam gerekiyor."

Neredeyse yediği şey boğazına kaçacaktı. "Tam sana göre."

"Kapa çeneni." Şaka yaptığımı göstermek için sırtıyıyorum. "İzle de gör. Kısa sürede elimden yiyecekler."

İç çekiyor. El kol hareketleri. "Peki. Yarın sabah kahvaltıdan önce, o zaman?" "Her zaman." Onu omzundan alkışlıyorum, sonra dördüncü sınıfın seviyesine doğru çıkıyorum.

dağınıklığın.

Masanın etrafındaki diğer on bir öğrenci bir şeylere gülüyor ama benim yaklaştığımı fark ettiklerinde sessizleşiyorlar. Dostça ve rahat bir duruş takınıyorum. Kendimi bunu dört gözle bekliyormuşum gibi davranmaya zorluyorum.

Arkadaşlıklar bana hiçbir zaman kolay gelmemiş olsa *da*, insanları kendi tarafıma çekmeyi biraz bilirim. Bir zamanlar diplomat olacaktım. Kendimi başkalarına nasıl sevdirebileceğim konusunda iyi bir fikrim var.

Sadece, genel olarak, hiç umursamadım. Sevmediğiniz ya da en azından hakkında fikir sahibi olacak kadar iyi tanımadığınız kişilere ilgi gösteriyormuş gibi yapmak zorunda kalmak. Gerçekte sadece onlardan en iyi şekilde nasıl yararlanacağınızı düşünürken, onların çıkarlarını gözetiyormuş gibi davranmak. Hepsi çok samimiyetsiz.

Masaya varıyorum, başında garip bir şekilde duruyorum. Normalde kendinden emin görünmeye çalışırdım ama ünüm öyle bir şey ki azıcık belirsizlik göstermenin faydası olabilir. Beni ilişkilendirilebilir kılıyor. "Ben Vis." Aequa'ya bakıyorum, onun önderlik edeceğini umuyorum. Daha önce konuştuğum tek kişi o.

Bir sessizlik oluyor -sanırım şaşkınlıktan çok durgunluk- ve sonra Aequa arkasına yaslanıyor. "Yeterince uzun sürdü."

Yanında oturan ve beni dikkatle inceleyen kız, "Beş'i ne zaman geçeceğini üzerine bahse girmiştik," diye açıklıyor. Elmacık kemiklerini belirginleştiren kısık yüzünde zümrüt yeşili gözleri var.

Ona gülümsüyorum. "Kim kazandı?"

"O ben oluyorum." Bana en yakın olan çocuk ayağa kalkıyor. Kendinden emin, kıvrıcık siyah saçları yontulmuş yüzünü çerçevesiyor. "Axien." Elini uzatıyor.

Elimi sıktım, verdiğim tepkinin sıcaklığı tamamen sahte değildi. Tam olarak geri çevrilmeyi beklemiyordum ama burada nazik bir karşılama olacağının da garantisi yoktu.

Bir tereddüt daha yaşıyor, sonra bana yer gösteriliyor ve diğerleri kendilerini tanıtmaya başlıyor. Bu gereksiz; Akademi'deki herkes Üç ve Dört'te kimin olduğunu biliyor. Ama yine de bunun olmasına izin verdim, sosyal sözleşmenin bir parçası. Axien dışında altı erkek öğrenci var: Lucius, Felix, Marcellus, Atticus, Tem ve Titus. Kızlar ise Cassia, Ava, Valentina ve tabii ki Aequa. Hepsi de güçlü ailelerden geliyor, ebeveynleri ya yüksek rütbeli senatörler ya da bölge prokonsülleri. Hiçbiri varlığımdan heyecan duymuyor ama kabalığa da meyilli değiller. Bu da bir başlangıç.

Karşımda oturan yeşil gözlü kız Valentina, "Çoğumuzun düşündüğünden daha hızlı terfi ettin," diye gözlemliyor. Aksanından, sarı saçlarından ve soluk teninden bahsetmiyorum bile, güneyli kanına işaret ediyor. "Sadece Aequa senin daha hızlı olacağını düşünmüştü. Bunu nasıl başardın?"

"Bu sefer kimseyi yumruklamak zorunda kalmadım. Bu güzeldi."

Bir süre sonra masanın etrafında kıkırdamalar başlar. Gerginlik biraz azalıyor. Ortalık yeniden sessizleşene kadar bekleyip omuz silkiyorum. "Ben çalıştım. Ayrıca öğrendiğimiz şeylerin çoğunu zaten biliyordum. Praeceptor Taedia Dört'te kendimi yeterli bulduğumu düşünüyordu ve görünüşe göre Praeceptor Scitus da aynı şeyi düşünüyor."

"Anlat bize," diyor Tem, öne eğilirken kahverengi gözleri meraklı. Koyu tenine karşı dişleri bembeyaz. "Amotus'u kullanmayı tanrıların mezarlarının neresinde öğrendin? Ianix'i yendiğinden beri bu konuyu tartışıyoruz. Söylentiler var elbette ama..." Bunu kaynağından duymamış olmaktan duyduğu memnuniyetsizliği belirten bir hareket yaptı. "Çok etkileyiciydi."

"Yetimken Letens'teki Victorum'da savaştım." Oyunlarda savaşmak asilzadelerin çocuklarını etkileyecek bir şey değil ama

Zaten herkes geçmişimi biliyor. Dinleyen herkese bunu söylüyorum; bildiğim kadarıyla sadece Callidus daha fazlası olduğundan şüpheleniyor. Bu yarı gerçek, daha sonra rahatsız edici sorulardan iyidir.

"Ah." Bakışları bana dönmeden önce Aequa'ya kayıyor, sanki onun tepkisini kontrol ediyormuş gibi.

Sohbet bundan sonra oldukça iyi ilerliyor, çünkü yetiştirilme tarzımdan elbette naumachia'ya kadar çeşitli sorulara maruz kalıyorum. Aequa'nın dostça kaldığını görmekten memnunum. Umarım bu, Nekropol'den ne zaman ayrıldığıma dair sorduğu soruların boşa çıktığı anlamına gelir.

Herkes konuşmak için yeterince istekli olsa da Axien, Titus, Atticus, Tem ve Cassia en cana yakın olanlar. Hepsinin askeri ailelerden geldiğini çok geçmeden anlıyorum. Bu kısa sürede belirginleşen bir ayrım: Lucius ve Marcellus Din'den ve yemeğin büyük bölümünde kendi özel sohbetlerini yapmaktan memnun görünüyorlar; Aequa, Ava, Valentina ve Felix ise daha geniş bir tartışmaya katılmakla birlikte kendi aralarında da sessiz sohbetler yapmaya daha meyilli görünüyorlar.

Bu, Beşinci Sınıfta yaygınlaştığını fark ettiğim bir dinamik ve Callidus bunun Yedinci Sınıfta da yaşandığını belirtti. Bunun Senato'da artan gerilimin doğal bir sonucu olduğunu düşünüyor. Ben de ona katılmaya başlıyorum. Muhtemelen Atalar Festivali'nde popüler bir konuydu, bu bölünmeler de o zaman başlamış gibi görünüyordu.

"Altı'da Labirent'i kazandığın doğru mu?" diye soruyor Ava, siyah saçlarını sıkıca örmüş kısa boylu bir kız. Hatırladığım kadarıyla babası Yönetişim'de bir Tertius.

"Evet. Diskalifiye edildik ama bunun nedeni Dultatis'in başka bir dilde iletişim kurmanın hile yapmak olduğunu söylemesiydi."

"Bunun önceden ayarlanmış sinyalleri kullanmaktan ne farkı var?" "Güzel soru," diye alaycı bir şekilde katılıyorum.

"O zaman Tiberius'tan daha iyi bir koşu partnerin olacak, Aequa." Felix kıkırdıyor. Çocuktan bahsedilince gruptan birkaç kişi aşağıya, altımızdaki seviyeye bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve diğer Beşlilerin arasında asık suratlı Igure'u görüyorum.

"Yüksek bir çıta değil," diyor Axien.

Aequa'ya soran gözlerle bakıyorum.

"Labirent için eşleşeceğiz. En iyi ve en kötü sıralama," diyor biraz özür dileyerek. "Tiberius... en iyisi değildi. Merak etmeyin. Bir sonraki koşumuza daha birkaç gün var. Bir kod üzerinde çalışmak için zamanımız var."

Labirenti düşünmek bile beni biraz tedirgin etse de gözlemini kabul ediyorum; Veridius'un sabahları erken saatlerde çalışabileceğimi ima etmesine rağmen, o zamandan beri yaptığım keşifler, kendi isteğimle geri dönmediğim anlamına geliyor. Beşinci sınıftayken de sadece bir kez koşmuştuk. Tam bir fiyaskoydu: ortağım hem kontrol ayraçlarını kullanmakta berbattı hem de koşarken üzerinde anlaştığımız işaretleri tamamen yanlış hatırlıyordu.

Ancak Dörtlüler bunu birkaç günde bir, Üçlüler ise daha da sık uygular. Buna alışmam gerekecek.

Akşam yemeği sona eriyor ve yeni sınıf arkadaşlarımla umduğum kadar başarılı bir tanışma olduğuna karar veriyorum: Yemeklerden Callidus'la oturduğum gibi zevk almam pek mümkün değil ama sınıftaki hiç kimse aktif olarak kavgacı değil. Bu iyiye işaret.

Çıkarken Praeceptor Scitus'un yanından geçiyorum. Yukarı baktı ve ben de başımı sallayarak onu onayladım. O da neredeyse belli belirsiz bir selam veriyor. Onaylıyor.

Akademi Bibliotheca'ya doğru ilerlerken kendimi gülümserken buluyorum.

"TEBRİKLERİN SIRADA OLDUĞUNU DUYDUM."

Neredeyse boş olan Bibliotheca'daki masada Eidhin'e katıldığımda, bu geceki çalışma için seçtiğim metni önüne atarak onu selamlıyorum. "Eşyalarımı yeni taşıdım."

"Yeni odalar nasıl?"

"Kabul edilebilir," diyorum, diğer çocuk bana kaşlarını çatarken sırtarak. Karşımdaki koltuğa geçiyorum. "Güzel. Güzeller," diye düzeltiyorum, bu kez daha içtenlikle.

Yatahanenin en üstten ikinci Roor'undaki yeni lojmanım gerçekten de *çok* güzeldi. Sahanlığa çıkmak başka bir dünyaya adım atmak gibiydi: Roor zengin halılarla kaplıydı, koridorlar geniş ve davetkârdı ve Veridius'un o ce'sinde bulunan Roor'dan tavana kemerlerin aynısı giriş koridorunun solunda sıralanmıştı ve Quus Denizi'nin inanılmaz manzarasını sunuyordu. Orada

Karşı duvardaki mozaikler, her ne kadar Caten'de 1ne sanatı olarak geçen şeyler için bir gözüm olmasa da, pahalı görünüyordu.

Daha da önemlisi, sadece Dördüncü Sınıftaki sekiz çocuk ve kendimize ait bir Roor ile artık kendi odam var. Bu da demek oluyor ki, eğer gece geç saatlerde başka yolculuklara çıkmam gerekirse, geçen seferki risklerin yakınından bile geçemeyecekler.

"Onayınızı aldıklarına sevindim." Eidhin ortak dilde homurdanıyor. Telaffuzunu dikkatle yapıyor ama kelimelerinin sırası eskisine kıyasla çok daha doğal. Son zamanlarda dilbilgisine verdiğimiz önem meyvelerini veriyor.

"Dultatis bir şey söyledi mi?"

Eidhin'in dudakları tehlikeli bir şekilde gülümsemeye yakın bir şekilde seğiriyor. "Hayır. Ama bildiğinden şüpheleniyorum. Her zamankinden daha kötü bir ruh halindeydi." Hafifçe kibirleniyor. "Gerçi bu sabah onu Praeceptor Taedia'nın ve tüm sınıfın önünde utandırmam sayesinde de olabilir."

"Nasıl yani?"

"Ortak dilini düzelttim. İki kez."

Yüksek sesle gülüyorum. "O zaman derslerimiz gerçekten işe yaradı." Ben su bardağımı kaldırıyorum, o da ciddiyetle benimkini tokuşturuyor.

Bundan sonra çalışmalarımızın rutinine giriyoruz, metin çalışması ve Common'da konuşma pratiğinin bir kombinasyonu. Günün bu geç saatinde çok yorucu oluyor ama Dördüncü Sınıftaki metinleri entegre etmemiz yardımcı oluyor. Sabahları Callidus'la öğrendiğim kadar çok şey öğrenemiyorum ama bu süreci benim için de ödüllendirici kılmaya yetiyor.

"Bırakın bu kadar net ifade edebilmeyi, Altıncıların hiçbiri bunu bilmezdi bile," diyorum hayranlıkla, Eidhin bana karmaşık, yüksek teori içeren bir kavramı tamamen Ortak dilde açıklayarak seansımızı bitirirken arkama yaslanıyorum. "Gerçekten de en azından Beş'te olmalısın."

"Dört, eğer başardıysan."

"Bah." Eidhin'in tüm samimiyetiyle söylediği sözlere rağmen şakanın farkına vararak gülümseyerek küçümseyici bir hareket yapıyorum. Artık onun espri anlayışına daha alışkınım, ne zaman şaka yaptığını anlayabiliyorum. En azından çoğu zaman.

Toparlanmaya başladık. "Bu akşam Dördüncülerle birlikte oturdun."
Eidhin tekrar Cymrian'a dönerek akşam için çalışmayı bitirdiğini gösteriyor.

"Scitus bana diğer insanlarla daha sıkı çalışmam gerektiğini söyledi. Callidus ile oturmamı yasakladı."

"Hm."

Eidhin'in kayıtsız homurtularının ardındaki anlamı da anlamaya başladım.
"Sence yapmamalı mıydım?"

"Bu sizin vereceğiniz bir karar."

Ona hafif sinirli bir bakış attım. "Üç'e yükselmek istiyorum. Eğer bunu yapacaksam, Praeceptor'un yanımda olması gerekiyor."

Eidhin omuz silkiyor. "Nasıl istersen."

İçtenlikle, tamamen yargısız bir şekilde iletiliyor. Yine de hissediyorum.
"Sen de aynısını yapmaz mıydın?"

Tekrar omuz silkiyor. "Hiyerarşinin yolu bu." Söyleyiş tarzına bakılırsa bir hayır.

Bu beni yaraladı, muhtemelen söyleyebileceği diğer her şeyden çok daha fazla. "Ne demek istiyorsun?"

Eidhin isteksiz görünüyor. Kaşlarını çatır. "Senden küçük bir şey istiyorlar. Yapmamayı tercih edeceğin ama o kadar da korkunç olmayan bir şey. Siz yükseldiğinizi sanıyorsunuz ama aslında onlar sizi değiştiriyor. Her seferinde bir ödün vererek, olman gerektiğini düşündükleri şeye dönüştürüyorlar seni." Bunu basitçe söylüyor ama kelimelerin altında kaya gibi sert bir inanç var. "Scitus'un söylediklerini görmezden gelmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece bu yerde herkesin kendi çizgisini belirlemesi gerektiğini söylüyorum. Bunu önceden bilmeli ve asla geçmemeye kararlı olmalı."

Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedim. Sanırım Eidhin'in en fazla bana bir kerede söyledi.

"Biliyorum," diyorum sonunda. Eski yara izleri sırtıma vuruyor. "Bu konuda benim için endişelenmene gerek yok, Eidhin. Benim çizgim var."

Kaslı çocuk sanki bir anlaşmazlık bekliyormuş gibi şaşırmış görünüyor. Tereddüt ediyor. "Müdür Bey'di," diyor aniden.

"Ne?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Buraya geldiğin ilk gün. Bana yumruk attığın zaman." Grui, ama bunu kasıtlı, kısa ve öz bir şekilde söylemesinde bir şeyler var. Bu acı verici bir şey.

onun için bir vahiydi. "Geldiğiniz sabah, Müdür beni bir kenara çekti. Birkaç kişinin Callidus'un babasına bir mesaj göndermeyi amaçladığını söyledi. Belki de onu herkesin önünde yere serersem, ciddi bir yara almadan ona zarar verme ihtiyaçlarını karşılayabileceklerini ima etti." Alay ediyor. Sanırım kendisiyle. "Ve eğer bunu yaparsam, bana bir konuda yardım etmenin bir yolunu bulabileceğini ima etti. Akademi öncesinden kalma bir sorun."

"Oh." Acımasızca bilgiyi işliyorum. O halde Veridius gerçekten de her şeyi planlamıştı. Belki beni kovdurmak amacıyla değil -Eidhin'e Üç Kat Özür dilediğimde devreye girip beni durdurma fırsatı vardı- ama en azından kötü görünmemi sağlamak için. Beni zor durumda bırakmak ve Catenicus olarak zar zor doğan şöhretimin bu duvarlar arasında fazla hava almamasını sağlamak için.

Sürpriz olmadı sanırım. Yine de rahatsız edici. "Özür dilerim."

"Bu konuda endişelenmeyi uzun zaman önce bıraktım. Callidus da öyle." Hiyerarşi hakkındaki çıkışının nereden kaynaklandığını şimdi anlıyorum. "Yine de bana söylediğin için teşekkür ederim. Bildiğime sevindim."

Başını sallıyor, gözlerini Roor'a dikmiş.

"Sen... Akademi'den önceki hayatın hakkında pek konuşmuyorsun," diye temkinli bir şekilde devam ediyorum.

"En sevdiğim zaman değildi."

Kıkırdıyorum. "Hepsi mi?"

"Hepsi."

Eğlencem azalıyor. Şaka yaptığını sanmıyorum.

Sohbet sona ermiş gibi görünüyor; toparlanmayı bitirip sessizlik içinde yürüyerek yatakhaneye doğru yola çıkıyoruz. Gece ılık ve durgun, Kırmızı'nın üzerinden çok zaman geçmiş bir yazın yankısı. Avlunun diğer tarafında iki öğrenci arasında hararetli bir konuşma var, ama biz her anlamda yalnızız.

"Bir Sapper'daydım."

Kelimeleri algılamam, kafamda evirip çevirmem ve yanlış duymadığımdan emin olmam uzun bir anımı alıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Akademiden önce. Ben de oradaydım." Eidhin'in bakışları dümdüz ileriye bakıyor. Sesi sıçan gibi. "Neredeyse bir yıl boyunca."

Önümüzdeki karanlığa bakıyorum, Rustered. "Bir *Sapper*'da mı? Ben... neden?" "Çünkü insanları öldürdüm. Üç Praetorian."

"Üç Praetorian," diye tekrarlıyorum, biraz belli belirsiz. En az Sextus statüsünde, ustura kullanan, iyi eğitilmiş erkek ve kadınlar.

Yatakhaneye ulaştık. Eidhin'in devasa formu, duvarlardaki meşalelerin turuncu ışıklarıyla silüet oluşturuyor. "Bunun benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirebileceğini anlıyorum. Eğer yükümlülüğünüzden kurtulmak istiyorsanız, size karşı hiçbir kötü niyet beslemeyeceğim. Şerefim üzerine."

Başımı salladım. "Hayır. Yarın akşam görüşürüz." "Bu konuda daha fazla konuşmak istemesem bile mi?"

"Biz arkadaşız. Bana söylemek zorunda değilsin."

Beni inceliyor, sonra kısa bir onay veriyor. "O zaman yarın gece." Dönüyor ve yürüyor. Ama bunu yaparken gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim.

XLVIII

DÖRDÜNCÜ SINIF İÇİN DERSLER, hemen, daha önce gelen her şeyden belirgin bir şekilde daha yoğundur.

Scitus şimdiye kadar gördüğüm en ilgi çekici ve enerjik öğretmen. Neredeyse sınıfta bir aşağı bir yukarı zıplıyor, aramızda hevesle sorular soruyor, herhangi bir konuda konuşmayı teşvik ediyor ve sonra sessiz kalan herkesi zorla tartışmaya sürüklüyor. İlk iki günümde, Koşullu aşılamanın tarımda nasıl daha iyi kullanılabileceği üzerine bir saat süren bir tartışma yaptım, Sytrece'in işgalinin tarihsel doğruluğu üzerine hararetli bir tartışmaya girdim - sadece Felix'in dogmatik Katalan görüşlerine ne kadar sinirlendiğimin farkında olduğum için geri adım attım - ve sonra Namina'nın İrade Maksimizasyonu felsefesini açıklamaya çalışırken kendimi köşeye sıkıştırdım.

Sadece Scitus da değil. Dördüncü sınıftaki diğer on bir öğrenci keskin, çalışkan ve bir başkasının argümanında bir zayıflık sezdiklerinde saldırgan oluyorlar. Önceki sınıflarda sadece öğretilen hitabet becerileri -ki dürüst olmak gerekirse ben de gençlik yıllarımdan bu yana bolca eğitim aldım- giderek daha fazla devreye giriyor. Sözlü mızrak dövüşleri yaygın bir olaydır.

İlginç bir şekilde, bir kez daha bu tartışmalarda hizipçi temaların ortaya çıktığını görüyorum. Axien bir açıklama yaparsa, çoğunlukla Atticus veya Cassia onu savunmak için araya giriyor. Eğer Aequa bir argümana saldırırsa, her zaman Ava veya Felix onun itirazına destek veriyor. Bunun her seferinde olduğunu söylemek yeterli değil. Ama dikkat çekmek için yeterli.

Ben kendi adıma tarafsızlığımı koruyor ve gerçekten haklı olduğunu düşündüğüm tarafın yanında yer almayı tercih ediyorum. Bu bana özellikle Axien'den bazı bakışlar kazandırıyor ve bazı

Herkes şaşkın şaşkın baktı. Ama Eidhin'in gözlemi aklımdan çıkmadı. Onlar tarafından değiştirilmeme izin vermeyeceğim. Onlardan biri olmayacağım.

Yine de önümüzdeki birkaç gün boyunca 4. Sınıfla birlikte oturuyorum. Yemekleri onlarla yiyorum. Callidus ile sabahları ve Eidhin ile akşamları dışında, onlarla birlikte çalışıyorum ve onlarla birlikte antrenman yapıyorum. Küçük gruplarına şaşırtıcı bir kolaylıkla kabul edildim ve kısa sürede seçkin bir kulübün üyesi oldum. Hâlâ bazen yan gözle bakıldığım oluyor -şöhretimin hayaleti o kadar kolay yok olmuyor- ve uzun zaman önceki dersler hakkında katkıda bulunamayacağım pek çok sohbet ve şaka oluyor. Ama çoğunlukla, Dördüncüler sanki herkes kadar uzun süredir onlarla birlikteymişim gibi davranıyorlar.

Günler geçtikçe iki şey belirginleşir: Aequa hem Scitus hem de diğer öğrenciler tarafından sınıfın en iyisi olarak görülüyor ve tüm grup içinde en az sevileni. Özellikle Atticus, Cassia'ya onunla ilgili yumuşak sözler söylemekten hoşlanıyor, Cassia da onu kız gibi kıkırdayarak cesaretlendiriyor.

Onun konumunu kıskanmak bir yana, antipati duymak için bir neden göremiyorum. Aequa ile olan etkileşimlerim dostane olmaktan başka bir şey değil, çünkü labirenti çalıştırmak için sinyallerimizi çalışıyoruz. İşlerin iyi gittiğini hissediyorum.

Ardından, Dördüncü Sınıftaki birinci günümün başında Labirent'e gidiyoruz.

"ÜÇLER DE MI BURADA?" Labirent'in üzerindeki yükseltilmiş platforma inerken Aequa'ya şaşkınlığımı dile getiriyorum. Emissa, Indol, Iro ve diğerleri biraz ötedeki balkonda asılı duruyorlar.

Aequa onları gördüğünde ağzı buruşuyor. "Nequias bazen onları izlemeyi seviyor."

"Neden?"

"Görünüşe göre motivasyon. Omuzlarının üzerinden bakmalarını sağlamak için. Onlara geri kalanımızın gelişmekte olduğunu hatırlatmak." Başını sallayarak anlatılanlara inanmadığını gösteriyor. "Aslında Nequias birkaç saatini hiçbir şey yapmadan geçirebilsin ve Üçler de bu işte ne kadar iyi oldukları konusunda kendilerini iyi hissedebilsin diye." Ses tonuna şüphe götürmez bir acılık karışıyor.

"Öyle mi? Yani daha iyiler."

"Onlar her gün antrenman yapıyor. Biz haftada bir seans alıyoruz. Bu kaçınılmaz."

Praeceptor Nequias sınıfıyla birlikte, elinde bir kitapla biraz uzakta duruyor, açıkça sıkılmış. Dördüncüler içeri girdiğinde başını zar zor kaldırıyor, Scitus'u onaylıyor ve okumasına geri dönmekten önce geri kalanımızı küçümseyerek tarıyor. Aequa'nın kızgınlığından bir parça hissediyorum.

Üçler bizim girişimize daha çok dikkat ediyor. Iro'nun gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudakları, beni gördüğünde genelde yaptığı gibi, alaycı bir ifadeye bürünüyor. Yoluna çıkmamak için elimden gelen her şeyi yaptım -sınıflarımız göz önüne alındığında, şimdiye kadar yeterince kolay bir görev- ama okuldaki varlığımdan nefret ettiği bir sır değil. Buraya kadar gelebilmem muhtemelen onun hoşuna gitmiyor.

Onu görmezden gelmem gerektiğini bilmeme rağmen neşeli bir gülümseme yayıyorum. Iro'nun ifadesi kararıyor.

"Herkes burada mı?" Scitus grubumuzu tarıyor ve sonra bir düzine öğrencisinin hepsinin burada olmasından memnun, Aequa'yı işaret ediyor. "En baştan başlayalım. Aequa, ilk koşu senin. Vis, sen onun ortağısın."

Güzel. Endişelenecek zaman yok. Labirent koşuları 4. Sınıfta sıralamamızda önemli bir yer tutacak kadar düzenli. Son birkaç günde kendimi yeterince iyi gösterdim, ama bu etkilemek için ilk gerçek fırsatım.

Kontrol bilekliğini koluma takıyorum ve Üçüncüler'in önünde biraz mahcup bir şekilde kendimi başlangıç noktasının üzerine yerleştiriyorum. Onların sınıfında koşucu da bilekliği takıyor, partnerleri ise sadece bilgi vermek için orada bulunuyor. Buranın adanın diğer tarafındaki labirent için bir tür deneme alanı olduğunun bir başka göstergesi.

Aequa aşağı iner ve Felix, Marcellus ve Valentina da Labirent'in uzak tarafında aynı şeyi yapar. Tem, Atticus ve Lucius balkonun uygun noktalarına yerleşirler, her iki tarafta birer tane ve en sonda da bir tane olmak üzere. Dördüncü Sınıftaki herkes bu konuda deneyimli, şimdiye kadar karşılaştığım herkesten çok daha yetkin olacak. Kendimi toparlıyorum.

Scitus başlama işaretini verir ve Aequa uzaklaşır.

Hızından, koridorlarda kıvrak hareketlerle dolaşmasından, benim bir an bile tereddüt etmeden geçitleri açmamdan aldığı ipuçlarından hemen etkileniyorum. Platformun kenarında sabit bir şekilde ilerleyip onu izliyorum,

Zaman zaman kodlanmış talimatları çağırıyorum, ancak sadece bracer kullanarak bir yol göstermek için elimden geleni yapıyorum. Bu üzerinde konuştuğumuz bir taktik ve Aequa ne yapmaya çalıştığımı okumakta sorun yaşamıyor gibi görünüyor. Bileklik üzerindeki kontrol taşlarını yumuşak, hızlı ve ritmik bir şekilde kaydırıyorum. Kendimi güvende hissetmeye başladım.

Arkamda Iro'nun sesini duyana kadar Üçler'in önüne geçtiğimi fark etmiyorum bile.

"Sola," diye mırıldanıyor ve ne kadar yakın olduğunu görünce irkiliyorum.

"Geri. Sola. Sağa.

Aç. Sağa. İleri. Kapat."

Çok değil ama yarım saniyelik dikkat dağınıklığı ritmimi bozuyor; tereddüt ediyorum ve birden Aequa kayarak aşağıda durup çoktan açık olması gereken bir kapıyı bekliyor. Iro'nun sesi kulağımı gıdıklamaya devam ederken bileklikteki taşa doğru hamle yapıyorum. Hareketim sarsıntılı ve kapı açılıyor, ama balkonlardaki herkesi ürperten kaba, gıcırtilı bir gıcırtilıyla. Aequa içeri dalıyor ama bana ters ters bakmadan önce değil. Değerli zaman kaybedildi.

"Iro." Bu Emissa, sesi keskin. "Çocukluk etme."

Bir gecikme oluyor ve sonra Iro'nun sesi geri geliyor. Öncekinden daha da sessiz, böylece sadece ben duyabiliyorum. Sakin ve karanlık. "O biraz fahişe, değil mi?"

Nefesim kesiliyor. Görüşümü kırmızıya boyuyor. Beni kışkırtıyor. Dönüp onu yumruklamaktan başka bir şey istemiyorum ve ikimiz de biliyoruz ki bunu yaparsam, bu sefer benim için kaçış olmayacak. Iro bir Üçüncü. Veridius'un beni kovmaktan başka çaresi kalmayacak.

Aequa için başka bir geçit açmaya çalışıyorum ama ellerim sinirden titriyor. Bu sefer taşlama daha kötü. Taş elimden kayıp gidiyor. Aequa küfrediyor, hemen yön değiştiriyor.

"Iro. Kardeşine olanlar için üzgünüm." O anda üzgün değilim. Hem de hiç. Ama bu durumu yatıştırmaya çalışmalıyım. "Yine de benim hatam olmadığını bilmelisin."

"Aşağıda küçük arkadaşını kurtarman ne kadar sürdü? Sen ona kanalizasyonda refakat ederken kaç bin kişi öldü?" Acı. Öfke. "Suçunu kabul et, *Catenicus*." Bu isimde o kadar çok zehir var ki, omuzlarım bir saldırı beklentisiyle seğiriyor.

Gözlerimi Labirent'ten ayırmamaya çalışıyorum. Benim ve Aequa'nın koşusundaki her türlü uyum duygusu yok oldu. Avcılar yaklaşıyor. Şimdiden onun

kayboldu. Arka planda hararetili bir tartışma var, Emissa'nın sesi yükseliyor. Nequias cevap veriyor. Başka biri -dol, belki?- onu destekliyor. Önemli değil. Olan oldu.

Aequa aşağıda köşeye sıkışmışken Iro'ya dönüyorum, her şeyi gevşek ve sakin tutuyorum, gerçekten ne kadar öfkeli olduğumu görmesine izin vermiyorum. Çok yakınımda duruyor. Ona izin veriyorum. "Yaptığının arkasındayım."

Kırmızı soluyor. Nefes alıyorum. Yanından geçip gidiyorum. Nequias'la bir ilerleme kaydettiklerini görmeyi umarak Emissa ve Indol'e bir bakış atıyorum. Bunun yerine, yaşlı adam gizlemediği bir eğlenceyle bakıyor ve Emissa'nın yaptığı tartışmaya başını sallıyor.

Bilekliği Scitus'a geri veriyorum. Önce bana, sonra Iro'ya baktı.

"Erkekler ve kadınlar Will'i sessizlik içinde ya da dikkatleri dağılmadan kullanmazlar. Sana ne söylediğinin bir önemi yok. Fiziksel olarak müdahale etmedi. Bu kötü bir gösteriydi."

"Öyleydi, Praeceptor. Özür dilerim." Bahane üretmenin bir anlamı yok. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

"Gördüğünüz gibi."

Uzaklaşmak için hareket ettim, ama Scitus uzandı. Beni yakaladı ve yakınıma eğildi.

"Aynı zamanda övgüye değer bir karakter gösterisiydi. Yanılmıyorsam, son birkaç aydan daha iyi bir gelişme," diye yumuşak bir sesle ekliyor. "Iro'nun seninle olan kavgasını hepimiz biliyoruz ve bu yersiz. İtidaliniz takdire şayandı. Aferin sana."

Sırtım dikleşiyor. Girişe doğru yürüyorum, Aequa merdivenleri tırmanırken ona bakıyorum.

Tepeye ulaşmadan önce bana ters ters bakmaya başladı ve durmadı. "Bu çok utanç vericiydi."

"Iro... iyi davranıyordu. Senin de dikkatini dağıtmaya çalışabilir." En azından onu uyarma ihtiyacı hissettim. "Ben sola gideceğim, böylece yanlarından geçmek zorunda kalmazsın."

Tartışmayı bırakmış olan Üçler'e bakıyor, ancak Iro hâlâ sırtıyor ve Emissa hâlâ ona hançer gibi bakıyor. "Size ne tarafa gitmenizi söylersem o tarafa gidin. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa suratna yumruğu yapıştırırım."

Sinsice yaklaşıyor.

Labirent'teki koşum Aequa'nınkinden önemli ölçüde daha başarılı. Sözüne sadık kalarak sağa doğru yürüyor ve İro ona bir şey söylerse benden çok daha becerikli bir şekilde duymazdan geliyor. Kapılar ses çıkarmadan açılıp kapanıyor ve beni labirentin derinliklerine doğru yönlendiriyor. Hiç duraklamam gerekmiyor. Tüm koşu boyunca sadece birkaç kez talimat veriyor. On dakika sonra ter içinde ama muzaffer bir şekilde çıkışa ulaşıyorum.

Aequa bu sefer benden biraz daha memnun olsa da, kendi koşusundaki yenilginin acısı hala hissediliyor. Yine de, sonraki koşuları izlemek için balkonda bana katılıyor, fazla konuşmuyor, ancak varlığıyla artık bana karşı olmadığını gösteriyor.

Yaklaşık yarım saat sonra Indol Üçler'den ayrılıp yanımıza geldi ve rahat bir gülümsemeyle beni kenara çekti.

"Vis." Ellerini arkasına koymuş, sanki hazır olda duruyormuş gibi. Rahat ama sıradan değil. "Anlat bakalım. Üç aylık tatil için planların neler?"

"Mola mı? Villa Telimus'a döneceğim sanırım. Tren." Indol'un bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim. Mola henüz bir aydan fazla değil; bunu daha yeni düşündüm. Pletuna Festivali ondan önce, sadece bir hafta uzaklıkta.

Sanki gerçekten dinlemiyormuş ve cevabı umursamıyormuş gibi başını sallıyor. "Bizimle antrenman yapsan nasıl olur?" Sınıf Üç'teki diğerlerinin - Nequias'la konuşan İro hariç- konuşmamızı utanmaz bir ilgiyle izledikleri yeri işaret ediyor.

Gözlerimi kırıştırdım, teklif karşısında gerçekten şaşırmıştım. Ulciscor ve Lanistia'nın şüphesiz eğitimime devam etme planları vardı, özellikle de şimdi daha yüksek bir sınıftayım. Ama Üçler'le çalışma şansı, daha iyi olmasa bile, öğrenmek için aynı derecede iyi bir fırsat gibi görünüyor.

Bu da şaşırtıcı. Indol'un bir seviye altındayım, çocuğu çok az tanıyorum. Üçler'den bazılarının tatil boyunca birlikte kalmaya niyetli olduğunun farkındaydım - Emissa bir süre önce el altından bundan bahsetmişti - ama Indol'un beni davet etmesi için bir neden yok.

"Babam önerdi," diyor Indol açıklama yaparken, şüphesiz şaşkınlığımı görmüştü. "Dördüncü sınıfa terfi ettiğini duymuş. Görünüşe göre senin gelişiminle ilgileniyormuş ve bu konuda bir şeyler yapmanın bir yolunu arıyormuş.

Naumachia'da yaptıklarınız için minnettarlığını ifade etmek için." Kelimeleri yeterince sakın söylüyor ama alttan alta bir kızgınlık seziyorum. Benden çok babasına yönelik olduğundan şüpheleniyorum.

"İro olmayabilir-"

"Bu sadece Askeri aileler için olacak," diye sessizce ekliyor Indol. "Emissa, Belli ve ben orada olacağız."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ama cevabı zaten biliyorum. Ulciscor bunu yapmamı isterdi. Relucia ne yapmamı isterdi. İlerleme şansım için en iyisi ne olurdu.

Gerçekten reddedemem.

"Kulağa harika geliyor. Onur duyarım." Elimi uzatıyorum; bir saniye tereddüt ettikten sonra Indol elimi tutuyor.

"Güzel." Sanki gerçekten kabul edip etmeyeceğimden emin değilmiş gibi rahatlamış görünüyor. "Buradan doğruca seyahat edeceğiz. Babamla görüşeceğim, o da sana ayrıntıları bildirir."

"Burada kalmıyor muyuz?"

"Oh, tanrılar hayır." Indol kıkırdar. "Kışın ortasında Solivagus oldukça tatsızdır, sizi temin ederim. Hayır. Ailemin kuzeyde bir malikânesi var, orada hava daha sıcak olur. Güzel sahilleri var. Daha önce sadece bir kez gittim ama hem antrenman yapmak hem de dinlenmek için mükemmel bir yer olmalı."

"Deniz kenarında mı?"

"Denizin *üzerinde*." Indol ısıldıyor. "Suus adında küçük bir ada. Merak etmeyin. Orayı seveceksin."

Omzuma vuruyor ve yüzümden akan kanı fark etmeden Üçler'e geri dönüyor.

XLIX

Yorgunluk ve acıdan kör olmuş bir halde Eldargo Boğazı'ndan kendimi dışarı attığım günden beri, çocukluğumun geçtiği evi bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

Sonraki hafta, bu fikrin zorlayıcılığıyla boğuşurken, gitmekten kurtulmanın yollarını hayal etmeye çalışırken bir pus içinde geçiyor. Kısmen bu ihtimal beni dehşete düşürdüğü için; yerel halkla kaynaşacağımızdan şüpheliyim ama yine de orada birinin beni tanıma ihtimali çok daha yüksek.

Bunun ötesinde, o hayaletlerle yüzleşmeye hazır değilim. Hiç olacağımdan da emin değilim. Bu fikir bile göğsümde bir şeyleri büküyor, onu sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Buna izin vermemeye çalışıyorum ama günlerime musallat oluyor, beni hem çalışmaktan hem de eğitimden alıkoyuyor. Yıllardır hatırlamadığım evimin döküntülerini görüyorum. Hâlâ hayatta olan ya da olmayan insanları görüyorum. Ailemle yaşadığım son anları tekrar tekrar görüyorum. Babamın kanlı yüzünü, düşerken arkamdan süzülen gözlerini. Küçük kız kardeşim, denize doğru sürükleniyor. Cesedinin bulunup bulunmadığını bile hiç duymadım.

İşim iyi gidiyor. Belirgin bir şekilde değil, geride kalacak ya da kendimi aptal durumuna düşürecek kadar değil. Ama olmam gerektiği kadar keskin değilim. Scitus beni birkaç kez azarladı ama bence bunun nedeni yetersiz performans göstermem değil, daha fazlasını yapabileceğimi biliyor olması.

Arkadaşlarım da dikkatimin dağıldığını fark ediyor ama onlara yarı gerçeği söyleyerek durumu geçiştiriyorum: Indol'den aldığım davet konusunda şaşırdığımı ve endişelendiğimi. Gülüyorlar ve bunun iyi bir şey olduğunu, eninde sonunda Üçüncü Sınıf'a geçeceğimin bir işareti olduğunu söylüyorlar. Sadece başımı salladım ve endişelenmeye devam ettim.

Kaygımı yatıştırabilmemin tek yolu Pletuna Festivali'nin hızla yaklaştığını bilmek. Umudum, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de

Relucia ile orada buluşmak. Tehlikeyi anlayacaktır. Maruz kalma riskini görecektir. Ulciscor'u beni bundan muaf tutması için ikna edebilir.

İki gün önceydi, Scitus akşam yemeği için çan çaldıktan sonra bizi uğurlarken Aequa bana yaklaştı.

"Vis. Bizimle Caten'e geliyor musun?" Axien ve Cassia'dan anında ilgi, Atticus ve Felix'ten ise cesaretlendirici bakışlar geliyor. Görünüşe göre sınıfın çoğu festivalde olacak.

İfademî nötr tutuyorum. Her zaman aynı Transvect'e binecektik, bu yüzden grup olarak gitmek grup olarak birlikte kalmak anlamına geliyor. Relucia'nın benimle gizlice buluşması gerekiyordu. Dördüncülere katılmak pek akıllıca görünmüyor.

Scitus kenarda duruyor; ona baktığımda anlamlı bir şekilde kaşını kaldırıyor. Duymuş, kabul etmemi istiyor. Tabii ki şu anda burada olacaktı. *Elbette* bunun ona çaba gösterdiğimi göstermenin bir yolu olduğunu düşünecekti.

"Çok isterim." Başka seçenek yok, gerçekten. Dikkat çekmeden nasıl sıvışacağımı bulmam gerekecek.

"Güzel." Aequa yanıttan memnun görünüyor. Yemeğe doğru yürümeye başladık. "Feriun'u duydun mu?" Başımı salladığımda Aequa kasvetli görünüyor.

"Ailesi onun anısını özellikle lanetledi."

Kalbim sıkışıyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Bir intihar için kaçınılmazdı. Hâlâ öyle olmadığından endişeleniyorum.

Aequa tepkimi izliyor. "Olaydan önce onu hiç gördün mü?

Atalar Festivali'nde yani?" "Hayır."

"Dışarıda yürürken onu görmüş olabileceğini düşündüm."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır," diye tekrarlıyorum, şaşkınlıkla.

"Sadece Magnus Quintus, Telimus mahzenine uğradığım iki seferde de vadiyi keşfetmeye çıktığınızı söyledi. Orada olduğumu iletceğini söyledi."

"Oh." Telaşımı belli etmemek için makul bir çaba gösteriyorum. "Buraya geldiğinden hiç bahsetmedi. O böyledir," diye özür dileyerek açıklıyorum.

"Unutkan mı?"

"Kaba." Ona büyüleyici, rahat bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey veriyorum ve bir saniye sonra gülümsememe karşılık veriyor. Güzel. Ulciscor beni idare etmek için elinden geleni yapmış olmalı ama Atalar Festivali açıklanamayan devamsızlıklara izin veren bir etkinlik değil. Aequa'nın bu konuyu açmasının bu kadar uzun sürmesi endişe verici. Belli ki aklına takılmış.

Konuşma, üç gün sonra tekrar koşacağımız Labirent için stratejimize dönüyor. Aequa Nekropol konusunu kapatmış gibi görünüyor ama ben hâlâ tedirginim. Onu gördükçe, sıralamanın en üstündeki yerini hak ettiğini daha iyi anlıyorum. Zeki, odaklanmış ve son derece çalışkan.

Benim hakkımda şüpheler beslemeye devam edecek kadar zeki olduğuna bahse girerim. Cevaplar için bastırmaya devam etmek.

Bu da Sınıf Dört'ün düşündüğünden daha da kült olacağı anlamına geliyor.

"Festivale gideceğine İNANAMIYORUM."

Callidus kontrol bileziğiyle uğraşiyor; Callidus'un bariz hayal kırıklığını noktlayan cırtlak bir inilti duyunca içim cız ediyor. Neyse ki bu sabah Labirent'te sadece ikimiz varız.

"Caten'de o kadar da iyi olamaz."

"Şaka yapıyorsunuz. Pletuna Festivali..." Hüzünle iç geçiriyor. "Kumarın bugün için yasal olduğunu biliyor muydunuz? Şehrin her köşesinde zar oyunları var. *Her köşede*, Vis. Ve kadınlar..." Tekrar iç çekti.

"Belki de gidememen iyi bir şeydir?" Bana ters ters bakarken eğlendiğimi gösteriyorum ve ellerimi savunurcasına havaya kaldırıyorum.

Callidus homurdanır, sonra Labirent'i incelemeye geri döner. "Bunun nasıl çalıştığını hiç merak ettin mi?"

"İrade kilitleme, tabii ki. Ama o zaman orada bazı ciddi Koşullar da olmalı. Destekleyicinin tüm panelleri bu kadar kolay hareket ettirebilmesi için..." Elimle beni aştığını gösteren bir işaret yapıyorum.

Callidus başını sallar, belli ki aynı sonuca varmıştır. Birkaç taşı daha hareket ettirir -çoğunda başarısız olur, diğerlerinde ise daha korkunç sıyrıklarla

sesler çıkarıyor ve sonra durup kaşlarını çatarak labirente bakıyor. "Buna güç vermek Will'i boşa harcamak demek."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Balkonun kenarında ona katıldım.

"Ve karmaşık. *Garip bir şekilde karmaşık*. Yani, faydasını görebiliyorum. İrade kullanmada iyi olmak için tüm kategorileri belirliyor ve kimsenin gerçekten İrade *kullanmasına* gerek kalmadan onları test ediyor. Ama kesinlikle aynı şeyi yapmanın daha basit yolları var. Bunu sadece eğitim için yapmak pek u y g u n görünmüyor."

Sessizce etkilendim. Sonuç şimdi bana çok açık görünüyor ama harabelere yaptığım geziden önce ben de herkes gibiydim. Sorgulamayı düşünmemiştim. "Neden başka türlü olsun ki?"

Callidus, onun aleyhine olmayacak şekilde, başını sallar. "Kim bilir." Başarısız bir şekilde son bir hareket deniyor, sonra onun yerine geçmemi işaret ediyor. "Bir sonraki sefer ne zaman?"

"Festivalden sonraki gün."

Callidus yine iç çekiyor. Ona sempatik bir bakış atıyorum. "Anladığım kadarıyla ailen hâlâ mutsuz?"

"Babam öyle." Bu konu onu hâlâ biraz rahatsız ediyor. "En azından yalnız olmayacağım. Neredeyse hiçbir Altıncı ve Yedinci'nin gitmesine izin verilmiyor. Ve sadece birkaç beşinci."

"Emissa'nın ailesi bile buna hayır dedi," diye teselli edici bir şekilde katılıyorum. Callidus hemen canlandı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Onu görmezden geliyorum. "Mantıklı. Aslında Akademi'nin gitmemize izin vermesine şaşırdım."

"Akademiyi din yönetiyor. Bu dini bir olay." Callidus kaçınılmazlığı belirtmek için ellerini açıyor. "Ailelerin hayır demesine aldırılmazlar ama kimsenin gitmesine de engel olmazlar." Tereddüt ediyor. "Lafı açılmışken. Gitmen gerektiğine emin misin?"

Hemen cevap vermiyorum. Pletuna Festivali'nin bir ünü vardır. Vahşi olmak, dayak, gasp ve daha kötüsü yaygın bir olaydı. Taşra kasabalarında bile böyleydi, bunu biliyorum çünkü yetimhaneye gitmeden önce bir kez gitme riskini göze almıştım.

Ama Callidus'un anlatmak istediği bu değil. Bu, bana bir Magnus Quintus'un eşlik ettiği Atalar Festivali gibi olmayacak.

Nekropol Askeri kontrol altında ve dünyanın en güvenli yerlerinden biri. Anguis tehdidi -ki Relucia'nın bana anlattıklarına bakılırsa *gerçekten de* bir tehditler- gürültülü bir Caten'i pek de güvenli bir yer yapmıyor.

"İne olacağım. Sonsuza kadar bunun için endişelenemem."

"Yani, *yapabilirsin*. Eğer istersen. Endişelendiğimden değil tabii ki. Açıkçası.

Ama sana bir şey olursa Emissa'nın ne kadar üzüleceğini tahmin edebiliyorum."

Sırıtiyorum. "Sadece beni kaçırdığından çok emin olduğun eğlenceden mahrum bırakmak istiyorsun."

O da buna gülüyor. "Belki."

Kahvaltı zili çok geçmeden çalıyor ve yarım yamalak sabah antrenmanımız sona eriyor. "Döndüğünüzde hikayeler bekliyorum. Bir sürü hikâye," diye sertçe sesleniyor ayrılırken. "Dördüncülerin sizi eğlenceli işler yapmaktan alıkoymasına izin vermeyin."

Kıkırdıyorum ve el sallayarak kabul ediyorum ama aklım Relucia ile buluşmamda. Benimle gizlice nasıl iletişime geçebileceğini merak ediyorum. Dördüncülerden bir süreliğine uzaklaşmamı nasıl mazur gösterebileceğimi anlamaya çalışıyorum.

Kahvaltıya gidiyorum, neşeli bir tavır takınıyorum ve Caten'e gitmek üzere Transvect'e binmeye hazırlanıyorum.

L

DİNİ BAYRAMLAR İÇİN KATENAN PENCHANT'I beni her zaman rahatsız etmiştir. Sanırım bu kısmen *çok fazla* tanrı olmasından kaynaklanıyor. Savaş için Mira, şans için Arventis, bereket için Sere. Nehirler için Ocaria, metal işçiliği için Vorcian, anahtarlar ve kapılar için Ferias. Her birinin kendi alanları, kendi kutsamaları, takip edilmesi gereken kendi özel formları vardır. Tüm bu kutlamalar olmasaydı, rahipler dışında kimsenin kime ne için dua etmesi gerektiğini hatırlayabileceğinden şüpheliyim.

Pletuna Festivali ise... Pletuna Festivali benim için her zaman bir istisna olmuştur.

Suus'tan sonraki ilk yıl, çoğu zaman açlıktan ölmek anlamına geliyordu. Yiyecek çalmak ve kendimi sözleşmeli köleliğe satma dürtüsüne direnmeye çalışmak, sırf açlıktan bir Octavii olmaktan kaçınmak için elimden geleni yapmak. Jovan'inki gibi dini bayramlar sık sık sadakaların cazibesine kapılmamı sağlıyordu ama bunlar on dört yaşında açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğa asla yetmiyordu.

Hasat tanrıçası Pletuna'nın kutlamaları sırasında ise bu bir sorun değildi. Taşrada bile, muazzam halk şölenleri hiç kimsenin aç kalmaması anlamına geliyordu; Prensler en açgözlü kalabalıklar için bile bol miktarda yiyecek sağlıyordu ve ben de gururlu olmama rağmen onların sadakalarını almaktan çekinmiyordum. İçki içiliyor, sokaklarda dans ediliyor ve nereye giderseniz gidin parlak renkli süslemelerle karşılaşıyordunuz. Kumar tüm gün boyunca yasaldı ve zar atılmayan bir sokak köşesinden geçemezsiniz. Tabii ki zarların irade yüklü olup olmadığını anlamanın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden hiçbir zaman katılacak kadar aptal olamadım. Ama yine de izlemesi eğlenceliydi.

Geceyi sıcak ve tok bir mideyle bitirdim. Gülümseyerek. Hatırladığım kadarıyla kendi başıma başarabileceğimi hissettiğim tek gündü.

"İlk kez mi dönüyorsun?" Transvect'imiz Caten'e doğru alçalırken Scitus da camın önünde bana katıldı. Praeceptor Ferrea ile birlikte sadece Sınıf Dört'e değil, katılan tüm öğrencilere eşlik etmek için burada ama onun varlığından tedirginim. Kaçmam gereken bir çift göz daha.

"Öyle." Bulutlu gökyüzü havanın çoktan karardığı anlamına geliyor, ancak aşağıdaki şehir Jovan Festivali sırasında olduğundan biraz farklı görünüyor. Bu kez binaları boyayan renkli fenerler yok ama sokaklar ışık ve hareketle dolup taşıyor. Kalabalığın büyüklüğü karşısında midemin bulandığını hissediyorum. Daha ilerideki bir pencerede oturan Aequa'ya bakıyorum. Bakışımı yakalıyor ve tedirgin bir şekilde başını sallayarak onaylıyor. O da bunu hissediyor.

"Al bunu." Scitus taş bir kiremit çıkarır. Aequa'yla olan alışverişi fark etmemişti. "Üzerinde kalsın."

"Buna gerek yok."

"Herkes bir tane alıyor."

"Tamam." Reddetmek onu şüphelendirecektir. "Ama endişelenmene gerek yok. Anguis'in beni tanımasının hiçbir yolu yok."

"Bildiğin kadıyla. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama bu gece dışarıda dikkatli ol Vis. Ve gece yarısına kadar döndüğünden emin ol." Aşağıdaki gri, kıvrımlı sütunu gösteriyor, yüz fit yüksekliğinde, yakındaki diğer her şeyin üzerinde duruyor. Lordan'ın Sütunu. Dönmeden önce kararlaştırdığımız buluşma noktası.

Dördüncülerin geri kalanıyla birlikte Caten'in şenlikli faaliyet girdabında karaya çıkıyorum. Bu gece kimse o ce işaretlerini ya da uniformalarını giymiyor; giysilerinin kalitesinin ima edilmesinin ötesinde, birinin Octavii'ye mi yoksa senatöre mi daha yakın olduğunu söylemenin bir yolu yok. Sokak sanatçıları ve birçoğu müstehcen olan gösterileri izleyen kalabalıktan dizginlenemeyen zevk çılgınlıkları yükseliyor. Ight'ler, müzik, Victorum maçları var. Her yer rengarenk.

Marcellus'tan dostça bir dirsek yedim. "Bu sensin." Yakındaki bir binayı işaret ederken sırtıyor.

Duvardaki kabaca çizilmiş tasviri dehşetle inceliyorum. Gemiler yanıyor, ortalarında iki adam. Biri diğerini kafasından bıçaklıyor. Belli olmamış olabilir diye, altına CATENICUS yazılmış.

"Haydi!" Aequa'nın çağrısı dikkatimi bu tatsız hatırlatmadan uzaklaştırıyor. Kalabalık caddede bir şey gördüğünde heyecandan parlıyordu. "Vakıf oyunları var!"

"Tabii ki Vakıf'ı... bilirsin işte, *başka bir şeye* tercih eder," diye homurdanıyor Atticus yanımda, biz onun peşinden merdivenlerden inerken.

"Neyse ki Belli gelmedi," diye mırıldandı Felix. "Yoksa saatlerce burada onun para kazanmasını izlerdik."

"Her zaman daha iyi bir şey bulabiliriz," diyorum fırsatı görerek. "Birlikte hareket edersek daha güvenli olur," diyor Marcellus. "Aradığımız bir sürü Bu tür şeylerde kolay hedefler."

Aequa'ya bakarak sesimi alçaltıyorum. "Bütün gece onun istediği her şeyi yapmaktan mutlu olduğun sürece."

Kulak misafiri olan çocuklar arasında bir anlaşma gürültüsü var. Atticus, beni çok sevindirecek şekilde, hemen bir adım daha ileri gidiyor. "Aequa! Bu taraftan gidiyoruz."

Kuzgun saçlı kız sinirli görünüyor. "Şimdiden ayrılmak mı istiyorsun?" "Bölgede kalacağız."

Aequa iç geçiriyor, belli ki bunun bir noktada gerçekleşmesini bekliyordu. "Uzağa gitme."

Aequa, Valentina ve Lucius, alan açılır açılmaz hevesle Vakıf masalarına oturuyor, paralarını ortaya koyuyor ve şansları konusunda açıkça heyecanlanıyorlar. Aequa'nın kimin başlayacağını belirlemek için yazı tura atmasını izlerken homurdanıyorum. Daha birkaç gün önce bizim için yazı tura atıyordu, en azından arka arkaya on bir tura atmış olmalı. Bir kere bile hile yapıyormuş gibi görünmedi.

Başka bir yerde, Axien ve Felix farklı eğlence biçimleri arayarak dolaşırken Cassia, Atticus'un peşinden gitmesiyle ortadan kaybolur. Akademideki diğer öğrencilerden ve Praeceptor'lardan hiçbiri ortalıkta görünmüyor. Bu cesaret verici. Kaçmak ilk düşündüğüm kadar zor olmayabilir.

Vakıf maçlarını bir süre Marcellus'la birlikte merakla izliyorum. Oyuncuların hiçbiri -ne öğrenciler ne de rakipleri- yetenekli olmaktan öteye gidemiyor; Letens'teki Hrolf bile bunlardan herhangi birini yenebilirdi. Sarp yüzlü gardiyanı düşündükçe içimde hüznle karışık bir nostalji dalgası hissediyorum. Bu

yarım yıldan fazla oldu. Yerime kim geçtiyse muhtemelen onun hatalarını üstlerine rapor etmiştir. Muhtemelen çoktan emeklilik piramidinde bir Octavii olmuştur.

Oyunlara o kadar odaklanmışım ki pelerinin hafifçe çekiştirildiğini neredeyse fark etmiyorum.

Dönüyorum ama yanımda kimse yok. Garip. Kibritleri gözlemlemeye devam edeceğim ama çekiştirme tekrar geliyor. Rüzgârdan daha güçlü ama çok değil. Etrafta kesinlikle kimse yok.

Birisi pelerinimi aşlamış.

Dişlerimi sıkarak neredeyse bir dakika boyunca görmezden geliyorum. Sonunda, özellikle sabırsız hissettiren bir çekiştirme beni neredeyse geriye doğru tökezlettiğinde, iç çekiyorum ve Marcellus'un dikkatini çekiyorum. "Ben etrafta dolaşacağım. Yakında dönmezsem, hepinizle Lordan'ın Sütunu'nda buluşurum."

"Zar oyunu mu arıyorsun?" Sesi umutlu geliyor.

"Bu dizilerden bazılarını izlemeyi düşünüyordum." Marcellus'un diziler ve genel olarak oyuncular hakkında tam olarak ne düşündüğünün farkındayım.

"Ew." Yoluma devam etmem için bana el sallıyor.

Ayrılmaya başladığımda Aequa'nın bana baktığını görebiliyorum ve seslenecek gibi oluyor ama o bir şey söyleyemeden kalabalığın içinde kayboluyorum. Öğrenciler arasında en şüpheli olan o; eğer o meşgulken kaçabilirsem, çok daha iyi.

Elimden geldiğince, pelerinin beni çektiği yöne doğru ilerliyorum; bir bina topluluğuna doğru gittiğimde, tekrar aşağı yukarı doğru yola çıkana kadar etraflarımdan dolanıyorum. İsteksizlik adımlarımı yavaşlatıyor. Kimsenin beni takip etmeye karar verip vermediğini kontrol etmek için ara sıra omzumun üzerinden bakıyorum, ama tanıdık yüzler yok. Artık daha aydınlık, daha açık alanlardan uzaklaşıp daha köhne görünen ama kutlama yapan insanlarla daha az dolu olmayan bir bölgeye geldim. Scitus'un izleyicisini gizlemek için belirgin kırmızı çerçeveli bir kapının yanında duruyorum. Yabancı biri tarafından bulunursa değerli ya da tanınabilir bir şey değil ve dönüş yolunda kolayca alabilirim. Scitus'un gece yarısından önce yerimi bulmaya çalışmak için onu kullanacağından şüpheliyim. Yapsa bile, her zaman ben düşürdüm diyebilirim.

Bir yirmi dakika daha geçtikten sonra -ve naumachia'daki renkli tasvirlerimi gösteren üç duvar daha- ısrarlı çekiştirmeler beni önce bir evin

önünden geçiriyor, sonra da bir eve götürüyor. İki katlı, ahşap, köhne ve kirli bir ev. Etrafında kümelenmiş yüzlerce evle aynı.

Girişte yüzümü buruşturdum, sonra kapıyı çaldım.

Bir aralık açılıyor, sonra bir elin dışarı çıkıp beni kabaca çekmesine yetecek kadar. Ayak sesleri yankılanırken, loş ışıklı alana tökezleyerek girerken eli silkiyorum. Kapı arkamdan hızla kapanıyor ve beni içeri hapsediyor.

Dönüyorum ve odanın tek sakinine kaşlarımı çatıyorum. "Seni tekrar görmek güzel evlat," diyor Relucia.

§ § §

Kapıyla aramda duran genç kadının çekici olduğunu düşünüp düşünmediğinden emin değilim ama yüzümdeki ekşi ifadenin ne kadar az eğlendiğimi belirtmesine izin veriyorum.

"Bunu çabuk yapalım. Uzun süre yok olursam diğerleri fark eder." Odayı taradım. Kalabalık olmayan küçük bir oda, bir köşede bir masa ve sandalyeler var. Boncuklu bir perdenin arkasından öteki odada bir yatak ve küçük bir tapınak görebiliyorum. Burası birinin evi. Muhtemelen Relucia ile ilgisi yok, sadece evine gizlice girebildiği bir vatandaş. Muhtemelen her an geri gelebilecek biri.

"Aksini yapmaya hiç niyetim yok." Relucia kapıyı sürgüler ve kendini en yakın sandalyeye atar. Hâlâ gülümsüyor ama gözleri sert. "Otur, Diago."

Dediğini yapıyorum.

"Son konuşmamızdan bu yana ilerleme kaydettiniz mi?"

"Dördüncü sınıftayım." Sormakta tereddüt etsem de göğsümde hayal kırıklığı ve endişe kabarıyor. "Altı'dan terfi ettiğimde, bunun nedeni Dört'teki bir öğrencinin ölmesiydi. Olay olduğuında Nekropol'deydi."

"Evet." Bu hem benim ifademin hem de imanın bir ifadesidir.

Gözlerimi kapatıyorum. Nefesim istediğimden daha kısa ve keskin geliyor. O zaman bu benim hatam. "Onu öldürmek zorunda değildin."

"Daha güzel bir şey için zamanımız yoktu." "Umurumda değil. Bunu bir daha yapmayacaksın." "Bu senin kararın değil."

"Öyle. Benim yüzümden başka birini öldürürsen, işimiz biter. Sonuçlar lanet olsun." Ne kadar ciddi olduğumu göstermek için bakışlarını tutuyorum.

Relucia iç çeker, yorgun bir şekilde elini sallar. "Sana hiçbir söz vermiyorum Diago. Bu bir oyun değil. Ama aynı derecede etkili bir alternatif varsa, bir dahaki sefere onu seçeceğim." Bunu söyleme şekli, bir alternatif olacağını düşünmediğini ve kesinlikle bir dahaki sefere olacağını düşündüğünü gösteriyor.

İfadeyi kabul etmiyorum, ancak konuyu tekrarlamakla da zaman kaybetmiyorum. "Başka bir sorun daha var - aslında yardımcı olabileceğiniz bir sorun. Gelecek ayki tatil sırasında Üçler'e eşlik etmem istendi. Suus'ta tatil yapacaklar. Ulciscor gitmem için ısrar edecek ama belki sen-"

"Oh, biliyorum. Bu benim fikrimdi." "Ne?" Kafam karıştı.

"Benim fikrim," diye yineliyor, kendisinden inanılmaz derecede memnun görünüyor. "Ordu orada bir zirve düzenliyor - ilk tercihleri değil ama Anguis'in diğer yerlerini hedef aldığına dair birkaç rapordan sonra fikir değiştirdiler." Güneşli bir şekilde gülümsüyor. "Ulciscor da gidiyor ve diğer senatorların yarısı seninle tanışmak için can atıyor. Üç aylık tatilde gelmeniz fikrini ima etmem yetti, ertesi gün Dimidius'a bunu öneriyordu."

Birkaç saniye cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. "*Neden?*"

"Çünkü Ordu'dan değerli olan her senator orada olacak ve ne konuşacaklarını merak ediyorum."

"Ama burası *Suus*. Tanınacağım tek yer orası!" Sesimdeki panik notasını duyuyorum ama umurumda değil. Relucia bu durumdan kurtulmak için son umudumdu. "*Vek!* O adadaki herkes benim kim olduğumu biliyor!"

"Kim olduğunu biliyorlardı." Relucia'nın benim korkum karşısındaki sakinliği. "Üç buçuk yıl oldu Diago, sen daha çocuktun. Ve onların zihninde sen ölüsün. Birisi geçici bir benzerlik fark etse bile, prenslerinin Caten'in en... *Catenan* kurumlarından birinden bir öğrenci kılığında ziyarete geldiğini haykırmaya başlamayacaklardır." Omuz silkiyor. "Ayrıca. Suus devrildi: eski hemşerilerinizin çoğu, özellikle de eskiden öyleyseler, iktidar mevkilerinde olmayacaklar. Bir zamanlar tanıdığınız birini görürseniz şaşırırm." "

Dişlerimi sıkarak kirli Roor'u inceliyorum. Korkularımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor, ama haksız değil.

"Yani bu askeri zirve. Bir şekilde dinlememi mi istiyorsun? Neden yaptıklarını ortaya çıkarmamı mı?"

"Bunu neden yaptıklarını biliyorum. Yönetim ve Din konusunda endişeleniyorlar," diyor Relucia. "Üç günün çoğunda bunu tartışacaklar ve bunun için sana ihtiyacım yok. Ancak son gece Ulciscor ve diğer alt düzey senatörler evlerine gidecek ve sadece Askeri Quartii, Tertii ve Dimidii arasında bir konsey olacak. Dimidius Quiscil'in o toplantıda bir şey isteyip istemediğini bilmem gerekiyor. *Herhangi bir şey*. İlginizi çekebilecek diğer bilgilerle birlikte tabii ki."

Göğsüm sıkışıyor. O zaman sadece Suus'a dönmüyorum. Oradayken casusluk yapmalıyım. "Bu belirsiz."

"Evet." Söyleme şekli bunun kasıtlı olduğunu ve değişmeyeceğini gösteriyor.

Yine de deniyorum. "Hakkında daha fazla şey bilseydim-"

"Yakalanma ihtimaline karşı sana daha fazlasını söylemiyorum."

Dudağım kıvrılıyor. "Eğer bu olursa benimle ilgili planların çok uzağa gitmez."

"Doğru." Endişesiz. "Ama sanırım tek projemizin sen olduğunu düşünecek kadar kibirli değilsin Diago. Ya da hayati önem taşıdığını. Sen bir *seçeneksin*. Bir çark. Henüz yararlılığını kanıtladığını bile görmediğimiz bir dişli."

Öfkeleniyorum. Relucia'nın beni riske atmaya ne kadar istekli olduğu göz önüne alındığında muhtemelen yalan söylemiyorum. "Peki. O zaman bu gizli toplantıya tam olarak nasıl dahil olmamı öneriyorsun?"

"Sen becerikli bir çocuksun Diago ve zirve atalarının evinde olacak, orada kuşkusuz dörde bölüneceksin. Eğer dinlemenin bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da sensin."

Bunun üzerine duraksadım. Kaçtığım gizli tüneller ağını, sarayın ve yakınlardaki uçurumların içinden kilometrelerce uzananları düşünüyorum. Sadece benim ve kardeşlerimin bildiği koridorlardaki sayısız arka yolu.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, haklı olabilir.

Haberle boğuşurken uzun bir sessizlik oluyor. Geri çekilmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum, mücadele göğsümü ezilecekmiş gibi hissedene kadar sıkıştırıyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama hayal kırıklığım çok fazla ve ağızımdan kaçıyor. "Çürüyen tanrılar, neden Anguis'desiniz ki? "Neden

Hiyerarşi sizin gibi insanlara *fayda sağlar*. Neden onu yok etmeyi bu kadar çok istiyorsunuz?" "Adaletsiz olması yeterli bir sebep değil mi?"

Ulciscor. Transvect. Naumachia. Feriun. "Hayır."

Arkasını dönerken Relucia'nın gözlerinde bir kıvılcım var. "Baban başka türlü söylerdi."

"Babamı tanıımıyordun." Bu bir hırıltı. Bir uyarı.

"Oğlunun tüm bunları görmezden gelmesini istemediğini biliyorum."

"İster inanın ister inanmayın, o da masum insanların öldürülmesini onaylamazdı."

"Masum mu? Dışarıdaki o insanlar mı? Bu konuşmayı Melior ile zaten yapmıştın." Relucia aniden, açıkça sinirlendi. "İradesini veren bir Octavus'un, onunla öldüren bir Sextus'tan daha az sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun? Zayıflar ve yoksullar Hiyerarşi'ye alternatifler daha zor olduğu için katlanırlar, alternatifleri olmadığı için değil. Sistemin yanlış olduğunu bilirler ama düşünmemeyi, konuşmamayı ya da harekete geçmemeyi seçerler çünkü nihayetinde sessizlikleriyle kazanacaklarını umarlar. Ya da en azından zaten verdiklerinden daha fazlasını vermek zorunda kalmayacaklarını. Onlar da en az senatörler ve şövalyeler kadar miyop kişisel çıkar ve açgözlülükle hareket ediyorlar ve Melior'un da dediği gibi, bu yüzden onlardan nefret etmelisiniz. Karar azınlık tarafından verilmiş olabilir Diago, ama aileni öldüren çoğunluğun iradesidir."

Ona bakıyorum. Sözlü şiddet yüzünden nefesim kesildi.

"Biliyorum." Kelimeleri yumuşakça söylüyorum, sıkılmış dişlerimin arasından kaçmalarına izin veriyorum. "Ama dünya böyle. Hepsini cezalandıramazsın. İstesen bile." Tereddüt ediyorum, neredeyse kelimeleri yutacağım ama onun öfkesi benimkini de körükledi. "Ve ben istemiyorum."

"Sorun da bu, Diago. Eğer onları sorumlu tutmazsanız, hiçbir şey değişmeyecek. Eylemsizliği tarafsızlıkla karıştırma." Beni inceliyor. "Sınıf arkadaşlarına bu kadar bağlanmamalısın," diye ekliyor sonunda. "Onlar senin düşmanın. Eğer onlardan birine kim olduğunu söylersen-"

"Biliyorum."

Relucia birkaç saniye daha beni izledikten sonra memnun bir şekilde başını sallıyor. "O zaman burada işimiz bitti. Ulciscor'la birlikte Suus'a bir hediye göndereceğim. Bir kalem. Benim tarafımdakine kilitli, balmumuyla şartlı olarak aktive ediliyor. Yazacaksın

Öğrendiğın her şeyi yap ve sonra da boz." Uzanıyor, iradesini geri almak için pelerinine dokunduğunu gösteriyor. Gözleri bulutlanıyor. "Ve sen de öğrenilecek ne varsa öğreneceksin Diago."

"Peki ya yapmazsam? Böyle bir şey yüzünden benden vazgeçmeyeceksin." Daha önce söylediklerine rağmen, beni bu duruma sokmak için çok çaba sarf etti. İkimizin de bildiğı bazı şeyler var ki, tüm bunları geri alacak kadar önemli değil.

Gözleri karanlıkta kalıyor. "Hayır. Ama arkadaşlarından birini öldüreceğim."

Öyle nefes kesici bir gerçekçilikle söyleniyor ki neredeyse anlamıyorum. Sonra yüzümdeki kan çekiliyor, ellerim birinciye sıkılıyor.

"Dediğim gibi. Buradaki işimiz bitti." Eliyle sokağı işaret ediyor. "Arkadaşlarını bekletme."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Sürgüyü aç.

"Onlardan birine zarar verirsen," diyorum usulca, sesim titreyerek, "yemin ederim, seni ve Anguis'i yakıp kül ederim. Bedeli ne olursa olsun."

Cevap veremeden gürültülü geceye karışıp gidiyorum.

LI

Etrafımda kıvranan, sarhoş kahkahaları ve ol-tuşlu müzikle uyumsuz bir şekilde çığlık atan kalabalık eskisinden daha agresif görünüyor. Gecenin basitçe ilerlediğinden mi yoksa Relucia ile tartışmamdan sonra bunu daha fazla mı fark ettiğimden emin değilim. Dikkatimi dağıtmamak için elimden geleni yapıyorum ve etrafımdaki yüzlere gerçekten bakmaya çalışıyorum. Onları insan olarak görmeye çalışıyorum, Hiyerarşi'ye akıp giden bir İrade yığını olarak değil. Ailemin ölümüne ortak olan bir kalabalık olarak değil.

Olması gerekenden daha zor.

Bir dakika sonra duruyorum, pelerinimi omuzlarımdan çekiyorum ve dikkatlice küçük bir yırtık açıyorum. Mahvedecek kadar değil ama Relucia'nın Vasiyeti'nin kaybolmasına yetecek kadar. Onu gerçekten geri aldığına bir an bile inanmıyorum.

Sonra dönüp az önce çıktığım kapının görüş alanındaki gölgeli bir kapıya doğru aceleyle ilerliyorum.

Yolumdaki tüm engeller arasında Relucia şu anda açık ara en sorunlu olanı. Bu yıl Üçüncü Sınıfa ulaşmak ve Iudicium'u kazanmak için gerçek bir şansım var. Akademiden mezun olmak, Jatiere'deki elçilikte bir pozisyon seçmek ve potansiyel olarak bir Aurora Columnae'ye dokunmak zorunda kalmadan yıllar kazanmak.

Ama Nekropol'de bana ne söylemiş olursa olsun, bunu yapmama asla izin vermez.

-Bunu şimdi görebiliyorum. Onu zorlamalıyım, Suus'a olan bu yolculuğu engellemekle başlamalıyım. Ona karşı kullanabileceğim bir şey bulmalıyım.

O da en az benim kadar acele ediyordu.

Relucia birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor, yüzü bir kapüşonun altında saklı; etrafına bakınıyor ama kalabalık beni fark etmesini engelleyecek kadar yoğun. Aceleyle ters yöne doğru gidiyor. Biraz mesafe bırakıp peşinden gidiyorum.

Eğlence kolaylıkla gizlenmemi sağlıyor ve Relucia ara sıra arkasını kontrol etmek için gecikse de, her zaman çok geride ve keşfedilme tehlikesi olmayacak kadar iyi gizlenmiş oluyorum. Bağırان tüccarlar ve kakofonik müzikle dolu, şatafatlı bir şekilde aydınlatılmış kalabalık bir pazar meydanına ulaşana kadar neredeyse on dakika boyunca onu takip ediyorum. Durdu. Etrafına bakıyor - bu sefer şüpheyile değil, araştırarak.

Bir dakika daha geçtikten sonra arkasında uzun boylu, zayıf bir adam belirir ve elini koluna koyar. Dönüp adamın kapüşonunun altına bakar. Onu takip ediyor.

Bu sefer dar, daha az kalabalık sokaklarda peşlerinden gidiyorum. Birkaç kez ikisinin gözden kaybolmasına izin vermek zorunda kalıyorum ve sonra çok yaklaşmak yerine yetişmek için acele ediyorum. Yine de etraflarına bakmıyorlar.

İkili sonunda iki katlı ahşap bir yapıya varıyor, şehrin bu bölgesindeki pek çok yapıdan biri. Her tarafı balkonlarla çevrili bir avluya giriyorlar; ben girişten izlerken onlar üst kata çıkıp uzak bir kapıdan kayboluyorlar.

Etrafta dolaşan insanları inceliyorum. Kimse izlemiyor, muhafız yok. Nefesimi tutuyorum ve içeri süzülüyorum, merdivenlerden yukarı fırlıyorum ve kendimi en yakın pencerenin altına yerleştiriyorum, dağınık bir sandık yığını tarafından kapıdan gizleniyorum. İçeriden sesler yükseliyor. Sessiz, ama avlunun gürültüsü, festivalin daha uzaktan gelen gürültüsü arasından onları seçebilmemi sağlıyor.

"... sence kabul edecekler mi?" Bir erkek sesi. Yumuşak ve sakın.

"Yapmak zorundalar." Relucia. "Bir gemi, bir Cataclysm silahı için küçük bir bedeldir." Son kısım kulağa alaycı geliyor.

Keskin bir kahkaha ve ardından gelen başka bir soru, sokaktaki yaygaranın içinde kayboluyor.

"Onu bir demirleme noktası olarak nasıl kullanacaklarını bulduklarını söylüyorlar. Yeterince sağlam olmalı."

"Olmalı mı?"

"Olacak."

"Onlara güvenebilir miyiz?" "Yakında göreceğiz."

Bir soru daha var, kaç kişi olacağıyla ilgili bir şey ve Relucia'nın cevabı - sanırım- "yeterince" olacağını gösteriyor. Gözlerimi kapatıyorum, kulaklarımı zorluyorum, zihinsel olarak kelimeleri çevredeki gürültüden ayırıyorum. İçerideki iki kişi zar zor duyuluyor ama bu kadar yaklaşmaya cesaret edebiliyorum.

"Sanırım onların geri gelmesini de engellememiz gerekecek?" Yabancıdan gelen bu soruyu kolayca duyuyorum.

"Tabii ki. Sorgulayabilecekleri tek kişi bizim adamımız olmalı." Nefesimi tutuyorum. Pencereden bakma riskini göze alıyorum.

İçerisi loş. Masada iki kişi oturuyor: Relucia ve yanındaki adam. Aralarında, bir an için bir tür büyük, tüylü meyve olduğunu düşündüğüm üç şekil uzanıyor.

Sonra gözlerim alışıyor ve saç tellerini seçebiliyorum. Dik dik bakan gözleri.

Siyahımsı Ruid etraflarına bulaştı.

Ağlamamak için dişlerimi birbirine kenetleyerek geri çekildim. "Bu gece seni kimse görmedi mi?" Relucia tekrar, sesindeki sakinlik ürpertici Şimdi.

"Hiç kimse. Hâlâ acıyor ama kullanımı kolaylaşıyor. Daha uzağa gidebilirim." "Göster bana."

Bir duraklama. "Bu çok tehlikeli. Diğer taraf bakıyor-"

"Ne kadar etkili olduğunu görmem gerek."

Birkaç saniye sonra zar zor duyulabilen bir *hırıltı* havayı titretiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İçeriden bir sessizlik, sonra sağımdan, merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri. Sandıkların arkasındaki gölgelere geri çekiliyorum. Kapı açılırken gıcırıyor. "Tatmin oldun mu?"

Durdum, kafam karıştı. Yeni gelen kişi Relucia'nın arkadaşına benziyor. "Eskisinden çok daha hızlısın."

İçeriye bir kez daha bakma şansım oldu. Relucia hâlâ masada oturuyor, önünde tüyler ürpertici ganimetler var. Diğer adam onun karşısında oturuyor. Odada başka kimse yok.

"Olmak zorundayım." Adam kapüşonunu geri çekti ve kırpılmış kahverengi saçları ortaya çıktı. Düşündüğümden daha gençti, kendisinden çok da yaşlı değildi.

Relucia ve yüzünü alnından çenesine çaprazlamasına bölen kötü bir yara izi var. "Yine de araziyi bilmek yardımcı olur. Haritanız var mı?"

"Bu taraftan."

Tekrar yere çöküyorum; sandalyeler gıcırıyor ve bir an için dışarıdan geldiklerini düşünüyorum. Ama ayak sesleri evin içinde kayboluyor. Kayboluyor.

Tereddüt ediyorum, sonra geri çekiliyorum. Her ne hakkında konuşuyorlarsa, o kesik kafalar Relucia'nın hafife alınmaması gereken bir yer olduğunu hatırlatıyor.

Adımlarımı takip etmem ve Scitus'un takip taşı almam uzun sürmedi. Oradan, Aequa ve diğerlerini bıraktığım yere geri dönüyorum, ancak Vakıf oyunlarını terk ettiler, şüphesiz başka bir eğlence arayışındalar.

Benden bir tane. Bir süre dolanıyorum, hiçbir şeye ya da hiç kimseye özellikle dikkat etmiyorum. Sadece düşünüyorum. Kulak misafiri olduğum her neyse, Relucia'nın Suus hakkındaki fikrini değiştirmesi için kullanabileceğim bir şey değil.

Sonunda istediğimden daha uzağa gittiğimi fark ediyorum. Gece yarısına daha en az bir saat var ama etrafımdaki şenliklerle gerçek bir ilğim yok; babam sık sık Hiyerarşi'nin gerçek gücünün İrade'de değil, ondan vazgeçenlerin dikkatini dağıtma yeteneklerinde olduğunu söylerdi. Her sokakta yankılanan sarhoş kahkahaları ve şamatalar içimi burkuyor.

Lordan'ın Sütunu'na doğru dönüyorum ve beni takip eden iki adamı görüyorum.

Zor olmadı, ikisi de bir buçuk metre ötede durmak için kekelerken bu konuda özellikle kurnaz davranmadılar. Ne kadar zamandır beni takip ettiklerini söylemenin bir yolu yok, ama onları işaretlediğimi gördüklerinde, içlerinden biri arkadaşına bir şeyler mırıldanıyor. İkisinin de yüzünde çirkin bir ifade vardı.

Anguis.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Omzumun üzerinden bir bakış atarak ters yöne doğru yürüyorum. Benim için geliyorlar. Hızımı arttırıyorum. Kalabalık bir yerde durmak, iş bir çatışmaya dönüşürse işe yarayabilir ama niyet karnıma bir bıçak saplamaksa hiçbir şey ifade etmeyebilir. Kaçmak zorundayım.

Koşuyorum.

Burada binalar sıkışık bir şekilde bir araya toplanmış, gürültülü, parlak

ışıklı ana caddelere rağmen ara sokakların çoğu dar ve karanlık. Birkaç hızlı dönüşten geçiyorum, insanların etrafından dolanıyorum, nefesim kesiliyor.

Hâlâ arkama bakıyorum, kaçmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım ki eller beni yakalayıp gölgelerin içine doğru itti.

Bağırmaya çalışıyorum ama terli ve tuzlu bir avuç ağzımı sarıyor; karanlığın içinde yirmi metre kadar sürüklendikten sonra nihayet sert ve beklenmedik bir şekilde öne doğru itiliyorum ve beceriksizce yere yuvarlanıyorum. Homurdanarak ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum, avuçlarım kumdan yanıyor ve loşluktan yarı kör olmuş durumdayım.

Sokak çıkmaz sokak, bunu hemen anlayabiliyorum. Saldırganlarımla yüzleşmek için dönüyorum. Sadece ikisi vardı, sokağın uzak ışığına karşı ilk başta silüetler. Biri zayıf, diğeri iri yarı. Gözlerim alıştıkça yüz hatlarını seçmeye başlıyorum. İri olanın eğri bir burnu ve yaralı bir dudağı var. Diğeri zayıf çeneli, fare suratlı bir adam. İkisi de tamamen, acımasızca bana odaklanmış durumda.

"Ne istiyorsunuz?" Temkinli bir adım atıyorum, ellerimi uzatıyorum, avuç içlerim onlara dönük. "Sadece biraz param var, ama rica ederim." Para kesemi çıkarıp ot gibi adamın ayaklarının dibine, yere atıyorum.

"Senin paranla ilgilenmiyoruz. Seni öldürmek için buradayız, Catenicus." Sesi kısık ve vaatlerle dolu. Işıktaki neredeyse fark edilmiyor ama gözleri siyahla dolmaya başlıyor. Bir an sonra yoldaşının kiler de aynısını yapıyor.

Vek.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Zihnim allak bullak oldu. İrade kullanmanın hiçbir anlamı yok; Anguiler bunun üstünde olmadıklarını gösterdiler. Ne olursa olsun, bu adamlar kesinlikle en iyi ihtimalle Sextii. Belki de sadece Septimii. Elbette, onlardan iki tane var. Ve biz kapalı bir alandayız. "En azından başlamadan önce beni kimin öldürmek istediğini söyle." Çok hızlı konuşuyorum, sinirlerim beni ele veriyor. Belki faydası olur. Belki bu ikisi aşırı özgüvenli olur ve bana bir fırsat verirler.

"Hiç sanmıyorum." Saldırganlarım hep birlikte ilerliyor. Umutsuzca yanlarından geçip gidiyorum. Sokağın sonunda insanlar yürüyor ama kimse buraya bakmıyor ve gölgeler zaten bir şey göremeyecekleri kadar derin. Bağırabilirim ama sokaktan gelen gürültünün çığlıklarımı kolayca örteceğini de söyleyebilirim. Nefesimi boşa harcamanın anlamı yok.

Bu adamların muhtemelen üzerlerinde bıçakları var ama henüz çekmediler. Bu bir hata.

Şarj ediyorum.

Tepkileri hızlı; gafil avlansam bile, hedeflediğim kişi - daha küçük olan - yere düşmemek için kendini tutuyor. Yine de nereye nişan alacağımı, nereye baskı uygulayacağımı biliyorum. Tekrar geriye doğru dans etmeden önce boynuna keskin bir yumruk indiriyorum, iri adamın sallanan 1. yumruğunun ulaşamayacağı bir yere. Uzak durmalıyım. Arkasında Will varken, tek bir vuruş ihtiyaçları olan tek şey olabilir.

Fare suratlı adam irkildi, gözleri irileşti, boğazını sıkarken hırıltılar çıkarıyordu. Ortağı bakmak için dönüyor, ben de aniden hızımı değiştirip tekrar ileri atılıyorum, omzumu eğip gövdesine sertçe çarpıyorum. Ağırdı ama gafil avlanmıştı. Onu arkasındaki ahşap duvara çarpıyorum, ciğerlerinden çıkan havanın hırıltısını duyuyorum.

İvmemi kullanarak ikisinin arasında yılan gibi kıvrılıyorum. Kısa bir süre için sokakla aramda açık bir hava var.

Sonra bir el bileğime dolanıyor, acı verecek kadar sıkı. Ayağım takılıyor, düşüyorum, başımın kaldırım taşına çarpmasını zar zor önlüyorum. Şiddetle geriye doğru sürükleniyorum.

"Çürümüş küçük piç." Daha zayıf olan adam beni geri çekerken kelimeleri hışırdatıyor. Duvara çarptığım adam da doğruldu. Suratsız. Direniş beklemiyorlardı.

Yolun geri kalanında çıkmaz sokağa doğru savruluyorum ve uzaktaki duvara doğru kayıyorum. Kendime gelemeden kaburgalarımın kısa ve hızlı bir tekme geliyor ve acı dolu bir inilti duyuyorum.

Sonra ayağa kaldırılıyorum. Mücadele ediyorum, elimden geldiğince elleri savuşturuyorum ama güçlerini karşılayamıyorum. Boğazımda bir kavrama var - sıkıyor, henüz değil, ama beni korkutacak kadar sıkı - ve gözlerimin arkasında, bir fenerin aniden açılmasıyla daha da kötüleşen lekeler var. Eğri burunlu adam ışığı yakın tutuyor; gözlerimi kısıyorum ve utanıyorum, ama çeneme kenetlenmiş bir eliyle yüzümü geri itiyor ve sonra gözlerimi açıyor. Yakıcı aydınlık gözyaşlarımı ortaya çıkarıyor.

"Hiçbir şey." Kelime seslendi, sokağa geri döndü. "O zaman bu kadar yeter. Bırakın gitsin."

İki adam aniden, açıklanamaz bir şekilde geri çekilirken nefes nefese yere yığılıyorum. İki kişi daha ortaya çıkınca öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum. Ben

Hala fenerden dolayı körüm. Bu sesi tanıyorum ama yerini bulmakta zorlanıyorum.

"Vis. İyi misin?" Adam tekrar konuşuyor, yanıma çömeliyor. Çekiniyorum ama o sakinleştirici bir hareket yapıyor. Gözlerim alışıyor.

Bu Praeceptor Scitus.

"Praeceptor?" Gözlerim hâlâ sulanarak ona bakıyorum. "Ne... neler oluyor? Neden buradasınız? Kimdi o adamlar?"

Bakışlarım onun yanından geçiyor. Aequa birkaç adım geride duruyor, duvara yaslanmış. Bana bakmıyor. Onun için bile solgun, loş ışıktaki bile.

"Sizi ciddi şekilde incitmek istememişlerdi. Ben... bu hile için özür dilerim. Tüm kalbimle özür dilerim." Praeceptor'ın sesi samimi geliyor; aslında sesi korkmuşu benziyor. "Bu olması gerekenden çok daha fizikseldi."

"Numara mı?" Kelime boğuk bir hırıltı olarak çıkıyor, Scitus Rinches'e yetecek kadar vahşi.

"Bu benim hatam. Ona detayları anlatmadım." Aequa kendini dikleştirmek için sırtını kullanıyor, biraz hastalıklı olsa da kararlı görünüyor. "Tek bildiği Will'i kullanman için seni kandıracağımdı."

"Ne?" Hâlâ şaşkınım. "Düşündün... ama buna izniniz yok..." Her şey yerli yerine oturuyor. Bu fikre neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Aequa hile yaptığımı düşünüyordu ya da düşündüğünü varsayıyorum. Performansımı artırmak, Akademi'de yükselmek için Will'i kullandığımı. Mantıklı, sanırım. Naumachia ile ilgili anlattıklarımı hiçbir zaman tam olarak çözemedi. Ne kadar çok izlerse, o kadar açık görünmüş olmalı. Ianix'e karşı kazandığım zafer. Nekropol'de açıklanamayan yokluğum. Sözde hiç pratik yapmamış olmama rağmen Labirent'teki rahatlığım.

Her şey sinir bozucu derecede şüpheli görünebilirdi. Şüpheliydi, sanırım. Sadece nedenini yanlış tahmin etti.

"Sana bir özür borçluyum." Aequa hâlâ bana bakmaya cesaret edemiyor.

"Çok haklısın." Kelimeleri mırıldanıyorum ama ısırarak söylüyorum. Kısmen böyle ciddi bir suçlama karşısında öfkeli görünmem gerektiği için, kısmen de öfkeyi gerçekten hissettiğim için.

"Korkarım tüm borcun bu kadar değil." Scitus, Aequa'ya döndüğünde acı bir hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve Aequa onun bakışlarından kaçıyor. "Bunun devam etmesine izin verdim çünkü sen

emindin, Aequa. *Yemin ettin.*"

"Bir hata yaptım-"

"Evet." Scitus'un sesi demirden. "Yaptın. Ve rütbeni buna yatırdın." İkimize de yorgun bir işaret yaptı. "Haydi. Kolon'a geri dönelim. Bu gece ikinizin de işi bitti."

Onun peşinden gidiyoruz, ben Aequa'nın önünden gidiyorum, ona yakın olmak istemiyorum.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Lütfen... lütfen diğerlerine söylemeyin." Sesi kısık. Kalabalığın gürültüsünü zar zor kesiyor.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük.

Transvect'e geri dönüş yolculuğu garipti; başka kimse ne olduğunu bilmese de, diğer Dörtlüler ben, Aequa ve Scitus arasındaki gerilimi açıkça hissedebiliyordu. Çoğunlukla sessizler, ara sıra birbirlerine mırıldanıyorlar ama bunun dışında tüm yolculuk boyunca kendi hallerindeydiler.

Geri döndüğümüzde herkes doğruca odasına çekiliyor ama benim biriyle konuşmam gerekiyor, bu yüzden yatahanenin zemin katına gidiyorum. Callidus genellikle bu saatte hala uyanık oluyor.

Uyuyan öğrencilerin arasından geçerek içeri giriyorum ve sadece birkaç ay önce buradaki küçük, sert görünümlü karyolaların nasıl lüks olduğunu düşündüğüme biraz hayret ediyorum. Kapalı fenerler kısık yanıyor ama yolumu bulmama yetecek kadar ışık sağlıyor.

Callidus'un yatağına ulaştığımda orada değildi. Ne uyuyor ne de masasında, fener sönmüş.

"Ericius'u mu arıyorsun?"

Başlıyorum, dönüyorum ve yolun karşısındaki karyolalardan birinde oturan loş bir yüz görüyorum. Yaklaşıyorum, sarı saçlı bir çocuğun yüzü loş ışıktaki çözülüyor. Drusus. "Evet."

"On beş dakika önce ayrıldı. Dışarıda, tuvalete değil. Nereye gittiğinden emin değilim."

"Teşekkürler." Sanırım önceki etkileşimlerimiz ne olursa olsun, bu yardıma şaşırmamalıydım. Yedinci yaşımdan beri çok şey değişti.

Beklemeyi düşünüyorum ama karanlıkta düşüncelerimle oturmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Callidus'u tanımasam bile bir yürüyüşe çıkabilirim. Yediğim dayaktan dolayı hala hassas olan kaslarımı biraz esnetebilirim. Bugün festival olduğu ve döndüğümüz saat göz önüne alındığında, geç kaldığım için başımın derde gireceğini sanmıyorum.

Dışarıda Akademi sessiz. Buradaki kutlamalardan kalma süslemeler hâlâ asılı - kapıları süsleyen çelenkler, her yere asılmış rengârenk pankartlar -Bunun dışında her şey tertemiz. Şenliklerin Caten'dekilere benzer bir şey olduğundan şüpheliyim. Callidus'un yakınlarda olabileceğine dair herhangi bir ipucu aramak için boş alanda yürürken yapraklar ayaklarımın altında hışırdıyor ve dörtgen boyunca esen rüzgârda sıcıyor. Yine de hiçbir şey yok. Spor salonu ve diğer binalar karanlık.

Kaslarımı çatıyorum, şimdi merak ediyorum. Kampüste Callidus'un gecenin bu saatinde gidebileceği pek fazla yer yok. Kızların yatakhaneğine gitme riskini göze alacağından şüpheliyim; gündüzleri bile kesinlikle yasak ve eminim ki orada biriyle ilgileniyor olsaydı bana söylerdi. Yine de. Orası ve aradaki park alanı, bakmayı düşünebildiğim diğer tek yer. Uzaktan bakarsam başım belaya girmez.

Yürürken gecenin keskin havası açıkta kalan tenimin her santimini sızlattıyor. Akademi'nin ağaçlarla kaplı yolları burada seyrek olarak aydınlatılıyor.

Birkaç dakika sonra bir hareket fark ettim.

Bulunduğum yerden uzakta, bana doğru eğik bir açıyla yürüyen, başları öne eğik ve belli ki derin bir sohbele dalmış iki 1gue var. Biri Callidus. Yanında bir kız var.

Bocalıyorum, aniden rahatsız ediyor olabileceğimden endişeleniyorum. Fenerlerden birinin altından geçiyorlar ve canlı kırmızının döküntülerini, beline kadar uzanan bukle yığını tanıyorum. Bu Belli.

Sırıtiyorum. "Aferin ona," diye mırıldanıyorum kendi kendime, birkaç adım geri çekilip kendimi bir ağacın gövdesinin arkasına gizliyorum. Bu sırrı ona çok göremem. Muhtemelen Belli, sınıflarını göz önünde bulundurarak kimseye bir şey söylememesi konusunda ısrar etmiştir.

Tam arkamı dönecektim ki gözümüne bir şey çarptı. Callidus'tan bir bilek hareketi. Söylenen hiçbir şeyi duyamıyorum -bunun için ikiliden çok uzaktayım- ama bu sinirli bir el hareketi. Aslında kızgın bir hareket.

Bir süre daha tereddüt ettim, sonra ayrıldım. Belki de bir ilişkinin sonunu görüyorum, devam eden bir ilişkinin değil. Ya da belki de durumu tamamen yanlış yorumluyorum. Her iki durumda da, bu beni ilgilendirmez.

Aklımdan çıkardım. Birkaç dakika içinde odama döndüm ve uyudum.

§ § §

DÖRDÜNCÜLERİN GERİ KALANI Aequa, ben ve Scitus arasındaki gerilimin nedenini hiçbir zaman öğrenemedi - zaten onlara da söylemedim - ama sonraki birkaç hafta içinde bir şeylerin geri dönülmez bir şekilde değiştiği herkes tarafından anlaşıldı.

Festivalden sonraki sabah başlıyor. Dersteyiz, Koşullu ilişkilerin potansiyel çürümesini öğreniyoruz. Bu her şeyden çok bir gözden geçirme dersi, daha kült konulara girmeden önce bir rahatlama dersi. Scitus, imbuer'in kendisindeki zihinsel ve fiziksel bozulma ve potansiyel sonuçları hakkında bir soru sordu.

Elimi kaldırıyorum. Her şeyden çok alışkanlıktan; cevabı bildiğimi belirtmek için, çağrılmayı beklediğim için değil. Aequa'nın da eli havada ve her zaman öncelik ona veriliyor.

"Vis."

Bir nefeslik şaşkın bir sessizlik olur. Odanın diğer ucundaki Aequa cevap vermek için açtığı ağzını şaşkınlıkla kapatır ve elini indirir.

Cevap vermem normalden bir kalp atışı daha uzun sürüyor, ben de diğerleri gibi şaşkınım. "Um. imbuer'in fiziksel olarak bozulması Koşullular için önemli değildir; hayatta oldukları sürece Koşullu çalışacaktır. Ancak tetikleyici, özelliğine bağlı olarak zihinsel bozulma ile kolayca değişebilir. Ve çok spesifik olanlarda bile, önemli zihinsel kayıplar bir Koşulun tamamen yanlış çalışmasına neden olabilir. Bu yüzden emeklilik piramitlerinin bunları desteklemesine izin verilmez."

"Çok iyi." Scitus cevabı tatmin edici olarak kabul ediyor ve yoluna devam ediyor ama diğerlerinin baktığını hissedebiliyorum. Yarısı Aequa'ya, diğerleri de bana meraklı ve yan bakışlar atıyor.

Ders o gün, ertesi gün ve daha sonrakiler için de aynı şekilde devam ediyor, ta ki bunun geçici bir durum olmadığı anlaşılan kadar. Birdenbire

1. Kendime sorulan sorularla meydan okunuyor, Scitus tarafından daha önce olmadığım şekillerde zorlanıyorum. Artık sınıfta sürüklenemiyorum, materyal konusunda rahat olsam bile herhangi bir noktada dikkatimin yarısını veremiyorum - çünkü Scitus her zaman beni çağırarak, her zaman bilginin sınırlarını araştırarak, bir şeyi ezbere mi öğrendiğimi yoksa gerçekten benzersiz durumlara uygulayıp uygulayamayacağımı belirlemeye çalışacak. Tıpkı Aequa'ya yaptığı gibi.

Sabahları, bana verdiği huzursuzluğa rağmen Callidus ile labirentte koşmaya başlıyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ben koşarken sorular soruyor, beni bir yandan cevap vermeye bir yandan da kıvrımlı geçitlerde gezinmeye zorluyor. Hızlanıyorum, bileklikte gittikçe daha ustalaşıyorum.

Zaman zaman Belli'yi nazikçe araştırıyorum. Doğrudan değil, sadece yönlendirici sorular. Hiçbir zaman bir şeyler döndüğünü, onunla kim olduğunu bilmenin ötesinde bir bağlantısı olduğunu ima etmiyor. Bazen bana güvenmediği için kendimi biraz kırgın hissediyorum. Sonra ondan ne sakladığımı hatırlıyorum ve yargılamamaya karar veriyorum.

Akşamlarım Eidhin'le devam ediyor, gerçi artık İngilizcesi neredeyse hiç gerekmeyecek kadar iyi ve ben de çalışmalardan en az onun kadar faydalaniyorum. Geçmiş hakkında daha fazla konuşmuyor ve ben de ısrar etmiyorum.

Aequa ise kendi içine çekiliyor. Mümkün olduğunca benden kaçıyor, artık yanıma oturmak ya da sohbet etmek için kendi yolundan çıkmıyor. Ben de çaba sarf etmiyorum.

Tüm bunların ötesinde, üç aylık ara yaklaşıyor. İlerliyorum, geliyorum, hedefime her geçen gün daha da yaklaşıyorum ama ne zaman yaklaşımakta olanı düşünsem midem bulanıyor. Günler gittikçe daha hızlı geçiyor.

Ve üç hafta sonra Callidus ve Eidhin'e veda ediyor ve Suus'a giden bir Transvect'te Üçler'e katılıyorum.

BÖLÜM

LII

Hiyerarşi geldikten sonraki ilk yıl sık sık EVE GİTMEYİ RÜYAMDA GÖRDÜM. Bazen evde *olduğumu* bile düşündüm. Okyanusun yakınında kaldım çünkü dalgaların sesi olmadan uyuyamıyordum. Güneye doğru devam ettim. Bazen kimseyi görmeden haftalarca gidiyordum. Ama sahilde ya da yakınlardaki bir ormanda uyuyakalırdım ve tuz kokusu ve suyun kum üzerinde tıslayarak kaymasıyla uyanırdım ve sadece bir anlığına yine orada olduğumu düşünürdüm. Belki ailemle kamp yapıyordum. Ya da sadece öğleden sonra güneşinde uyukluyordum.

Sonra bir gün, nerede olduğumu ve neler olduğunu hatırladıktan sonra kendimi kaybettim. Saatlerce ağladım. İçimde sürekli bastırdığım bir acı vardı, ama gözyaşlarımı döktükten sonra bile hala oradaydı. Asla kapatamayacağım bir uçurum. Bu yüzden iç kısımlara doğru ilerledim. Uzaklaşmak zorundaydım. Daha riskli olsa da. Artık yiyecek bulamasam da, kendimi giderek konfor alanımın dışına çıkarıyordum. Evime, kaybettiklerime bu kadar bağlı kalmak dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

O zamandan bu yana üç yıldan fazla zaman geçti ama İrade gücüyle çalışan gemimiz canlı, parlak mavinin içinden Suus'a doğru ilerlerken hayaletlerim geri dönüyor. Her şey; sadece manzara değil, kokular, sesler, güneşin yüzüme vuran yumuşak sıcaklığı. On dakika kadar sonra, çok uzun zaman önce Kızıl topraklara geri adım atacağım, bir zamanlar ailemin önderlik ettiği insanların arasında olacağım fikri. Şimdiden gözümde canlandırdığım yerler, uzun zaman önce zihnimin köşelerine ittiğim yüzler var. Aynı hissi verecek mi, yoksa artık sadece Cumhuriyet'in başka bir parçası mı olacak?

"Vis. İyi misin?"

Ağrıyan göğsümü görmezden geliyorum ve gözlerimdeki nemin pruvadaki deniz spreyi tarafından örtülmesine sevinerek gülümsüyorum. Emissa, Indol ve Belli ayakta duruyorlar.

Biraz yana kaydım; soruyu soran Emissa'ydı. "Suda pek iyi değildir," diye yalan söyledim.

Indol kıkırdar. "En azından Belli'den daha iyi." Emissa bu hatırlatma karşısında burnunu kırıstırırken, Belli mide bulantısıyla yüzünü buruşturuyor. Öğürme nöbetinden önce korkuluklara ulaşamamıştı.

"Daha önce tekneye bindin mi?" Emissa adaya doğru bakıyor ama benimle konuştuğu çok açık.

"Bir ya da iki kez. Ailem Edaro Nehri yakınlarında, Cartiz'in hemen kuzeyinde yaşıyordu. Bazen erzak almak için babamla birlikte nehrin aşağısına, başkente giderdim." Yüzümü buruşturup aceleyle uydurduğum yalanı yutturmaya çalışıyorum. "Yine de böyle bir şey değildi."

"Edaro mu? Büyük ölçüde akıntılı olduğunu sanıyordum. Biz onu tarayana kadar ticaret için iyi değildi," diyor Belli dalgın dalgın.

Vek. Öyle miydi? "Ne yaptığınızı bildiğiniz sürece, kullandığımız streç küçük bir gemi için yeterince sakindi." Sanki melankolikmiş gibi küçük bir duraksamaya izin veriyorum. "Nehri değiştirdiklerini bilmiyordum."

Diğerleri ifadeyi kabul etmiş görünüyor. Neden kabul etmesinler ki? Bu kanıtlanabilecek bir şey değil. Yine de, şimdiden huzursuzum. Denge, pruvadaki Suus'un giderek büyüyen şekli sayesinde.

Sohbet yine tarikat konularından uzaklaşıyor. Yeterince dostça. Bizi boğazdan birkaç mil uzakta bırakan on bir saatlik Transvect yolculuğundan sonra Indol ve Belli'yi biraz daha yakından tanıdım. Indol mükemmel bir Katalan: yakışıklı, sakin, Dimidius Quiscil'in oğlu. İşine geldiğinde kıvrak bir zekâya sahip, ama genellikle arkasına yaslanıp sohbetin gelişmesini izlemekle yetiniyor, yalnızca katkıda bulunacak değerli bir şeyi olduğunda söze giriyor. Yine de zekasından şüphe yok. Nequias'ın şu anki favorisi, Iudicium'u kazanması en muhtemel kişi olarak görülüyor.

Ondan nefret etmem gerekirdi -Hiyerarşi'nin bir prene sahip olduğu en yakın şey o- ama etmiyorum. Aslında, biraz sinir bozucu bir şekilde, kendimi ondan hoşlanırken buldum.

Belli tuhaf biri. Sytrecian valisi Quintus Volenis'in kızı. Soluk tenine ve uzun kızıl saçlarına bakılırsa soyu güneyden geliyor. Tam olarak düşmanca değil, ama... bazen dalgın bir şekilde küçümseyici. Diğer ikisi el altından onun aralarındaki en zeki kişi olduğunu ima etmişlerdir.

En iyi stratejist. Labirent'i yönetmekte de en iyisi. Onları düzeltmeye çalışmadı.

Ve bir de Emissa var.

Başkalarının yanında onunla bu kadar açık bir şekilde arkadaş olmak hala garip hissettiriyor, ama bir süredir arkadaş olduğumuz gerçeğini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyor. Diğer ikisi de şaşırmış görünüyor. Onun varlığı, tanıdık şakalaşmalarımız, aklımı gideceğimiz yerden uzaklaştırmama yardımcı olan tek şey oldu. Aklımı başımda tuttu.

Teknemiz giderek kıyıya yaklaşıyor. Konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum ama içim burkulmadan edemiyorum. Eskiden tırmandığım uçurumlar, kız kardeşlerimle oynadığım kumsallar. Ilık, tuzlu rüzgârın yüzümü okşayışını. Dalgaların çarpma ve tıslama ritmi.

Burası evimdi.

İskelenin değiştiğini, uzakta belirir belirmez fark ediyorum. Bir zamanlar küçük, ahşap, sağlam ama dikkat çekmeyen bir şeydi. Şimdi ise taştan bir canavar, daha geniş ve okyanusun yüz metre kadar derinine uzanıyor, dalgalar pürüzsüz, Will'in kestiği kenarına çarpıyor. Artık sadece bunun gibi küçük tekneler için değil. Biraz ileride, patikanın yukarısında, bir zamanlar deniz fenerinin olduğu yerde bir dizi yeni bina var. Görünüşe bakılırsa, anakarayla ticaret yapmak için kurulmuş dükkanlar. Aralarında birkaç kişi dolaşıyor. Manzaradaki yeni yara izine rağmen her şey huzurlu görünüyor.

Muhtemelen bundan memnun olmalıyım. Memnun olup olmadığımdan emin değilim.

Rıhtımda bizi çukurlu bir yüzü ve renkli gözlükleri olan sert görünümlü bir kadın karşılıyor. Indol onu Sextus Auctia olarak tanıtıyor, görünüşe göre Quiscil hanesinin Dispanseri. Kadın Indol'ü gördüğüne memnun oluyor ve çobanların gürültülü bağırışları ve dalga sesleri arasında bizi tanıtırken diğerlerine karşı nazik davranıyor.

"Magnus Dimidius sizi bekliyor," diyor Auctia çok geçmeden ve takip etmemizi işaret ediyor. Onun peşinden gidiyoruz. Diğerleri merakla etrafa bakıyor. Ben, bunalmamaya çalışıyorum.

Yürürken Emissa bana, "Burası gerçekten çok güzel, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Öyle," diyorum usulca. Hakim mavilikler. Canlı yeşil ormanlar. Işıltılı okyanus. Büyürken bunların hepsini hafife almıştım. Hafızam bile bu

manzaraların hakkını tam olarak verememişti.

"Babamın zirvenin burada yapılmasına karar vermesine çok sevindim," diye heyecanlanıyor Indol, bizi duyunca. "Daha önce sadece bir kez gelmiştim, o da birkaç yıl önceydi. O zamanlar bu kadar güzel değildi. Daha fazla güvenliğe ihtiyacımız vardı ve pek çok altyapı bu kadar gelişmiş değildi."

Dilimi ısıyorum. Ağzımda kan tadı alıyorum.

"Sadece hayal edebiliyorum," diyor Belli etrafına bakarak. Tam olarak küçümseyici değil, ama bana doğal güzellikleri takdir eden biri gibi gelmiyor. "Burası uygarlaşan son yerlerden biri değil miydi?"

"Will'i hiç kullanmadılar. Temelde kabileseldi." Indol sırtıyor. "Babam şanslıydı. Birçok senatör sarayı istiyordu ama o sarayı alma görevinin bir parçasıydı. Birkaç gün sonra da hak talebinde bulundu. Adadan sorumlu Sextus da orada yaşıyor ama biz yokken daha çok bekçilik yapıyor."

Tırnaklarım acı içinde avuçlarıma batıyor. İndol'e ya da diğerlerine bakamadan, hayranlık kisvesi altında etrafıma bakıyorum. En azından bu sefer başa çıkmak biraz daha kolay; Akademi'den ayrıldığımızdan beri zaten bu tür birkaç konuşmanın parçası oldum. Suus'un fetihleri sanki bir dipnotmuş gibi gelişigüzel tartışılıyordu. Belli bunu "kansız" olarak bile tanımladı. Ondan sonra yaklaşık on dakika boyunca konuşmadım.

Hala. Bundan nefret ediyorum. Evimin artık senatörler için bir tatil yeri olduğu fikrinden nefret ediyorum, buranın uygarlıktan daha az bir şey olduğunu düşüncelerinden nefret ediyorum ve bana ve aileme yapılanlar konusunda bu kadar kayıtsız olmalarından *nefret* ediyorum. Belki de Relucia'nın tüm bunları ayarlamasının bir nedeni de buydu. Belki de bunun savaşa olan tutkumu yeniden körükleyeceğini düşündü.

Şu anda işe yarıyor. Emissa'nın gözlerindeki heyecanlı ışıltı bile çirkin duygulardan başka bir şey uyandıramıyor.

Uçurumun kenarındaki patikadan yukarı doğru yürüyoruz -bir başka değişiklik; basit bir patika yerine, taşa oyulmuş zarif merdivenler var- ve sarayın görüş alanına giriyoruz.

Tökezledim.

Aşağıda sadece küçük şeyler değişmiş olsa da, yaklaştığımız bina neredeyse tanınmaz halde. Girişlerin üzerindeki güzel gravürler, halkımın tarihini aktaranlar, atalarımın yıllarını verdiği oymalar gitmiş. Kumtaşının karakterli yontulmuş görüntüsü de yok.

Onun yerinde bir canavarlık var. Duvarlar düzleştirilmiş, cilalanmış ve Caten'in renkleriyle cafcacflı bir şekilde boyanmış: turuncu, beyaz ve mor. Sarayın dışını yeni frizler süslüyor ve Hiyerarşı'nın başka yerlerinde gördüklerim kadar etkileyici olsalar da Suus'la hiçbir ilgileri yok. Catenan kahramanlarını gösteriyorlar. Katalan ideallerini. Katalan zaferlerini.

Bu yüzüme öyle bir tokat gibi çarpıyor ki, içgüdüsel tepkime engel olamıyorum. Nefesim daralıyor ve kanın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum, her kanlı detayı not etmeden duramıyorum. Sarayın kemikleri duruyor; kapıların hepsi yerinde, yapı bir zamanlar olduğu gibi aynı boyutta ve şekilde. Muhtemelen daha basit. Sadece dış cepheyi değiştirmek daha uygun.

"Etkileyici," diye mırıldanıyor Belli arkamdan.

Titremelerini önlemek için ellerimi arkamda kenetliyorum. Neden aksini beklediğimi bilmiyorum ama *saray*... Suus'un mücevheriydi. Ailemin on beş nesilden fazlası orada yaşamıştı. Bir parçam oranın kutsal olduğunu düşünüyordu. Dokunulamayacak kadar güzeldi, Caten için bile.

Eski evimin mide bulandıran haraplığı bir yana, saraya doğru yürüyüşüm iyi gidiyor. Ufukta insanlar görüyorum ama beni tanıyacak kadar yaklaşmak şöyle dursun, selamlama mesafesine bile gelmiyorlar. Diğerleri gördükleri şeyler hakkında gevezelik ederken ben grubun en arkasında, sessiz bir şekilde duruyorum. Kimsenin bana bir şey sormamasına seviniyorum. Eğer konuşmak zorunda kalırsam, medeni olabileceğimin garantisi yok.

İçeri alındık ve bir yanım en azından iç mekanın tanıdık olduğunu görünce rahatladı. Mermer zeminler aynı. Düzen eskisi gibi, ana fuayede büyük, dolambaçlı bir merdiven var, birden fazla kapı ayrı kanatlara açılıyor. Çalışmama kendimi o kadar kaptırmışım ki, yan tarafta bizi karşılamak için bekleyen grubu neredeyse kaçırıyorum.

"Magnus Dimidius," diyor Auctia, hürmetle hafifçe eğilerek. "Konuklarınız geldi."

Merdivenlerin yanındaki partide birkaç erkek var ama kiminle konuştuğu belli değil: bir adım öne çıkan kişi tüm dikkatimi çekiyor ve toplu nefes alışlardan yalnız olmadığımı anlıyorum. Boyu 1.80'in biraz üzerinde, geniş omuzlu ve yakışıklı, ama sadece varlığı değil. Güç *yayıyor*. Güç yayıyor. Bir tür içgüdüsel hayatta kalma mekanizması gibi, gözlerimi ondan alamıyorum.

"Indol!" Dimidius Quiscil oğlunu gördüğünde ışıldıyor ve onu Indol'un kemiklerini kıracaktıymış gibi hissettiren bir kucaklamayla sarıyor. Yine de çocuk etkilenmiyor, gülüyor ve tekrar ayrıldıklarında babasının sırtını tokatlıyor. Yakın görünüyorlar. Nefesimi sabit tutuyorum. Bu, buradaki istiladan, ailemin öldürülmesinden sorumlu adamlardan biri. Ve şimdi oğluyla mutlu bir kavuşmayı paylaşıyor. Eski evimde. Onu burada gafil avlayabilmemin farklı yollarını düşünürken ellerim titriyor. Muhtemelen şanslıyım. Çabucak hiçbirinin işe yaramayacağını anladım.

Indol hepimizi tanıtıyor; Dimidius etrafta dolaşüyor, hızlı sorular soruyor ve genel olarak evet, Indol bizden bahsetti ve evet, duyduklarından çok etkilendiğini belirtiyor. Baştan aşağı bir senatör. İçimde olduğundan emin olmadığım bir irade gücüyle küçümsememi maskeliyorum. Sakin ol, duygularını bir kenara it. Ben Suus Prensi değilim, artık değilim. Ben Vis Telimus Catenicus'um ve Vis Telimus Catenicus buraya davet edilmekten onur duyuyor.

"Ve bu da Vis," diyor Indol ikisi bana ulaşırken.

"Tabii ki! Ulciscor'un oğlu. Catenicus. Bir süredir seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum." Elini uzatarak beni eşit bir şekilde selamladı. Indol'un kaşlarının hafifçe yana kaydığını görebiliyorum. Bu naumachia'da yaptıklarımı onurlandırmak için yapılmış bir hareket. Yapmak zorunda olmadığı bir hareket.

Tereddüt ediyorum, neredeyse her şeyden çok şaşkınlıktan. Sonra, göğsüm isteksizlikten patlamak üzereyken, kolunu sıkıyorum ve Rattered, minnettar bir gülümseme takınıyorum. "Benim için bir onurdur efendim. Gerçekten."

Bu sözleri söylerken içimde bir şeyler ölüyor sanki.

"Baban önümüzdeki birkaç saat içinde burada olacak, ama ben de seninle daha fazla konuşmak için biraz zaman ayırmayı çok isterim. Belki akşam yemeğinde?" Dimidius etrafına bakar, açıklamadaki herkesi içine alır. "Yarıdan itibaren ne yazık ki devlet meseleleriyle meşgul olacağım ama bu akşam yemekte bize katılırsanız çok memnun olurum."

Hiçbir şey söylemiyorum ama diğerlerinin coşkulu tepkilerine katılmadığımı gösteren bir şey de yapmıyorum.

"Elbette yarın geldiğinde uymanız gereken bazı kurallar olacak," diye devam ediyor Dimidius. "Sarayın doğu kanadı önümüzdeki üç gün boyunca hepinize yasak olacak. Siz de dahil," diye alaycı bir tavırla ekliyor.

Indol, iyi huylu bir şekilde kıkırdıyor. "Korkarım biz de hoşgörölü olamayız. Bu kuralı çiğneyenler Akademi'ye geri dönemeyecek. İstisna yok."

Quiscil neşeyle konuşuyor ama son kısımda sesinde bir şeyler değişiyor ve ben ciddiyetini duyabiliyorum. Diğerleri de duyabiliyor. Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Dimidius, Auctia'ya bize odalarımızı göstermesini söyleyip hareket edene kadar maiyetindeki adamın peşinden gittiğini fark etmiyorum. Muhtemelen kırk yaşlarında. Kısa boylu, tıknaz yapılı, hızla seyrelen siyah saçlı ve bir Suus yerlisinin koyu tenine sahip. Catenan üniforması ve renkli gözlükleriyle onu neredeyse tanıyamıyorum.

Bu Fadrique, babamın eski danışmanlarından biri. Ticaretten sorumlu sanırım. Önemli bir adam.

Ve bir süre bana ders veren biri. Beni kesinlikle tanıyordu.

Kıpırdamıyorum, geri çekilmemek için elimden geleni yapıyorum. Bana bakmıyor.

İçeri girdiğimizi gördü ama. En azından yüzüme bakmış olmalı.

Kalbim sıkışarak grubun arkasına geçiyorum, sonra Dimidius Quiscil'le birlikte gidişini izliyorum. Etrafına bakmıyor, beni merak ettiğine dair herhangi bir işaret vermiyor. Belki de beni görmedi -ya da belki Relucia'nın tahmin ettiği gibi, tanınmaz haldeyim. Ne de olsa onu hemen tanıyamadım ve tanıdık yüzler arıyordum.

Gidişinin verdiği rahatlamanın yerini hemen buz gibi bir öfke aldı. Bu adamın sadık bir tebaa, babamın ve ailemin bir dostu olması gerekiyordu. Ve şimdi Hiyerarşi için mi çalışıyor? Gözlüklerine bakılırsa o da bir Sextus. Şüphesiz adadaki en yüksek rütbeli pozisyon. Bunu alabilmek için ailemin cesetleri soğumadan önce bir anlaşma yapması gerekirdi.

"Biraz sersemlemiş görünüyorsun."

Omzumdan gelen sesle sıcıyorum. Bu Emissa, benim dalgınlığımla eğleniyor. "İlk kez bir Dimidius'la tanışıyorum." Auctia'nın peşinden gidiyoruz, o da bize

kamaralarımıza. Yolu biliyorum. Eski odalarım doğru gitmiyoruz - onlar kesinlikle senatörlere ayrılmış olmalı - ama sarayın geniş bir misafir kanadı var. Daha az sayıda olsalar da, uçurumlardan geçen geçitlerin orada da bazı erişim noktaları var.

"Etkilendin mi?"

"Onu gözden kaçırmak kesinlikle zor."

Gülüyor. "Öyle de denebilir."

Benden konuşmayı sürdürmemi bekliyor gibi görünüyor ama hiç havamda değilim. Sessizliğe gömüldük.

Yürürken geride kalmamaya özen gösteriyorum. Döndüğümüz her köşe kaybettiklerimi hatırlatıyor, ama buna karşı hızla hissizleşiyorum ve dikkatimin dağılmasına izin veremem. Eğer varış noktamızı doğru tahmin ettiysem, orada tünellere erişimi olan tek bir oda var.

"Bu odalardan istediğinizi seçebilirsiniz." Vardığımızda Auctia misafir koridorunun tamamını gösteriyor. Catenan renkleri ve Catenan duvar halılarıyla bezenmiş. "Hepsi aynı."

Indol'ün yanından geçip, o daha sözünü bitirmeden üçüncü odaya yöneliyorum; bu diğerlerine garip bir sabırsızlık gibi görünecek ama bundan fazlası değil. Ben kapıyı itip açtığımda onlar hâlâ Auctia'nın yanında duruyorlardı.

İçeri girdiğim andan itibaren odayla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Şu anda bana devasa gelse de, kendi odamın ne kadar büyük olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Ne kadar güzeldi. Pencereden dalgaların rahatlatıcı sesini duyabiliyorum ama bu ses dekorla gölgeleniyor: sancaklar ve Will oymalı mobilyalar, her yerde Hiyerarşi renkleri. Sanki Caten sevdiğim her şeye bulaşmış bir veba gibi.

Diğerlerinin bunu kaba bulup bulmayacağını umursamadan kapıyı arkamdan kapattım. Duvara yaslanıyorum. Yere doğru kayıyorum. Ellerimi önümde tutup titremelerini izliyorum. Sadece onlara odaklanıyorum. Deniyorum, kendimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Dış görünüşümü koruyamam, burada olmaz.

Nefesim kesiliyor, sonra hıçkırıklara boğuluyorum. Başımı dizlerimin arasına gömüyorum, ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bırak gözyaşlarım aksın. Yavaşça ama, dışarıda biri olabilir diye. Kederim bile bastırılmalı.

Dakikalar geçiyor. Üzüntüm azalıyor, dişlerimi sıkmama ve kararlılığımı tekrar kazanmama yetecek kadar azalıyor. Sadece bunu atlatmak zorundayım. Iudicium'a sadece dört ay kaldı. Ulaşmak. Kazanmak. Belki bu arada Relucia'nın pençesinden kurtulmanın bir yolunu bulurum.

Zor ama imkansız değil. Ve eğer bunu yapabilirsem, tüm bunlardan kurtulabilirim.

Ayağa kalkıyorum, kapıyı kilitliyorum ve odayı duygusal olmaktan ziyade taktiksel olarak değerlendiriyorum. Uzak duvara dayalı pelüş görünümlü bir yatak, bir kanepe ve köşede bir çalışma masası var. Saraydan görünen çoğu manzara gibi, çarpıcı manzara da tam uçurumun kenarından. Birinin yanından geçip içeriyi görme tehlikesi yok.

Bir de 1 numaralı oda var. Bu koridordaki her oda aynı şekilde düzenlenmiş, bu yüzden alışılmadık hiçbir şey yok, görsel olarak farklı kılacak hiçbir şey yok. Ama içim rahatladı, değiştirilmemiş, üzeri kapatılmamış ya da yeniden yapılmamış. Neden olsun ki?

Önünde diz çöküyorum. Suus'ta şömineler pek sık kullanılmaz; kışlarımız bile ılık geçer ve sadece nadir soğuk havalarda ısınma ihtiyacı hissederiz. Giysilerime eski kurum bulaşmamasına dikkat ederek eğiliyor ve bacayı karıştırıyorum.

Gizli kol, küçük olmasına rağmen, çok fazla çaba sarf etmeden yana doğru tıklanır.

Mekânın arkası benden uzaklaşıyor ve ötesinde esneyen siyah bir boşluk ortaya çıkıyor.

Orada çömelip birkaç saniye bakıyorum. Hâlâ çalışıyor. Catenalıların dokunmadığı hafızamın bir parçası. Bu özel girişin tünel sistemine bağlandığı yeri bulmak için elimden geleni yapıyorum ama bunu neredeyse hiç kullanmadım.

Üzerime is bulaşmaması için yine dikkatli davranarak gizli kapıyı tutup çekerek kapatıyorum. Şimdi keşfedecek zamanım yok ve senatörlerin çoğunun ayrılmasına ve en yüksek rütbelilerin son toplantılarını yapmasına daha üç gün var. O akşam boyunca burada ve rahatsız edilmeden kalmak için bir bahaneye ihtiyacım olacak. Bir hastalık muhtemelen en iyi sonucu verecektir, ancak ikna edici olması gerekecek. En azından bir gün önceden bir hastalığa yakalanmış gibi görünmeliyim.

Faaliyetlerime dair herhangi bir iz olmadığından emin olmak için Ireplace'i inceliyorum, sonra kapımın kilidini tekrar açıyorum. Birazdan biri bizi yemeğe götürmek için gelecek.

Şu an için en iyisi, anılarımın daha fazla delling'ine kendimi hazırlamak sanırım.

LIII

Yatağımda uzanmış, tavana bakıyordum ki kapı çalındı.

"Vis. Oğlum." Kapıyı açtığımda Ulciscor'un coşkusu gerçek gibi görünüyor, etrafta sadece Lanistia olduğu için daha da fazla. Elini uzattı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Sen de baba." Bu isimlendirme dilimde her zamankinden daha acı bir his uyandırır da, tanıdık bir selamla ön kolunu kavıyor ve anlayışlı bir baş sallama sesi çıkarıyorum. Burada önemli bir şey hakkında konuşamayız. Özel olarak konuşma fırsatı bulana kadar bir gösteri yapmam bekleniyor.

Sonra Lanistia'yı kucaklıyorum ve her iki yanağından da hafifçe öpüyorum.

"İyi misin?" Ben tekrar uzaklaşırken Lanistia soruyor, koyu renk gözlükleri parlıyor. "Yeterince iyiyim. İkinize de anlatacak çok şeyim var."

Ulciscor'un gözleri parlıyor, ancak adam bunun dışında heyecanını iyi gizliyor. "Mükemmel. Ama şimdilik, siz olmadan yemeğe gelmememiz gerektiği bize kesin bir dille söylendi."

"Elbette." İsteksizce gülümsüyorum ve kapıyı kapatmak için hareket ediyorum.

"Bekle! Gitmeden önce." Ulciscor cebini karıştırır, sonra küçük, ince bir kutu çıkarır. "Annenden bir hediye. İlerlemenden ne kadar gurur duyduğunu bilmen için."

İnce ahşap kutuyu alıp açıyorum. Güzelce işlenmiş altın kaplama bir kalem kadifenin üzerinde duruyor. Sapında incelikle *Birlikte Daha Güçlüyüz* yazıyor.

"Bu çok güzel. Benim için ona teşekkür etmelisin." Odama geri dönüyorum ve diğer ikisine katılmadan önce kutuyu masanın çekmecesine yerleştiriyorum. Yürümeye başladık.

Geniş kemerlerin dışında gün aydınlık, mavi gökyüzü sadece yukarıdaki beyaz parçacıklarla bölünüyor. Manzaraya bakarken nefes alıyorum, manzaranın üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, evimin cesedi yerine ona odaklanıyorum. Aşağıdaki devasa iskelede daha fazla tekne yanaşmış durumda. Senatörlerin sayısı artmaya başladı.

Yemekhaneye giden neredeyse boş koridorlarda yürümek için gereken birkaç dakika boyunca havadan sudan konuşuyoruz. Ulciscor dördüncü sınıfa yükseldiğim için heyecanlı.

-Tebriklerinde gerçek bir gurur var gibi görünüyor ve sonra ona Pletuna Festivali'nden ve Aequa'nın hile yaptığımı "ortaya çıkarma" girişiminden bahsettiğimde utanmadan memnun oldu. Sevincinin sınıftaki hızlı ilerlememden mi yoksa bunun Aequa'nın ve dolayısıyla Advenius'un zararına olmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

Onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışıyorum ama kalbim buna el vermiyor. Aequa'yı yaptıklarından bağımsız olarak böyle düşündüğü için suçlamak zor.

Yemek salonuna ulaştık. Ortadaki uzun masa gitmiş, yerine her biri Katalan tarzında üç geniş sedirle çevrili birkaç küçük masa gelmiş. Roor'un üzeri altın ve obsidyen ile karmaşık bir Katalan mozaigi ile kaplanmış. Duvarlar Katalan sanatıyla süslenmiştir. Her köşede Katalan heykelleri gizleniyor.

Üçüncülerden hiçbiri henüz burada değil. Gerçi oda tıklım tıklım dolu, en az iki düzine, çoğu yaşlı adam ikişer üçer kişilik gruplara ayrılmış, gülüşüyor ya da mırıldanıyorlar. Ben sadece Dimidius Quiscil ve karısını tanıyorum, onlar da odanın en ucundaki tartışmasız en önde gelen masanın etrafındaki koltuklara uzanmışlar.

Ben daha tam olarak anlayamadan bir senatör kendini tanıtıyor. Adı Magnus Quintus Omus. Bu ismi Lanistia'nın derslerinden hatırlıyorum. Kibarca doğudaki holdinglerini sordum. Kim olduğunu bilmemden memnun oldu.

Birkaç dakika konuştuktan sonra Omus'un yerini bir sonraki senatör aldı. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Ulciscor gururlu bir baba gibi beni sırayla her birine gösterirken en azından önümüzdeki yarım saat boyunca böyle devam ediyor. Ben üzerime düşeni yapıyorum. Gülümsüyorum, el sıkışıyorum, arada bir iltifat ediyorum ya da başka bir hoşluk yapıyorum. Her biri naumachia'daki cesaretimden ötürü beni övüyor ve çoğu Senato'ya ulaştığımda beni büyük işler yaparken görmeyi beklediklerini söylüyor.

Cevap verirken hevesli görünmeye çalışıyorum.

Sonunda omzuma hafifçe vurulduğunu hissediyorum ve arkamdaki 1. Indol'a dönüyorum.

"Babam bize katılmanı istedi, Vis." Başıyla kibarca uzaktaki masaya doğru işaret ediyor. Küçümseme değil ama davetin sadece benim için olduğu açık.

Ulciscor etkilenmedi, beni onaylayarak uzaklaştırdı. "Sonra konuşuruz."

"Kurtarma için teşekkürler," diye mırıldanıyorum odanın diğer ucuna doğru ilerlerken. Nihayet sıkıldığımı belli etmeden etrafa bakma fırsatı bulduğumda Emissa ve Belli'yi odanın ortasındaki bir masada görüyorum. Hiyerarşideki diğer her şey gibi, oturma düzeni de rütbeyi gösteriyor ve Üçler'in Quartii ve Quintii arasında yer aldığını görmek ilgimi çekiyor. Emissa incelememi fark edince bana küçük bir el sallıyor, ben de ihtiyatlı bir şekilde karşılık veriyorum.

Indol beni ailesinin yanına götürürken neşeyle, "Henüz bana teşekkür etme," diyor.

"Catenicus. Hoş geldiniz. Lütfen bize katılın." Dimidius'un rahat tavrı, ondan yayılan güçle çelişiyor gibi görünüyor; kelimeler ne kadar güler yüzlü olsa da, yine de karşı konulmaz bir emir olarak ortaya çıkıyor.

"Benim için bir onurdur, efendim." Uygun bir şekilde Rattered görünmeye çalışarak gösterilen kanepeye tünüyorum. Kelimeler ağzımda kül gibi ama ona kızgınlığımı belli etme riskini göze alamam. Dimidius dalga geçilecek biri değil.

"Buradaki küçük adamız hakkında ne düşünüyorsun?" Indol diğer iki Üçüncüye katılmak üzere hareket edip bizi yalnız bırakırken Quiscil soruyor.

"Çok güzel, efendim."

"Öyle, değil mi?" Dimidius, yaptığı eklemeleri hayranlıkla seyrediyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Üç yılda çok yol kat ettik." Neyse ki ilk yemeğin gelmesiyle cevap vermekten kurtuluyorum: Sülün, ıstakoz ve çiğ istiridye benim için yeni olmayan ama çoğu Katalan için egzotik olan yemekler arasında. Yemek takımları bile şatafatlı, yarı değerli taşlarla kaplanmış gümüş. Gözlerimi yemekten ayırmıyorum, başımı kaldırırsam Quiscil'in kaynayan öfkemi göreceğinden endişeleniyorum.

"Naumachia'dan beri seninle konuşmayı dört gözle bekliyordum." Bir şekilde hem rahat hem de yoğun. "Hikâyeleri duydum elbette. Raporları okudum. Ama *siz*. Sen *oradaydın*. Yakından gördün." Arkasına yaslandı, bir

istiridyeyi tek hamlede mideye indirdi. "Bana *her şeyi* anlat."

Ciddi. Sadece şekil olarak sormuyor. Benim söylediklerimi de ciddiye almayacağını söyleyebilirim.

Sonraki bir saat, geçirdiğim en gergin anlardan biriydi. Quiscil doğrudan, sondaj soruları sormaktan çekinmiyor, bunlar sürekli, sert ve odaklanmış bir şekilde geliyor. Etrafımdakilerin etkisiyle hâlâ dengemi kaybetmiş olmamın bir faydası yok. Tam da bu tür bir sorguyu karşılamak için saatlerce prova yapmış olmama rağmen cevaplarım ne yeterince hızlı ne de yeterince akıcı. Umarım Dimidius bunu sadece gözümün korkmuş olmasına bağlar.

Temkinli ve zeki bir yaklaşımı olsa da Quiscil'in sorgusundaki açığı fark etmem uzun sürmedi. Tabii ya. Benden şüphelenmiyor, sadece Anguis'in kullandığı silah hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyor. Kuşkusuz hem ona karşı bir savunma bulmakla hem de kendi çıkarları için bu gücü elde etmekle ilgileniyor. Muhtemelen ilk etapta buraya davet edilmemın sebebi de bu.

Neyin peşinde olduğunu anladığımda, gerginliğim devam etse de cevaplarım daha kolay hale geliyor. Daha da kötüsü, Fadrique konuşmamız sırasında birkaç kez ortaya çıkıyor ve tekrar ortadan kaybolmadan önce Dimidius'un kulağına sessizce bilgi aktarıyor. En azından ben onun davranışlarında olağandışı bir şey fark etmedim.

Bu, o odaya her girdiğinde kaslarımın gerilmesini engellemiyor. Onun yanında çok fazla konuşmamaya da özen gösteriyorum. Aksanımı düzeltmek için üç yıldan fazla çalıştım, ama sesimi duymanın, tek başına görmenin yapmadığı bir anıyı harekete geçirmesinden korkuyorum.

Bir süre sonra diğer iki senatör de bize katılıyor -ikisi de Magnus Tertii'ymiş meğer- ama Dimidius'un dikkati başka yerdeyken bile yemek bitmek bilmiyor. Yemeklerin hepsi yanlış: 1sh var ama Katalan usulü kızartılmış; taze istiridye var ama Suuslu bir aşçıdan başkası tarafından hazırlandığı belli. Dimidius bize yemeklerin gerçekliğini gururla ilan ediyor ve bazılarını yerel lezzetler olarak tanımlıyor. Suus'un tarihi hakkında çılgınca yanlış, abartılı versiyonlar anlatıyor. Herkesi üç buçuk yıl önceki fethin hikayeleriyle, ne kadar kansız olduğuyla, halkın Hiyerarşi'nin ilerlemesini ne kadar hevesle karşıladığıyla ilgili hikayelerle eğlendiriyor. Medeniyetin.

Koltuğumdan fırlayıp gitmemek için kendimi zor tutuyorum. Keyif alıyormuş gibi yapıp oyuna devam etmek. *Görmezden gelmek. Relucia'nın bilgilerini al. Tüm bunları geride bırak.* Bunu kendime kaç kez tekrarladığımı bilmiyorum.

"Vis." Konuşmaya ara verdiğimizde kulağıma usulca gelen kadın sesine omzuma hafif bir dokunuş eşlik ediyor. Arkamda duran Emissa'yı görmek için dönüyorum. Bana gülümsüyor, sonra Quiscil'e hitap ediyor. "Böldüğüm için özür dilerim efendim ama oğlunuzla aramızdaki bir tartışmayı çözmek için Vis'e ihtiyacım var. Sakıncası yoksa..."

Quiscil benimle onun arasına baktı. "Bir bayanı asla bekletme." Ben ayağa kalkarken elini uzatıyor ve rahatladığımı gizliyor. "Memnun oldum, Catenicus. Zirve sona erdiğinde daha fazla konuşacağımıza inanıyorum."

Sıkıca kavradım. "Dört gözle bekliyorum, efendim."

Emissa beni uzaklaştırıyor. Karşıdan bana bakarken gözleri dans ediyor. "Biliyor musun, sanırım seni ilk kez bu kadar rahatsız görüyorum."

Çekiniyorum. "O kadar belli mi?"

"Hayır, hayır. Bunu saklamakta oldukça iyisin. Ama anlayabiliyorum."

Indol ve Belli'nin oturduğu masaya bakıyorum. Oraya gitmiyoruz. "Anladığım kadarıyla bir anlaşmazlık yokmuş?"

"Anlaşmazlık yok. Sadece can sıkıntısı."

Kendime ve çevreme rağmen buna sırtıyırım. "Yani benim o ikisinden daha iyi olduğumu mu söylüyorsun?"

Eliyle belirsiz, kararsız bir hareket yapıyor. "En azından senin farklı olduğunu söylüyorum."

Onu azarlarcasına omzumla vuruyorum ve o da bana sırtıyor.

Loş bir köşede dolaşıyoruz ve söylenmemiş bir işaretle duruyoruz, yüzümüzü odaya dönüyoruz ve küçük bir mahremiyet cebinde gözlem yapıyoruz. Aramızdaki sohbet hafif, boş ama rahat kalıyor. Eğlence var: sessizce ama acımasızca alay ettiğimiz bir şiir resitali, ardından şaşırtıcı derecede etkileyici akrobasi gösterileri. Bir noktada Emissa, yüzü tıpkı bir tabakta getirilen kızarmış kaplumbağaya benzeyen bir senatörü işaret ediyor ve ben neredeyse kahkahadan şarabıma boğuluyorum.

Her şeye rağmen, çevremdeki dehşet biraz olsun azalmaya başlıyor. Göğsüm o kadar daralmıyor. Şaka yapmadığımız zamanlarda bile

bir şey, gülümsemelerim... gerçek gibi.

Sonraki iki ders geçtikten sonra göz ucuyla bir hareket duyuyorum ve bize doğru gelen 1. Ulciscor'a dönüyorum. "Bir arkadaşın mı Vis?"

"Emissa Corenius." Elini uzatıyor.

Ulciscor onu sıkıca kavrar ve kibarca eğilir. "Ah, elbette! Babanı tanıyorum. Burada olamaması ne yazık. Senato'da çok *sağlam* tartışmalarımız oldu." Bunu olumsuz anlamda söylemediğini göstermek için gülümsüyor. "Akademi'yi nasıl buldun?"

"Elbette zorlayıcı. Yıl sonunu ve kamu hizmetine geçmeyi dört gözle bekliyorum."

"Aile için planın yok mu?"

"Önce pozisyonumu iyileştirmeyi tercih ederim. Vergi sonuçları ortaya çıkmadan önce hala 15 yılım var."

"Elbette. Tabii ki. Benim karım da aynıydı." Ona başıyla selam veriyor. "Memnun oldum Emissa, ama korkarım Vis'i kaçırmak zorundayım. Onunla tanışmak için sabırsızlanan çok sayıda senatör var ve sadece birkaç günlüğüne buradalar." Sonuncusu ondan çok benim içindi. Hafif bir sitem.

Emissa sırayı nezaketle alır. "Memnun oldum Magnus Quintus." Bana son bir kez, yarı acıyan bir gülümsemeyle veda ettikten sonra Indol ve Belli'nin oturup derin bir sohbete daldığı yere doğru uzaklaşıyor.

Ulciscor kımıldamadan onun gidişini izliyor. "Buna dikkat etmelisin, Vis."

"Biliyorum. Öyleyim."

"Öyle görünmüyordu." Sonunda bana baktı. "Transvect saldırısından sonra sana içkiyi veren oydu."

"Öyleydi." Bakışlarını karşılıyorum. Emissa'yla konuşurken hissettiğim rahatlamanın bir kısmı kaybolmaya başlıyor. "Dikkatli davranıyorum."

Birkaç uzun an boyunca beni inceliyor. "Pekala."

Ben de onun peşinden senatörlerin sorgulamalarına katılıyorum. Her nasılsa, sonraki bir iki saat sonsuza kadar sürse de, akşam sona eriyor ve insanlar çekilmeye başlıyor. Kibarca olduğunu düşündüğüm anda mazeretlerimi bildiriyorum. Yorgunluktan neredeyse kör olmuş durumdayım -bunun büyük bir kısmının duygusal bir bedel olduğunu biliyorum-.

kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Yatağa yığılıp gözlerimi kapamaktan başka bir şey istemiyordum. Bu günü geride bırakmak.

Bunun yerine esnemek için kendimi zorluyorum, masamdaki lambayı yakıp kapatıyorum ve sonra tökezleyerek 1replace'e gidiyorum.

Lambamın loş ışığı dışında tüneller simsiyah. Hatırladığımdan daha küçük, kenarları yer yer omuzlarıma değiyor. Doğuya doğru acele ediyorum, her kavşakta hafızamı yokluyorum. Burada uzun süre kalmaya niyetim yok ama yıllar geçti ve Hiyerarşi bu geçitleri biliyor. Odamla senatörlerin zirve yapmasını beklediğim salonlar arasında herhangi bir nöbetçi, İrade tabanlı alarm, kapatılmış bir yol olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.

Yine de söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir şey yok. Belki de ailem öldükten sonra Katalanlar bu gizli yolların endişelenmeye değmeyeceğine karar vermişlerdir. Suus'ta çok az kişi onları biliyordu ve tek dış girişleri de geçilmesi imkânsız bir yerdi. Artık bir tatil evinden biraz daha fazlası olan bu yerde bir güvenlik riski oluşturması zor. Dikkatle ilerlerken sessizlik üzerime çöküyor, kavşaklarda hançerimle taşla küçük işaretler çizerek geldiğim yolu işaretliyorum. Bunu her yaptığımda çizikler karanlığın içinde yankılanıyor ama bu gerekli bir önlem. Bir zamanlar burada ne kadar çok zaman geçirmiş olsam da, dönüp dolaşıp karanlıkta.

Tüm senatörleri ağırlamaya yetecek büyüklükte olduğunu düşündüğüm üç salon var. Neyse ki her birinin hala dinleme yuvaları var: baş hizasındaki kapılar sessizce yana kayıyor ve kapandığında etrafındaki taşla mükemmel bir uyum sağlıyor. Bu tünelleri bilseler bile Katalanlar onları asla fark edemeyebilirdi. Beklendiği gibi bu gece hiçbiri ses çıkarmıyor.

Geri dönerken Büyük Salon'un girişinin önünden geçiyorum.

Duraksıyorum. Sanırım bu dördüncü bir olasılık. Burası babamın oturduğu ve halkımızdan gelen başvuruları kabul ettiği yerdi. Buradaki tüm değişikliklere rağmen zirve için kullanılıyor olması beni şaşırtıyor. Çok büyük, çok ezici bir şekilde görkemli. Bu amaç için daha iyi alanlar var.

Yine de kulağımı dinleme yuvasına dayayarak oyalanıyorum. Diğerleri gibi, Fare sessizliği var.

Devam etmeliyim ama hastalıklı bir merak beni kapıya doğru sürüklüyor. Kırdım. İçeri bak. Fenerler yanıyor olsa da boş.

Babamın buradaki davalarda verdiği kararları izleyerek saatler geçirirdim. Hepsini kendisi dinlerdi. Asla yetki devretmezdi. Ben küçükken, her davadan sonra kararını bana açıklardı. Sonra saldırıdan önceki son yıl, kararın ne olması gerektiğini düşündüğümü sormaya başladı. Nasıl karar vereceğini söylemeden önce gerekçelerimi açıklamamı isterdi. Her zaman haklı değildim - bazen hukuki bir teknik ayrıntıyı gözden geçiriyor ya da bir tartışmanın bir yönünü yanlış anlıyordum. Bazen, nadiren, kimin haklı olduğu konusunda anlaşmazlığa düşerdik. Çoğu zaman, iç karartıcı derecede sıkıcıydı.

Onu özlerken göğsümde derin, içi boş bir acı hissediyorum.

Saraydaki diğer her şey gibi salon da artık farklı. Tanıdık mobilyalar gitmiş. Yemek odası gibi, Katalan halıları ve heykelleri her yerde. Ama anılar hâlâ duruyor.

Bir dakika orada durdum. İki dakika. Sadece orada olmak. Acısını hissediyorum ama durmak istemiyorum.

Sonunda, yine de, beni o andan koparan uzak bir ses beni geçitlere geri gönderiyor ve aceleyle, sessizce arkamdan gizli kapıyı tıklatıyor.

Ondan sonra odama geri döndüm. Melankolik. Bitkin.

Kendimi ve Roor'u titizlikle temizledikten sonra yatağa yığılıyorum. Gözlerimi kapadım. Bugün tam bir kâbus gibiydi. Belki de buraya son gelişimden bu yana katlanmak zorunda kaldığım en zor gündü.

Yine de en azından bir erteleme oldu. Bu akşam Emissa ile geçirdiğim zamanı düşünüyorum. Onun bazı nükteleri karşısında kendimi yine yarı gülümserken buluyorum, uzandığım yerde karnımda mutlu bir sıcaklık hissediyorum. O olmasaydı günü aklı başında bitirebilir miydim bilmiyorum.

Sonunda uyuyorum.

LIV

"VIS! BELLI! Bize katılmayacak mısınız?"

Kum tepesinde oturmuş, kollarımı bacaklarıma dolamış, sabah güneşinin altında parıldayan masmavi dalgaları izliyorum. Kahvaltıdan önce; buraya gelmeyi ne kadar az istesem de, ilgisiz ya da aşırı durgun görünemeyeceğimi biliyorum. Emissa bize el sallıyor. O ve Indol hafif giysiler içinde, sığ sularda yüzüyor ve su sıçratıyorlar. Arkamda, saray doğudaki yüksek, sivri uçurumun hemen üzerinde gizleniyor. Ona doğru bakmayı reddediyorum.

Emissa koşarak gelirken özür dileyerek, "Ben pek yüzmem,"

diyorum. "Ben de öyle. Fark etmeyecek kadar sığ. Söz veriyorum."

İnandırıcı bir şekilde neşeli olamıyorum. "Teşekkürler, ama sadece oturmaktan memnunum."

Emissa gözlerini bana diyor ama sonra iç çekerek birkaç adım ötede yatan kıza dönüyor. "Belli? Ne hakkında?"

"Hayır." Belli kıvrık kızıl saçlarının uzun bir tutamını geriye iterek Emissa'ya bir bakış attı.

Emissa gözlerini devirir. "Siz ikiniz hiç eğlenceli değilsiniz." Indol'a geri koşar.

Arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve güneşin sıcaklığının yüzümü okşamasına izin veriyorum. Yine de bu hareketten zevk almıyorum. Burada, eskiden kardeşlerimle oynadığım kumsalda olmaktan zevk almıyorum. Bir zamanlar en sevdiğim yerlerden biriydi. Ysabel'in kumların üzerinde taklalar attığını ya da Cari'nin benim yıkmaktan çok zevk aldığım özenle yapılmış kumdan kaleleri inşa ettiğini görür gibiyim.

Onun yerine, biraz ileride, Cari'nin cansız bedenini kıyıya sürüklediğim yeri görüyorum. Onu hayata döndürmek için çok uzun ve yetersiz zaman harcadığım yeri. Ve sonra cesedini denize bıraktığım girişi. Dalgaların onu sürükleyişini ve yuvarlanışını izledim. Dünyamın son parçası da onunla birlikte uçup gitti.

"İyi bir yüzücü değil misin?"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve Belli'nin bana eğlenerek baktığını görmek için döndüm. Suyu bakarken yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalıydı.

Zorla kıkırdıyorum. "En sevdiğim şey değil."

"Ortak bir noktamız var." Küçümseyici bir hareket yapıyor. "Aslında suyun içindeyken İne, ama sonrasında kum... ugh."

"Aynen öyle." Beni hiç rahatsız eden bir şey değil ama Belli o kadar mesafeli ki onunla iletişim kurmak için her fırsatı değerlendiriyorum. "Anladığım kadarıyla içeride bir Foundation oyununda olmayı tercih ediyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Merakla bana bakıyor. "Nasıl oynandığını biliyor musun?"

Bu varsayıma neredeyse yüksek sesle güleceğim ama sanırım az da olsa mantıklı: çoğu yetimin oyunu öğrenmek için ne zamanı ne de eğilimi var. "Temel bilgiler." Onu birkaç kez iş başında gördüm: teknik olarak usta ama büyük bir oyuncunun yaratıcılığına sahip değil, yaşlı Hrolfun yapamayacağı hiçbir hamle yapmıyor.

"Oyun oynamak ister misin?"

Aceleyle reddettiğimi belirtmek için elimi sallıyorum. "Seni oynarken gördüm. Aşağılanmak gibi bir niyetim yok, teşekkürler." Bunun bir iltifat olduğunu göstermek için gülümsüyorum. Akademi'de Temel'deki beceriye neredeyse Labirent'i yönetebilmek kadar değer verilir. Bundan tam anlamıyla yararlanana kadar oynayabileceğimi göstermenin bir anlamı yok.

Belli omuz silkiyor ve diğerlerini gözlemlemeye devam ediyor.

"Callidus Üç'teyken onunla hiç oynadın mı?" Planlanmış bir şey değil ama Pletuna Festivali'nden sonra onları birlikte gördüğümünden beri aralarındaki ilişkiyi merak ediyordum. Nazik bir dürtmenin zararı olmaz. "Oyundan hoşlandığından bahsetmişti."

Belli belirsiz, neredeyse fark edilmeyecek bir şey ama Belli geriliyor. "Ericius mu? Çürüyen tanrılar, hayır.

Bu ne büyük bir zaman kaybı olurdu. Onun Yedinci olmasının bir nedeni var." "O bundan daha zeki."

"Bizimle birlikteyken bunu hiç göstermedi. Başka neden Yedi'de olsun ki?" Şöyle bir bakıyor.

"Onun hakkında yanılıyorsun." Belli'nin sözlerinde bir gariplik var. Callidus'tan hoşlanmıyormuş gibi yaptığını sanmıyorum - romantik olduğu varsayımım

Katılımın, hızla fark ediyorum ki, çılgınca yanlış olduğunu - ama tepkilerimi çok yakından izliyor.

Kumsalın uzak ucunda bir hareketlenme fark ettiğimde söyleyeceklerimi unutuyorum; saray yolundan kumların üzerinden bize doğru ilerleyen tek bir adam. Bu Fadrique, adamın kel kafası ve geniş omuzları uzaktan bile belli oluyor.

Tedirginliğimi bastırmaya çalışarak Belli'ye, "Görünüşe göre çağırıyoruz," diyorum.

Kızıl saçlı kız dönüp tembelce Fadrique'in yaklaşmasını izliyor, sonra da rahatladığını düşündüğüm bir homurtu çıkarıyor. "Gitme zamanı!" diye bağılıyor sığıltaki ikiliye.

Emissa koşuyor, uzun saçları damlıyor ve güneşte parlıyor. Kıyafetleri ona yapışıyor.

"Eğlendin mi?" Gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmıyorum.

Bana şakacı bir şekilde su fırlattı. "Ben yaptım. Ne zamandır yüzmüyorum... Bilmiyorum." Sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltarak yakınımaya eğiliyor. "Aslında yemekten sonra gizlice çıkıp geri gelmeyi düşünüyordum. Dün geceye bakılırsa, hava kesinlikle yeterince sıcak olacak."

Ona bakıyorum. Orada bir davet iması var. İnkâr edilemeyecek kadar cazip ama tünelleri tekrar denemek, zirvenin gerçekten beklediğim yerde yapıldığından emin olmak için akşama ihtiyacım var. "Biraz daha yüz. İyi eğlenceler."

O da sırtıyor ama gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını hayal ettiğimi sanmıyorum.

Fadrique geldiğinde herkes toplanmıştı, ben de kendimi küçük grubun en arkasında konumlandırımdım. Babamın eski danışmanının bize ulaştığında zihinsel olarak hepimizin orada olup olmadığını kontrol ettiğini görebiliyorum. Bana baktığında duraksamıyor.

"Baban bugün kasabada iftar yapmanın öğretici olacağını düşündü," diyor sonunda, Indol'e hitaben. "Eğitimin başladıktan sonra adayı görmek için pek fırsatın olmayacak." Akademi'ye bir ay olmasına rağmen, eğitimin büyük bölümünü nasıl geçireceğimize dair hiçbir yanılsamaya kapılmadım.

burada geçirdiğimiz zaman. Bunu sorguladığımda Belli'nin açıkça belirttiği gibi, "Siz Dördüncülerin yetişmesine izin vermek istemiyoruz."

Indol geri kalanımıza baktı ve herhangi bir itiraz görmeyince eliyle işaret etti. "Yolu göster, Sextus."

Sahil boyunca ana kasabaya doğru ilerlerken endişemi belli etmemeye çalışıyorum. Fadrique'in varlığını riske atmak bir şey, ama Suus halkının arasına karışmak bambaşka bir şey. Halkının arasında vakit geçirmeyen bir kralın işe yaramayacağı konusunda her zaman ısrar eden babamla sık sık şehre giderdim. Birçoğu beni simaen tanırdı.

Ama ben de bir çıkış yolu düşünemiyorum. Hastalık numarası yapmak için henüz çok erken; bu kartı şimdi oynarsam, yarın geceki etkisi büyük ölçüde azalacak. Ve birkaç gün yatağa bağlı kalmak sorulara yol açacak, istediğimden daha fazla dikkat çekecek. Tek bir gün ve akşam, yerel doktora sahte semptomlar göstermeme bile gerek kalmayabilir.

Bunun yerine Fadrique'in sırtında, o bize Hiyerarşi geldiğinden beri kasabada yapılan harika değişiklikleri neşeyle anlatırken ben de onun sırtındayım. Ellerimin yumruk olmasını engellemek için tek yapabildiğim buydu. Babam bu adama güvenirdi. *Ailem* ona güvenirdi.

"Biraz rahatsız edici, değil mi?" diye mırıldanıyor Emissa yanımdan.

Gözlerimi kırptırıyorum, sonra bakışlarını ileriye, baktığımı sandığından şüphelendiğim yere doğru takip ediyorum. Belli, Indol ile konuşuyor, ona yakın yürüyor. *Çok* yakın. Dimidius'un oğlu belirgin bir şekilde rahatsız görünüyor.

"Oh, ben... oh. Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece. Sanırım Indol'ü onunla bu kadar uzun süre yalnız bırakarak kazara ona kötülük etmiş olabiliriz." Başını ciddiyetle sallıyor.

Bir kahkaha attım. "Daha sonra özür dilememiz gerekecek. Nasıl fark etmedik?" "Şey. Ben fark ettim, onlara geri döndükten sonra. Senin kendi hayranların vardı.

OI, sanırım," diyor Emissa neşeyle.

"Hm." İkisini izliyorum. "Indol'un biraz ilgilenebileceğini düşünmüyor musun?"

Emissa gülümsemesini gizler. "Hayır. Güven bana."

Kasabaya giriyoruz. Limanın genişlemesinden bu yana büyümüş, ana caddeleri asfaltlanmış, birbirine benzeyen yüzlerce taş ev

dış mahalleler. Sokaklar kalabalık, at arabaları İrade gücüyle çalışan arabalarla birlikte hareket ediyor, birçoğu keresteleri taşımak için rıhtıma götürüyor. Ticaret her zaman Suus'un birincil zenginlik kaynağı olmuştur ve Hiyerarşi son birkaç yıldır bunu artırmak için çok çalışmış gibi görünüyor.

Fadrique bize Suus hakkında anlamsız gerçekler anlatmaya devam ediyor, en azından bunlar doğru. Buradaki sokaklar ürkütücü derecede tanıdık, ama yorgun yüzler değil. Koşuşturmada mekanik bir uyuşukluk var. Benim halkım neşeli, tutkulu, çalışırken neşelenen ve kakhaha atan bir halktı. Şimdi Octavii oldular. Çalışmak için yeterli enerji. Ama neşe için yeterli değil.

Sonunda tanıdığım bir tavernanın önünde duruyoruz: Suus'ta limana bakan bir kurum. Buraya daha önce de gelmiştim. Bir zamanlar girişinde kraliyet nişanı vardı. Eskiden olduğu yerde sadece boş bir tahta kalmış.

"Suus'un en iyi yemekleri," diyor Fadrique bizi kapıdan içeri sokarken. Dışarıda banklara uzanmış birkaç kişi var ve Fadrique fark etmemiş gibi görünse de ona attıkları bakışlar hiç de dostça değil.

Tavernanın içi tertemiz, aydınlık ve neşelidir; suya bakan büyük pencereler bol miktarda sabah ışığı almaktadır. Birkaç müşteri masalarda dinlenmektedir. Kapının açılma sesiyle arka taraftan kocaman bir adam çıkıyor, elinde süpürgesi, gözlerinin altında bir Octavii'ye ait olduğu belli olan koyu torbalara rağmen yüzünde geniş bir gülümseme. Adam baştan aşağı Suusyalı: güneşten esmerleşmiş teni, geniş omuzları ve pırl pırl parlayan beyaz dişleri var. Sonuncusu Fadrique'i görür görmez kayboldu. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Fadrique bu açık sözlü ve açıkça dürüst ifadeye garip bir şekilde güler. "Şimdi, şimdi, Menendo. *Dimidius'un oğlu* ve arkadaşlarına Cumhuriyet'e geçişimizden bu yana işlerin nasıl değiştiğini anlatıyordum."

Menendo'nun gözleri üzerimizde geziniyor ve bana baktığında bir Ricker tereddüdü olduğuna yemin edebilirim. Kalbim duracak gibi oluyor ama o kaşlarını çatarak yoluna devam ediyor. "İşgalden beri mi demek istiyorsun? Kralımızı ve ailesini meydanda adi suçlular gibi astıkları işgalden beri mi? Bundan mı bahsediyorsun, Fadrique?" Elindeki süpürge giderek daha fazla silaha benziyor.

Neyse ki herkes hancıya o kadar odaklanmış ki onun sözleri karşısında yüzümün nasıl kan çanağına döndüğünü görmüyorlar. Kendimi toparlayamadan bir saniyeliğine nasıl sersemlediğimi de görmüyorlar.

Indol yumuşak adımlarla ilerliyor. "Efendim, lütfen. Sorun çıkarmak istemiyoruz. Bize en iyiye hizmet ettiğiniz söylendi-"

"Defolun."

Indol'un dudağı seğirir. Yüzü kızarmış bir halde kendini toparlar. "Ben Dimidius'un oğluyum-"

"Defol dedim." Menendo'nun sesindeki sakinlik, bir bağırışın olabileceğinden daha tehditkâr.

İçime çekmeden edemiyorum. Geldiğimden beri görmeyi beklediğim, görmek için *yanıp* tuttuğum şey buydu. Menendo'nun başı bu yüzden belaya girecek ama umurunda değil. Ailemi unutmadı. Suus'u unutmadı. Farkına vardığımda boğazımda bir yumru oluştu.

"Haydi." Fadrique acele ediyor, ters ters bakıyor ama geri çekiliyor. İlk kez fark ediyorum ki, diğer müşterilerin Fadrique'i izlerken yüz ifadeleri neredeyse taş gibi. Görünüşe göre adam popüler olmaktan çok uzak.

Indol konuyu tartışmak ister gibi görünüyor ama Emissa kolundan çekiştiriyor ve sonra gidiyoruz.

"Bu kabul edilemezdi!" Indol dışarı çıktığımızda öfkелendi. Diğerlerinin de öfkeli ve şok olmuş bir şekilde baktığını görebiliyorum. "Babam bunu duyduğunda-"

"Onunla bu konuyu konuşmama izin verin. Lütfen." Fadrique hızlıca söyler. "Bu benim hatam. Seni buraya getirmekle hata ettim. Menendo inatçı bir adam. Bu şekilde tepki vereceğini bilmeliydim."

Indol'un ağzı burkulur, ama vazgeçer.

Yemeğimizi başka bir yerde yedikten sonra, bir Katalan vatandaşı tarafından işletilen küçük bir dükkân ihtiyaçlarımızı karşıladı ve gördüğümüz kötü muamele bir süre boyunca tartışmalara konu olsa da, sonunda herkes bu konuyu unutmuş görünüyor. Çok geçmeden sohbet eğitim planlarımıza dönüyor, odaklanılacak alanlar hararetle tartışılıyor. Fikirlerimi dile getirme zahmetine katlandığımda ise büyük ölçüde göz ardı ediliyorum. Son birkaç gündeki tüm dostluklarına rağmen, hepsinin beni hala Dördüncü olarak gördükleri çok açık.

Bu keşif beni hiç rahatsız etmedi.

Buraya geldiğimizeiden beri ilk defa kendimi evimdeymişim gibi hissediyorum.

LV

Tekrar odama dönme fırsatı bulduğumda GÜNEŞİN ALTIN PARILTISI çoktan kaybolmuştu. Açık saray koridorlarında tek başıma yürüyorum. Açık bir gece ve ay çoktan doğuyor, yansıması aşağıdaki dalgaların üzerinde gümüş bir leke. Ona bakıyorum ve ürperiyorum, anılar keskinleşiyor.

Bu gece yorgunum. Üçüncülerle antrenman sabah yemeğimizden kısa bir süre sonra başladı ve gün boyunca neredeyse hiç durmadı, bana şimdiye kadar Akademi'de deneyimlediğim her şeyden çok Lanistia'nın acımasız programını hatırlattı. Fiziksel ve zihinsel eforun sürekli bir karışımı olan antrenmanlar, ekonomi tartışmasıyla devam ediyor ve sonunda ciğerlerimi yakan bir koşu başlıyordu. Daha sonra, zorlukla nefes alıyor gibi görünen diğer üçü, takip edebildiğim ancak anlamlı bir şekilde tartışmadığım içkin matematik üzerine birbirlerini sorgulamaya devam ettiler.

Dördüncü Sınıfta ne kadar iyi olsam da, Üçüncülerle aramda hâlâ küçük bir farktan fazlası var.

Yorgun olsam da uyumama saatler kaldığını biliyorum. Senatörler gece boyunca konuşacak, bu yüzden hangi salonun kullanıldığını öğrenmek, onlara ne kadar iyi kulak misafiri olabileceğimi test etmek ve sonra bir süre dinlemek için iyi bir fırsat olacak. Relucia bu ilk birkaç gün boyunca ne konuşulduğunu umursamayabilir ama bunun nedeni Ulciscor'dan öğrenebilecek olması. Ve bilmem gerektiğini düşünmediği hiçbir şeyi bana söylemeyecektir.

Misafir kanadının son köşesini dönerken düşünceler içinde kaybolmuştum, ileride bir hareketlenme oldu. Indol, sanki yeni uyanmış gibi zinde görünüyor, ters yönde yürüyor.

"Bugün iyi dayandın," diyor yaklaştığımızda, güler yüzlü tavrı kötü bir niyetinin olmadığını gösteriyor.

Kıkırdıyorum. "Alışık olduğumdan biraz daha zordu."

"Uyum sağlayacaksınız. Herkes uyum sağlar. Tanrılar, Sianus bile başardı." Beni sırtımdan alkışlıyor. Zahmetsiz çekiciliğinin diğerlerinin iyiliği için geliştirdiği bir şey olup olmadığını hep merak etmişimdir, ama yalnız olduğumuz için daha az yaygın değil. Devam etmek istiyor, sonra tereddüt ediyor. "Özür dilemek istiyorum. Bu sabah için."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Bize yapılan muamele." Yüzünden bir gölge geçti. "Zirve biter bitmez, o hancı hakkında babamla konuşacağım."

"Buna gerek yok." Bana şaşkınlıkla baktığında omuz silkiyorum. "Sapper'lara çok fazla gönderirsen bütün ada ayağa kalkar. Baban saygı ve kontrol arasında bir çizgide yürümek zorunda. Bunu hepimiz anlıyoruz."

Indol yavaşça başını sallar. "Sanırım. Evet. Bu kadar iyi tepki verdiğiniz için teşekkür ederim." Belli ki burada misafirperverliğin yükünün bir kısmını hissediyor. Pencereden dışarı, okyanusa doğru bakıyor. Hafifçe gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla Emissa'nın akşam yüzme teklifini kabul etmiyorsun?"

Tekrar omuz silkiyorum, bu sefer rahatsız edici bir şekilde, ama bunu kendi utangaç gülümsememle örtüyorum. "Bunun tam olarak bir *davet* olduğundan emin değilim. Ama yine de çok yorgunum."

Indol kıkırdar. "Çoğu insanı durdurmaz. Ve o lagün *çok* özel."

Cevap vermeye başlıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Lagün mü?"

"Hani bugün gittiğimiz sahildeki. Gizlice kaçacağını ve-"

Sözünü bitirmeden kaçıyorum, söyleyeceği diğer şeyleri geride bırakıyorum.

Sarayın girişine doğru koşarken hesaplamaları yapıyorum; koridorlar çoğunlukla boş, ama bana şaşkın bakışlar atan ama beni durdurmaya çalışmayan birkaç Octavii'nin yanından geçmem gerekiyor. Sular çekiliyor. Gelgit şu anda en güçlüsü olacak. Ve bildiğim kadarıyla kimse Emissa'yı uyarmadı. Ben de kimsenin bundan bahsettiğini duymadım.

gelgit geldiğinde tehlike orada değildi ve bu yüzden belki de kimse bunu düşünmedi.

Tanıdığım en güçlü yüzücüler bile bu akıntıyla başa çıkamazdı. Ve Emissa, kendi itirafına göre, yıllardır doğru düzgün yüzmemiş.

Uçurumu sadece ay ışığı aydınlatıyor, ama ayaklarımı yönlendirmek için görüşüme olduğu kadar hafızama da güvenerek tam hızda koşuyorum. Gevşek şistte birkaç kez kayıyorum, soldaki dik düşüş göz önüne alındığında haince riskli. Sonunda aşağıya inen patıkaya ulaştığımda kayarak duruyorum ve aşağıyı tarıyorum. Çok uzaktayım ama en iyi görüş noktası burası.

Birkaç saniyelik uzun bir süre boyunca sadece pürüzsüz bir su var, geceleri yağlı.

Sonra onu gördüm. Karanlık bir şekil çırpınıyor, akıntıya karşı anlamsızca yuvarlanıyor. Herhangi bir şansı olsaydı, kıyı şeridi boyunca yüzmeye çalışırdı, dalgadan uzak durmaya çalışırdı. Akıntı onu sürüklemeyecek; eğer sadece kıpırdanır ve yardım beklerse, ona ulaşabilirim. Ama o bunu bilmiyor.

Önce sahile inip sonra ona gidemem, bu onun olmayan dakikalarını alır.

Korku bana enerji veriyor, Aznaro'nun Mavisine doğru koşuyorum. Yırtık onu oraya sürükleyecek, çocukken oradan atlardık. Ara sıra. Suyu 1,5 metrelik bir düşüş. Gündüz vakti, yanımızda başka biri varken yapardık. Ve ailelerimize asla söylemezdik.

Koşarken Emissa'nın şeklini takip ediyorum, başını suyun üstünde tutmasını istiyorum. Hâlâ çırpınıyor. Çılgınca sıcıyor. Bir yaşında ve sağlıklı, ama harcadığı enerjiyle fazla zamanım yok.

Maviliğe ulaşıyorum ve adımlarımı bozmadan atlıyorum.

Hazırlıklı olmama rağmen, düşüş midemi göğsüme doğru itiyor. Her şey kristalleşiyor. Ayaklarımı suya doğru uzatıyorum, Emissa'nın çırpınan halini fark ediyorum ve neredeyse dalgın bir şekilde nereye gittiğini hesaplıyorum. Yine de onun için yüzmem gerekecek. Ve şimdi sadece başını görebiliyorum. Soluyor.

Darbe keskin ama net bir şekilde görebiliyorum ve buna hazırlıklıyım, suyun soğukluğunu kucaklıyorum ve hızla yönümü buluyorum. İnişim yavaşlar yavaşlamaz, yukarı doğru itiyorum. Tuniğim beni aşağı çekiyor. Sakinliğimi koruyor, onu çıkarıyor ve kendimi tekrar itiyorum. Yüzeye çıktığımda hava almaya hevesliyim ama umutsuz değilim.

Hemen bir açıyla Emissa'nın sürüklendiğini bildiğim yere doğru ilerliyorum. Neyse ki bu gece dalgalar hafif, ama onu göremiyorum; yaklaşık bir buçuk metre ileride zayıf bir su sıçraması fark ettiğimde neredeyse panikleme noktasındayım, ardından hırıltılı solumalar geliyor.

Bir dakikadan kısa sürede ona ulaştım. Sarsılıyor, yarı hıçkırıyor yarı boğuluyor; orada olduğumu fark ettiğinde yeniden enerji doluyor ve bana yapışıyor. Tırnakları omzumu çiziyor.

"Emissa! Sakin ol!" Beni aşağı çekiyor. Suyu içime çekerken sesimi aynı anda hem sert hem de nazik tutmaya çalışıyorum. Daha fazla panik sadece işleri daha da kötüleştirir. Onu sıkıca kavrayıp göz teması kurmaya zorluyorum. "Biz biriz, ama sakın olman gerek."

"Vis?" Gördüklerine inanamıyormuş gibi ismi öksürüyor ve bir an için dinlemeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra içindeki bir şey kontrolü ele geçiriyor. Onu tutabilmem için bana sarılışını ayarlıyor.

"Başını suyun üstünde tut yeter." Ben de akıntıya kapıldım; kıyı zaten önemli ölçüde uzakta. "Kıyı boyunca yüzmeliyiz, önce bu akıntıdan kurtulmalıyız. Akıntıya karşı yüzmeyin."

Yırtıktan çıkmaya çalışıyoruz; ne zaman özgür olduğumuzu söylemek zor ama bir noktada Suus'un daha fazla uzaklaşmadığını fark ediyorum. Bu iyi bir şey. Her ne kadar soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da, ne kadar geriye yüzmek zorunda kalacağımız konusunda şimdiden biraz endişeliydim.

Sonraki bir saat, karanlık dalgalar arasında zorlanarak, sürekli suya basmak için durarak ya da gücünü korumak için Roat yaparak, Emissa'yı elimden geldiğince destekleyerek, bırakırsam batacağından korkarak geçen bir kabus. Paniği çoktan geçti ve yardım etmek için elinden geleni yapıyor ama çok yorgun. Zar zor dayanıyor.

Suus'un uçurumları giderek büyürken nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Doğuya, rüzgârla savrulan maviliklerin denizle buluştuğı yere doğru srklendik. Burada kumsal yok ama bizi bir kumsala götürecek gücüm olduğunu sanmıyorum. Yakınlarda mağaralar var, kardeşlerimle tekneyle keşfettiğimiz mağaralar. Onlar işimizi görür.

Sonunda yüksek taşta daha derin bir karanlık görebileceğim kadar yaklaşıyoruz: sadece birkaç metre genişliğinde, bir çatlaktan biraz daha fazlası, ama hatırlıyorum. İçeriye açılıyor. Kuru ve çıkabilecek herhangi bir rüzgârdan uzak olacak. Bu

Gece yeterince sıcak ve su donma noktasına yakın değil ama kendimizi kurutmanın bir yolu yok.

"Orada mı?" Emissa onu nereye doğru çektiğimi anlayınca irkiliyor ama ya güveninden ya da sadece yorgunluğundan, direnmiyor. Karanlığa doğru kürek çekiyoruz. Neredeyse hemen önümde bir taş var ve ben kendimi yukarı çekiyorum, çıplak karnım sivri kenara sürtünüyor, sonra son gücümü kullanarak Emissa'yı peşimden çekiyorum. İkimiz de rahatlamış bir şekilde sırt üstü yere yığılıyoruz. Su ayaklarımızın sadece birkaç santim ötesine sıçrıyor ve odanın içinde yankılanıyor. Burası hatırladığımdan daha kkmüş. Ama gelgit hâlâ devam ediyor. Yeterince güvendeyiz.

Hırıltılı nefes alışlarımız bir süre boşlukta çınlıyor, tek ses bu ve dalgalar. Sonunda ikimiz de sessizleşıyoruz. Gözlerim loşluğa alıştı; ay mağaranın ağzındaki suya yansıyor ve görebilmek için yeterli ışık sağlıyor. Emissa'ya bakıyorum. O uyanık. Sadece karanlığa bakıyor. Hareket ettiğimi hissedince geriniyor.

"İyi misin?" Elimden geldiğince nazikçe soruyorum.

Başını sallıyor. Başını zorlukla kaldırıyor. "zr dilerim," diye fısıldıyor.

Elimde olmadan bir kahkaha attım. "Ne için?" Yüzümü ona dönerek bir tarafıma yaslanıyorum. "Bu senin hatan değil."

Gözyaşlarına boğuldu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden donmuş gibi bakıyorum. Sonra kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve ona doğru kayıyorum, elini beceriksizce elime alıyorum. O da oturarak ve kollarını bana dolayarak karşılık veriyor. Titriyordu, yüzü omzuma gömülmüştü.

ylece oturduk. Bir süre sonra titremesi kesiliyor, nefes alıp vermesi rahatlıyor. Yumuşak bir kıkırdamayla uykuya daldığını fark ediyorum.

Başını omzumda tutarak dikkatlice taşın üzerine yatırıyorum. Hiç kıpırdamıyor.

Rahatsız bir yatak olmasına rağmen, ben de birkaç dakika içinde uyuyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda GÜNEŞ IŞIĞI SUYU YUTUYOR VE MAĞARANIN ÇATISINA DALGALANIYOR.

Nerede olduğumu ve dün gece neler olduğunu hatırlamak için gözlerim kararıyor. Emissa yanımdaki pozisyonundan ayrılmıştı. Kıpırdandığımda inliyorum, her kasım bana insanların neden taş yatakları olmadığını hatırlatıyor.

Hemen arkamdan bir hareket geliyor ve sonra Emissa yanıma yerleşiyor, mağara ağzından ısıtılı suya bakıyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra bana dönüyor. Gülümsüyor. "Yüzme bilmediğini söylediğini sanıyordum."

Ben de gülümsüyorum. "Yapamadım dedim, yapamadım değil."

Bakışlarımı tutuyor. "Yapabildiğine sevindim o zaman. Teşekkür ederim."

Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardım. Yüzlerimiz arasında sadece bir adım var. Suyu bakarak acele ediyorum. "İyi misin?"

"Açım. Biraz yorgunum. Şikayet edecek bir şey yok." Hâlâ bana bakıyor, hâlâ yakın. "Neredeyiz?"

"Emin değilim." Güneşi gösteriyorum. "Adanın doğu tarafı mı? Bir plaja ulaşmak için tekrar yüzmemiz gerekebilir. Dün gece bir tane bile göremedim. Gerçi gelgitin azalmasını beklersek, etrafta dolaşmak için yeterince sıklık olabilir."

"Her iki durumda da, en azından kıyıda kalabiliriz. Yavaş gidin. Dışarı çok sert görünmüyor." Emissa'nın sesi sözleri kadar kararlı çıkmıyor ama onun da aynı sonuca varmış olmasına seviniyorum. "Bu mağarayı gördüğün için şanslısın. Bana sadece uçurumdaki bir çatlak gibi göründü."

"Şanslı Indol lagüne gideceğinden bahsetmişti." Şu anda ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama kendimi korumak zorundayım. Dün gece son derece şüpheli görünecek kararlar verdim. "Dün oradaki yerlilerden birinin ne kadar tehlikeli olduğundan bahsettiğini duydum. Sahile gittiğimizde babamla birlikte yüzerdik, orada da dalgalar vardı ve babam bu konuda hep endişelenirdi. Bir şeyler söylemeliydim." Öne doğru eğildim. Başka ne yapabileceğimi düşünürken önümüzdeki açıklıktan kaşlarımı çatıyorum. Aznaro'nun Mavis'i'nden atlamanın güvenli olduğunu bilmeyi açıklamak zor ama bunu basit bir dikkatsizlik olarak geçiştirebilirim. Az önce söylediklerim geri kalanların çoğunu kapsıyor olmalı.

"Bilemezdin." Emissa elini hafifçe koluma koydu. Onun dokunuşuyla tenim karıncalanıyor. Geri çekilmem gerektiğini biliyorum; Ulciscor'un uyarılarını duyabiliyorum

kulaklarımda çınılıyor. Ama ben duymuyorum.

Emissa'dan ani bir nefes alma sesi geldi; sorunun ne olduğunu görmek için döndüğümde bana bakıyordu. Omzuma. Dikkatle koluma baskı uyguluyor ve beni dönmeye zorluyor. Dikkatini neyin çektiğini anladığımda direniyorum, sonra bunun bir anlamı olmadığını fark ediyorum. İsteksizce ona sırtımı dönüyorum.

"Nasıl?" diye fısıldar, dehşet içinde.

Uzun bir süre cevap vermedim. "Yetimhane."

"Bunu sana *onlar* mı yaptı? Bu... bu *barbarlık*." Bunları düşünürken sesine gerçek bir öfke karışıyor.

"Her şey eskiden böyleydi." Ses tonumu nötr tutuyorum. Yara izlerini incelemesi için ona bir saniye daha veriyorum, sonra kasıtlı olarak tekrar ondan uzaklaştırıyorum. "Bu geçmişte kaldı."

Emissa beni izliyor. Üzgün ama acımadan. "Pekâlâ." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama yüz ifademde bir şey görüyor. "Pekâlâ."

Göğsümde bir şey gevşiyor. Yanına oturmak için geri döndüm. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Sence bizim için endişelenirler mi?" Sonunda sordum. Güneş çoktan kuşluk vaktini gösteriyordu ve dördümüzün sabahın ilk ışıklarında eğitime başlamamız gerekiyordu.

"Bir süre için değil. Muhtemelen sadece varsayımlarda bulunacaklardır."

"Ah." Yarı alaycı sırıtişlarımızı değiş tokuş ediyoruz. "Şey. Indol en azından dün gece ona aceleyle yaptığım şeyden sonra merak edebilir. Eğer babasına gidecek kadar endişelendiyse-"

"Yapmayacak. Indol babasından

nefret ediyor." "Ne?"

"İyi bir gösteri sergiliyorlar, ama hepsi bu."

"Sana inanmıyorum."

"Bu yıl bittiğinde yapacaksın."

Merakla ona bakıyorum ve kendine kızgın bir ifadeyle acele ediyor. Bir duraksama, sonra, "İndol mezun olduğunda askerlik yapmayacak." Bu isteksiz bir itiraf.

"Ne?" Yanlış duyduğuma eminim. Akademi mezunu birinin ailesinin fraksiyonuna katılmaması garip olurdu. Dimidius'un ilk oğlu için

Ordunun bunu yapmaması düşünülemez.

Tepkime kısa bir kıkırdama atıyor. "Bana söylediğinde ben de öyle dedim. Görünüşe göre Religion'a taşıyor. Nedenini söylemedi. Bazı tahminlerim var ama..." Bana uyarırcasına bakıyor. "Hiçbir şey söyleyemezsin. Söylersen de inkar edecektir."

"Tabii ki." Alnımı ovuyorum. "Çürüyen tanrılar. Bu söylenecek büyük bir şey." "Sanırım benden hoşlanıyor olmalı."

"Bana söylemeni kastetmiştim."

Emissa omuz silkerken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Sanırım senden hoşlanmalıyım," diyor usulca.

Temkinli bir şekilde eğiliyor. Başını öyle eğdi ki alnı neredeyse benimkine değecek. Nefesi yüzümde ılık.

Aklımın bir köşesinde geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Onu öpüyorum.

Dudaklarında deniz tuzu var, birkaç kalp atışı boyunca öyle kalıyoruz, garip, tatlı ve yumuşak. Son birkaç güne rağmen, her şeye rağmen, başım dönüyor. Başım dönüyor, nefesim daralıyor ve çok mutlu oluyorum. Sonunda ayrılıyor, sadece biraz geri çekiliyoruz, bakışlarımız buluşuyor. Gözleri suyun yansımasıyla aydınlanmış, parlak ve canlı yeşil.

"Sonunda," diye mırıldanıyor ve tekrar eğiliyor.

DÜŞÜK GELGİT, BİRÇOK AÇIDAN, ÇOK ERKEN GELİYOR.

Uçurumun kenarında beceriksizce bir yolculuk; taşlar pürüzlü ve kaygan ve sürekli kırılan dalgalar tarafından rahatsız ediliyoruz. Ama tehlikeli değil. Her şeyde yeni keşfedilmiş bir hafiflik var; sinir bozucu olabilecek düşüşler gülmek ve alay etmek için bir neden, yakalanmak ya da diğerinin yakınına çekilmek için bahaneler. Yorgunuz ve güneş tepemizde yanarken ilerlememiz yavaş ama ikimizin de umurunda değil. Dün geceki dehşet uzak bir anı gibi görünüyor.

Solencio Plajı'nın eğimli kumları görüldüğünde, düşünmek için biraz zamanım oldu. Emissa'ya söylediklerim görünürdeki yerel bilgimin çoğunu açıklıyor olmalı ama Indol'ün de aynı şeyi duyduğundan emin olmalıyım

er ya da geç. Şüpheyi önlemek kolaydır, ortadan kaldırmak ise çok daha zordur. Kök salmasına izin verme riskini göze alamam.

Solencio Sahili'ndeki 1shing köyü küçük, hepsi yerli ama tanıdığım kimse yok; çok geçmeden sıcak yemek ve kuru giysiler veriliyor, hem Emissa hem de ben saraya ulaştığımızda geri ödeme sözü veriyoruz. Buradaki Octavii'ler kıyılarına vuran 1. Katalan vatandaşlarından pek hoşnut değiller ama kaba da değiller. Tam da halkımdan beklediğim gibi bir tepki. Onların cömert ruhu keyfimi yerine getirdi.

Saraya dönüş yolunu nasıl bildiğimi açıklamak zorunda kalmaktan, bizi ana limana götürmeyi teklif eden bir çoban tarafından kurtarıldım. Neşeli bir adam, güneş yanığı, çıplak göğüslü ve engebeli, bir saat süren yolculukta sürekli konuşması, şirketten daha fazla memnun olduğunun bir göstergesi. Sanırım birbirimize bakışımızı, birlikte duruşumuzu fark ediyor ama ikimiz de bunu belli etmeye çalışmıyoruz. Gülümsemeleri başka bir şeye yönelik olamayacak kadar bilinçli.

Yolculuğun, sırtımdaki güneşin, küçük teknemizin dalgaları yararak ilerlemesinin verdiği hafif ruh halim, limanın yeniden inşa edilen iskelesini ve senatörleri getiren kaygan Will motorlu gemilerin demirli olduğu kütleyi gördüğümüzde kaçınılmaz olarak azalıyor. Burada Emissa'yla bir anlık neşe buldum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ yapmam gereken bir iş var.

Tekneden indiğimizde birkaç kez öksürdüğümü fark ettim. Saraya girdiğimizde Indol ve Belli'nin önce eğlenmiş, sonra da dehşete düşmüş yüz ifadeleriyle karşılaştık.

-Boğazımın kısılmasına izin verdiğimden emin oluyorum. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, oturma fırsatı bulduğum için minnettar görünüyorum.

Emissa da dahil olmak üzere diğerlerinin endişelerini cesurca geçiriyorum. Silik bir şekilde gülümseyip sadece yorgunluktan olduğunu söylüyorum. Ama yemek bittikten sonra, erken yatmam için yönlendirilmeme itiraz etmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu oyunun bir parçası değil.

Odama döndüğümde tünelleri tekrar keşfetmeyi şiddetle arzuluyorum - zaten bir gece kaybettim ve toplantıların beklediğim yerde yapılmadığını keşfedersem, bir çözüm bulmak için zamanım olmayacak - ama Ulciscor ve diğer senatörler bugün toplantılar sona erdiğinde maceralarımızı duyacaklar. Ziyaret edilme riski çok yüksek.

Akşamın ilerleyen saatlerinde hafif bir kapı sesi bilincimi delip geçtiğinde tedbirli olmamın akıllıca olduğu ortaya çıkıyor.

Kapıya doğru tökezlerken uyuşuk numarası yapmama gerek yok. Pencerenin dışında ay doğdu. Geç oldu.

"Uyanmışsın. Güzel." Ulciscor beni değerlendiriyor, kapıyı daha geniş açtığımda gelenin kim olduğunu görüyorum. "İyi misin?"

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyorum kayıtsızca, sesime hafif bir törpü vererek.

Ulciscor içeri girer. Lanistia hemen arkasında, vurdumduymaz, koyu renk gözlükleri gümüşü ışığı yansıtıyor. İçeri girdiklerinde kapıyı kapatıp tekrar kilitliyorum. Ulciscor beni kontrol etme bahanesini kullanıyor ama şüphesiz bu fırsatı daha hassas şeyler hakkında konuşmak için kullanacak.

"Pekala. Tebrikler. Buradaki tüm senatörleri konuşturmayı başardınız. Yine." Ulciscor yatağıma yığılırken etkilenmiş mi yoksa öfkelenmiş mi olduğunu bilemiyor gibi görünüyor. "Okyanusta boğulmakta olan bir kızı kurtarmak için hayatını riske atıyorsun. Eğer ölseydi, seni doğrudan Üçüncü Sınıf'a alacak olan bir kız. Tanrıların lanetlediği bir destandan fırlamış bir kahraman."

Gözlerim kamaşarak ona bakıyorum. "Ben... özür dilerim?"

Gözlerini dikip bakıyor, sonra iç geçiriyor ve elini yorgunca sallıyor. "Sana ondan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum."

"Bunun onun ölmesine izin vermeye kadar uzandığını düşünmemiştim."

"Öyle olmadı," diye araya girdi Lanistia, Ulciscor'a doğru azarlayıcı bir bakışla.

Ulciscor başını sallıyor ve hareketin isteksizliğini hayal edip etmediğimi merak ediyorum. "Senden bunu istemezdim. Ama döndüğünüzden beri ikinizin her zamankinden daha samimi görüldüğünüz söyleniyor. Ve iki gece önce ne kadar dostça görüldüğünüzü biliyorum."

Acele ediyorum. "Dikkatli oluyorum."

Ulciscor tekrar iç geçirir. "Öyle olduğundan emin ol, Vis." Sanki odada gizli bir dinleyici olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Şimdi. Atalar Festivali'nden sonra. Harabelere ulaşabildin mi?"

Ulciscor'un sesindeki ekstra gerginlik endişeli olduğunu gösteriyor. Nekropol'den ayrıldığımdan beri bu konuşmayı yapmak istiyordu.

"Gördüm. *Pek* planladığım gibi gitmedi ama... gördüm. Caeror'un size anlatmaya çalıştığını düşündüğüm şeyi, Veridius ve Din'in sakladığı şeyi gördüm."

Yolculuğumu ve Kızıl Kubbe'de yaşadıklarımı elimden geldiğince ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum, zayıf ve yorgun görünmeye özen göstererek yarınki hastalığının başlangıcına hazırlanıyorum. Ulciscor sadece başını eğerek dinliyor, ara sıra bana bakıyor, onun dışında oda üç cesetle ısınırken sadece pelerinini çıkarmak için hareket ediyor. Kolları tuniğinden çıkarken şişkinleşiyor. İşini bitirdiğinde koyu kahverengi gözleri taştan Roor'u incelemeye geri dönüyor ama her kelimeyi yuttuğunu söyleyebilirim.

Lanistia, her zamanki gibi, söylediğim hiçbir şeye tepki vermiyor. Artemius ve Elia'dan, onların gözlerinin kendisininkilere benzediğinden bahsettiğimde bile.

Ben bitirdiğimde Ulciscor sessizlikte kaşlarını çatarak nefes veriyor.

Düşünüyordu. "Onu çalıştırman gerekecek. Iudicium'da, sanırım en kolayı bu olur."

Sözcükler havada asılı kalıyor, aşağıdaki uzak, yankılanan dalgalarla noktalanıyor. Birkaç saniye tepki vermiyorum, yanlış duyduğumdan, yanlış anladığımdan ya da şaka yaptığından eminim. Ama o, pencerenin ötesinde parıldayan dalgalara karşı silüetini koruyan Roor'a hiddetle bakmaya devam ediyor.

"Az önce ne dediğimi duydun, değil mi? Artemius'un aşağıda her ne varsa onun tarafından parçalanması hakkında?"

"Ben yaptım."

Şaşkınlığım öfkeye dönüştü. "Hayır. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."
_"

"Sen hiçbir şey yapmadın. Böyle. Şey." Ulciscor aniden ayağa kalkar, sesi alçaktır. Sert. "Senden Caeror'a ne olduğunu bulmanı istedim. Yaptığın şey bana Caeror'un olabileceği yerleri tarif etmek oldu. Şimdi, nasıl öldüğüne dair bir kanıtınız varsa -bana getirebileceğiniz bir şey, daha sonra Senato'ya götürebileceğim bir şey

-Iudicium'dan önce, o zaman seni bundan affediyorum. Ama eğer yapmazsanız, o zaman yapmanız gereken şey budur. Bana karşı olan yükümlülüğünü bu şekilde yerine getireceksin. Bunu yaparsan, gerçekten Telimus Hanesi'nden olabilirsin. Ya da olmazsın. Mezun olduktan sonra benim müdahalem olmadan istediğin yere gitmekte özgür olacaksın." Soğuk bir kararlılıkla bana bakıyor. "Bu seni kurtaramaz, biliyorsun. Geliştirmekte olduğun bu itibar. Başarısız olursan seni bir Sapper'a koyarım. Baban olarak haklarımın önünde kimse duramaz ve Iudicium bittikten sonra da haftalarca bu

hakka sahip olacağım. Bunu kullanacağımdan hiç şüpheniz olmasın."

Şaşırdım. Şaşırdım. Demek bu yüzden bu gece bana kısa konuştu, Emissa'yı kurtarmamdan neden memnun olmadı. Hâlâ benim kontrolümü kaybediyormuş gibi hissediyor.

"Ben... Ben Labirent'te yeterince iyi değilim. Öleceğim," diye kekeliyorum sonunda. "O zaman kendini geliştir. Hâlâ dört ayın var."

"Lanistia. Bir şeyler söyle." Ona dönüp Magnus Quintus'un aklını başına getirmesi için yalvarıyorum.

Lanistia iç çeker. "O haklı."

"Gördün mü Vis? Sen sadece-"

"Sen değil. O. *Vis* haklı." Lanistia Ulciscor'a dönerken sesi sabittir. "Ondan istediğin şeyi yaptı. Artık üzerinde çalışabileceğimiz bilgilerimiz var."

Ulciscor ona ters ters bakar. "Bu fırsatı bir daha yakalayamayacağız." Bana geri döndü. "Üzgünüm Vis. Bunun tehlikeli olduğunu anlıyorum. Ama sana daha önce hayatını riske atmak isteyip istemediğini sormuştum. Sen de evet dedin."

Kayboldum. Nutkum tutuldu. Belki de ilk kez, Ulciscor'un takıntısının derinliğini görüyorum - ya da en azından, kardeşine ne olduğunu bulma konusundaki kararlılığının benim için duyabileceği her türlü endişeden çok daha ağır bastığını.

"Sanırım başka seçeneğim yok." Acı ve sersemlemiş bir halde, harabelere yaptığım o acımasız yolculukla yeterince şey başardığım yanılsaması yıkıldı. Buranın ve buradaki konumumun ağırlığı, biraz unutulmuş, beni boğmak için geri dönüyor.

"Hayır, yok." Ulciscor yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturur. "Burada seninle zaten çok fazla zaman geçirdik. Ben adadan ayrılmadan önce bir daha böyle konuşma şansımız olacağından şüpheliyim. Hatta belki Iudicium'dan önce bile olmaz. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Başımı uyuşukça sallıyorum.

Beni omzumdan sıkıca kavradı. Grim. "O zaman önümüzdeki dört ay boyunca tanrılar sana yol gösterebilir, Vis."

Arkasına bakmadan gidiyor.

Lanistia onu takip etmek için hamle yapar ama kapıda duraklar.

"Labirent'i gördüğüm çoğu kişiden daha hızlı öğrendin. Sıkı çalış. Bunu başarabilirsin." Sesini daha da alçaltıyor. İçinde bir duygu fısıltısı.

"Sakın ölme."

Ulciscor'u takip ederek beni bir kez daha yalnız bıraktı.

LVI

Ertesi gün herkesi sözde hastalığımı ikna etmek zor olmadı.

Gecenin büyük bir bölümünde uyanıktım ve endişeliydim; kırmızı çerçeveli gözlerim ve sahilde sabahki tartışmamız sırasındaki halsizliğim, öksürmeye başlamadan önce bile hikayemi satmaya yardımcı oluyor. Emissa'yla vakit geçirmek -ki iyi bir gece uykusundan sonra mutlu bir şekilde iyileşmiş görünüyor- kısa bir merhem oldu, ama bu bile Ulciscor'un taleplerinin hayaletini ortadan kaldıramaz.

Yemekten sonra ayağa kalkmakta zorlanıp sendeler gibi yaptığımda, Emissa bana gidip dinlenmem gerektiğini kesin bir dille söylüyor. Diğerleri sırtıyor ve ilişkimiz hakkında yüksek sesle fısıldanan yorumlar yapıyorlar, ama onları görmezden geliyoruz ve onun tavsiyesini isteksizce kabul ediyorum.

Odama döndüğümde perdeleri çekip kapıyı kilitliyorum. Biraz uyumak cazip geliyor - gerçekten hâlâ çok yorgunum - ama beklenmedik bir sorun çıkarsa, bunu aşmak için kendime mümkün olduğunca fazla zaman tanımalıyım. Ve kimse beni rahatsız etmeyecek. Senatörler hala yerlerinde ve Üçler bütün gün eğitimde olacaklar.

Senatörleri, zirve için tahmin ettiğim yerlerden biri olan Küçük Salon'da bulmaktan memnunum. Gün boyunca oraya üç kez gittim. Tartışmaları tünellere kadar net bir şekilde duyuluyor ve her seferinde bir saat boyunca gizli yuvanın yanında oturup sadece dinliyorum. Çoğunlukla sıkıcı. Diğer senato piramitlerini nasıl alt edeceğimizi tartışmak ve iç politika üzerine tartışmaktan oluşan bir kombinasyon. Ara sıra Ulciscor'un sesini bir tarafa ya da diğerine ödünç verdiğini duyuyorum, ancak bu her zaman bir kalabalıkla birlikte oluyor ve ona asla tek başına konuşma şansı verilmiyor.

Hiçbiri işe yaramaz. Ama en azından bu akşamki toplantıya kulak misafiri olabileceğimden eminim.

Akşam yemeğinden hemen önce odamdan çıkıyorum, mümkün olduğunca dağınık ve bitkin görünmeye dikkat ediyorum. Hâlâ zar zor uyuduğum düşünülürse zor değil. Gecenin ilerleyen saatlerinde merak eden birileri tarafından beklenmedik bir şekilde ziyaret edilme riskini almaktansa, kendimi şimdi tanıtmak ve hâlâ iyi olmadığımı göstermek daha iyi. Üçler'le kısaca konuşuyorum - çoğunlukla Emissa'yla, akşam için arkadaş isteyip istemediğimi sorduğunda isteksizce reddediyorum, neredeyse kesinlikle uyuyacağım konusunda ısrar ediyor - ve sonra Ulciscor ve Lanistia'yı görmek için rıhtıma iniyorum. Ulciscor sanki gerçekten oğluymuşum gibi beni herkesin önünde kucaklıyor. Lanistia kayıtsızca bakıyor.

Batan güneşe karşı uzaklaşmalarını izliyorum ve beni tekrar görmeyi bekleyip beklemediklerini merak ediyorum.

Odama döndüğümde kapıyı kilitliyor ve fenerimi kapatıyorum. Masadan birkaç balmumu tableti ve bir kalem alıyorum, ancak Relucia'nın "hediyesini" kutusunda bırakıyorum.

Hayatımı tam olarak ne için riske atmaya bu kadar istekli olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

Küçük Salon'un dinleme yuvasını açar açmaz sesler tünele giriyor. Seslerden biri Dimidius Quiscil'e ait olunca nefesimi verdim. Kalan senatörlerin bu gece bu odayı kullanmaya devam edecekleri güvenli bir varsayım gibi görünüyordu, ancak bunun garantisi yoktu.

Açılışın yanına yerleştim ve bekledim.

İlk iki saat boyunca sesler birbirine karıştı. Küçük bir askeri asilzade tarafından ortaya atılan bir toprak reformu önerisi hakkında bazı boş laflar, ama bunun dışında sadece kibar küçük konuşmalar. İnsanlar başkalarının ailelerini soruyor. Burada havanın ne kadar güzel olduğundan bahsediyorlar. Yukarıya yaptıkları yolculuklarla ilgili hikayelerini paylaşıyor, doğrudan bir Transvect'in olmamasından yakınıyor ve genel olarak dünyanın bu kısmında düzgün bir medeniyete duyulan ihtiyaç hakkında yorum yapıyorlar. İkincisini görmezden geliyorum. Geldiğimizden beri Üçler'den bunu fazlasıyla duydum.

Sonunda bir kapı kapanıyor. Sandalyeler gıcırıyor. Dimidius Quiscil'in güç yüklü sesi her şeyi kesip Dimidius Werex'in yokluğu için özür diliyor -

görünüŖe göre Ŗu anda Caten'de ona ihtiyaç var - ve sonra özel bir iŖ gibi görünen Ŗeye geçiyor. "Raporlar, Ciserius?"

Bir öksürük kısa bir sessizliğe dönüştü, Tertius'un sesi bazı kağıtları karıştırıyormuş gibi geliyordu. "Güncellenen listede bilinen on yedi komplocu ve baskıya karşı potansiyel olarak zayıf olan yirmi üç kişi daha var. En acil endişelerimiz, Dörtlü Konsey tarafından satın alındıklarına dair belgelenmiş kanıtlarımız olan Remus Hanesi ve güvenilir kaynakların bize Yönetim'e geçmeyi kuvvetle düşündüklerini söylediği Juvalis Hanesi."

Mırıldanmalar. Bazı küfürler. Görünüşe göre ya sayılar ya da isimler toplanan senatörlerin hoşuna gitmiyor.

"Hepsini gözden geçireceğiz, Ciserius. Bilinen miktarlarla başlayalım," diyor Quiscil, onu zar zor duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde.

Takip eden iki saat, Ordu içinde kendilerine karşı çalıştığından şüphelenilen önemli kişileri tartışmaya ayrıldı. Elimden geldiğince küçük harflerle tabletime isim üstüne isim çiziktiriyorum. Yine de her birinin ayrıntılarını - belgelenmiş veya şüphelenilen eylemler, teorik dönüş nedenleri, siyasi denklemden çıkarılmalarının öngörülen sonuçları - her bireyin kaçınılmaz zayıf noktaları listesiyle birlikte hafızama kaydetmek zorundayım. Kötü alışkanlıklar. Yasadışı işler. Bazıları aynı cinsiyetten olan ve dolayısıyla Doğum Hakkı kapsamında yasaklanan mevcut ve geçmişteki yasadışı aşklar. Diğer ilişkilerden doğan ya da doğmayan döller. Senato'da bu kadar çok kişinin yolsuzluğa bulaşmış olması beni şaşırtmamalı, ancak bu liste rahatsız edici.

Ve Anguis için çok ama çok değerli bilgiler. Listedeki bazı kişiler sadece endişe kaynağı olarak işaretlenmiş: hain olmaları gerekmiyor, ancak dış güçler tarafından kolayca baskı altına alınabilecek kadar zarar verici sırlara sahipler. Diğerleri ise şövalyeler tarafından satın alınmış ve senatörlüğün her türlü ticaretle uğraşma yasağını rasgele delmişlerdir. Diğerlerinin ise Din ya da Yönetim çıkarlarını desteklediği belgelenmiştir. Hatta bazı raporlara göre düpedüz Anguis için çalışan bir Quintus bile var. Ona karşı bir not yazdım.

Her rapordan sonra hararetli tartışmalar yaşanıyor. Görüşler kaçınılmaz olarak şüpheli hainleri geri çekmeye çalışmaktan, onları Sappers'e göndermeye kadar değişiyor. Çoğu zaman, komite onları sadece izlemeye karar verir. Ama her zaman değil.

Liste sona erdiğinde hareket etmekten korktuğum için kaslarıma kramp girdi. Quiscil kısa bir ara verdi. Gürültüsüzce uzuvlarımı esnetiyorum ve sonra

Taş Roor'a oturmuş, düşünceli bir şekilde tabletimdeki isimlere bakıyordum.

Bir dakika sonra, üç tanesini dikkatlice ezberledim ve sildim. Quintus Elevus. Magnus Sextus Doria. Magnus Sextus Tirus. İçerideki komitenin şimdilik müdahale etmemeye karar verdiği kişiler. Umarım iş o noktaya gelmez ama eğer bir senatörü zorlamam gerekirse bu bilgi işime yarayacaktır. Ve Relucia'ya gönderdiklerimden onların yokluğunu fark etmesi mümkün değil.

İçerideki işlemlerin yeniden başladığını duyduğumda, kendimi tekrar pozisyona getiriyorum. Konuşan Quiscil'di.

"... tekrar ihtiyacımız olacak şeyler. Kimin neyi tedarik edebileceğini bana bildirin, sonra da bu listeler yapılacaktır."

Elden ele dolaşan kağıtların çizikleri var. Birincilerim sıkıştı. Relucia'nın beni burada istemesinin nedeni bu olmalı, ama ne yazdığını görebilme şansım pek yok.

"Bu sefer bir *gemi* mi? Endişelerim var Dimidius." Ciserius'un sesi keskindir.

Indol'un babası iç çeker. "Pekâlâ. Fikrinizi söyleyin. Birçoğunuzun Jovan Festivali'ndeki Anguis olayını tartışmak için can attığını biliyorum."

"'Olay' mı?" Magnus Tertius Nasmius. "Bu çok nazik bir ifade Dimidius. Ve evet. Çok hevesliydik." Birkaç senatörden mırıldanarak onay geldi. "Tekrarlanmasını istemediğim bir felaket."

"Felaket mi?" Quiscil'in sesi yumuşak. "Nasıl yani, Nasmius?"

"Başka nasıl tarif edebilirsin ki?" Nasmius sinirlenmiş olsa da, sesindeki hürmet iması asla tam olarak kaybolmuyor.

Ciserius, "Piramidimde doksan yedi kişi kaybettim," diye onaylıyor.

"Yüz otuz on beş kaybettim. Olay olduğunda bayılmışım," diyor başka biri. Magnus Tertius Olicus, sanırım, gerçi çoğunlukla sessizdi. "Onlara çok fazla tasma verdik. Aşırı finansman sağladık ve onları hafife aldık."

Kaşlarımı çattım. Başımı eğip yaklaşıyorum, yanlış duyduğumdan eminim.

"Ve ben neredeyse dört yüz kaybettim," diye gözlemliyor Quiscil. Küçümseyerek. "İşte tam da bu yüzden bizim dahil olma ihtimalimiz bile düşünülmeydi. Kişisel kayıplar gerekli bir perdedir, dostlarım. Evet, zamanlamanın sizi şaşırttığını biliyorum. Evet, saldırıları tahmin edebileceğimizden çok daha yıkıcıydı. Ama bu *daha iyisi* içindi. Hepimiz fedakarlık yapmalıyız. Ben olsam

Umarım piramitlerinizi yeniden inşa etmenin zahmeti başarı ya da başarısızlık ölçünüz değildir."

Nasmius birkaç dakika sonra, "Ben aynı fikirde değilim," dedi. "Belki Melior hâlâ hayatta olsaydı Senato daha uysal olurdu ama o gidince bizi daha önemli değil, daha *az* önemli görüyorlar. En azından Anguis'in silahı hakkında daha fazla şey bulabildik mi?"

"Hayır. Ama bana sırrının Melior'la birlikte öldüğü söylendi." Quiscil hala sakın, ancak ilk kez ona karşı gerçek bir muhalefete benzeyen bir şey duyuyorum. "Ve Senato'nun kalbini değiştirmek her zaman olası bir yan üründü, asla amaç değildi. *İnsanlar* bizim her zamankinden daha önemli olduğumuza inanıyor. Ve en önemlisi, Anguiler güvenilebilecekleri bağlantıları olduğuna inanıyor. Şimdi yapmalarını istediğimiz şeyi yapmakta tereddüt etmeyeceklerdir."

"İşin içinde olduğumuzu biliyorlar mı?" "Tabii ki bilmiyorlar."

Dudaklarımı yalıyorum, duyduklarımınla uzlaşmaya çalışıyorum. Çok fazla şüphe yok gibi görünüyor.

Ordu, Anguis'in Naumachia'ya saldırmasına yardım etti.

"Emin misin? Nekropol'ü kullanmamızı engelleme şekilleri sana pek iyi gelmedi Dimidius, bana aksini söyleyemezsin."

"Bu Melior'un işiydi. Ölümünden bu yana hiçbir şey olmadı."

"Yine de. En azından Jovan Festivali sadece bilgi ve birkaç üniforma gerektiriyordu, ama bu sefer onlara silah mı vermek istiyorsunuz? Tasarımlar mı? Koca bir *trireme mi*? İçlerinden biri yakalandığında ne olacak? Birileri bunu anlayacaktır."

"Yapmayacaklar, çünkü sorgulama bizim yetki alanımızda."

"En azından saldırının nerede gerçekleşeceğini bilmeliyiz." Quartus Redivius konuşuyor.

"*Hayır.*" Quiscil'in bu noktaya kadar sakın olan sesi sertleşiyor. Gürültülü değil ama arkasındaki gizli güç sanki duvara çarpıyormuş gibi geliyor ve tek kelimeyle başımı dinleme yuvasından hafifçe yana eğiyorum. Sessizlik, sonra çok daha sakın bir şekilde, "Ciserius, senin Reet'inle, bir geminin kaybolmasının çok da olağandışı olmayacağını varsayıyorum?"

"Gemiler denizde sık sık kaybolur, Dimidius," diye onaylar Ciserius. Sesi sarsılmış gibi geliyor. "*Navisalus*'un Tensia'ya doğru bir yolculuğa çıkması gerekiyor. Geçiş oldukça tehlikeli olabilir."

"Onu geri dönmesini isteyeceğiniz biriyle bir araya getirmemeye özen gösterin." Bir sessizlik daha, sonra, "Dediğiniz gibi."

Bir ürperti hissediyorum. Dimidius, Birthright'a tamamen karşı çıkan planlar yapıyor ve kimse tek kelime etmiyor. Birkaç dakika önce, bu toplantıyı dinlerken yakalanırsam başımın belaya gireceğini biliyordum. Şimdi, hayatta kalacağımdan şüpheliyim.

"Bu neden bu kadar önemli?" Yine Nasmius. "Sadece anlasaydık-"

"Princeps öyle olduğunu söylüyor. Bilmeniz gereken tek şey bu."

Dimidius'un açıklaması tartışmayı etkili bir şekilde sona erdirir ve çok geçmeden sohbet başka konulara kayar.

Ama hiçbiri az önce duyduklarım kadar önemli değil.

Sonunda toplantı sandalyelerin gıcırtısı ve mırıldanan seslerle sona eriyor. Başka bir şey, son bir tartışma kırıntısı vardır diye bekliyorum ama birkaç dakika sonra herkesin gittiğine ikna oluyorum. Dinleme yuvasını kaydırarak kapatıyorum, tabletlerimi ve fenerimi topluyorum ve odama doğru geri dönüyorum.

Yürüdükçe nemli geçitler yankılanıyor. *Navisalus*. Relucia, Pletuna Festivali'nde onu dinlerken bir gemiden bahsetmişti. Demirleme noktası olarak kullanıldığından. Ama diğer adam ortaklarına güvenilebileceğinden emin değildi.

Gerçekten bu yüzden burada olmalıyım, Relucia'nın Dimidius'un gizlice neye el koyduğunu öğrenmek istemesinin nedeni bu olmalı. Askerlerin anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirdiklerinden emin oluyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Planlanan her neyse, büyük bir şey olmalı. Anguis için hayati bir şey. Ama başka bir saldırı olsa bile, ne yapacağım, ne yapabilirim? Herhangi bir şey mi? Relucia'ya yanlış bilgi göndererek kendimi tehlikeye atmak, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir planı sabote etmekten daha olası görünüyor. Başkasına anlatmaya çalışarak kendimi ifşa etmeyi Hiyerarşi'ye borçlu değilim. Üstelik anlatacak pek bir şey de yok. Gelmekte olan şeyi engellemek şöyle dursun, kimsenin beni ciddiye alması için bile yeterli değil.

Tüneldeki son dönemeci döndüğümde hala derin düşüncelere dalmıştım. Hareket görene kadar yalnız olmadığımı fark etmiyorum. O zaman da çok geç oluyor.

Tökezleyerek, panikle birkaç adım geri atıyorum, iyi bir hareket tarzı bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Adam odamın girişinin karşısında kambur durduğu yerden ayağa kalktı. Lamba ışığına doğru bir adım attı.

Ben Fadrique.

LVII

"LÜTFEN." FADRIQUE KELIMEYİ FISILDIYOR. Sanki beni korkutup kaçıracaktım gibi elini uzatıyor. "Benden korkmana gerek yok."

Bocaladım, kafam karıştı.

"Gerçekten sensin, değil mi?" Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Ki birçok açıdan öyle olduğunu düşünüyorum.

Ona bir kez baktım, donup kalmıştım. Beni burada, sadece ailemin ve çok az kişinin bildiği tünellerde, Askeriye'nin toplantısıyla aynı gece yakalamıştı. Yani bu, kimliğimi itiraf etmem için beni kandırmaya yönelik bir hile olsa bile, tartışmaya yakın.

Fadrique, anlaşılan, tepkisizliğimi bir işaret olarak algılıyor, çünkü aniden ileri atılıyor. Geri çekiliyorum, ama o beni uzun zamandır kayıp bir çocukmuşum gibi sımsıkı kucaklıyor. Sonra başımı ellerinin arasına alıyor ve zorla her iki yanağımdan öpüyor. Şaşkınlıktan gözleri parlıyor.

"Efendi Diago. Prens. Efendi *Diago*." Sesindeki saf mutluluğu, kelimelerin ona getirdiği rahatlamayı inkar etmek mümkün değil. Sevinç var ama aynı zamanda inançsızlık, üzüntü ve pişmanlık da var.

Onu itiyorum, kaba bir şekilde değil ama sertçe. "Düşündüğün kişi olsaydım, muhtemelen eski bir Suus vatandaşının neden şimdi bir Sextus olduğunu sorardım. Muhtemelen Hiyerarşi'nin halkına ihanet etmesi için ona ne kadar ödediğini sorardım. Hizmet ettiği tüm kraliyet ailesi öldürüldükten sonra neden yaşamasına ve gelişmesine izin verildiğini sorardım." Bu bir suçlama, biliyorum, itiraf etmeye de en yakın olanı. Bunca yıllık deneyimden sonra gerçeği yüksek sesle söylemek zor, neredeyse imkânsız.

Fadrique hâlâ duygularına yenik düşmüş durumda. Bana bakarken o kadar acı çekiyor ki, bakışlarını karşılamak için zorlukla ayakta durabiliyorum. "Baban bana halkına göz kulak olmamı söyledi."

"Yani sen de *onlardan* biri mi oldun?" İstedğimden daha sert konuşuyorum. "Ben ve ailem hayatta kaldık. Ve burada kaldık."

Sıcak bir şey yok ama bu suçlamadan fiziksel olarak irkiliyorum. Zihnim dönüyor, rahatlama ve öfkenin gerçeküstü bir karışımı.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Fadrique tekrar hareket ediyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, başını eğiyor. Sesi titriyor. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Pozisyonumdan hiçbir fayda istemedim ama bunun gerekli olduğunu söylediler. Eğer Suus adına hareket etmek istiyorsam, bu işin beraberinde getirdiği her şeyi kabul etmek zorundaymışım." Kelimelerde çok fazla utanç var. "Lütfen prensim. Bana inanmanız için yalvarıyorum. Bunu ben istemedim."

Hâlâ ona kızmak istiyorum ama sanırım bir parçam zaten şüpheleniyordu. Fadrique'i tanıyordum. Daha doğrusu babam onu tanıyordu ve ona güvenecek kadar iyi tanıyordu. Suus için en iyisinin bu olduğunu düşünmeseydi bu rolü üstlenmezdi.

Öfkemi yok etmiyor ama yeterince azaltıyor.

"Ben... sana inanıyorum." Sözcükler bir gerilim boşalması, bir serbest bırakma. "Hiyerarşi, halkımızı yönetmek için bizden birine ihtiyaç duyacaktı ama senin popüler olmana izin veremezlerdi. Benelt'ler seni satın almasa bile, bir Sextus olmanın seni diğerlerinden ayıracağını biliyorlardı. Ne olursa olsun herkesin senin satın alındığını düşünmesini sağlayacaklardı." Tereddüt ettim, sonra öne çıktım ve adamı nazikçe tekrar ayağa kaldırdım. "Diz çökmek yok, Fadrique. Suus'ta artık kraliyet ailesi yok."

Bunu söylemek acı veriyor. Aslında bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyor olabilirim. Adam yardımımı kabul etti, rahatlama ve minnettarlığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bildiğim kadarıyla, siz yaşadığınız sürece var olacak. Ekselansları."

Bunun üzerine yutkundum. Başımı salladım. "Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Gizli kapıların çoğunda implante edilmiş alarmlar var. Benim tarafımdan ayarlandı," diye güven verici bir şekilde ekliyor paniklediğimi görünce.

"Başka birinin gelme ihtimali var mı?"

"Hayır. Sualtı girişini mühürlediler. Başka türlü bu tünellerden giriş ya

da çıkış mümkün değil, o yüzden unutmuşlar." Gülümsüyor

sevgiyle. "Sizin zamanınızdan pek farklı değil, Majesteleri. Onlardan sadece siz ve kız kardeşleriniz yararlandınız."

Göğsümdeki ağrıya rağmen ben de buna gülümsüyorum.

Sonunda iç çekiyorum, Fadrique'in yanına geçiyorum ve oturana kadar yorgun bir şekilde duvardan aşağı kayıyorum. Fadrique de oturuyor, sırtımızı soğuk taşa dayıyoruz. Sessizlik yerleşiyor.

"Beni ne zaman tanıdın?"

"İçeri girer girmez benzerliği fark ettim ama..." Fadrique başını sallar. "Geçen gece Büyük Salon'un girişi açıldığında bunun tesadüf olmayabileceğini düşündüm. Sonra hangi odayı seçtiğinizi gördüm ve... biliyordum." Gözlerini karşı duvara dikti. "Onu öldürmek için mi buradasın?"

"Ne?" Ona boş boş bakıyorum. "Kim?"

Şaşıрма sırası Fadrique'de. "Quartus Latani." Şaşkın ifadem karşısında kaşlarını çatıyor. "Suusicus dedikleri adam mı? Buradaki saldırıyı yöneten, ailenizin ölüm emrini veren adam mı?"

İlk başta tam olarak anlamıyorum. Sonra üşüyorum. Başım dönüyor.

"Latani?" Onunla tanıştım. "Evet. O zamandan beri buraya ilk kez geliyor..." Arkasını dönüp gidiyor. "İçeride kimsenin Kasaba biliyor."

Normalden daha ağır nefes alıyorum. "Ben de bilmiyordum."

"Pekala. Şiddet kedere cevap değildir, Majesteleri, ama söz verirseniz, ona adaleti göstermenin bir yolunu bulacağım." Fadrique her zaman yumuşak dilli, sakın bir adamdı ama bakışlarında çelik vardı.

Bunu düşündüm. Uzun, çok uzun birkaç saniye düşündüm.

"Cesur olmak var, bir de hayatını çöpe atmak var." Öfke göğsümü kabartırken bile bunu söylüyorum. "Böyle bir şey yaparsan, kendini Sapper'da bulursun. Bir Sapper'a düşersin ve belki de burada senin yerine kimi seçerlerse seçsinler halkımızın çıkarlarını düşünmezler. Ve sonuç olarak intihar ederler." Fadrique'e duyduğum son öfkenin de bu sözlerle birlikte boşaldığını hissediyorum. Ona dönüyorum. "Özür dilerim, Fadrique. Kızmamalıydım. Babam yaptığıın şeyle, feda ettiğin şeyle gurur duyardı. Ben de gurur duyuyorum."

Fadrique başını eğiyor. Sesini toparlaması birkaç dakikasını alır. "Teşekkür ederim, prensim."

Yine sessizlik. Soruyu sormak istemesem de bilmek zorunda olduğum için yer değiştiriyorum. Son birkaç yıldır merak ediyordum. Farklı senaryolarla kendime o kadar çok işkence ettim ki, gerçek, kesinlikle, hayal gücümün yarattığından daha kötü olamazdı. "Nasıl öldüler, Fadrique?"

"Ailen mi?" Fadrique sessizce kederlenir. "Asıldılar."

Tıpkı tavernadaki Menendo'nun dediği gibi. "Ysa da mı?" Sesim kısık.

"O da, Majesteleri."

Mantıklı her parçam cevabın bu olacağını bilse de içimde bir şeyler burkuluyor. Ölümleri hakkındaki bilgiler çok azdı, neredeyse imkansızdı. Öldüklerini biliyordum. *Her bir hesap* öldüklerini söylüyordu. Ama sonra... her bir hesap benim de öldüğümü söyledi. Sanırım küçük bir parçam hala umut ediyordu.

Sonra aniden, beklenmedik bir şekilde ağlamaya başladım. Kocaman, nefes nefese hıçkırıklar, kollarımı dizlerime doluyorum, alnımı dizlerime yaslıyorum. Kederin beni o anda neden bu kadar sert vurduğunu bilmiyorum ama vuruyor.

Fadrique'in omzumu tuttuğunu hissediyorum. Bir dayanışma ve rahatlık jesti. Nedense bu beni daha çok ağlatıyor.

"Onu gördün mü?" Soruyu fısıldamayı başarıyorum.

"Yaptım," diyor Fadrique nazıkçe. "Halka açık değildi ama benden tanıklık etmem, ölümelerini onaylamam istendi. Ben, Gelmiro ve Polo." Teselli edici bir sıkışma. "Çabuk oldu. Cesurlardı. Özellikle de kız kardeşin."

Hayal etmemeye çalışıyorum ama yine de ediyorum. Ailem boyunlarında ilmeklerle darağacından düşüyor. Bir hıçkırık daha bedenimi sarıyor ve sonra sakinleşene kadar derin nefesler almaya zorluyorum, duygularım bir nebze kontrol altına alınıyor. "Hepsi bir anda mı oldu?" Düşüncesi bile içimi acıtıyor ama hiçbirinin diğerlerinin ölümünü izlemek zorunda kalmadığını bilmek istiyorum.

"Evet, Majesteleri. Onlara bu merhameti gösterdiler." Nefes verir. "Ve Prenses Carinza'nın cesedi ancak iki gün sonra bulundu. Yani ailenin bildiği kadarıyla o da seninle birlikte kaçmıştı."

Hüzün beni yeniden vuruyor. "Güzel," diye boğuluyorum. "Bu iyi." Kolumla yüzümü siliyorum.

Fadrique kendimi toparlamama izin verirken ikimiz de konuşmuyoruz. Sonunda başımı sallıyorum. "Çok fazla sorum var, Fadrique. O gece olanlar hakkında."

O zamandan beri neler olduğu hakkında."

Fadrique ayağa kalkar. "Sen sormadan önce, sana göstermek istediğim bir şey var. Ama oraya varana kadar konuşma riskine girmemeliyiz. Birkaç dolu odadan geçmemiz gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum ama yine de ayağa kalkıyorum. "Pekâlâ."

Fadrique fenerimi alıyor ve tünellerin derinliklerine doğru ilerliyor. Yön bulma konusunda rahat görünüyor, kavşaklarda tereddüt etmiyor. Bu bölgeyle ilgili sadece belli belirsiz anılarım var. Muhtemelen geri dönüş yolumu bulmaya yetecek kadar, ama hepsi bu kadar.

Sonunda Fadrique küçük bir odaya girer. Duvardan bir mum alır ve fenere tutar, ardından odanın etrafında birkaç tane daha yakar.

Şaşkınlıkla izliyorum. Burada karmakarışık şeyler var. Köşelere yığılmış eşya yığınları.

Işık en yakın olanları ortaya çıkarmaya başladığında kalbim duruyor.

"Bu ... annemin yayı mı?" Cevabı zaten biliyorum. Yanına çömelip saygıyla elime alıyorum. Ahşap, Suus'un tarihinden sahnelerle karmaşık bir şekilde oyulmuş. Babamdan bir hediye, Suus'un en iyi ustaları tarafından işlenmiş. Onun en gurur duyduğu eşyalarından biriydi.

Başımı kaldırıp tekrar baktığımda odanın düzgün bir şekilde aydınlandığını görecekt kadar uzun bir süre boyunca parmaklarımı tahtanın üzerinde gezdirerek transa geçiyorum.

Gerçeküstü bir an için, geçmişime ışıldandım.

Baktığım her yerde bir çocukluk anısı var. Aileme ait biblolar, bazıları gerçekten değerli, diğerlerini ise sadece duygusal nedenlerle sakladıklarını biliyorum. Benim odamdan, kız kardeşlerimin odalarından oyuncaklar. Birbirimiz için yaptığımız şeyler. Çalmayı öğrendiğim enstrümanlar. Eski Vakıf tahtam bile burada, yanındaki küçük deri kese taşlarla dolup taşıyor.

"Er ya da geç odalarınızı yağmalayacaklardı. Bunu saklamayı kendime görev edinmemem gerektiğini biliyorum ama-"

Adımlarımı hızlandırdım ve kollarımı ürkmüş adama doladım.

"Bu her şey demek, Fadrique." Kucaklaşmayı bırakıp geri çekiliyorum ve şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Sesimde bir çatlak. "Her şey demek. Olmaması gerektiğini biliyorum ama oluyor."

Sonraki birkaç dakikayı sadece göz gezdirerek geçirdim. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim şeylere dokunarak. Odalarımından kurtarılan kitapların sayfalarını karıştırıyorum: bazı eğitim metinleri, bazı var olduğunu bile unuttuğum hikayeler. Babamın eşyaları arasında bir dizi kaba tahta gemi bulduğumda gülüyorum. Onları on yaşımdayken oymuştum. İki tane büyük, üç tane küçük, güvertelerindeki gizli yuvalara isimlerimiz kazınmıştı. Babamın onları hala sakladığını bile bilmiyordum. Benim adımın yazılı olduğu kayıp. Bunu fark ettiğimde yine acı çektim. Uygun görünüyor.

Burada da madeni paralar var. Bir yığın yuvarlak gümüş. Bir tanesini elime alıp arkasındaki babamın muhteşem silüetine bakıyorum. Artık yasal para değil. Onu ve birkaç tanesini daha cebime atıyorum. Sorarlarsa bulduğumu ya da bir yerliden aldığımı söylemek kolay.

Sonunda, beni gülümseyerek izleyen yaşlı adama dönüyorum.

"Teşekkür ederim, Fadrique." İçimdeki tüm minnettarlığı kelimelere döktüm. "Bunları bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Mutlu bir onaylamayla başını eğiyor. "Biraz yardım aldım."

"Kimden?"

"Arkadaşlar." Bunu söylerken keyfi melankoliye kayıyor ve bahsettiği insanların gittiğini söyleyebiliyorum. Sonra doğruldu. "Burada yalnız değilsiniz prensim. Bu yüzden geçen sabah sizi Menendo'nun tavernasına götürdüm. Seni tanıyacağını biliyordum. Burada hâlâ müttefikleriniz olduğunu bilmenizi istedim. Doğru motivasyon verildiğinde Hiyerarşi'ye karşı durmaktan korkmayan insanlar."

"Teşekkür ederim. Bunu görmek yardımcı oldu. Gerçekten." Takdirimi gördüğünden emin oluyorum.

Fadrique düşüncelere dalar, sonra Roor'u işaret eder ve kendisi de oturur. "Ne yazık ki mobilyaları kurtaramadım. Ama çok fazla sorunuz olduğunu biliyorum. Öyleyse sorun. Size anlatabileceğim her şeyi anlatacağım."

Sonraki birkaç saat -belki de daha fazla- o rahatsız edici taş Roor'da sadece konuşarak geçti. Kaçtığımdan beri adadaki hayatı öğreniyorum. Hiyerarşi askerlerinin akın etmeye başladığı ilk birkaç gündeki kaos ve korku, ancak çoğu insanın bildiği tek şey kralları tarafından direnmemelerinin söylendiğiydi. Öfke

ve ailemin idam edildiğini öğrendikten sonra yaşanan öfke, ardından gelen ayaklanmalar.

Her ne kadar Hiyerarşi'nin cezalandırma amaçlı olarak Sapper'ları bolca kullanmasıyla kısa sürede bastırılmış olsalar da, sonuncusu için kendimce memnunum. Ailemin cinayetlerinin tartışmasız kalmadığını bilmek yardımcı oluyor.

Fadrique bundan sonra boşlukları yavaş yavaş doldurur. Katalanlar, ayaklanmalardan sonra, direnmekle suçlananları yasaklamaya başladılar. Vatandaşlarımdan bazıları, duymaktan utanıyorum, bundan faydalandı. İstihkamlardan korkmaya başladılar. Üç ay içinde, halkın çoğu en yakın Aurora Columnae'yi ziyaret etti ve geriye sadece Hiyerarşi'nin varlığına karşı ara sıra patlayan sesler kaldı. Altı ay içinde, bu da homurdanmadan başka bir şeye dönüşmedi.

En azından Fadrique söz konusu olduğunda, işler büyük ölçüde böyle kalmıştır. Hiyerarşiye karşı süregelen kızgınlık devam ediyor, ancak her geçen gün biraz daha azalıyor. Bir zamanlar insanlar iradeyle çalışan cihazlar fikrinden nefret ederken, şimdi kendilerini anakaraya götürüp getirecek bir Transvect için yaygara koparıyorlar. Bir zamanlar topraklarında, tarihlerinde, yaşam biçimlerinde yapılan değişikliklere karşı şiddet tehdidinde bulunurken, şimdi sadece mırıldanıyorlar. Bunu ilerleme olarak kabul edin.

Sonunda Fadrique sustu. Karşımdaki yaşlı adama bakıyorum ve gözlerindeki soruları görebiliyorum.

"Tüm detayları bilmek istemiyorum, Majesteleri," diyor sessizce. "Ama sormak zorundayım. Naumachia. Anguis'i durdurduğunuzu söylüyorlar. Bu...?"

"Yeterince doğru." Yüzünün bulutlandığını görüyorum. "Binlerce insan ölüyordu, Fadrique. Savunmasız insanlar. Bazıları çocuktu." Estevan'dan bahsetmemeye karar veriyorum. Birbirlerini tanıyorlardı ama buraya bir ekleme yapmak sadece zulüm olurdu.

Fadrique dudağını çiğniyor, sonra yumuşak, alaycı bir kahkaha atıyor. "Ailenin oğlu," diyor ve sözlerindeki onaylama dokunuşu beni biraz şişiriyor. Kendimle gurur duyduğum için değil, annem ve babamdan bahsederken duyduğu nazik hayranlık için. "İntikam için burada olmama şaşırmamalıydım. Bunu asla istemezlerdi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Başını sallama.

"Buraya Askeriye'nin ne hakkında görüştüğünü öğrenmek için gönderildim." Ona anlamlı anlamlı bakıyorum. Ona güvenmek zorundayım - gerçek bir alternatif yok- ama gerekenden fazla bilgi de vermeyeceğim.

Anlıyor gibi görünüyor. Düşünceli bir şekilde beni onaylıyor.

"Şanslıyım," diye mırıldanıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Muhtemelen bu tünelleri iyi bilen tek kişi sensin.

-Askerler de toplantılarını burada yaptıkları için mi buraya gönderildiler? Bu şanslıyım."

"Ayarlanmıştı."

"Böyle dolaşabileceğini bilen biri tarafından mı?" Fadrique'in sesi kuşkulu geliyor ve tereddütümü görünce daha da kuşkulu görünüyor. "Suus'tan bir müttetfikiniz olup olmadığını sormayacağım Majesteleri -bilmemem daha iyi- ama bu avantaja sahip olduğunuzu bilmiyorlarsa nasıl başarılı olmanızı beklediklerini hayal bile edemiyorum."

Bir şey demiyorum. O haklı. Relucia beni buraya gönderdiğini çünkü burayı bildiğimi, dinlemek için en iyi kişinin ben olduğumu söyledi. Ama bu geçitleri bilmesine imkan yok. Ve onlar olmadan, bu geceki toplantıyı dinlemek... şey olurdu. İmkansız değil belki ama dokunulacak kadar yakın.

Estevan'ın bunları bilmemesi gerekiyordu -sarayda çok az kişi biliyordu- ama Melior rolü gereği ona söylemiş olmalıydı.

"Akademi'de de bir arkadaş bulduğunuza dair söylentiler duydum, prensim?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an için yanlış anlıyorum, sonra Rush.

"Emissa'yı mı kastediyorsun?" "Birbirinizden çok hoşlanıyor gibisiniz."

Fadrique'in ses tonunda bir yargılama yok ama yine de endişeleniyorum. "Var." Bir an bekledim ve sonra sordum. "Sizce... sizce bu bir ihanet mi?"

"Eğer her şey olması gerektiği gibi olsaydı, Majesteleri, onun Suus prensesi olma potansiyelini merak ederdim. Ama şimdi..." Fadrique iç çeker. "Onlar dünya, prensim. Gurur ve özsaygı asla pes etmeyeceğimiz anlamına gelebilir ama hepsi düşmanımız olursa asla mutlu olamayız."

Ona minnettar bir baş selamı veriyorum. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz.

"Nerede olduğumu bilmek ister misin?"

"Bana söylemesen daha iyi." Bu kez hüzünlü. "Bu gece iki şey öğrendim. Birincisi, artık tanıdığım o kaygısız çocuk olmadığını. Ve ikincisi, hâlâ babanın oğlu olduğunu." Uzandı. Elini omzuma koydu. "Bu benim için yeterli."

Bu sözler karşısında bir yumru daha yutkunuyorum.

Bu kadar olmalı ama ikimiz de hareket etmiyoruz. En azından bana öyle geliyor ki, bunu yaparsak burayı terk etmiş olacağız. İkimizin de kaybettiklerinin son kalıntısını geride bırakmak.

Sonra Fadrique konuşmaya başladı. Bana, kız kardeşlerimle birlikte hem ona hem de Iniguez'e programlarımız hakkında yalan söylediğimizi ve bunun yerine her iki öğretmen de diğerinin dersimize girdiğini düşünürken gizlice sahile gittiğimizi fark ettiği bir zamanı -belki de on beş yıl önce- hatırlatıyor. Bu konuya, planın cüretkârlığına ve işe yarayacağını düşünmemizin gülünçlüğüne gülüyoruz. Tek gereken Fadrique ve Iniguez'in sarayda karşılaşmasıydı ve her şey yerle bir oldu. Sonuçlarını haftalar sonra bile almaya devam ediyorduk.

Biz de sessizliğin içinde konuşuruz. Sırayla ailemle, Hiyerarşi'den önceki günlerle ilgili anılarımızı paylaşıyoruz. Babamla ilgili beni gerçekten dehşete düşüren hikayeler duyuyorum, daha önce hiç duymadığım hikayeler, muhtemelen duymamı hiç istemediği hikayeler. Söylemesi garip ama gece ilerledikçe onun hakkında daha çok şey öğreniyorum, onu farklı gözlerden görüyorum, bu da o hala kralken asla mümkün olmayacak bir şekilde.

Bence Fadrique de öyle. Çocukken onunla bu şekilde oturmayı asla düşünmezdim. Öğretmenlerimizden herhangi biriyle, onları ne kadar sevsek ya da onlara ne kadar güvenssek de.

Anıyoruz, gülüyoruz ve ara sıra ağlıyoruz. Bazen zor oluyor ama tüm bunların içinde ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama var. Yorgun değilim, olmam gerektiği gibi değilim. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi değil -bunu asla deneyimleyemeyeceğimden şüpheleniyorum- ama daha hafif hissediyorum.

Yine de sonunda, ışık yarıklardan aşağı süzölmeye başladığında dışarıdaki geçitte hafif bir aydınlanma oluyor. "Şafak vakti yaklaşıyor."

"Haklısın." Fadrique bunu üzüntüyle söylüyor ve ayağa kalkıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, kaslarım garip ve soğuk koltuğun tacizinden inliyor. Sonra elimi uzattım.

"Bu gece konuştuğumuz için çok memnunum, Fadrique." Bakışlarını tutuyorum. "Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatmaya başlayamam."

Fadrique ne demek istediğimi anlayınca kolumu sıktı. Böyle gizlice bile olsa bir daha konuşamayacağız. "Ben de öyle, Majesteleri." Oyalanıyor. "Latani konusunda ne yapacaksınız?"

Uzun birkaç nefes boyunca cevap vermiyorum. Artık suçlayabileceğim biri olduğunu, onun Suus'un etrafında hiçbir şey yapmamış gibi dolaştığını hatırladığımda midem hâlâ öfkeyle düğümleniyor. Ama bu gece benim de içimdeki bir şeyi serbest bıraktı.

"Şiddet kedere cevap değildir," diyorum sonunda.

Fadrique beni kucaklıyor. Ben de karşılık veriyorum.

"Eğer güvenli bir limana ihtiyacınız olursa, prensim, nerede bulacağınızı biliyorsunuz." Bana gülümsüyor, sonra derin bir nefes alıyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Fadrique!" Adam duraklar. Geriye bakar. "Halkımız için yaptığın fedakârlıklardan dolayı gurur duyuyorum, sana minnettarım ve şükran duyuyorum. Babamın da öyle olacağını biliyorum."

Fadrique bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Gözleri parlıyor.

Başını salladı. Geçitte ve karanlığın içinde kayboluyor.

LVIII

Babamın bize hükmetme hakkını neyin verdiğini sorduğu gün on iki yaşındaydım. Geceyi Fadrique'le konuşarak geçirdikten sonra yatağıma uzandım - pencereden sızan şafağa rağmen hâlâ uyumamıştım - ve nedense tek düşünebildiğim buydu. Yaz mevsimiydi ve beni tüm adayı gören Doğu Kulesi'nin tepesine getirmişti. Benimle önemli bir şey hakkında konuşmak istediğini biliyordum. Merdivenleri çıkarken sessizdi. Düşünceli. Bir şey yüzünden azarlanacağımdan emin olmak beni tedirgin etti.

Zirveye ulaştığımızda bir süre hiçbir şey söylemeden ufku izledik. Sonra nihayet bana döndü. Yakışıklı, uzun boylu, güçlü. Siyah saçları, güneşten kararmış teni ve kahverengi gözleri güç, saygı ve nezaketten söz ediyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir kral.

"İyi bir hükümdar olacağına inanıyor musun Diago?" Derin, sakinleştirici sesi neredeyse hüzünlüydü ama niyetini anlayabiliyordum.

"Elbette," diye cevap verdim düşünmeden, öfkeyle. "Neden?"

Soru beni şaşırttı ve hemen yakalandığımı anladım. Yuvarladım. "Çünkü halkımızı önemsiyorum." Kuşkusuz yanlış bir cevaptı ama inatçıydım. Bir şeyi bilmediğimi kabul etmektense biliyormuş gibi davranmayı tercih ederdim.

"Onları önemsiyorsun." Babam kelimeleri kasıtlı olarak söyledi, çıkardı ve tadına baktı. "Bu iyi bir hükümdar olmanın bir yönü, kesinlikle. Ama pek çok insan Suus'u önemsiyor ve onu yönetmiyorlar. O yüzden başka şekilde ifade edeyim. Sizce iyi bir hükümdar nasıl olur?"

Bir süre düşündüm. "Eğitim. Nasıl yönetileceğini bilmek."

"Birçoğuna öğretilir. Ve çoğu senden daha gayretli bir şekilde öğrenmeye çalışır," diye ekledi, gülümseyerek gelen nazik bir bıçak darbesiyle.

Gözlerimi devirdim. "İyi. Bilmiyorum. İyi bir hükümdarın nitelikleri konusunda beni aydınlat. Ne olmam gerekiyor?"

Babam iç çekti. "Akıllı."

"Ben zekiyim," diye

itiraz ettim. "Ve

güçlüyüm."

"O olabilirim."

"Ve cesur. Ve nazik. Ve kurnaz. Ve tutumlu. Ve cömert. Ve disiplinli. Ve ahlaklı. Ve acımasız." Bir nefes için durakladı. "Şefkatli ve yargılayıcı olmalısınız. Önceden önlem almalısınız ama asla haksızlık yapmamalısınız. İnsanlarınıza karşı tamamen dürüst olmanız, ancak hangi bilginin onlara zarar verebileceğine dikkat etmeniz gerekir. İhtiyacınız olan-"

"Bu imkânsız," dedim biraz sabırsızca. "İyi bir hükümdar diye bir şey olmadığını söylüyorsunuz."

"Yok." Cevabı bu kadar çabuk anlamama şaşırmış gibiydi ama yine de bana iltifat etmedi. "Dünyamızın riski de bu Diago. Sistemimizin Ham'ı onun kafasında. İçimizde. Bir kralın nitelikleri krallığı değiştirir. Ve hiçbirimiz liderlik etme *hakkına* sahip olacak kadar mükemmel değiliz."

Sessiz kaldım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Yönetmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Babam gerindi, kollarındaki kaslar güneşe doğru uzanırken kasıldı. "Hiçbir ülkenin yönetiminin mükemmel olmadığını anlamayı istiyorum. İnsanlardan oluşan bir sisteme bakıp sorunun sistemde olduğunu düşünen herkes aptaldır. Ama aynı zamanda Hiyerarşi'ninkinin çok daha sinsi olduğunu da anlamanızı istiyorum. Çünkü bir Raw tarafından tehlikeye atılmamıştır. Birinin üzerine inşa edilmiştir."

"Hiyerarşi mi?" Şaşırmıştım. Hiyerarşi bir duvardı, pürüzsüz, güçlü ve inanılmaz derecede yüksek. Aşılamaz bir engel, kavrayışımın ötesinde bir güçtüler. "Ne Raw'u?"

"Açgözlülük." O zaman babam bana döndü ve kara gözleri benimkileri tuttu. Rüzgâr bizi kırbaçlıyordu, o kadar yüksekte bir soğukluk vardı. "Açgözlülük tanımı gereği Hiyerarşi'nin ahlaki hükümdarıdır Diago. Tüm kararlar buna dayanır. Güçlü olan değil

Ne derlerse desinler, sistemlerinde fayda sağlayanlar zayıf olanlardır. Yükselmek için her şeyi yapmaya, her şeyi feda etmeye hazır olanlardır. Açgözlülüğü ödüllendirir ve yanlış bir düşünce tarzına o kadar batmıştır ki, içindekiler bunu *göremez* bile." Başını üzüntüyle salladı. "Hatalardan ya da yozlaşmadan muaf hiçbir yönetim biçimi yoktur ama bu Hiyerarşi'nin temelidir Evlat. Bunu asla unutma."

Bu sözler yıllar boyunca aklımdan çıkmadı. Sadece babamın Catenan Cumhuriyeti'ne karşı duyduğu küçümsemenin derinliğini ilk kez ortaya çıkardıkları için değil - gerçi bu da bir sebep. Ama o zaman bile gözlerimden pullar dökölüyor gibiydi.

Güneş pencereimin dışında yükseliyor. Hiç uyumadım. Fadrique ile yaptığım konuşmanın verdiği bir sevinç var, onunla konuşabilmiş olmanın verdiği bir rahatlama. Ama yeni bir acı da var. Suus'un nasıl intihar ettiğini bilmek, tam da babamın düşündüğü gibi. Fadrique gibi insanların doğru şeyi yaptıkları için cezalandırıldıklarını bilmek. Yorgunluk daha sonra gelecek, biliyorum ama şimdilik duygularımın beni taşımasına izin veriyorum.

Kalktım, giyindim ve verilen leğende yıkandım. Ayna gözlerimin altındaki koyu halkaları gösteriyor, ama sözde hastalığım göz önüne alındığında, bu çok da kötü değil. Bugünün geri kalanında rahatlıkla odamda kalabilirim ama dün gece topladığım bilgilerden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi. Zaten kendimi bu halde göstermek en iyisi olacaktır.

Kademeli ama istikrarlı bir iyileşme görüntüsü vermek. Relucia'nın kalemini masamdaki kutusundan çıkarıp tünellere geri dönüyorum. Balmumu tabletlerimdeki ayrıntıların üzerinden geçmek sadece birkaç dakikamı alıyor.

Sonra da kulak misafiri olduğum şeyleri ekliyorum. Diğer senatörlerin naumachia hakkındaki memnuniyetsizlikleri. *Navisalus*. Silah ve Will tasarımları talebi. I

Hiçbir şeyi atlama.

İşim bittiğinde, kalemi ikiye ayırıyorum ve balmumu levhaları silerek temizliyorum. Ne yaptığıma dair hiçbir iz yok.

Aradan on dakika geçmeden kapım ihtiyatlı bir şekilde çalındı ve kapıyı açtığımda 1. Emissa dışarıda duruyordu.

Beni görünce kollarını kavuşturuyor, değerlendiriyor. "Hâlâ berbat görünüyorsun." "Seni kurtarmak düşündüğümden daha zor bir işmiş."

Gülüyor ve bana hafifçe vuruyor. "Bu sabah sahilde bize katılacak mısın? Lagünden uzak duracağıma söz veriyorum." Gülümsemeye devam ediyor, ciddi bir umutla.

Ben de ona sırtıyorum. "Sanırım bunu başarabilirim."

Etrafına dikkatlice bakıyor, sonra eğilip bana yumuşak, hızlı bir öpücük veriyor. "Güzel." Ben tepki veremediğim kolunu benimkine doluyor ve beni koridorda yürütüyor.

Beni çekmesine memnuniyetle izin verdim. Bu sabah her şey farklı görünüyor. Aynı insanlar, aynı sahil, aynı berrak gökyüzü, sıcak güneş ve mavi, parlayan okyanus. Ama artık kendimi evime izinsiz giren bir yabancı gibi hissetmiyorum. Tam olarak rahat değilim. Asla eskisi gibi hissetmeyeceğimi biliyorum. Ama Fadrique ile konuşmak içimde bir şeyleri değiştirdi. Acımın pürüzlü kenarlarını zımparaladı. Burası sadece Cari'nin öldüğü sahil değil. Burası ondan önceki yıllarımı onunla oynayarak geçirdiğim yer. Ona eziyet ederek. Ona öğreterek. Onunla birlikte büyüdüğüm yer.

Bu yüzden Emissa şaka yaptığında artık gülümseyebiliyorum. Kendimi zorluyormuşum gibi hissetmeden sohbetlere katılabiliyorum. Ve iyileşme sürecimi gerekçe göstererek herkesle birlikte egzersiz yapmak için yalvardığımda kendimi o kadar da yalnız hissetmememin nedeni de bu.

Sürpriz bir şekilde, bir süre sonra, diğerleri koşmaya devam ederken Indol gelip yanıma oturuyor. Altın kumların üzerine uzanıp güneşin tadını çıkararak izliyoruz.

"Buraya gelmeyeli ne kadar oldu?"

Hâlâ ışıltılı sulara bakarak soruyu boş boş soruyor; ani ama kafamı karıştıracak kadar da sıradan.

O zaman ne demek istediğini anlıyorum ve kalbim sıkışıyor.

"Birkaç gün." Paniğimi görmesine izin vermeyerek ona şaşkın bir bakış atıyorum. "İki sabahtan beri buraya inmedim."

Yan tarafa dönerek bana bir bakış attı. "Kastettiğim bu değildi Vis. Ama sanırım sen bunu biliyorsun."

Cevap vermiyorum, yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirmeye devam ediyorum. Belli ne düşünürse düşünsün -ya da başkası- İdol Üç'teki en zeki öğrenci. Sadece bunu Belli'nin yaptığı gibi dile getirmiyor. Ve çok *güler yüzlü*, yakışıklı, atletik ve rahat biri. O kadar doğal bir şekilde popüler ki kimse onun da zeki olduğunu düşünmek istemiyor.

"Buraya ilk geldiğimizde nasıl göründüğünü gördüm," diye tembelce devam ediyor Indol, sırtına dönüp gözlerini kapatarak sabah güneşini içiyor. "Ne kadar iyi bir oyuncu olduğun önemli değil. Eve dönmekle ilgili saklayamadığın bir şey var."

"Ev mi?" Zorla kıkırdıyorum. "Sana nerede büyüdüğümü söyledim. Buradan çok uzakta değildi," diye izin veriyorum, "ama buraya hiç gelmedim."

"Belli etmemekle iyi yaptın. Ama geçen gece Emissa'nın nerede olduğunu duyduğunda yaşadığın panik dışında? Uçurumun üstündeki yollarda bakmadan yürümeyi bırakmak isteyebilirsin. Orada herkesin ne kadar temkinli olduğunu fark etmedin mi? Çürüyen tanrılar, bir düşüş sizi öldürebilir. Ama sen hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Bir de saray var. Nereye gittiğini bilmiyormuş gibi davranıyorsun ama ben anlıyorum. Kapılardan geçiş şeklinle ilgili bir şey. O yerin her santimini biliyorsun." Geriniyor. "Bana yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun."

Indol boynunu bükerek iki kızın daha fazla yaklaşp yaklaşmadığını kontrol ediyor. Konuşuyorlar, bize hiç dikkat etmiyorlar. "Bakın, ne olduğunuzu bilmiyorum. Kraliyet ailesinin bir arkadaşı belki? Danışmanlarından birinin oğlu? Ama eğitim aldığın akıllı olan herkes için açık. Hiçbir yetim bu kadar ileri gidemez." Başını sallıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Bakışları yoğun. "Tam olarak umurumda değil. Bilmek istediğim, neden bu konuda yalan söylediğin?"

Zihnim acele ediyor. Kendinden çok emin: İnkâr edersem işleri daha da kötüleştiririm. Ve benim gerçekte kim olduğuma dair en ufak bir fikri bile yok.

"Buraya geldiğimizde herkesin ne dediğini duydun. Yaptıkları şakaları duydun." Yüzüm kızarıyor ama neyse ki utanç ve öfke arasındaki fark her zaman belli olmuyor. "Böyle bir yerden geldiğimi bilirlerse beni kim ciddiye alır ki? Hayatımın geri kalanında onlar için bir barbar olurum." Ses tonuma toplayabildiğim kadar küçümseme katıyorum.

Bunu dün yapabileceğimden emin değilim. Kendi evimi, kendi insanlarımı küçümsüyormuş gibi yapmak canımı acıtıyor. Ama bir rol oynuyorum. Fadrique'nin dün gece bir noktada söylediği gibi, ailem de bunu isterdi. Her şeyin farklı olmasını dilerlerdi ama yine de benim için bir yaşamı asil bir ölüme tercih ederlerdi.

Indol haklı olduğunun kanıtlanmasından son derece memnun görünüyor. Bu iyi bir şey. Bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünürse, başka yerde soru sormaz.

"Merak etmeyin. Sır tutma konusunda oldukça iyiyimdir," diyor sonunda. "Doğru koşullar altında."

"Ben de öyle," diyorum anlamlı bir şekilde.

Indol bir an için anlamadı. Sonra benden Emissa'ya bakıyor, sonra tekrar geri dönüyor.

Hafifçe inliyor ve başını sallıyor.

Diğerleri bize katılana kadar bir daha konuşmadık.

Suus'a döndüğüm ilk günlerin acımasızlığından sonra, sonraki üç hafta nispeten huzur içinde geçti.

Emissa, Indol ve Belli ile eğitim zorlayıcı olmaya devam ediyor; özellikle akademik olarak, konu şimdiye kadar maruz kaldığım her şeyden daha ileri düzeyde. Genellikle İrade kullanmanın teknik özellikleriyle ilgili, çoğu zaman daha önce hiç duymadığım kavramlara atıfta bulunuyorlar. İlk birkaç gün boyumu aştığını hissettim. Sadece Emissa akşamlarını benimle geçirdiği ve bazen yetişmeme yardım ettiği için, kendi başıma idare edebileceğimi hissetmeye başlıyorum.

Geçmişle olan tüm barışıma rağmen, Emissa delirmememin sebebi. Saray koridorlarında gülümseyerek yürüyebilmemin sebebi o. Bu ayrılmaz olduğumuz anlamına gelmiyor -bazen yalnız çalışmayı seviyorum ve bazen o benim yerime Belli veya Indol ile çalışmayı tercih ediyor- ama *birlikte olduğumuzda, birlikteyiz*. Doğal olarak, bilinçsizce birbirimize doğru çekiliyoruz. Bütün gün konuşuyoruz ve akşamları birbirimizin arkadaşlığından başka bir şey istemiyoruz. Dikkat dağıtmaktan daha fazlası. Her yerde olduğu gibi burada da bana hâlâ ilerlediğimi hissettiriyor.

Diğerlerinin şakaları, ilişkimizi gizlemek için gerçek bir girişimde bulunmadığımızı gördüklerinde kısa sürede azalıyor. Belli bir noktada Indol'ün ilgisine karşılık vermediğini fark ediyor ve zarif bir şekilde soğuk arkadaşlığa geri dönüyor. Emissa'ya Belli ile Callidus arasında bir şey fark edip etmediğini soruyorum; o da ilk başlarda bir şeyler olabileceğini ama kimsenin dikkatini çekecek kadar bariz olmadığını söylüyor. Bu konuşma bana arkadaşlarımın tatil boyunca nasıl olduklarını merak ettiriyor. As

Emissa ile ne kadar eğlensem de Callidus ve Eidhin ile geçirdiğim günleri de zlyorum.

Bir parçam bu his karşısında huzursuz olmaya başladı. Bu yıl bittiğinde, planımız onlardan hiçbirini bir daha görmemek olacaktı.

Çoğunlukla şehirden uzak duruyorum: ilk deneyimimizden sonra diğerleri de aynısını yaptığı için yeterince kolay. Ancak son günümüzde, öğleden sonra kaybolurken, bir gezintiye çıkmaya karar veriyorum. Niyetimi tam olarak anlayamadan ayaklarım beni limana doğru götürüyor. Güneş bulutsuz bir gökyüzünde alçakta, altından çok turuncu. Suyun üzerinde parlak.

Ve sonra tavernaya giriyorum.

İçerisi sessiz. Bir ay önce diğerleriyle birlikte buraya geldiğimde de böyleydi. Uzak masalardaki müşterilerin birkaç bakışını yakalıyorum ama onlara aldırmıyorum. Pencere kenarına oturuyorum. Limana doğru bakıyorum. Will'in kullandığı bir gemi, dalgaları yararak uzatılmış rıhtımdan uzaklaşıyor. Onu görmezden geliyorum. Daha uzaktaki, yelkenlerini amış küçük teknelere odaklanıyorum. Her şey değişmemiş.

Yaklaşık yirmi dakika sonra omzumdan gelen bir hareket beni hayallerimden uyandırdı. Bu Menendo, ilk gün bizi dışarı atan iri yarı barmen. Ona baktım. Fadrique'in söylediklerine rağmen, hâlâ gitmemi söylemesini bekliyordum.

İri adam bakışlarıma cevap vermiyor. Sadece önüme bir tabak ve iki koydu. İstiridye, yengeç, ıstakoz. Kupamdaki şarabın tatlılığını koklayabiliyorum. Babam kralken sarayda görebileceğim kadar güzel bir yemek. Suus'ta geleneksel bir kral ziyafeti.

Menendo tek kelime etmeden ayrılıyor. Okyanus zerindeki i gözlemci bakışlarıma devam ediyorum ve yemek yiyorum. Dimidius'un sağlayabileceğinden çok daha iyi bir yemek. Mkemmelik için hazırlanmış. Tıpkı yıllar önce yiyebileceğim gibi. O anda kendimi son bir aydaki herhangi bir noktadan daha rahat, daha evimde hissediyorum.

Acele etmem. Yemeğin, manzaranın tadını çıkartıyorum. Tekrar halkımın arasında olma hissinin. Güneş batıyor, gökyüzüne mor ve altın rengi püskürüyor.

ıktığımda bara doğru yürüdüm. Fadrique'in istifinden aldığım paraları cebimden çıkarıp tezgha bastırıyorum. Ben tıkladıka

Onları yere koy. Babamın gümüşteki gölgesi.

Tek kelime etmeden, arkama bakmadan gidiyorum.

Saraya giden uçurumun kenarındaki patikada dolaşırken temiz hava ve tuz kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Buna ihtiyacım vardı. Bu aya ihtiyacım vardı, buraya dönmeye ve evimi son bir kez görmeye ihtiyacım vardı. Ama artık bitti. Üçüncülerle rekabet edebilme yeteneğim konusunda kendimi daha rahat hissediyorum, ancak giderek daha fazla farkına varıyorum ki ilerlemem bir engel teşkil edecek. Yeterince iyi olmadığım için değil - ki öyleyim - ama en azından diğerlerine göre, Üç'e ayak uyduramayacak kimse yok. Pozisyonlarını gasp etmeme izin verecek yetenekleri olan kimse yok.

Dördüncü sınıfın zirvesinde kalmaya devam etmekten daha fazlasını yapmam gerekecek. Herkesin dikkatini çekmek için bir şeyler yapmam gerekecek.

Ve bunu nasıl yapacağımı yakında öğrenmem gerekecek çünkü yarın Akademi'ye geri döneceğiz.

Ve şimdi Iudicium'a üç aydan az bir süre kaldı.

LIX

SON SUUS'UN ufukta kaybolmasından saatler sonra, ikinci ve muhtemelen son kez ayrılmak beni hâlâ boşlukta bırakıyor.

Bu, üç buçuk yıl öncesinden farklı bir üzüntü. O zamanlar suyun ötesinde görebildiğim tek şey ailemin kaybı, kız kardeşimin ölümü ve peşime düşmeye hazırlanan insanlardı. Tüm dehşet, kalp ağrısı ve başarısızlık. Bu sefer, bundan çok daha fazlası var. Bu evimden kaçmak değil. Ona elveda demek.

Bu sefer Suus'u gerçekten kaybetmişim gibi hissediyorum.

Transvect ile Akademi'ye dönerken sessiz ve düşünceliyim. Emissa omzumda uyukluyor. Ara sıra Indol'u göz ucuyla beni izlerken yakalıyorum ama onu görmezden geliyorum. Geçtiğimiz ay boyunca etkileşimlerimiz son derece dostane oldu. Sanırım konuşulmayan bir anlayışa vardık.

Biz vardığımızda çoğu öğrenci çoktan Akademi'ye dönmüştü. Etraf cıvıl cıvıl. Girişteki Will kafesinden geri yürürken bir aşinalık hissi var, ama Suus'tan sonra eve döndüğümü sanmıyorum.

Az sayıdaki eşyayı odama geri attıktan sonra, Callidus'u kütüphanenin bir köşesine kapattım.

"Vis!" Callidus beni fark etti ve el sallayarak yanıma geldi. "Kutlama yapmak için bir nedenimiz olduğunu duydum?" Ona boş boş bakıyorum ve sırtışı genişliyor. "Sen ve Emissa mı? Derinliklerden romantik bir kahramanlıkla kurtarılmamız mı? Gece boyunca birlikte mahsur kaldınız, birbirinizi sıcak tutmak için sadece birbiriniz var, kıyafetleriniz sıırıslıklam-"

"Pekâlâ. Pekâlâ. Bu kadar yeter." Sır olmamasına rağmen, acele ederken bile gülüyorum. "Bunu nereden duydun?"

"Quintus Dolivus zirve için oradaydı. Anax in Five onun oğlu. Geçtiğimiz haftadan bu yana herkes bunu biliyor."

"Tanrıların mezarları." Başımı sallayıp karşımdaki sandalyeye oturuyorum.

"Yani." Callidus arkasına yaslanıyor, parmaklarını birbirine geçirirken hâlâ gülümsüyor. "Bana *her şeyi* anlat."

Ona son bir ayımı anlatıyorum ama elbette pek çok detayı geçiştiriyorum. Kısmen en ilginç hikâyeler anlatamadıklarım olduğu için, kısmen de bu konuda konuşmak hâlâ çok acı verdiği için. Benim suskunluğuma rağmen Callidus her şeyi içine çekiyor. Eğlenceye aç olduğu izlenimine kapılıyorum.

"Peki ya sen?" Sonunda anlatımın sonuna gelerek soruyorum.

"Çok keyifli bir ay oldu... *bu*." Boş kütüphanenin etrafında geniş bir hareket yapıyor.

"Yani ailen fikrini değiştirmede mi?"

"Hayır." Şu anda bile acının Ricker'ını görebiliyorum. Hızla devam ediyor. "Ama en azından bu sayede ortak dostumuz Eidhin'i biraz daha yakından tanıma fırsatı buldum. Aslında çok yakında benimle burada buluşacaktı. Ortak dili oldukça iyi ilerliyor. Sanırım senden çok daha iyi bir öğretmen olduğum için," diye ekliyor alçakgönüllülükle.

Kıkırdıyorum. Hem Eidhin hem de Callidus tatil boyunca Akademi'de kalmayı planlıyorlardı -Eidhin anlatmayı reddettiği nedenlerden dolayı, Callidus ise ailesi gelmemesini istediği için- ben de birbirleriyle biraz vakit geçirmelerini önerdim. Ayrılmadan önce bundan bahsettiğimde ikisi de bu konuda çok istekli görünmedi. Birbirlerinden kaçmadıklarını duyduğuma sevindim.

"Bu durumda," diyorum aniden, "Eidhin'in sabahları bize katılmasına karşı çıkar mısın?"

"Hiç de değil." Callidus'un yüz ifadesi sinsî. "Neden? Akşamlarınız için başka planlarınız mı var?"

"Labirent'te koşmak istiyorum." Kaşını kaldırıyor ve ben de yenilgiyle iç çekiyorum. "Emissa ile." Onunla daha rahat bir ortamda vakit geçirmeyi tercih ederdim ama Ulciscor'un ultimatomu üzerimde baskı yaratıyor. Ve elimdeki her saniyeyi kendimi geliştirmek için kullanmam gerekecek çünkü ne kadar çabalsam da kubbeye dönmeden onu tatmin etmenin bir yolunu bulamıyorum.

"Labirent'te koş. Elbette," diyor Callidus neşeyle. Eğlenerek başını sallar. "Başka haber yok mu? Başka kahramanca eylemler, başka hikayeler yok mu?"

Sen yokken bilmem gereken cüretkâr bir romantizm mi?"

Homurdanıyorum. "Belli'nin bir ya da iki gün boyunca Indol'e sarılmasını saymazsanız tabii."

Tepkisini izliyorum, yoksa kaçırabilirdim. Yüzündeki ifade kaybolmadan ve bana kayıtsızca bakmaya başlamadan önce bir anlık üzüntü duyuyor. "Garip mi?"

"Indol için. Belli sonunda mesajı aldı."

"Ah." Bakışları dağılıyor. Uzun bir süre başını sallıyor, kendini toparlarken sessizlik uzuyor. "Anladığım kadarıyla onun hayatını da kurtarmamış?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Onu dikkatle izliyorum. Açıkça.

"Ne?" Bakışlarımı fark edince kaşlarını çatıyor ve yanakları kızarıyor.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Ona sabit bir şekilde bakmaya devam ettiğimde kaşları çatılıyor. "Söyleyecek bir şey yok."

Ellerimi onaylarcasına kaldırıyorum ve konuşmanın devam etmesine izin veriyorum.

Sonunda Eidhin geldi, Callidus'la oturduğumu görünce neredeyse bir selamlama olarak yorumlanabilecek bir şekilde homurdandı. Bir sandalye çekti. "Dönmüşsün."

"Öyleyim."

"Emissa ile birlikte olduğunu duydum."

"Öyleyim." Ona bakıyorum. Ortak dil konuşuyor, kelimeler biraz duraksıyor ama yeterince akıcı. Belki de Callidus abartmıyordu.

"Tam zamanında." Callidus'a bakar. "Eee?"

"Hepsi doğru. Onu kesin bir ölümden kurtardım," diyor Callidus neşeyle.

Eidhin, Callidus'un yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüz ifademi kontrol ediyor ve kaşlarını çatıyor.

"Tamam. Sonra öderim." Kalın bir kitabı aramızdaki masaya vuruyor.

"Başlayalım mı?"

"Gerçekten olup olmadığına bahse girer misin?" Eğlenmeli miyim yoksa kızmalı mıyım bilemiyorum.

"Eidhin sana benim kadar güvenmiyor."

Eidhin Callidus'a ters ters bakıyor, Callidus da bana dönmeden önce gülerek ona bakıyor. "Senin yanında da hep böyle suratsız mıdır?"

"Her zaman."

"O olmak çok yorucu olmalı."

"Seni anlayabiliyorum," diye homurdanıyor Eidhin.

"Biliyorum," diye cıvıl cıvıl yanıtıyor Callidus. "Asıl soru, siz olmanın neden yorucu *olmadığını* açıklayabilir misiniz? Ortak bir dille?"

"Birazdan ne kadar yaralı olabileceğinizi açıklayabilirim."

"Bu çok hoş," diye araya giriyorum sırtarak.

Dostça atışmalar bittikten sonra bir süre daha sadece konuşuyoruz ve Eidhin ile Callidus arasında rahat bir uyum olduğu hemen anlaşılıyor. Eidhin'in ortak dilinin de önemli ölçüde geliştiğini görmekten memnunum.

"Unutmadan-Eidhin, sabahları Callidus'la birlikte senin Ortakdil'in üzerinde çalışsak sorun olur mu?" Birden aklıma geldi.

"Bu bir olurdu." Gözleri kısıldı. "Neden?"

Callidus yardımsever bir şekilde, "Emissa'yla birlikte *Labirent'te koşmayı* planlıyor," diyor.

"Ah. Labirent'te koşmak. Anlıyorum," diyor Eidhin, yavaşça başını sallayarak ve yeni bir örtmeceyi dener gibi bu ifadeyi söylüyor. Ben gözlerimi devirirken Callidus yarı boğuk bir kahkaha atıyor.

İkisinin birkaç iğnelemesine daha katlanıyorum ama çok geçmeden yemek zili çalıyor. Birlikte yemekhaneye doğru yürüyoruz. İçeri girdiğimde öğrencilerin çoğu meraklı ve zaman zaman da şaşkın bakışlar atıyor. Görünüşe göre Callidus, Suus'taki başarılarımın geniş çapta yayılması konusunda abartmıyordu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğim için muhtemelen abartmış da olabilir.

Aval aval bakanları görmezden geliyorum, Dördüncülerle oturuyorum ve sonraki bir saati etrafımda dolanarak ve zamanımın çok kısaltılmış versiyonlarını anlatarak geçiriyorum. Diğerlerinin molasının nasıl geçtiğini kibarca sorma çabalarım başarısız oluyor. Üst kattaki masada Emissa'nın beni izlediğini görüyorum. Omuz silkiyorum, o da bana sempatik bir hayıflanmayla karşılık veriyor.

Yemek sırasında sadece Aequa sessiz, diğerleri tarafından küçümseniyor. Uzakta geçirdiğim bir ay ona olan öfkemi yatıştırdı ve onu da sohbete dahil etmeye çalışıyorum ama bu nadiren işe yarıyor.

Zil tekrar çalana kadar sorgulamalara katlanıyorum, yarın dersler başladığında herkesin merakının çabucak geçeceğini bilmekten memnunum. Callidus ve Eidhin ile de konuşabildiğim için memnunum.

Akademi'ye geri dönmek tam olarak iyi değil ama arkadaşlarımı tekrar görmek güzel.

Labirentten yatakhaneye doğru yürürken hâlâ hafif terliyorum, alnım gecenin okyanus esintisine karşı serin.

Ruh halim iyimser. Kısmen, Emissa'yı gördükten sonra neredeyse her zaman olduğu için; Akademi'nin çevresinin aramızdaki şeyleri değiştirebileceğinden endişe ettiysem - yemeklerde birbirimizle oturamamanın küçük rahatsızlığı dışında - o zaman şimdi bunun olmadığından emin olabilirim.

Ama bunun nedeni, onunla pratik yapmanın beni daha iyi olmaya zorlayacağına her zamankinden daha fazla inanmam. Callidus ve Eidhin geçmişte yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama onun Labirent'te neredeyse her gün geçirdiği aylara sahip değiller. Benden önemli bir farkla daha iyi. Bir akşamdan sonra bile bana geliştirebileceğim pek çok yol gösterdi.

Düşüncelere o kadar dalmışım ki Callidus'un yatakhanenin gölgelerinden sıyrılan şeklini neredeyse yoluma çıkana kadar göremiyorum.

Ben şaşkınlıkla dururken o bana sırtıyor ama yüz ifadesinde bir parça gerginlik var. Yüzünde yabancı görünen bir belirsizlik. Başını tekrar yakındaki park alanına doğru eğiyor. "Selam, Vis. Konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Yatakhaneden uzaklaşmaya başlıyoruz. Saat geç olduğu için etrafta kimse yok ama Callidus binadan iyice uzaklaşıp etrafımız ağaçlarla çevrilene kadar başka bir şey söylemiyor. Meraktan yanıyorum ama konuşmasını bekliyorum.

Sonunda iç geçiriyor ve direğe monte edilmiş fenerlerden birinin altındaki bir bankı işaret ediyor. Oturuyoruz.

"Bak. Vis. Sana söylemek istediğim bir şey var." Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, önündeki yere bakmadan önce karanlığa bakıyor. "Belli hakkında."

Şaka yapma isteğime direniyorum. Sözlerinde bir ağırlık var.

Callidus'un dudağı hayal kırıklığıyla kıvrılır; düşüncelerini toparlarken bir sessizlik daha olur, açıklamasını yapmak için bir bahane arar gibi etrafına bakar.

Yalnızız ama. Kimsenin duyma ihtimali yok.

"Birinci trimesterden üç ay önceydi." Tekrar yere bakmaya başladı. "Buraya gelen birkaçımız birlikte eğitime başladık. Belli, Iro, Axien, Sianus ve ben. Babam organize etti, onları villamıza davet etti. Bunun faydalı olacağını düşündü. Hem ilerlememiz için bir yol, hem de Senato sınırlarının ötesinde bazı bağlar kurmamız için."

"Mantıklı." Sianus, Callidus gibi bir Yönetim ailesinden ve Iro da Din ailesinden. Axien ve Belli'nin de Askeri aileden olması makul bir karışım.

"Öyle." Callidus başını sallar. "İyi. Eğlenceliydi, ilk birkaç ay için. Hepimiz iyi anlaşıyor gibiydik. Kız kardeşlerim bile onların etrafta olmasından hoşlanıyordu. Ve Belli..." Kızarıyor, dişlerini sıkıyor. Bir sonraki kısmı kabul etmekte zorlanıyor. "Belli ve benim herkesten daha iyi anlaştığımızı sanıyordum. En azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum ve..." Anı, alaycı bir kahkaha atıyor.

"Ondan hoşlandın."

"Çürüten tanrılar, evet. Aşık olduğumu sanıyordum." Söylemesi hâlâ zor sözler olduğu açık, ama yine de bunları açık yüreklilikle söylüyor. "Aptalcaydı, biliyorum. Geriye dönüp baktığımda, hala inanamıyorum..." İç çekiyor. "Her neyse. Akademi'deki ölümleri öğrendim -bir süre önce sana bahsettiklerimi- ve Belli'yi uyarmaya çalıştım ama bana inanmadı. Bu yüzden Akademi başlamadan birkaç hafta önce bazı kanıtlar aldım."

Gözlerimi kapatıyorum, yarım bir irkilmeye. Parçalar yerine oturuyor. "Babandan özel, Vasiyet mühürlü belgeleri çaldın. Yönetimden. Bu..." İnançsızlıkla alnımı ovuşturuyorum. "Bunun için kendini bir *Sapper*'da bulabilirsin."

"Oh. Gerçekten mi? Uyarı için teşekkürler."

Özür dileyerek elimi sallıyorum. "Peki ne oldu?"

"Tam olarak hayal ettiğiniz şey. Ona belgeleri ben verdim. Onu etkilemeye mi çalışıyordum yoksa gerçekten kendini öldürtebileceğinden mi endişeleniyordum hala bilmiyorum. Ama ona güvendim. Belgeleri okumasını ve ertesi gün bana geri vermesini söyledim, böylece onları değiştirebilirdim. Kimse onları arayacak değildi ama birkaç günden bir şey olmazdı."

"Ve onları sakladı mı?"

"Ve onları sakladı." Callidus'un yüzü sadece bu anıyı hatırlayınca bile solgunlaşıyor. "İlk birkaç haftadan sonra Yedi'ye düşmezsem, onları bana vereceğini söyledi."

babasına devretti. Bu benim için sadece bir kabus olmazdı," diye ekliyor ve neredeyse anlamam için yalvarıyor. "Babamın Senato'daki itibarını yerle bir ederdi. Ailemin adını da. Hatta onların da sonu Sappers olabilirdi. Yönetim bu tür bilgilerin yanlış yollara sapmasına pek hoş bakmaz."

"Öyle olduklarını sanmıyorum." Bilgi, *özellikle de Nüfus* Sayımı ile ilgili bilgi, Yönetim'in güç kaynağıdır. Callidus keşfedilmenin olası sonuçlarını abartmıyor. "Yani bunca zamandır bunu senin üzerinde mi tutuyordu? Çünkü... senin onun için bir tehdit olduğunu mu düşünüyor?"

"Kısmen. Eğer orada kalsaydım, Üç'ün dibinde olacaktı. Ama hepsi bu değildi." Callidus'un sesi alçak. "Bilgi almak için bana baskı yapıyordu. Son birkaç aydır giderek daha fazla. Ona bilgi vermeyeceğim," diye beni temin ediyor, "ama giderek daha da cesaretleniyor. Daha tehditkâr. Henüz o belgeleri kimseye göstermesi mantıklı değil - onun parmağı altında olmak, bir yerlerde bir Sapper'da olmaktan daha iyi - ama bir şey olursa, babam hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa..." İzini sürüyor.

Onu izliyorum, onun için duyduğum öfke ve üzüntü midemi bulandırıyor. Dehşete düşmüş. Bunu iyi saklıyor -aslında inandığımdan daha iyi- ama içinden çıkamayacağı bir durumda. Ya da kontrol etmenin bir yolunu.

"Baban biliyor mu?"

"Tanrıların mezarları,
hayır."

Başımı salladım. Ses tonu her şeyi anlatıyor: Babasına söylemenin bir faydası olmayacak. "Pekâlâ. Pekâlâ. En azından senden daha zeki olduğumu bir kez daha kanıtlamış olduk."

Bir duraksama oluyor ve sonra Callidus yumuşak bir kahkaha atıyor. Sonunda bana baktı. "Daha az kalbe sahip olmayı daha fazla zekayla bir tutma."

"Dürüst olmak gerekirse, kararları kalbinin verdiğiinden emin değilim." Ona yarım bir sırıtış attım. "Şimdi soru şu: Bunu nasıl 1x yapacağız?"

"Bunun 1 katı yok." Hüzünlü, o anki mizah anlayışı kaybolmuş. "Olaydan bu yana her gün bunu düşündüm ve sadece... Bir çözümü olduğunu sanmıyorum."

"Belgeler burada olurdu. Onları evinde tutma riskine girmezdi."

"Sanırım öyle. Aksi takdirde, eğer bunu babama itiraf edersem, o bir şey yapamadan onları geri almanın bir yolunu bulabilir."

"Yani yakınlarda bir yerde. Yine de güvenli."

"Muhtemelen kızların yatakhane. Üst Roor'da." Callidus yüzünü buruşturur. "Nereye bakacağımı bilsem bile oraya gizlice giremem. Biri beni görür. Sonra da kovulurum ki bu Yedi'de olmaktan daha kötü. Ve *sonra* Belli yine de belgeleri yayınlar, çünkü onun için hiçbir değerim olmaz."

"Hmm." Belli'yle geçirdiğim zamanı düşünerek arkama yaslanıyorum. Onun hakkında bildiklerimi. Callidus haklı: tam olarak nerede olduklarını bilsek bile gizlice girip belgeleri geri çalamayız. Ve Emissa'dan Belli'nin özel eşyalarını karıştırırken yakalanmanın sonuçlarını göze almasını isteyemem. Yine de. Herkesin zayıf yönleri vardır ve Belli de bir istisna değil. "Bir şeyler buluruz."

"Teşekkürler, ama yapmazsak üzülme. Bu senin yükün değil." Callidus gülümsemeye zorlar. "En azından sana söyleyecek taşları bulduğuma sevindim. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Sana birkaç kez söylemek istedim ama anlamsız geldi."

Kendi sırlarımın yarattığı huzursuzluğu bastırıyorum. "Özür dileycek bir şey yok."

Ondan sonra bir süre daha konuştuk. Belli ki konu Callidus için hâlâ taze ve ben konuyu kapattığımda her şeyden çok rahatlamış görünüyordu ama öylesine. Arkadaşımdan gergin itiraflarından sonra gevşemesi için bir yol.

Çok geçmeden ayağa kalkacağız. Dersler yarın yeniden başlıyor ve benim uyumam gerekiyor; bu son hamle için enerjimin her zerresine ihtiyacım var. Teorik olarak, Iudicium'a kadar herhangi bir zamanda Üçüncü Sınıf'a yükseltilebilirim. Ancak yaklaştıkça, Praeceptor'ların bir değişiklik yapmaya karar verme olasılığı azalıyor. Eğer ilerleyeceksem, bunun yakında olması gerekiyor.

Yine de, merdivenlerden odama çıkarken Callidus'un durumu üzerine kafa yorarken buluyorum kendimi. Bu kadar dikkatsiz olabildiği için üzgünüm - kendisini zaten yeterince cezalandırdığını bildiğim için onu suçlamadım- ama Belli'ye onu böyle savunulamaz bir duruma soktuğu için çok daha fazla kızgınlım.

Uyumak için uzandığımda aklıma bir şey geldi. Bir süredir aklımda olan bir fikirdi, ama düşünmek için çok riskliydi. Gerçi şimdi daha fazla risk var. Üç'e ilerle ve Callidus'a yardım et. İkisini de yapabilmemin bir yolu olabilir.

LX

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTAYI planımın çeşitli yönleri üzerinde düşünerek, en pürüzlü yanlarını düzeltmeye çalışarak, işe yaraması için tam olarak neleri riske atmam gerektiğini tartarak geçirdim. Sonunda, olabildiğince kararlı bir hale geldim.

Ama bunu tek başıma yapamam.

"Bir iyilik isteyeceğim." Emissa ile Labirent'e doğru yürüyorum.

Geziniyor, gerçekten. Kolu benimkine dolandı.

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

"Sanırım üçüncü sınıfa girmenin bir yolunu buldum."

"Sana *bu* konuda yardım etmek isteyeceğimi düşündüren nedir?"

Kalçamla ona hafifçe vuruyorum. "Lütfen. Bütün gün beni görmenin cazibesi çok güçlü ve bunu sen de biliyorsun."

Dramatik bir şekilde iç geçirir. "Peki. İlgileniyormuşum gibi davranalım." Hâlâ gülümsüyor ama sesine samimiyet karışıyor. "Scitus'un Sianus'u düşürmesi için ciddi bir ikna çalışması yapman gerekecek. Seni Suus'ta duyduğundan beri iki kat daha fazla çalışıyor."

"Sianus değil. Belli."

Emissa sadece bir saniyeliğine yavaşlar, açıkça savrulmuştur. "Dinliyorum."

Ona planımı özetliyorum, yalnızlığımıza rağmen sesimi alçak tutuyorum; neredeyse Labirent'e varmak üzereyiz ama gecenin bu saatinde görünürde kimse yok. Emissa kaşlarını çatarak dinliyor, hiçbir noktada ikna olmuş görünmüyor.

"Bu iyi bir plan değil," diyor işim bittiğinde. "İşe yarayacak."

"İşe yarayabilir. Belki. Biraz şansla. Ve eğer gerçekten düşündüğün kadar iyiysen."

"Bu riske değer."

"Sen öyle diyorsan." Duruyor, eğiliyor ve beni nazikçe öpüyor. "Ama evet. Elbette yardım edeceğim."

Aptalca ona bakıyorum.

"Teşekkürler." "Ne zaman yapmak istersin?"

"Yarın. Akşam yemeği." Geciktirmenin anlamı yok.

"Hazır olacağım."

Yürümeye devam ediyoruz. "Bir şey daha var. Belli..." İç çekiyorum. "Belli'de Callidus'a ait bir şey var. Sana ne olduğunu söyleyemem," diye sormak için ağzını açtığı anda ekliyorum, "ama onu geri almak için bunu kullanmayı deneyeceğim."

Beni inceliyor. "İşte bu yüzden Sianus'u geçmeye çalışmak yerine kumar oynuyorsun." Bunu öyle bir hayal kırıklığı ve sevgi karışımıyla söylüyor ki bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. "Umarım senin gibi bir arkadaşına sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "O da benim için aynısını yapardı."

"Yapardı," diye gönülsüzce kabul eder. Bu sefer hiç olmadığı kadar sevecen.

Ona sırtıyorum ve Labirent'e doğru yola çıkıyoruz.

EMISSA VE BEN ertesi akşam yemekhaneye ERKEN GELDİK. Etrafta başka kimse yok; akşam yemeğinin servis edilmesine daha yarım saat var. Genellikle Üçüncü Sınıfın masasında duran Vakıf tahtasını alıp bir kat aşağıya, benim masama getirdikten sonra karşılıklı oturduk.

"Bundan emin misin?" Parçaları yerleştirirken sessizce söyledim. "Yardım ettiğini anlayacak."

Emissa neşeyle, "Eğer onu Üç'ten düşürürsen, zaten benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünecektir," diyor. "Ve Belli bunun onun için bir rekabet olduğu konusunda her zaman net olmuştur. Birisi rekabet etmeye çalıştığında pek şikâyet edemez."

Oynamaya başladık, aceleyle ya da yoğun bir şekilde değil ve Emissa'ya ezici olmasa da belirgin bir avantaj sağlamak için bilerek birkaç hata yapıyorum. Çok geçmeden diğer öğrenciler de gelmeye başladı. Diğer Dördüncü Sınıflar Emissa'ya şaşkınlıkla bakıyorlar, ama ne yaptığımızı görünce

kıbarca selam veriyorlar ve

kendi aralarında konuşuyorlar. Yine de ara sıra oyunun gidişatını kontrol ettiklerini görebiliyorum - özellikle de Aequa. Bir Üçüncüyü yenip yenemeyeceğimi merak ediyorum.

Belli'nin gelmesi için on beş dakika daha geçmesi gerekiyor, Iro da peşinden geliyor. Emissa ve ben onları görmemiş gibi davranıyoruz. Belli'nin tekrar bir kat aşağı inerken hareketlenmesi ve küçük bir kıpırdanma olması sadece bir dakika sürüyor.

Emissa'nın arkasında duruyor. "Tahtamızı aldın." Hafifçe sinirlenmiş.

"Vis ve ben herkes gelmeden önce bir oyun oynayabileceğimizi düşündük. Kusura bakmayın." Emissa bana doğru ısılt ısılt gülümsüyor. "Uzun sürmez."

Yüzümü ona dönüyorum, sonra kırmızı taşlarımdan birini kasten sağa doğru hareket ettiriyorum.

Oldukça akıllıca bir hareket. Alışılmışın dışında.

Belli'nin ayak parmaklarının üzerinde dengede durduğu ve bir kez daha Üçüncü Sınıf masasına geri çekilecekmiş gibi görüldüğü bir kalp atışı var.

Sonra tekrar yerleşiyor. Tahtayı inceliyor.

Emissa hamlemi inceliyor, sonra da oldukça tahmin edilebilir bir şekilde karşılık veriyor. Emissa'yı daha önce Belli oynarken görmüştüm ve o da diğer Üçüncülerin çoğu gibi: zeki, birkaç hamle sonrasını düşünebiliyor ve oyunun temellerini iyi anlıyor, ancak gerçek bir eğitim almış birine karşı hiç şansı yok.

Kırmızı bir parçayı iterek diğer ikisiyle aynı hizaya getiriyorum. Belli'ye bakmıyorum ama sıkılmış dişlerinin arasından nefesini bıraktığını duyuyorum, sanki böyle kötü bir hareket yüzünden beni azarlamaktan kendini fiziksel olarak alıkoymak zorundaymış gibi. İtiraf etmeliyim ki öyle. Üç hamle sonra Emissa piramidimi tamamen parçalayabilecek, hatlarımı kesecek ve gücümü feci şekilde zayıflatacak.

Yüzümden bir kızgınlık çizgisinin geçmesine izin verdim. Ona duyduğumu gösterdim ama bir şey söylemedim. Belli'yi diğer maçları izlerken gördüm. Kaçınılmaz olarak yorum yapıyor. Genellikle küçümseyerek. Bunun için beklemek zorundayım.

Uzun süre beklememe gerek yok.

İki hamle sonra, başka bir kötü oyun yapıyorum. Bariz bir oyun değil ama Emissa bu olasılığa karşı tetikte olursa yarım düzine tur içinde oyunu bitirecek bir oyun. Belli, Inger'ım taştan ayrılırken başını küçümseyerek

sallıyor. "Daha önce oynadığını söylediğini sanıyordum."

İçimden rahat bir nefes alıyorum -eğer maç o beni kışkırtmadan bitmiş olsaydı, bu işe yaramazdı- ona ters ters bakıyorum. "Güzel olmalı,

Aynı on beş kişiyi sürekli yenmenin sizi bir uzman yaptığını düşünmek."

Belli Rushes, beklediğimden daha fazla gözle görülür bir şekilde sinirlendi. Neredeyse tüm Dördüncüler'in utanmaz bir ilgiyle onu izliyor olması da pek yardımcı olmuyordur ve ben onun gerçekten gurur duyduğu birkaç şeyden birini küçümsemiş oluyorum. "Benimle oynama şansın vardı. Çok korktuğunu söylemiştin," diyor küçümseyerek.

Sırtımı dayadım. Elimle tahtayı işaret ettim, hoşnut görünmeye çalıştım. "Herkes ne kadar iyi olduğunu göstermek ister misin?"

"Vis." Emissa başını sallıyor. Gözle görülür bir şekilde beni uyarıyor.

Bu noktada küçük bir kalabalık oluşturduk. Köşede Nequias ve Scitus da konuşulanları duyamayacak kadar uzakta olmalarına rağmen bize bakıyorlar.

Belli tereddüt ediyor. Üç'teki ünü zekâsına dayanıyor ve doğru ya da yanlış, bunun büyük bir kısmı Vakıf'taki yeteneğine bağlı. Bu kendisi için kurduğu bir tuzak, çok zorladığı bir fikir. Sürekli kazandığı zaferler, üstün bir taktiksel zekaya sahip olduğunun, sınıftaki diğer herkesten daha güçlü bir stratejist olduğunun tartışılmaz kanıtı olarak görülüyor. Benim için bir kayıp utanç verici olurdu. Hatta belki konumunu bile etkileyebilir.

"Hayır, teşekkürler. Zamanımı harcamaya değmez," diyor çabucak toparlanarak. "Ayrıca. Zaten Emissa'yla oynuyorsun." Bana karşı kaybedeceğini düşünmüyor ama bunu riske atmayacak kadar da akıllı.

"Sorun değil. Kabul ediyorum. Nasıl olsa kazanacak." Sinirli bir şekilde taşları başlangıç pozisyonlarına geri koymaya başladım.

"Hâlâ zamanımı harcamaya değmez."

"Seni yenebileceğimden korkuyorsun." Bu yemleme uzun zamandır düşündüğüm bir şeydi. Sorun -bu fikri daha önce hayata geçirmeye çalışmamamın nedeni- Belli'nin gerçekten çok iyi *olması*. Genç yaşından beri oynuyorum, bu oyunu oynamış en iyilerden eğitim aldım ve onu yenebilmeliyim. Ama bu kesin değil.

Belli çekip gitmek ister gibi görünüyor ama şu anda bir kalabalık var. Geri çekilse bile, bunun er ya da geç gerçekleşecek bir yarışma olmasını sağlayacak kadar ilgi var. "Peki." Gözlerini deviriyor ve Emissa' n ı n az önce boşalttığı sandalyeye oturuyor. "Şu işi çabuk halledelim."

"Praeceptors!" İro, onları izleyen ama mesafelerini koruyan Scitus ve Nequias'a işaret ediyor. "Bu ilginizi çekebilir. Vis ve

Belli Foundation'da oynayacak."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Praeceptor'lardan en az birinin aktif olarak ilgilenmesine ihtiyacım vardı -Emissa kendileri araştırmazlarsa onları çağıracaktı- ama Iro burada utanacağımı düşünüyor.

"Bu ilginç olacak," diye onaylıyor Scitus, masaya gelirken kollarını kavuşturmuş. "Vis, senin oynadığını bilmiyordum."

"Biraz, Praeceptor."

Nequias bana ters ters bakıyor. "Bu Belli'nin yeteneğini boşa harcamaktır." Bu sert, ela gözlü adamla nadiren iletişim kurarım ama benden hoşlanmadığını hiçbir zaman gizlemedi.

"Sanırım göreceğiz," diye yanıtlıyor Scitus, devam etmemizi işaret ederek.

Çok geçmeden taşlar başlangıç piramitlerine dizildi, benim kırmızım onun beyazına karşı kare şeklinde dizildi.

"Biliyor musunuz? Bunu adil hale getirmeliyiz," diyor Belli, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Tahtadan bir parça alabilirsiniz. Bedavaya. Aksi halde kendimi iyi hissetmezdim."

Bir kahkaha tufanı kopuyor ve ben bir panik atağı hissediyorum. Bir önlem alıyor, dezavantajlı bir şekilde başlamasına izin vererek gerçek bir rekabeti önlüyor. Zekice bir hamle.

Kendime geldim. Omuz silktim, uzandım ve kendi parçalarımın birini çıkardım.

Kalabalıktan yine kahkahalar yükseliyor ama bu sefer biraz inanmaz bir şekilde, sanki Belli'nin yeteneklerini hiçe saymama şaşırmış gibi. Nequias homurdanıyor ve Scitus bile sadece iç çekip başını sallıyor.

"Bu benim zamanıma değmez." Belli'nin yüzü de bukleleri gibi kıpkırmızı. Tüm ilgiye rağmen kalkıp gitmek üzereymiş gibi görünüyor.

"O zaman neden üzerine kazık çakmıyoruz?" Az önce elime aldığım kırmızı taşı bir elimden diğerine geçirerek soruyorum.

"Ne gibi?" Bu yarışmaya zorlandığım için giderek daha fazla sinirlenerek beni küçümsüyor. "İlgimi çekecek neye sahip olabilirsin ki?"

"Kazanırsanız Yönetime söz veriyorum."

Gevezelik ve kahkahalar azalıyor. Praeceptor'lar benim bu rahat tavrım karşısında şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle bakıyorlar. Belli'nin gözleri kocaman. Sadece bir Dördüncü olarak bile, sadakatini bu şekilde değiştirmek dış dünya tarafından fark edilmeyecek bir şey değil.

-Ben de üstüne üstlük Catenicus'um. Bu, Belli'nin hem Hükümet içinde hem de burada itibarını önemli ölçüde artıracak bir darbe.

Dudaklarını yalıyor. "Peki ya kazanırsan?"

"Üçüncü sınıftaki yerini aldım. "Praeceptors'a bakıyorum

- "Eğer o noktaya ulaşırsak, bunun zaten olması gerektiğini düşünüyorum."

Emissa öne çıkıp elini hafifçe omzuma koyuyor. Başımı kaldırdığımda gözlerinin endişe dolu olduğunu görüyorum, rolünü ne kadar iyi oynadığına neredeyse güleceğim. Ya da belki rol yapmıyordur. Ne üzerine bahse gireceğimi söylemedim. "Yapma," dedi. Yumuşak bir şekilde, ama dikkatini veren herkes için özü şüphesiz açıktır. "O çok iyi."

Kızgınlığımı belli etmeden elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Emissa bana sinirli bir bakış atıyor.

Belli uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Kalabalık Dörtler'in çok ötesine geçmiş, yarışma haberi yayılıyor. Eidhin'i arkada görüyorum, ifadesi okunmuyor. Birkaç kişi ona kabul etmesi için sesleniyor. Onları duymazdan geliyor ama hesap yaptığını görebiliyorum. Ödülle riski tartıyor. Tüm bu insanların ve Praeceptor'ların önünde geri adım atmanın Üçüncü Sınıf'taki şansına zarar verip vermeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Bence zarar verir ve bence o da buna inanıyor. Gözlerindeki farkındalığı görebiliyorum ve sonra tekrar bana bakıyor, açlığı. Her şeyden öte, beni yeneceğine inanıyor. Burada bir ödül kazanabileceğini, Askeri'ye karşı babasının gurur duyacağı bir darbe vurabileceğini düşünüyor.

"Pekala."

Bu kelimenin içinde çok şey var. Aynı anda hem hevesli, hem dalgın, hem düşünceli, hem de kafası karışık.

Kızgın bir kabullenme dışında hiçbir şey göstermiyorum. Ne yazık ki bu işin kolay kısmıydı.

Şimdi tek yapmam gereken kazanmak.

Bir FOUNDATION OYUNUNA taşlarınızdan biri olmadan başlamak bir ölüm cezası değildir, ancak rakibinizin en az bir hata yapmasına bağlıdır.

Belli, gördüğüm *kadarıyla*, *çok fazla* yapmıyor. Asıl soru, gerçekten uyum sağlayıp sağlayamadığı: elverişli bir pozisyon olsa da, bir taştan başlayarak

alışılmadık ve öngörülemeyen bir avantaj hala ayarlama gerektiriyor. Deneyeceği stratejilerin birçoğu aniden anlamsız hale gelir. Teorik olarak ben de aynı dezavantaja sahip olsam da, bir taş eksikle oynama konusunda epey deneyimim *var*. Ne zaman Cari'ye karşı oynasam, her zaman tahtadan taş almasına izin verirdim. Onda da benimle aynı eğitmenler vardı. Sonlara doğru oldukça iyi oldu.

Kız kardeşimi düşündüğümde içimde bir duygu kabarması oluyor ve bir an duruyorum. Praeceptor'lar tartışmak için uzaklaştılar: Nequias öfkeli, Scitus sakın ama 1rm. Nequias'ın ne söylediğini tahmin edebiliyorum ve Scitus'un buna hiç aldırmadığını görmekten memnunum. Eğer Belli'yi burada yenersem, Praeceptors'ın bahsi kabul etmemesi beni çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramayacak.

Callidus kalabalığın arkasında Eidhin'in yanında belirdi. Onunla göz göze geldim ve sorgulayan bakışlarını gördüm. Omuz silkti. Belli'den bana düşünceli bir şekilde bakıyor.

Akşam yemeği bir süredir devam ediyor ama çok az kişi yemek yiyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Öte yandan Belli'nin huzursuz olduğu açık. Sürekli kaşlarını çatıyor, yüzü asık ve sanki onu teşvik etmelerini bekliyormuş gibi kalabalığa bakıp duruyor. Sanki üşüyormuş gibi, başparmağını dönüşler arasında eksik olan tek parmağının ucuna sürtüyor.

Bu iyiye işaret ama Belli de aptal değil: dikkatinin dağıldığını biliyor ve benim de dağılmadığımı biliyor. İlk birkaç hamlede acele etmiyor, seyircilerin baskısının onu etkilemesine izin vermiyor. Riskleri yüksek tuttum ve hiçbir şeyin onu acele ettirmesine izin vermeyecek. Bu Bir. Dikkat dağınıklığı yine de dikkat dağınıklığıdır. Kendini anlık hamlelerde değil, daha sonraki stratejilerin eksikliğinde gösterecektir.

Yine de ilk on dakika boyunca onu uzak tutmakta zorlanıyorum, özellikle de o daha kararlı ve agresif hale geldikçe. Onun pozisyonunda oynamak için kesinlikle doğru yol bu - her yönden saldırmak, kaçınılmaz olarak benim taş sayımın azlığından kaynaklanan açılığı bulmaya çalışmak. Ama o da tahmin edilebilir. Yönlendirilebilir. Belli'nin pek çok maçını izleme avantajına sahibim. Favori hamlelerini, favori stratejilerini seçebiliyorum. Ona hatlarımdaki boşlukları gösterip, onu fazla uzatacak bir saldırı için pozisyon almaya teşvik ediyorum.

İlk birkaç seferde yemi yutmaz ama sonunda sabırsızlığı -ya da belki herkesin beklentilerinin baskısı- onu ele geçirir. Bir açıklık gördüğünü

düşünüyor. İçeri giriyor.

Foundation'ın güzel bir oyun olarak tanımlandığını duydum. Bu genellikle oyunu oynamayan ya da iyi oynamayan kişilerden geliyor. Bu bir dans ya da gösteri değil. Savaş kadar keskin ve kanlı; yıpranmayı en üst düzeye çıkarmanızı sağlayan konumlandırma yoluyla kazanırsınız. İki tane alabiliyorsan bir parça kaybetmeyi umursamazsın. Altı tane alabiliyorsan on beş tane kaybetmeyi umursamazsın.

İlk takasın sonunda ben sekiz parça kaybetmiştim, o da öyle. Benim ondan bir taş daha fazla kaybettiğim ilk kan banyosunun, sadece iki taş kaybederek onun dört taşını aldığım ikinci hamleyi başlatmamı sağlayacağını gözden kaçırdı. Sekansın son hamlesini tamamladığımda, alçak bir mırıltı duyuldu. Artık gözlerin ağırlığı oyundan ziyade benim üzerimdeydi.

Yukarı bakma riskini göze alıyorum. Belli tahtaya bakıyor ama bakışlarında bir şeyler değişmiş. Artık sadece konsantrasyon yok. Korku da var.

Ellerinde bir savaş olduğunu fark etti.

Arka planda, iki Praeceptor'un birlikte durduğunu ve öğrencilerinki kadar yoğun bir merakla baktıklarını görebiliyorum. Nequias açıkça dehşete kapılmışken, bakışımı gören Scitus bana başıyla selam veriyor. Rahatladığımı kimsenin görmesine izin vermeden hızla oyuna odaklanıyorum. Nequias bahsin şartlarını yerine getirmeleri gerektiğini kabul etmeseydi Scitus böyle bir jest yapmazdı.

Belli değiş tokuştan yara aldı ve taşlarını yenilemek için geri çekildi; ben de aynısını yapıyorum ve aslında eşit duruma gelmemizi sağlıyorum. Konumlanma farklı ama maçın başına döndük - bu sefer benim dezavantajım yok.

Saldırıyorum.

Ne yaptığım konusunda utangaç değilim, kör bir enstrüman gibi davranıyorum, taşlarımı onunkilere karşı şiddetli eşit değişimlerle parçalıyorum. Bu, rakipsiz olduklarını düşünen, tam bir tahtanın kendilerine sunduğu seçeneklerin genişliğini kaldıramayan veya işleyemeyen oyuncular için yaygın bir taktiktir. Belli de bunun farkında ve görünürde bir şey olmamasına rağmen hamlelerini daha kesin bir şekilde yapmaya başladı. Tekrar eşit seviyeye gelmem onu şaşırttı ama işin içinde şans ya da belki de kendi adına dikkatsizlik olması gerektiğine karar verdiğini neredeyse görebiliyorum. Eğer buna başvurmam gerekiyorsa, onu sürekli olarak alt edemem.

Ama yine de kendimi konumlandırıyorum. Bu, öğretmenimin en sevdiği taktiklerden biriydi: dikkatlice organize olmak için rastgele görünen katliamları kullanmak, hiç soluklanmaya izin vermemek, rakibinizin tepki vermekten başka bir şey yapmasına izin vermemek. Bir ana plan oluşturan küçük çatışmalar.

İşe yarıyor, hem de beni şaşırtacak kadar mükemmel bir şekilde. Belli sanki bir ders kitabından çıkmış gibi oynuyor, her bir hamleye en akıllıca şekilde karşılık veriyor - taşlarını yavaş yavaş, piramidinin kalbini ortaya çıkaracakları yere bırakması dışında. Tekrar etrafa bakıyorum. Herkes büyülenmiş durumda ama anlayabildiğim kadarıyla kimse neler olduğunu görmemiş. Emissa endişeli görünüyor. Callidus endişeli görünüyor. Scitus bile onaylamaktan düşünceli bir kaş çatmaya geçti.

Ne yaptığımı ilk fark eden Belli oldu ama çok geç fark etti. Nefesinin sıkıştığını duyuyorum, ne yapmak üzere olduğumu anladığında elinin nasıl duraksadığını ve sonra düştüğünü görüyorum. Tahtayı incelerken otuz saniyelik bir sessizlik oluyor. Bir dakika. Hiçbir çıkış yolu olmadığını, benim bir hatam dışında onu kurtarabilecek hiçbir olay dizisi olmadığını gördükçe yüzü giderek daha da solgunlaşıyor. Eli titremeye başlıyor.

Etrafa bir göz attıktan sonra ayağa kalkıp ona doğru eğildim, ağzımı kulağına dayadım, sesim kısıktı. "Hala çizebiliriz. Eğer yeniden müzakere etmek istersen."

Başını tahtadan kaldırmıyor ve birkaç saniyeliğine beni duyup duymadığını merak ediyorum. "Ne istiyorsun?"

"Callidus'tan aldığın şey. Hepsini. Hemen şimdi."

Duruyor. "Sonra."

"Hayır. Pazarlık edecek durumda değilsin. Ara verimiz, sen getirirsin, o da her şeyin orada olduğuna kanaat getirirse beraberliğe razı olurum."

Sıkılmış dişlerinin altında çenesi seğiriyor. "Seni kazanmaktan alıkoyacak ne var ki?"

"Hiçbir şey. Ama herkesin konumumu fark etmesine bir, belki de iki hamle uzaklıktayım. Bu yüzden şüpheli görünmesini istemiyorsanız, şimdi tam zamanı."

Derin bir nefes çekiyor. "Pekala."

Kalbim sıkışıyor ve ayağa kalkarak kalabalığa sesleniyorum. "Korkarım mesanem patlayacak. Herkesten özür dilerim. Yakında döneceğim."

Sahte bir inilti odada dolaşıyor, oyun yeniden başlamadan önce birkaç

dakika geçeceği belli olunca sesler yükselmeye başlıyor. Belli de ayağa kalkıyor ve

mazeretlerini sıralıyor, hızla ayrılmak için hareket ediyor. Callidus'un yanından geçerken duraksıyorum.

"Belli ile git. Her şeyi kontrol et. Geri gel ve bana haber ver, her iki şekilde de. Eğer öyleyse, gidip kimsenin bakmayacağı bir yere koy, sonra da yakmış gibi yap. Hemen."

Callidus ne demek istediğimi anlayınca gözleri irileşiyor ama o cevap veremeden ben merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

On dakika sonra Belli döndüğünde sakın görünüyordu. Callidus onun arkasından geliyor. Gözlerime bakıyor. Bana en ufak bir onay veriyor, sonra tekrar merdivenlerden yukarı kayboluyor.

Güzel.

Belli otururken "Bitti," diye mırıldanıyor.

Ondan sonra acele etmiyorum, bir tabak yemek alıyorum ve Callidus'un kanıtları saklamak için bolca fırsatı olduğundan emin oluyorum. Oyuna geri dönmemiz için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor ve Belli bir sonraki hamlesini yapıyor. Ona açık olan tek hamleyi. Güçlerini bölen, bana bölgesinin kalbine doğru eğik bir yol veren hamle.

Odanın öbür ucundan bir ses geliyor ve Scitus'un giderek daha da dehşete düşmüş görünen Nequias'a kendini beğenmiş bir şekilde fısıldadığını görüyorum. Başka kimse fark etmemiş olsa bile Praeceptors açıklığı fark etmiş. Belli beklentiyle bana bakıyor.

Sakince taşımı oynatıyorum, sonra onun dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Bazı öğrenciler ne olacağını anlayınca önce hafif, sonra yükselen bir mırıltı duyulur.

"Ne yapıyorsun sen?" Belli sakın görünmeye çalışarak mırıldanıyor. Bana bir çıkış yolu vermek için tekrar hareket ediyor.

Kabul etmiyorum. "Sana sonuçların neye benzediğini gösteriyorum." Artık savunmasını geçtim. Piramidi kırıldı ve önümüzdeki birkaç tur boyunca parçaları ele geçiriyor olacağım. "Güvenine ihanet edildiğini görmek hoş değil, değil mi?"

Kalabalığın sesi giderek yükseliyor, Belli'nin konumuna duyulan güvensizliğin haykırıları belirgin bir şekilde duyuluyor. "Callidus'un bana ne verdiğini hâlâ onlara söyleyebilirim. Gerekirse eşyalarını aramalarını sağlayabilirim."

"Artık değil." Callidus son bir dakikadır sanki bir işaretmiş gibi arkada duruyordu. Gizlice onu işaret ediyorum; Belli'nin yüzündeki kan tamamen

çekiliyor, o da Belli'ye yanmış kağıt parçalarını sallıyor.

"Kağıtların kaybolduğunu fark edecekler. Yönetime neyin eksik olduğunu söylersem bana inanırlar."

"Belki, ama diğer grupların bunun doğru olduğunu bilmesine izin vermeyeceklerinden eminler. Ve kanıt olmadan hiçbir şey yapmayacaklar. Belki seni asılsız suçlamalarda bulunduğun için Akademi'den atmak dışında." Callidus'tan kâğıtları gerçekten yok etmesini istemek cazip geldi - bu daha kolay olurdu - ama istesem bile bunu yapacağından emin değilim. Bu şekilde, kimse yok olduklarını fark etmeden onları geri koyma şansı var.

Karşımdaki kız uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra birden titremeye başlıyor, sonra da beni şaşırtarak hıçkırmaya başlıyor. Titreyen eliyle bir taş uzanıyor ve onu hareket ettiriyor; ben de onun giderek daha yüksek sesle haykırıışlarına karşı kendimi çelikleştirerek tahtadaki destek tabanını yok ediyorum. Zorunluluktan olmasa bile, bunun zor bir ders olduğunu düşündüğüm konusunda yalan söylemiyordum.

İki hamle sonra Belli ayağa kalktı, boğuk hıçkırıkları ve parlayan yanakları herkes tarafından görülüyordu. "Kabul ediyorum." Kalabalığın arasından ite kaka ilerliyor, neredeyse merdivenlere doğru koşuyor. İnsanlar yolundan çekiliyor ve Belli gözden kaybolana kadar gizlemedikleri bir şaşkınlıkla onu izliyorlar.

Sonuç ne olursa olsun bu konuda kendimi pek iyi hissetmiyorum ama yapılması gerekeni yaptım. Scitus ve Nequias'a bakıyorum. "Bunu duyduunuz mu?"

"İstifa etti. Sen kazandın." Nequias konuşmaya fırsat bulamadan Scitus sonucu onaylar. Yaşlı adam kaşlarını çatıyor ama onaylamak için başını sallıyor.

Nequias'ın bakışlarını karşılıyorum. "O halde yarın sabah görüşürüz Praeceptor." Scitus'a başımı sallayarak teşekkür ediyorum ve iki adam da daha fazla bir şey söyleyemedi oradan uzaklaşıyorum.

Ben ayrılırken kalabalık benim için de ayrılıyor, ancak bu yoldan çekilmekten ziyade... saygılı bir şekilde kenara çekilme şeklinde oluyor. Callidus beni merdivenlerin yanında bekliyor ve biz ayrılırken kolayca adım atıyor.

Curia Doctrina'ya çıkar çıkmaz yüksek sesle gülmeye başladı. Gerçek bir kahkaha, bir rahatlama, uzun, derin ve neşeli. "Tanrıların mezarları, Vis. Çürüyen tanrılar. Çürüyen *tanrılar*." Birkaç kez daha küfretti, sonra şaşkınca sırtıma bir tokat attı. "Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım. Bunu nasıl ödeyeceğimi hiç bilmiyorum."

Ben de gülüyorum, neşesi bulaşıcı.

"Bir şeyler düşüneceğimden eminim," diyerek sırtışına karşılık veriyorum.

LXI

Üçüncü Sınıftaki İLK BİRKAÇ HAFTAM hayal edebileceğimden çok daha zor geçti.

Nequias'ın Akademi'ye ilk geldiğimden beri bana karşı olan tutumunu ve Dultatis'le olan arkadaşlığını bildiğimden, Altıncı Sınıfta geçirdiğim zamanın tekrarlanmasına hazırdım. Ve sınıfa girdiğim andan itibaren, Nequias'ın benden hiç hoşlanmadığı anlaşılıyor.

Dultatis'in aksine, Nequias bana odaklanmıyor. Beni dışlamıyor. Bana diğer herkese davrandığı gibi davranıyor: soğuk, amansız bir baskı, hata yaptığımda küçümseme, çok yavaş olduğumda öfke, dikkatimi vermediğime dair en ufak bir ipucu olduğunda tehditler. Cılız bir ihtiyar olmasına rağmen sınıfta korkunç bir güç. En ufak bir hatada gök gürültüsüne hazır bir fırtına.

Daha önce de onun gibi öğretmenlerim olmuştu ama konunun zorluğuyla hiç kaynaşmamıştım. İlk günümde, karmaşık makineleri çalıştırmak için gereken İrade miktarını azaltmak için Nedensel ve alt Harmonik aşılamanın nasıl birleştirilebileceğini hesaplıyoruz. Ardından bu potansiyel iyileştirmeleri Hasatçılara uygulamanın sosyo-ekonomik sonuçlarına geçiyoruz ve bunun Octavii'yi, eyaletleri ve bir bütün olarak Cumhuriyet'in istikrarını nasıl etkileyeceğini teorize ediyoruz. Sonra üç saat boyunca Labirent'te koşuyoruz ve burada ne kadar gelişmem gerektiğine dair moral bozucu bir dersle tekrar tekrar yeniliyorum. Sonra Altaris Machia'nın Katakлизм öncesi kalıntıları hakkındaki raporları inceliyor, orada bulunan Aurora Columnae'nin bu kayıp toplumun İrade'yi tam olarak Hiyerarşi'nin yaptığı gibi mi kullandığını yoksa bunu yapmak için daha güçlü araçlara mı sahip olduklarını kanıtlayıp kanıtlamadığını tartışıyoruz. Ve bu gücün onları yok edip etmediği ya da yok oluşlarını hızlandıran harici bir olay olup olmadığı.

Akşam yemeğinde göz kapaklarım ağırlaşıyor, başım ağrıyor. Daha sonra hala Emissa ile Labirent'te koşuyorum, onun önerilerini özümsemek ve yeteneklerimi geliştirmek için elimden geleni yapıyorum. Daha ne kadar ilerlemem gerektiğini bilmek yorgunluğumu fazladan iki saat daha uzak tutuyor ama ondan sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kalıyorum. Hala, bir şekilde, yakacak enerjisi varmış gibi hareket eden Emissa'ya olan saygım artıyor.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün de aynı. Devam ediyor. Bir konsantrasyon ve efor sisi. Lanistia'nın beni buna hazırladığını ilk haftanın sonunda anladım. Beni bu kadar zorlamasının, yarışma kapasitem konusunda bu kadar endişelenmesinin nedeni önceki dersler değil, buydu. O aylarca süren hazırlıklar olmasaydı, asla ayak uyduramazdım.

Ama ben biliyorum.

Birinci ayımın sonuna doğru bir şeyler değişti. Günler daha çok rutin gibi gelmeye başladı. Yine de son derece zorlu bir rutin ama üstesinden gelebileceğim bir rutin. Labirentte gelişmeye devam ediyorum, ekstra egzersiz beni daha da zayıflatıyor, vücudum daha da sertleşiyor. Sabahları Callidus ve Eidhin'le, akşamları Emissa'yla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak için yeterli enerjim var.

Takip eden haftalarda Labirent'te diğerlerine meydan okumaya başladım. Üç'teki konumumu kısa sürede geliştirebileceğimden eminim. Indol ya da Emissa'yı geçme şansım yok - bu ikisi sınıfın geri kalanından o kadar ileride ki neredeyse komik - ve itiraf etmekten nefret etsem de Iro'yu Iudicium'dan önce geçmem muhtemelen imkansız. Ancak Prav ve özellikle Sianus vuruş menziline ve aylardır bu seviyede çalışıyorlar. Uzun zaman önce platoya çıktılar. Altımız arasında başarılı olan tek kişi benim.

Nequias da bunu fark etmeye başladı. Şimdiye kadar bana karşı ayrımcılık yaptığını iddia edemesem de, yine de bu yüzden Iudicium konusunu hepimizin beklediğinden daha erken gündeme getirmeye karar verdiğini düşünüyorum.

BAHARIN ERKEN BLUSTER'I bu sabah Class Three'nin boydan boya pencerelerinin dışında tam anlamıyla etkisini gösteriyor. Yağmur yağmıyor ama rüzgâr devasa panjurları sallıyor ve panjurlar kapanmadan önce deniz bembeyaz çırpınıyor, dalgalar çok aşağıdaki Seawall sütunlarına çarpıyor.

Neredeyse dört gün sonra bile havanın bir ısırığı var.

Hala hor gördüğüm yıllar. Bu, Suus'ta her yıl bir kez yaşayabileceğimiz türden bir gün olurdu. Sefil güneyde ise aylardır düzenli bir olay.

Üçler'in normal odası, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sınıfların açık ara en iyi konumlandırılmış olanı: yemekhanedekine benzer bir okyanus manzarası, rahatça geniş, kanepeler ve diğer pek çok ziynet eşyası var. Emissa ve ben bugün en son gelenleriz. Her zamanki yerlerimize geçiyoruz ve yanımdaki Iro ve Indol'a selam veriyorum. Onlar da başlarını sallıyorlar ama Iro'nunki her zamanki gibi sert. Terfi ettiğimden beri bana tahammül ediyor ama dostluk gösterisinde bulunmuyor.

"Bugün başlamadan önce." Nequias buraya gelmemizi bekliyordu; biz daha yerleşmeden konuşmaya başladı. "Principalis ve ben Iudicium için işlemlere başlamaya karar verdik."

Neşeli gülümsemem soluyor. Etrafıma bakıyorum, diğerlerinin yüzünde de benimkinde olduğu kadar şaşkınlık görüyorum. Hem Ulciscor'un bana söylediklerine hem de diğer Üçüncülerin beklentilerine dayanarak, bunu birkaç hafta, belki de daha fazla beklemiyordum.

"Şimdiden mi?" Indol konuşuyor. Her zamanki gibi sakın ve ölçülü, ama açıkça bir soru.

"Evet." Nequias ayrıntıya girmeyi umursamıyor. "Bu sabah itibariyle, Üçüncü Sınıftaki pozisyonlarınız güvende ve Iudicium için sıralamalarınız belirlendi."

Emissa sempatik bir şekilde bana doğru bakıyor. Arayı kapatmış olsam da bu grupta hâlâ sonuncu olduğumu inkâr edemem. Gözümün ucuyla Sianus'un iri yarı, uzun saçlı formunun rahatladığını, kollarındaki yılan dövmelerinin gerinirken REXING'i andırdığını görüyorum.

Nequias sanki protesto bekliyormuş gibi duraklıyor. Bakışları sınıfın üzerinde geziniyor ve sanki bana takılmış gibi hissediyorum. Yine de şikâyet etmemi bekliyorsa, ona bu zevki tattırmıyorum. Söyleyeceğim hiçbir şeyin bu kararı değiştiremeyeceğini bilecek kadar akıllıyım.

"Iudicium'un özellikleri elbette başlayana kadar gizli tutulacak," diye devam ediyor Praeceptor sonunda. "Ancak önümüzdeki üç gün boyunca, diğer sınıflar arasından sizin emrinize uyacak iki öğrenci seçmeniz gerekecek. Özellikle Dördüncü Sınıf'ın mevcut sıralamaları size açık olacak ve sizin sıralamalarınız da onlara sunulacak. Bir öğrenci birden fazla teklif alırsa, kime katılacağını seçmesine izin verilir. Ve onlar da

isterlerse tamamen reddetme hakkına sahiptirler." Nequias'ın ses tonundan, bu son cümleyi gerçek bir olasılık olduğunu düşündüğü için değil, şekil olsun diye söylediği anlaşılıyor. "Sizinle çalışmayı kabul eden iki öğrenciniz olduğunda, isimleriyle birlikte Principalis'e gidin. O size talimatları verecektir."

Biz bilgiyi işlerken kimse konuşmuyor. Iudicium döngüden döngüye değişir; temeller her zaman aynı olsa da - Solivagus'ta düzenlenir, herkes için mutlaka yabancı bir bölgedir ve belirli bir görevi tamamlamak için bir yarışmadır - ayrıntılar çılgınca değişebilir. Ulciscor bana Caeror'un Üçüncü Sınıfının ormanın ortasında tek başlarına bırakıldıklarını ve bütün bir haftayı Dördüncü ve Beşinci Sınıfın tamamı tarafından yakalanmaktan kaçarak geçirmek zorunda kaldıklarını söyledi. Ondan sonrakinde ise Üçler'in her birinin bir düzine öğrenciyi bir tür savaş oyununda komuta ettiğini söyledi.

"Ne yapacağımızı bilmiyorsak hangi kriterleri kullanacağız?" Bu Prav, hepimizin düşündüğü şeyi dile getiriyor. Neredeyse dikkat çekici derecede sade görünümlü bir çocuk: ne yakışıklı ne çirkin, ne uzun ne kısa, ne heybetli ne de görünmez. Sadece... orada.

Zeki ama. Ayakları hızlı. Hafife alınmamalı.

"Bu size bağlı. Ama çabuk karar verin. Üç günün sonuna kadar her birinizden iki isme ihtiyacımız var, yoksa size bir isim atanacak. Başka sorusu olan var mı?" Nequias bekler ve sessizlikten başka soru olmadığını anlayarak hızlıca devam eder. "Şimdi. Bu sabah mühendislikteki reaktif ilişkileri ele alacağız. Serica'nın Kataclysm öncesi kalıntılarından biliyoruz ki..."

Bir süre yarım yamalak dinliyorum -Nequias dikkatsizliğimi yakaladığında azar ıstıyorum- ve diğerlerinin de aynı şeyi yapacağını bildiğim için öfkeyle hesap yapıyorum. Sıralama oldukça net: Indol birinci, Emissa ikinci, sonra Iro, Prav, Sianus ve ben. Şüphesiz kazanan takımın tüm üyeleri için ödüller olacak, bu nedenle Dördüncü'ler katılabilecekleri en yüksek rütbeli Üçüncü'ye katılmak isteyeceklerdir. O halde üç bariz aday -Axien, Cassia ve Marcellus- kaçınılmaz olarak Indol veya Emissa'ya gidecek. Bundan sonra Iro, Felix ve Valentina'yı bir çift olarak alabilir - onlar birlikte iyi çalışan güçlü ve yetenekli Dördüncülerdir

-Prav ve Sianus da muhtemelen sıralamada bir sonraki kişiyi seçeceklerdir.

Asıl bilinmeyen, Belli ya da Aequa'ya sorulup sorulmayacağı.

Belli, Dördüncü Sınıf'ın açık ara en yetenekli öğrencisi, ancak Iudicium'un fiziksel olarak zorlayıcı bir yarışma olacağı neredeyse kesin: It olmasına rağmen, dövüş ve silah becerileri arzulanan çok şey bırakıyor. Daha da kötüsü, rütbesi düşürüldüğünden beri bitkin görünüyor. Hollow. Günler boyunca sürüklenen bir hayalet gibi. Ve sıralamalara göre azmi aynı kalsa bile, hepimiz onu iyi bir ast olacağına inanamayacak kadar iyi tanıyoruz.

Onu her gördüğümde, kendime onun sonuçlarına katlandığını söylüyorum. Suçluluk duygumu yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

Ve bir de Aequa var. Benimle yaptığı hata sayesinde pozisyonu iyileşti, ancak Scitus'un onu Dörtlü'deki en düşük dereceli öğrenci olarak tutma sözünü tutup tutmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Neyse ki, diğer Üçüncüler'in onun ne kadar iyi olduğuna dair bir fikirleri olduğunu sanmıyorum.

"Herkesin kime soracağını bulabildin mi?" Emissa, Nequias'ın arkasını dönmüş olmasından yararlanarak kulağıma bir şeyler mırıldanıyor.

"Bazı tahminlerim var."

"Callidus ve Eidhin'i de götüreceksin?"

Ona kibirli bir bakış attım. "Belki de. Kim bilebilir ki?" Sırıttıyor. "Çok gizemli ve öngörülemezsin."

Doğru tahmin etmiş elbette; kime soracağıma dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Callidus Akademi'deki en zeki öğrencilerden biri, Eidhin ise fiziksel olarak en yeteneklilerden biri ve ikisi de diğerinin alanında yetersiz. Daha iyi bir kombinasyon düşünemiyorum.

Ama daha da önemlisi, onları tanıyorum. Onlara güveniyorum. Başka birini seçme fikri neredeyse akıl almaz.

Elbette ikisinin de evet diyeceğinin garantisi yok. Callidus, Yedinci Sınıf'ta olmasının gerçek nedenine rağmen, Iudicium ve onun ölümcül geçmişiyle ilgili endişelerini sürdürdü ve birkaç kez katılmayacağı için ne kadar memnun olduğunu ifade etti. Bir yanımda bunun kabadayılık olduğunu düşünüyor, bu kadar açık bir şekilde kalifiye olduğu halde kaçırdığı için kendini daha iyi hissetmesinin bir yolu. Ama gerçekten rahatladığından da şüpheleniyorum. Babasından aldığı belgelerin, endişelenmesine yetecek kadar kesin olduğu açık.

Ve Eidhin... şey. Eidhin, Eidhin'dir. Onunla her gün saatler geçirdiğim birkaç aydan sonra bile, onu hala çok az tanıyorum. Ona güvenecek kadar,

onun

karakteri, ama kararlarını ölçmek için yeterli değil.

Yanımda, Emissa tereddüt ediyor. Yakınıma eğildi.

"Bana bir söz ver." Sesi ciddi; ona baktığımda bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine yemin et. Birbirimize karşı yarışacağız ve ne olursa olsun olacak. Ama sonrasında hala *biz* varız."

Göğsüm sıkışıyor. Ağrıyor. Yaklaşmasının baskısı artarken bile Iudicium bana çok uzak geliyor. Ama bir kez bittiğinde, gideceğim. Ya Hiyerarşi'nin teslim olmak zorunda olmadığım uzak bir bölümüne, ya Reeing'e ya da bir Sapper'a.

Ve ne olursa olsun, Emissa benimle gelemez. Gelmeyecek. Aynı şekilde ben de onun için kalamam.

"Elbette," diyorum usulca. Ona gülümsüyorum.

"*Elbette.*" O anda kendimden nefret ediyorum.

Günün geri kalanı görünüşte her zamanki gibi geçer, ancak artık her şeyde bir sınır vardır. Yemek sırasında Üçler ve Dörtler arasındaki herhangi bir etkileşim, herhangi bir kaçamak bakış, aniden anlamlı görünüyor. Kimin kimi seçeceğini tahmin etmek zor değil -Dördüncü Sınıf sıralamalarını gözden geçirdikten ve Belli ile Aequa'yı en altta gördükten sonra, nihai katılımcıların çoğunu zaten bildiğimden oldukça eminim- ama Iudicium'un gerçekliği geldi. Bizler bir süreliğine birlikte çalışmak zorunda bırakılmış rakipleriz. O zaman sona eriyor.

O gece Emissa'ya seçimlerinin kimler olacağını sormadım, o da sormadı. Aslında Iudicium hakkında hiç konuşmadık.

Huzursuzca uyuyorum.

Ertesi sabah Labirent'e vardığımda CALLIDUS beni bekliyor.

"Iudicium'da bana yardım etmene ihtiyacım var," diyorum söze girmeden, onun yanına otururken.

Callidus donakalır. Sonra yavaşça ellerini soğuğa karşı birbirine sürter ve bakışlarını kaldırmaz. "Ne?"

"Soracağımı bilmen gerekirdi."

"Ah. Elbette. Üstü örtülen gizemli ölümler hakkında söylediklerimden sonra beni de yanına isteyeceğini tahmin etmeliydim."

"Doğru. Tehlikeyi ne kadar çok sevdiğin için." Ona başımı sallayarak bakıyorum, sonra yüzümde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bak, bunun kaçınmayı tercih ettiğin bir şey olduğunu biliyorum. Ama güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var."

"Bunun dışında kalmanın bir yolunu bulmalısın. Ya da çabucak kaybetmelisin." Yüzümü görüyor ve öne doğru eğiliyor, gergin. "Ciddiyim, Vis. Buna değmez."

Onu inceliyorum. Ciddi biri. Benim yerimde olsa o da aynı şeyleri söyler, aynı şekilde davranırdı. Kalbim sıkışıyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki girişte bir hareketlenme oldu ve Eidhin merdiven boşluğundan çıktı. Bölündüğüne aldırmadan bizi selamlıyor.

"Eidhin'e de soracağım. Ama onu riskler konusunda uyarmalıyım. Bilgiyi nereden aldığımı ona söylemeyeceğim." Alçak sesle ve hızlıca söylüyorum.

Callidus yüzünü buruşturur ama kabul eder. "Elbette."

Onu minnetle selamlıyorum ve yaklaşan iri yarı dostumuza dönüyorum. "Eidhin! Sana sormam gereken bir şey var."

Eidhin bu açıklama karşısında durdu. Bana dikkatle bakıyor.

"Iudicium için bana katılacak iki kişi seçmem gerekiyor. Onlardan biri olmanı istiyorum."

"Ne yapmam gerekecek?"

"Bilmiyorum."

"Dövüş olacak mı?"

"Muhtemelen mi? Henüz ayrıntılar hakkında tam olarak bilgi vermediler." Öksürüyorum. "Bana cevabını vermeden önce bir şeyi bilmelisin. Geçmişte Din'in örtbas ettiği olaylar oldu. Ölen öğrenciler. Ve sonra Iudicium'da olan diğer öğrenciler de mezun olduktan sonra ortadan kayboldular. Nereden bildiğimi sormayın ama tehlikeli olabilir. Muhtemelen tehlikeli *olacak*."

Eidhin beni düşünüyor. "Ama diğer Üçüncülere karşı yarışacaksın." "Evet."

"Ve eğer kazanırsak, bu benim konumumu iyileştirecek." "Evet."

"Pekâlâ. Katılıyorum." Beni geçip Callidus'un yanına oturdu ve Labirent'te koşmaya hazırlanmak için botlarını ayarlamaya başladı.

"Emin misin?"

Durakladı. Bana dik dik bakıyor. "Aynı fikirdeyim dedim."

Kendimi eğlenerek savunmak için ellerimi kaldırıyorum. "Pekâlâ.

Teşekkür ederim." Eidhin Callidus'a bakıyor. "Sen de mi?"

"Bana daha yeni sordu. Hâlâ düşünüyorum."

Eidhin ona bakar. Düşünceli bir şekilde başını sallar ve yaptığı işe devam eder. Yargılama yok ve Callidus'un bunun için ne kadar minnettar olduğunu görebiliyorum.

Bir süre labirentte koşuyoruz, ben bilekliği takıyorum ve her dönüşümü yüksek sesle anons ederek gözcü varmış gibi yapıyorum. Her zamanki üç rakip yerine sadece iki rakiple bile zor: Eidhin ve Callidus sinir bozucu derecede hızlılar ve hareketlerini sadece ses ve tahmine dayanarak değerlendirmek kültün ötesinde. Teorik olarak da dezavantajlılar: eğer koordine olmak istiyorlarsa, bunu yapmak için seslenmeleri gerekiyor. Ama ikisi de bana karşı o kadar çok koşullar ki, artık konuşulmayan bir anlayış geliştirdiler. Herhangi bir günde koşuya nasıl yaklaştığıma bağlı olarak birbirlerinin nerede olacağını neredeyse önceden biliyorlar.

Bu sabah dokuz denemede iki kez kayarak geçtim, sabah yemeği için zil çaldığında vücudum ter içindeydi. Merdivenleri çıkarken hâlâ zor nefes alıyorum.

Eidhin, her zaman olduğu gibi, yıkanmak için parktaki dereye doğru kayboldu. Callidus ve ben yemekhaneye doğru ilerledik ama bir dakika sonra Callidus aniden durdu. Başını yatakhaneye doğru salladı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Cevap beklemeden yürümeye başlar.

Yedinci Sınıfın Roor'u günün bu saatinde ıssızdır. Callidus etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca bir tur attıktan sonra kendisinininkinden iki aralık aşağıda bulunan kullanılmayan yatağın direklerinden birini söküyor. İçeri uzanır ve rulo haline getirilmiş birkaç kağıt parçası çıkarır.

"Onları orada mı tutuyorsun?" Endişeyle soruyorum, ne olduklarını hemen tahmin ediyorum.

"Diğer tüm seçeneklerimin aksine mi?" Bana bir bakış attı. "Oraya bakmak aklına gelir miydi?"

"Sanırım hayır." Direklerin içinin boş olduğunu bilen biri varsa bile -ki ben kesinlikle bilmiyordum- Callidus'un yatağını kontrol ediyor olurdu, yakındakileri değil.

"İşte." Callidus belgeleri bana uzattı. "Kendin oku."

Kâğıtları alıyorum ve yazılanları gözden geçiriyorum. Her biri son yirmi yılda Akademi'de meydana gelen bir ölümün muhasebesi. Altı yıl öncesine kadar -Veridius'un yılından önce- sadece iki ölüm vakası vardı: bir Octavii işçisinin karıştığı bir kaza ve bir öğrencinin intiharı.

O zamandan beri sekiz kişi oldu. Caeror hariç hepsi kaza olarak listelenen Üçler veya Dörtler Iudicium'da yer aldı. Düşmeler. Hayvan saldırıları. Boğulmalar.

"Bu kadar çok mu?" Listeyi tararken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "Çürüten tanrılar. Bunu nasıl sessiz tutabildiler?"

"Sana söylemiştim. Öğrenciler için sessizlik. Diğer herkes için rüşvet ve kişisel çıkar. Aileler için bile, sanırım." Kollarını kavuşturuyor. "Her yıl bir ya da iki kişi oluyor. Altı kişiden biri ya da ikisi. Ya da on sekiz, sanırım, eğer tüm Dördüncüleri sayarsan. Yine de. Bu olasılıkları gerçekten riske atacak mısın?"

Bir süre yanıt vermeyip kâğıtları incelemeye devam ediyorum. "Ve Askeri ve Yönetim gerçekten bu konuda hiçbir şey bilmiyor mu?"

"Bir şeyler biliyor olmalılar. Sadece Religion'ın değil, onların da gelecek vaat eden öğrencileri kayboldu." Callidus başını sallar. "Ama anladığım kadarıyla, bu konuda sorun çıkaran tek kişi baban."

Demeti sessizce ona geri veriyorum, rulo haline getirip saklandığı yere geri koymasına izin veriyorum. Bana neden gösterdiğini anlayabiliyorum.

Her şeyin bu şekilde belgelendiğini görmek -sözde kazalar, ama hepsi çok açık bir şekilde bağlantılı- sadece anlatılmasından farklı. "Yine de yapmak

zorundayım," diyorum sessizce. "Hâlâ denemek zorundayım. Ama asla suçlamayacağım

eğer yapmamaya karar verirsen-"

"Bah. Aptal olma. Eğer gidiyorsan, tabii ki ben de seninle geliyorum." Callidus yatak direğini tekrar vidalayıp kâğıtları tekrar mühürlerken bana bakmıyor. "Sadece senin için aldığım riski takdir ettiğinden emin olmak istedim." Bana yandan bir bakış attı. Sırıttıyor.

Ben de sırıttım. "Artık biliyorum." Callidus cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama tedirgin. Onu suçlamıyorum. "Emin misin?"

"Eminim."

"Teşekkür ederim." Onu sırtından alkışladım. "Öğle yemeğinden önce Veridius'a haber veririm." Mesele halloldu, yemekhaneye geri döndük.

LXII

Veridius'un odasına gitmeyeli aylar oldu. Aslında adamla etkileşime geçmeyeli aylar oldu. Her ne kadar yanlış bir his olsa da -burada bulunma sebebimin büyük bir kısmı onun ne yaptığını öğrenmek- sanki etrafta bir kanıt bırakıp, girişimci bir öğrencinin bulmasını bekleyecekmiş gibi. Değerli her şeyi koruyan, çok geç olana kadar benim fark etmemi imkânsız kılan Zımbalanmış alarmlar olacağından bahsetmiyorum bile. İçeri gizlice girip eşyalarına bakmak asla bir seçenek değildi.

Kapıyı çalıyorum, sonra kapı aralığından geçiyorum ve beni içeri çağıran masanın arkasındaki mavi gözlü adamla yüzleşiyorum. Bir yanda adanın, diğer yanda okul arazisinin manzarası her zamanki gibi etkileyici. Veridius bir şeyler yazmayı bitiriyor ve sonra başını kaldırıp bakıyor, gelenin kim olduğunu görünce yüzü aydınlanıyor.

"Vis!" Bana karşısındaki koltuğu işaret ediyor. "Harika. Üç'e terfi ettiğin için seni tebrik etmek istiyordum. Herhangi birimizin umabileceği kadar etkileyici bir yükseliş."

"Teşekkür ederim, Principalis." İltifatı gerekli saygıyla kabul ediyorum.

"Sanırım Iudicium için takımınızı seçtiniz? Diğer herkes çoktan isimlerini bildirdi."

Şaşkınlığımı gizledim. Seçimler kaçınılmaz gibi görünse de, bu beklediğimden daha hızlı oldu. "Elimde. Callidus Ericius ve Eidhin Breac."

Veridius arkasına yaslanır, ellerini kavuşturur. Düşünüyor. "İlginç seçimler. Neden onlar? Diğer herkes Sınıf Dört'ten seçti."

"Eidhin başladığında daha fazla Ruent dili biliyor olsaydı şu anda Dördüncü Sınıfta olurdu. Callidus da rahatlıkla Üçüncü Sınıfta olabilirdi."

"Ama öyle değil," diye belirtiyor Veridius. "Potansiyelini ortaya koymak istemeyen bir takım arkadaşı, her şeyini ortaya koyan bir takım arkadaşından çok daha kötü olabilir."

"Ona güveniyorum." Ben 1rm. "İkisine de güveniyorum."

Veridius beni izliyor, sonra da beni şaşırtarak ışınlanıyor. "Güzel! Bu çok iyi, Vis. Aslında mükemmel. Eğer kararını dayandırmanı önereceğim bir kriter varsa, o da tam olarak bu olurdu. *Güven*. Ericius. Breac. Mükemmel." İsimleri yazarken çok hevesliydi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde her ikisiyle de bir görüşme yapacağım. Ayrıntıları size anlatırlarsa, bu onların kovulmasına ve sizin de Iudicium'dan atılmanıza neden olur. Bu yüzden onlara bu konuda soru sormayın."

Kaşlarım kalkıyor. "Dediğiniz gibi, Principalis." Tereddüt ediyorum. "Efendim, diğerlerinin seçimleri hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Ne sormak istediğinize bağlı."

"Belli'yi seçen oldu mu?"

"Ah." Beni inceliyor. Aynı anda hem sempatik hem de değil. "Evet. Iudicium'a katılacak. Yine de ben olsam ondan uzak dururdum," diye ekliyor hafifçe.

Küçük bir gülümseme veriyorum. "İyi tavsiye, Principalis. Merak etmeyin. Alacağım."

Veridius önündeki kâğıda bir şeyler kaydetmeye başladı. Bunu bir görevden alma olarak algılıyorum. Gitmek için ayağa kalk.

Hâlâ bir şeyler karalayan Veridius başını kaldırmadan bir parmak kaldırır. "Bir dakika daha, lütfen, Vis."

Sandalyeme geri gömüldüm.

Veridius görevini tamamlar. "Labirent'teki eğitimin nasıl gidiyor?"

"Yeterince iyi, Principalis. Artık rekabetçiyim."

"Elbette. Tabii ki. Sabahları ve akşamları çalıştırdığınızı duydum?"

"Üçüncü Sınıf'ın geri kalanının hepsi benden onlarca saat daha fazla deneyime sahip. Sadece arayı kapatmaya

çalışıyorum." "Neden?"

Soru beni şaşırttı. "I..." Şaşkınlıkla yarım bir kahkaha attım. "Geride kaldığım için mi?"

"Ama duyduğuma göre sen öyle değilsin. Sen de diğerleri kadar iyisin. Belli hariç belki de en iyisi." Veridius'un yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Ve belki de

Daha da önemlisi, olmanıza gerek yok. Üçüncü sınıftaki konumunuz belli. İlerleyemezsiniz ve yeriniz doldurulamaz. Yine de çalışmaya devam ediyorsunuz." Bu bir soru.

Omuz silkiyorum. "Alışkanlık haline geldi sanırım."

Veridius bastırmak üzereymiş gibi görünür ama bunun yerine iç çeker. Başını hüznle sallar.

"Güven," diye mırıldanıyor. "Bu tuhaf bir şey. Baban senden ne istedi bilmiyorum ama kendini çok zorlama. Sen Akademi'nin bir öğrencisisin. Önümüzdeki bir ay boyunca ne olursa olsun benim korumam altında olacaksın."

O 1shing. Ve Labirent'te neden bu kadar sıkı çalıştığımдан şüpheleniyor. Bir kalp atışı onun dolaylı sözlerine inanmak istiyorum. Umutsuzca, belki de bir daha kubbeye gizlice girmek zorunda kalmayacağımı düşünmek istiyorum. Artemius'un Kalıntılar'ın elinde tüyler ürpertici bir şekilde öldüğü hâlâ kâbuslarımda.

Ama Veridius, tıpkı diğer herkes gibi, burada kendi oyununu oynuyor. Labirentin ötesinde ne varsa onu istiyor. Ve eğer yanılmıyorsam, tüm Akademi'yi ona ulaşacak öğrenciler üzerine tasarladı.

"Teşekkür ederim, Müdür Bey." Ayağa kalkarken ona minnettar bir baş selamı verdim. "Minnettarım."

Veridius beni inceliyor, sonra bana başka bir gülümseme veriyor. Bu seferki belli belirsiz hüznü. "Birlikte daha güçlüyüz, Vis. Birkaç hafta sonra Iudicium'da görüşürüz."

İKİ GÜN SONRA Eidhin öğlen yemeğinde beni bekliyordu.

"Gel," diyor, başını dağınıklığın aksi yönüne doğru sallayarak.

Yüzümü buruşturuyorum. Açlıktan ölüyorum. "Sadece-"

"Hayır."

"Pekâlâ." Eidhin için bile kaba görünüyor. Rahatsız. Söyleyeceği her neyse önemli olmalı.

Curia Doctrina'nın merdivenlerinde تنها bir yer bulduk. Gökyüzü son birkaç gündür olduğu gibi bugün de gri. Rüzgar ısıyor ama yağmur yok.

Yerleştikten sonra umutla Eidhin'e bakıyorum. İri yarı çocuk birkaç saniye dörtlüğü inceliyor.

"*Ddram cyfraith*'i duydun mu?" diye soruyor Cymrian dilinde. Artık nadiren anadilinde konuşuyor.

"Ölüm Hakkı mı?" Kaşlarım çatıldı. "Hayır."

"Bu, ölümü bir kutsama olarak onurlandıran bir koddur. Zamanından sonra yaşamayı utanç olarak görür. Kabilemin yaşadığı kural budur. Yaşamak." Düzeltme karşısında duraklıyor. Nefes verir. "Kulağa geldiği kadar Doğum Hakkı'na karşı değil, ama kesinlikle onunla uyum içinde değil. Hiyerarşi yaşama değer verir ama ona saygı duymaz. *Ddram cyfraith saygı duyar*. Nasıl öldürüleceğini bilerek yetiştirildim ve gerektiğinde öğretildim. Hiyerarşinin dikkatinden kaçtık çünkü dağlarda yaşıyorduk, köylerimize yılın büyük bölümünde ulaşamıyordu. Kendi kendimize yeterdik. Katalanlar Cymr'i fethetmiş olsalar da bize pek dikkat etmediler. Güvende olduğumuzu düşünüyorduk. Yok sayıldık." Sözleri yerli olmasına rağmen duraklıyor. Bunu aktarmak onun için kolay değil. "Neredeyse üç yıl önce bu değişti. Hiyerarşi saldırdı. Ne bir uyarı, ne de bir müzakere girişimi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu kısım acı verici bir şekilde tanıdık.

"Bizi gafil avladılar ama savaştık. Yeteri kadarını öldürdük, geri çekilmek ve yeniden toplanmak zorunda kaldılar. Ama bazılarımızı yakaladılar. Ben de dahil." Bu son iki kelimenin ağırlığı çok büyük. "Halkımın çoğu kazanamayacakları bir savaşın içinde olduklarını kabul etti. Boyun eğmek yerine onurlu yolu seçtiler ve kendilerini toprağa adadılar."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Oldukça açık.

"Ama babam yapmadı." Acı, yoğun ve öfkeli. "O ve diğer birkaç kişi emirlerimize ihanet etti. Ve sonra bir anlaşma yaptı. Quintus -ve yeni liderimiz- yapılması karşılığında diğer herkes yaşayacaktı. Ve ben de bir yılımı bir Sapper'da geçirecektim."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm. "Baban seni bir Sapper'a koymak için pazarlık mı yaptı?"

"Cezamı hafifletmek için pazarlık yaptı. Onlar beni almadan önce üç Praetorian öldürdüğüm için beni bir Sapper'a koydular."

"Oh. Elbette. Şey, bu... hm."

"Beni uyandırdıklarında babam bana ne yaptığını anlattı. Bana korkaklığını anlattı." Eidhin'in dudağı kıvrılır. "Eğer Akademi'ye gitmezsem ve mezun olduktan sonra onun emrinde hizmet etmezsem, hepimizin Sappers'e yerleştirileceğini söyledi. Ben, o ve halkımızın geri kalanı."

Sessizlik var.

"Bu... ağır bir yük." Tam olarak anlayabildiğimden emin değilim, babasının yerinde olsam ben de aynısını yapardım ama Eidhin'in sözlerindeki acıyı inkâr etmek mümkün değil. İhanet ve kendinden nefret. Burada kapana kısılmış. Fark ettiğimden daha çok bana benziyor.

Yine de bu ifşaatlar bir hevesle yapılmıyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" "Çünkü onlardan en az senin kadar nefret ettiğimi anlamanı istiyorum."

Eidhin bana bakarken sessizce konuşuyor, itiraz etmem için beni cesaretlendiriyor. İtiraz etmiyorum. "Benim dostum olduğunu bilmeni istiyorum. Sana güvenim tam."

"Elbette," diyorum dikkatle. "Benimki de sende."

"Hayır, istemiyorum." Eidhin azarlıyor. Kızgın değil, incinmiş değil. Sadece biliyor. "Ama sorun değil." Derin bir nefes alıyor. "Iudicium'da sana katılamam."

Durdum. Şaşırdım. "Neden olmasın?"

"Söyleyemem. Eğer söylersem, ikimizin de kovulma riskiyle karşı karşıya kalırım." Bakışlarımla samimiyetle buluşuyor. "Sen benim arkadaşımsın, Vis. Ama hayatta daha önemli şeyler var. Eğer seninle gelirsem, bana güvenemezsin. Bu yüzden seninle gelemem."

Midemin çukurunda hastalıklı, batan bir his var. Araştırmak, anlamak için yanıp tutuşuyorum ama Eidhin bana karşı hiç olmadığı kadar açık davranıyor. Bunun benim yaptığım bir şey yüzünden olmadığını, ilişkimizle hiçbir ilgisi olmadığını bilmemi istiyor. Ama geri adım atmıyor.

"Pekâlâ." Kafamı boşaltarak nefes veriyorum. "Hayal kırıklığına uğradım elbette ama eminim iyi bir nedenin vardır."

Eidhin biraz rahatlar. Takdirle başını sallar. "Benim yerime kimi isteyeceksin?"

Cevabı zaten biliyor olmama rağmen cevap vermeden önce birkaç saniye uzun uzun düşünüyorum.

"Bu," diye itiraf ediyorum, "çok ilginç bir konuşma olacak."

Kızlar yatakhanesinin önünde durduğumuzda AEQUA bana bakıyor, girişini koruyan üç fenerin altında iyi aydınlatılmış. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Iudicium için ekibimin bir parçası ol," diye sabırla tekrarlıyorum.

Bana delirmişim gibi bakmaya devam ediyor. İtiraf etmeliyim ki, belki de öyleyimdir. "Ben," diyor Ratly.

"Dördüncü Sınıf'ın açık ara en iyisisin." "Belli ki değilsin."

"Beni aldattığımı düşünerek bir hata yaptın. Ama neden yaptığını anlıyorum. Ve eğer bunu kanıtlamaya çalıştıysan... şiddetle... o zaman, kazanmak istedin. Bu kullanabileceğim bir özellik. Ve senin de konumunu yükseltmek için bir şans istediğini *biliyorum*."

Aequa nihayet alnı kırıışmış bir şekilde başka tarafa bakar. Başını iki yana sallar. "Ama neden riske atayım? Sana yardım etmek yerine seni sabote etmek için elimden geleni yapmayacağımı nereden çıkardın? Neden bana böyle bir şans veresin ki?"

"Dürüstçe mi? Çünkü özür diledin."

Bana boş bir bakış atıyor, sonra da gulaws yapıyor. "Üzgün olduğumu söylediğim için mi?" "Çünkü ciddi olduğunu düşünüyorum. Bunu söylemekle bir şey elde etmedin, bunun senin yararına olduğunu düşünmüş olamazsın. Ben sana inandım." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Yanılıyor muydum?"

"Hayır," diyor yavaşça, kahkahası yerini belli belirsiz bir şaşkınlığa bırakıyor. "Aldattığını düşünmek küstahlıktı ve aldatıyor olsaydın bile seni asla bu şekilde ifşa etmeye çalışmamalıydım. Tehlikeli ve adiceydi. Düşündüğümde hâlâ dehşete kapılıyorum."

"Mükemmel." Yüzündeki ekşi ifadeye sırtıyıyorum. "Gördün mü? Bu kefareti için bir şans. Kazanmama yardım edersen, ödeşiriz. Sen *de* faydalanırsın." Dudağını çiğniyor. "Buna itiraz etmek zor." "O zaman anlaştık. Gidip Veridius'a söyleyelim." "Şimdi mi?"

"Eğer sorun değilse." Aequa'nın da fikrini değiştirdiğini öğrenmek için birkaç gergin gün daha beklemeyeceğim.

Veridius'un *e v i n e* doğru yürümeye başladık.

"Peki, benden önce kaç kişiye sordun?" "Sadece bir kişiye."

"Huh." Belli ki daha fazla olacağını düşünmüştü.

"Kim?" "Eidhin, Altı'dan."

"Neden hayır dedi?"

"Eğer cevabı bulursan, bana haber ver."

Quadrum'a ulaşp Veridius'un odasına gidiyoruz. Neyse ki oradaydı. Durumu açıkladım.

"Ah." Veridius kendi kendine başını sallar. "Genç Breac'ın seni geri çevirmesi hayal kırıklığı yarattı. Ama anlıyorum. Onu suçlama," diye sessizce bana ekliyor. Sonra Aequa'ya işaret ediyor. "Otur o zaman. Konuşmamız gerekiyor. Vis, dilersen aşağıda bekleyebilirsin. Uzun sürmeyecek."

Geri çekiliyorum; on dakika geçmeden Aequa merdivenlerden iniyor. Sarsılmış görünüyor.

"İyi misin?" Çıkışa doğru ilerlerken ona katılıyorum.

"Evet. Evet, bir." Silik bir gülümsemeyle idare ediyor.

"Ve hala benimle geliyor musun?"

Yavaşça kontrol ediyor. "Yine de Veridius'un az önce söyledikleri hakkında size bir şey söyleyemem."

"Biliyorum." İçimde bir rahatlama hissettim. Eğer Aequa beni reddetseydi, bir sonraki tercihimin kim olacağından emin değildim. "Eidhin, Callidus ve ben her sabah yemekten yaklaşık bir saat önce Labirent'te pratik yapıyoruz. Belki de..."

"Orada olacağım." Şimdi kendini biraz toparlamış görünüyor. "Ve teşekkür ederim. Bana bir şans daha verdiğin için."

Yollarımızı ayırdık ve ben odama döndüm. Yorgun olsam da, uyuyabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. Iudicium'a sadece üç hafta var ama sonunda her şeyi yerli yerine oturttum.

Şimdi tek yapabildiğim Labirent'i olabildiğince sık koşmak ve beklemek.

LXIII

IUDICIUM SABAHI, şafaktan saatler önce uyanıyorum. Gecenin soğuk boşluğu hala dışarıda bekliyor; uzaktaki kıyıya vuran dalgaların sesini, onu getiren meltemin yumuşak iç çekişine karışarak belli belirsiz duyabiliyorum. Zihnim planlar ve endişelerle dolu. Önümüzdeki birkaç güne nasıl yaklaşacağıma dair fikirleri sürekli gözden geçiriyor, iyi olup olmadıklarına karar vermeye çalışıyorum. Yeterli. Kusurlu.

Sonunda, dışarıdaki gökyüzünün aydınlanması yeterince fark ediliyor ki, yatağımın sıcaklığından uzanıp çıkıyorum ve aşırı dikkatli hareketlerle giyiniyorum. Dürüst olmak gerekirse, olacaklardan korkuyorum. Kubbe beklemeseydi bile, riskler acı verici derecede yüksek olurdu. Hal böyleyken, kendime durup başarısızlığın sonuçlarını düşünme izni verdiğimde, zar zor nefes alabiliyorum.

Indol, Sianus ve Prav da benimle aynı anda odalarından çıkıyorlar; çoğu günün aksine, quadrum'a gitmeden önce kibarca, biraz gergin bir şekilde selamlaşmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Küçük bir konuşma ya da heyecanlı bir sohbet yok.

İlk gelenler arasındayız, Praeceptor Nequias ve Praeceptor Scitus'a sessiz selamlar verdikten sonra sabırla birbirimizden biraz uzakta duruyoruz. İnsanlar içeri süzülürken soğukta yaklaşık on dakika beklenir. Ekipler toplanıyor; kısa süre sonra sessiz tartışmalar başlarken alçak sesle mırıldanmalar duyuluyor. Aequa ve Callidus neredeyse aynı anda, benden birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor.

"Hava soğuk," diye homurdanıyor Callidus usulca yanıma sokulurken, kollarını kuvvetlice ovuşturuyor ve yan gözle diğer gruplara bakıyor.

"Çok erkeksi," diyor Aequa, ellerini pelerininin altında dikkatlice birleştirmiş, selamlamak için omzuma gelişigüzel vururken. Callidus, Eidhin ve benimle geçirdiği haftalar boyunca aldığı eğitimler onu bizimle rahat ettirmiş ve beni şaşırtacak derecede arkadaş canlısı yapmıştı. "Uyudun mu?"

"Bir kuzu gibi."

"Yalancı," diye mırıldanıyorlar hep bir ağızdan. Üçümüz de gülümsüyoruz. Gerginlik biraz olsun azalıyor.

Çok geçmeden on sekizimiz de hazır bulunuyoruz, çocuk en son dörtlüye doğru tökezlerken Prav Tem'e gözlerini deviriyor. Takımlar çoğunlukla beklediğim gibiydi: Indol Axien ve Cassia'nın yanında, Emissa Marcellus ve Titus'un yanında, Prav Valentina ve Tem'in yanında duruyor. Görünüşe göre Belli'yi seçen kişi Iro. Kızıl saçlı kız diğer takım arkadaşı Felix ile sessizce konuşuyor. Son birkaç haftadır daha canlı görünüyordu. Özellikle bu sabah, her zamanki gibi zinde görünüyor. Odaklanmış.

Son olarak Ava ve Lucius'u alan Sianus var. Ailelerinin farklı senatörlük piramitlerinden olduğu düşünüldüğünde, biraz öngörülemez seçimler, ancak iki Dördüncü her zaman dost olmuştur. Birlikte iyi çalışacaklardır.

"Hepimiz burada mıyız?" Bu Veridius. Jovan'ın tapınağına çıkan merdivenlerin başında, sesi quadrumun buz gibi durgunluğunda yankılanıyor ve her türlü konuşma kalıntısını kesiyor. "Öncelikle hepinizi tebrik ederim. Sadece burada bulunarak bile Caten'in seçkinleri arasında olduğunuzu kanıtladınız. Cumhuriyet'in liderleri olacaksınız. Çok geçmeden bazılarınıza rapor vereceğimi umuyorum." Gülümsüyor ve kibar bir kahkaha mırıltısı duyuluyor.

"Ama bunlardan önce, son sıralamanızı belirlememiz gerekiyor." Gözlerini üzerimizden ayırmıyor. "Akademi size sadece İrade'yi nasıl kullanacağınızı anlatmakla ilgili değildir; sizi onu kullanma deneyimine hazırlamak içindir. Bu da liderlik anlamına gelir. İrade devredilir ama bu her zaman seve seve verildiği anlamına gelmez. Piramitler dostluklar üzerine inşa edilmez. Birlikte daha güçlüyüz ama piramitteki her blok hâlâ bir bireydir. Kendi fikirleri olan bir birey. Kendi hedefleri ve arzuları vardır. Sadakat sadece kendilerini yukarı kaldıranları başarılı olacaklarına ikna edebilenlere verilir."

Birkaç yüzün kaşlarını çattığını görebiliyorum. Emissa ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Veridius devam ediyor, "Adada bir yerlerde iki Sextii tarafından korunan tek bir İrade yüklü nesne var. Jovan'ın Kalbi." Dikkatimizi tapınağın girişini süsleyen gerçek boyutlu heykele çekiyor. Bir süre sonra neyi kastettiğini anlıyorum. Jovan'ın göğsünün sol tarafında, eskiden Hiyerarşi'nin altın sembolünün olduğu yerde üçgen şeklinde bir delik.

Bir kaç ayak. Diğerleri de eksik olduğunu fark etmemiştir. "Bu yıl Iudicium'u kazanan Kalp'e sahip olacak, buraya geri dönün, ve Jovan'a geri ver. Eğer bu öğrenci üçüncü sınıftan ise Domitor olacak. Ve onların takımındakiler de Dördüncü Sınıfın en üst sırasında yer alacak ve buna göre ödüllendirilecekler."

Ben ve Üçüncü Sınıf'ın geri kalanı bu açıklamayı değerlendirirken bir duraklama, bir nefes alma oldu. Callidus ve Aequa yere bakıyorlar. Diğer Dördüncülerin hiçbirisi de şaşırması görünmüyor.

"Peki ya ekibimizden biri Kalp'in yerine geçerse?" Indol hepimizin merak ettiği soruyu soruyor.

"O zaman onlar Iudicium'un galipleridir. Kendilerine özel olarak verilen bir ödül alırlar. Ve Üçüncü Sınıf sıralamaları, vardığımızda açıklayacağım başka yöntemlerle belirlenir."

Bir sessizlik daha oluyor, bu seferki daha uzun. Ani sinirlerime, Callidus'u ve özellikle de Aequa'yı sorgulamaya başlama dürtüme karşı mantık yürütmeye çalışırken midem bulanıyor. Diğer Üçlerin de aynı şeyi yaptığını görebiliyorum. Bilinçsizce takım arkadaşlarından uzaklaşıyorlar. Onlara bakıyorlar. Onları değerlendiriyorlar.

"Çürüyen tanrılar," diye mırıldandığını duyuyorum Iro'nun nefesinin altından. Karşıdan ona bakıyorum ve bakışlarımız buluşuyor. Bakışlarında bir alaycılık var. Ortak bir hayal kırıklığı. Belki de onunla kurduğum en güçlü bağ.

"Bir tekne bizi Solivagus'un diğer tarafına götürmek için bekliyor. Hepiniz beni takip edin," der Veridius.

Principalis'in peşinden yürümeye başlıyoruz. Callidus ve Aequa yanıma geliyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyor Callidus sessizce.

"Ya da ben," diye ekliyor Aequa, kendisini dahil etmediği için çocuğa ters ters bakarak. "Hiçbir şey söyleyemedik." Callidus özür diliyor.

"Biliyorum." Her birine uzun uzun bakıyorum, sonra nefes veriyorum.

"Biliyorum." İçten içe hâlâ tedirginim. Callidus'a herkese güvendiğim kadar güveniyorum. Aequa,

Yine de... Şimdi doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Son birkaç haftadaki yeni dostluğu bile birden şüpheli görünmeye başladı. Ama bunların hiçbirini göstermenin faydası olmaz.

Veridius'un peşinden sessizce gidiyoruz.

SONRAKİ İKİ SAAT sessiz bir rahatsızlık içinde geçti.

Veridius bizi Praeceptor'un kamarasındaki Will asansörü aracılığıyla korunaklı bir koya götürüyor; oraya vardığımızda bizi bekleyen tekneye biniyor ve adanın etrafındaki yolculuğa başlıyoruz. Dayanılmaz derecede gergin, özel bir sohbet için çok kalabalık. Şafak ufukta parılıyor, ancak ilk ışıkları kalın bir bulut kümesinin ardına gizlenmiş durumda. Rüzgâr şiddetle esiyor ve pelerinimi delip geçiyor. Diğerlerinden birkaçı dalgaların dalgalı hareketi karşısında huzursuzca kıpırdanıyor. Belli'nin güveni geçici olarak mide bulantısına yenik düşüyor.

Solivagus'un kuzey ucu görüldüğünde, Veridius sessizce çantaları dağıtarak aramızda dolaşmaya başlıyor. Benimkini açıp içine bakıyorum. Yedek kıyafetler var. Halat. Birkaç gün yetecek erzak.

Scitus kıyı şeridini kucaklıyor, güneş bulutların arkasından nihayet süzülürken teknenin gövdesi kumu sıyrıyor. Bir başka Will asansörü bizi kuzeydeki dik yamaçtan yukarı, ağaçlar başlamadan önce küçük, açık bir platoya taşıyor. Ormanın kenarında bir araya toplanmış bir düzine kadın ve erkeği görünce irkiliyorum. Zayıf ve sert görünüyorlar. Her biri koyu yeşil bir pelerin giyiyor.

Toplandığımızda, Veridius Nequias'a işaret eder, o da ona küçük bir çuval fırlatır.

"Üçüncü sınıftaki her biriniz bunlardan bir tane alacaksınız." İçindekileri döküyor. Altınla çerçevelenmiş beyaz bir taş üçgen ve ona bağlı bir kordon var. Veridius'un avucunda bunun yanında hepsi farklı renklerde altı taş küre ve bezelye büyüklüğünde çok daha küçük siyah bir boncuk var. İlk olarak madalyonu kaldırır. "Bunu kaybetmeyin ve kırmayın. Iudicium devam ederken, bu senin hayatın. Bu olmadan Jovan'ın Kalbi'nin yerine geçmene izin verilmeyecek."

Çıkarımları değerlendirirken kimse bir şey söylemiyor. Veridius bunu açıkça söylemedi, ancak başka bir Üçüncünün madalyonunu alabilirsek ya da parçalayabilirsek, onları yarışmadan eleyeceğimiz hemen anlaşılıyor.

Veridius hepimizin anladığından emin olmak için bekler ve ardından renkli taşlardan birini tutar. "Bunlar ya diğer madalyonlardan birinin ya da Jovan'ın Kalbi'nin izini sürüyor. Indol, en üst sıradaki öğrencimiz olarak altısını da alacak. Emissa, ikinci olarak, Indol'ünki hariç herkesin on beşini alacak. Iro dört tane alacak ve bu böyle devam edecek."

"Çürüyen tanrılar," diye mırıldanıyor Callidus ve ben de ona katılmak zorundayım. Herkes bizi izleyebilecek ve biz de Kalp'in kendisi dışında hiçbir şeyi izleyemeyeceğiz.

Sonra Veridius sonuncu, önemli ölçüde daha küçük siyah boncuğu gösterir.

"Bunlar senin güvenliğin için. Bunları yutmanız gerekecek." Üçler'den rahatsız bir mırıltı yükselirken elini kaldırıyor. "Birkaç gün sonra bedenlerinizden zarar görmeden geçecekler. Ama bu arada her türlü önlemi aldığımızdan emin olmalıyız. Bu ormanlarda alupi var. Zehirli yılanlar. Derin vadiler. Bu yüzden her birinizin sizi takip etmesi için iki Sextii görevlendirilmesine karar verdik. İhtiyaç duymadıkça onları görmeyeceksiniz ama asla çeyrek saatten fazla uzakta olmayacaklar." Ormanın kenarında duran grubu gösteriyor.

"Onlara ihtiyacımız olup olmadığını nasıl bilecekler?" diye soruyor Sianus.

"Madalyonunu parçala. Ya da geride bırak." Veridius bunu kesin bir dille söylüyor. "Bu dahili takip cihazıyla eşleştirildi; midenizdeki madalyon kardeş madalyondan çok uzaklaşırsa, her bir güvenlik ekibini uyaracak. Onlardan biri seni almaya gelecek."

Emissa değişiyor. "Yani bu durumda yarışmanın dışında mı kalacağız?"

"Evet. Eğer bir güvenlik ekibinin gelip sizi alması gerekiyorsa, onlarla birlikte Akademiye geri dönersiniz. İstisna yok."

"Bu başka birinin başına geldiğinde haberimiz olacak mı?" Bu Prav.

"Sadece madalyon kırılırsa. Güvenlik ekipleri dahili izleyicilerin peşine düşecek, başka bir şey değil."

Hepimizin hesapladığı gibi sessizlik. Yani bir Üçüncü madalyonu alınarak elenirse, geri kalanımız için herhangi bir gösterge olmayacaktır. Çalınan madalyonlar kolayca tuzak olarak kullanılabilir. Tuzaklar.

"Peki ya biz?" diye soran Axien, belli belirsiz bir el işaretiyle Sınıf Üç'te olmayan herkesi gösteriyor.

"Güvenlik ekiplerinin de takip edebileceği madalyonlarınız olacak." Veridius kordonla bağlı başka bir taş üçgen çıkarıyor, bu siyah ve gümüşle çerçevelenmiş. "Bunu Üçüncü Sınıf bir madalyonun karşısına yerleştirirseniz" -gösteriyor; iki taş parçası birbirine değdiğinde havada garip bir bükülme oluyor

-"o zaman diğer tüm bağlantıları dışlayacak şekilde bağlantılı hale gelirler. Eğer bir Üçüncü

kazanırsa, onlara bağı olan herhangi bir Dördüncü de zaferi paylaşır. Ve eğer bir Dördüncü Jovan'ın Kalbini kendisi değiştirmek isterse, madalyonunun yine de bir Üçüncünün madalyonuna bağı olması gerekir. Aksi takdirde sayılmaz."

Bir sessizlik daha, bu seferki gergin. Yani Dördüncü'ler takım değiştirebilir. Ya da kendi başlarına kazanmak için Üçüncü'nün madalyonunu çalabilirler.

Kuralları düşünürken zihnim koşturuyor. Dezavantajlıyız - beklediğim bir şeydi - ama bu imkânsız değil. Bu kurallar diğerleri arasında çok fazla şüphe uyandıracak. Veridius'un güvendiğim kişileri seçmemi önermesine şaşmamalı.

"Eğer takım arkadaşlarımızdan biri Kalbi geri getirirse," diyorum aniden, "Üçüncü Sınıftaki son pozisyonlar nasıl belirlenecek?"

"Eğer elenirseniz, Üç'te daha önce elenmemiş olanların altına düşersiniz. Aksi takdirde, sıra şu anda olduğu gibi kalır."

Bu haber üzerine Indol'un yüzünde bir endişe ifadesi belirlediğini görebiliyorum. Güzel. Sonuna kadar hayatta kaldığı sürece, Dördüncülerinden biri kazanırsa pozisyonu değişmeyecek. Bu kesinlikle Axien ve Cassia arasında ekstra bir gerilim yaratacak.

"Yarışmanın sınırlarına gelince," diye devam ediyor Veridius, kimsenin bir şey söylemediğini görünce, "adanın merkezini doğu ve batıdan ayıran iki büyük nehir var. Hiçbiriniz onları geçmeyeceksiniz. Eğer geçerseniz, derhal elenirsiniz."

Beklenen bir şey olsa da bu yine de acı veriyor. Kubbe adanın batı tarafında.

Veridius güneyi işaret ediyor. "Ayrıca, Akademi arazisinin üç mil içinde bulunan herkes Iudicium'u tamamlamış sayılır. Yani öylece girişe dönüp diğer ekiplerden birinin size Kalbi getirmesini bekleyebileceğinizi düşünmeyin." Güneşe bir bakış atar. "Hepinizin üçüncü gün gün batımına kadar vaktiniz var. Eğer Jovan'ın Kalbi o zamana kadar geri getirilmezse, kazanan olmayacak ve sadece elemeler sıralamayı etkileyecek."

Yutkunuyorum. Burada yapmam gerekenleri yapmak için fazla zamanım yok.

Veridius, Scitus ve Nequias'a bakar. "Unuttuğum başka bir şey var mı?"

"Birbirlerini öldürmemeliler mi?" diye sorar Scitus neşeyle.

"Ah." Veridius kıkırdar. "Praeceptor'un demek istediği, buradaki hareketlerinize dikkat etmeniz gerektiğidir. İtidalli olun. İki takımın ne

zaman

birbirimize rastlarız." Hatırlatmanın gerekli olduğuna bile pişman olmuş gibi iç geçiriyor. "Başka sorunuz var mı? Eğer varsa, şimdi tam zamanı."

Kimse konuşmuyor.

Nequias, Indol'un takımından başlayarak madalyonları dağıtmaya başlar. Veridius da ona katılır, Indol'e küçük siyah boncuklardan birini verir ve yutmasını dikkatle izler. Principalis daha sonra dilinin altına bakacak kadar ileri giderek ağzını açtırır. Ardından beyaz madalyonu Indol'un boynuna asar, kulağına birkaç kelime mırıldanır ve gitmesini işaret eder.

Indol, Cassia ve Axien tarafından takip edilerek ilerlemeye başlar. Ormanın kenarına ulaşırlar, ama sonra Indol durur. Dönüyor.

"Dörtler!" Praeceptors ve Veridius duraksıyor ve hepimiz dikkatimizi uzun boylu, esmer Catenan'a çeviriyoruz. "Hepiniz burada avantajın bende olduğunu biliyorsunuz. Kazanan takıma katılmak isteyen herkes katılabilir. İçimizden biri yarın şafağa kadar Jovan'ın Kalbi'nin bir mil kadar kuzeyinde bekliyor olacak. Tek yapmanız gereken Üçüncü'nün madalyonuyla birlikte gelmek." Bakışları üzerimizde geziniyor. "Yürek'i değiştirmekten fayda görmeyen tek kişi benim. Bunu unutmayın."

Sözlerinin kaydedildiğinden emin olmak için gecikiyor, sonra ağaçların arasında kayboluyor. Ormanın kenarındaki Sextii'lerden ikisi kıpırdanıyor; neredeyse bir ayak genişliğinde, ince bir taş çembere benzeyen şeye baktıklarını görebiliyorum. Yine de hareket etmiyorlar.

Emissa bana tedirgin bir bakış attı. Ben de yüzümü buruşturuyorum. Indol açısından akıllıca. Geri kalanımız için sinir bozucu. Scitus'un Veridius'a baktığını görebiliyorum; Principalis sadece omuz silkiyor. Kurallara aykırı olmadığı açık.

Nequias ve Veridius rütbe sırasına göre ilerlemeye devam ediyor, madalyonları ve iz sürücüleri dağıtıyor, Veridius titizlikle küçük olanların ormana girmelerine izin vermeden önce Üçler tarafından yutulup yutulmadığını kontrol ediyor. Emissa gözden kaybolmadan önce bana son bir kez gülümsüyor. Onun ve diğerlerinin yönlerini not alıyorum, ancak herhangi birinin bu yönleri uzun süre koruyacağından şüpheliyim. Müdür'ün kasıtlı olarak acele etmediğini de görebiliyorum. Sırt çantamı açıyorum ve beklerken biraz ekmek çiğniyorum.

"Bir pusu için endişelenmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" Bu Aequa, yakınlarda kimse olmamasına rağmen sesi alçak.

Callidus ben cevap vermeden önce başını sallıyor. "Risk almaya değmeyiz.

Bu kadar erken olmaz."

"Bundan ben de şüpheliyim," diye katılıyorum lokmalar arasında, "ama yine de cazip olabilir. Kimseyi takip edememek bizi tehdit olmaktan çıkarır ama aynı zamanda en savunmasız kişi yapar. Ve kazanırsam herkesi yerinden etmeyi garantileyen tek kişi benim." Şüpheli ifadesini görüyorum ve sırtıyorum. "Haklısın. Bu kötü bir hamle. Ama diğer insanların aptallıklarını da hesaba katmayı unutmamalısın."

Callidus homurdanır ama konuyu kabul eder. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Herkesi ortadan kaldırmayı bekleyemeyiz, bu yüzden kesinlikle Kalp'in peşinden gitmeliyiz. Ama doğrudan oraya yönelirsek pusuya düşeriz." Çiğniyorum. "Etrafından dolaşacağız. İlk gün, bir buçuk gün boyunca uzak durmaya çalışın. Umarım diğerlerinden bazıları bayıltılır. Kulaktan kulağa oynarız." Iudicium söz konusu olduğunda bunun pek de iyi bir plan olmadığını kabul ediyorum. Ama ilk hedefim kubbeye ulaşmak.

Sianus, Ava ve Lucius nihayet sık çalılıkların arasında kayboluyor ve Nequias ile Veridius bize doğru yürüyor. Indol ilk ayrıldığından beri yaklaşık yirmi dakika geçti. Sextii çiftlerinden birkaçı da şimdi ormanın içinde kayboldu ve giderken o dairesel plakaları inceliyorlar. Bizi bu şekilde takip ediyor olmalılar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Veridius sessizce, küçük siyah boncuğu bir su derisiyle birlikte bana uzatırken.

"Gergin." Tereddüt etmeden ağızma atıyorum ve yutuyorum, ardından Veridius'un dilimin altını incelemesine izin veriyorum.

"İyi. En azından dürüstsün." Tereddüt ediyor. "Dışarıda çok dikkatli ol."

Ona boş boş bakıyorum.

İç çekiyor. "Buradaki aile geçmişini biliyorsun. Ve amcan tek değildi. Öğrenciler Iudicium'da öldü. Çok ciddiye aldılar, kazanmak için hayatlarını riske attılar. Bakış açını korumalısın. Ne olursa olsun, üçüncü sınıftan mezun olacaksın. Cumhuriyet'te sana inanılmaz fırsatlar sunulacak. Sıkı yarış Vis, ama unutma ki burada uğruna ölmeye değercek hiçbir şey yok."

Neredeyse gülecektim. Labirent'te koşmazsam Ulciscor beni bir Sapper'in içinde görecekti.

Iudicium'u kazanamazsam ya Caten'de pes edeceğim ya da kaçacağım.

Bu işi daha az ciddiye almak şu an için sağlıklı bir tavsiye gibi gelmiyor.

"Teşekkür ederim, Müdür Bey." Eşleştirilmiş beyaz madalyonu boynuma asmasına izin verdim. "Bunu unutmayacağım."

Bana altın boyalı, başparmağımın tırnağından daha geniş olmayan küre şeklinde bir taş uzatıyor. Avucumun içine aldığımda neredeyse doğrudan güneye doğru çekiliyor. "Sakın kaybetme," diyor Veridius kuru bir sesle. Beni omzumdan sertçe kavırıyor. "Şans, Vis."

Nequias, Aequa ve Callidus'a madalyonlarını vermeyi bitirdi. Praeceptors'a başımı sallıyorum ve sonra takım arkadaşlarıma işaret ediyorum.

Ormana doğru gidiyoruz.

Aequa, Praeceptor'lar ve kalan Sextii'ler arkamızdaki çalılıklarla yer değiştirdikten yaklaşık iki dakika sonra, biraz tedirgin bir şekilde, "Bizi çok *batıya* götürüyorsun," diye gözlemliyor.

Orman sık, dallar takip ettiğimiz dar patikayı -daha çok bir hayvan izini-tirmalıyor. Serin bir bahar sabahı ve yapraklar yolumuzdan ittiğimizde nemli, çimenlerin donu yeni yeni soluyor, rastladığımız çoğu açıklık hala kaygan beyaz tozla kaplı. Her şeyde bir durgunluk var, rüzgâr yok, sadece sessizliğin kenarlarından belli belirsiz kuş sesleri geliyor.

"Eğer biri bizi pusuya düşürmeyi planlıyorsa, peşimizden gelmelerini sağlamalıyız - en iyisi batı sınırına yaklaşıp kimsenin yoluna çıkmamalıyız. Biraz daha uzun sürecektir ama diğerlerinden hiçbiri nerede tutulduğuna dair keşif yapmadan Kalp'i almaya çalışmayacaktır. Zamanımız var."

"Bu bir risk. Bizi geride bırakır," diye gözlemliyor Callidus.

"Dezavantajlı başlıyoruz. Risk almamız gerekiyor."

Cevap beklemeden ilerliyorum, Aequa ve Callidus'un yönümüzü kabul etmeleri için ne kadar çaresiz olduğumu göstermemeye çalışıyorum.

Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra bir elimi kaldırarak bizi bir derenin kenarında durduruyorum.

"Ne oldu?" Callidus kaşlarını çatı. "Bu yoldan gideceksek gecikemeyiz." "Bu iz sürücüyü içimden çıkarmalıyım."

Ne söylediğimi anladıklarında yüzlerindeki ifade şaşkınlıktan tiksintiye dönüşüyor. "Neden?" diye soruyor Callidus. "Bu sadece güvenlik için. Diğerleri nerede olduğumuzu görmek için bunu kullanamaz."

"Bu, ben orada olmasam bile madalyonu ve takip cihazını bir arada tutabileceğimiz anlamına geliyor. Diğer ekipleri yanlış yönlendirebiliriz."

Aequa ve Callidus birbirlerine bakarlar. "Biz burada bekleyeceğiz."

Sonraki on beş dakikayı bir lokmayı beceriksizce boğazıma tıktırarak ve öğürerek geçiriyorum. Daha önce yediğim ekmek yardımcı oluyor; küçük taşın çıkacağından emin değilim ama yarı çiğnenmiş beyaz parçalar onu çıkarmaya zorluyor. Siyah boncuğu yerden alıp onu ve kendimi akan berrak suda yıkarken, ağızımdaki asitli tükürüğü silerek şiddetli bir öksürük çıkarıyorum. Sonra uzun bir yudum almadan önce bir dakika tükürüyorum.

Ona ve Aequa'ya tekrar katıldığında Callidus alaycı bir tavırla "Bitti mi?" diye soruyor.

Boncuğu yorgun bir zafer edasıyla havaya kaldırıyorum, sonra da pelerininin cebine sokuyorum.

Dinlenmek için durmadan önce bir saat daha yürüyoruz, zamanın çoğunda sessizce en iyi hareket tarzımızı tartışıyoruz. Diğer grupların ne yaptığını bilmenin bir yolu olmadığı için kör sayılırız. Callidus, birileri onu ele geçirmeye çalıştığında patlak vereceği kesin olan kaostan yararlanabileceğimiz umuduyla pusu kurma riskini göze alarak Kalp'i gözetlememiz gerektiği görüşünde. Aequa, Kalp ile Akademi arasında yüksek bir yerde konumlanarak tamamen etrafından dolaşmamızın daha iyi olacağını savunuyor. Bu şekilde hareket ettiğinde hareket edebilir, arazimizi seçebilir, kendi pusumuzu kurabiliriz.

Her iki argümanı da dinliyorum ama ikisi de bana iyi seçenekler gibi gelmiyor. Ara sıra Kalp'in altın izleyicisini kontrol ediyorum, ama Solivagus'un ortasına doğru sağlam bir şekilde işaret etmeye devam ediyor. Yine de çok doğru değil: sadece yönü gösteriyor, mesafeyi değil. Ve biz hareket ettiğimiz sürece, Kalp'in de hareket edip etmediğini değerlendirmek zor olacak. Özellikle de çok uzaktaysa.

"Bu şekilde kazanamayız," diyorum aniden, Callidus'un sözünü keserek. "İlham verici," diye gözlemliyor Aequa.

"Kazanamayacağımızı söylemiyorum. Başka bir şey denemeden önce durumumuzu iyileştirmemiz gerektiğini söylüyorum." Alnımı ovuşturuyorum. "Sextii'nin taş çemberlerini göreniniz oldu mu?"

İkisi de başını sallar. Sonra duraklarlar.

Sonra kaşlarını çatarlar. "Vis..." Callidus yavaşça söylüyor. "Hayır."

Aequa kabul etmek için ağzını açıyor ama onun yerine gözleri büyüyor. Sol tarafımdan bir yaprak gürültüsü geliyor. Callidus anlaşılabilir bir şeyler bağıyor. İçgüdüsel olarak kolumu büküp kaldırıyorum; sert ve ağır bir şey koluma çarpıyor ve omzuma doğru seken bir acı ürpertisi gönderiyor. I

Şok ve acı içinde uluyarak uzaklaşırken, ağaçların arasından bana doğru yaklaşan tehditkâr karanlık şekli ancak yere düşmeden önce görebildim. Nefes alıyorum ama nafiye, başımın yan tarafına isabet eden bir sonraki darbeyi savuşturamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Ya da bir sonrakini.

Daha fazla bağırış var, belirsiz, panik ve öfke dolu. Kısa süre sonra diğer her şeyle birlikte kaybolur.

LXIV

UYANMAK HOŞ BİR DENEYİM DEĞİL. Farkına vardığım ilk şey başımın zonklaması ve hemen ardından kolumdaki daha hafif ama daha az acı verici olmayan ağrı. Sert ve kaba bir şeye yaslanmış durumdayım. Hem bileklerimi arkamda tutan hem de karnımın etrafını acı verici bir şekilde sıkı bağlar var. Bir ağaca bağlandığımı sanıyorum.

Gözlerimi açmıyorum, ama nefes alışımındaki değişiklik beni ele veriyor olmalı, çünkü yakınlarda biri kıpırdandığında bir hışırtı duyuyorum. "Belli. Uyandı."

Ayak sesleri çıtırdıyor, gittikçe yükseliyor. Numara yapmanın bir anlamı yok; gözlerimi açıyorum, açıklığa süzülen öğlen sıcağının acısına karşı gözlerimi kısarak bakıyorum. Karanlık bir şekil üzerimde beliriyor. "Tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler." Beni sabitleyen düğümleri gizlice test ediyorum. Ne yazık ki sıkı olmadıklarını ummak için çok fazla nedenim var. "Diğerleri nerede?"

"Buradayız." Bu Callidus, sağımda, arkamda bir yerde. Yakın.

Görüşüm nihayet netleşirken Belli kendini beğenmiş bir halde. Iro yana kaymış, kollarını kavuşturmuş. Felix'in nerede olduğundan emin değilim.

Kızıl saçlı kız iç çekerek hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse bunun daha zor olacağını düşünmüştüm Vis. Herkes senin ne kadar iyi olduğundan bahsedip duruyor. Catenicus. Bir yıldan kısa bir sürede Yedi'den Üç'e." Küçümseyerek başını sallıyor. "Ve şimdi de Iudicium'a altı saatten az bir süre kala elendin."

Kalbim küt küt atıyor ve madalyonuma bakıyorum. Hâlâ orada. Hâlâ tek parça. "Önümüze nasıl geçtin?" Neyse ki sesim sabit ve onun böbürlenmesini görmezden gelmek en iyisi gibi görünüyor. Iro ve Belli'nin peşimden geleceğini bilmeliydim. Ama beni henüz ortadan kaldırmadılar, doğru düzgün değil. Bir sebebi olmalı. Benden istedikleri bir şey.

"Fark eder mi?" Belli çömeliyor ve göz hizama geliyor. "Gerçekten bilmen gereken tek şey, oyun dışı kaldığın." Arkasından Iro'dan alçak, çirkin bir kıkırdama geliyor.

"Beni kafamın arkasından vurdun. Gerçekten de üstün oynadın," diyorum kuru bir sesle. "Foundation'da kaybettiğin için hâlâ kızgınsın sanırım?"

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Belli'nin ifadesi kararıyor.

Doğruldu, botunu geri çekti ve suratımın ortasına bir tekme attı.

Yanağımda bir acı patlıyor ve her şey karamaya başlıyor; Callidus'un öfkeli bağırışlarını ve diğer birkaç acil sesi duyabiliyorum ama hiçbirinin söylediklerine odaklanamıyorum. Başım dönüyor ve sonra bir nefes çekip kendimi tekrar dik konuma getiriyorum. Kan tükürdüm. Şiddetliydi ama tam güçte değildi. Tiyatroda bir darbe almaktan daha kötü değil. Bir yerimin kırıldığını sanmıyorum.

Hem kendimi sakinleştirmek hem de öfkemi yatıştırmak için birkaç nefes daha alıyorum. Sonra tekrar ikisine bakıyorum. Iro Belli'yi çekmiş, bana dik dik bakarken onu geride tutuyor ama mücadele etmiyor ve kesinlikle tekmesini çekmiş. Beni küçümseyinler ya da küçümsemesinler, Veridius'un uyarısını hatırladılar. Hâlâ kazanmak istiyorlar.

"Demek madalyonumu henüz almadınız, demek ki bir işe yarayabileceğimi düşünüyorsunuz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Iro dudak büküyor. "Yanlış bir fikre kapılma. Seni bağlamayı daha yeni bitirdik. Sextii'yi buraya getirmeden önce gitmeye hazır olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu."

Hâlâ kafama aldığım çok sayıda darbenin etkisinden tam olarak kurtulmaya çalışıyorum. "Kazanmak istediğini biliyorum. Ben senin için bir müttefik olarak daha değerliyim. Birlikte daha fazla alanı kaplayabilir, diğer takımları saf dışı bırakabiliriz. Bana güvenmiyor olabilirsin ama tek başına gidersen Indol ya da Emissa'nın her halükarda kazanacağını bilmelisin."

"O haklı," diye sesleniyor Callidus.

"Yarı yarıya haklı," diye karşı çıkıyor Iro. "Daha fazla insana ihtiyacımız var. Ama onu."

Iro arkama bakarken bir sessizlik oluyor. Callidus ve Aequa'yı görmek için dönüyorum. Felix onlardan biraz uzakta duruyor ve onları izliyor. Callidus sırtıyor ve başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum. Vis olmadan olmaz."

Belli onu görmezden geliyor, bakışlarını Aequa'ya diyor. "Bu ine."

Callidus kaşlarını çatıyor ve karşısındaki kıza dönüyor. Ben de onu izliyorum. Belli'yle bakışlarını kilitledi ve kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum.

"Ne olursa olsun gitmene izin vermeyecek Vis." Sesi yumuşak. Bana bakmıyor. "Ve ben kaybetmek istemiyorum. *Kaybedemem.*"

"Aequa." Callidus'un yüz ifadesi giderek kızgınlaşıyor.

"Akıllıca bir seçim." Iro çömelerek yanıma geldi. Görünüşe göre naumachia yüzünden bana duyduğu öfke Aequa'yı kapsamıyor. Öfkeleniyorum ama bir şey söylemiyorum. O haklı. Kazanacak durumda değilim.

Küçük bir parçam hâlâ bunun Aequa'nın bir planının parçası olduğunu umuyor ama öne doğru eğilip ensesini gösterince bu umudum suya düşüyor. "Al şunu."

Callidus bağlarına nafile bir şekilde vuruyor ve Aequa'ya karanlık bir şekilde bakıyor. Başımı eğiyorum, her şeyden çok melankoli hissediyorum. Yanlış tahmin etmişim. Bana karşı biraz yükümlülük hissedeceğini, içinde bundan daha fazla sadakat olduğunu düşünmüştüm. Ama kendimi onu suçlamaya ikna edemiyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Felix madalyonunu çözüyor ve Iro'ya veriyor, o da kendi madalyonuna bastırıyor. Havada garip bir bükülme var, bir bozulma baloncuğu, bir anda yok oluyor. "Tamamdır." Madalyonu Aequa'nın boynuna geri asıyor, sonra onu düşünüyor. "Vis'in madalyonunu yok ettiğimizde seni çözeceğim."

"Yapma bunu." Aequa kaşlarını çatarak onu azarlar. "Madalyonu yanımıza alarak onu ortadan kaldırabiliriz ve o zaman diğerleri onun Iudicium'dan çıktığını bilemez. En azından geçici olarak birlikte çalıştığımız ihtimalini göz önünde bulundurmamak zorunda kalacaklar."

Iro tekrar düşünüyor, sonra Belli'ye bakıyor, o da kabul ettiğini belirtiyor.

"Önümüzdeki bir saat kadar seni bağlı tutmamız gerekecek. Sextii'nin onu almaya geldiğinden emin olana kadar."

"Tabii ki."

Belli, Aequa'nın ayağa kalkmasına yardım ederek ellerini önünde birleştiriyor. "Yola çıkmalıyız."

"Pelerinlerini de alalım," diyor Aequa. "Geceler soğuyacak ve onlara ihtiyaçları olmayacak."

Callidus'tan öncekinden daha da kaba küfürler geliyor ve Felix pelerinlerimizi çıkarırken bu kez ben de ona katılıyorum. Ama çoğunlukla bir

parıltıyı gizlemek için

umudun.

"Ya erzakları?" diye soruyor Felix.

"Anlamı yok," diyor Iro. "Elimizde fazlasıyla var ve Aequa bu şekilde bağılyken fazla bir şey taşıyamaz."

Belli bana doğru yürüyor. Eğildiğinde uzaklaşma içgüdüsüne direniyorum, bunun yerine bakışlarımın onu delip geçmesine izin veriyorum. Bakışlarımı karşılıyor, boynumdaki ipi yakalıyor ve sertçe çekiyor. Boynumdaki deri yanıyor. Bir çıt sesi geliyor ve ardından soğuk beyaz taş tuniğimin altından çekiliyor.

"Kaybettin," diyor usulca.

Madalyonu cebine koyar ve dördü, Callidus'un sırtlarına doğrulttuğu öfkeli parmaklığı görmezden gelerek yürürler.

Biz beklerken karanlıkta sessizlik hakim. Rüzgârda dalların sürekli, hafif hışırtısı var, bu da benim tuniğimin tek başına ısıtamayacağı kadar soğuk. Kokumuzu alıp diğer yöne kaçan gece hayvanlarının ara sıra çıkardığı tırmalama sesleri. Nadiren kuş sesleri duyulsa da tepemizdeki kanat sesleri. Callidus'un bir metre ötedeki ağaçtan gelen sabit nefes alışları. Ve başka hiçbir şey.

"Hâlâ uyanık mısın?" Sesim havayı yarıyor, susuzluktan ve aşırı kullanımdan pürüzlü. "O dönene kadar uyuyabileceğimden şüpheliyim."

Iro, Belli, Felix ve Aequa gittiğinden beri sürekli bağlarım üzerinde çalışıyorum. Bileklerim yara bere içinde, artık hareket etmek acı veriyor ve avuç içlerimi kaplayan yapışkan kayganlığın ter olmadığından eminim. Hâlâ ara sıra hayal kırıklığına kapılıyorum, kalın ipe karşı boş yere zorlanıyorum, ellerimi ayırmaya ya da ilmeğin içinden geçirmeye çalışıyorum. Sıkıcı bir ağrı dışında hiçbir şeyle sonuçlanmıyor.

"O geri gelmeyecek Callidus."

Diğerleri gittikten sonra saatlerce konuştuk. Çoğunlukla Aequa'nın planını tartıştık. Sextii'nin bizim için gelmeyeceğinden emin olmak için pelerinimi aldığına şüphe yok; yuttuğum iz sürücünün orada saklı olduğunu biliyordu. Başlangıçta, Callidus'un iyimserliğini paylaştım. Hatta bir plan bile yapmıştım. Bizi burada öylece bırakıp gideceğine inanmıyordum - bu bir ölüm cezası sayılmaz, çünkü eninde sonunda birileri

Callidus'un madalyonunun neden hareket etmediğini merak ediyorum ama bu gereksiz yere zalimce görünüyordu.

Birkaç saat sonra gerçeği öğrendim. İzleyicimi bir silah, bir sabotaj aracı olarak kullanmayı, güvenlik ekibimizi bizim yerimize başka birine çekmeyi planlıyor. Doğru zamanda kullanılırsa, bu onun Iudicium'u kazanmasını sağlayacak bir avantaj olabilir.

Callidus bu ihtimali düşünmek istemedi. Hâlâ da istemiyor. Ama sohbetimiz sona erip de gecenin çöküşünden başka bir şey kalmayınca, sanırım benim bakış açıma giderek daha fazla yaklaşıyor.

"Sence Veridius ona ne teklif etti?" Callidus soruyu boş boş sorar.

"Büyük bir şey olmalı."

Homurdanıyor. "Bunun bir önemi olmamalıydı."

Karanlığa doğru sevgiyle gülümsüyorum. "Onunla gidebilirdin, biliyorsun. Anlardım."

"Ve üç gün boyunca Belli'ye katlanmak mı?" Callidus ses tonuna biraz mizah katarak bu öneriyi reddeder. "Tanrıların mezarları, hayır."

Kıkırdıyorum, kısa süreli neşeden memnunum. Callidus'un arkadaşlığından da memnunum, onun kötü durumundan ben sorumlu olsam bile.

Yine sessizlik oldu ve sonra sormak zorunda kaldım. "Sana ne teklif ettiler?"

Callidus cevap vermekte ağırdan alıyor. "Domitor."

"Ne?" Başımı sallıyorum, yanlış duyduğuma eminim. "Ne?"

Callidus kıkırdar. "Müdür bana kelimesi kelimesine söylediğinde benim de tepkim aynı oldu. Kazanan takımda yer alırsam, Dördüncü Sınıf'ın bir parçası olarak mezun olacağımı söyledi. Ve eğer Kalbi kendim geri getirirsem..." Omuz silkişini neredeyse duyabiliyorum. Utanıyor.

"Çürüyen *tanrılar*. Yüksek bahisler." Callidus'un kararının büyüklüğü beni şaşırttı. "Hak ettiğimden daha iyi bir arkadaşsın."

"Pek sayılmaz. Sadece sorun yaratmamanın Akademi'ye dönmenin en hızlı yolu olduğunu düşündüm."

Bir duraklama oluyor ve sonra içten bir kakhaha atıyorum. Callidus'un da katıldığını duyabiliyorum. Arkama yaslanıp başımı kaba ağaç kabuğuna yaslıyorum ve yapraklı gölgelikten yukarıya, ara sıra içeri sızan zayıf yıldız ışığına bakıyorum. "Tüm bunlardan sonra nereye gideceğin gerçekten umurunda değil, değil mi?"

"Önemsiyorum. Sadece daha önemli şeyler olduğunu düşünüyorum."

Gökyüzüne gülümsemeye devam ediyorum. Olacıklardan korkuyorum ama cevapta bir şekilde rahatlatıcı olan bir sadelik var. "Gerçekten hâlâ geri döneceğini düşünüyor musun?"

"Bir saat bağlı. Gardlarını düşürmeleri için yeterli bir süre. Onlar uyuyana kadar bekliyor bile olabilir." Sesinde bir tür umutsuz kararlılık var. Aequa'nın bize ihanet etmesi düşüncesinden nefret ediyor. "O bizim dostumuz Vis. Bu son birkaç haftanın bir anlamı var."

"Seni kıskanıyorum, biliyorsun. Bunu yapabilme kapasiteni. Böyle güvenebilmeni."

Bir sessizlik olur, sonra homurdanır. "Bir an için bunun bir iltifat olduğunu sandım."

"Ciddiyim." Pişmanım. Kaybettiğimizi biliyorum, saatlerdir biliyorum. Bu beni iç gözlemci yaptı. "Sadece Aequa'dan bahsetmiyorum. Bana Belli'den, neden gerçekten Yedi'de olduğundan bahsetmek gibi şeylerden bahsediyorum. Geçen sefer seni o kadar kötü yaktıktan sonra bile beni Iudicium konusunda uyarmayı seçmenden bahsediyorum." Çatlamış dudaklarımı yaladım. "Tanrıların mezarları, Callidus. Bana belgeleri nereye sakladığını gösterdin. Bunu *hiçbir şey* olmamış gibi yaptın."

Biraz rahatsız bir şekilde kıkırdıyor. "*Sana* güveniyorum." "Buna layık olduğumdan emin değilim."

Bir sessizlik daha. "Kimseye söylemeyeceğini biliyorum." Şaşkın. "Sen iyi misin?"

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bu hareket neredeyse zifiri karanlıkta zar zor bir fark yaratıyor.

Ona söylemek istiyorum. Beni ele vereceğini sanmıyorum. Bence Callidus sırrımı mezarına götürecektir.

"Yorgunum," diyorum sonunda usulca, korkaklığım için kendime lanet okuyarak. En azından bu doğru. Yalan söylemekten yoruldum. Mücadele etmekten yoruldum. Korkmaktan yoruldum. "Ve teşekkürler. Haklısın, tabii ki. Asla kimseye söylemem."

Bir süre hiçbir şey olmadı, sadece ağaçların arasından fısıldayan rüzgâr kulaklarıma dokundu.

"Sence bunu neden yapıyorlar?" Callidus aniden sorar.

"Neyi yapıyorlar?"

"Bu. Iudicium. Kimse bakmazken bizi birbirimize düşür. Bizi bu seviyeye getir." Bir acı notası var. "Bu Akademi'de öğrendiklerimizin doruk noktası değil."

"Öyle olması gerektiğini sanmıyorum. Bence bunun son ders olması gerekiyor." Bunu alaycı bir kesinlikle söylüyorum. "Burası gerçek dünya. Liderlik edecek insanlar arıyorlar ve Caten'de... Thavius'un dediği gibi. Caten her şeyden önce açgözlülüğü ödüllendirir. Yani buradaki mesele kimin ne pahasına olursa olsun yapacağını görmek. Kim kazanmak için her şeyi yapabilecek."

Bir süre sessizlik oluyor ve Callidus'un sözleri sindirmeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Bu çok acımasız bir bakış açısı."

"Yanıldığımı söyle."

"Hayır. Hayır, yanıldığını sanmıyorum." Callidus'un ağaç gövdesine doğru yeniden konumlanmasıyla bir shu ing sesi duyulur. "Yani eğer biz değilsek, Emissa'nın kazanacağını mı umuyorsun?"

"Evet." Ciddiyim. "Onun da şansı yüksek. Yine de Indol'u yenmek zor olacak. Özellikle de takımına daha fazla Dördüncü alırsa." İç çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda? Iro ve Belli olmadığı sürece umurumda değil."

"Kesinlikle. Yüzüne gerçekten tekme attığına inanamıyorum. Zarif bir kaybeden olmadığını biliyordum ama bu..." Callidus sesini Belli'ninkine oldukça yakın bir şekilde yükseltir. "*Gerçekten bilmeniz gereken tek şey, oyun dışı kaldığınızdır.*"

"*Kaybettin*," diye onu taklit ettim.

O kadar da komik değil, ama bizi öksürüklü bir kıkırdamaya sevk etmeye yetiyor, o kadar yüksek ki ikimiz de dalların çatırdadığını fark etmiyoruz, ta ki zifiri karanlıkta bir ses kahkahalarımızı kesene kadar. "Siz aptallar gerçekten alupiler tarafından yenilip yenilmeyeceğinizi umursamıyor musunuz, yoksa ne kadar gürültü yaptığının farkında değil misiniz?" Meşale ışığı etrafındaki zeminin üzerinde süzülüyor.

"Aequa?" Dönüyorum, ip ham bileklerime sürtünürken bile kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Başka kim olabilir ki?" diyor sabırsızca, ince formu ipin altından çıkarken

Değişen gölgeler. Yanımda çömeldi, bir elinde meşale, diğerinde çelik vardı. "Kıkırdamadan dur."

"Çürüyen tanrılar, Aequa. Neden bu kadar uzun sürdü?" diye seslenir Callidus.

"*Sessiz ol.*" Ellerime ulaşmak için beni ileri doğru itiyor. İpe bir baskı uyguluyor, yaklaşık on saniye boyunca çılgınca bir kesme hareketi yapıyor ve ardından son birkaç saattir beni yerimde tutan kordonlar düşüyor. Neredeyse onlarla birlikte devriliyordum, dayanılmaz bir şekilde sersemlemiştim ama beceriksizce kendimi yakalamayı başardım. Ben daha ayağa kalkmadan Callidus'a doğru ilerliyor ve işlemi tekrarlıyor.

"Nasıl kaçtın?"

"Birkaç saat önce çıkmaz sokağa girdik, neredeyse bir saat boyunca geri dönmek zorunda kaldık. Ağaç işçiliğinde berbatlar. Yeni yolun açık olduğundan emin olmak için bu gece bir süre ileride keşif yapmayı teklif ettim. Onlara karşı gelebileceğimi düşünmediler bile."

"Hah. Ne kadar aptallar. Hah," diyorum zayıf bir sesle, ayaklarımın üzerinde doğrulup zahmetsizce gerinirken. "İzleyicilerim sende mi?"

"Hayır. Ama madalyonunu almak için geri döneceğim." Yaptığı şeyi bitiriyor. "Diğeri Iro'nun midesinde."

"Ne?"

"Akşam yemeğinde çorbasına kattım."

"Bu... inanılmaz." Callidus hayrete düştü. "*Ve iğrenç.*"

Aequa sakın, nefes nefese olmasına rağmen. "Anlık bir fikirdi ama işe yarayacağını düşünüyorum. Sabah yem olarak Vis'in madalyonuyla dallanıp budaklanmayı önereceğim. Bunu şüpheli görmeleri için bir neden yok - Iudicium'un dışında olduğunu düşünüyorlar ve başka birinin nerede olduğunu bilmeden bu kadar erken tek başıma kazanmaya çalışmak benim için delilik olur. Iro'nun midesindeki izleyici aktif hale geldiğinde, güvenlik ekibi iletişime geçecek ve hepsi ortadan kaldırılacak. Ondan sonra seninle buluşacağım."

Callidus kadar etkilenmiş bir şekilde nefes veriyorum. "Ve Veridius sadece kazanmak için madalyona ihtiyacımız olduğunu söyledi." Kanı tekrar içime çekmeye çalışıyorum. "Buraya dönmen ne kadar sürdü?"

"Sadece bir saat kadar. Bir uçurum önümüzü kesti, kamp kurmadan önce doğuya geri dönmek zorunda kaldık." Başını sallıyor, kilitleri loş ışıktaki sallanıyor. "Şanslıydım. Madalyonunu kapıp kaçmaya hazırlanıyordum ki ilerlemenin mümkün olmadığını fark ettiler."

Kaşlarımı çattım. "Doğu mu?"

"Onlar da sizinle aynı fikirdeydi: Batıya gidin, sınırı geçin, Kalp hareket etmeye başlayana kadar Indol ve Emissa'dan uzak durun. Bu şekilde önümüze geçtiler. Sadece kötü şans."

Homurdanıyorum. Iro'nun *korkunç* bir planı değil ama... kesinlikle bir tesadüf.

"Yüzün nasıl bu arada?" Bocalıyor. "Bir daha sana yaklaşıydı onu durduracağımı biliyorsun."

"Biliyorum." Çürük çenemi ovuyorum. "Geri kalan yerimden daha kötü değil."

"Güzel. O halde harekete geçmeliyiz." El fenerini tutuyor ve yanıt beklemeden ormana doğru koşmaya başlıyor.

Callidus bana dirsek atıyor. "Sana söylemiştim," diyor usulca.

Ona üstün bir bakış attım. "Hiç şüphem olmadı."

İkimiz de sırtıyoruz ve Aequa'nın geri çekilen meşale ışığının peşine düşüyoruz.

LXV

Yoldayken onlara planımı anlattım. İki de bundan hoşlanmamış görünüyor. "Bu korkunç bir plan," diyor Aequa.

"Öyle," diye onaylıyor Callidus koşarken yutkunarak aldığımız nefesler arasında. "Ve eğer bu kadar aptalca bir şey yapacak biri varsa, o da ben olmalıyım. Kendini sebepsiz yere riske atmış olursun."

"O haklı," diyor Aequa. Bize önderlik ediyor, hem meşale ışığında yol aldığı hem de bu yolculuğu bu gece bir kez koşarak yaptığı düşünüldüğünde dikkate değer bir hız belirliyor. "Gerçi ben bunun gereksiz olduğunu da düşünüyorum."

"Burada körüz. Iro ve Belli'ye olanlar bunu kanıtlıyor." Kendi nefesim kısa soluklarla geliyor, ama şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Bu öğleden sonra birkaç saat boyunca rahatsız edici bir şekilde de olsa uyuklamış olmanın bir faydası. "Veridius'un söylediğine göre, Sextii'nin sahip olduğu o taş çemberler hepimizi takip edebiliyor. Üçler ve Dörtler'in her birini. Yani bir tanesine ihtiyacımız var. Ve bunu elde etmek için tek şansımız bu olabilir." Bu ifadede bir yargılama yok; Aequa'nın planı akıllıcaydı, bu koşullar altında doğru hamleydi. Ancak bu, Iro'nun hem yerini hem de geldiği yönü bilmemizin harekete geçmek için tek fırsatımız olduğu anlamına geliyor.

"O zaman birlikte gitmeliyiz," diyor Callidus. "Anlaştık."

Bir duraksama olur ve sonra Callidus homurdanır. "Güzel." Belli ki daha fazla direniş bekliyordu. "Yani... iki Sextii'yi alt edeceğiz. Ya da belki dört, eğer güvenlik ekibimiz Iro'nunkilerle karşılaşır. Kendi başımıza."

"İzleyicilerini çalacağız," diye düzeltiyorum onu. "Ben deli değilim." Callidus Rickering meşalesinin ışığında Aequa ile şüpheli bir bakış alışverişinde bulunuyor.

"İçlerinden biri sürekli onu izliyor olacak," diye uyarıyor Aequa. "İro kamp kurmuş olsa bile, hareket ettiği anda haberdar olmak isteyeceklerdir. Ve herhangi bir acil durum için de izlemeleri gerekecek."

"İşte bu yüzden Callidus onların dikkatini dağıtacak," diye açıklıyorum ona parlak bir şekilde.

Callidus yer değiştiriyor, aniden gelme konusunda daha az hevesli görünüyor.

"Eğer ikimizden biri yakalanırsa, diskalifiye edileceğiz." Callidus bu kez itiraz etmek yerine bir gözlemde bulunuyor. Beni kararımı verdiğimi bilecek kadar iyi tanıyor. "Yakalanmasak bile, daha sonra biri fark ederse..."

"Kuralları çiğnemiş olmayız." "Kuralların ruhunu çiğnemiş oluruz."

"Ne gerekiyorsa," diye hatırlatıyorum ona.

Bundan sonra birkaç argüman daha var ama onlar daha zayıf. Callidus ve Aequa bir avantaja ihtiyacımız olduğunu biliyorlar; bir dövüşte ne kadar iyi olursak olalım

-ve aramızda kalsın, oldukça iyiyiz- tekrar gafil avlanırsak bunun bir faydası olmaz.

Yavaşladığımızda ve Aequa sessiz olmamızı işaret ettiğinde, karar verilmişti. Aequa, Iro ve Belli'ye katılacak, Callidus ve ben de onları takip eden iki güvenlik ekibinden birinin yerini tespit edip takip plakasını çalacağız. Aequa sabah madalyonumla Iro'nun ekibinden ayrılmanın bir yolunu bulacak. Yarın öğleden önce, şu anda bulunduğumuz yerin yaklaşık bir saat kuzeydoğusundaki yüksek bir kayalığın dibinde yeniden toplanacağız.

Yanlış gidebilecek çok şey var. Ancak Sextii'den çalmanın riskleri göz önüne alındığında, kendimi Callidus'tan ayırmak yeterince kolay olacaktır.

Bu da bana batı nehrini geçmek için bütün bir gece ve sabahı tek başıma, iz bırakmadan geçirme fırsatı veriyor. Kubbeyi bul. Labirenti koş.

"İşte bu," diye fısıldıyor Aequa nefesini tutarken. "İro birkaç dakika ileride. Biz o taraftan geldik." Kendini yakındaki yüksek dağa doğru yönlendiriyor ve işaret ediyor. "Orada derin bir uçurum var. Sol taraftaki kenar boyunca yürüyün. Kilometreler boyunca geçilebilecek tek yer orası, yani eğer gerçekten sadece on beş dakika gerideyseler, en azından bir güvenlik ekibi orada bir yerlerde olmalı."

"Teşekkürler."

Başını sallıyor. "Yarın öğlene kadar orada olmazsan ne olacak?"

"Jovan'ın Kalbi'ne doğru yola çıkın. O zamana kadar bir takip plakam olur. Sana yetişmenin bir yolunu bulacağım." Aequa itiraz etmek için ağzını açıyor ama ben başımı sertçe sallıyorum. "Eğer bize bir şey olursa, bu benim hatam. Eğer biz hiç ortaya çıkmazsak, sen kendin kazanmaya çalış." Aequa bu ihtimalden hoşnutsuz görünüyor, o kadar ki gülüyorum. "Bu benim de ideal senaryom değil."

Callidus homurdanırken, Aequa sadece yarım gülümser. "Peki."

Callidus'un madalyonunu boynundan çıkarışını izliyorum: Sextii'yi şaşırtmak istiyorsak bu gece takamaz. Aequa'ya verirken hiç tereddüt etmiyor.

Ayrılmak için hareket ediyorum, sonra erteliyorum.

"Sana bir özür borçluyum." Hiçbir şey söylememeyi düşünmüştüm ama bu çok açık olmalıydı. "Aslında orada taraf değiştirdiğini düşünmüştüm."

Aequa, beni şaşırtarak bana sırtıyor. "Biliyorum. Yüz ifadene gülmek için kendimi zor tuttum." Elini umursamazca salladı. "İnanmasaydın işe yaramazdı."

"Yine de sana güvenmeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın. Yapmamak için her türlü sebebin vardı. Ve yapmayacağın gerçeğine güveniyordum." Bana baktı. "Ama *şimdi* yapmalısın."

"İstiyorum." Ciddiyim. Bana kalırsa kendini kanıtladı. "Şans, Aequa."

"Sen de," diye sessizce ikimize de dönüyor.

Callidus ve ben patikadan ayrıldık, yapraklar Aequa'yı hızla gözden uzaklaştırdı.

Aequa'nın gösterdiği yönde bir saat boyunca çoğunlukla konuşmadan ilerliyoruz, ilerlememiz hem çalılıklar hem de sessizlik ihtiyacı nedeniyle yavaşlıyor. Her şey sustu. Kaslarım gerginlikten ağrıyor. Bu şekilde karanlıkta yürümek kasıtlı ve tehlikeli, ama el feneri riskini göze alamayız.

Tam güvenlik ekiplerini bir şekilde gözden kaçırıp kaçırmadığımızı düşünmeye başlamıştım ki, ilerideki ağaçların arasından parlak turuncu bir Ricker belirliyor.

"Vis," diye nefes alıyor Callidus arkamdan.

Alçalıyoruz. Fırçanın kollarımı çizmesine ve tuniğime batmasına aldırmiyorum ve solucan gibi ilerliyorum. Zayıf sesler bize doğru sürükleniyor ve ardından şamatalı bir kahkaha patlıyor. Sextii'lerin sesi neşeli geliyor. Rahatlamışlar.

"... Latrius daha iyi bir binici."

"Bah. Belki, ama Red daha iyi bir takım."

Diğerinden hemen, gürültülü bir itiraz geliyor. İkisi de erkek. 1re'ye yakın bir yerde toplanmışlar, savaş arabaları hakkında konuşuyorlar; Latrius Mavi'nin en ünlü katılımcılarından biri.

"Sadece ikisi." Callidus'un fısıltısındaki rahatlama.

"Takip plakasını görebiliyor musun?"

"Hayır. Yine de çok uzakta olamaz."

Kamptaki dostça tartışma birkaç dakika sürüyor - aslında konu göz önüne alındığında olması gerekenden daha uzun sürüyor - ve ben sabırsızlığa teslim olmayı reddederek ilerlemeye devam ediyorum. İkisi de geniş omuzlu, gri tunikleri çevrelerinin soluk renklerine karşı keskin. Soğuğa rağmen ikisi de pelerin giymemiş.

Tam olarak anlayamadığım bir şey hakkında kısa bir konuşma oldu ve ardından sohbet yaklaşan Ocaria Festivali için Caten'deki kısıtlamalar hakkında homurdanmaya başladı. Boş konuşmalar, ama sürekli devam eden gevezelikler bize kampın çevresinde duyulmadan dolaşmak için kolay bir yol sağlıyor.

Zaman, takip plakasının fark edilip edilmediğini görmek için sürekli duraklayarak, yavaş yavaş ilerleyen gergin bir pus içinde geçiyor. Anladığım kadarıyla Sextii'lerin isimleri Borius ve Darin. Yaklaşık yirmi dakika sonra, Darin 1re için biraz odun getirirken homurdanıyor. "Lanet olası kolum," diye mırıldanıyor omzunu ovuşturarak. Borius'a bakıyor. "Senin de mi kanını alıyorlar?"

Borius başını sallar. "İnsanı huzursuz eden bir şey bu."

Darin Rames'e yakıt eklemeyi bitirir, sonra yerdeki bir şeye bakar. "Başboş bir saattir onlarla birlikte. Bu gece tekrar hareket edeceklerini sanmıyorum."

"Şanslıyız." Borius alnını ovuşturur. "Keşke yolumdan çekilse." "Yarın geceye kadar bir önemi yok zaten." Darin kayıyor ve ben Dairesel izleme plakasını alıp Borius'a uzatırken heyecanla karışık bir sevinç hissediyor. "İlk nöbeti sen almak ister misin?"

Borius onu kabul ediyor ve yanındaki kütüğün üzerine koymadan önce ilgisiz bir bakışla yüzeyini inceliyor. "Altı saat mi?"

"Uyandır beni o zaman."

Darin neşeyle çığırdayan 1re'den kısa bir mesafede uyku rulosunu hazırlarken başımla Callidus'a işaret ediyorum. Yavaş yavaş geri çekiliyoruz, öyle ki kendimi güvende hissedip tekrar ayağa kalkmam on beş dakikamı alıyor, gergin kaslarım inliyor. "Aequa haklıydı. O şeyin görüş alanlarından çıkmasına izin vermeyecekler."

"Eninde sonunda rahatlamak zorundalar. Yoksa içlerinden biri nöbette uyuyakalabilir."

"Kampın kenarından daha uzağa gideceklerini sanmıyorum. Ve onlar Sextii. Burada endişelenecek bir şey olmadığını düşünseler bile görev başında uyuyacak değiller." Ona özür dileyen bir bakış attım. "Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacımız var."

Callidus kaşlarını çatır. "Neden ben yem olmak zorundayım?"

"Bu işe yaramazsa onları dövmeyi denemek ister misin?" Callidus huş. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Büyük bir şey değil. Ormanı ateşe falan vermeyin. Sadece onları kampın diğer ucuna çekmeye yetecek bir şey. Yaklaşabilirim. Tek ihtiyacım olan gizlice yaklaşmak, izleme plakasını almak ve ağaçların arasına geri dönmek için bir dakika." Düşünüyorum. "Tehdit edici olmayan bir şey yapmaya çalış. En iyi ihtimalle, Borius gidip bakmadan önce Darin'i uyandırmaz bile."

Callidus bir kaşını kaldırır. "Yani dikkat dağıtıcı ama tehdit edici olmayan bir şey. Ve uyuyan adamı uyandırmayacak kadar sessiz."

"Sakin ol." Ona sırtıyorum. "Etrafında dön ve yarım saat içinde başla. Bu Darin'in uyuması ve Borius'un yerleşmesi için yeterli bir süre olmalı. Bunu yaptıktan sonra koşmaya başla. Beni beklemeyin. Yakalanma riskine girme."

Callidus tartışmaz. Bir Sextus'tan kaçmaya çalışmanın zorluğunu anlıyor. "Ondan sonra mı?"

"Aequa ile buluşacağımız yere geri dön. Takip plakası bende olacak. Yolda seni bulurum."

"Ya yapmazsan?"

"O zaman geciktim. Şu uçuruma geri dön ve beni orada bekle." Bu gece Callidus'u bulmaya hiç niyetim yok; batıya doğru gideceğim, doğruca

kubbe. Ancak iki Sextii tarafından yakalanmaktan kaçmakla ilgili bir hikaye, kaybedilen zamanı yeterince iyi açıklayacaktır.

Callidus başıyla onaylar ve gitmek için döner, sonra duraklar. "Sence orada yarın gece hakkında ne demek istediler?"

Başımı salladım. Bunu ben de anladım. "Hiçbir fikrim yok."

Callidus alaycı bir şekilde aynı şeyi işaret eder, sonra derin bir nefes alır.

"Şans, Vis." "Sana da. Yakında görüşürüz."

Gölgelerin içinde kaybolur.

ÇOK GEÇMEDEN Darin'in olduğu yönden gelen hızlı bir nefes alış veriş, ormanın üzerine bir sessizlik çöküyor. Boriüs kısa bir bıçakla bir sopayı yontuyor, çoğunlukla 1re'ye bakıyor. Takip plakasını izlemek için uyanık o zaman, davetsiz misafirlere karşı korunmak için değil. Bu iyi bir şey. Etrafına o kadar dikkat etmeyecek ve gece görüşü bozulacak.

Böyle olduğum yerde donup kalmışken, her nefes bir saat sürüyormuş gibi hissederken, geçen zamanı değerlendirmek zor. Tam Callidus'a bir şey mi oldu diye düşünmeye başlamıştım ki Boriüs'u gördüm. Karşıdaki ağaç sırasına doğru kaşlarını çatı.

Bir saniye sonra güçlü bir erkek sesi, hafif ama duyulabilir bir şekilde esintiyle birlikte yankılandı.

"... onun yalvaran isteğine cevap vermek, ona en iyi olduğunu düşündüğü kısmı söylemek için, ona tahmin edemeyeceğini söyledi..."

Melodiyi tanıdığım için neredeyse gülmem gerekecek. Dördüncülerden biri birkaç hafta önce herkese öğretiyordu - müziğe dökülmüş kirli bir kafiyeden fazlası değil, ama akılda kalıcı. Callidus pek etkileyici bir şarkıcı sayılmaz ama sanırım bağlam içinde, tek tuşla feryat etmesi etkili.

"Tanrılar aşkına, bu da ne?" Boriüs yanındaki taş çemberi kontrol ettikten sonra ayağa kalkıyor ve uyuyan arkadaşına bakıyor. O tereddüt ederken kalbim duruyor, sonra ters yönde bir adım atıyor. İki. Başını yana eğmiş, sanki hâlâ kulaklarına inanamıyormuş gibi. Takip plakası bıraktığı yerde, kütüğün üzerinde duruyor. Benimle onun arasında.

"... onu çok sevdi, çalılıklara girdi ve şimdi o..."

Borius'u ilerleteceğim. Eli, yanındaki bıçağın üzerinde duruyor. Çelik, ustura değil. Birkaç adım daha. Küçük açıklığın neredeyse sonuna geldi. Nefesimi tutuyorum. Hemen hareket etme dürtüsüne direniyorum. Bu akıllıca; Borius hâlâ uyumakta olan Darin'e dönüp bakıyor, parçalanmış görünüyor. Gözleri simsiyah.

Kafasını şaşkınca sallayarak kararını verir. Ağaçların arasında kaybolur.

Hiç gecikmeden ayağa fırlıyorum ve otuz metre kadar ilerideki tabağa doğru koşuyorum. Hızlı bir bakış, aradığım şeyin bu olduğunu söylüyor: küçük renkli taşlar yüzeyini kaplıyor ve onu elime aldığımda hareket etmiyorlar. Onu nasıl okuyacağımı daha sonra çözmem gerekecek.

Gitmek için dönüyorum, sonra yakınlarda yerde gölgede duran bir pelerin görüyorum. Birkaç adım daha atıp onu kapıyorum. Bu gece hava soğuk ve muhtemelen tuniğimle de hayatta kalabilirim ama buna mecbur kalmak istemiyorum. Özellikle de yakında yüzmek zorunda kalacağım için.

"Dur."

Ağaçların güvenliğinden hâlâ on adım uzaktayken Borius'un emri geldiğinde omurgamda buz dalgaları oluşuyor. Dediğini yapıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Sadece sönmekte olan korların sesi sessizliği bozuyor. Yüzümü gördüğü an, her şey bitecek.

"Ne?" Darin'den yarı uykulu bir soru.

Borius'tan yüz adım uzaktayım. Ormanda benden çok daha kolay ilerleyebilir ama Sextus olması ona ekstra bir hız kazandırmıyor.

Koşuyorum.

"DUR!" Borius, çevredeki çalılıklarda uyuyan kuşların hışırdayarak Sağa dönmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle kükrüyor. Çoktan ağaçların arasına girmiştik ki birden arkamda korkunç bir gıcırtı duydum. Bulunduğum yerden on adım bile uzakta olmayan bir şey havada tırpan gibi ilerliyor. Dönüyor ve kükreleyen bir gürültüyle dalları parçalıyor.

Bu bir ağaç. Borius az önce bana bir ağaç fırlattı.

Doğum hakkı şu anda onun öncelikli kaygısı gibi görünmüyor.

Sola, derin çalılıklara doğru daldım. Sonra kendimi çömelmeye ve körü körüne ilerlemek yerine metodik bir şekilde ilerlemeye zorluyorum. Bileğimin burkulması, burada yakalanmak kadar kötü olacak ve daha da kötüsü, eğer çok gürültü yaparsam, Borius

gittiğim yönü tam olarak belirleyebilecek. Söküp peşimden fırlatabileceği daha bir sürü ağaç var.

Darin'den gelen şaşkın bağırışlar, öfkeli ve rahatsız edici derecede yakın bir Boriu s tarafından yanıtlanır. Bu sefer daha uzakta olsa da, ormanın içinde gürleyen başka bir devasa nesnenin çarpması. Sağır edici gürültü kaybolmadan önce, kalın bir çalı kümesinin ortasında yüzükoyun yatıyorum, tenimi tırmalayan dikenleri görmezden geliyorum, düzensiz, panik nefesimi sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Sanırım Boriu s'un kaçtığıma inanabileceği kadar avantajlıydım. Beni aramakla vakit kaybetmektense, o ve Darin kesinlikle olanları rapor edebilecekleri bir yere gideceklerdir.

Boriu s bana, hâlâ sümüklü olan Darin'e ve tanrılara öfkeleniyor. Bir dakika sonra öfkesi, Darin'e kampı toplamasını emrederken öfkeli bağırışlara dönüşüyor ve sonra rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Kıpırdamıyorum, nefesimi tutmaktan başka bir şey yapmıyorum, gözlerim iki adamın yattığı yöne doğru süzölüyor.

Bir dakika boyunca hiçbir şey yok. İki dakika.

Sonra bir dal çatırtısı ve bir Ricker, karanlığa karşı ışık. Boriu s elinde bir meşale, ormanda tepiniyor, turuncu Rame acımasız bir öfke gösteriyor. Ormanın içine doğru parıldıyor ve bir buçuk metre uzakta olmasına rağmen, bakışları bulunduğum yeri tararken yine de bir parça paniği dizginlemek zorunda kalıyorum.

"Hâlâ burada olduğunu biliyorum," diye sesleniyor, her şeyden çok hırıltılı bir sesle. Tabii ki 1shing yapıyor. Çaresiz.

Eğilip yerdeki bir şeyi inceledikten sonra bana doğru yürümeye başlayınca güvenim azalıyor.

Vek. Muhtemelen yetenekli bir avcı ve ilk umutsuz atılımım sırasında izlerimi zorlukla kapatabildim. Yavaşladığımda, nereye gittiğimi fark etmenin daha zor olacağını düşünüyorum - ve birkaç kez rotamı değıştirdim - ama beni 1. sırada bulacak.

Nefesimi sessiz bir ritme zorluyorum. Daha önce savurduğu ağaçlara bakılırsa, onu teke tek dövüşte alt etme şansım yok. Kaçmak zorundayım; asıl soru ne zaman, ne kadar dayanacağım, vazgeçeceğini umarak ne kadar riske gireceğim. Ne kadar yaklaşırsa, kaçma ihtimalim o kadar azalır.

Boriu s yere odaklanarak ilerliyor, ancak çevresel görüşünde herhangi bir hareket belirtisi olduğunda başı yana seğıriyor. Otuz yaşında

Bir metre ötede. Yirmi. Bulunduğum yerden farklı bir yörüngede, ama sonunda o kadar yaklaşacak ki, burada çalılıkların altında saklansam bile görülmekten kaçabileceğimi sanmıyorum.

"Borius!" Bu Darin. "Hazır!"

Borius cevap vermiyor, gözleri kısılmış bir şekilde etrafı tarıyor.

"*Borius!*"

"*Geliyorum!*" Başını tekrar yoldaşına doğru çeviriyor, hayal kırıklığıyla dolu bir çığlık atıyor. Elini yakındaki bir ağacın kalın gövdesine dayıyor. Her şey titriyor gibi görünüyor; aniden yerden kopuyor, çevredeki yeşilliklere çarpıyor, havada asılı kalıyor. Darin bana doğru bakıyor. Hırlıyor ve fırlatıyor.

Rinch'ten daha fazlasını yapmamak, siperden kaçmamak ve on metreden daha az bir mesafeden geçen yıkıcı güçten uzaklaşmak için sahip olduğum her şeyi almam gerekiyor. Dallar kırılıyor ve bazıları saklandığım çalılıkların üzerine yağıyor.

Orman yıkımının son yankılarını yutar ve Borius dönerek kampına doğru uzaklaşır.

Gözlerimi kapatıp alnımı sert zemine dayamadan önce görüş alanımdan çıkmasını bekliyorum ve titreyerek nefes veriyorum. İşler planladığım gibi gitmedi ve "güvenlik" ekibi beklediğimden çok daha az güvenliğe meyilliydi. Borius'un emirlerini, Darin'in savunma ve kızgınlık karışımı sesini hâlâ duyabiliyorum. Borius'un başıma yağmak istediklerinin küçük bir kısmını alıyorum, şüphesiz.

Son sesleri de gecenin içinde yitip gittikten sonra, geri dönmeye karar vermiş olma ihtimallerini düşünmeksizin yirmi dakika bekliyorum. Yine de hiçbir şey yok. Yakınlarda kimsenin olduğuna dair bir belirti yok. Umarım Callidus çoktan buradan uzaklaşmıştır.

Sonunda çalılıkların arasından sürünerek çıktım, tökezleyerek ayağa kalktım ve yeni devrilmiş bir kütüğe doğru ilerledim. Çaldığım pelerini omuzlarıma atıp oturuyorum. Ağaçların arasından yeterince ay ışığı süzüldüğünden artık görebiliyorum ve izleme levhasını yüzüme yaklaştırıyorum.

Yaklaşık bir ayak genişliğinde, ince ama yine de biraz ağır. Yüzeyinde, düzinelerce taş çıkıntı yapıyor, 1rmly bağlı ve bazıları -sanırım, zor olsa da

Loş, gümüşi ışıkta söylemek zor; çoğunluktan farklı bir renk. Kaşlarımı çatarak onları dürtüyorum. Hiçbiri hareket etmiyor. Tabağı çeviriyorum, yırtıyorum, daire çiziyorum. Hiçbiri hareket etmiyor. "Vek," diye mırıldandım.

Bir şekilde Borius'un ona sahip olmasına mı bağılıydı? Bu pek mümkün görünmüyor; bu akşam dokunmadan kontrol ediyordu. Kaçmak için çılgınca koşuştururken bir şekilde kırmış olabilir miyim? Hiçbir çatlak ya da yontuk görünmüyor.

Onu çantama koyup tekrar ayağı kalkıyorum ve daha detaylı bir incelemeyi sonraya bırakarak kendimi azalan aya doğru yönlendiriyorum. Kaybedecek zamanım yok.

Batıya, nehre doğru ilerliyorum. Kubbeye doğru.

LXVI

Son birkaç yıldır KORKUYU YÖNETMEYİ ÖĞRENDİM. Pusuda bekleyen varlığını kabullenmeyi. Sinsi dokunuşuna rağmen uyumayı. İhtiyacım olduğunda onu derinlerde boğmayı.

Bu gece, ince ay ışığında ormanda yolumu bulmaya çalışmak çok farklı. Göğsümü gıcırdatan bir gerginlik var, nereye gittiğimi her hatırladığımda keskinleşiyor. Kalıntıları ve Artemius'u nasıl parçaladıklarını düşünmemeye çalıştıkça, görüntüler bilincime daha çok kayıyor. Adımlarım kurşunileşiyor. Gerçekten gitmek yerine Ulciscor'a anlatabileceğim binlerce hikâye düşünüyorum.

Ama gerçek dışında hiçbir şeyin onu tatmin etmeyeceğini biliyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne atabilmemin tek yolu bu.

Navigasyon becerilerimden eminim ama Iudicium'un sınırlarını belirleyen nehre ulaşmama daha bir saatten fazla var. Doğu kıyısında durup karşıya bakıyorum. Çok geniş değil, belki yüz metre, ama hızlı akıyor ve akıntı güçlü. Tek başıma ve gece vakti böyle bir bilinmeyi yüzme normalde kalkışacağım bir şey değil.

Ve karşıya geçtiğimde, başıma bir şey gelirse, bulunamayacağım. Kimse beni Solivagus'un batı mahallesinde aramayı düşünmeyecek.

Yine de seçenek yok. Daha iyi bir seçenek yok. Soyunuyorum, her şeyi dikkatlice çantama tıkıştırıyorum. Sonra suya iniyorum.

Buz gibi, muhtemelen adadaki yüksek tepelerden birinden aşağıya doğru kürek çekiyorum; keskin soğuğa karşı kendimi destekliyorum, sazlıkları geçerken dişlerimi sıkıyorum, nehir kenarındaki yumuşak çamur ayak parmaklarımın arasında eziliyor. Çantamı su seviyesinin üzerinde tutarken vücudumu olabildiğince hızlı bir şekilde suya batırarak ilerliyorum. Ben

Diğer tarafa tamamen kurumuş olarak geçebileceğimi tahmin ediyorum, ancak akşamın geri kalanında sıırıslıklam kıyafetlerle kalmaya da tahammül edemiyorum.

Akıntı konusunda yanılmamıştım ama çantam damlasa da içindekiler büyük ölçüde zarar görmeden birkaç sorunla diğer tarafa geçtim. Muhtemelen nehrin aşağısında, başladığım yerden beş yüz metre daha uzaktayım ama bu çok da önemli değil. Kendimi kıyıya çekiyorum ve sonra şiddetle titreyerek pelerinimle kurulanmaya başlıyorum.

Bir an sonra kaşlarım çatılıyor. Derime koyu renkli bir şey bulaşıyor. Uyuşmuş bir dille ovalıyorum. Bir kısmı akıp gidiyor.

Kan.

Bir kesik olmadığını fark edene kadar neredeyse bir dakika boyunca kesik aradım. Bu pelerin. Yeşil kumaşa karşı daha koyu bir yama. İçinde ıslanmış.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde vücudumdan temizliyorum ve önemine karar vermeye çalışıyorum. Çok fazla var. Fark etmediğim bir yaradan kaynaklanıyor olabilir; özellikle Darin izlediğim süre boyunca neredeyse hiç hareket etmedi ve bir Sextus olduğu için kolayca bir yarayı telafi ediyor olabilir. Ya da kan bir hayvana ait. Avladıkları bir şey, belki de pelerini kampa geri sürüklemek için sapan olarak kullanıyorlardı.

İkisi de mümkün. İkisi de olası görünmüyor.

Borius'un izleme plakasını kaybetmesine bu kadar şiddetle tepki vermesi beni zaten rahatsız ediyordu ve bu da endişemi hafifletmiyor. Ama geri döndüğümde endişelenmem gereken bir bulmaca bu. Bu geceki görev dikkat dağınıklığına ya da gecikmeye izin vermeyecek.

Tekrar giyinmeden önce pelerinin etkilenen kısmını elimden geldiğince nehirde yıkıyorum -kan kokusu ormanda tek başıma üzerimde olmasını istediğim bir şey değil-. Giysilerimi giydikten sonra bile hâlâ soğuktan titriyorum, ama efor sarf etmek yakında bunu 1 katına çıkaracak.

Sanırım gece yarısını geçti. Kubbeye ulaşmak, labirentten geçmek ve Callidus ile Aequa'ya dönmek için on iki saatimiz var.

Batıya doğru koşuyorum.

BİR SAAT SONRA YÜZÜYORUM, akşamın serinliği ve yüzmeme artık sorun değil. Orman burada rahatsız edici derecede sessiz. Ağaçların tepelerinden, kızıl kubbeyi gizleyen dağa ara sıra göz atıyorum. Bu faydalı; birkaç kez kendimi geri dönmüş buluyorum, patikalar pürüzlü ve dik, konsantrasyonumun çoğunu ilerlerken birkaç keskin eğimden birine takılmadığımdan emin olmak için harcıyorum.

Sonunda dinlenmeye karar veriyorum, yerdeki kayalık bir yükseltiye oturuyorum ve çantamı açıyorum. Ne kuş sesleri ne de böcek vızıltıları var. Ay yüksekte, bu küçük taşlık alanda onu engelleyecek hiçbir ağaç olmadan ışık sağlıyor. Su tulumumdan hızlıca bir yudum alıyorum, sonra Borius'tan aldığım izleme plakasını tekrar çıkarıyorum.

"Çürüyen *tanrılar*," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çantadan pürüzsüz bir şekilde çıkıyor, üzerinde taş yok. Çantanın dibini karıştırıyorum, birkaç tane buluyorum ve umutla yüzeyine yerleştiriyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Şaşkınlıkla bakıyorum, sonra sinirli bir şekilde geri koyuyorum ve arkasından taşları döküyorum. "Ne büyük kayıp."

Sözcükler söylenirken arkamdan bir hışırtı geliyor, hareket ediyorsa duyulmayacak bir hışırtı ve kürek kemiklerim seğiriyor. Tepki vermiyorum, olağandışı bir şey duyduğumu ya da hissettiğimi gösterecek bir şey yapmıyorum, çantamı karıştırmaya devam ediyorum. Sahip olduğum tek silah olan av bıçağımı bulup çıkarıyorum. Tekrar ayağa kalkmadan önce kemerime sokuyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve herhangi bir takip izi aramaya çalışıyorum. On dakikadan fazla olmasa da bir asır gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey yok. Sonra arkamdan dal sesleri geliyor. Nefeslerim ve sessizlik arasında belirgin.

Artık gerginliğe dayanamıyorum. Başka bir açıklıktayım, ışık onlarca metre ötesini görebilecek kadar iyi. Kemerimden bıçağı çıkarıyorum.

Alçak, gürleyen bir hırıltı havayı dolduruyor.

Donup kalıyorum, gözlerim çalılıkları tarıyor. Burada ne yapabileceğimden emin değilim. Arkamı dönüp kaçmak berbat bir fikir; o her neyse, benden daha hızlı olacağından hiç şüphem yok. Ama sadece bıçağımla da ona karşı bir şansım yok gibi.

Hırıltı derinleşiyor. Parmak eklemlerim bıçağın kabzasında bembeyaz. Sadece bir hayvan, sanırım, ama sesi *büyük*.

Gölgelerde bir hareket var. Daha karanlık bir şekil ortaya çıkarken çalılar hışırıyor. Ay ışığı, iki yarık gözde ve kesik dişlerde parlıyor.

Bir alupı.

Yaratık bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha, ben bıçağımı savunmak için tutarken bakışlarını bıçağıma diyor. Aynı hızla geri çekiliyorum, ağzım kurudu. Kocaman bir şey. Boyumun yarısından fazla. Tükürük damlaları parlıyor, dişlerinin en ince, en keskin noktalarını vurguluyor.

Hâlâ öfkeyle alupı saldırdığında nasıl bir çözüm bulacağımı hesaplamaya çalışıyorum.

Havaya yükselene kadar geldiğinin farkında bile değilim, tüm gölgeleri, dişleri ve zarafetiyle bana doğru ok atıyor. Bıçağı yerine oturtmaya çalışıyorum ama çok geç kalıyorum; hayvanın tüm ağırlığı göğsüme ve sağ koluma çarparak bıçağı serbest bırakıyor ve beni geriye doğru savuruyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerime hava doluyor.

Baş dönmem, görüş alanımı kaplayan salyalı çenelere dönüşüyor. Etrafımda dönmeye çalışıyorum ama yaratık üstümde ve zar zor kıpırdayabiliyorum. Nefesi çürümüş et ve kan kokuyor.

Yaratığın gözleri, birkaç santim ötede, benimkilere dikilmiş. Dudakları geriye kıvrılmış, bana birçok kez jilet gibi keskin olduğu söylenen dişlerini ortaya çıkarıyor. Tekrar hırlıyor. Teslim olduğumu göstermeye çalışarak arkama yaslanıyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok.

Korkunç kürk ve kas yumağı uğursuz gürlemesine devam ediyor.

Sonra, hayretler içinde, tekrar üzerime sığıyor. Birkaç adım ötemde duruyor.

Bıçağımın düştüğü yere bakıyorum ama hemen ardından alupinin uyarısının tınısındaki değişikliği duyuyorum. Tekrar başka tarafa bakıyorum ve bıçağı almak için dalmayacağımı belli ediyorum. Kurdun omuzları neredeyse bir metre boyunda. Siyah kürkü ay ışığında dişlerinin ıslak gümüş rengini vurguluyor.

Gözlerimi kısıyorum. Sırtındaki kıllarda bir çizgi var, yara izi olan eksik bir çizgi.

"Diago?" İsmi fısıldıyorum. Aklıma hâlâ altı ay önce kurtardığım yavru geliyor ama bu canavar o olamaz. Kesinlikle olamaz. Yine de gözlerimi yaradan alamıyorum. Aynı yerde. "Bu sen misin?"

Doğruluyorum ve yavaşça, dikkatlice elimi uzatmaya başlıyorum.

Kurdun hırıltısı artıyor, ta ki öne atılıp kollarımı acımasızca ısırana kadar; tam zamanında onları geri çekip ısırılmalarını önlüyorum.

"Doğru. Doğru," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Yapma bunu."

Alupi yanıma doğru yaklaşıp etrafımda dönmeye başladığında oturmaya devam ediyorum. Bakışları beni hiç terk etmiyor.

İki tam devreyi tamamlıyor ve sonra görüldüğü gibi aniden dönüp ormana doğru ilerliyor. Saniyeler içinde ve ben tepki veremedenden, gölgeler onu bir kez daha gözden gizliyor.

Nefesimi tutuyorum, sonra nefes veriyorum, yenmediğime inanmaya cesaret edemiyorum. Bu Diago olabilir mi? Tuhaf ama bu tesadüf görmezden gelinemeyecek kadar fazla. Her iki durumda da güvende olduğumu ya da kurdun gerçekten gittiğini düşünecek kadar aptal değilim. Pelerinindeki kan kokusu onu çekmiş olmalı.

Alupi'nin dönüşüne dair herhangi bir belirti için kulaklarımı dört açarak ilerlemekten başka yapabileceğim pek bir şey yok. Önceden tedirgindim, şimdi ise endişeden neredeyse başım dönüyor. Sinirlerim yürüdüğüm bir yokuş, her nefes olması gerekenden daha zor. Ama etrafımdaki ormanda hiçbir şey yok. Yaratığın beni takip ettiğine dair bir işaret yok.

Yaklaşık yarım saat sonra, ağaç tepelerinin arasından kubbeyi ilk kez görüyorum.

Hem rahatlamış hem de korkmuş bir halde durup manzarayı selamlıyorum; tehditkâr kırmızı, gökyüzünden gelen bastırılmış gümüşü içiyor. Ağaçlar seyreliyor ve buradaki o tuhaf, ağır sessizlik her zamankinden daha fazla bastırıyor. Yoluma devam ediyorum.

Son çalılıkları da aşp kubbenin tabanına ulaştığımda, alupi beni bekliyor.

Ölü gibi duruyorum. Hareketsiz, kalçalarının üzerinde. Görünüşüme tepki vermiyor.

Öne doğru bir adım atıyorum. Dişlerini gösteriyor ve o korkunç, alçak hırıltısını çıkarıyor, kasları geriliyor.

Kılıcım yanımda ama bu sefer ona uzanmıyorum. Burada ağaçların örtüsü olmadan görüş daha iyi ve yaratığın yara izi konusunda haklıydım: kurtardığım yavrununkiyle eşleşiyor. Bu o *olmalı*. Büyümesi neredeyse inanılmaz.

"Diago." Bu ismi tanımayacağını, kelimenin kurt için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ama yine de söylüyorum. Her şeyden çok kendi rahatım için. "Diago. Beni hatırladın mı?" Bir adım daha atıyorum.

Diago'nun gürültüsü daha tehditkâr hale geliyor. Geri çekiliyorum. Hırıltısı kesiliyor, hırıltısı azalarak dişlerini gösteriyor.

"Tanrıların mezarları," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Yaratığın beni görür görmez saldırmamasına seviniyorum ama yine de onu geçmem gerekiyor. Onu öldüremem - denesem ve bir şekilde başarsam bile, o çatışmadan ciddi bir yara almadan çıkma şansım yok. Ve bunca zamandır beni takip ediyor olması gerektiği düşünülürse, öylece uzaklaşıp daha sonra uzaklaştığında geri dönebileceğimden şüpheliyim.

Neredeyse bir dakika boyunca hareket etmiyorum, bakışlarım kurdun parlak gri gözlerine kilitlenmiş durumda. Umutsuzca hesap yaparken ikimiz de tereddüt etmiyoruz, zamanın akıp gittiğinin fazlasıyla farkındayım.

İsteksizce bir karara vardım. Alupi en az yarım saattir, muhtemelen daha uzun süredir beni takip ediyor ama saldırmadı. Ve girişi işaretleyen devasa Hiyerarşi sembolünü görebiliyorum. Oradan geçebilirim, kapıyı arkamdan kapatabilirim.

Diago'nun sağına doğru bir adım atıyorum; kurdun dudakları hemen geriye kıvrılıyor ve o gürleyen hırıltı geri dönüyor. Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor ve bir adım daha atıyorum. Sonra bir adım daha. Diago kıpırdamıyor ama şimdi hırılıyor. Ağzından tükürük damlıyor.

"Scintres Exunus," diyorum usulca.

Dağ inliyor ve piramit yarıyor, kırmızı cam geriye katlanıyor. Alupi dönmüyor ya da kımıldamıyor. Çok uzakta değilim, aşağı yukarı yirmi adım. Hâlâ koşmak için çok uzaktayım; Diago ben daha ilk adımı atmadan beni yakalar. Bu yüzden bir adım daha atıyorum, kalbim ağzımda, ellerim zarar vermek istemediğimi göstermek için uzanmış. Bir fark yaratacak gibi görünmüyor. Diago hırlamaya devam ediyor ve sonra bana doğru sinsice, tehditkâr bir adım atıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Çantamı dikkatlice açıp yere koyuyorum. Saldırıya uğrarsam bana ayak bağı olur ve kubbenin içinde ona ihtiyacım olacak gibi de değil.

Sonra dikkatlice girişe doğru yürümeye başladım.

Diago'nun uyarısı dağda gürlerken neredeyse bocalıyorum, ama kaybedecek zaman yok ve bunu bu kadar küçük aşamalarda yapmak sinirlerim için çok fazla. Kaçınılmaz saldırıyı beklerken ilk on beş adımda acı çekiyorum.

Sonra, sürpriz bir şekilde, hırıltı kesildi. Diago oturup beni izlemeye devam ederken hırıltısı azalıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum ona, durmadan ve koşmaya başlamamak için elimden gelen her şeyi yaparak. "Başka seçeneğim yok."

Sonra karanlığa doğru adım atıyorum, dönüp kurda bakıyorum. Sızlanmayı kesmişti. Tekrar ayağa kalktı, sessizce bana bakıyordu.

Titriyorum. "Scintres Exunus." Dışarıdan gelen ışık kırıntısını kaybetmekten nefret ediyorum ama karanlıkta geçireceğim tedirgin edici birkaç dakika, arkamdan ölümüne dövölmekten daha iyi.

Kapı kapanmaya başlıyor. Merdivenlerden aşağı hızlıca bir göz atıyorum ve yolumu aydınlatacak olan soluk gümüş ışığın azalmasını üzüntüyle izliyorum.

Küçölen açıklıktan geriye baktığımda, alupı ortadan kaybolmuştu.

LXVII

Kubbenin kalbindeki mağara salon tam olarak hatırladığım gibi.

Taş platform beni yere indirirken meşaleler teker teker canlanıyor ve sütun sıralarını aydınlatıyor. En uçta, yüzlerce metre ötede, sıcak ışık duvara yerleştirilmiş üç ayrı bronz çizgiye yansıyor. Oluşturdukları ışıltılı piramit sembolü aradaki geniş, boş alanın üzerinde yükseliyor.

Roor'a dokunur dokunmaz platforma adım atıyorum, tereddüt edecek zamanım yok. Odanın ortasına doğru yürü.

"Sınava girmek istiyorum!" Duvarlara bağıryorum. Sözlerim mekânın büyüklüğü tarafından yutuluyor.

Bekliyor olmama rağmen arkamdan gelen sese irkildim.

"Ben Elia Veranius olarak biliniyordum. Tecrit emrine ihanet eden biriydim. Yarılma'dan sonraki on birinci çağda Obiteum'a eşzamanlılık kazandırmaya ve mührü kaldırmaya çalıştım. Bu yüzden yasal olarak hizmetkârlığa mahkûm edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik ettim." Siyah saçları ve yırtık kıyafetleri olan çukur gözlü kadın arkamda duruyor. Geçen sefer olduğu gibi, oraya nasıl geldiğinden emin değilim.

"Elia. Güzel. Güzel." Rahatsızlığımı gizlemek için kollarımı kavuşturuyorum. "Beni hatırlıyor musun?" Soruyu cevap beklemeden soruyorum ve cevap alamıyorum. Sorun değil. Zaten kaybedecek zamanım yok. "Sınava girmek istiyorum."

İfadesi hiç değişmeden ellerini arkasına götürür.

Sol kolundaki kontrol desteğini çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Birkaç saniye acımasızca baktım, sonra aldım.

Onu taktığımda da aynı hastalıklı, sürünge his var; uzaktaki sembolle aramızdaki koridor hareketleniyor, siyah duvarlar yukarı doğru

yer. Kasvetli bir şekilde izliyorum, dikkatim girişteki kemerin üzerinde. Bunun için durmaksızın çalıştım. Her gün her gün. Ama hala kendimi hazır hissetmiyorum. Buradaki kurallar, Kalıntılar ya da ötesinde ne olduğu hakkında yeterince bilgim yok.

"Elia. Labirenti -testi- daha yukarıdan görmenin bir yolu var mı?" Cevap yok.

Şaşırmadım ama denemeye değerdi. "Peki ya testi uygulamanın bir yolu var mı? Böyle bir şey var mı?"

"Genel bir bakış etkinleştirilebilir."

"Oh." Bir cevap beklemiyordum. "Hadi... bunu yapalım mı?"

Elia sütunlardan birine doğru ilerliyor ve elini sütuna bastırıyor.

Roor tekrar gıcırıyor ve kayıyor, bu sefer neredeyse ayaklarımın dibinde. Telaşla geriye sıçırıyorum, ama başladığı gibi aniden duruyor, yerden bir santim dışarı çıkan yaklaşık on fit uzunluğunda ve on beş genişliğinde dik çizgilerden oluşan bir kütle.

Aşağıya bakıyorum. Kalıpları tanımak kolay.

"Labirent bu mu?" Elia'dan yanıt yok. Kontrol braketini kaldırıp bir taş çeviriyorum. Labirentin içinde bir panel hareket ederken hafif bir gıcırta duyuluyor.

Ve önümdeki versiyonda buna karşılık gelen bir hareket. Taş tam da beklediğim yerde sallanıyor.

Labirent'in minyatür versiyonuna kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Bu iyi," diyorum yavaşça, "ama sadece duvarları değil, Kalıntıların nasıl hareket ettiğini de görmek istiyorum. Onları takip etmenin bir yolu var mı?"

"Hareket mevcut olduğunda görüntülenecektir."

"Ah." Labirent'in küçük versiyonunu, sonra da ilerideki yüksek siyah versiyonunu tedirginlikle inceliyorum.

Sonra Elia.

"Elia," diyorum sessizce. "Yaşıyor musun?" Yanıt yok.

"Ben... Ben seni ölüme mahkum etmek istemiyorum. Ama..." Derin bir nefes alıyorum. "Hayatta olduğuna ikna olmadım. Pek sayılmaz. Ve eğer yanılıyorsam ve bu *durumda* sıkışıp kaldıysan, bu da en az o kadar kötü." Bu sözleri çoğunlukla kendime söylüyorum, güvence olarak. Kendimi çelikleştiriyorum. "Eğer hayatta değilsen Elia, senden testi göstermeni istiyorum."

Elia döner ve girişe doğru yönelir.

Titriyorum. İtaat etmesinin gerçekten öldüğünün bir göstergesi olduğunu varsayarsak, bu Artemius'un ölümünden sorumlu olmadığım anlamına geliyor. Oraya girmeden önce bu Kalıntıların nasıl avlandığını değerlendirme şansım var demek.

Öte yandan, onun ölmüş olması daha fazla soruyu gündeme getiriyor.

Elia kemere ulaşıyor; altından geçerken etrafındaki hava dalgalanıyor, ötesindeki geçitler tekrar katılaşmadan önce dalgalanıyor gibi görünüyor. Hemen önümdeki zeminde bir değişiklik oluyor. Labirentin girişini temsil eden parlak, hastalıklı yeşil bir ışık noktası. Yine de taşın üzerinde durmuyor. Sanki aydınlatma taşın içine kazınmış gibi. Tıpkı Akademi'nin yakınındaki harabelerdeki karalanmış yazılar ve diyagramlar gibi.

Bir kalp atışı geçer ve sonra üç yeşil ışık noktası daha belirir. Hepsi de Labirent'in uzak ucunda. Elia'yı gösterenin aksine, bunlar tekliyor ve azalıyor, huzursuzca nabız atıyor.

Harekete geçtiler.

Elia'nın hızı değişmedi; siyah Labirent duvarları artık onu görüş alanımdan gizledi, sadece yakın yeşil ışık onun ilerleyişini takip etmeme izin veriyor. Kalıntılar olduğunu varsaydığım şeyle kıyaslandığında buzul gibi. Minyatür labirentteki noktaları, avlarına yaklaşıırken geçitlerden ve köşelerden korkunç bir hızla geçiyor. Her biri hareket ettikçe, arkasında o ana kadarki rotasını gösteren, titreşen yeşil bir iz bırakıyor.

"Vek." Bracer'ı yukarı kaldırıyorum, Kalıntıların yolunu kesmek için taşları döndürmeye ve Ricking yapmaya başlıyorum. Bunu yaptığımda ışıklar hiç tereddüt etmiyor, rotalarını hemen ve yumuşak bir şekilde değiştiriyorlar. Hedeflerine giden bir sonraki en uygun rotaya yöneliyorlar.

Yutkunuyorum. Kontrol braketini öfkeyle çalıştırıyorum. Onları bir dakika oyalarım. İki dakika.

Elia istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyor. Hızını hiç artırmıyor.

Daha yolun çeyreğini bile tamamlamamıştı ki hızla gelen ışıklardan biri onunkine çarptı. Bir uğultu, bir tekleme.

Diğer iki Kalıntı durur. Elia'ya ulaşan tekrar hareket etmeye başladığında, ışığı gitmiştir.

Orada öylece duruyorum, üşüyorum, nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Artemius'a ne olduğunu hatırlayarak, Elia'yı da aynı kadere mahkûm ettiğimi bilerek. Kendime onun zaten ölü olduğunu söylüyorum. O zaten ölmüştü ve bu

gerekliydi.

Bakışlarım Kalıntıların izlerini takip eden parlayan yeşil çizgilere kayıyor. Odaklanıyorum. Onları inceliyorum. Seçimlerimi tekrar ediyorum. Bir dakika sonra, Kalıntıların temsilleri solmaya başlıyor. Çok geçmeden, izledikleri rotalarla birlikte tamamen yok oldular.

"Dorail Numinus olarak biliniyordum. Tecrit emrine ihanet eden biriydim. Yarılma'dan sonraki ikinci çağda Obiteum'un mührünü sökmeye çalıştım. Bu yüzden yasal olarak hizmetkârlığa mahkûm edildim ve benden sonra gelenlere rehberlik ettim."

Tanımadığım kadının sesine dönmüyorum. Minyatür labirente 1 kat ilerlemeye devam ediyorum. Elia ve Kalan'ın bulunduğu noktada.

"Eğer hayatta değilsen, Dorail, testi senin göstermeni istiyorum," diyorum içi boş bir şekilde.

Daha fazla dayanamadan **DÖRT GÖSTERİ DAHA YAPTIM.**

Her birinde Kalıntılar hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Canavarlar her seferinde aynı yerden, Labirent'in en ucundan, çıkışa yakın bir yerden başlıyorlar; bu iyi bir şey. Bracer'ı yollarını değiştirmek için kullanıp onları oyaladığımda, hemen bir sonraki en uygun rotayı seçiyorlar. Bu da iyi, bir süre sonra karar veriyorum. Mükemmel öngörülebilirlik bunu bir mantık ve zamanlama bulmacası haline getiriyor, bilinmeyen bir rakibi bulma ve üstün düşünme bulmacası değil. Kalanlar nispeten akılsız görünüyorlar, avlarının nerede olduğunun ve Labirent'in durumunun tamamen farkındalar, ancak ileriye giden yolları engelleme ya da uzak kapının yanında bekleme eğiliminde değiller.

En önemlisi de asla değişmezler.

Üçüncü test sırasında, potansiyel bir geçiş yolu görüyorum. Her zaman hedeflerine giden en kısa yolları kullandıklarını ve aynı hızlarda hareket ettiklerini varsayarsak, her birinin nereye gideceğini tahmin edebilirim. Ve dördüncü denemede, labirente belirli değişiklikleri tam olarak zamanlayabilirsem, diğer tarafa geçebileceğimi kendime kanıtlıyorum.

Belki. *Olabilir.*

Denemeye devam etmeliyim. Pratik yapmaya devam etmeliyim. Ama zaman benim yanımda değil ve genç bir kız - on ikiden fazla olamaz, belli belirsiz Cari'yi andırıyor

-Arkamda beliriyor, uzun kahverengi saçları ürkütücü bakışlarını neredeyse gizliyor, işimin bittiğini biliyorum.

"Pekâlâ." Onunla yüz yüze geldim. Kan kulaklarıma hücum ediyor. Bana adını söyledi ama ben dinlememeyi çoktan öğrenmişim. "Ben hazırım. Sınava girmek istiyorum."

"Emin misiniz? Girişten geçtikten sonra geri çekilmek imkânsız."

"Elbette öyle." Elimle kasvetli bir işaret yapıyorum. "Eminim."

"O zaman devam edin."

Nefesim kesiliyor, ellerimi iki yanımda sıkarken titriyorum. Siyah kemerli geçide doğru yürüyorum, hesaplıyorum ve yeniden hesaplıyorum. Kalıntılar sabit bir hızda hareket ediyor; koşarken saniyeleri saymam, onları yönlendirmek için doğru zamanda geçitleri değiştirmem gerekecek. Bir hata yaparsam her şey biter.

Fikrimi değiştirmeden Labirent'e adım atıyorum.

Havada garip bir bükülme var, sanki devasa bir baloncuğun yüzeyinden geçmişim gibi her şeyi parıldatan bir titreşim. Tüylerim diken diken oluyor ve hemen naumachia'da Melior'un etrafındaki aurayı hatırlıyorum. En azından burada garip hayaller yok.

Duvarlar etrafımda yükseliyor. Siyah ve pürüzsüz, Akademi'dekilerden üç metre daha uzun. Yükseklikleri her şeyi daha yakın, daha uygun hissettiriyor.

Vücudumu titreten soğuktan kurtuluyorum, saymaya başlıyorum ve koşuyorum.

Bir. İki. Üç.

Ne kadar korksam da, çevrem ne kadar tuhaf olsa da, saatlerce süren alıştırmalarım hareket etmeyi neredeyse hiç düşünmediğim bir şey haline getiriyor. On beş saniye sonra sağa dönüyorum. On saniye daha ileri koşuyorum. Bileklikteki ilk ayarımı yapıyorum, sağdaki Kalıntı'yı dolambaçlı bir geri dönüşe yönlendirecek bir ayar. Üç hızlı dönüş, ilerideki yolu aç. Bu, en soldaki Kalıntı'nın rotasını değiştirmesine ve bana doğru daha kolay bir yol izlemesine neden olacak. On beş saniye sonra tekrar kapattım. Yolunu bir kez daha değiştirmeden önce geçmem için yeterli bir gecikme yaratıyor.

İlk on beş dakika boyunca neredeyse meditatif bir duruma düşüyorum, her dönüş tanıdık, bracer'ın her ayarı pratik, Rawless. Bir Remnant bile görmüyorum, ancak birkaç kez yakınlardaki bir koridorda Roor boyunca tehditkâr bir şekilde kazındığını duyuyorum. Ama güvenim artıyor.

Sonra köşeyi döndüm ve Belli'nin parçalanmış bedenini gördüm.

Yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte duvara yapışmış durumda. Altındaki taşa sıçrayan kan, vücudundan aşağı süzülüp ayaklarına damladığı yerde koyu kırmızı bir renkte birikiyor. Yine de yüzüne dokunulmamış. Uzun, kıvrırcık kızıl saçları acı, dehşet ve inançsızlığın solgun ifadesini çerçeveliyor. Gövdesinin yarısı kayıp.

Şok. Şaşkınlık. Tiksinti. Üzüntü. Hepsi dikkatimi çekmek için savaşıyor, odaklandığım her şeyi yok ediyordu. Tökezleyerek duruyorum, yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek istercesine ona doğru yarım adım atıyorum ve bu düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum. O nasıl *burada*?

Ricker'a bir kalp atışı kadar yarı saydam görüldüğünde irkildim. Kan hala damlıyor. Bu yeni olmuş. Belki de ben gelmeden kısa bir süre öncesine aittir.

Bir sarsıntıyla durduğumu fark ettim. Sadece bakıyorum. Sayımı kaybettim. Kalıntıların nerede olması gerektiğinin izini kaybettim.

Nefesim kesildi. Korku ve şok beni ele geçirme tehdidinde bulunurken, aynı şekilde sonlanmak üzere olduğumu fark ediyorum. Labirent'te en iyimiz olan Belli bile bunu başaramadı.

Bir şekilde bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Kendimi koşturmaya zorluyorum.

Belli'ye bakarken on beş saniye falan mı kaybettim? On mu? Bu kötü ve emin olamamam daha da kötü.

Bacaklarıma umutsuzca hız yüklüyorum. Beş saniye sonra bir sonraki kavşağa varabilirim. On saniye ve ben öldüm.

Köşeyi dönüyorum ve uzun koridorun sonunda Remnant'ı görüyorum. Bana doğru koşuyordu. Belki bir buçuk metre uzağımda.

Kalıntılar uzaktan korkutucu olsalar da yakından dehşet vericidirler. Yirmi ayak yüksekliğinde bir dalga gibi ileriye doğru savrulan, açlıkla taşa çarpan, istekli ve şekilsiz bir obsidyen kütlesi.

Ona doğru koşuyorum.

Benden daha hızlı ama çok değil ve ihtiyacım olan geçit bana daha yakın. Köşeyi dönmek için zar zor duruyorum, sağ omzumun sert bir şekilde

duvara çarpıyor ve bileklikteki ilgili taşı umutsuzca çevirirken zıplamama izin veriyorum. Hafif bir gıcırdama sesi geliyor. Çok aceleci davrandım. Kapıyı kapatamadım, kaderimi m h rledim.

Arkama hızlı bir bakış yarıldığımı gösteriyor. Düz taştan başka bir şey yok, yeni oluşmuş bir çıkma sokak.

Kutlamak için durmam.

Hâlâ bir yolum var ama bu istediğim yol değil. Koşarken yeniden düzenlemeye çalışıyorum, üç farklı Kalıntının yörüngelerini hızlarına, mevcut konumuma ve Labirent'in mevcut durumuna göre hesaplıyorum. Bu, alıştırma sırasında yapmaya alıştığım bir şey, ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor. Kesinlikle doğru yapacağım anlamına da gelmiyor.

İki dakika daha koşuyorum, ciğerlerim yanmaya başlıyor, ter gözlerime damlıyor. Artık neredeyse her dönüşte takibin ürpertici, tıktırlı sesini duyabiliyorum. Labirenti her otuz saniyede bir ayarlıyorum. Hâlâ hata yok. Tekrar odaklandım. Başarımın dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Ve sonunda, bir köşeyi dönüyorum ve devasa bronz piramidin altında beliren gölgeli çıkışı görüyorum.

Kemer açık. Korumasız. Ragging yapıyordum, ama bu manzara bacaklarıma bir patlama yaşattı. Yere zar zor değiyormuşum gibi hissediyorum.

Otuz adım kala, arkamda bir Remnant duyuyorum. D nm yorum. Başka bir Remnant belirttiğinde neredeyse kemere varmıştım. Çıkışın yaklaşık 10 adım ötesinde. Benden biraz daha uzakta.

Ben  leceğim.

Parıldayan, atlak gölgelerden oluşan yüksek duvara doğru hücum etmeye devam ediyorum, duraksamayı reddediyorum. Dönen siyah ölüm bana doğru ilerliyor.

Kendimi çıkışa, ötesindeki karanlığa doğru halkalarken çığlık atıyorum, yerde kayarken kolum yüzümün önünde ve ısırın obsidyenin beni parçalamasını bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Korkunç, donmuş bir saniye boyunca orada yattım. İki. Sadece titriyorum. Yavaş yavaş, kendimi dönüp arkama bakmaya zorluyorum.

Kalıntılar, sadece üç adım ötedeki kemerli geçidin dörtte birini p r zli gölgeler gibi kaplıyor. Dönen koyu cam parçaları Labirent'in en ucunda

öfkeyle sallanıyor.

AçılıŖta takırdarken gıcırdayan, tırmalayan bir gök gürültüsü var. Aceleyle bilekliği elime alıyorum. Sanki bu hareket son on dakikamın anısını bir Ŗekilde ortadan kaldıracakmış gibi kayışı çözüp fırlatıyorum.

 ıkış, loŖ ışığı da beraberinde götürerek yere doğru kaymaya baŖlar. Birkaç dakika içinde labirent ve Kalıntılar gözden kaybolur.

Sonra sessizlik olur.

LXVIII

SONUNDA TITREMEYİ BIRAKTIM.

Labirent'in çıkışının mühürlenmesinin bıraktığı zifiri karanlık kırıldı: bu yeni, rahatsız edici aydınlık, ölmekte olan bir Rame'in rengi olan öldürücü bir kırmızı, duvarları kaplıyor ve henüz fark edilebilir bir kaynağı yok. İleride bir tünel uzanıyor. Beş ayak genişliğindeki semboller düzenli aralıklarla Roor'a oyulmuş. Bazıları tanıdık geliyor - sanırım Akademi'nin yakınındaki harabelerdekiyle aynı dil. Kanlı ışık, sembollerin çatallandığı yerlerde derin siyahlar oluşturuyor ve ileriye doğru sinir bozucu bir yol sağlıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca hareket etmedim. Hâlâ nefesimi rahatlatmaya çalışıyorum. Belli'yi hayal edip duruyorum. Kalıntılar onu Artemius ve diğerlerine yaptıkları gibi tüketmemişti. Labirent duvarları onun kaçışından sonra muhtemelen geri çekildikten ve sonra benimki için tekrar ortaya çıktıktan sonra nasıl hala orada sıkışıp kalmıştı, hiçbir fikrim yok. Ve kesinlikle buradaki ilk kayıp o olamazdı, yine de başka bir kalıntı görmedim.

Iro'nun planını bilip bilmediği bilinmiyordu ama muhtemelen bu yüzden batıya gidiyorlardı. Onu Veridius göndermiş olmalı.

Ve şimdi o öldü. Hepsi burada her ne varsa onun peşinde.

Dikkatlice, yavaşça, kendimi ayağa kaldırıyorum. Geçitten aşağı inmeye başlıyorum.

Bu noktada devasa Hiyerarşi sembolünün altında olmalıyım, ancak aşağıda buna dair bir belirti yok. Kırmızı ışık etrafımda bulanıklaşıyor. Titriyor. Gözümün ucuyla duvarlar bükülmeye başlıyor ve yankılar kulaklarıma dokunuyor, sanki bana ulaşmak için kilometrelerce yol kat etmiş gibi gelen bağırıışların son nefesi.

Bir dakika kadar yürüdüm, belki? Söylemesi zor. Ayağımın altındaki semboller yol boyunca devam ediyor; bazıları tekrar ediyor ama herhangi bir düzende değil. Çoğunlukla etrafımdaki görsel karmaşadan kaynaklanan mide bulantısından kaçınmak için onlara odaklanıyorum. Bu semboller

Bir tür hikaye mi? Bir uyarı mı? Buradan geçenler için talimatlar mı? Umarım ikincisi değildir. Hava ağırlaşıyor.

Geçit aşığıya doğru kaybolan merdivenlerle son buluyor. Devam ediyorum.

Çok geçmeden merdivenler kırmızıya boyanmış bir odada son bulurken isteksiz ve gergin bir şekilde tökezleyerek duruyorum: tavanı göremeyeceğim kadar yüksek olsa da büyük bir odadan fazlası değil. Odanın ortasında, bronz gibi görünen birkaç jilet inceliğinde çıkıntı, daire şeklinde dizilmiş Roor'dan çıkıyor. Konik ve uçları sivri. Devasa bıçaklar gibi. Odadaki kızıl ışık, düzenlemenin arkasında bir yerden yayılıyor ve onu neredeyse siluet haline getiriyor.

Tereddüt ediyorum ama odaklanacak başka bir şey yok. Görebildiğim bir çıkış yok.

Yaklaştıkça görüşümün köşelerindeki çarpıklık hafifliyor. Bronz bıçaklar yaklaşık benim boyumda; yükselirken hepsi içe doğru kıvrılıyor, metalik pençeler toprağı kavlıyor. Halkalarının içinde hiçbir şey yok, neden orada olduğunu gösteren hiçbir şey yok. İçlerindeki hava titriyor gibi.

Daireyi çevreleyen bir yazı var. Bıçakların etrafındaki Roor'a kazınmış, dışa doğru spiral çizen uzun bir yazı. Çömeliyorum. Eski Vetüs lehçesinden daha fazlası.

Kenarda volta atmaya başladım.

"Burada Luceum ve Obiteum'a giden yol yatıyor, bizim... yok oluşumuza karşı çıkacak herkese açık?" Kendi kendime mırıldanıyorum, tercüme ediyorum. "Bu görevi kabul eden hiç kimsenin... kalamayacağını biliyor musun? Yükü..." Kaşlarım çatılıyor ve bir kelimedede duraklıyorum. "Birliktelik mi? Uyum mu?" İkincisini seçiyorum. "Yazarları mühürleyen kişi için mi ayrılmıştır? Bu dünyadan savaşın yazarlarını. Sadece o... aşabilir mi? Bu çoğaltmanın engellenmiş yeteneklerini aşabilir mi? O ve sadece o büyük fedakârlığı yapmak için... *uyumu*... riske atabilir mi? *Vek*."

Başımı sallıyorum, takip ediyorum. Basit ifadeler için, bağlam genellikle garip lehçeyi ve bilgiddeki boşlukları telafi edebilir. Ama bu beni aşıyor. Çok spesifik. Belki zamanla -yardımcı olacak başka Vetüsça metinlerle- bunu çözebilirim. İfadeleri ezberlemeye çalışırken yabancı kelimeleri kendi kendime söyleyerek birkaç devre daha tamamlıyorum. Ulciscor'a ne kadar çok şey verebilirim, beni bir Sapper'a göndermeme şansı o kadar artar.

Tatmin olduktan sonra odanın geri kalanında hızlı bir tur atıyorum. Uzak duvarda daha fazla yazı var, birkaç cümle, ancak bu sefer diğer kalıntılarda bulduğum dilde. Çevirmeye başlayabileceğim bir şey değil.

Başka bir şey yok. Başka ilgi çekici bir nokta yok ve daha da endişe verici olanı, geri dönmekten başka bir çıkış yolu yok.

Bronz bıçaklardan oluşan halkaya dönüp huzursuzca inceliyorum. *Obiteum ve Luceum'a giden yol.*

Etrafındaki yazı bir uyarı niteliğinde, ancak bilinmeyen tehlikesi yine de alternatifine göre çok daha tercih edilebilir hissettiriyor. Labirent'i bu yönden dolaşmanın kendisi basit olsa bile -Kalıntılar'a doğru değil de onlardan kaçıyor olacağım için- Belli'nin içi boşaltılmış cesedinin görüntüsünden kaçamıyorum. Şu anda o yöne geri dönmeyi kabul edemem.

Ve Ulciscor... bir yanım şu ana kadar bulduklarımın onun için yeterli olmayacağını biliyor.

Ben çemberin kenarında dururken hava titriyor ve sarsılıyor. Temkinli bir şekilde kolumu içeri uzatıyorum. Biraz daha sıcak hissediyorum, tenime baskı yapıyor. Ama acıtmıyor.

Nefes alıyorum. Buraya kadar geldim.

Devasa, kavisli metal pençelerin arasından geçiyorum.

Başlangıçta hiçbir şey olmuyor, bu da bana ringin ortasına doğru bir adım daha atmam için yeterli güveni veriyor. Etrafıma bakıyorum. Odada hiçbir şey değişmemiştir.

Nefes vermeye

çalışıyorum ama

başarısız oluyorum.

Nefes alamıyorum.

Gözlerim açılıyor ve geri çekilmeye çalışıyorum ama bunu da yapamıyorum. Sanki etrafımdaki hava pıhtılaşmış, beni tamamen saran bir şeye dönüşmüş gibi. Kıvranan panik damarlarımda dolaşmaya başlıyor.

Etraftaki daireyi oluşturan bıçaklar hareket etmeye başlar. Büyür. İçe doğru kıvrılıyor. Bir tepe noktasına dokunmadan önce dururlar ama sadece dururlar, artık halkanın tabanında boşluk yoktur. Bronz pençeler beyaz ışıkla parlıyor, ta ki aniden karanlıkta bir göz kırpması olana kadar ve sonra her şey tekrar o ölmekte olan kırmızıya bürünene kadar.

Ancak bu kez tek bir kaynaktan değil, bıçakların iç kısımlarına kazınmış yüzlerce line deseninden yayılıyor. Çizgiler üzerine çizgiler kıpkırmızı

yanıyor, sanki metalin içinden kan akıyormuş gibi dalgalanıyordu.

Vücudumdaki baskı artıyor. Dayanılmaz hale geliyor. Acımasız, ezici bir sıkıştırma. Sonra aniden serbest kalıyor, ama rahatlamak yerine tam tersi oluyor, beni akla gelebilecek her yöne doğru yırtan bir güç. Resh'i kemiklerinden ayırmaya çalışır gibi çekiyor. Yukarı doğru kaldırılıyorum, havada asılı kalıyorum, tamamen çaresizim. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ses yok, nefes alıp vermem için hava yok. Görüşüm bulanıklaşıyor. Soluyorum.

Ve sonra bitti.

Yere yığılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, nefes nefese boğuluyorum. Her şey yanıyor, sanki vücudumun her santiminden sokulmuşum gibi, sanki bir şey ciğerlerime, mideme ve başıma girmiş ve oraları da sokmuş gibi. Hayal meyal tanıdığım çevreleyen metal tekrar geri çekiliyor. Kaçabileceğim bir boşluk var. Kendimi umutsuzca oraya doğru sürüklüyorum.

Her şey kaybolmadan başaramam.

YANMA DUYGUSU YAVAŞ YAVAŞ, ÇOK YAVAŞ, o kadar ki gerçekten ne zaman bittiğinden emin değilim ve sadece yerimde kıpırdanmama neden olan bir anıya dönüşüyor.

Ondan sonra ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Gölgele bronz bıçaklar etrafımda parlıyor. Soğuk taşın üzerinde öylece yatıyorum, titriyorum, karanlığa bakıyorum, zihnim acıyı ve korkuyu örtmek için elinden geleni yapıyor.

Sonunda oturdum. Etrafıma dikkat ediyorum. Ürkütücü kırmızı ışık odaya geri döndü, ancak bu sefer içinde bulunduğum halkayı kaplayan kötü obsidyen parçalarından oluşan bir bulut tarafından susturuldu. Geziniyor. Titriyor.

O siyah sisin içinde, bir sarsıntıyla fark ediyorum ki, 1 gram var.

"Kim var orada?" Sesim kısık, kelimeler fısıltıyla kaçıyor. Karanlık siluetlerin hiçbiri hareket etmiyor. Bir düzine kadar olmalılar. Hepsinin de silahı var, acımasızca fark ediyorum. Hazırda tutulan uzun bıçaklar.

Yine de bulutun içinden geçen bir yol var. Merdivenlere giden açık bir koridor.

Beni tedirgin etse de gidecek başka bir yer yok ve şu anda bu yer her neyse oradan kurtulmaktan başka bir şey istemiyorum. Ayağa kalkmak üzereyken tuniğimin sol kolumun üzerinde koyu renk olduğunu fark ediyorum. Sırılsıklam

ve yapış yapış. Zekice yuvarladım

yaranın kaynağını görebilmek için kanın en kötüsünü temizlemek için kullanıyorum.

Derime kazınmış çizgiler var. Daha fazla kanı silerken bir ürperti hissediyorum. Kırmızı, puantiyeli kesikler tek bir kelime oluşturuyor.

BEKLE

"Yolculuğu tamamla, Savaşçı." Vetustian dilindeki cansız komut karanlıktan geliyor. Hangi yönden geldiğini söyleyemiyorum.

"Pek de yolculuk gibi görünmüyor." Kendimi Roor'dan kurtarıırken inliyorum. "Bunun beni Luceum ya da Obiteum'a götüreceğini sanıyordum."

"Yolculuğu tamamla, Savaşçı." Başka bir ses.

"Ben de öyle gelmişim. Burası da aynı lanet olası yer."

"Yolculuğunu tamamla, Savaşçı." Bu sefer bir kadın.

Titriyorum. Dışarıdaki her kimse ya da her neyse ondan farklı bir yanıt alacağımı sanmıyorum.

Bir dakika boyunca endişeyle orada durdum. İki. Çemberin dışında hiçbir şey hareket etmiyor.

Tam kendimi sorgulamaya başlamıştım ki obsidyen parçalarında bir kıpırdanma oldu. Kırmızı ışıktaki parıldayan bir dalgalanma.

Sonra hareket etmeye başlarlar.

Dönerek bronz bıçakların pençesinin etrafında dönmelerini dehşet içinde izliyorum, yüzlerce siyah eşekarısı gibi vızıldadıklarında havanın kesildiğini duyana kadar daha hızlı ve daha hızlı ilerliyorlar. Aralarında duran 1gues ilk başta hareket etmiyor, ama sendelemeye başlamaları uzun sürmüyor. Twist. Silahlarını bıraktılar, kendilerini korumak için kollarını kaldırdılar.

Çok geçmeden kaybolurlar, bulanıklaşan siyah şeritler gizleyici bir kasırgadır.

Sonra sol kolumda yine ani, yakıcı bir yanma oluyor. Yeni kan çizgileri oluşmaya başladığında kolumu geri çekiyorum, deride rahatsız edici bir şekilde açılan sürünge kesikler.

R

Bronz çemberin ötesinde, obsidyen titriyor. Sarsılıyor. Parçalar çılgınca yana fırlamaya başlıyor, taş duvarlara çarpıp parçalanıyor.

Saniyeler içinde hiçbiri kalmadı. Siluetlerin olduğu yerde sadece parçalanmış, kanlı Reş yığınları kalmıştır.

U

Koşuyorum.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, her şey gözlerimin köşelerinde bulanıklaşan ve seğiren koyu kırmızı ışıkla yıkanıyor. Bir dakika boyunca nefesim ve etrafımdaki titreşen havadan başka hiçbir şey yok. Midem bulanıyor, orada bana her ne olduysa başım dönüyor. Bacaklarımı hareket ettirmekten başka bir şey yapamayacak kadar dehşet içindeyim.

Labirent'in çıkmaz sokağı beni selamladığında koşmaya başlıyorum. Titreyerek sol kolumu kontrol ediyorum. Hâlâ sadece **RU** deriye kazınmış. Roor'un üzerine kan damlıyor.

Bileklik hâlâ bıraktığım yerde, köşeye atılmış. Eğildim.

İsteksizce aldım.

Desteği takar takmaz kemerli kapı yerden gıcırıyor. Yükselen duvarların gürültüsü yankılandığında, dışarıda hiç ses yok. Tıpkı önceki gibi. Kalıntılar bana ulaşana kadar ortaya çıkmayacaklar.

Labirentte bazı hızlı ayarlamalar yapıyorum ve neredeyse düz bir koşuya izin veriyorum.

Sonra koşarım.

Kalıntıların tüyler ürpertici takırtısının arkamda canlanmasına daha birkaç dakika var ama ben çoktan geçtim, Labirent'in ortasındaki ana geçide girdim bile. Bu yönden onlardan kaçmak çok kolay. En doğrudan takip yollarını kapatmak için birkaç hızlı dönüş ve ne kadar hızlı olsalar da bana ulaşma şansları yok. Birkaç dakika içinde diğer taraftaki kemerli geçitten fırlıyor ve ciğerlerim yanarken kanlı kolumdan bileziği koparıyorum.

Burada her şey sessiz. Hiçbir boş gözlü danışman kendini duyurmuyor. Platforma yöneliyorum, adımımı atıyorum. Kırmızı korkuluklar canlanınca rahat bir nefes alıyorum.

Yukarıya doğru yolculuk nihayet bana nefes alma şansı veriyor. Ellerim titriyor, korkuluklara sıkıca tutunmuş olsalar da. Sol kolum yanıyor. Az önce ne olduğunu anlamıyorum.

Platform hedefine ulaşıyor ve korkuluklardan gelen donuk kırmızı ışığın bana birkaç adım güvenlik sağlamasına izin vererek memnuniyetle üzerine çıkıyorum. "Scintres Exunus," diye bağıriyorum karanlığa.

İleride bir yerde, puslu ışık dalgalanıyor ve aşağıya doğru süzülerek benimle merdivenler arasında duran silüetleri ortaya çıkarıyor.

Kayarak duruyorum. Koridoru kaplayan boş girintileri görmeye yetecek kadar ışık var.

Arkamdaki kırmızı ışık
sönüyor. "Yolculuğunu
tamamla, Savaşçı."

Önümdeki yolu dolduran bir düzine insan var. Daha fazla. İlerlemiyorlar ama niyetlerinden şüphe yok. Bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Tekrar dar platforma adım atana kadar geri çekiliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Vek." Korkulukları birkaç kez çılgınca kavradım. "Vek, vek, vek." Geri dön. Değişen bir şey yok.

"Yolculuğu tamamla, Savaşçı."

Kelimeler taştan yankılanıyor. Çaresizlik içinde koluma bakıyorum. O yakıcı acının yeniden başlamasını, birilerinin ya da bir şeylerin hâlâ hayatta kalmamı istediğini işaret etmesini diliyorum. Sızan yaradan başka bir şey yok.

İleriye doğru titrek bir adım atıyorum. Bir adım daha. Silahım yok, kaçacak yerim yok. Onları geçmeyi denemek zorundayım. Bir şekilde bir delik açıp Ree.

Hareket etmiyorlar. Sanırım hareket etmek zorunda değiller. Onlara gelebilirim ya da ölümü bekleyebilirim.

Yirmi adım ötedeydim, kaslarım son ve boşuna bir depar için gerilmişti ki, siyah kürkü ve gür dişleriyle öfkeli bir top merdivenlerden aşağı fırlayıp gruba çarptı.

Sadece bir saniyeliğine donup kaldım; sonra Diago'nun yarattığı boşluğa doğru koşmaya başladım, çırpınan bedenlerin üzerinden atlayıp yuvarlandım ve ayağa kalkıp merdivenleri hızla çıktım. Dar koridorda hırıltılar yankılanıyor, sadece Reş'i parçalayan dişler olduğunu tahmin edebildiğim şeylerle boğuluyor, ama acı ya da alarm cevabı yok. Ayaklar arkamdaki merdivenlere vuruyor, bir takip patırtısı. Diago inliyor. Arkama bakmıyorum.

"Scintres Exunus!" Üçgen açıklık yaklaşırken çığlık atıyorum.

Şafağın ilk kızarması, kutsanmış, soğuk havayla birlikte içime çarpıyor. Durmadım. Omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım. Kapının

kapanmasını emretmem çok uzun sürdü;

İki adam yavaşça kapanan girişten geçtiler bile, gözsüz bakışları bana odaklanmıştı. Arkalarındaki azalan delikten daha fazlası akıyor.

Geçerken çantamı kapıyorum ve bıçağımı içinden çıkarıyorum. Nefes nefese kalmıyorum, arkamdan durmam için bağırıyor ya da ulumuyor. Sadece inatçı, Reet ayaklı bir kararlılık. Kaç kişi kurtuldu bilmiyorum.

Ormana doğru koşuyorum. Belki onları ağaçların arasında kaybedebilirim. Gerçi görüşlerinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Otuz saniye kadar çalıların arasında ilerliyorum, arkamdan gelen dal sesleri takipçilerimin gittikçe yaklaştığını gösteriyor, sonra bir açıklığa ulaşıyorum ve başka seçeneğim olmadığını fark ediyorum. Duruyorum. Döndüm. Bıçağımı hazır tutuyorum.

Yarım düzine kadın ve erkek ağaçların arasından fırladı ve onlarla dövüşmeye karar verdiğimi anlayarak yavaşladılar. Hızla dağılıyorlar, ancak aralarında hiçbir iletişim yok gibi görünüyor. Bakışlarım arkalarındaki ağaçlara yöneliyor ama başka hareket yok. Kesinlikle başkaları da vardı. Çalılıkların arasında daha fazlasının dolaştığı düşüncesiyle tüylerim diken diken oluyor.

Altı kişi ilerliyor ve ben duruşumu alıyorum, nefesim kesiliyor, kaslarım geriliyor. Bu işten sağ çıkma umudum varsa ilk ben saldırmalıyım ve sertçe saldırmalıyım. Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum.

Görüş alanımın köşesinden bir gölge bulanıklığı geliyor ve sonra Diago sırtına atlarken adamlardan biri yere düşüyor.

Diğer saldırganlar tereddüt etmeden bana doğru gelmeye devam ediyor. Yırtılan Reş'in korkunç ıslak sesi duyuluyor, ardından Diago başını yana salladığında kırmızı-siyah bir püskürme geliyor, adamın boğazı açılmış. Kurt, kurbanının ölüp ölmediğini kontrol etme zahmetine girmiyor, bir sonrakinin sırtına atlayıp onu yere yıkarken hırlıyor, devasa çeneleri kafatasının üzerine kenetlenip bükülüyor. Adamın yüzü bükülüp koparılırken, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülürken duyulabilir bir *çıt* sesi geliyor.

Dört kişi kaldı ve şimdi döndüler, Diago'nun halledilmesi gereken bir tehdit olduğuna açıkça karar verdiler. Üç adam ve bir kadın kurdun üzerine korkunç, hayvani bir cesaretle atlıyor, onu yakalıyor, parçalayıcı inç uzunluğundaki pençeleri ve onları tekrar tekrar ısırarak gıcırdayan dişleri görmezden geliyorlar. Uzuvtardan, hırıltılardan ve kandan oluşan bir girdap.

Tekrar kaçmak istiyorum ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorum; beni daha önce takip edebildilerse, daha fazla uzaklaşmanın işe yarayacağına inanmak için hiçbir neden yok. Yapabiliyorken müttefikimden -Diago'nun bir müttefik olduğunu ve sadece delirmediğini varsayarsak- faydalanmalıyım.

Şarj ediyorum.

Bıçağım adamlardan ilkini sırtından vuruyor, mide bulandırıcı bir kolaylıkla kaburgalarının arasından kalbinin olması gereken yere doğru kayıyor. Güçlü bir ters vuruşla beni gafil avlayıp döndürüyor ve omzumdan acı fişkırıyor. Bu normal bir adamın darbesi değil - bir Septimus kadar güçlü değil belki ama bir Octavus'tan daha güçlü.

Kalbinden bıçaklanmış birinden beklediğimden daha sert bir darbe olduğu kesin.

Boş gözlü insan kabukları onu ısırıp pençelerken Diago'nun hırlamaları çığlık çığlığa inlemelerle kesişiyor; kadının tıpkı biraz önce Diago'nun yaptığı gibi kafasını yana doğru yırttığını, kan püskürdüğünü ve dişlerinin kırmızıya boyandığını gördüğümde midem bulanıyor.

Saldırım fark edilmedi ve bıçakladığım adam da dahil olmak üzere iki adam kırıldı. Üzerime geliyorlar, saldırıda incelik yok. İşe yarıyor. Birinden sıyrılıp diğerine çelme takıyorum, onu yere yatırıp kafasını kavırıyorum. Tüm gücümle dönüyorum.

Keskin bir çatırtı olur ve adam hareketsiz yatar.

Kutlama yapacak zaman yok; diğer adamın dişleri sol koluma saplanıp pazuma yakın bir yerden derinlemesine ısırınca haykırıyorum. Onu uzaklaştırıyorum ama yaradan kan pompalanmadan önce değil. Homurdanıyorum ve son enerjimi toplayıp kafasına yumruk atıyorum; onu yere sermese de kafasını karıştırıyor gibi görünüyor ve bunu ter, gölgeler ve gözyaşlarından oluşan bir pus içinde tekrar, tekrar ve tekrar yapıyorum. Sonunda, yeterince uzun süre hareket etmeyi bıraktığında, onun da boynunu kırıyorum. Onları gerçekten durduran tek şey bu gibi görünüyor.

Kolumdaki yarayı diğer elimle boş yere kapatıyorum, parmaklarımın arasından sızan yapışkan, sıcak Ruid'den irkiliyorum. Cesetler, yavaş yavaş aydınlanan şafakla renklenmiş çimenleri kaplıyor. Diago sonuncusundan sürünerek bana doğru geliyor, yumuşak inilti arasında sızlanmalar serpiştiriyor. Bu acıklı bir ses, tiz ve yürek parçalayıcı.

Kendimi sürükleyerek yanına giderken ona usulca "Sorun yok," diyorum. Ona uzandığımda yarım ağızla hırlıyor ama ya hareket edemeyecek kadar zayıf ya da rol yapamayacak kadar acı çekiyor. Başını hafifçe okşuyorum. Dokunuşla irkiliyor ve sonra okşamaya doğru eğiliyor, tıkırtılı bir nefesle gözlerini kapatıyor.

Onunla birlikte oturuyorum, yayılmış, devasa yaratığın başı kucağımda. Ara sıra inliyor, nefes almakta zorlanıyor ve ben onu okşamaya devam ediyorum, onun kadar kendimi de sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, başımı onunkinin üzerine eğerek. "Teşekkür ederim." Onun sadece vahşi bir hayvan olduğunu biliyorum, aylar önce tesadüfen yaptığı bir iyiliği hatırlayan bir yırtıcı. Yeterince acıkırsa beni yiyeceğinden hiç şüphem yok. Yine de onunla aramda bir bağ hissediyorum.

Diago'nun zorlanan nefesi gittikçe yavaşlıyor ve artık bilincinin yerinde olduğunu sanmıyorum. Fazla zamanı yok. Onunla birlikte beklemek, sonuna kadar onunla birlikte görmek istiyorum. Ama yaram ölümcül olmasa da çok kan kaybettim. Tükendim.

Kurdun zor nefes alışının hırıltılı sesini duyuyorum.

LXIX

ŞAŞKINLIĞIM, HAYAL KIRIKLIĞIM VE SEVİNCİMLE, Diago'nun bir ciğer dolusu nefesiyle uyanıyorum.

Alupi hâlâ yanımda yerde yatıyor ama gözleri açık, nefes alış veriş düzenli ve engellenmemiş. Kıpırdadığımı görünce temkinli bir şekilde uzaklaşıyor, tökezleyerek ayağa kalkıyor ve geri çekiliyor. Beni düşünüyor. Hırlamıyor, dişlerini göstermiyor, sadece vurdumduymaz.

Sonra döner ve topallayarak ormana doğru gider.

Gidişini izliyorum, yarattığın yaralarının hâlâ onu alt edeceğinden endişeleniyorum ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığını da biliyorum. Diago yaralanmış olabilir, ama ben de yaralıyım - sanırım kritik derecede değil, ama işbirliği yapmayan bir alupi ile mücadele etmeyi çok ürkütücü bir olasılık haline getirecek kadar. Kolumdaki ısırığın kanaması büyük ölçüde durdu, ama yarayı kapatan kararan bez şeridi sıyırmak istemiyorum. Tüm uzuvlarım ağrıyor, yanıyor ve karıncalanıyor. Enfeksiyon kapmamasını ve önümüzdeki iki gün boyunca sarf edeceğim eforun yarayı tekrar açmamasını ummak zorundayım.

En azından ön kolumdaki talimatlardan kaynaklanan kesiklerin sızması durdu; tuniğimin kolları yapış yapış oldu ama nehirde yıkayabilirim. Bu yaraları diğerlerine açıklamaya çalışmak gibi bir niyetim yok.

Derime kazınmış kelimelere bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Listeye eklenecek bir gizem daha. Biri oradan çıkmama yardım etti. Bir şekilde Obiteum'a, Luceum'a ya da her nereye gitmesi gerekiyorsa oraya giden yolun açılmasını engelledi -eğer bu konuda okuduklarım doğruysa- ve sonra kaçabilmem için o odayı temizledi. Ama tüm bunlardan sonra, gece başlamadan önce bildiğimden daha fazlasını bildiğimden bile emin değilim.

Sadece bildiklerimin Ulciscor için yeterli olacağını umabilirim.

Önce dizlerimin üzerine çöktüm, sonra da ayaklarımın üzerine. Beklediğimden daha az ağrım olmasına, daha az bitkin düşmeme belli belirsiz şaşırdım. Kubbeye tırmanırken aldığım darbelerden sonra zar zor hareket edebiliyor olmalıydım. Ama Rex'e gidip bacaklarımı esnetirken kendimi... bir gibi hissediyorum. Tam olarak enerjik değil ama devam edebilecek kadar güçlüyüm.

Güneş artık ufukta görünmekten fazlasını yapıyor ve yönümü bulmama yardımcı oluyor. Nehre doğru ilerliyorum. İki kez, beni takip eden bir şey duyduğumu sanıyorum ve dönüyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Diago ve benim kubbeden kaçan insan şeklindeki tüm kabukları öldürdüğümüzden emin değilim. Sanırım arkamdan gelen Diago'nun kendisi de olabilir. Ya da başka bir vahşi hayvan.

Soyunuyorum ve nehri yüzerek geçiyorum, ancak diğer tarafta durup 1re inşa ediyorum ve tuniğimi fırçalıyorum. Duman görünür olacak, ama umursamak benim için zor. Önümüzdeki bir saat içinde kimse benim için gelecek kadar yakın olmayacak. Ve Iudicium... alakasız değil, ama az önce yaşadıklarımınla karşılaştırıldığında gülünç derecede küçük bir endişe gibi görünüyor.

Kıyafetlerim kurudukça neredeyse çıplak bir şekilde bir kütüğün üzerine oturuyorum. Çantamı karıştırıp biraz nemli yiyecek arıyorum, midem onu doyurmadan daha fazla ilerlememe izin vermiyor. Elim çantanın dibine değiyor ve duraklıyorum. İçinde olması gereken taşlardan sadece birkaçını hissedebiliyorum.

Bu sefer düzgünce açıyorum ve çalınan izleme cihazını çıkarıyorum. Neredeyse tüm taşlar kendilerini yeniden bağlamışlar; onları hareket ettirmeye ya da çekmeye çalıştığımda kımıldamayayı reddediyorlar. Dairesel plakayı döndürdüğümde de yer değiştirmiyorlar, hala farklı yönlere tepki vermiyorlar gibi görünüyorlar ama bu da bir şeydir.

Islanmış ekmeğimin son kalanını yiyor, giyiniyor ve Callidus ile Aequa'ya yeniden katılmak için doğuya doğru yola çıkıyorum.

"Sana ne oldu böyle?"

Callidus dikkatle tuniğimin yırtık pırtık, hala biraz kanlı enkazına bakarken, Aequa da bir parça endişe olduğunu düşündüğüm bir şekilde beni inceliyor. Gülümseyip omuz silkiyorum ve iyi olduğumu anlatmak için

elimden geleni yapıyorum.

"Alupi." Kolumun üst kısmındaki bariz yara göz önüne alındığında aklıma gelen en iyi açıklama buydu. "Onu korkutmak için yeterince yaptım." Eğer onu öldürmüş olsaydım, benden biraz et getirmemi beklerlerdi.

"Ah." Callidus'un sesi belli belirsiz hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Koluna bir göz atmamızı ister misin?"

"Bir olacak." Diş izlerine çok yakından bakmasını istemiyorum.

"Hayır, olmayacak." Aequa ilk kez konuşuyor, keskin ve otoriter. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama bana ters ters bakıyor. "Hayır. *Hayır*. Yardım kabul edemeyecek kadar kahraman olduğun için kaybetmemize izin vermeyeceğim. Bunun temizlenmesi ve bandajlanması gerekiyor, yoksa enfeksiyon kapacak." Çantasını karıştırmaya başladı bile, tam da bunu yapacak bir şey arıyor.

İç çektim. Haklı elbette; nehirde yüzdükten sonra yaraya elimden geleni yaptım ama hala kan sızıyor ve garip bir pozisyonda. Aslında beni daha fazla etkilemediğine şaşırdım.

Aequa tuniğimi dikkatlice sıyrırken oturuyorum, yaranın boyutunu tam olarak anladığında keskin nefes alışını duyuyorum. "Çürüyen tanrılar, Vis. Seni aptal," diye mırıldanıyor, ağzından çıkan küfür beni şaşırtıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Bu sabah." Sadece tuniği yarıya kadar almasına izin veriyorum, yine de kolumun altındaki yazıyı örtmeyi başarıyorum.

Callidus omzunun üzerinden bakar, sonra hemen solgunlaşır ve geri çekilir. "Pekâlâ. Şey," diyor, biraz hastalıklı görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve garip bir şekilde dönerek omzumun arkasını ve aşağısını görmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Hissettiğim kadarıyla derim yırtılmış ve çiğ kalmış, suda seçebildiğim yansımalar da büyük bir yara olduğunu gösteriyor. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Aequa'nın cevap vermemesi, bunun yerine bölgeyi temizlemeye odaklanması - ki bu da garip bir şekilde düşündüğüm kadar acıtmıyor - endişe verici, ama bunu boş vermeyi ve sabırla işini bitirmesini beklemeyi seçiyorum. Callidus karşıma oturdu, hâlâ yeşil görünüyordu. "Sanırım kolundaki delik dışında her şey beklediğin gibi gitti? Gitme zamanının geldiğine karar vermeden önce duyduğum kadarıyla Sextii kesinlikle... mutlu görünüyordu."

"Öyleydiler." Aequa'nın dokunuşuna karşı biraz neşeli olmaya zorluyorum. "Bu arada, küçük baladınız oldukça iyiydi."

Callidus küçük bir selam verir. "Yani bir iz sürücümüz mü var?"

"Evet ve hayır." Çantamdan takip plakasını almak için öne doğru eğildim ve Aequa'dan azarlayıcı bir homurtu duydum. Kolumu hareket ettirmemeye çalışarak plakayı Callidus'a uzatıyorum. "Taşlar plakaya Will ile bağlı. Ama hiçbir şeye tepki vermiyorlar gibi görünüyor."

Callidus ince, dairesel taşı deneysel olarak döndürür. "O halde plakanın etrafına sabitlenmemişler. Bu mantıklı."

"Öyle mi?"

"En azından daha uygun. Madalyonların her bir plakaya değil, sadece merkezi bir noktaya İrade ile kilitlenmesine ihtiyacınız var. Bu merkezi nokta herkesin konumunu tutar ve geri yayınlar."

"Hm." Haklı; bunu daha önce düşünmediğim için biraz sinirliyim. "Peki ana nokta nedir?"

"Önemli değil," diyor Aequa arkamdan dalgınca, dikkatinin büyük bir kısmı hâlâ göreviyle meşgul. "Tek ihtiyacınız olan hizalama."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Callidus. "Plakanın doğru yöne doğrultulması gerekiyor -muhtemelen şuradaki işareti kullanarak." Dairenin bir kenarına çizilmiş ince bir çizgiyi gösteriyor. "Kuzey büyük olasılıkla, diye tahmin ediyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ve taşlar hareket etmiyor - ya da hareket ediyor gibi görünmüyor

-Çünkü çok geniş bir alanı kaplıyor. Bir inç muhtemelen bir saatlik yol demek." "Katılıyorum." Callidus gözlerini kısarak güneşe bakıyor, sonra kendini çevirerek

kuzeye bakıyor. "Batı sınırından çok uzakta değiliz, bu yüzden buranın biz olduğumuzu hayal etmeniz gerekir. Küçük kare olan muhtemelen izleme plakasının kendisini temsil ediyor. Ve senin taşının yarısı eksik, çünkü artık karnında iz sürücü yok." Arduvazın en solundaki küçük taş grubunu dürtüyor, bir tanesi belirgin bir siyah yarım daire ve üzerinde mermerimsi beyaz çizgiler var. "Bu da bize en yakın takımın... kilometrelerce uzakta olduğu anlamına geliyor."

"Eğer haklıysan," diye ekliyorum, haklı olmadığını ima etmekten çok ona bunun kesin olmadığını hatırlatmak için.

"Haklıyım."

Levhayı incelemeye devam ediyoruz ama ona baktıkça Callidus'un teorisine daha çok ikna oluyorum. Diğer grupların çoğu adanın merkezinin etrafında kümelenmiş. Jovan'ın Kalbi'ni temsil ettiği kesin olan altın taşın

etrafında. Kayrak taşını hizalayarak hızlı bir test, sonra da izleme mermerini kullanarak

bize başlangıçta verilen fikri destekliyor ve her ikisi de aynı yönü gösteriyor.

"Bu Indol olmalı," diyor Aequa, kendisi de birbirine sıkıca bağlı iki yarımından oluşan benzersiz beyaz bir taşın etrafındaki dört taştan oluşan grubu işaret ederek. Belirgin renklere sahip olanların hepsi bu açıdan aynı. "Diğer iki Dörtlü'yü bu kadar erken taraf değiştirmeye ikna edebilecek tek kişi o."

Callidus düşünceli bir ifadeyle, "İro gitti," diyor.

"Belli ve Felix de." Aequa bu gözlemi yaparken kaşlarını çatıyor ve yakınımızdaki açık alanı işaret ediyor. "Belli ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra dönmüş olmalı, o zaman güvenlik ekibinin ondan önce oraya varabileceğinden endişelendim. Dün gece bir ara keşif yapmaya gitmiş ama ben bu sabah ayrıldığımda hâlâ orada değildi."

Midem bulanıyor ama bu anıyı bir kenara itiyorum. "Görünüşe göre bir Üçüncü daha elendi." Kalp dışında, tahtada sadece dört eşsiz taş kaldı.

"Lafi açılmışken. Bunu geri almalısın," diyor Aequa aniden, boynundaki beyaz madalyonu çıkarıp benimkine dolamak için nazikçe bakımını durduruyor.

"Dün gece hakkında bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor Callidus.

Düşündüm, sonra Aequa'nın devam eden ilgisinden dolayı dişlerimi sıkarak onlara Boriun'un takip plakasını aldığımda beni nasıl durdurmaya çalıştığını anlattım. Sonra da bulduğum pelerinin üzerindeki kanı. Diğer her şeyin arasında ikincisini neredeyse unutmuştum.

Aequa, "Herhalde sizi saklandığınız yerden çıkarmak için korkutmaya çalışıyordu," diyor. "Kan, avlanmaktan ya da birinin peşimizde dolaşırken aldığı bir yaradan kaynaklanıyor olabilir."

"Olabilirdi," diye itiraf ediyorum.

"Korumam gereken öğrencilerden biri tarafından aşağılanmış olsaydım, muhtemelen ben de etrafa birkaç ağaç fırlatırdım." Callidus sırtıyor.

Konuyu kapattım ve tartışma Aequa ve Callidus'un en son birlikte olduğumuzdan bu yana geçirdikleri zamana geldi ama raporları kısa ve sıkıcı. Callidus yakalanmaya hiç yaklaşmamış ve buraya kazasız belasız gelmiş. Aequa, benim madalyonumla yem olarak hareket etme kisvesi altında İro'nun ekibinden ayrıldı. Onlar için her şey planlandığı gibi gitti.

Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için bir süre harcıyoruz: izleme plakası bize sadece yeni bir uygulanabilir seçenek yelpazesi sunmakla kalmıyor, aynı zamanda diğer ekiplerin sahip olduğumuzu bilmeyecekleri seçenekler de sunuyor. Sonunda tedbirli olmakta anlaştık. Yaralıyım ve yeterince hızlı hareket edebiliyor olsam da, muhtemelen bir savaşta o kadar faydalı olamayacağım. Ve diğerlerinden birinin Kalbi, onu koruyan Sextii'den almaya çalışmasına izin vermemiz daha akıllıca olur. Umarım biz harekete geçmek zorunda kalmadan önce daha fazla takım elenir.

Aequa arkama geçiyor. "Tamamdır." Beklediğimden daha uzun sürdü - sanırım başından sonuna on dakika. Yine de çoğunlukla acısızdı, ki bu konuda endişelenip endişelenmemem gerektiğinden emin değilim. Omzumu deneysel olarak döndürüyorum, yeniden bir çekim hissediyorum ve o da başımın yan tarafına hafifçe vuruyor. "Yapma bunu, aptal. Elinden geldiğince dinlendir."

Kulağımı ovuşturarak homurdanıyorum. "Ne kadar kötü?" O ve Callidus karşılıklı bakışıyorlar. "Bilmem gerek."

"Sanırım enfeksiyon kapmış," diye itiraf ediyor Aequa. "Bütün kolun kötü görünüyor. Elimden geldiğince temizledim ve bağladım ama işimiz biter bitmez birini görmen gerekecek."

İsteksizce başımı sallıyorum, neye baktığını bilen birine ısırk izlerini nasıl açıklayacağımı merak ediyorum. Derimdeki yazılardan bahsetmiyorum bile.

Hafif bir yemekten sonra tekrar hareket etmeye başlıyoruz; Aequa ve Callidus çeşitli noktalarda dinlenmemi öneriyor, ama sonunda küçümseyen bakışlarım dürtüklemelerini durduruyor. Kolum acıyor ve normal şartlar altında birkaç saatliğine durup gözlerimi kapamaktan başka bir şey istemezdim. Ama Ulciscor'un istediği gibi en zor kısmı zaten yaptım - Caeror hakkındaki soruları cevapsız kalsa bile artık beni kurtların önüne atacağını sanmıyorum. Bundan sonra yapmam gereken tek şey, Jatiere'deki elçilik pozisyonu için kendime bir yol sağlamak.

O kadar yakınım ki, bitene kadar kendimi dinlendirebileceğimi sanmıyorum.

Doğrudan en yakın ekibe yöneliyoruz, gerçi Aequa onların birkaç saat uzaklıkta olduğunu tahmin ediyor. Callidus gözünü taş levhadan ayırmıyor ve bir süre sonra kendini beğenmiş bir tavırla haklı olduğunu söylüyor: Tableti kuzeye çevirdiğimizde ilerleyişimiz siyah ve beyaz yarım taş, küçük kare taş ve onlara eşlik eden iki gri taşla mükemmel bir uyum gösteriyor.

Sık ormanın içinden, derelerin üzerinden ve vadilerden geçerek ilerliyoruz, bir noktada neredeyse bir mil boyunca bir tür bataklığın etrafından dolaşmak zorunda kalıyoruz. Yorucu, kasvetli bir iş, konuşmayı neredeyse imkansız kılacak kadar odaklanmayı gerektiriyor. Birkaç kez arkamızda hışırdayan yapraklar ya da çatırdayan dallar duyduğumu düşünüyorum ve bir yanım Diago'nun bir şekilde nehri yüzerek geçip peşimden gelmeye devam edip etmediğini merak ediyor. Diğerlerine bundan bahsetmiyorum. Bu olasılığı onlara deli gibi görünmeden nasıl açıklayacağımdan bile emin değilim.

Callidus bir ağaç dalını daha silkeleyip takip levhasına baktıktan sonra elini kaldırdığında güneş batmaya başlamıştı. "Yaklaşıyoruz. Belki bir saat uzaklıkta."

"Şimdiden mi?" Gün boyunca bize güncel bilgiler veriyordu ama ben yine de şaşırdım. Olabildiğince hızlı ilerliyoruz, ancak nadiren bilinen patikaları takip ettiğimiz göz önüne alındığında, buraya bu kadar çabuk varacağımızı düşünmemiştim.

"Hareket etmiyorlar. Herkes Kalp'i izliyor, başka birinin onu almasını bekliyor." Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "O izleyici de hâlâ dönüyor. Güvenlik ekiplerinden birinin şimdiye kadar orada olacağını düşünmüştüm." Mavi taşın bir yarısı biz yola çıktıktan kısa bir süre sonra plakanın üzerine düştü ve ona karşılık gelen yarı daire yavaş yavaş dönmeye başladı. Callidus'un hipotezine göre bu bir Üçüncünün elendiğini gösteriyor ama henüz bir güvenlik ekibi onları toplamadı.

"Tabağın nasıl çalıştığına dair teorinizin doğru olduğunu *varsayarsak*," diyor Aequa.

"Tabii ki-" Callidus ona cevap vermeye başladı ama sonra başını kaldırıp bizim aynı şekilde sırttığımızı gördü. Bir süredir onu bu konuda sıkıştırıyorduk. Gözlerini bize dikti. "Evet."

Duruyoruz, Callidus bize tabağı gösteriyor.

"Indol onun için geldiğimizi bilmeyecek," diyorum, etrafında dört gri taşın kümелendiği beyaz taşı işaret ederek. Geriye kalan diğer Üçüncünün etrafında da kümelenmiş dört tane daha var - en azından birinin Mavi'nin elenmesinden kaçtığını düşünüyoruz. "Onun için düz bir çizgide ilerliyoruz ve o sadece yönümüzü biliyor, ne kadar yakın olduğumuzu değil. Muhtemelen bir yerde durduğumuzu sanıyor. Ama geriye kim kaldıysa yaklaştığımızı fark edecektir. Ayrılmamız gerek."

Bir süredir bu konu hakkında konuşup tartışıyoruz ve Callidus ile

Aequa'nın baş sallamaları hâlâ istediğimden daha isteksiz. İçimizden birinin

Takip cihazlarımızı Akademi'nin çok uzağına değil de ilerisine yerleştirdik, sanki Kalp'in alınmasını bekleyecekmişiz gibi. Takip plakası olmasaydı da böyle yapardık. Bu sayede hem burada ve şimdi sürpriz unsurunu koruyabilir hem de Kalp'i alıp kaçan herhangi bir ekibi sözde pusumuzu atlatırken daha yavaş, daha eğik bir rotaya zorlayabiliriz.

"Peki kim gidiyor?" İkisine de güveniyorum. İkisini de kaybetmek istemiyorum.

Birbirlerine bakıyorlar. İkisi de neden kendilerinin kalması gerektiği hakkında uzun uzun konuşmuşlar.

"Bunun için Rip yapacağız." Aequa cebinden bronz bir üçgen çıkarır. Başparmağının üzerinde dengeliyor, sonra Callidus'a doğrultuyor. "Ara." "Başlar."

Aequa parayı gökyüzüne fırlatır, sonra düzgünce yakalar ve gösterir. "Piramit. Vis ile kalmayı seçiyorum."

Dilimi tutuyorum. O daha iyi bir dövüşçü.

Callidus kaşlarını çatıyor ama sonucu kabul ediyor, isteksizce önce benim madalyonumu sonra da Aequa'nınkini alıyor. Kalbin izini sürmesi için altın bilyeyi de ona veriyorum. "Gözünü bundan ayırma ve kendine iyi bir görüş açısı sağla," diye hatırlatıyorum. "Kalp çoktan Akademi'ye doğru yola çıktıysa kimsenin beni ortadan kaldırmaya çalışacağından şüpheliyim ama yine de çok dikkatli olamazsın."

"Biliyorum." Callidus onları cebe indirir, sonra iç çeker. "Kendinize dikkat edin. Eğer bir şey olursa, kimse size yardım edemez."

Aequa küçümseyerek homurdandı. Sırıtmaya zorluyorum. Son birkaç Iudicia'daki ölümleri düşünüyor - Veridius'un bir sebepten ötürü öğrencileri o lanetli kubbeye göndermesinden kaynaklandığına neredeyse emin olduğum ölümler. En azından bu konuda endişelenecek bir şey yok. "Bir olacağız. Kalp'i aldıktan sonra görüşürüz."

Callidus sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi tekrar duraklıyor, sonra sırtıyor. Sırtıma bir tokat atıyor ve ormanın içinde kayboluyor.

LXX

Aequa ve ben çömelmiş, Jovan'ın Kalbi'nin gizlenmiş gibi görüldüğü uzaktaki yıkık duvar labirentini incelerken, RÜZGÂRIN ARA SIRA PATLAMASI yamacı yırtıyor.

"İşte," diyor Aequa, parmağını vadinin içinden akan derin ve hızlı nehre bakan çift kuleye doğru uzatarak. Kalıntılar eski bir kente ait gibi görünüyor. Kubbenin etrafındakiler ya da Akademi'nin yakınlarındakiler gibi Katakлизм öncesi değil ama bakımsızlıklarına bakılırsa en az bir asırlık. Aequa, takip levhasındaki altın taşın barikatla aynı hizada olduğunu gösteriyor. "Muhtemelen o kulelerden birinde."

"Görünmeden ulaşmak için kült bir yer." Kalenin batı kenarını koruyan nehir dışında, orman yıkık duvarların etrafında birkaç yüz metre boyunca temizlenmiş durumda. Kalp'in kuzey batısında. Varsayımlarımız doğruysa Indol vadinin karşısında, neredeyse tam güneyinde kamp kurmuş durumda ve geriye kalan diğer tek renkli taş -ki sessizce Emissa olduğunu umuyorum-doğuda. Hepsi birbirine birkaç mil mesafede. "Biraz daha güneye gitmeliyiz. Farklı bir açıyla doğrulayalım."

"Pekala."

Alçaktan uçmaya devam ediyoruz. Kimse bizi takip edemiyor ama burada açıktayız.

Sonraki on beş dakika boyunca zaman zaman takip plakasını kontrol ediyorum. Yer tekrar düzleşmeye başladığında ve ağaçlar sıklaştığında kaşlarımı çatıyorum. Birkaç saniye sonra tekrar.

"Ne oldu?" Aequa tereddüt ettiğimi fark etti.

"Kim elendiyse ona oldukça yakın bir yerden geçeceğiz."

Aequa kaşlarını çatar. "Hayır." Yüz ifademi gördü. "*Hayır*. Güvenlik ekipleri bunun için burada."

Aldığım pelerinin üzerindeki kanı düşünüyorum. Callidus ve Aequa endişemi ne kadar kolay geçiştirmiş olsalar da, bu benim için hiç de iyi olmadı. "Temas kurmak zorunda değiliz. Sadece keşif yapacağız." Bana ters ters bakınca enseme ovuşturdum. "Dönmeye başlayalı saatler oldu ve diğer iki elemde her iki yarısı da tabağa düştü. Bu insanlarla çok zaman geçirdim, Aequa. Hepimiz arkadaş olmayabiliriz ama hiçbirinin ölmesini istemiyorum." *Hiçbirinin*.

"Yetki sende," diyor Aequa, belki de benim olmamam gerektiğini düşündüğünü gösteren bir şekilde.

Rotamızı batıya doğru hafifçe ayarlıyoruz, giderek daha dikkatli oluyoruz. Levhanın konumunu temsil eden küçük kare taş, neredeyse birbirlerine değene kadar yavaş yavaş dönen yarım daireye giderek daha da yaklaşıyor.

Sonunda duruyorum. Aequa'ya göstererek, "Az önce yanlarından geçtiğimizi söylüyor," diye mırıldanıyorum. Aequa levhaya bakıyor, sonra az önce geçtiğimiz açıklığa geri dönüyor.

"Bakmak ister
misin?" "Artık
buradayız."

Adımlarımızı geri takip ediyoruz. Öğleden sonra, bol ışık var. Açık çim alanın ortasında durup ağaçları inceliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bazı çalılardan gelen bir vızıltı var. Sanırım sinekler. Oraya doğru yürüyorum.

İlk fark ettiğim koku. Hastalıklı tatlı. Yerden bir dal kapıyorum ve endişeyle en yakındaki çalıları kenara itiyorum. Bunu yapmadan önce ne göreceğimden yarı yarıya şüpheleniyorum, ama görüntü yine de beni geri döndürüyor.

"Ne? Ne..." Aequa arkamda; o da kokuyu almış ama ben onun görüşünü engelliyorum. Karnım zonkluyor ama dalı koltuk değneği gibi kullanarak kendimi sabitliyorum, sonra onu yaprak örtüsünü düzgünce kenara süpürmek için kullanıyorum, diğer elim ağzımın üzerinde.

Arkamdan bir nefes sesi geliyor ve ardından Aequa kusuyor. Ona yardım etmek için gözlerimi önümdekilerden ayırmayı bile düşünmedim.

Açık mezarda kaç ceset olduğunu bilmiyorum. Bir düzine mi? Daha fazla mı? Hepsi korkunç, karmakarışık bir yığın halinde uzuvlar, gövdeler ve yırtık giysiler içinde yatıyor. Yine de dikkatimi çeken kafaları. Her biri

yarılmış, ezilmiş

ve paramparça olmuş, yüz olarak tanınamayan lekeler boyunca gri parçalarla aşılannmış siyah-kırmızı kan akıyor. Sinekler üşüşüyor, ziyafet çekiyorlar.

"Ahhh." Aequa büyük, titrek bir nefes verdi, ağzını sildi ve isteksizce yanıma geldi.

Dalgınca başımı sallıyorum, hala şoktayım ve bu manzarayı anlamlandırmak için kendimi yeterince soyutlamaya çalışıyorum. Yavaş bir daire çizecek kadar kendime geliyorum ve çevredeki yamacı inceliyorum. Hiçbir şey yok. Anladığım kadarıyla bunu yapan her kimse ya da her neyse çoktan gitmiş.

"Bunlar güvenlik ekipleri," diye fısıldıyor Aequa.

Haklı; yüzleri tanımak imkânsız ama bazıları hâlâ ayırt edici koyu yeşil pelerinler giyiyor. Üzerimdeki, iyice yıkanmış olmasına rağmen, aniden sırtıma kötü bir his veriyor.

"Ve Sianus," diye ekliyorum usulca. İşaret ediyorum. Yığının dibinden bir kol çıkıntı yapıyor. Kanlı, ama yılan gibi dövmeleri belli oluyor.

Bu sefer öğürüyorum.

"Bu... bu Will kullanılarak yapıldı." Aequa kendini benden daha çabuk toplarladı; hâlâ titriyor ama sesi analitikleşti. Toplu mezarın yanından geçerek yerdeki çukurları işaret ediyor. "Burada ağaçlar vardı. Ne olduğunu anlamadan önce onları vurmak zor olmazdı."

Tuniğimin kumaşından bir nefes alıyorum. Başım dönüyor ama dün geceden sonra korkuya karşı da bir şekilde aşılannmış durumdayım. Haklıydı. "Bu bir tuzaktı." Katiller hâlâ burada olsaydı çoktan ölmüş olacağımızı bilmeme rağmen tekrar etrafıma bakıyorum. "Güvenlik ekiplerinin geleceğini biliyorlardı. Onları yok etmek istediler."

"Neden?"

"Bu bir saldırı." Parçalar yerine oturdukça ürperdiğimi hissediyorum. "Takip cihazını çaldığımız güvenlik ekibi bu gece bir şeyler olacağından bahsediyordu. Diğerlerini uyarmalıyız."

"Bize inanmayacaklar."

"Yapmak zorunda kalacaklar." Elimi saçlarımanın arasında gezdiriyorum. "Birimiz Callidus için gitmeli-"

"Hayır." Aequa elini sağlam koluma koyuyor. İlk başta itiraz edeceğini düşünüyorum - yüz ifadesindeki korkuyu görebiliyorum - ama onun yerine sadece nefes alıyor.

"Onu uyaracağız ama kimsenin onu takip etmeme ihtimali de var. Şu anda hepimiz arasında en güvende olan o olabilir." Elimdeki tabağı işaret ediyor.

İsteksizce onun ne demek istediğini anladım. "Doğru." Taş çemberi tekrar kontrol ediyorum. "En yakın Indol, sonra kim kalırsa." *Emissa. Emissa olsun.* Iro'ya gerçekten ne getirdiğimizi merak ederken midem bulanıyor. Sonra gökyüzüne bakıyorum. Güneş çoktan ağaç çizgisinin altına inmiş. "Ayrılalım mı?"

"Henüz değil. Nasıl olsa ikinci takıma giderken Indol'un yanından geçeceğiz. Ona ulaştığımızda, birimiz onu ikna etmek için kalır. Diğeri tabağı alıp son takıma gidebilir. İkisi de uyarıldıktan sonra Callidus'a katılırız, o da izleyicileri atar ve hepimiz Akademi'ye geri döneriz."

Aynı fikirdeyim, onun açık fikirliliğine minnettarım. Hareket etmeye başladık, sonra ben erteledim. Sürünen ceset yığınınına bakıyorum. Olacakları düşündükçe midem bulanıyor.

"Bir şey daha yapmamız gerekiyor," diyorum acımasızca.

Takip plakasına bakılırsa yarım saatten daha az bir mesafede olan INDOL'a doğru yola çıkıyoruz. İlk birkaç dakika sessiz kalıyor, etrafımızdaki ormanı tarıyor, hayal ettiğimiz her hareket ya da yanlış yorumladığımız her sestten ürküyoruz.

"Bu neden oluyor?" Aequa'nın sesi kulaklarıma ulaştığında kısık çıkıyor.

Hemen cevap vermedim. Keşfimizin şokunu ve tiksintisini yaşarken ben de aynı şeye karar vermeye çalışıyordum. Bunun Suus'ta konuşulduğunu duyduğum Relucia'nın askeri destekli Anguis girişimi olup olmadığını merak etmem uzun sürmedi. İlk başta bu fikri elimin tersiyle ittim. Ama düşündükçe daha mantıklı gelmeye başladı.

"Sonuçlardan kim faydalanır?" Ona bildiklerimi öylece söyleyemem.

"Anguis. Yine Anguis olmalı."

Şimdi görebiliyorum. Dimidius'un naumachia'nın neden bir zafer olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Anguis'in Solivagus'a sızabilmesi, Sextii'yi ve Hiyerarşi'nin en değerli öğrencilerinden bazılarını öldürebilmesi bir yıl önce düşünülemezdi. Şimdi bu soru Aequa'nın aklından bile geçmiyor.

"Belki." Yolumdaki bir dalı itiyorum, kırılınca yüzüm buruşuyor. "Ama neden Akademi'ye saldırsınlar ki?"

"Biz kolay bir hedefiz. Hiçbirimiz Will kullanmıyoruz ama ülkedeki en önemli insanların oğulları ve kızlarıyız. Ve hepimizi öldürmeyi amaçlamıyor olabilirler," diye hüznle fark ediyor. "Fidye kolay olurdu."

"Peki Iudicium'un *tam olarak* nasıl çalıştığını nereden biliyorlar?"

Ağzını açıyor, sonra söyleyeceği şey hakkında fikrini değiştiriyor. "Muhbirleri olmalı." Kaşlarını çatıyor. "Onlar olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen öyledir. Ama çok açık görünüyor, sadece merak ediyorum..." Tereddüt ediyorum. "Başka kim faydalanacak? Hepimiz burada ölürsek Senato'da gerçekte ne olur?"

Aequa ona bu olasılığı hatırlattığım için bana ters ters bakıyor ama soruyu düşündüğünü görebiliyorum. "Bilmiyorum. Herkes kaybeder. Üç piramit de burada temsil ediliyor, dolayısıyla hepsi potansiyel olarak güçlü liderlerini kaybediyor."

Bir şey demiyorum. Bekle.

"Ama sanırım... Din suçlanacaktır," diye yavaşça ekliyor. "Bizi güvende tutması gerekenler onlar."

"Akademi üzerindeki hakimiyetlerini kaybederler," diye katılıyorum. "Ordunun devreye girmesi istenecektir."

"Yine de bu, böyle bir şey yapmak için yeterli bir sebep değil." Aequa'nın sesi alçak ama sert. "Tanrıların mezarları, Indol'u uyarmak üzereyiz. O Askeri Dimidius'un *oğlu*."

Quiscil, *hepimizin fedakârlık yapması gerektiğini* söyledi.

"Ya size Iudicium biter bitmez Din'e iltica edeceğini söyleseydim?"

Aequa durur. "Emin misin?"

"Olabildiğim kadar eminim."

Nereden bildiğimi sormuyor. "Bu utanç verici olurdu. Ordu için büyük bir darbe. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Hâlâ eminim, ama o mutlak kesinlik yok oldu.

İşe yaramak zorunda. Ona daha fazlasını söyleme riskini alamam. "Biliyorum. Ama bu işten ben değil de sen çıkarsan, hemen varsayımda bulunma. Bunu her kim yapıyorsa, yanına kâr kalmasına izin veremeyiz."

Indol'un bulunduğu yere yaklaştıkça tekrar gergin bir sessizliğe bürünüyoruz, orman inceliyor, ilerleme kolaylaşıyor.

"Bunun Indol olduğunu varsayarsak" - izleme levhasını Aequa ile paylaşıyorum, kare işaretleyicimizin yaklaştığı beyaz taşı gösteriyorum - "o zaman şuradaki yüksek yerde olmalı." İlerideki bir yükseltiyi gösteriyorum.

"Kalbi izlemek için ayarlandı. Ve onunla Akademi arasında oturuyor," diyor Aequa başını sallayarak.

"Etrafından dolanmalı ve arkasından gelmeliyiz. Ekibinin izlemediği bir yönden." Beyaz olanın etrafında kümelenmiş gri taşları gösteriyorum. "Görünüşe göre yanında sadece bir Dördüncü var ve diğerleri dağılmış durumda. Sanırım nöbet tutuyorlar. Kimsenin onu takip edemeyeceğini düşünürsek, bu onun için mantıklı. Ama geldiğimizi haber alırsa harekete geçme ihtimali de var."

Rotamızı ayarlıyoruz, Indol'un pozisyonunun gerisine kayarken neredeyse yirmi dakika yürüyoruz. Mevcut en yüksek yerlerden bazılarını seçmiş: Kalp'ten biraz uzakta ama ona yaklaşan herkesi izleyebilecek kadar iyi bir manzaraya sahip. Bu onun için akıllıca bir strateji. Sabırlı ve etkili.

Sonunda sesler duyuyoruz ve Aequa'ya işaret ediyorum. Ağaçların arasından bir renk sıçraması görene kadar alçaktan çömelip sürünerek ilerliyoruz. Indol kampını iyi kurmuş, yüksekte ama aşağıdan gizlenmiş, yaklaşması kolay değil.

"Yani. Seçenekler? Ona saldırdığımızı düşünenecek," diye fısıldıyorum.

"Yine de onu kendi başının çaresine bakması için bırakabiliriz." Ona bir bakış attım.

"Dedim ki

Yapabilirim, yapmalıyım değil."

"Hm." Homurdanıyorum, sonra başımı güneşin açısına doğru sallıyorum. Hava kararıyor ve devam etme ihtiyacı içimi yakıyor. "Bunun için bir şey yok. Zaman kaybedemeyiz." İzleme plakasını Aequa'nın eline tutuşturuyorum. "Indol sadece sana inanmayacaktır ve onu ikna etmem ne kadar sürer bilmiyorum. Diğer ekibe git. Onlara ne aldığımızı göster. Ve eğer bu işe yaramazsa... eğer Emissa ise, Indol hakkında sana söylediklerimi ona da anlat. Bana söyleyen oydu. Mesele Iudicium'dan daha fazlası olmasaydı asla bir şey söylemeyeceğimi bilecektir." Nefes alıyorum. "En kısa zamanda size katılacağım. Sonra da gidip 1. Callidus'u bulacağız."

O itiraz edemedi ayağa kalktım. Kendimi gizleme ya da sessiz kalma zahmetine girmeden ileriye doğru yürüyorum. "Indol!" Kollarımı kaldırarak bağıyorum. "Ben Vis! Konuşmamız gerek! Atalarım üzerine yemin ederim ki buraya kavga etmeye gelmedim!"

Önümde bir koşuşturma var, ardından ağır bir sessizlik.

Sonra Indol'un sesi ağaçların arasından geliyor. "Konuş, Vis." Sesi kızgın geliyor. Birkaç dakika önce yarışmadaki diğer herkesin konumundan memnun olsaydım benim de kızacağımı hayal ediyorum. "Yine de bir şey dene ve-"

"Burada Anguiler var, Indol." Sesim bu sefer daha alçak; Indol'un kamp kurduğu açıklığa doğru yürümeye devam ediyorum. Onu göremiyorum ama beni görecektik kadar yakın olduğunu tahmin ediyorum. "Güvenlik ekiplerimizin yerini aldılar ve bizi takip edebiliyorlar. İçlerinden birinin bu gece harekete geçeceklerini söylediğini duydum." Açıklığın ortasında duruyorum, kollarım hâlâ havada. "Sanırım bizi öldürmek için buradalar, Indol. Hepimizi. Kaçmamız gerek."

"Bu bir oyun." Indol'un sesi bu kez farklı bir yönden geliyor. Sık yapraklarla kaplı, yerini tespit etmek imkânsız. "Çok iyi bir tane bile değil."

Çantamı açtım. O ceset yığınının içinde bulabildiğim en temiz pelerin olan kanlı yeşil pelerini çıkarıp yere serdim. Aç onu.

Elimi bir boğumundan tutup havaya kaldırıyorum, midem hem görüntü hem de koku karşısında sıkışıyor. Yavaşça dönüyorum, nerede olursa olsun bunu görebileceğinden emin oluyorum. "Bu güvenlik ekiplerinden birinden. Kimin olduğunu bilmiyorum, çünkü hepsi bir yığın halindeydi." Bocalıyorum. "Sianus'la birlikte."

"Çürüyen tanrılar." Bir gecikme oldu, sonra önümde bir hışırtı. Indol açıklığa doğru adım atıyor, azalan ışıktaki yüzüne korku yayılmış. Yanında, Axien benzer bir ifadeyle ortaya çıkıyor. "Şurada yere at."

Dediğini yapıyorum. Indol yanına çömeliyor, yukarı ve etrafına bakıyor, hala bir tür tuzak bekliyor. Bakışları elin üzerinde birleştiğinde, el hareket etmiyor.

"Takip cihazın yanında değil mi?" "Başlar başlamaz fırlatıp attım."

Indol homurdanıyor. "Bunu düşündüm. Buna degecek gibi görünmüyordu." Pişmanlığı yoğun. "Beni nasıl buldun?"

"Bir izleme plakası çaldı."

Kaşları kalkıyor ama gözleri hâlâ kanlı elden ayrılmıyor. "Zekice." Yine de iltifatın içi boş. Sessiz. O da benim kadar şaşırdı. "Hâlâ duruyor mu?"

"Aequa biliyor. Geride kalan tek ekibi uyarmaya gitti. Callidus'un henüz haberi yok; biz öğrenmeden önce iz sürücülerimizle birlikte ilerledi. Sırada o var. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Sianus'u ortadan kaldırdım. O ve Ava kampın çok yakınında dolaşıyorlardı." Indol'un sesi yumuşak. "Tanrıların mezarları. Bu sabah güvenlik ekibinin bulması için onları oraya bıraktım."

İrkildim. Ava da muhtemelen ölmüştür ama bunu yüksek sesle söylemenin bir faydası olmaz. "Ekibinizin geri kalanına haber verin, sonra dağılın. Bu Anguiler Sextii, belki de daha yüksek. Sayıca fazla olmak güvenli değil. Dağılıp kaçmamız gerek."

"Pekâlâ." Indol derin bir nefes çekiyor. Sakin ve bu durumu umduğumdan daha soğukkanlı bir şekilde karşılıyor. "Diğerlerine madalyonlarını kütüklere bağlamalarını ve yapabildikleri zaman onları nehirden aşağı salmalarını söyleyeceğim. Ya da onları vahşi hayvanlara bağlayacağım. Ya da bunlardan hiçbirini yapamazlarsa birkaç saat sonra yerlerinde bırakmalarını."

"İyi fikir." İkimiz de Indol'un hedef olacağını biliyoruz ama bu diğerlerine kaçmak için en iyi şansı verecek. "Batıya doğru gitmelisiniz. Nehri geçin. İzlerin o kadar uzandığını sanmıyorum."

Indol ifadeyi onaylar. "Git ve diğerlerini getir," diye sessizce Axien'e talimat verir. "Onlara ne yapmaları gerektiğini söyle, sonra kendin git. Hiçbirinizin buraya geri dönmesinin bir anlamı yok."

Axien bize endişeli bir bakış atıyor ama başını eğip ağaçların arasında gözden kayboluyor.

Indol o gidene kadar bekliyor, sonra bana dönüyor. Duruşunda bir ağırlık var. Şansını biliyor. "Koluna ne oldu?"

Aşağı bakıyorum. Yüzüm buruştu. Tunığimdeki yırtıklardan görülebilen siyah bir çürük var. Neredeyse bileğime değiyor. "Alupi ısırtığı."

"Kötü görünüyor. Geri döner dönmez Ulnius'un bunu gördüğünden emin olun." Gitmek için döner.

"Bekle." Ona haber vermeliyim. Bu benim tek şansım olabilir. "Tüm bunlar bittiğinde, babana dikkat et, Indol."

"Ne?" Indol'un ifadesi sertleşiyor ama yerdeki eli tekrar görüyor. Planladığı öfkeli karşılık her neyse yutkunur. "Bunu neden söyledin?"

"Bir şey duydum. Suus'ta." Bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Anguis'e bir konuda yardım ediyormuş gibi geldi. Ve eğer senin Din'e iltica etmeyi planladığını duyduysa..."

Indol'un yüzü kızarır. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Emissa söyledi." Bunu çoktan anladığımı sanmıştım. "*O nereden* biliyordu?"

Soruyu düşünürken kalbim küt küt atıyor. "Ona senin söylediğini söyledi."

"Yalan söyledi." Yüz ifademi izliyor, sonra iç geçiriyor. "Onunla yüzleşeceksin, değil mi?" Başını sallıyor, sonra cebini karıştırıyor ve bana bir şey fırlatıyor. Şingirdayan bir çuval. "O yeşil olan. Bizden başka kalan son kişi. Şans, Vis. Eğer bundan kurtulamazsam... denediğin için teşekkürler."

Bana gergin, yorgun bir gülümseme veriyor, sonra çantasını omzuna atıyor ve çalılıkların arasında kayboluyor.

LXXI

EMISSA'NIN İZLEYİCİSİNİ AVUCUMA ALIYORUM. Hâlâ doğru yöne gittiğimi kontrol ediyorum. Cesaret edebildiğim kadar hızlı ilerliyorum. Aequa'nın sadece birkaç dakika gerisinde kaldım.

Dikenli çalılar ve nemli yapraklar arasında ilerlemeye çalışırken, cesetlerle karşılaşmanın yarattığı şaşkınlık yavaş yavaş üzerimden kalkıyor. Eğer bu gerçekten Anguis'in ordu destekli saldırısıysa, Relucia onların burada olduğunu biliyor demektir. Ve eğer burada olduklarını biliyorsa, kesinlikle beni öldürmemeleri için emir almışlardır.

Ama öte yandan, Anguis'te beni sadece bir kişinin bildiğini söyledi. Benim bir çark olduğumu.

Ve eğer buradaki Anguiler benim kim olduğumu bilmiyorsa, o zaman ben hala bir hedefim. Belki de *birçoğu* için hedef.

Aradan on beş dakika geçmeden bir açıklığa daldığımda Aequa ve Marcellus'u karşı karşıya buluyorum. Marcellus hasta görünüyordu. Aequa gelişime sinirleniyor, bana ters bir bakış attıktan sonra tekrar sakinleşiyor.

"O biliyor," diyor ve aralarındaki yerde duran kesik eli işaret ediyor.

"Emissa nerede?" Takip mermerini kontrol ediyorum. Doğrudan Marcellus'a doğru çekiliyor.

"O da senin yaptığını yaptı. Onu geri kustu ve yem olarak kullandı." Aequa'nın suratı asık. "Prav'ı ortadan kaldırdıktan sonra Valentina ve Tem'i de kendisine katılmaya ikna etti. O üçü ve Titus şu anda Kalp'i ele geçirmeye çalışıyorlar."

"Doğu kulesinin tepesinde," diyor Marcellus, sesi zayıf. "Diğer üçünü nöbetçi Sextii'yi dışarı çekmek için kullanıyor. Sonra da yukarı çıkıp kendisi alacak."

Kanım dondu. "Ne kadar sürecektir?" Marcellus hemen cevap vermeyince hırlıyorum ve ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum. "*O gideli ne kadar oldu, Marcellus?*"

"Çeyrek saat. Daha fazla değil."

Gökyüzüne bakıyorum, zihnim dönüyor. Alacakaranlık geceye dönerken hareket edecek. Aequa'ya dönüyorum. "Bana takip plakasını göster."

Titus, Valentina ve Tem'in nasıl düzenlendiğine bakılırsa Emissa'nın ne planladığını anlamak uzun sürmez. Emissa, Indol'un izleyeceğini tahmin ettiği için onların görülmesine izin veriyor. Onları hem Indol hem de Kalbi koruması gereken Sextii için dikkat dağıtıcı olarak kullanırken, kendisi de etrafından dolanıp kuleye diğer taraftan yaklaşıyor. Sönen ışık, diğer ekip üyelerinin de dahil olmasıyla oluşan bulanıklık... Kalp'i ele geçirdiğinde bu bir tarikat olabilirdi ama yine de mümkün olan en iyi başlangıçtı. Onun dışında herkesin kafasını karıştırıyor.

Kaşlarımı çatarak ormana bakıyorum. Zihnimi gıcıklayan bir şey var. Tam olarak duyamadığım bir ses, hissedebildiğim ama tam olarak göremediğim bir hareket gibi. Uzak.

"Sen iyi misin?" Aequa endişeyle bana bakıyor.

"Ben 1ne. Sen Callidus'a git. Marcellus, sen benimlesin. Diğerlerini uyarmamız gerek."

Marcellus boynunda asılı duran iki madalyonu çıkarır ve yere bırakır. Sonra cebini karıştırır ve onların yanına küçük siyah bir boncuk atar. "Hayır."

Aequa ve ben ona bakıyoruz. "Ne?"

"Ben gidiyorum." Marcellus'un yüzünde utanç var ama aynı zamanda kararlılık da var. "Bunun için ölmeyeceğim."

"Seni çürümüş, kokuşmuş korkak." Aequa kelimeleri tükürüyor ve daha kötü bir şeyle devam edecek gibi görünüyor, ama koluna bir el koyuyorum.

"Boş ver onu. Zaman yok."

Aequa'nın yüz ifadesi hâlâ siyahtır ama Marcellus'a sırtını döner. Çocuk aceleyle ormana doğru uzaklaşıyor. Gitmesine izin verdim.

"Callidus'u uyar. Madalyonumu parçalamasını sağla." Emri verirken babamı kanalizasyon ediyorum. Sakin ve sert. "Yeterince geciktik; bu insanlar çok yakında bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar. Ve eğer bu Anguis ise

benim ölmemi herkesten çok isteyebilir." İtiraz etmek için ağzını açtığında Indol'un iz sürme taşlarıyla dolu çantasını eline sıkıştırıyorum. "Eğer fark edilişen, hayatını riske atma. Sadece koş ve çürüyen cehennemden uzaklaş. Eğer taşım hâlâ takip plakasının üzerindeyse, bir şeylerin ters gittiğini anlayacağım ve onu kendim uyarmanın bir yolunu bulacağım."

Aequa çantaya bakar. "Hâlâ düşünüyorum-"

"Bekle." Bir parmağımı kaldırıp önünü kestim. Ormanın derinliklerinden gelen bir şey var. Daha önce hissettiklerimin aynısı, ama daha ısrarlı. Bir his nabzı, ama duyulabilir ya da görülebilir değil. Gittikçe güçleniyor. "Saklan."

"Sen ne-"

"*Saklan.*" Yerdeki eli aceleyle çalılıklara doğru tekmeliyorum, sonra da onu zorla yakındaki en sık çalılıklara sürüklüyorum. İtiraz etmeyecek kadar soğukkanlı olsa da elimi sıkıyor ve sonrasında şaşkın bir sinirlilikle bana bakıyor.

On saniye geçti. Yirmi. Aequa yer değiştiriyor, beni azarlayacakmış gibi bakıyor.

Bir hışırtı duyulur ve iki adam açıklığa doğru yürür. İçlerinden biri bir izleme plakası taşıyor.

"Burada olmalı," diye mırıldanıyor elinde tabak olan, başını tabağın üzerine eğmiş. Diğer hızla kaybolan ışığa karşı gözlerini kısarak etraflarını tarıyor. Bakışları üzerimizden geçiyor. Sıra dışı bir şey gördüğüne dair hiçbir işaret yok.

Bu garip his onlardan yayılıyor. Tarif etmek imkansız. Tamamen kafamın içinde olduğunu bildiğim ama fiziksel uzayda yerini saptayabildiğim, titreşen bir işaret.

İkinci adam aniden öne çıkar ve yerden bir şey kapar. Marcellus ve Emissa'nın madalyonları. "İki tane daha."

"Küçük piçler bilir."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğu önemli değil." Büyük adam madalyonları tekrar yere fırlatır. Üzerine sertçe basıyor, taş kırıldıkça çıtırdıyor. "Sadece alabildiğimiz kadarını almalıyız. Haydi."

Geldikleri gibi kaybolurlar. Zonklama hissi kaybolur.

Aequa ve ben, o bana dönmeden önce yirmi saniye kadar daha çömeliyoruz.
"Geldiklerini duydun mu?"

Başımı salladım.

"İyi kulaklar." Daha fazla araştırmak istediğini görebiliyorum -bana inanmıyor; naumachia'yı tekrar yaşıyor- ama bunun yerine boyun eğiyor.
"Pekâlâ. Haklısın. Gidip Callidus'u uyaracağım. Sadece... aşağıda dikkatli ol."

Karşılıklı gülümsüyoruz. Başka bir şey söylemeden güneye doğru gözden kayboluyor.

Ben çömelmiş, göğsüm sıkışmış bir halde koşarken ÇİFT KULELER solmakta olan ufka karşı uzanıyor, sonra yosun kaplı yıkık bir duvarın üzerinden tırmanıp gözden kayboluyorum.

Bir nefes sonra muhafızın ayak sesleri taşın diğer tarafına doğru ilerliyor. Onun geçişini kafamın içinde hissediyorum, geçtikten sonra dışarı bakma riskini göze alıyorum. Yüzünü göremiyorum, sadece kirli sarı saçları omuzlarından sarkıyor. Gri bir pelerine sarınmış. Kalp'i koruyan adamların ne giymiş olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun bir önemi yok. Bu saldırının arkasında her kim varsa, tüm güvenlik ekiplerini ortadan kaldıracak kadar bilgi sahibiydi. Son iki karşıt Sextii'yi canlı bırakma riskini almazlardı.

Adam köşeyi döndü ve ben de kendimi toparladım. Bu garip yeni yeteneğimi sorgulayacak vaktim olmadı ama işe yaradığını kanıtlıyor: Bu üçüncü kez birini görmeden ya da duymadan önce varlığını hissetmişim. Bu olmadan, fark edilmeden kalenin bu kadar derinlerine inebilmemin imkânı yok.

Kendimi sabırlı olmaya alıştırıyorum, harekete geçmeden önce bekliyorum. Hemen içeri dalıp bir uyarı çığlığı atmak her ne kadar cazip gelse de, bunun anlamsız olacağını biliyorum; kendime yönelik bariz tehlikenin yanı sıra, Emissa ve ekibi bunun bir tuzak olduğunu varsayacaktır. Tek yaptığım saldırganları uyarmak olurdu.

Takip plakama bakıyorum. Marcellus, Kalp'in ilerideki kulede olduğu konusunda haklı gibi görünüyor ve neyse ki -belki de endişe verici bir şekilde- hareket etmemiş. Emissa'nın dikkat dağıtıcıları olarak hareket eden üç öğrenci yakınlarda, çoğu

Muhtemelen kuzeydeki sağlam binalarda saklanıyordur. Umarım hala onlarla birlikte.

Tehlikenin nabzı duyularımdan uzaklaştıkça tekrar ortaya çıkıyorum, alçakta kalarak büyümüş binalara doğru sürünüyorum. Alacakaranlık artık tamamen üzerime çökmüş durumda, pembe tonlu bulut parçacıkları yukarıda griye dönüşüyor. Ölü yapraklar ayak altında çıtırdıyor. Diğer her şey sessiz.

Gölgeden gölgeye koşarak, cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde, duvarlarla çevrili geniş bir avluya ulaşmam iki dakikamı alıyor. Ortasında bir çeşmenin kalıntıları uzanıyor, kemerler onu çevreliyor. Takip plakama kaşlarımı çatıyorum. Alanı tarıyorum.

Solumdaki duvara yaslanmış koyu renkli şekilleri gördüğümde dehşet içinde geri çekiliyorum.

İki bölge dışında cesetlere dokunulmamış. Sivri taş çivilerle çivilenmişler. Ve kafalarının tüyler ürpertici, tanınmaz hale gelene kadar dövüldüğü yer.

Tıpkı güvenlik ekipleri gibi. Tıpkı Sianus gibi.

Bakışlarımı kafataslarının kalıntılarından ayırıp onları tanımlayacak başka bir özellik ararken ellerim titriyor. Sadece üçü vardı. Uzun sarı saçlı bir kız-Valentina. Biri koyu tenli-Tem. Ve diğer çocuk Titus olmalı.

Emissa'nın aralarında olmamasından duyduğum rahatlamadan utanıyorum, ellerim l'lere giderken bile.

"Onların yasını tutmayın."

Sözlere arkamda aniden beliren bir varlık eşlik ediyor. Çok yakın. Kafamın içinde yanıyor. Dönüyorum, bıçak dışarıda ve hazır.

Adam uzun boylu ve ince yapılı, dar yüz hatları alnından çenesine kadar uzanan pembe-beyaz bir çizgiyle kesilmiş. Yerini tespit etmek sadece bir an alıyor.

Pletuna Festivali. Relucia'nın gizemli buluşması.

"Beni tanıyorsun," diyor adam başını yana eğerek. "Nereden?" "Seni tanımıyorum." Bıçağımı indirmiyorum. "Geri çekil."

"Şimdi, şimdi." Adamın bakışları benden arkadaki duvara asılı cesetlere kaydı, sonra tekrar geri döndü. "Zamanımız var genç adam. Bırak da konuşalım."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Katılmıyorum." Yabancı daireler çizmeye başlar. Yavaşça. Bana doğru gelmiyor, sanki beni daha iyi görmek istiyormuş gibi. "İlginç. Oh, *ilginç*. Bu dünyadaki onca insan arasında ikimizin tartışacak en az bir şeyi var." Tuhaf bir işaret yapıyor, üç parmağıyla kalbine üç kez vuruyor.

Onu görmezden geliyorum. Bıçağım onunla benim aramda. "Bunu neden yapıyorsun?" Gözlerimi ondan hiç ayırmadan başımı Dördüncüler'in bedenlerine doğru sallıyorum.

Adam hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "*Soru bu* değil, genç adam. Bu yapmaya değer bir takas değil." Kendine ait bir bıçak çıkarıyor. Benimkinden daha küçük. Bir elinde boş boş sallıyor. Parmaklarının arasında yuvarlanmasına izin veriyor, hınzır görünümlü kısa bıçak su gibi yumuşak bir şekilde parmaklarının arasında gidip geliyor. "Ama bu seferlik seni şımartacağım. Bunu Ordu'nun emriyle yapıyoruz, gerçi onlar bilmediğimizi sanıyor. Naumachia gibi bizim de sorumluluğu üstlenmeye hevesli olacağımızı düşünüyorlar. Bunun bizi tüm Cumhuriyet için bir tehdit olarak sağlamlaştıracığını, yeni yasalar çıkarmalarına ve Senato'daki çökmekte olan güçlerini desteklemelerine izin vereceğini umuyorlar. Ve Senato'nun, gelecek vaat eden genç liderlerin bir daha asla böyle bir katliama uğramamasını sağlamak için Akademi'yi ele geçirmelerini talep etmesini bekliyorlar. Çünkü bu adanın neden özel olduğunu bilmiyorlar ama özel olduğunu biliyorlar."

Bıçakla oynayarak daireler çizmeye devam ediyor. "Elbette bu, aramızdan sadece birinin yakalanmasıyla son bulacak. Ve onun sorgusu, bunun Hiyerarşi içinden desteklenen bir saldırı olduğunu, Din'in Akademi üzerindeki kontrolünü ellerinden almaya yönelik bir oyun olduğunu ortaya çıkaracak. Ama arkasında tam olarak kimin olduğu değil." Gülümsüyor. Gölge ve karanlık. "Ve bu küçük olay yüzünden başkaları Solivagus'a erişim sağlasa bile, asla kapının 1.'sine ulaşamayacaklar. Çünkü Veridius başka birinin yaklaşmasına izin vermeden önce onu gömecektir."

Kalbim küt küt atıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yabancı iç geçiriyor.

Hava *bükülür* ve o gözden kaybolur.

Bir saniye geçti. İki saniye. Etrafa çılgınca bakıyorum. Ne yapacağımdan emin değilim. "Evet, biliyorsun," diye fısıldıyor arkamdan, soğuk bir bıçak elime dayanmış

Boyun.

Bıçağımı bırakıyorum ve teslim olmak için parmaklarımı açıyorum, aksi halde kırıdamadan duruyorum. Boğazımdaki baskı hafifliyor ama yok olmuyor.

"Şimdi," diye mırıldanıyor adam. "Güvenlik ekibiniz size saldırmamaları gerektiğini biliyordu, ama bu diğerleri... şey. Onlara söyleyebilirdim. Ama o zaman liderlerini öldüren çocuğun neden bağışlandığını merak ederler. Ve buna izin veremeyiz. O yüzden git. Ödülünü al." Yabancı'nın sesinde memnun bir eğlence notası vardı. "Artık akraba olduğumuzu bildiğime göre, genç adam, neler yapabileceğini görmek için *sabırsızlanıyorum*."

Hemen konuşmuyorum, korku ve öfke dilimi pıhtılaştırıyor.

"Hayır. Relucia daha iyi bilmeliydi." Sonunda söyleyebildim. Sesim titriyor. Bu yanlış bir hareket, söylenecek yanlış bir şey ama içimde bir şeyler kırılıyor. Anguiler sorumlu. Anguiler sorumlu ve en azından kısmen, tüm bunları beni Domitor yapmak için yapıyorlar. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Bundan önce işbirliği yapmaya istekliydim."

"Relucia?" Adam duraksar, sonra keyifle güler. "Oh, hadi ama. O sadece kendisine söyleneni yapar. Korkarım küçük devrimci hayallerimiz bizim gibiler için çok küçük."

Kaşlarım çatıldı. Pletuna Festivali'nde Relucia'nın bu adama emirler verdiğini sanmıştım. Ama burada onun hakkında konuşma şekli sevgiyle küçümseyici.

"O zaman benden yapmamı istediğin şeyi neden yapayım ki?"

"Çünkü o da yukarıda."

Nefesim kesiliyor. Kız derken kimi kastettiğinden şüphe yok. "Yaşıyor mu?"

"Şimdilik."

"Ona dokunursan, seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

Sanki büyük bir şaka yapmışım gibi kıkırdıyor. "Kazan ve sana söz veriyorum. O zarar görmeden kalacaktır."

Düşünüyorum. Gözlerimi hayal kırıklığıyla kapattım. "Anlaştık."

Boğazımdaki baskı kayboluyor. Dikkatlice dönüyorum. Adam geri çekildi.

"Sana son bir tavsiye genç adam," diyor sessizce. "Kendini o kolu kaybetmeye hazırlamalısın. Hiçbirimiz yara izi olmadan çıkamayız." Yarasına hafifçe dokunuyor.

Havada bir bükülme daha olur ve sonra gider.

Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra ürpertici bir nefes alıyorum, bıçağıma doğru koşuyorum ve onu tekrar kapıyorum. Yabancıya dair hislerim yok oldu; sadece yakınlardan gelen iki zayıf nabız var, ikisi de en soldaki kulenin tepesinden.

Yukarı bakıyorum. Çok yakın, sadece birkaç bina ötede. Kare cephesi belki de yüz metre havaya uzanıyor, ancak zamanın taşı aşındırdığı birçok boşluk görülüyor. Yine de ikizinden daha iyi durumda ve tepesi sağlam görünüyor. Yukarıdan hareket yok ama ışık var. Ve kafamın içindeki o rahatsız edici vuruşlar da yanılmıyor.

Derinleşen gölgelerin arasından kayarak tabanına ulaşıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Kulenin çekirdeğini çevreleyen merdivenler eski ve ufalanıyor. Aşağıdaki nehirde kısa bir şelale gecenin içinde tıslıyor. Sessiz kalarak çıkabildiğim kadar hızlı çıkıyorum. Eğer yabancı doğruyu söylüyorsa ve Emissa buradaysa, muhtemelen aşağıda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Muhtemelen içinde bulunduğu tehlikeden de haberi yoktur. Bu da bana birkaç seçenek bırakıyor. Hâlâ birbirimize karşı olduğumuzu düşünüyor; hâlâ Kalp'i ele geçirmeye çalıştığı sürece, bağırarak uyarıda bulunmak bölgedeki tüm Anguis'leri buraya çekmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Bu da demek oluyor ki burada her kim varsa onunla yüzleşmem ve Emissa'nın diğerlerine haber vermeden ya da beni öldürmeden önce onları indirmeye yardım etmesini ummam gerekecek.

Ben tırmandıkça yukarıdaki titreşimin şiddeti artıyor. Kesinlikle iki kaynak. İnsanları bu şekilde hissedebildiğim fikri beni hâlâ derinden tedirgin ediyor ama şimdilik faydası endişelerimin önüne geçiyor.

Tepeye ulaşıp taş korkuluğun üzerinden bir bakış atıyorum. Kulenin kenarlarında meşaleler yanıyor. Mazgalın ortasında tek bir adam uzanıyor. Kocaman bir adam. Benden bir karış daha uzun, zayıf ve kaslı. Letens'te karşılaştığım Octavii'lerin çoğundan daha iri.

Emissa'dan ya da başka birinden iz yok, ama diğer nabız kulenin karşı tarafındaki tahta sandıklar ve moloz yığınının geliyor. Emissa orada saklanıyor olmalı, ekibinin aşağıda dikkat dağıtmasını bekliyor. Muhtemelen muhafızların dikkatini çekmemek için uzak duvara tırmanmıştır.

"Bunun için mi geldin?" Adam tembelce ayağa kalkıyor, altın Jovan Kalbi'ni iki parmağının arasında tutuyor ama bana hiç bakmıyor. Tüm çabalarımın rağmen geldiğimi duymuş olmalı.

Saklanmanın bir anlamı yok. Son birkaç merdiveni tırmanıp mazgalın üzerine çıkıyorum. "Evet."

Gardiyan sonunda bana döndü. Yüzü tanıyarak aydınlandı.

"Catenicus." İsme alçak ve sert bir zevk.

Gözleri karardı.

LXXII

İRADELİ ANGUİS ASKERİ üzerime atlarken hıçkırıyor.

Burada incelik yok, kedi-fare yok. Aramızdaki yirmi metreyi tek ve güçlü bir hamleyle kat ediyor, 1. hamlesini geri çekiyor. Niyetinde hata yok. Saldırıya hazırlıklıydım ama yine de zar zor zamanında kaçabildim. Buraya tırmanırken, bir parçam düz bir dövuşte şansım olup olmadığını merak ediyordu, aklımın bir köşesinde Letens'te Sextus'a karşı kazandığım zafer vardı. Artık çok geç, bunun ne kadar saçma bir düşünce olduğunu görebiliyorum. Tiyatro'daki rakibim rütbesine göre zayıf, ancak 1. sınıf bir oyuncuydu ve o zaman bile onu sadece

Beni görmezden gel. Burada kalabalık yok. Dikkat dağıtıcı bir şey yok.

Ve bu adam... bu adam ne zayıf ne de deneyimsiz görünüyor.

Muhafızın 1'incisi durduğum noktaya düşerken, farkındalıklar dalga dalga geliyor. Taş parçalandıkça kule sallanıyor, benim 1'im büyüklüğündeki parçalar yan tarafa sıçırıyor ve giderek kararan boşlukta kayboluyor. Ayaklarımın üzerine yuvarlandım, nefesim kesildi. O zaman o bir Sextus; hiçbir Septimus bunu yapamaz. Dönerken bir toz bulutu en yakın meşaleye doğru sürükleniyor. Geniş bir gülümsemeyle parmak eklemlerindeki döküntüleri fırçalıyor. "Melior bunu büyük bir keyifle izleyecek."

"Melior öldü. Hatırladın mı?" Ona kendi kendime memnun bir gülümseme veriyorum. Muhtemelen kötü bir fikir ama yapacak başka bir şey bulamıyorum. Kendini kontrol edebiliyorsa hiç şansım yok.

Sextus'un sırtışı soluyor. Vücudu geriliyor.

İleri atılıyor. Bu sefer hırlamak yok, sıçramak yok. Sadece gece yarısı gözleri, nefret ve mutlak sessizlik.

Tiyatro'da Septimii'ye karşı edindiğim tecrübeler burada işime yarıyor; beni gerçekten öldürmeye çalışmasalar bile bu onların yeterince yaygın bir taktiği idi. Yana doğru dans ediyorum, Sextus'u ayarlarken dengesini bozuyorum, sonra son saniyede

Kafamı koparacak bir darbenin altından zorlukla kalkarak ters yöne dalıyorum. Tökezleyerek geçerken dönüyorum ve böbreğine tüm gücümle yumruk atıyorum. Taşı yumruklamak gibi.

Hissediyor; soluk soluğa kalışından, bocalayışından anlayabiliyorum. Bu bir dakikadan az sürüyor.

Hırlıyor. Hala benden uzağa bakıyor. Önündeki duvara bir yumruk atıyor.

Dışarıya doğru patlar ve aşağıya doğru enkaz yağdırır.

Sonra dönmeye başladı. Sanki ben ona dokunmamışım gibi, sanki birincisini bir metre kalınlığındaki taşa çarpmamış gibi hareket ediyor. Tekrar üzerime geliyor, bu sefer daha kasıtlı olarak. Beni kulenin kenarlarından birine sıkıştırmaya çalışıyor. Çok aşağıdaki nehrin sesini duyabiliyorum.

Etrafta bir sürü moloz olmasına rağmen Sextus hiçbir şey aşlamıyor: ya yeterince yetenekli değil ya da çok uzun sürecek. Şu anda tek avantajım bu. Ulciscor'un Transvect'e saldırdıktan sonra Sacro'yu ne kadar kolay öldürdüğü düşünülürse, bu şansın da ötesinde.

Dönüyoruz, ben hızlı hareketlere odaklanıyorum, köşeye sıkışmama izin vermiyorum. Sextus'un dudağı hayal kırıklığıyla kıvrılıyor -şimdiye kadar bunun biteceğini sanıyordu- ve sonra duruyor. Eğildi ve benim birincimin iki katı büyüklüğünde bir taş parçası aldı.

Aptalca, onu aşılacağını düşünüyorum. Ama yapmadı. Sadece bana fırlatıyor.

Kaçıyorum ama bunun basitliğine çok şaşırıyorum, bir dizi kurala göre savaşmaya çok alışkınım. Taş beni yaralı kolumdan yakalıyor ve tüniğimi yırtıyor. Yakıcı bir acı, çıtırdayan bir ses. Büyük bir güçle döndüm.

Sol ayağım geriye doğru kayıyor, bir dayanak arıyor. Orada hiçbir şey yok. Tehlikeli bir şekilde sallanıyorum, yana doğru yalpalıyorum. Vücudumun yarısı kuleden sarkarken düşüyorum, kendimi yukarı çekmek için çılgınca çabalıyorum, acıdan zar zor görebiliyorum.

Görüşüm Sextus'un üzerimde durduğunu fark edince açıldı. Beni kenardan tekmelemek için ayağını kaldırdı.

Yüzünde garip bir ifade belirir. Her şeyden çok şaşkınlık. Tökezleyerek bir adım atıyor. Sonra bir adım daha. Birincisi açılır, Jovan'ın Kalbi

yanımda yere düşüyor. Gözlerindeki karanlık kayboluyor. Onun varlığının kafamda yarattığı titreşim sönüyor.

Öne doğru eğildi.

Üzerine düşmeden önce Kalbi kapıyorum ve sonra kendimi uzaklaştırıyorum, sadece beni geçip yan tarafa yığılmasına yetecek kadar. Kafatasının tabanından kopan ve arkamdan geri dönen karanlık bir şeyin görüntüsünü yakalıyorum. Vücudu havada yuvarlanırken kan fişkırıyor, karanlıkta garip bir şekilde yavaş bir gölge, ta ki aşağıdaki nehre çarptığında yankılanan bir sıçrama olana kadar. Su onu taşıırken yüzüstü yere düştü.

Döndüğümde Emissa'nın orada durduğunu görüyorum, titreyen elinde kısa, damlayan obsidyen bir kılıç var.

Gözleri siyah.

"Seni öldürmeye çalışıyordun," diyor usulca. İnanmayarak. "Sadece Kalp'i almanı engellemek için değil. Aslında seni *öldürmeye çalışıyordun*." Bana doğru koştu. Nazikçe. Endişeli. Gözleri normal, güzel yeşiline geri döndü.

"Oldukça fazla." Orada uzanıp yaralarımı incelemesine izin verirken inliyorum. Kolumda acıdan şimşekler çakıyor.

"Neden?" Kararmış uzvu içine çekerken bir nefes tıslıyor. "Çürüyen tanrılar, Vis. Neler oluyor?"

"O bir alupi idi." Nefes almakta zorlanıyorum, rüzgâr beni hâlâ etkiliyor. "Ama güvenlik ekipleri, burada öğrenci olmayan herkes, onlar Anguis. Hepimizi öldürmeye çalışıyorlar Emissa. Gidip 1. Callidus'u bulmalıyız. Diğerleri ya çoktan öldü ya da Akademi'ye kaçıyor."

Yükselen ay ışığında yüzü solgun. "Benim takımım mı?" Başımı sallıyorum.

Emissa titreyerek nefes alıyor. Neredeyse bölümlere ayırdığını, ona söylediklerimin dehşetini yapılması gerekenlerden ayırdığını görebiliyorum. Yine de bana inanıyor. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatmak zor. "O zaman buradan gitmeliyiz. Ama o kola bakmadan olmaz."

"Aequa çoktan bandajladı." Kalkmaya çalışıyorum.

"Bu, üzerine bir duvar atılmadan önceydi." Çok az bir çabayla beni geri itiyor. Yüzümü avuçlarının içine alırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışlarında çok şey var. Endişe. Rahatlama. Sevgi. Suçluluk.

"Will'i kullandın," diye zayıfça gözlemledim.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz." Emissa obsidyen bıçağını alıp tuniğimin bir kısmını ustalıkla keserken hızlı davranıyor ve Resh'imdeki hasarın boyutunu görünce tekrar tıslıyor. "Seni götürmemiz gerek..."

Dondu kaldı.

"Ne?" Boynumu onun baktığı yere doğru eğiyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sesi garipti. Bana bakmıyor. Tuniğimin kıvrımlarını dikkatlice yerine yerleştiriyor ve sonra ayağa kalkıyor. Birkaç adım geri çekildi.

"Emissa?" Kendimi ayağa sürüklüyorum. "Neyin var?"

"Bana Kalbi vermelisin."

Zayıf bir kahkaha atıyorum, ama onun ciddi olduğunu görünce neşem kaçıyor. "Daha önemli işlerimiz var-"

"Ona ihtiyacım var. Iudicium'u kazanmam gerek." Başını kaldırıyor ve inanmadığım bir şekilde gözleri yine kararıyor. Obsidyen hançer elinde duruyor. "Ayrılmamız riskini göze alamam. Lütfen."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, ihanet duygusu şok edici bir şekilde acı veriyor. "Beni tehdit etmene gerek yoktu," diyorum usulca. Kendimi düzeltmek için sendeledim. Altın üçgeni ayaklarının dibine fırlattım. Kuleye çarparak parçalandı.

Konuşmadan ona bakıyor, saçları yüzüne dökülüyor. Göğsü kabarıyor ve hıçkıra hıçkıra ağladığını fark ediyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, şimdi hem endişeliyim hem de kafam karışık. "Emissa-" Hançer bana doğru dönüyor. Geri çekiliyorum ama yeterli değil.

Kendini mideme gömüyor.

İçimdeki korkunç yanmayı neredeyse fark etmediğim bir inançsızlık anı yaşıyorum. Küçük bir nefes verdim. Hançer içeri girmeye devam ederken başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş ve incinmişim. Kabzasını çekiyorum ama çok güçlü. Beni geriye doğru sürüklüyor.

Kenarda.

I Rail. Devriliyorum. Emissa hâlâ yere bakıyor, hâlâ titriyor. Hançeri bıraktım ve havayı kavramak için uzandım. Çılgınca. Tutunacak bir şey arıyorum. Öleceğimi biliyor ve nedenini anlamıyordum.

Hâlâ Emissa'nın ayaklarının dibinde duran Kalp elime geri geliyor.

Gözden kaybolmadan önce Emissa'nın gözyaşı lekeli yüzünün şaşkınlıkla sarsıldığını görecektim kadar zamanım var.

Düşüyorum.

Kontrol yok, kendimi düzeltme düşüncesi yok. Sadece acı, yorgunluk, kafa karışıklığı ve derin, çok derin bir acı.

Suyun yükseldiğini görmekten çok hissediyordum. Bu sefer çok yüksekteydim. Çok hazırlıksızdım. Çok yaralıydım. Çarpışmanın etkisi yere çarpmaktan daha iyi olmayacak.

Gözlerimi kapatıyorum ve sonunda teslim oluyorum.

LXXIII

İNANILMAZ BİR ŞEKİLDE, UYANIYORUM.

Dünya sanki 1re'deymiş gibi hissediyorum; yaptığım ilk şey su kusmak, kıvrınmak, öksürmek ve ciğerlerimi etrafımdaki çakıl taşlarına vurmaya oluyorum. Görüşüm netleşiyor. Gece oluyor. Ay ışığı nehirde gümüş renginde parlıyor, nehir etrafımda akıyor ve beni uyuşturuyor. Sağlam kolumu kullanarak kendimi taşlı kumsala doğru sürüklüyorum; diğer kolum komut verdiğimde hareket ediyor ama ciddi bir acı da eşlik ediyor. Ön kolumdaki küçük yaralardan kan damlıyor. Karnımdan hala kan sızıyor, kırmızı renk tuniğimden uzaklaşıyor ve dağılana kadar berrak suya karışıyor.

Birincim sıkılmış, acı verici bir şekilde kilitlenmiş. Parmaklarımı açılmaya zorluyorum. Jovan'ın Kalbi avucumda parlıyor. Soğuk bir teselli.

Kıyıda bir hareket var. Bir yığın keçeleşmiş kürk, beni izlerken gözleri parlıyor.

"Diago?" İsmi mırıldanıyorum. Devasa alupi kayıyor, bakmaya devam ediyor.

Biraz daha sürünüyorum, hırıltılı nefes alıyorum. Başım dönüyor. Bir parçam kolumdaki izlerin Diago'nun dişlerinden olduğunu fark ediyor. Beni nehirden sürükledi. Hayatımı kurtarmıştı. Ona doğru uzandım. Hırlıyor.

"Sana da," diye mırıldanıyorum yorgunca, elimi bırakıyorum.

Vücudumda ağrımayan hiçbir yer yok. Kırılmış gibi hissetmediğim hiçbir yerim yok. Yine de bu doğru görünüyor. Ölmüş olmalıydım. Belki

kendini aşıl原因an biri o düşüşten sağ çıkabilirdi; bir Sextus, hatta belki bir

Septimus. Ama ben değil. Özellikle de zaten içinde bulunduğum fiziksel

durumda. Sırt üstü uzandım. Bu gece yıldızlar parlak. Parmaklarım

isteksizce karnıma doğru ilerliyor. Yavaşça yokluyor, bana eşlik eden

Acı, yırtılmış Resh hissi, yapışkan kanın fişkırması.

Şefkat var ama beklediğim kadar değil. Kendimi bir dirseğimin üzerine kaldırıyorum, parçalanmış tuniğimi yavaşça geri çekiyorum.

Karnımdaki delik orada, kürek suyuyla temizlendi. Hâlâ kan sızıyor ama çok az. Kolumdan daha kötü değil. Ve yara olması gerekenden daha küçük görünüyor. Daha sığ.

Biraz daha bastırmak için yeterli cesareti topluyorum; hemen bir kan akışı oluyor ve yüzümü buruşturarak hızla duruyorum. Mucizevi bir şekilde iyileşmemiş o zaman. Sadece düşündüğüm kadar kötü değil. Kuşkusuz çok küçük bir hançerdi.

İçime gömülmüş ve beni kuleye doğru iterken çok daha kötü hissettim. Emissa beni öldürmeye çalıştı.

Mide bulandırıcı hatıra, diğer her şeyin içinden geçip gidiyor. Bunu anlayamıyorum. Bu düşünce enerjimi, yerden kalkmak için duyabileceğim tüm arzuyu yok ediyor. Bu konuda üzgündü ama yaptı. Hepsi ne için? Iudicium'u kazanmak için mi? Kesinlikle hayır. Ona zaten Kalbi vermiştim. Ve onu bundan daha iyi tanıyorum.

Ya da ben öyle sanıyordum. Bir acı dalgası beni ele geçirmekle tehdit ediyor.

Çantam hala sırtıma bağlı; bir gayretle onu çözüyorum ve iz sürme plakasını bulana kadar içindekileri karıştırıyorum. Taşların çoğu gitmiş. Emissa'nın ekibinden kalanlar ise duruyor, bu da ne kadar doğruya sürüklendiğimi tahmin etmemi sağlıyor. Sanırım birkaç mil. Bu iyi bir şey. İşe yarar.

Kalbin işaretinin de kayıp olduğunu fark ettim. Kalbin kendisini bir kez daha incelediğimde herhangi bir hasar görmüyorum, aşılamanın başarısız olmasına neden olacak kadar deforme olmuş bir şey yok. Garip. Elime nasıl geri döndüğünü hatırladıkça ürperiyorum. Düşmemi engelleyebilecek herhangi bir şeye uzanmaya çalışıyordum ve o sadece... geldi.

Diğer insanları görmeden hissedebilme yeteneğim ve şimdi de bu. Tüylerim diken diken oluyor. Bende bir sorun var. Labirent'in ötesindeki o yerin dün gece bana yaptıklarının bir sonucu olduğunu varsayıyorum. Tek açıklaması bu.

Bu düşünce beni hasta etse de, en azından Kalp'in üzerinde ne varsa kaybolmuş gibi görünüyor, bu yüzden izi sürülmeden onu elimde tutabilirim. Diğer endişelerimi bir kenara itip madalyonumu gösteren siyah yarım taşa dokunuyorum. Son kontrol ettiğimde olduğu yerden kıpırdamamış. Düşmemiş. Ve aya bakılırsa, gecenin büyük bir kısmı geçmiş.

Aciliyet, uzuvlarıma ani bir enerji veriyor.

Ağrılar devam ediyor ama bir kez ayağa kalktığımda, vücudumun tekrar çökmeye direnme becerisi beni şaşırtıyor. Sol kolum, yanımda gevşekçe sallanmasına izin vermekten daha fazlasını yaparsam acıdan uyuşuyor, ancak diğer her şey sadece ağrıyor gibi görünüyor. Hassas ama aciz değil. Ne kadar çok hareket edersem, geçici olarak gerinirsem, her şeyin kırılmaktan ziyade kötü bir şekilde çürüdüğüne o kadar çok ikna oluyorum.

Giysilerimdeki suyun en kötüsünü sıkarak çıkarıyorum, kafam değerlendirme yapabilecek kadar berraklaşıyor. Callidus muhtemelen yarım gün uzakta, belki de daha fazla; Aequa için küçük bir gecikme bile henüz ona ulaşamadığı anlamına gelir. Ama ona yapmasını söylediğim şeyi yapmış olması da aynı derecede mümkün. Hayatına değer verdi. Gerekirse başka bir yöne doğru koş.

En azından biraz güç toplamadan yola çıkmanın aptallık olacağının farkında olarak, çantamdan biraz ıslak et çıkarıp birkaç dakika acımasızca çiğniyorum. Küçük bir parçayı hâlâ nehrin kenarında yatan Diago'ya fırlatıyorum. Görmezden geldi. Ona ters ters baktım. O beni görmezden geldi.

Sonunda, tam şafak gökyüzünü renklendirirken, hareket etmem gerektiğini bildiğim noktaya ulaşıyorum. Dinlenmiş olmaktan çok uzağım ama ayılmaya başlıyorum. Uykuya dalma tehlikesi çok yüksek.

Ben de Callidus'a doğru yola çıktım.

Gün geçiyor, hareketlerim ağırlaşıyor, ilerleme kararlılığıma rağmen istediğimden çok daha yavaş ilerliyorum. Diago çalılıkların arasında kayboluyor; ara sıra onu ağaçların arasından geçerken görüyorum ama onun dışında kendi halinde. Ben aldırmıyorum. Kısmen yaratık beni hâlâ tedirgin ettiği için, kısmen de ileride keşif yapıyor olabileceğini düşündüğüm için. Yolumun güvenli olduğundan emin olmak için.

İzleme plakasındaki yarım taş hiç hareket etmiyor.

Callidus'un yüksek mevkiine doğru garip tırmanışa başlamak için yeterince yaklaştığımda güneş zirveye yakın yanıyor. Kuzeye doğru kilometrelerce uzanan manzarasıyla akıllıca bir nokta. Tedirginliğim artıyor. Yaklaştığımı çoktan fark etmiş olmalıydı. Ve Callidus benim acınası halimi görür görmez kendini göstermekte, gelip yardım etmekte gecikmeyecekti.

Ama hiçbir şey yok. Sadece kuş sesleri, dal şakırtıları ve yaprakların arasından esen rüzgârın hışırtısı.

Bacaklarım ağrıyor, gözlerim doluyor ve kendimi yukarı çekerken sol, kararmış kolum endişe verici bir şekilde tepkisiz kalıyor.

İleride bir çığlık var.

Vücudumun elverdiği en yüksek hızda koşmaya başlıyorum, dalları yırtıp bir açıklığa fırlıyorum. Kalbim durdu. En uçta iki adam yatıyor ve bu mesafeden bile tuniklerinde parlayan kırmızıyı görebiliyorum.

İkisi de hareketsiz yatıyor. Biri Callidus.

"Vek!" Kelime boğazımdan yırtıldı. Arkadaşımın yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Callidus yan yatmış, diğer adam ise boğazı parçalanmış bir halde gözlerini gökyüzüne dikmiş bakıyor. Callidus'u yavaşça çeviriyorum, göğsündeki, karnındaki ve kollarındaki kötü kesikleri görünce inliyorum. Çok kan kaybetmiş.

Birdenbire hırıltılı ve kesik kesik öksürmeye başlayınca başlıyorum.

"Callidus." Tuniğimden bir şerit koparıp yaraları elimden geldiğince sarmaya başlıyorum, bir yandan da elimle başını destekliyorum. "*Callidus*. Uyan."

Callidus kıpırdanıyor. İnliyor. Gözlerini açıyor.

"Vis?" "Kıpırdama. Yaralısın."

"Gerçekten mi?" Callidus bir kez daha öksürür, sonra da garip, huzursuz bir hırıltı çıkarır. "Ama kendimi çok iyi hissediyorum."

"O zaman belki de seni burada bırakmalıyım." Endişemi gizlemek için bir şey yaptığımdan şüphelensem de gülümsüyorum. *Her yerde kan var.* "Merak etme. Seni geri getirebilirim."

Callidus bana bakıyor. "*Seni geri getirmeme ihtiyacın olmadığına emin misin?*" Tekrar öksürüyor. Ağzının kenarında bir miktar kan var. "Tanrıların mezarları, adamım. Berbat görünüyorsun."

Korkudan yarı boğuk bir kahkaha atıyorum. "Ben hallederim. Sadece bu yaraları biraz daha iyi bağlamam gerekiyor." Bir şerit daha yırtıyorum. "Ne oldu?" Gerçekten bilmem gerekmiyor ama onu konuşturmak için aklıma gelen tek şey bu. Onu yanımda tutmak için.

"Emin değilim. Kendi işime bakıyordum ve sonra... bu." Başını güçsüzce çevirip ölü adama baktı. "Kızgındı. Geride bırakıldığını söyleyip duruyordu. Bana zaman ayıracağından bahsediyordu."

Sevimli bir adamdı. O alupı gelip boğazını parçalamadan önce beni en az bir saat tutmuş olmalı." Hırıltılı nefes alıyor. "Güzel günlerdi."

"O Anguis'ti. Güvenlik ekiplerine suikast düzenlediler, takip plakalarını aldılar. Hepimizi öldürmeye çalıştı."

"Ben... merak ettim. Aequa?"

"Bilmiyorum." Buradan zorla uzaklaştırılmış olmalı. Ona risk almamasını söylememeliydim. "Dördüncülerin çoğu başaramadı. Ve Sianus."

"Çürüyen tanrılar."

"Gördün mü? İşler bizim için o kadar da kötü değil." "Kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Aynen öyle. Şimdi bekle. Seni kaldıracığım. Bu... muhtemelen acıtacak." Onu elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kaldırmaya çalışıyorum ama sol kolum dayanılmaz derecede ağrıyor ve neredeyse hiç işe yaramıyor; bırakın düzgün bir şekilde taşımayı, onu zorlukla taşıyabiliyorum. Callidus dışarı çıkıyor

Onu beceriksizce kucaklarken acı dolu bir inilti. "Hiç... acımadı... hiç..." diye nefes nefese kaldı.

Yürümeye başladım.

"Sen... bunu almalısın."

Bana teklif ettiği beyaz madalyonu atmayı ciddi ciddi düşünüyorum ama Diago'nun öldürdüğü saldırgan sonuncusuymuş gibi görünüyor. Eğer bu kadar önemli olmasaydı

-belki de benim için çok şey ifade etmeseydi- bir saniye bile düşünmeden yapardım ve Iudicium'la birlikte çürürdüm. Ama buna ihtiyacım var. Bunca kan ve acıdan sonra hâlâ kazanmaya ihtiyacım var. Bu yüzden onu beceriksizce alıp cebime attım.

"Vis?" Callidus'un sesi uykulu

geliyor. "Uyanık kal,

Callidus." "Babama

söyleyecek misin?"

"Ona ne söyleyeyim?"

"Neden Yedi'deydim." Küçük bir iç geçirir. "Belli'den bahsetmek zorunda değilsin. Kim olduğunu bilmediğini söylemek daha iyi. Ama ben... ben gerçekten onun bilmesini istiyorum."

Ona Belli'nin öldüğünü söylemedim. Bunun ne kadar fark edileceğinden bile emin değilim.

"Ona söyleyeceğim." Boğazımdaki yumru acıyor. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir süre tökezledik. Konuşmak için elimden geleni yapıyorum, ancak devam etmek için her nefese ihtiyacım var. Şakalar yapıyorum. Ne kadar ağır olduğundan şikayet ediyorum. Ona ne kadar kıskanç

İkimiz de Senato'ya gittiğimizde ve ben herkese onu tek başıma nasıl kurtardığımı anlatırken o da öyle olacak. Callidus çoğunlukla sessiz, sadece hala benimle olduğunu gösterecek kadar konuşuyor.

Bir noktada, yılın zamanı hakkında gevezelik ediyordum ve aklıma bir şey geldi. "Bugünün tarihi ne?"

"Ben... bilmiyorum. Jovanius'un yedinci... günü mü?"

Tek bir çaresiz kahkaha attım. Ben de öyle

düşünmüştüm. "Ne... ne oldu?"

Devam ediyorum. "Bir şey yok. Sadece zamanın bu kadar çabuk geçmesi komik."

Iudicium öncesinde bunu bir ya da iki kez hatırlamıştım ama o zamandan beri ilk kez aklıma geldi.

Bugün on sekizinci yaş günüm.

Callidus ne zaman ölür bilmiyorum.

Yola çıktıktan belki de bir saat sonra ilk önce baygınlık geçiriyor. Onu uyandırmaya çalışıyorum ama nafile. Eğer durursam, bir daha devam edemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden devam ediyorum. Onu taşımaya devam ediyorum. Beni duymadığını bilsem de ara sıra konuşmaya devam ediyorum. Onu cesaretlendiriyorum. Onu teşvik ediyorum. Hayatta kalmasını talep ediyorum.

İleride Akademi'yi görebildiğimi heyecanla anlatırken göğsünün inip kalkmadığını fark ediyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlasa da devam ediyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Girişteki muhafızlar uzaktan patikadan geldiğimi görüp yardıma koşuyorlar. Onlara hırlıyorum. Ellerini silkiyorlar. Yürümeye devam ediyorum. Birbirlerine bakıyorlar, sonra tek kelime etmeden beni takip ediyorlar.

Quadrum'a ulaşana kadar başka kimseyi görmüyorum. Güneş batıya doğru alçalmaya başlıyor. Iudicium'un son saati olduğunu hayal meyal fark ediyorum. Yarım saat daha geç kalsaydım, tüm bunlar şu anda olduğundan daha da anlamsız olacaktı.

Veridius, Jovan Tapınağı'na çıkan merdivenlerin başında. Okula hitap ediyor. Saldırı hakkında konuşuyor. Yaşanan trajediden. Kayıplardan. Emissa onun yanında, yüzü asık, gözleri kırmızı. Indol da öyle. Iro. Aequa. Birkaç Dörtlülük daha. Umduğum kadar çok değiller.

Veridius sendeleyerek görüş alanına girdiğimi fark edince kekeleyerek durdu.

Sessiz bir mırıltı, yüzler bana doğru dönerken bir hareket dalgalanması var. Tökezleyerek ilerliyorum. Kalabalık dağılıyor. Sessiz. Yüzleri bembeyaz. Korkmuşlar. Bana mı yoksa kollarımdaki cesede mi baktıklarını bilmiyorum. Umurumda da değil.

Callidus'u Veridius'un ayaklarının dibindeki taşın üzerine yavaşça yatırdım. Önce onun, sonra Emissa'nın şaşkın ve korkmuş bakışlarıyla karşılaştım. Tüm zehrimi sesime akıtıyorum, sadece ikisinin duyabileceği şekilde alçak sesle. Kan derimin her yerini kaplıyor. Resh'in yarattığı bir kâbusa benziyor olmalıyım.

"Bunun için yanacağından emin olacağım."

Öğleden sonranın son ışıkları da quadrumdan kaybolurken, son gücümle altın piramidi Jovan'ın göğsündeki yerine oturtuyorum.

Ve sonra, görevim tamamlandığında, taşın üzerine çöküyorum ve unutulmanın kaçışını kucaklıyorum.

LXXIV

Gerçekliğe girip çıkıyorum.

Koğuştayım. Akademi'ye ilk geldiğimde yattığım yataktayım. Emissa, Indol ve Belli beni merak ediyorlar, yok edilen Transvect'i merak ediyorlar. Onlardan biri öldü. Biri kalbimi kırdı. Hayalet gibi artçı görüntülerini görüyorum. Belli kapıda. Emissa bana bakıyor. Gülümsüyor. Çok güzel.

Sonra uyku, sonra yüzlerin geçit töreni. Callidus ölümüyle ilgili şaka yapıyor. Aequa onu uyaracağına söz veriyor. Eidhin'in Iudicium'daki yerini reddetmesi.

Gözyaşı lekeli Emissa beni tekrar tekrar bıçaklıyor.

Sonra, en sonunda, babam. Yatağımın yanında oturuyordu, yüzü çizilmişti. Onu hayal edebildiğim kadar gerçekti, ama yıllar boyunca değişmemişti. Başka bir bölüm. Yorgunluk ve acıyla bulanıklaşmıştı.

Gözlerimin açık olduğunu görüyor. Ona baktığımı görüyor. Nazikçe, öyle bir şefkat ve kederle gülümsüyor ki kalbim daha fazla dayanamıyor ve gözyaşlarımın aktığını hissediyorum. Onları silmek için hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum; yatağa bağlıyım. Hareketsiz kaldım.

Babamın gözlerinde de yaşlar var. Onu daha önce sadece bir kez ağlarken görmüştüm. Bu beni daha da üzüyor.

"Oğlum." Kelimelerdeki kalp ağrısı. Uzandı ve omzumu sıktı. Elini orada dinlendiriyor. Başka bir insanın kucaklamasından farklı değil ama yine de her şey demek.

Onun kaybını hatırlamanın getirdiği acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu hayaletin bir dokunuşuyla beni yaşayan herkesten daha fazla rahatlatabilmesinden nefret ediyorum. Nefesim kesiliyor, duygular beni boğmakla tehdit ediyor.

"Sen öldün."

Kederli bakışı derinleşiyor. "Evet," diyor usulca.

Başımı salladım. Onun itirafı midemin çukuruna yerleşirken dişlerimi sıkıyorum. Onun hayatta olmasını istedim. Gerçek olmasını. Bunu şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istedim. Bunun farkına varmak içimde bir şeyleri kırıyor. Hıçkırıklarla sarsıldım. Gözyaşlarım ve sümüğüm yüzüme damlıyordu. Yaklaşık dört yıllık yaralarım bir anda açıldı.

"Çok yalnızım," diye fısıldıyorum ona. Bu sözleri tüm umutsuz kalbimle hissediyorum.

O zaman orada. Yatağın yanında diz çöktü. Beni kucakladı, başını benimkine yasladı ve birlikte ağladık.

Sonunda boğulma hissim azalıyor ve arkasına yaslanıp çarşafın kenarıyla yüzümü şefkatle siliyor. "Bunu senin için hiç istemedim," diyor bana. "Ama *gurur* duyuyorum Diago. Verdiğin kararlarla, gösterdiğin güçle, dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Ölçülemeyecek kadar gururluyum." Alnımı okşuyor. Saç tellerimi geriye itiyor. "Acı verici olacağını biliyorum ama şimdi pes edemezsin. Kim olduğunu hatırla." Duraklıyor, sanki gözden uzakta bir şey yapıyormuş gibi hareket ediyor. "*Savaşmak* zorundasın."

"Neden?" Kelimeyi mırıldanıyorum, ona bakıyorum. Kalbim kırılmıştı ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Denedim. Bu dünyada yaşamak ve hâlâ ben olmak için çok uğraştım. Hâlâ senin oğlun olmayı. Ama ne anlamı var ki? Suus hâlâ yok ve Hiyerarşi hâlâ öyle ya da böyle her şeyimi elimden alıyor." Callidus'u düşünüyorum, kollarımda cansız ve soğuk. Yine de içim boş. Dökecek gözyaşım kalmadı. "Bunu daha fazla yapamam. Başka kimseyi kaybedemem baba. Ben sadece... yapamam."

"Arkadaşının yasını tutuyorsun." Yanağımı avucunun içine aldı. "Ama ölüm bir kapıdır, oğlum. Onu tekrar göreceksin. Hiç kimse gerçekten kaybolmaz." Eğildi ve dudaklarını alnıma hafifçe bastırdı. "Seni tekrar görebildiğim için çok mutluyum. Çok kısa olsa bile. Son kez olsa bile." Sesi biraz çatlıyor. Acıyor. "Seni seviyorum Diago. Seni seviyorum oğlum. Bunu asla unutma."

Sanki kendini koparıyormuş gibi dönüyor. Görüş alanımdan çıkmaya başladı.

"Gitme." Gerçek olmadığını biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Yalvarıyorum. Sesim zayıf ve kırılıyor. "Lütfen, baba. Beni bırakmayın."

Durmuyor.

"Cesaret," diye fısıldadığını duyuyorum rüyanın karanlığında kaybolurken.

Uyandığımda, VERIDIUS babamın olduğunu hayal ettiğim yerdeydi.

Törpülüyorum ve adam sandalyede uyukladığı yerden kalkıyor. Beyaz doktor cüppesini giyiyor. Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, huzursuz bir nefes daha alıyorum. Bu bile acıtıyor. Ciğerlerim yanıyor. Vücudumun her yeri ağrıyor.

Hareket etmeye çalıştığımında, yapamıyorum. Hızlı, panik bir sarsıntı bunu onaylıyor. Yatağa bağlı olduğumu hayal etmemiştim.

"Sakin ol, Vis." Veridius'un sesi yorgun geliyor. Arkasındaki birine döner. "Git ve komiteyi getir. Onun uyanık olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

Görüş alanımın dışında, birinin uzaklaştığını duyuyorum.

"Ben bir mahkûm muyum?" Gıcırdayan kelimeler boğazımı haşlıyor ve ardından yarı öğürür gibi öksürüyorum. Konuşmak bir kült olacak.

"Hayır." Veridius sanki soruyu tekrar düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Hayır." "Neden-"

"Seni hareketsiz tutmamız gerekiyordu." Nazikçe konuşuyor. Yüz ifadem şaşkınlığımı ele veriyor olmalı ki öne doğru eğilip göğsümün etrafındaki bağları gevşetiyor. Sol tarafımdaki çarşafı dikkatlice geri çekiyor. "Özür dilerim."

Aşağı bakıyorum. Bir kopukluk var, zihnimin gördüğüm şeyi kabul etmeyi reddettiği bir an. Sol omzum beyaz bandajlarla sarılmış, temiz ve sıkıca sarılmış.

Ona bağlı bir şey yok.

Bakıyorum. Ellerim titriyor. *Eller* titriyor. Kolum hala oradaymış gibi hissediyorum. Gittiğini görebiliyorum, ama yine de zonklayan bir rahatsızlık aşağıya doğru vuruyor.

"Bir çeşit çürümeydi. Onu kurtarmak mümkün değildi."

Hâlâ bir şey söylemiyorum. Yeni keşfedilmiş bir öfke, hayal kırıklığı ve umutsuzluk var, ama bu duygulardan bıktım. Benim için tüm anlamlarını kaybettiler.

Veridius boş odaya göz gezdirir. Sesini alçaltıyor.

"Kanın lekelenmiş, Vis. Eğer yanlış insanlar bunu görürse, seni öldürürler. Bu yüzden ne olduğu konusunda bana karşı dürüst olmanı istediğimi söylediğimde durumu hafife almıyorum." Bekliyor, anladığımı kontrol ediyor. "Harabelerdeki Labirent'i sen işletiyordun, değil mi?"

Sadece başımı sallıyorum. İyi bir hikâye uyduramayacak kadar kafam karışık ve acı içindeyim.

"Kolundaki yazı. Dışarı çıkmaya yardım etti mi?" Zayıf

bir baş sallama daha.

Veridius'un yüzünde küçük, önlenemez bir gülümseme belirmesi beni şaşırttı. "Labirent'in orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Ulciscor." Sesim gıcırdıyor; Veridius hemen bir kupayı dudaklarıma götürüyor ve ben de açgözlülükle höpürdeterek çenemden aşağı su damlatıyorum. "Caeror'u öldürmenin... seninle bir ilgisi olduğuna ikna olmuştu."

"Tanrıların mezarları, keşke şu adam sadece dinlese." Veridius bitkin görünüyor. "Orada başka birini gördün mü?"

"Belli öldü." Ratly'yi rendeliyorum. Onun hatası olduğunu bildiğimi söylerim. Veridius başını sallıyor ve cevap vermiyor.

"Emissa seni görmek isteyecektir," dedi sonunda. "Perişan haldeydi." "Beni öldürmeye çalıştı."

"O yapmadı."

"Ben
oradaydım."

"Hayır, o..." Yüzünü buruşturuyor. "Senin kanındı. Senin kurtarılamayacağını düşündü. Seni görmek istiyor. Sadece... açıklamasına izin vermek daha kolay olabilir."

"Onu görmek istemiyorum."

Dışarıda, koridorda belli belirsiz sesler var. Sesler. Veridius hayal kırıklığı içinde tıslıyor. "Zamanımız tükeniyor. Bana güvenmen gerekecek Vis. İşler çok karmaşık bir hal almak üzere. Komiteye Din'e katılmak istediğini söyle. Magnus Tertius Pileus'un emrinde bir İmparator olmak istediğini söyle. Bunun politikayla bir ilgisi yok." Kelimeler ağzından hızla dökülür. Sahip olduğu her şeyi onlara döker. "Lütfen. Bir sonraki felaketi önlemek için yardımınıza ihtiyacımız var."

Arkasından kapı açılır ve Veridius'un söyleyeceği başka ne varsa kaybolur.

Eidhin giriyor.

Kim olduğunu zar zor fark ediyorum; Veridius'un son iddiası o kadar büyük, o kadar tuhaf ki algılamakta güçlük çekiyorum. Bir gayretle onu kenara itip tekrar odaklanıyorum. Bize doğru gelen iri yarı çocuğun gözlerinin altında koyu halkalar var. Veridius'a bakıyor. "Dışarıdalar."

Veridius iç geçirir. "Bırak onlarla ben konuşayım." Kapıyı arkasından kapatarak ayrılır.

Eidhin yatağıma doğru yürüyor ve yanına oturuyor. Birbirimizi inceliyoruz

ve sonra bana tek ve anlamlı bir baş selamı veriyor. Beni uyanık görünce rahatladı.
Acı çekiyor.

olan her şey tarafından.

Bakışlarımı uzak duvara kaydırıyorum.

"Gelmek istemedi." Sessizliğe karşı bu zavallı sözleri itiraf ediyorum.

"Evet, istedi." Sessiz ve sakın. Elbette.

"Onu kurtarmaya çalıştım." Sesim çatlıyor. "*Denedim, Eidhin.*" "Biliyorum." Yargılama yok. Suçlama yok.

"Onu aramıyorlardı bile. Beni arıyorlardı. O kadar..." Küfrediyorum. Acı ve alçak sesle. "*Çok anlamsızdı.*"

Eidhin koridordan gelen tartışma sesiyle etrafına bakınır. Tekrar ayağa kalkıyor ve eğiliyor. Beni sağlam omzumdan kavıyor ve ben isteksizce bakışlarını karşılayana kadar orada bekliyor.

"Hayır." Gözleri hüznü. "Ölüm sadece bizi değiştirmedigi sürece anlamsızdır, Vis."

İçerinin kapısı tekrar açılır ve Eidhin gitmesine izin verir. Geri adım atar. "İyileştiğinde onu birlikte kutlayacağız," diye söz veriyor usulca.

Arkasını döner ve Veridius'u ve içeri giren diğer adamları kibarca süzer. Gitmesi emredilmeden önce ayrılıyor.

Şimdi yatağıma üç yabancı yaklaşıyor, hiçbiri tanıdık değil ama hepsi de beni uyanık gördükleri için son derece rahatlamış görünüyorlar. "Tanrılara şükürler olsun," diyor sağdaki kısa boylu, sakallı olan, genişçe gülümseyerek. Veridius'un sırtını sıvazlıyor. "Harika iş, Principalis." Şakaklarında birkaç gri çizgiden fazlası olan, ellili yaşlarında, yaşlı bir adam. Diğer ikisi de benzer yaşlarda. Togalarındaki mor renge bakılırsa hepsi senatör.

"Hâlâ zayıf, henüz tehlikeyi atlatamadı. Onu çok fazla konuşturmayın." Veridius adamların varlığından duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemiyor. "Ama görünüşe göre hâlâ kahramanınız Magnus Quartus'a sahipsiniz. Hâlâ Domitor'unuz var."

Tabii ki. Iudicium zaten Din için hayal edilemeyecek büyüklükte bir felaket oldu. Ancak naumachia'dan sonraki itibarım göz önüne alındığında, Anguis'in ellerinde ölmem, asla toparlanamayacakları bir darbe olurdu.

"Domitor Vis Telimus. Özellikle bu zor koşullar altında kazandığınız zafer için Senato'nun tebriklerini sunuyorum. Ben Magnus Quartus Vaesar. Benden Senato'ya istediğiniz bir şey olup olmadığını iletmem istendi.

mezuniyet sonrası atama." Vaesar'dan gelen açıklama tamamen şatafatlı ve törensel. Adını Lanistia'nın derslerinden hatırlıyorum ama Din'den olması dışında ayrıntılar belirsiz.

"Bu bekleyemez mi?" Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

"Olamaz. Sansür Kurulu şu anki haliyle Akademi'ye düşmanca yaklaşıyor. Eğer niyetinizi yakında açıklamazsanız, sizi askeri hizmete atama hakları olacaktır."

Şaşkınlıkla Veridius'a bakıyorum, o da başını sallıyor. "On beş gün oldu."

Sessizdim, haberleri işliyordum. Umutsuzca düşünüyorum. İşte orada. Tek yapmam gereken Jatiere'deki elçilikte görev almak istediğimi söylemek. Caten'den uzakta olacağım, çekilmek zorunda kalma tehdidinden uzakta. Bir sonraki hamlemi düşünmek için yıllarım olacak. Her şey göz önüne alındığında çok da garip görünmeyecek.

Ama bunu yaparsam hiçbir şey değişmeyecek.

Yavaş yavaş farkına varmak neredeyse katlanılamayacak kadar ağır. Hâlâ kaçıyor olacağım. Saklanacağım. Ve bu sefer, gerçekten etkileyebileceğim bir savaşa giriyor olacağım. Arkadaşımın ölümünden sorumlu olan insanları yaptıkları şeyi yapmaya devam etmeleri için yalnız bırakacağım. Hiyerarşiyi olduğu gibi bırakacağım. Her zaman olduğu gibi kalmasını sağlayacağım.

Suus'taki o gece korkak değildim. On dört yaşındaydım, yalnızdım ve korkmuştum.

Bunca yıldır vazgeçmeyi reddetmekte haksız değildim. Kendimin bu parçasını kutsal tutmam gerekiyordu. *Ben* olarak kalmaya ihtiyacım vardı.

Ancak bu, şu anda mazeret oldukları anlamına gelmez.

Bir yerlerde, derinlerde, karar verildi. Bu kadar uzun süre dayanmış olan parçam kopuyor.

Yukarı baktım. Dört adam da dikkatle beni izliyordu. Özellikle de Veridius. "Pekâlâ," diyorum sessizce.

Veridius'un başka bir Felaketten kaçınmakla ilgili iddiası hakkında ne düşünmem gerektiği konusunda hâlâ bir fikrim yok. Ama bir şekilde doğruyu söylüyorsa bile -ki Iudicium'daki gerçeküstü olaylar göz önüne alındığında neredeyse ona inanmaya meyilliyim-elli'nin parçalanmış cesedi hâlâ zihnimde taze. Kendimi adamın nüfuzuna yakın bir yerde bırakmayı reddediyorum. En azından neler olduğunu tam olarak anlayana kadar.

Ve ben orduya katılamam. Katılamam işte. Katliama karışıklarını bilmeden. Ulciscor bunu bir ihanet olarak görebilir.

ona Labirent hakkında ne söylemem gerekiyorsa, beni bir Sapper'a göndermeyecektir. Tüm bunlardan sonra olmaz. Ben Catenicus'um. Domitor. Zaten kötü şöhretli olan bir Iudicium'un önemli bir tanığı. Haklarını kullanmaya çalışsa bile Senato onu durduracaktır.

"Sansür için çalışmak istiyorum."

Ölü bir sessizlik var.

"Vis," diyor Veridius nazikçe. "Ne yapacağını bir düşün."

"Bunu düşündüm." Her şeye rağmen Callidus babasından hep övgüyle bahsederdi. Ve eğer bir şey yapacaksam, bir fark yaratacaksam, o zaman olmam gereken yer Sansürcü'nün odasıdır. Hiyerarşideki tüm bilgilerin geçtiği yer.

Vaesar isteksizdir ama bir cevap bulduğu için de rahatlamıştır. Yakındaki bir masanın üzerine eğilerek ayrıntıları bir kâğıda yazar, ardından bir mum kullanarak kâğıdın altına üç parça kırmızı mühür mumu eritir. Üç senatörün her biri sırayla mühür yüzüklerini takıyor. Kabartmalı balmumunu sürerken gözleri kızarıyor.

"Yapıldı ve tanıklık edildi." Quartus kâğıdı dikkatle alır. "Bunu bugün Senato'ya sunacağım, Vis. Teşekkür ederim. Ve tekrar tebrikler." Veridius'a döner. "Principalis, Transvect'in mümkün olan en kısa sürede geri dönmesini sağlayabilirsek..."

"Elbette." Veridius sakın, ifadesi pürüzsüz. "Hemen geliyorum." Bana dönmeden önce kapının kapanmasını bekliyor. Soğukkanlı görüntüsü kayboldu. "Vis, yapamazsın-"

"Bizi koruman gerekiyordu." Sözünü kestim, sesim alçak ve sertti. Bırakın öfkemi duysun. "Ama sen bizi kullandın. Öğrencileri *ölüme* gönderiyordunuz. Bu yüzden bir noktada söyleyeceklerinizi dinleyeceğim, Müdür Bey, size söz veriyorum. Ama birlikte çalışmaktan çok ama çok uzağız."

Veridius'un yüzü taş kesilmiş. Sanırım onu ilk kez, her zamanki rahat çekiciliğinden eser kalmamış bir halde görüyorum.

"O halde şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır," diyor. "Senatörlerle görüşmem gerekiyor. Dinlenin. Yakında konuşuruz."

Gidiyor.

Uzun süre hareket etmedim. Sadece orada yatıyorum. Boş.

Sonunda kendimi oturmaya zorladım. Sadece bu bile acı verici, beceriksizce bir hareket. Neredeyse devriliyordum, kaslarım çığlık atıyordu, beynim sol kolumu geriye atarken hiçbir etkisi olmuyordu. Dik durma çabası beni sersemletiyor.

Nihayet yatağın kenarına güvenli bir şekilde oturduğumda, bakışlarım odada geziniyor. Boş yatakların Iudicium sırasında yaralanan herkesin iyileşmesinden mi yoksa benim tecrit edilmemden mi kaynaklandığını anlamam mümkün değil. Altında STRONGER TOGETHER (BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜ) yazan Hiyerarşi sembolü en uçtaki duvardan görünüyor. Ürperiyorum. Labirenti görmeden onu göremem artık.

Yatağımın yanındaki masada bir lamba, bir sürahi su, bir kupa ve oyuncak bir gemiye benzeyen bir şey var. Sonuncusuna kaşlarımı çatarak bakıyorum ve uyumsuzluğunu fark ediyorum. Ahşap. Kabaca oyulmuş. Tanıdık.

Bir sarsıntıyla kafa karışıklığım tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Masaya kolayca ulaşana kadar yatak boyunca ilerliyorum. Titreyen bir elle eğilip gemiyi alıyorum. Oymacılığı acemice değil ama bir sanatçının elinden çıkmış gibi de değil.

Tam da babasını etkilemeye çalışan on yaşında bir çocuk için.

Ters çeviriyorum. Tek elle beceriksizce pruvasını yokluyorum, ta ki gizli mandalı bulana kadar, mandalını açıyorum ve güvertenin kaymasına izin veriyorum. Geminin adı ahşabın iç kısmına kazınmış. Zamanla azalmış ama okunaklı.

Diago.

SYHCHR'□ HlSh1

YANMA DUYGUSU YAVAŞ YAVAŞ, ÇOK YAVAŞ, o kadar ki gerçekten ne zaman bittiğinden emin değilim ve sadece yerimde kıpırdanmama neden olan bir anıya dönüşüyor.

Ondan sonra ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Gölgeli bronz bıçaklar etrafımda parlıyor. Soğuk taşın üzerinde öylece yatıyorum, titriyorum, karanlığa bakıyorum, zihnim acıyı ve korkuyu örtmek için elinden geleni yapıyor.

Sonunda oturdum. Ürkütücü kırmızı ışık odaya geri döndü. Her şey eskisi gibi. Girdiğim merdivenler hâlâ çıkmanın tek yolu.

Beni huzursuz etse de, gidecek başka bir yer yok ve şu anda buradan... burası her neyse, kurtulmaktan başka bir şey istemiyorum. Sol kolumda devam eden ağrıyı fark ettiğimde ayağa kalkmak üzereyim, tuniğimin orada karanlık olduğunu fark ediyorum. Sırılsıklam ve yapış yapış. Yaranın kaynağını görebilmek için kolumu nazikçe kıvrıp kanın en kötüsünü temizlemek için kullanıyorum.

Derime kazınmış çizgiler var. Daha fazla kızıllığı silerken bir ürperti hissediyorum.

Kırmızı, puantiyeli kesikler tek bir kelime oluşturuyor.

BEKLE

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve dehşet içinde Reş'ime kazınmış mesaja bakıyorum. Tam bir dakika boyunca kararsızlıktan donup kaldım. İki. Etrafımı saran metal pençelerin ötesinde hava bulanıklaşıyor ve parıldıyor. Hiçbir şey olmuyor. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Korkunç uyarıya güvenip güvenemeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Sonra aynı kolumda ani, yakıcı bir yanma oluyor. Yeni kan çizgileri oluşmaya başladığında kolumu geri çekiyorum, deride rahatsız edici bir şekilde açılan sürünge kesikler.

Koşuyorum.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, her şey gözlerimin köşelerinde bulanıklaşan ve seğiren koyu kırmızı ışıkla yıkanıyor. Bir dakika boyunca nefesim ve etrafımdaki titreşen havadan başka hiçbir şey yok. Midem bulanıyor, az önce bana her ne olduysa başım dönüyor.

Labirent'in çıkmaz sokağı beni selamladığında koşmaya başlıyorum. Titreyerek sol kolumu kontrol ediyorum. Hâlâ sadece RU deriye kazınmış. Roor'un üzerine kan damlıyor.

Bilekliği arıyorum. Köşede düşürdüğüm yerde olmalıydı.

Gitmiş.

Otuz saniyelik sonuçsuz bir arama daha yükselen paniğimi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. İleri geri adım atarken ellerim 1'e toplanıyor. Kırmızı, puslu ışık görüşümü yakıyor.

O kadar sıkıntılıyım ki taşın üzerindeki yazıyı neredeyse fark etmiyorum.

Tökezleyerek duruyorum. Gözlerimi kısarak Labirent'e giden yolu kapatan duvardaki yazıya baktım. Daha önce orada değildi, bundan eminim. Eski Vetus dilinde yazılmış, tıpkı bronz bıçakların etrafındaki mesaj gibi. Tıkırdayan nefesimi yavaşlatıp odaklanıyorum.

PARÇALANDIKTAN SONRA DÜŞMAN ARAÇLARINA
KARŞI MÜHÜRLENDİ. LUCEUM'A GEÇİŞ, GEÇERLİLİĞİ
SAĞLAMAK İÇİN BİR GEÇİŞ ÜCRETİ GEREKTİRİR.

Altına kazınmış iki daire var, her biri bir ayaktan daha kısa. Yaklaşık göğüs hizamda ve omuz genişliğimde konumlandırılmışlar. İkisinde de Hiyerarşi sembolü var.

Kelimeleri tekrar okudum. Ve tekrar. *Luceum'a geçiş.*

Çok yorgunum, kafam karışık ve kendimi sorgulamaya korkuyorum. Bu yerden çıkmam gerekiyor ve ne yapmam gerektiği açık görünüyor.

Ellerimi iki dairenin içine yerleştiriyorum, avuç içlerim soğuk taşa değişiyor. Piramit sembolleri dokunuşumun altında canlanıyor.

Bir kızarıklık var. Kuşatıcı. Beyaz ve kör edici.

Sonra sol omzumda yakıcı, hayal edilemez bir ağrı.

Bir anda Roor'un üzerindeydim. ılık atıyorum, kıvranıyorum. Sağ elimle tutunuyorum ama yapışkan, ıslak ve sıcak bir şekilde kayıyor. Görüşüm, eskiden kolumun olduğı yerde nabız gibi atan kırmızı kütüğü göreceğ kadar açılıyor.

Yaşadığım şok ve acının etkisiyle artık geçitte olmadığını fark ediyorum. Etrafı sütunlarla çevrili geniş bir rotundanın ortasında yatıyorum. Kıp kırmızı boyadığım yer hariç her yer beyaz taş. Buz gibi rüzgar yüzümü kırbaçlıyor. Sütunların ötesinde de beyaz var. Kar. Yüksekteyiz. Uzakta bulutlarla kaplı dağlar.

Her şey Rickers. Bir kalp atışı için karanlığa geri döndüm. Ardıl bir görüntü gibi. Önümdeki yol açık, hem Labirent'i hem de dışarıdaki platformu içeren geniş salonu ortaya çıkarıyor.

Sonra tekrar gitti. Kar ve küllü taş kendini yeniden gösteriyor.

Bana doğru koşan insanlar var. İki adam ve bir kadın. Birbirlerine bilmediğim bir dilde bağıyorlar. Ses tonları panik içinde. Belli belirsiz, ikisinin yanımda dizlerinin üzerine çöktüğünü, diğerinin ise aceleyle görüş alanımdan çıktığını fark ediyorum.

"Gezgin. Gezgin, bizimle kal." Kızıl sakallı adam başımı kucaklıyor. Kaba bir Vetus dilinde konuşuyor. "Senin dünyandan bir başkası gelecek."

Kadına dönüp anlamadığım bir şey söylüyor. Kadın tartışıyor. Sesleri karışıyor, mırıldanıyor, kayboluyor ve bilincimden geçiyor.

YANMA DUYGUSU YAVAŞ YAVAŞ, ÇOK YAVAŞ, o kadar ki gerçekten ne zaman bittiğinden emin değilim ve sadece yerimde kıpırdanmama neden olan bir anıya dönüşüyor.

Ondan sonra ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Gölgele bronz bıçaklar etrafımda parlıyor. Soğuk taşın üzerinde öylece yatıyorum, titriyorum, karanlığa bakıyorum, zihnim acıyı ve korkuyu örtmek için elinden geleni yapıyor.

"Ayağa kalk."

Ses bilincime nüfuz ediyor. Yumuşak ve aceleci. Bir iniltiyle kendimi ayağa kaldırıyorum. Ürkütücü kırmızı ışık odaya geri döndü. Birkaç metre ötede, çevredeki pençelerin hemen ötesinde çömelmiş biri var.

"Fazla zamanımız yok." Adam bana bakıyor. On beş yaşlarında, benden belki on yaş büyük. Esmer ve zayıf, gür, dağınık sakallı ve kıvrıkcık siyah saçlı. Yanağında, sol kulağının yerine kadar uzanan bir yara dokusu var. Ciddi kahverengi gözleri benimkilere dikilmiş. "Adın ne senin?"

"Vis."

"Obiteum'a hoş geldin Vis. Seni Veridius mu gönderdi?"

"Ne? Pek sayılmaz. Ben... hayır." Onu geçip baktım. Başım hâlâ dönüyor. "Bu... Obiteum mu? Aynı görünüyor."

"Dışarı çıktığımızda fikrini değiştireceksin." Bunu kuru bir şekilde söylüyor. "Sen Veridius'u tanıyor musun?"

"Evet. Kendisi Akademi'nin müdürü." Sendeleyerek ayağa kalktım. Bu metal çemberden çıkmak için sabırsızlanıyorum ama çemberin ötesindeki adama karşı da temkinliyim. Çembere girmeye meyilli görünmüyor. "Sen kimsin?"

"Principalis. Elbette öyle," diye mırıldanıyor yabancı kendi kendine, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. Tekrar bana odaklanıyor. "Benim adım Caeror. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Çok şey biliyorsun ama seni Res'de kurtarmak için iki dakikamız var. O yüzden bana güvenmeli ve *hemen* oradan çıkmalısın."

Anlamakta zorlanıyorum. Ona tekrar bakıyorum, bu sefer gerçekten *bakıyorum*. Benzerlikler o kadar açık ki, daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Çürüten cehennemler. Bu sensin. Kardeşin öldüğünü sanıyor."

Caeror donakalır. "*Ulciscor'u* tanıyor musun? O iyi mi? O..." Kendini silkeleyerek tekrar harekete geçiyor. "Sonra görüşürüz." Acilen çağırıyor.

Belirsizlik hâlâ ayaklarımı durduruyor. "Ne demek 'beni Res'de kurtar'?"

Caeror dişlerini gıcırdatıyor. Soluk soluğa. "Sen... kopyalandın sanırım. Tıpkı binlerce yıl önce Concurrency'a karşı savaşta dünyanın olduğu gibi. Sen de buraya böyle geldin." Bakışımı görünce homurdanıyor. "Benim için de sürpriz oldu. Ama şu anda önemli değil. Hâlâ Res ve Luceum'a güçlü bir şekilde bağlısın ama bu hızla kaybolacak. Daha sonra daha fazlasını açıklayabilirim ama sadece *ölmediysen*." O kadar hızlı konuşuyor ki takip etmek zor. Yine de çaresizliğini anlamak mümkün değil. Ona inanmam için bana yalvarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Aklım başımda değil. Neler olduğunu anlamıyorum. Görünüşe göre anlayan birine güvenmekten daha kötüsünü yapabilirdim.

"Pekâlâ." Hâlâ titriyorum. Kırmızı ışık bulanıklaşıyor ve Rickers. Ona doğru bir adım atıyorum. Bir tane daha, sonra bir tane daha, ta ki bronzun arasındaki boşlukta tökezleyene kadar. Ona ulaştığımda Caeror beni sabitliyor. Beni sıkıca kavlıyor ve güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Güzel. Yapmamız gereken ilk şey Res'de sana bir mesaj iletmek, böylece henüz kapıdan çıkmadı."

Kemerinden kısa bir bıçak çıkardı. Özür dileyerek kabzasını elime bastırdı.

"Kolunu geri çek, Vis."

TEŞEKKÜRLER

BU KİTAP, birkaç yıl boyunca (ve bu durumda küresel bir pandemi sırasında) çalışan bir ekibin zamanının, desteğinin, çabasının ve yeteneğinin TOPLAMIDIR. Aşağıdakilerin her birine içten teşekkürlerimi borçluyum:

Paul Lucas, olağanüstü menajerim. Sizin çabalarınız sayesinde bu saçmalığı sadece bir hobi olarak değil, bir iş olarak yapabiliyorum. Yaptıklarınızı takdir ettiğimi söylemek yetersiz kalır.

Joe, çok çalışan ama harika editörüm, bu kitabı kendisinin en sıkı ve en iyi versiyonu haline getirdi. Bu süreci hem hevesli hem de güvenilir bir şekilde benimle aynı sayfada olan biriyle geçirmek gerçek bir zevk. Hatta, isteksizce ekleyeceğim, kesintiler yapmak anlamına geldiğinde bile.

Saga'daki ekibin geri kalanı. Redaksiyondan tasarıma kadar bu kitapta ortaya çıkan her şeyden daha mutlu olamazdım. Harika bir çalışma. Bu yolculuğa sizinle birlikte devam etmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum.

Beta okuyucularım, Sonja, Elisabeth, Nicki, Chiara ve Jordan dahil ancak bunlarla sınırlı değil. Kabul edelim ki, o noktada iyi olup olmadığı muhtemelen yazı tura olan bir şeyi okumak için saatlerinizi ve saatlerinizi neşeyle harcadınız. Geri bildiriminiz ve teşvikiniz paha biçilmezdi.

Asistanım Elisabeth, o olmasaydı muhtemelen hala bu şeyi yazıyor olurdum. Em tireleri şeytanın işi olmaya devam ediyor ve onlar için bir Word kısayolu yapmayı reddediyorum (geçmişteki ve şimdiki kopyalayıcılar, çok üzgünüm).

Audible'dakiler, benden gelen yeni bir dünyaya duyduğunuz heyecan ve teslim edilmesini beklerken gösterdiğiniz sabır için.

Çocuklarım, ben çalışırken çoğunlukla beni kasıtlı olarak rahatsız etmedikleri ve bazen de çok gürültü yapmadıkları için. Seni seviyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, kafamın gerçek dünyadan çok uydurma dünyalarda olmasına katlanmaya devam eden eşim Sonja. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde çok şey değişti ama sizin sevginiz ve desteğiniz -ve bunların benim için ne kadar hayati olduğu- değişmedi. Seni seviyorum. Ne bu kitap ne de öncekiler siz olmasaydınız var olamazdı.

ANA KARAKTERLER

Advenius Claudius (*ahd-VEN-ee-us CLAW-dee-us*) -

Aequa'nın babası. Vis'i Villa Telimus'ta ziyaret eden yönetim senatörü.

Aequa Claudius (*EE-kwah CLAW-dee-us*) -

Akademi'de dördüncü sınıf öğrencisi. Advenius'un kızı. Vis ile naumachia'ya katıldı.

Ascenia (*ash-EN-ee-a*) -

Septimus Akademi'deki ahırlardan sorumlu.

Atrox (*AH-troks*), **Matron** -

Letens'teki yetimhaneden sorumlu kadın.

Atticus (*AHT-ik-us*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Auctia (*AWK-sha*) -

Sextus ve Quiscil hanesinin dispanseri.

Ava (*AH-vah*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Axien (*AHK-see-en*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Belli Volenis (*BEH-lee voh-LEN-iss*) -

Akademi'de Üçüncü Sınıf öğrencisi. Vakıf'taki ve Labirent'teki hünerleriyle tanınır.

Brixia (*BRIK-sha*) -

Letens'teki yetimhaneden bir çocuk.

Caeror Telimus (*SEE-roar TELL-ee-muss*) -

Ulciscor'un kardeşi. Birkaç yıl önce Akademi'deki Iudicium sırasında öldürüldü.

Callidus Eričius (*CAHL-id-us er-EE-see-us*) -

Akademi'de Yedinci Sınıf öğrencisi.

Carinza (*cah-RIN-zah*) / **Cari** (*CAH-ree*) -

Vis'in küçük kız kardeşi, Suus'un prensesi.

Cassia (*CAH-see-ah*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Cristoval (*KRIS-toh-vahl*), **Kral** -

Vis'in babası, Suus kralı.

Diago (*dee-AH-go*) -

Vis'in doğum adı ve aynı zamanda Solivagus'ta yavruyken kurtardığı alupilere verdiği isim.

Drusus Corani (*DROO-sus cawr-AHN-ee*) -

Akademi'de Yedinci Sınıf öğrencisi.

Dultatis (*dool-TAH-tis*), **Praeceptor** -

Akademi'de 6. sınıftan sorumlu öğretmen.

Eidhin Breac (*EYE-din BRAK*) -

Akademi'de 6. Sınıf öğrencisi.

Ellanher (*EL-an-her*) -

Letens Tiyatrosu'nda 1ght'lardan sorumlu kadın.

Emissa Corenius (*em-EE-sah kor-EN-ee-us*) -

Akademi'de Üçüncü Sınıf öğrencisi.

Estevan (*ESS-teh-vahn*) -

Melior olarak da bilinir, Anguis'in lideri. Kral Cristoval'ın eski danışmanı ve Vis'in eski öğretmeni.

Exesius (*eks-EE-see-us*), **Princeps** -

Askeri Princeps.

Fadrique (*fah-DREE-kay*) -

Kral Cristoval'ın eski danışmanı ve Vis'in eski öğretmeni. Hiyerarşi altında Suus'un şu anki vekili.

Felix (*FELL-iks*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Feriun (*FEHR-ee-un*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Ferrea (*FEHR-ee-ah*), **Praeceptor** -

Akademi'de Yedinci Sınıftan sorumlu öğretmen.

Gaius Valerius (*GUY-us vah-LEER-ee-us*) -

Naumachia'dan sonra Vis'in kanını test eden doktor.

Gaufrid (*GAW-frid*) -

Letens Tiyatrosu'ndaki bahisler için muhasebeci.

Hospius (*HOSS-pee-us*) -

Ulciscor'un Letens Hapishanesi'nde kullandığı sahte isim.

Hrolf (*ROLF*) -

Vis'in emrinde çalıştığı Letens Hapishanesi'nden sorumlu Septimus.

Ianix (*YAN-iks*) -

Akademi'de 6. sınıf öğrencisi.

Idonia (*id-OHN-ya*) -

Ellanher'in "kuzeni" Letens Tiyatrosu'nda.

Indol Quiscil (*IN-dole KEY-skil*) -

Akademi'de üçüncü sınıf öğrencisi. Askeri Dimidius Quiscil'in oğlu.

Iro Decimus (*EYE-roe DEK-ee-mus*) -

Akademi'de 3. sınıf öğrencisi. Küçük kız kardeşi Naumachia'ya yapılan saldırı sırasında öldürüldü.

Kadmos (*KAHD-moss*) -

Villa Telimus'un idaresinden sorumlu dispanser. Sytrece'deki Azriat'ın eski başkanı.

Lanistia Scipio (*lah-nis-TEE-ah SKIP-ee-oh*) -

Villa Telimus'ta geçirdiği süre boyunca Vis'in eğitmeni. Caeror'un ölümüyle ilgili gerçeği bulma arayışında Ulciscor'a yardım ediyor.

Lerius Telimus (*LEHR-ee-us TELL-ee-muss*) -

Ulciscor ve Caeror'un babası.

Lucius (*loo-CHEE-us*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Manius (*MAH-nee-us*), **Prokonsül** -

Tensian eyaletinden sorumlu Catenan.

Marcellus (*mar-KEL-us*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Marcus Carcius (*MAR-koos KAR-see-us*) -

Akademi'de Veridius'un asistanı.

Menendo (*men-EN-doe*) -

Suus'ta liman kenarındaki tavernanın sahibi.

Nateo (*NAH-tee-oh*) -

Letens Hapishanesi'nde Sapper'a bağı bir mahkum.

Nequias (*neh-KEY-us*), **Praeceptor** -

Akademi'de Üçüncü Sınıftan sorumlu öğretmen.

Prav (*PRAHV*) -

Akademi'de 3. sınıf öğrencisi.

Quiscil (*KEY-skil*), **Magnus Dimidius** -

Indol'un babası.

Relucia Telimus (*reh-loo-KEY-ah TELL-ee-muss*) -

Ulciscor'un karısı.

Scitus (*SKEE-tus*), **Praeceptor** -

Akademi'de Dördüncü Sınıftan sorumlu öğretmen.

Sedotia (*seh-DOH-chee-ah*) -

Vis'in Transvect'ine saldırı düzenleyen Anguis ajanı tarafından verilen isim.

Sianus (*bkz-AHN-us*) -

Akademi'de 3. sınıf öğrencisi.

Solum (*SO-lum*) -

Hiyerarşideki tüm yetimlere verilen isim.

Taedia (*TAH-dee-ah*), **Praeceptor** -

Akademi'de Beşinci Sınıftan sorumlu öğretmen.

Tem (*TEM*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Titus (*TYE-tuss*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Ulciscor Telimus (*ull-KEY-scor TELL-ee-muss*) -

Vis ile Letens Hapishanesi'nde tanışan ve sonunda ona Catenan

Akademisi'ne katılma şansı veren Senatör.

Ulnias Filo (*ull-NIGH-us FEEL-oh*) -

Akademi'de doktor.

Valentina (*vahl-en-TEE-nah*) -

Akademi'de 4. sınıf öğrencisi.

Veridius Julii (*ver-id-EE-us YOOL-ee-eye*) -

Akademi'den sorumlu Principalis.

Vermes (*VER-mez*) -

Letens'teki yetimhaneden bir çocuk.

Vis (*VISS*) -

Diago'nun Kızıl Suus'tan sonra benimsediği isim.

Ysabel (*EE-sah-bel*) -

Vis'in ablası, Suus'un prensesi.

SÖZLÜK

Alupi (*AH-loo-pie*) -

Solivagus'a özgü devasa, zeki kurt benzeri yaratıklar.

Demirleme noktası -

Transvectler için altyapı olarak kullanılan taş monolitler.

Anguis (*AN-gwiss*) -

Grup Hiyerarşiye karşı isyan etmeye devam ediyor.

Arventis (*are-VEN-tiss*) -

Doğum, kehanet ve şans tanrısı.

Aurora Columnae (*ow-ROAR-ah COLE-um-nigh*) -

İnsanların Will'i devretmesini sağlayan Katakлизм öncesi cihazlar.

Azriat (*AHS-ree-at*) -

Sytrece'deki en prestijli öğrenim kurumu.

Bibliotheca (*bib-lee-oh-THEE-kah*) -

Kütüphane.

Bireme -

İki güverte kürekli bir askeri gemi.

Birthright -

"Yaşamı onurlandırmak" için tasarlanmış Katalan yasaları.

Cede -

Hiyerarşide, İradenizin yarısını doğrudan üstünüzde yer alan birine verme eylemi.

Sansür -

Senato için kimlerin aday gösterilebileceğini belirlemekten sorumlu Yönetim senatörü.

Curia Doctrina (*COO-ree-ah DOC-treen-ah*) -

Akademinin ana salonu.

Ferias (*FAIR-ee-us*) -

Anahtarların, kapıların, hayvanların ve limanların tanrısı.

Vakıf -

Hiyerarşide kırmızı ve beyaz üçgen taşlarla oynanan popüler bir stratejik oyun.

Iudicium (*you-dih-KEY-um*) -

Üçüncü Sınıf öğrencileri için Akademi'deki son sınav, sıralamalarını belirlemek için kullanılır.

Jovan (*YO-vahn*) -

Gökyüzü ve gök gürültüsü tanrısı, tanrıların kralı.

Mira (*MEER-ah*) -

Savaş ve savaşçıların tanrısı, tarım koruyucusu.

Naumachia (*şimdi-MAH-key-ah*) -

Gladyatör savaşı gemiler üzerinde, yapay bir gölde gerçekleşiyor. Katılımcılara Naumachiarii denir.

Ocaria (*oh-KAH-ree-ah*) -

Nehirlerin tanrıçası.

Pletuna (*pleh-TOON-ah*) -

Sonbahar ve hasat tanrıçası.

Praeceptor (*PRAY-kep-tor*) -

Akademide öğretmen statüsü.

Praetorium (*pray-TOR-ee-um*) -

Akademi'deki öğretmen odalarını barındıran bina.

Quadrum (*KWAD-rum*) -

Akademi'nin geniş, merkezi avlusu.

Razor -

Bir Catenan o cer tarafından dövülmüş obsidyen bir kılıcın adı.

Sere (*SEH-ray*) -

Bahar, Kükreme ve Bereket Tanrıçası.

Silencium (*sigh-LEN-key-um*) -

Hiyerarşide bir şey hakkında konuşmamak için bağlayıcı yasal anlaşma.

Transvect (*TRANS-vekt*) -

İrade gücüyle çalışan devasa taşıma araçları.

Trireme -

Üç güverte kürekli büyük bir askeri gemi.

Vitaerium (*vit-EYE-ree-um*) -

İrade'yi çürüeyebilen herhangi bir bedene veya maddeye zorla besleyebilen cihazlar.

Vorcian (*VOR-key-an*) -

Yanardağların, çöllerin, demirhanenin ve sıkı çalışmanın tanrısı.

LOKASYONLAR

Acharnae (*ah-KAR-nigh*) -

Küçük Sytrecian köyü.

Agerus (*ah-GAIR-us*) -

Nekropolün bulunduğu Caten yakınlarındaki bölge.

Alta Semita (*AHL-tah sem-EE-tah*) -

Caten'in bir bölgesi.

Aquiria (*ah-KEER-ee-ah*) -

Suus'a sınırı olan küçük bir ülke. Vis o cially'nin doğduğunu iddia ettiği ülke.

Aznaro'nun (*az-NAH-roe*) **Blu** -

Suus'ta okyanus manzaralı bir kayalık.

Butaria (*boo-TAH-ree-ah*) -

Caten'in batısında denize kıyısı olan bir bölge.

Cartiz (*kar-TEEZ*) -

Vis'in büyüdüğünü iddia ettiği Aquirian başkenti.

Caten (*cah-TEN*) -

Deditia'nın ve Catenan Cumhuriyeti'nin başkenti, bilinen dünyanın merkezi olarak kabul edilir.

Catenan (*cah-TEN-an*) **Akademisi** -

Vis'in devam ettiği Akademi, Solivagus adasında bulunmaktadır.

Catenan (*cah-TEN-an*) **Arena** -

Caten'deki büyük stadyum yüz bin kişiye ev sahipliği yapabilmektedir.

Catenan (*cah-TEN-an*) **Cumhuriyeti** -

Caten yasaları tarafından yönetilen herhangi bir bölgeyi tanımlamak için kullanılan isim.

Cymr (*KYE-meer*) -

Caten'in güneybatısındaki ülke.

Deditia (*deh-DEE-chee-ah*) -

Caten'i hemen çevreleyen bölge.

Deopolis (*dee-OP-oh-liss*) -

Sytrece'nin başkenti.

Edaro (*ed-AH-ro*) **Nehri** -

Aquiria'da bir nehir.

Eldargo (*el-DAR-go*) **Boğazı** -

Suus'u Aquiria'dan ayıran su parçası.

Esquillae (*ESS-kil-igh*) -

Caten'in bir bölgesi.

Ganice (*GAH-niss*) -

Bir Catenan bölgesi.

Guridad (*GOO-ree-dad*), **Liman** -

Eldargo Boğazı'nda Suus'un karşısında yer alan bir Aquirian ticaret kasabası.

Jatiere (*YAH-tee-air*) -

Anlaşması, Katalan elçilerinin Will'i kullanmasını kısıtlayan ülke.

Letens (*leh-TENS*) -

Tensia'nın başkenti.

Letens (*leh-TENS*) **Cezaevi** -

Vis'in çalıştığı hapisane.

Lordan'ın (*lor-DAHN*) **Sütunu** -

Caten'de ünlü bir simge yapı.

Luceum (*loo-KEY-um*) -

Genellikle Res ve Obiteum ile birlikte anılan gizemli bir yer.

Lyceria (*ligh-KEER-ee-ah*) -

Bir Catenan bölgesi.

Masen (*MAH-sen*) -

Bir Catenan bölgesi.

Nekropol (*neh-KROP-oh-lis*) -

Agerus bölgesinde bulunan, Katalan ölülerine adanmış geniş bir alan.

Nyripk (*NEER-ik*) -

Kuzeydoğuda çöllerle çevrili bir ülke.

Obiteum (*oh-bit-EE-um*) -

Genellikle Res ve Luceum ile birlikte anılan gizemli bir yer.

Praedium (*PRIGH-dee-um*) - Caten

Bölgesi.

Quus (*COOS*), **Deniz** -

Hem Solivagus hem de Caten'in üzerinde bulunduğu deniz.

Res (*REZ*) -

Genellikle Obiteum ve Luceum ile birlikte anılan gizemli bir yer.

Sarcinia (*sar-KIN-ee-ah*) -

Caten Bölgesi.

Solencio (*sol-EN-see-oh*) **Plajı** -

Suus'ta bir plaj.

Solivagus (*soh-liv-AH-gus*) -

Akademnin bulunduğu ada.

Suus (*SOOS*) -

Vis'in ada vatani.

Sytrece (*sit-REES*) -

Deditia'nın doğusundaki ülke.

Tensia (*TEN-see-ah*) -

Bilinen dünyanın en güneydeki nüfuslu ülkesi.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

